NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08218501 2

Digitized by Google

ORIONIS THEBANI

ETYMOLOGICON

EX MVSEO FRID. AVG. WOLFII

PRIMVM EDIDIT

ANNOTATIONES PET. HENR. LARCHERI EIVSDEM WOLFII NONNVLLAS ET SVAS INDICESQVE LOCVPLETISSIMOS ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZIVS

ACCEDVNT PET. HENR. ...ERI OBSERVATIONES CRITICAE IN ETYMOLOGICVM MAGNVM ET AMED PEYRONI COMMENTATIO IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

LIPSIAE
APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXX.

LITTERIS FR. CHR. DÜRRII.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZIVS

Mirum est, Orionis Etymologicon, quanquam ab *Etymologici Magni auctore*, a *Suida* et *Phauorino* aliisque laudatum, tamen a nullo Criticorum diligentissimorum, qui saeculo XVI. floruere, ne ab *Henrico Stephano* quidem aut *Friderico Sylburgio*, neque consultum neque editum fuisse. Etiam praestantissimis saeculi XVII. Philologis, vt *Claudio Salmasio* et *Isaaco Casaubono*, ignotam vel saltem non memoratam fuisse Orionis praestantiam, mirum est. Nam viris doctis, qui istud saeculum oruabant, omnino non cognitum fuisse hoc Orionis Etymologicon, nullo modo mihi persuadeo. Certe *Martinus Bruunerus*, Professor Graecae linguae Vpsaliensis, et Johannis Schefferi socer, in animo habuit, illud *Thomae Magistro* et *Moeridi Atticistae* adiicere, et eruditus Siculus, *Martinus la Farina*, integrum Orionis Etymologicum ex MSto Bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere[1]). Sed *Georgii Matthiae Koenigii*, Graecae linguae eodem saeculo in Academia Altorfina Professoris, inscitia non miranda sed stupenda aeque ac ridenda videatur, qui Lexico *Phauorini*, inter alias notas, marginibus editionis Basileensis in exemplo quod Bibliotheca Paulina Lipsiensis seruat adscriptas, p. 54, 7. vbi *Phauorinus* recte scripserat *οἴτινος ἕλκιον*, alleuerit haec: „an est Horapollo?“ Viris eruditis saeculi superioris, inprimis *Dauidi Ruhnkenio*, qui Lutetiae Parisiorum versans Orionis Etymologicon in vsum suum descripserat, deinde autem nonnulla ex eo aliis quoque impertiuerat, fere vnice hoc deberi existimandum est, vt non solum vtilitas Orionis perspecta fuerit, sed etiam Lutetiae vnum saltem Codicem MStum, qui illius opus contineret, reperiri apparuerit. Sunt vero ibi plures, e quibus *Gottlieb Christophorus Harlesius*[2]) Codices MMDCLIII. et MMDCX. indicauit. Vtrum quidem horum *Ruhnkenius* descripserit, non compertum habebam. Vix tamen dubium est, quin ille non minus quam *Larcherus* descripserit priorem, quo totum Orionis Etymologicon contineri dicitur, quum alter, vt Codex CCCCLXIV., tantum Excerpta habeat. Nostra aetate Orionis Lexicon etymologicum praecipue per *Fridericum Iacobum Bastium* innotuit, qui partim in Epistolae criticae appendice, partim in Notis ad *Gregorii Corinthii* de Dialectis libellum a *Schaefero* editum passim Glossas inde attulit, vel emendauit. Verum ne ille quidem, quo potissimum Codice vsus sit, indicandum putauit, atque interdum ita de eo loquitur, vt non nisi vnus, qui Orionis Etymologicon contineat, in Regia Bibliotheca Parisiensi extare videri queat. Coniicere tamen possumus, eum locos, quos ex Orione attulit, ex eodem Codice, quem *Larcherus* sibi describendum sumsit, hausisse. Saltem vtrumque, cuius vsus mihi fuit, *Larcheri* apographon valde vitiose scriptum est: quae quidem vitiositas non *Larcheri* negligentiae tribui debet, sed librario, qui Codicem Parisinum descripserat. Hoc ipsum vero *Bastius* de eo, qui ipsi ad manus fuit, Codice passim praedicat[3]). *Ruhnkenius* autem, nisi correctiorem Codicem inuenit, id quod mihi non est verisimile, vbi locos ex eo attulit ipse statim emendasse vitia manifestiora putandus est, qua de re plus semel in notulis meis monui.

Ipsum quidem *Orionem* caeteris Lexicographis multum profuisse, cognosci vel ex eo potest, quod eius testimonio multi saepe vtuntur, vt Etymologici et Magni et Gudiani auctores, *Suidas*,

---

1) Vid. *Petri Burmanni* Addenda ad *Henr. Valesii* Emendationum libros V. Amst. 1740. 4. editos, p. 233. vbi hanc in rem laudauit *Octauii Falconerii* et Nicolai *Heinsii* epistolas, Tomo V. Sylloges Epistolarum a viris illustribus scriptarum, quam idem *Burmannus* Lugd. Bat. 1727. 4. publicauit, p. 497. 498. 503. et 526. 3.

2) ad *Ioh. Alb. Fabricii* Bibl. Graec. Vol. VI. p. 347.

3) vt ad *Gregorium Corinthium* p. 161. „Codex (Orionis) vitiis scatet.“ p. 289. „vitia, quibus miscre scatet Orion, tollenda.“ Conf. p. 584. et 773.

Digitized by Google

Zonaras, *Phauorinus*, qui quum non raro eius verba omisso nomine afferunt, dubito an semper ipsi sint accusandi. Fieri enim facile potuit, vt aliquis serioris aetatis librarius, vel per negligentiam, vel imminuturus sibi describendi laborem, nomen Orionis supprimeret, vel etiam, si quaudo illud nimis corruptum inuenisset, quod interdum factum esse pluribus exemplis docere poteram[4]), non describere quam vitiose scribere mallet. Nam si me quidem audire velis, non omnes librarii prorsus inscii eorum, quae describerent, fuisse iudicandi sunt. E recentioribus, qui Orionem merita laude non fraudarunt, inprimis *Bastium* commemorare libet, qui[5]), „testimoniis accurate citatis, inquit, maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur.“ Atque huic Orionis primum vulgandi officio me praepositum fuisse, etiam ideo mihi laetandum esse intelligo, quod rursus in hoc negotio, vt nuper in Etymologico Gudiano edendo et in colligendis ad Etymologicon Magnum annotationibus, summa hominum doctissimorum humanitas apparuit. Nam PETRVS HENRICVS LARCHER, de cuius in Grammaticos veteres meritis nuper[6]) nonnulla dixi, non modo duplex Orionei Etymologici apographum, sed etiam notas criticas et grammaticas, illi emendando et illustrando scriptas, quibus multos locos Etymologici MSti, quod in Bibliotheca Regia Parisiensi est, apte hic illic inseruerat, dono misit Viro Illustri FRIDERICO AVGVSTO WOLFIO, Augustissimo Borussiae Regi a Consiliis intimis, cuius insignia in literaturam veterem merita celebrare, esset Iliada post Homerum canere. Hic quum eo consilio, vt ederet, aliquamdiu penes se seruasset opus Orionis, tandem, quia vel taedebat, *Larcheri* annotationes, valde illas confuse conscriptas, in ordinem redigere, vel aliis iisdemque grauioribus negotiis distinebatur, misit Weigelio, qui edendum curaret; atque is hanc curam mihi demandauit. In quoille *Wolfius* ostendit animum gratissimum aeque ac liberalissimum. Et gratum quidem erga *Larcherum* animum etiam antea declarauerat[7]), sed magis ostendit eo, quod amici laborem inutiliter impensum esse noluit. Verum in hoc ipso cernitur etiam egregia eius liberalitas. Quanquam enim praenidere poterat, me, si opus vulgandum suscipèrem, minus bene quam ipsum rem peracturum, maluit tamen eam mediocriter, modo citius, quam omnino non agi. Neque vero tantum *Larcheri* copias nobis tradidit *Wolfius*, sed etiam quae GEORGIVS HENRICVS CAROLVS KOËS ex Parisinis Codicibus Manuscriptis, Orionem continentibus, excerpta ipsi miserat. Descripsit autem ille Codicem MMDCX. duodenis scriptum, et CCCCLXIV. forma maxima, qui vterque exhibet particulas Orionis, non minus, quam quae Etymologico Gudiano nuper p. 611 — 617. Excerpta ex Orione Thebano addita sunt, ab Orionis Etymologico diuersa. E qua diuersitate non ego quidem collegerim, Orionis Etymologicon, quod nunc editum vides, non integrum esse, sed mutilum. Immo apparere inde arbitror, fere omnia, quae in Excerptis a *Koësio* suppeditatis reperiuntur, quum interdum nimis putida sint, Orioni Thebano esse supposita. Vtrumque Codicem, licet non saeculo XVI. demum scriptum, vt in Catalogi Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Volumine secundo dicitur, certe non vetustum esse ceuset KOËSIVS, qui ipse animaduerrit, literis *ι* et *υ* plerumque duo puncta superscripta cerni, figuram literae *ῆ* similem esse literae *ᾶ*, circumflexorum formam prodere originem recentiorem, sine vlla tamen dubitatione hos Codices haberi posse antiquiores Codice MMDCLIII., qui, vt supra dixi, Orionis Etymologicon a me editum praebet integrum. Hunc enim ita scriptum esse, vt vix hodie aliter scribi potuerit, fere nulla in eo reperiri scribendi compendia, plerumque adeo *ι* subscriptum esse non modo Dativis, sed etiam Infinitiuis in *ειν* exeuntibus. Illa igitur Excerpta Koësiana quum fere spuria putarem, separatim edidi, statim tamen post genuinum Orionis opus col-

4) Vnum saltem vt afferam, in Etymologico Gudiano p. 576, 6. pessime ὡραιος pro Ἠρῷον scriptum est, vel saltem pro Ἡφαιος, quem ipse *Orion* p. 167, 13. auctorem laudauit.

5) ad *Gregor. Corinth.* p. 459.

6) in Praefatione, quam Etymologico Gudiano praemisi, p. XIV.

7) Nimirum ἀντιδώρου loco *Wolfius* suam editionem *Ciceronis* quae vulgo feruntur orationum quatuor, quae Berolini 1801. 8. prodiit, *Larchero* dedicauit. Conf. *Ioh. Fr Boissonade* sur la vie et les ecrits de Mr. *Larcher*, cuius commentarii partes insunt in Analectorum literariorum, quae *Wolfius* edere instituit, Parte I. Berolini 1816. 8. p. 205 — 218. vbi huc maxime pertinet pagina 213.

Digitized by Google

locani, quia saltem nomen Orionis prae se ferunt, et quia fieri potest vt alii ea pluris quam ego aestiment. Melioris notae sunt, quae idem *Koësius* e Codice MMDCXXX. excerpsit, Excerptis modo memoratis a me sublimeta. Hic enim Codex non differre ab eo videtur, e quo multa *Larcherus* in suis ad Orionem Notis petiit, vbi laudat Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Vtplurimum ille cum Etymologico Gudiano et Codice Havniensi 1971. quo in Annotationibus ad Etymologicon Magnum vsus sum, interdum etiam cum hoc ipso Etymologico consentit, sed non minus vitiose scriptus est, quam Codex MMDCLIII. e quo Orionem edidi. Quemadmodum autem illa Excerpta, quae Etymologico Gudiano adiuncta sunt, et quae diligentissime cum Orionis opere integro contuli, ita etiam Excerpta Koësiana dedi qualia acceperam. Si quid vero mutandum videretur, in Notulis subiectis breuiter monui. Eodem modo in Orione ipso versandum existimaui, uisi quod pauca quaedam ab initio, *Wolfio* praeeunte, mutanda censui; reliqua, *Larcheri* exemplum secutus, in Notas coniici, vnde facile, qui volet, petet. Quin ne accentus quidem et spiritus, vbi vitiose scripti erant, semper mutaui. Vt enim, quia nondum editum fuerat Orionis Etymologicum, ita potissimum versarer, meum primi editoris officium flagitare videbatur, quo facilius iudicari de eius Codice ac certius posset.

Iam quum supra professus sim, Orionis Etymologicum mihi integrum videri, neque mutilum, velim hoc intelligi ratione eorum habita, quae *Koësius* e Codicibus MMDCX. et CCCCLXIV. excerpsit. Et huius quidem variantes lectiones subieci iis, quae e priore allata sunt [8]). Nam prior ille in Catalogo Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Parisiensis [9]) ita describitur: „Lexicon etymologicon, ex Orione Thebano, vt fert titulus, collectum.“ Sed quae vna cum Etymologico Gudiano edita sunt Excerpta, de iis aliter statuendum videtur. Partim enim Glossas Orionis pleniores exhibent, vt

p. 611, 4 ἀνεξ	collato	Orione	p. 16, 17.	p. 614, 31. κερδαίνειν	collato	Orione	p. 79, 22.
22. ἀμφισβητεῖν	—	—	p. 5, 3.	52. λύπη	—	—	p. 92. 10.
44. αἰδοῖα	—	—	p. 15, 22.	p. 615, 11. μυελός	—	—	p. 100. 16.
p. 612, 11. ἀκριβὴς	—	—	p. 18, 8.	13. μέταλλον	—	—	p. 101, 33.
24. αὐχὴν	—	—	p. 17, 1.	15. μακάριος	—	—	p. 102, 24.
34. ἀλέκτωρ	—	—	p. 22, 18. vbi vid. n. 34.	μῦς	—	—	p. 102, 10.
36. αἰξ	—	—	p. 24, 1. vbi vid. n. 52.	18. μέλισσα	—	—	p. 102, 23.
43. Ἀτρεύς	—	—	p. 30, 5. vbi vid. not. *	20. μοχλός	—	—	p. 103, 3.
p. 613, 3. βότρυς	—	—	p. 32, 7.	29. νίτρον	—	—	p. 107, 26.
26. γῆρας	—	—	p. 40, 28.	33. νηπιος	—	—	p. 108, 11.
38. δεῖλη	—	—	p. 46, 15.	36. νεῦρον	—	—	p. 109, 15.
p. 614, 14. Ἶρις	—	—	p. 77, 9.	53. ὄσπος	—	—	p. 122, 18.
20. ἰχθύς	—	—	p. 78, 9.	p. 616, 25. στόμα	—	—	p. 145, 9.
29. κυτελλον	—	—	p. 79, 15.	40. τέκνον	—	—	p. 151, 5.
				p. 617. 10. Φύσις	—	—	p. 160, 17.

Partim Excerpta, quae dixi, suppeditant eas Glossas, quas in Orionis Etymologico a me edito frustra quaeras, sed quae magnam partem genuinae videantur, vt

p. 611, 1. ἄποινα.	p. 612, 16. ἀστὴρ	p. 614, 6. Θεός	p. 616, 3. περιστερά
8. ἄγνθον	18. αἰθὴρ	18. ἵππος equus	9. προφήτης
15. ἄγγελος	21. ἀριστερά	21. ἱρεύς	15. βάβδος
18. ἀπηνής	23. ἀδελφοί	26. κριτής	27. σωφροσύνη
19. προσηνὴς	26. ἀμφίβληστρον	31. κοιλία	37. τηλύγετος
27. Ἀμαζών	29. Ἀθήνη	32. νύστης	39. τάκις
40. ἀγλαὸς	31. ἀμήτωρ	39. κίων	44. τέχνη
41. ἄλγος	40. Ἀχιλλεύς	41. κρέμμυον	p. 617, 16. χελιδών
43. ἀγορὴ	p. 613, 23. γλῶσσα	42. κρέας	18. χοῦνις
p. 612, 1. ἀγωσάμενος	39. διαβήτης	45. κοίτη	19. χύτρα
6. αὐτόχειρ	extr. ἤνειρος	49. λέων	χολὴ
8. αἰσχρὸς	p. 614, 5. Ἅιδης	p. 615, 1. λαὸς	22. ψυχή.
12. ἄνειρος	6. Ζυμὸς	40. μεσσός	
14. ἀλάστωρ		47. οἶνος	

8) Quare typothetae culpandi sunt, qui in quatuor primis plagulae M. paginis posuerint DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV. Legendum est CCCCLXIV.

9) Vol. II. pag. 528.

Digitized by Google

Si quis igitur Orionis Codicem contractum et ex his Excerptis passim supplendum augendumque existimauerit*), non magnopere cum eo pugnabo, praesertim quum etiam aliunde conquiri talia supplementa possint, quale hoc est °): *Ἄγνιαι· ἄμφοδα, ὑμνι.* καὶ *Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἷον*

νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν[11]).

ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γωνίας καὶ μέλη καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει. ἢ παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι, οἷον Ἀιοδίκην εὐάγγονα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην[12])

οὕτως Ὡρίων. Apud *Orionem* nunc primum editum haec tantum[13]) leguntur: *Ἀγυιά· ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.* Neque tamen propterea putem, haec sola genuina esse, sed potius mancum locum ex anonymi Grammatici loco supplendum.

Verum ne quid dissimulasse videar, potest haec tanta Codicum diuersitas fortassis eo explicari, quod nomina *Ori* et *Orionis* non solum ab antiquis Grammaticis saepe inter se permutata esse constat, cuius permutationis exempla satis multa *Larcherus* in Notis attulit, sed etiam inter recentiores sunt qui eundem hominem modo Orum, modo Orionem appellatum fuisse opinentur[14]). Et habet sane haec sententia, quo se muniat. Nam nomina *Ὡρος* et *Ὡρίων* re vera non nisi eo differunt, quod illud primitiuum est, hoc patronymicum, vt *Κρόνος* et *Κρονίων*. Notissimum autem est, alterum cum altero saepe commutari, quemadmodum *Φιλὼν* cum *Φιλονίδης*[15]). Accedit quod non tantum Orion, sed etiam, quauquam raro, Orus dicitur Thebanus fuisse, vt a Zonara[16]) et in Etymologico Magno[17]). Eodem modo nonnunquam Alexandrinus Orion non minus quam Orus Alexandrinus vel Milesius commemoratur. Et Alexandrino quidem *Orioni* librum *περὶ Ἐτυμολογίας* tribuit *Suidas*[18]), sed *Ori* Milesii Etymologicum MS. apud se esse ait *Fulvius Vrsinus*[19]). Ab auctore libri de artium et disciplinarum inuentoribus, vbi Grammaticorum mentionem facit[20]), memoratur *Ὡρος*, deinceps inter eos qui de Orthographia scripserunt, iterum *Ὡρος*, vt a *Suida*[21]) *Ὡρος Ἀλεξανδρεύς*, tum inter eos qui de vocalibus aucipitibus egerunt, rursus *Ὡρος*, sed bis, ita vt alterutro loco *Ὡρίων* legendum videatur, qui deinceps diserte *Ὡρίων Θηβαῖος* appellatus in scriptorum de gentilibus numero ponitur. Et tamen *Suidas* horum *Λίθικῶν* auctorem facit *Ὡρον Alexandrinum*, Etymologici Magni auctor interdum *Orum*[22]), interdum *Orionem*[23]), sed auctor alius cuiusdam Lexici[24]) videtur eadem *Oro Milesio* tribuere. Ne vero talibus diutius immorer, sed tandem, quid mihi verum videatur, ingenue profitear, nomina Ori et Hori et Orionis perperam interdum confundi aio, sed certe illud Lexicon etymologicum, quod in Bibliothecae Regiae Neapolitanae Codice CLXXIX. reperitur, Orioni nostro Thebano tribui posse nego[25]), et Codicibus Parisiensibus MMDCX. et CCCCLXIV. contineri Orionis Alexandrini potius quam Thebani particulas indico, ab hoc autem Thebano, Aegyptio, scriptum esse Etymologicon, quod hic a me editum habes.

---

*) Cuius rei vestigia etiam alibi extant. Vid. v. c. not. 41. ad p. 23.

10) desumtum e *Συναγωγῇ λέξεων χρηςίων*, in *Imman. Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 332, 13—21.

11) Locus est Iliad. *B.* 29. et 66.

12) Versus *Homeri* est Iliad. *Z.* 252.

13) p. 22. 17.

14) vt *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 374. et 603. Conf. *Ludov. Casp. Valckenaer* Diatrib. in *Euripidis* perditorum reliquias cap. 25. p. 291. B. qui *Orum* ait multa ex *Theonis* in *Lycophronem* Scholiis in suum Etymologicum transtulisse.

15) Vid. *Gisbert. Koenii* Praefat. ad *Gregorium* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

16) in Lexico p. 1334. in voc. *Μανίμυλλον.*

17) vt p. 26, 12. et 681, 11. inprimis p. 2, 27. vbi *Ὡρος ὁ Θηβαῖος* diserte *Ἐτυμολόγος* vocatur.

18) in *Ὡρίων Ἀλεξανδρεύς.* Orioni simpliciter, nulla patriae mentione facta, liber *περὶ Ἐτυμολογιῶν* tribuitur in *Scholiis a Villoisono primum edvis* ad Iliad. *K.* 2.

19) in Notis ad *Festum* in voc. *Cibus.*

20) in Bibliotheca Coisliniana, quam *Bernardus de Montfaucon.* Paris. 1715. fol. edidit, p. 597. vbi *Ὡρος* sine spiritu scribitur, ita vt vel *Ὡρος* vel *Ὥρος* legi possit. Hoc alterum, cum spiritu leni, praetulit *Montfaucon.*

21) in *Ὡρος Ἀλεξανδρεύς*, vbi *Ὥρος* edi solet.

22) vt p. 250, 34.

23) v. c. p. 145, 9.

24) in Codice Coisliniano CCCXLVI. apud *Montefalconium* p. 501. Ibi enim haec leguntur; *Σίγμος, ποιητὴς Φρυγίας, ἀπὸ Σιγγίου, τοῦ υἱοῦ Μίδου. οὗτος Ὥρος ὁ Μιλήσιος.* Hoc vero argumentum esse admodum leue, neino non videt.

25) *Ori* vel *Hori Milesii* illud esse non male coniicit *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. V. p. 786. et Vol. VI. p. 603.

Digitized by Google

De aetate, qua Orion noster vixerit, vix aliud quid dicere quisquam videtur posse, quam quae a *Larchero* statim ab initio Etymologici Orionei dicta sunt. E quibus quum perspicuum sit, Orionem saeculo quinto vixisse, mirum videri debet, auctores Etymologici Magni et Gudiani, et quotquot ex Orionis opere etymologico sua hauserunt, eius stylum non vsquequaque imitatos esse, sed oratione paulo elegantiore vsos. Licet enim nōn ego is sim, qui a Grammatico, cui nihil propositum est, nisi vt de origine et notione verborum diligenter quaerat et exponat, aliquem orationis ornatum ex poetem, quare nec magnopere reprehendo, quod auctor Etymologici Magni [26]) scripsit *τὸ κ ἀντὶ του τ κέχρηνται*, pro *τῷ κ*, aut hac verborum structura vsus est [27]): *ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον*, et [28]) *ἐκ τοῦ τὸ τεῖχος*. quae duo tamen magis videntur ferri posse, quam *ἀπὸ τοῦ ὁ χοῦς* [29]), quod rursus magis excusandum puto, quam *παρὰ τὸ ἰλύν* [30]), et *παρὰ τὸ τὴν χαρὰν* [31]), quum paulo ante *παρὰ τὴν ἀρὰν* recte dixisset: tamen haec, quam damno, structura, *παρὰ τὸ*, sequente Accusativo Feminini, quae auctori Etymologici Magni raro excidit, quum frequentissima sit Orioni, cuius locos in Indice Graeco indicavi, prodere videtur insigniem ac minimam scriptoris vel inscitiam, vel oscitationem. Saepe quidem istam structuram in Notis tam *Larcherus* quam ego corrigendam putaimus, sed nunc vt Orioni peculiarem seruandam censeo, quemadmodum nemini vnquam in mentem venit, *Aquilae* versionem primorum Geneseos verborum, *ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν*, emendare velle. Alia Orionis negligentia in eo cernitur, quod saepe, quum glossam posuisset primam personam Indicatiui, interpretamentum addidit in Infinitiuo [32]). Huius vero negligentiae, quae probari nemini potest, accusandi sunt alii quoque Grammatici veteres, quin etiam recentiores.

Praeter Annotationes, partim a Larchero partim a me verbis Orionis subiectas, confeci Indices tres, quorum primus exhibet verba, quae Orion vel explicauit, vel paulo aliter quam caeteri scriptores vsurpauit [33]); secundus indicat scriptores aut ab Orione laudatos, aut in Annotationibus emendatos. ita quidem, vt illorum nomina maiusculis literis, horum minoribus scripserim; tertius enumerat Dialectos, quarum Orion mentionem fecisse reperitur. Atque hi indices pertinent etiam ad ea, quae e Codicibus Bibliothecae Regiae Parisiensis CCCCLXIV. et MMDCX. et MMDCXXX. adiecta esse dixi. Quemadmodum autem hos Indices ipse composui, ita eorum Indicum, qui Etymologico Gudiano additi sunt, auctor fuit C. R. MEYNERVS, qui quum rem bene peregerit, vellem etiam scriptorum in Etymologico Gudiano memoratorum indicem confecisset. Quem *Meynerum* quod in Praefatione ad illud Etymologicon non laudani, eius rei haec est causa, quod tum, quum illam praefationem scripsi, nomen illius omnino mihi ignotum fuit.

Memor promissi in eadem Praefatione facti, genuino Orionis Etymologico et Excerptis quae feruntur subiunxi p. 193 — 235. *Larcheri* Remarques critiques sur l'Etymologicum Magnum. Hae enim Observationes, praeterquam quod multa vtilia continent, etiam ad Orionem spectantia, et Commentariorum Academiae Inscriptionum et literarum elegantiorum Parisinae Tomo XLVII. ad quos Commentarios paucis aditus patet, insertae leguntur, vel eam ob causam addendae erant, vt viri docti omnia, quae ad Etymologica Graeca pertinent, non pluribus quam tribus voluminibus comprehensa inuenirent [34]). Denique p. 236 — 240. additimus vtilissimam aeque ac rarissimam *Amedei Peyroni* Commentationem in *Theodosii* Alexandrini tractatum de Prosodia.

---

26) p. 475, 19.
27) p. 250, 14.
28) p. 361, 10.
29) p. 284, 1.
30) p. 703, 30.
31) p. 127, 19.
32) vt p. 13, 16. *Ἀμίρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι.* p. 20, 9. *Ἀμίρδω — κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος.* p. 20, 28. *κῶ, δηλοῦν τὸ κλοδεῖν.* p. 25, 20. *γῶν, δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι.* et sic saepissime.
33) Inter haec tamen referre noli nomen *μετάθεσις*. Hoc enim praeter *Dionem Cassium* p. 931, 28. etiam *Isocratem* aliique scriptores de *mutatione* vsi sunt. Sed volui, praecunte *Sylburgio* in Indice ad Etymologicon Magnum, quem *Meynerus* in Indice ad Etymol. Gud. ipse quoque secutus est, eos Orionis locos, vbi *μετάθεσις mutationem* significat, diligenter indicare, quum eos, vbi de *transpositione* dicitur, praetermittendos putauerim.
34) Qui multos praeterea Etymologici Magni locos emendatos cupit, is diligenter perlegat, quae *Lobeckius* ad *Pharynichum* contulit.

Digitized by Google

Quibus omnibus me non male Philologorum commodis prospexisse spero, iuuare eadem certe uolnisse mihi conscius sum. Neque enim is sum, qui mea sola laudem, numerisque omnibus absoluta et perfecta putem, neque desunt quae me imbecillitatis humanae admoneant, et opera mea manca atque imperfecta esse declarent. Quapropter quae partim a typotheta partim a me ipso peccata sunt, hic indicare nequaquam me puduit.

P. 4, 7. not. 27. adde: ac deinde, pro puncto, quod est post ἀργυφίου, comma reponendum, atque adeo totius locus ita scribendus: ἐπεὶ πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀργυφίου, διὰ τῶν ἀρτῶν κ. τ. λ."

P. 6, 4. lege τὴν μὴ εὐώδην. Ita enim reperitur in Codice.

P. 8, 29. debebam fortassis seruare ἀναριχᾶσθαι. Nam *Phrynichus Arabius* in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 19, 25. *Ἀναριχᾶσθαι*, inquit, *πάνυ Ἀττικὴ ἡ φωνή. σημαίνει δὲ τοὺς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνίπποντα. οἱ δὲ δύο ῥῶ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.*

P. 15, 12. vitium in Codice repertum, διαχεῖν, muta in διαχεῖσθαι. Ita enim p. 4, 4. τὸ χαίρειν εἰρῆται παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. cuius loci tum, quum notas scripsi, non statim memineram.

P. 18, 21. pro γρ. Ἀργυπνία· lege γρ. ἀργυπνία.

P. 25, 14. lege νεμομένους. pro νενομίμους.

P. 28, 20. in Apographo altero est ἀργηδίου

P. 32. not. 48. lege *fornax* pro *fornax*

P. 34, 15. scribe αἰρεσθαι pro αἱρεισθαι

P. 41. not. 44. scribe γαμψώνυχες — καμψώνυχες — γαμψώνυχες — καμψωνυχες pro γαμψώνυχος etc.

P. 50. not. 43. in loco *Arati* repone ῥηΐα πάντα pro ῥηϊ ἰαπάντα

P. 52, 9. pro Ἑρμυηΐ scribe Ἑρεμηΐ.
17. scribe ἔτιά τινα ὄντα ·

P. 58, 1. scribe ἐλαφοτ et ἐλαφρὸς

P. 72. not. 58. *nates* muta in *vates*

P. 95, 6. pro εἰρια lege *Λείρια*

P. 98, 20. lege εἴρηται pro εἴρεται
not. 19. lege *fortassis emendanda* pro *fortassise mendanda*

P. 100, 6. monere debebam, pro τὸ μ scribendum esse τοῦ μ.

P. 102, 25. τὸ μ sine τὸ μι pro τὸ μα legendum esse, apparet ex iis, quae p. 101. not. 49. ex Orionis Excerptis retuli.

P. 104. not. 74. Adde: „Etiam praecedentia, *στερητικοῦ*, ᾗ, corrupta sunt, et sic emendanda: *στερητικοῦ νυ* vel *γ'*!

P. 117, 1. scribe "Ορασις et ὕρασις.

P. 120. not. 16. lege *Eudociam* pro *Eudeciam*.

P. 122, 29. emendare debebam: *ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις*.

P. 132, 23. omisi hanc notam: „Pro ἀπὸ τοῦ πέδου legendum quis putet ἀπὸ τοῦ πέτου. Conf. supra in v. *Ἱππεῖοι* p. 127, 5. Tamen etiam Etymologicon M. p. 603. extr. habet ἀπὸ τοῦ πέδου, ὅ ἐστι τῆς γῆς, ita vt corrigendi nulla potestas sit."

P. 145, 18. notare debebam vitium ᾗ δραχμή, et emendare ἡ δάχμη. Vid. p. 130, 3. et 9. et 17.

P. 149. ad not. 86. adde: „Sed legendum est *λόγον στίσαι*."

P. 152. not. 12. negaueram, me locum *Apollonii*, quem *Orion* laudanit, reperire potuisse. Reperi vero postea. Extat enim in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 607, 2 — 5. vbi haec leguntur: παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ, [ὃ] δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γεγονέναι ἐκτασεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διεκτούμενα μεγεθύνεται.

P. 163, 13. monere debebam, ὁμοτύμως scribendum esse pro ὁμοτύμως.

Ibidem ad not. 13. adde: „vel τὸ περὶ τὸ ἔμβροτον."

P. 166. post notam 38. adde hanc, quae ad v. 14. pertinet: „38. b) ἕξω ἕβρα] Sequentia docent, legendum esse ἕζω ἕβρα."

P. 167. ad notam 46. addere volueram: „Praecedens ἰάλλω in ἴλλω mutandum est."

P. 169, 1. lege Ἄρις.
5. lege Ἄπνευ.

P. 179, 25. pro 124) repone 124.b) et hanc eandem notam pone infra, sic: „124.b) ἡ αἰλήτη. edidi e Cod. 464. pro ἡ αἰλήτη, quod habet Codex 2610. In eodem Cod. 464. recte legitur *ἐν ταυτῷ* pro *ἐν αὐτῷ*."

Caeterum per hanc occasionem tollenda putaui duo vitia, quae in Praefatione Etymologico Gudiano praefixa vidi commissa esse. Vtrumque inquinauit paginam III. Primo enim vers. 9 et 10. legendum est „primas 584 paginas" pro „primus." Deinde in subiecta nota * pro „Reizianο" rescribendum „Reiskiano." Nam *Photii* Lexicon Graecum ineditum inter Codices Graecos MSS. ab *Ioh. Iac. Reiskio* relictos ponitur in ipsius Vita (von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreibung), quam eius vxor Lipsiae 1783. 8. edidit, pag. 172.

Vale. Scr. Grimae, mense Iulio A. C. CIↃIↃCCXX.

Digitized by Google

ΩΡΙΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΩΝ.

In Codice legitur *Ἰερίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας περὶ Ἐτυμολογιῶν*. Duo sunt Oriones, unus Alexandrinus, alter Thebanus Aegyptius, Iambo Grammatici. Thebanus, de quo hic sermo est, vixit quinto saeculo. Nam, teste *Suida*, scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam, Imperatoris Theodosii iunioris uxorem. Grammaticam professus est Caesareae, vt fert titulus eius Etymologici. Sunt multae vrbes istius nominis, sed quum metropolis Cappadociae, prius Eusebia et Mazaca dicta, fuerit celeberrima, verosimile est, esse eam, de qua hic agitur. LARCHER. Sed *Wolfio*, nescibeam cur, verba *Γραμματικοῦ Καισαρείας* omittenda videbantur. Ego seruanda putaui, quum etiam in fine Etymologici addita reperiantur. SYNZ. *Orionis* Tractatus περὶ *Ἐθνικῶν* laudatur ab Etymologici Magni auctore in vocabulo *Ἄστυ* p. 115, 9. Neque alium *Orionem*, sed nostrum, ibi intelligendum esse, docet locus Anonymi a *Montefalconio* in Bibliotheca Coisliniana p. 597. editus: *Ὅσοι ἐθνικῶν* (i. e. περὶ *ἐθνικῶν*) *Ἰερίων* κ. τ. λ. Confer *Tompium* ad *Longinum* p. 403. edit. in 8vo (p. 547. edit. *Weisk.*), qui etiam *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 601. laudauit, quia is quoque ex alio Codice eadem protulit. LARCHER.

Ἀγαθόν[1]) παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν[2]) ἡμᾶς εἰς αὐτό[3]), οἷον ἀφ' ᾧ ἄγαν θέομεν. ἢ οὗτος οὐ λόγοιων ἀγαθώτερος, οὗτε ἀγαθώτατος, ὡς ἐγκειμένου[4]) ἐπιτατικοῦ μορίου τοῦ ἄγαν, ἵνα μὴ γένωνται ἐν αὐτῷ δύο ἐπιτάσεις[5]), ἀπό τε τοῦ ἄγαν, καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ τερος, ἀλλὰ ῥητέον, μᾶλλον ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε[6]).

Ἀρετή[7]) · αἵρετή τις οὖσα, ἣν αἱροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Τκομνήμασι[8]). ὁ δὲ Ἡρακλείδης κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, ἀρετή[9]) τις οὖσα. ἢ ἐνέρκτους κτῆσις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα,[10] ἀρετή, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Ἄφενος· Ὅμηρος οὐδετέρως[10]), „ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν·“ ἄφενος οὖν βαρυτόνως ὁ πλοῦτος· εὐρύνους δὲ ἄφενός, ὁ ἀνδρωτὸς ὁ μετέχων τοῦ ἀφένου· ὡς ἀσφόδελος καὶ ἀσφοδελός. ἀσφόδελος λέγουσι βαρύτονος τὴν βοτάνην· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ὁ περιέχων τὴν ἀσφόδελον εὐρύνους[11])· ὡς Ὅμηρος φησί, „κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα[12]),“ τὸν τόπον δηλῶν. ἀφενὰς οὖν καὶ ἄφενός, καὶ ἐν πλουσιωτῷ τοῦ ῑ ἄφενιός, καὶ συγκοπῇ ἄφενις, ὡς ἀδελφὰς, καὶ ἀδελφίς.

Αὖος, ὁ ξηρός, ἀπὸ τοῦ ὖω· αὖω, αὖος, καὶ κατὰ συναίρεσιν αὗος, ὁ μὴ ὑγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ[13]).

---

1) *Ἀγαθόν*] Rectius sic legitur, quam in Etymol. M. p. 5, 18. *ἀγαθός*.

2) *Θεῖν*] Ex Etym. M. l. l. scribendum est *θέειν*, quod ipsum exstat in Excerpta ex *Ortione* p. 611, 1.

3) *εἰς αὐτό*] Legendum est *εἰς αὐτόν*. In Etymol. est *παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν*. LARCHER. Sed ibi quoque *αὐτό* legendum esse, satis ibi in Notis docuimus. Ei Excerpta ex *Ortione* habent *ἐπ' αὐτό*. Sq. Ineptum etymon et vanum ratiunculam de gradum formis hinc astruit Etymol. M. Conf. *Eustath.* ad Odyss. *A.* 14. p. 1388, 49. *Phrynich.* Eclog. p. 52., quae loca iam notarunt *Fischerus* Animadversis. in *Welleri* Grammat. Graec. Specim. II. p. 96. et *Sturz.* de Dialecto Macedon. p. 143. WOLF.

4) Etymol. *σύγκειται δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκεῖμενον* κ. τ. λ. LARCHER.

5) Etymol. post *ἐπιτάσεως* addit *ὁμοῦ*. Vidé iofra *Orionem* in *Ἀγαθός*. LARCHER.

6) Ita interpungendum est. In Codice male interpungitur sic: *ἀλλὰ ῥητέον μᾶλλον· ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε. Phrynichus* Eclog. pag. 52. *ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθωτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.* vbi vide interpretes. LARCHER.

7) Etiam quae hic sequuntur, partim transsumpsit Etymol. M. p. 125, 25., sed sine auctoritatibus *Heraclidis* et *Didymi* ex commentario, opinor, Homerico. WOLF.

8) *Δίδυμος ἐν Τκομνήμασι*] *Didymus* scripsit Commentaria in *Homerum*. De istis commentariis hic locus intelligendus est. LARCHER.

9) In Codice est *ἰρεστή*. male. Etiam pro sequente *ἐπίρατος* legendum videtur *ἐπίρατος*. Nam apud Etymol. M. p. 129, 25. haec habes: *παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατή· — τουτέστιν, ἡ ἐπιληπτή· κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετή, ἢ ἐπέρατος πτῆσις.* LARCHER. Per se quidem virumque recte dicitur. Nam *Hesychius ἐράσμιον* interpretatur nomine *ἐπίρατον*; et nomen *ἐρατὸς* per *ἐραστὸς*. Sed h. l. vbi id agitur, vt etymon nominis *ἀρετὴ* afferatur, non dubito quin recte iudicauerit *Larcherus*. Seruasi tamen *ἐπίρατον*, quod aliquo modo ferri poterat.

10) Locus *Homeri* est Il. *A.* 171.

11) Male Codex dat *εὐρύνους*. LARCHER.

12) Locus exstat Odyss. *A.* 538., vbi *Eustathius* p. 1698. 26. *ἐξήνεγκε δὲ ὁ Ὅμηρικὸς οὗτος ἀσφοδελὸς πρὸς διαπολὴν, οὐ περιεστικὸς ὧν ἀσφοδέλων. ἀσφόδελος μὲν γὰρ προπαροξύνεται, τὸ φυτόν, κατὰ Ἐφόρου Φίλωνα· ἀσφοδελὸς δὲ εὐρύνους, ὁ αὐτοῦ τόπος. Ἀσφόδελος*, cum accentu in antepenultima, accipitur pro planta *asphodelus* dicta. Exempla sunt obvia, vt apud *Hesiod.* *Ἔργ.* 41. LARCHER. Conf. *Herennius* (sine *Eranius*) p. 161. cum nota *Salmasii* ad *Solinum* p. 1. In reliquis etymologia, quae apud *Orionem* desunt, habet Etymol. M. p. 161, 53. et 146, 12. WOLF.

13) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ*] Optime. Huc eiusdem

Digitized by Google

'Ανεφίτια, ὧν πέρας οὐκ ἔστιν.

'Ανυσμός[14]), ὁ ἐξ ὑστῶν συνιστάμενος τοταμός· διὰ τὸ μὴ ἔχειν αἴρας[15]).

'Ανυσσος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἢ τῇ αὐξήσει· οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. . . . ἢ γὰρ δίκτυπνος βοτάνη καυσμὴν ἀνελκύσει τοὺς ὄφεις, καὶ οὐδέποτε ἂν κληθείη ἕλλοφος[16]).

'Αγαυός, παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγαός, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ υ, ἀγαυός, ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυός, οὐκ Αἰολικῶς, ὡς νῶιν, ναυός[17]).

'Αβρός, ὁ κούφως[18]) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βαρεῖς· οὕτως ὁ Τηοινήματι Ἀνακρέοντος εὖρον[19]). παρὰ τὸ[20] ἄνευ βίας αἴρεσθαι, καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ὁ Τηοινήματι Σαπφοῦς.

'Ακέων, παρὰ τὸ μὴ κηλεῖν[21]), ἐφ' οὗ τὸ ἠσυχάζειν τὸ δὲ ἀκέων, αἱ καὶ ἠθέλουσι[22]) παρατυχματισμὸν ἔχει,

est menda, quae Etymologum M. p. 22, 57. deformat: *ὁ Ζηνόβιος οὐτε τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀπολλωνίου. Lege οὐτε τὸ Ῥηματικὸν.* Larcher. Conf. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 705. edit. *Harles.* De etymo nominis αἶσα vid. Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. infra ad voc. *Αἶσν* aliisq.

14) *Ἄνυσσος* pro vitiosa Codicis scriptura *Ἄγαυρος* legendum esse, patet ex Etymol. M. in v. *Ἄνυσσος* p. 91, 38. *Anacreon* VII. 2. *δὲν δ' ἐξίων μ' ἀνάγκαν ἔυλόχων τε καὶ φαραγγων τροχάοντα τείρειν ἴθυσσον.*

Larcher.

15) *διὰ τὸ μὴ ἴχνη.*] In his Codex desinit. Quae desunt, facile supplentur ex Etymol. M. *διὰ τὸ μὴ ἴχνη αἴρασ' οἱ γεμαῖροι, καὶ διώκτες, καὶ ὀχετοί. Διογένης.* Larcher. Ego saltem ὀχετοὺς recipiendum putaui.

16) *Orionis* locus in Codice valde mutilus ac deperditus legitur sic: *οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. Ἀ δίκτυπνον βοτάνη, καὶ ἀνελκύσει τοὺς ὄφεις.* Nos autem recte deficientia supplevisse, et nonnulla emendasse, docet hic locus Etymologici M. p. 98, 32. *Ἄνυσσος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ τρέχειν ἐν τῇ αὐξήσει. οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. οὐ γὰρ εἴ τι ἄνω θεῖ καὶ αὔξεται, καὶ ἄνυσσος ἔσται. ἰδοὺ γὰρ τάναντα τὰ φυτὰ ἄνω θέοντα καὶ αὔξοντα, καὶ ὅμως ἄνθη οὐ λέγοντα. ὁμοίως δὲ ἴλαρος, παρὰ τὸ ἑλαίνειν τοὺς ὄφεις αἴρεσθαι· ὑπὸ ποιοῦ τοίνυν τοῦ πέρας θησόμεθα· καὶ οὐκ, εἰ τὸ τοιοῦτον ποιεῖ, τοῦτο καὶ ἴλαρος λέγεται. ἡ γὰρ δίκτυπνος βοτάνη καυσμὸν τοῦτο ποιεῖ, καὶ ἀνέλκουσι μὲν τοὺς ὄφεις ἐκπνέοντες οἱ τοὺς ὄφεις θηρεύοντες· καὶ οὐκ ἂν κληθείη ἕλλοφος οὐτοῦ ἕλλοφος ὁ θρῆικες.* In quo ipso Etymologici loco, pro *καυσμὸν τοῦτο ποιεῖ*, legerim ex *Orione*, *καυσμὸν ἀνελκύσει τοὺς ὄφεις.* Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 3.

17) *ὡς νοὸς ναυός.*] Ita pro *ὡς ναὸς ναυός* correxi ex Etymol. M. p. 8, 26. *Joh. Tzetzes* ad *Hesiod.* Opera et Dies pag. 178. (ex edit. Basileensi 1542.) [sine p. 197. edit. *Heinz.*] *οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προστιθέασιν τὸ ὑ· οἷον. ἀγὸς ἀγὸς· αὐὸς αὐτός, ἀγαὸς ἀγαύος.* [*Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 612. edit. *Schaefer.* scribendum putabat *ἀγαὸς ἀγαυός. Sch.*] *ἀέτην γὰρ βλαῖρν καὶ τὴν ἀνώμοτον ἀνέτην, καὶ τὰ ὅμοια. Johannes Grammaticus* de Dialect. Aeol. p. 244. lin. 26. ex edit. *Aldi* (p. 389. edit. Venet. 1698. 8.): *προστιθέασι τῷ ἄ τὸ ὑ· νάων ναύων, ἀφ' οὗ, ἀὸς αὐός. Ναυὸς* pro *ναὸς* bis reperitur in Marmore Cumaeo, in Comitia de Ceyssa Ducenel d'Antiquités Étrusques etc. Tom. II. Tab. LVI. lin. 6. et 16. Larcher.* Conf. *Basil.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 615. edit. *Schaef.* r. Strab. Etiam ordo verborum *Orionis* mutandus est, vt sit: *πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ὑ ἀγαὸς, ὡς νοὸς ναυός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγαυός οὐκ Αἰολικῶς.* Wolf.

18) *κούφως.*] Ita legendum iudicio pro *κοῦφοι*. Larcher.

19) *εὖρον.*] Post hoc verbum in Codice sequitur *Ὑμηρος*. Quod lectionis monstrum quid sit, videant peritiores. Intelligo dele istud importunum *Ὑμηρος*. Larcher. Ego obsecutus sum.

20) *παρὰ τὸ ἄνευ βίας αἴρεσθαι.*] Ita legendum est pro *παρὰ τὸ τῷ ἄνευ αἴρεσθαι*. Nam Etymol. M. p. 4, 13. deducit *βάρος παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι*. Larcher. Etiam h. l. secutus sum *Larcherum*, quia Codex secundum vtramque apographum exhibet *παρὰ τὸ τῷ ἄνευ*. Sed *Basilius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 576. edit. *Schaefer.* in eodem Codice legit: *Ὑμηρος, παρὰ τὸ τῇ ἥμει αἴρεσθαι*, et haec annotauit: „Pro *ἥμει* „legendum *ἄμῳ*. *Ὕμηρος* autem, quam vocem Codex versus initio sic scriptam habet, vt spatium vacuum literae rubrae relinquerit videatur, mute in *Ἄμαρα*, quod initium sit noui articuli. „Certe vox *ἄμαρα* inserenda est, etiam *Ὕμηρος*, collato nomine *ἀμάρης* Il. Φ. 289. retinendum censeas. Sic Etymolog. M. p. 70, 13. *Ἄμαρα. ὁ ὀχετὸς . . . ἢ τόπος, ἢ ὑδρηγών* (Sorbon. *ἢ ὑδρηγόνος*) *. . . . παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἴρεσθαι.*" Quod iudicium mihi quidem valde probatur. Quare nec *Wolfii* rationem laudare possum, *ὀρύττεσθαι* in *ὀρύσσεσθαι* mutantis.

21) Sic *Eustathius* ad *Homer.* Iliad. Φ. pag. 725, 25. *τὸ γὰρ ἀκέων, οὐ καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, ταὐτον ἐστὶ τῷ ἀκήν. αὐτὸ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ καὶ τοῦ κάνειν. τὸ δὲ μὴ κάνειν ἔλεγε, τοὐτέστιν ἐστε τοῦ μηδὲν τι πονεῖν.* Larcher.

22) Vitiose Codex dat *Θρῆικες*. Sed *Θρῄκιον* recte etiam Etymol. MS. Biblioth. Reg. Paris. Hinc emendandum Etymol. M. p. 45, 55., in quo legitur *θρῆικες παραχρηματισμὸν ἔχει.* Larcher.

23) Ita legendum pro *ἢ δὲ ἀόλου ἀπερίσατο*. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. Paris. post *παραχρηματισμὸν ἔχει* reperitur: *Ὅμηρος· ἢ δ' ἀόλου ἀπεβίσατο*, sed apud Etymologum Magn. l. l. *ἢ δ' ἀόλου ἀπέβη*, sine vlla mentione *Homeri*. Hanc versiculi partem nondum apud *Homerum* reperire potui. Larcher. Etiamsi vir dubium esse possit, quin locus iste Iliad. E. 352. intelligatur, vbi nunc legitur, *ἢ δ' ἀόλου ἀπεβίσατο*.

24) *τὸ ἀείρειν.*] Exemplum, quod deest ad sensum, suppeditat Etymol. M. p. 43, 1. *ἀλλ' ἀείρειν δείνοθι.* Est pars versus *Homeri* Odyss. Φ. 89. Larcher. Conf. Etymol. Gudian. p. 25.

25) *ὄθιν τὸ χαίρειν.*] Ita etiam in Excerptis ex *Orione* legitur p. 611, 17. Malim *ὄθιν καὶ τὸ χαίρειν εἰρ.*

26) *ἢ ὁ μὴ ὀδόλως τετ ἴχνη.*] Forsitan legendum, vt in Etymol. M. p. 165, 15. legitur, *ἢ παρὰ τὸ ἴχω, κατὰ ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ὀδόλως τετ ἴχνη.* Larcher.

27) *ἐπὶ τὸ τῆς χρήσεως.*] Haud dubie legendum est *ἐπὶ περὶ τῆς χρ.*

28) *ἐνεστακὸς.* ad *Homer.* Odyss. p. 1583, 10. *καὶ ἐστὶ περίφασις μὲν ἀρνεῖσθαι, τὸ, ἄρνα δώσειν ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τε ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. καταψηφιστικὸς δέ, καὶ τὸ ἀπλῶς ἀντικαταλλάσσεσθαι.* Conf. Etymol. M. in v. *Ἀνύσσετος* p. 133, 42. Larcher.

29) Locus *Homeri* est Iliad. Ζ. 473. et 475. Nam versus 474. ab *Orione* omissus est. In Etymologico M. p. 133, 46. male legitur *ἄλλος δ' ἀνδραπόδεσσιν.* Larcher.

30) Post *τὴν ἄτην* Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *ὁ σημαίνει τὴν βλάβην.* Larcher.

31) *τοῦ ὄρυτ.*] Legendum *τοῦ ὄρυτ.* Larcher.

32) *ἀπαίρειν* passum apud *Homerum* reperitur pro *αὐφερεῖς, ἀδιπεσεῖς, ρεῖναις*, vt Codex. N. 270. *λείβον δέ ἑ θεσπιν ἀπαίρειν.* Et apud *Apollon. Rhod.* IV. 1433. *ὅστις ἀποίρας ῥεου-*

Digitized by Google

'Ατρεΐδες, ὁ μηδεὶς [32]) παρατρέχει. ὕθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεκὲς [34]) λέγουσι.

'Αμφισβητεῖν, ἀπὸ τοῦ χωρὶς βαίνειν, ὃ ἐστὶ μὴ συμφωνεῖν, μήτε συμβαίνειν.

Αἰγίς, οὐχ, ὡς τινες, ἀπὸ τῆς 'Αμαλθείας αἰγὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ συστροφὰς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένην [33]). αἰγίσθες, καὶ καταιγίδες, αἱ τῶν ἀνέμων σφοδραὶ ψυχαί.

'Αρυρας [35]), παρὰ τὸ ἀρύειν, ἢ παρὰ τὸ ἀρκιοῦσθαι αὐτὴν γεωργουμένην [37]). κυρίως δὲ ἡ πρασορυχὶς [38]) καὶ ἀρστρίαινα ἐπιτηδεία.

'Αθ'ὑφάτων [39]), ἀξιόφατον αὐτὶ τοῦ πολύ, καὶ πλανοσαμῷ τοῦ ὅ.

'Αελλὰ, ἢ ἄγαν ελκοῦσα [40]). ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω· ἀΐ· οὗ τὸ ἄημι καὶ μετοχικὸν αἴντες, αἴσα, οὖν [41]) ἄελλα, καὶ πλεοναζομῷ τοῦ λ, ἄυλλα.

'Αγέρωχος [42]), ὁ ἄγαν γεροντῶν, ὡς εἶναι τὸ ἄ ἐνιτατικόν. ἐνὶ δὲ τῶν 'Ρεδίων ἀγεραίχων [43]), παρὰ τὸ ἀτειεῖσθαι [44]) μεχρῆσθαι τροφῇ.

Αἶψα [45]), αἴρεται κατὰ στέρησιν τοῦ ἶψαι, ἢ βλάψαι· διὰ δὲ τοῦ βλάψαι, καὶ ἐμποδίζειν ἀνάγκη. τὸ δὲ ἀνεπτὸ-20 διστον ταχὺ γίνεται καὶ εὐκίνητον ἐστίν.

Αἰπόλος, ὁ περὶ τὰ ἔπτ [46]) αἰλουμένους, ἃ ἐστὶν ὄρη, ὁ

ἐστὶν αἰπόλος· ἢ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος, οἷον αἰπόλος [47]).

Ἅτη, ὡς τινες [48]) κατὰ στέρησιν τοῦ ἆ ἀάτη βούλονται εἶναι· τὴν μὴ εὐθυπορ [49]), πλημμύραν ἀγκλῆν εἶναι· ἄτμα γὰρ τὸ πλημμύραν καὶ πορᾶσαι. ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄω, βήματος δευτέρας συζυγίας, τὸ ἄσαι ὀκλοῦντες, τὸ βάσσαι.

Αἰγιαλὸς, παρὰ τὸ τὴν ἅλα ἐκεῖ πλάσθαι· [50]) ἄξει γὰρ τὸ κλάσαι.

Ἀλκλήτης, παρὰ τὸ [50]) ἀλκίλην, ἢ ἐστὶν ἐναρθρος [51]) φωνὴ κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν· ἢ κατ' ἐντασιν τοῦ λαλεῖν [52]), οἷον τολλιλλεος, βορβορύσης φανὴ.

Ἀλυσπάξει [53]), τὸ φεύγειν· παρὰ τὴν ἄλην. οἱ γὰρ φεύγοντες ἀλᾶνται [54]).

Ἄλυειν, τὸ ἀπορεῖν τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν πλάνῃ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ αὐτὸς αὐτὴν ἔχειν καὶ συνδεδεμένος. ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ χαίρειν·

Ἡ ἀλυεῖς, ὅτι [55]) ἔρον ἐνίκησας τὸν ἀλύοντα [56]).

παρὰ τὸ ἄγαν λελύσθαι αὐτὴν καὶ ἀκκινησίαν τοῦ ἀπὸ ἑστῶτος ὀκλοῦντος.

Ἀσπὸς, πακὸς [56]) τις ὢν, ὁ ὑγιὴς καὶ [57]) ἐσχισμένος, πρὸ [58]) τροπὴν τοῦ χ εἰς π· καὶ τὸ πακηρὸς [59]) ἐντεῦ-

---

ρὸν ὕειν ζωῆς, qui vi vitam ademit serpenti custodi. Larcher.

33) Optime Etymolog. M. p. 150. 28. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλίθριαν, ἢ ὁ οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν εἰ φοβοῦν. Larcher.

34) Hinc *Hesychius*: Ἀτρέμας· ἀτρέπως. Sed legendum est ἀπροβλὶς pro ἀτρέπως, ut recte viri docti emendant, et retinendum ἦ in ἀτρέμας, vt monuit *Ruhnkenius*. Forsan respexit *Orion* ad *Theocrit.* Idyll. II. 151., vbi nunc legitur:

οὐκ ἐφατ' ἀτρεκὲς ἰδμεν.

Toupius in Appendicula Notarum suae Emendationum ad *Theocritum* p. 9. *Orionis* ope corrigebat ἀτρεμὲς, approbante *Valckenario*: hinc in primis editione admisit in textum, sed in secunda ἀτρεκὲς posuit. Larcher. Conf. *Koen.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 562. extr. edit. *Schaefer.* In Excerptis ex *Orione* p. 611, 20. est: 'Ατρεκὲς, τὸ ἀληθὲς· ὁ οὐδεὶς παρατρέχει τὸ γνῶναι· ἴδην κ. τ. λ.

35) Fortassis legendum est, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς συστροφὰς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένας, vt est apud *Phaurorinum*. Larcher. Mihi nihil mutandum videtur.

36) Male "Αρσιρα, quanquam etiam *Bastius* l. l. pag. 349. e Codice affert Ἄρσυρα.

37) Ex Etymologico MS. Paris., quod *Bastius* l. l. memoravit, legendum videtur ἀρωσιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Certe τὴν γεωργουμένην γῆν habet etiam Etymol. M. p. 135, 27. et Etymol. Gud. p. 80, 1. Conf. excerpta ex *Orione* p. 611, 21. Steph. Lego ἀρωσιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Erat quum emendarem ἀρωσθαι, et vt in Etymol. M. (sed e *Sylburgii* coniectura. Sr.) et in *Scholiis Homeri* ad Il. *Γ.* 246. Sed vetant auctor Etymologici MS. Biblioth. Reg., apud quem legitur: ἄρορα 'Ορώνις παρὰ τὸ ἀρωσθαι κ. τ. λ. Larcher.

38) πρασορὺς est vox nihili. Emendo ἢ πρὸς σπορὰν καὶ ἀρστρίαινον ἐπιτηδεία. Conf Etymolog. M. in v. "Αρυρα. Larcher. Etiam Etymol. Gudian. l. l. habet πρὸς σπορὰν καὶ φυσορυχὶς.

39) ἀξιόφατον ὑψηλὸν apud *Homer.* Il. *Γ.* 4. *Scholiastes* exponit πολὺν. Vid. Etymol M. p. 22, 25., cui consonat Etymol. MS. Biblioth. Reg. Larcher.

40) Apposite *Homer.* Il. *A.* 293. παρὰ νῆ, ἤντερ ἄελλα σὺλίσσουν. Larcher.

41) οὖν sic quidem stare non potest. Aut igitur delenda est particula, aut ex Etymol. M. p. 18, 42. legendum καὶ τὸ αὐτὸ, vel ἴσταν οὖν, pro αἴσαν οὖν. Paulo ante malleni, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἄημι.

42) Etymol. M. p. 7, 49. παρὰ τὸ ἄγαν γεραιτῶν. οὕτως Ἡρόδωρ. Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 611, 23. ὁ ἄγαν αἴγων· ἢ ὁ ἄγαν περοζῶν (pro quo legendum videtur γεροντῶν) κ. τ. λ.

43) Vid. *Homer.* Il. *B.* 654.

44) Haec quidem Glossographorum sententia falsa est. Nam, vt optime loco laudato observat auctor Etymologici, Troes Iliad. *Γ.* 36. et alibi dicuntur ab *Homero* αἰζηοὶ, quamvis non erant insulares, et proinde non vtebantur cibo adiunctis. Conf. *Scholia* in Iliad. *Γ.* 36. quae debemus eruditissimo *D'Ansse de Villoison.* Larcher.

45) Quae hic legantur, eadem fere ad verbum sunt in Etymologico M. p. 57, 4. Larcher.

46) τὰ ἔπη est vox nihili [quae tamen etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 30. exstat. Sr.] Procul dubio legendum τὰ αἴπη. Nam τὰ αἴπος notat altitudinem et cacumen montis. Larcher.

47) ἀπὸ τοῦ αἰπόλλω.] Legendum est αἴγ' αἰπτόλλω, vt postulat analogiae ratio. Larcher. Etiam Excerpta p. 611, 30. habent αἰγοπόλος.

48) οὐς τινες] Delendum videtur οὐς, et τινὲς scribendum, quod cum βούλονται cohaeret.

49) εὐθυπορ nullum sensum efficit. Lege ἀνύσσων. Larcher. Sed nec hoc quid sibi velit, facile aliquis dixerit. Certe non potest significare δυναμένην. Melius videtur ἐσσαν. Verum ne sic quidem intelligo, quid sit μὴ τὸν πλησσοῦσα ἀγκλῆν εἶναι. Ita enim verba ἀγκλῆν εἶναι delenda esserit. A corrupta Codicis scriptura non nimis longe discederet, qui legeret μὴ ἔσσαν πλησσοῦσα (vel πλησσόσσαθαι) κατὰ τὴν ἄοιτην, vel μὴ ἄσσα καὶ πλησσοῦσα ἀγκλῆν εἶναι.

50) ἁλάσθαι] Excerpta ex *Orione* p. 611, 6. pro eo dant ἀγνοεῖσθαι.

51) Legendum est vel παρὰ τὸ ἀλάλη, vel παρὰ τὴν ἀλάλην.

51) Emendandum ἄναρθρος φωνὴ, vt est in Etymologico M. p. 51, 58.

52) Sic, λαλεῖν, legendum, non λαγεῖν, quod est in Codice. Larcher.

53) Ἀλυσπάξει legendum est pro λυσιάζειν, vt postulant sensus et ordo literarum. Vid. Etymol. M. p. 65, 54. Larcher.

54) παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ φεύγοντες ἀλῶνται.] Lege, vt in Etymol. M. loco laudato, παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην· οἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. Larcher. Sed haec mutatio non necessaria videtur.

55) Est versus *Homeri* Odyss. *Σ.* 532., e quo apud *Orionem* ἄλύειν pro ἀλύοντα scribendum. Larcher.

56) Pro δενδὲ τὰ τῶν lege ἀπὸ τὰ τῶν, quia δενδὲ dicitur τροπὴ τοῦ ζ εἰς δ, vt *Orion* dicit paulo post. Etymologici M. auctor p. 210, 2. deduxit a σχῶ, σχάνω, ἀσχέω. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 611, 7. est ἀφ' οὗ τὸ.

57) καὶ ἐσχισμένος] Particula negativa est omissa. Legendum καὶ μὴ ἐσχισμένος. Nam ἀσκὸς est ἐκ τοῦ σχίζω κατὰ τὸ ἀντιστικτὸν ἀ . . . . . ἀσκὸς· ὁ σῴζηθεὶς καὶ ὑγιὴς καὶ μὴ ἐσχισμένος. Vid. Etymol. M. loco laudato. Larcher.

58) παρὰ τροπὴν] Lege κατὰ τρ. Larcher.

59) πακηρὸς] Emendandum ἀσκηρὸς. Larcher. Larcher's

Digitized by Google

ἅμ, ὁ καὶ ἀβλαβῆς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, κατὰ τὸ ἔτοιμον, ἢ τὸ ἀληθές.

'Αβληχρόν, δύναται τὸ ἀ κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενὲς βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ἀπὸ τῆς τῶν πρόβατων Φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐπ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν[60]. ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναμπλὲς, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς ἀηλεὲς, καὶ ταῦλν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ ἀ ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὕρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

'Αλθέτο, ἀθλιαστάτο. ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω.

'Αχυρη, τὸ λεπτόστροφον ἢ ἀχύρων, ὧν οὐκ ἂν τις ἔχεσθαι δύναται[61] διὰ τὴν σμικρότητα.

'Αχυρμιαί, οἱ τόποι τῶν ἀχύρων, οἷον ἀχυρμιαὶ τινες οὖσαι, καὶ πλεοναζωμῷ τοῦ μ, ἀχυρμιαί.

'Αλιεν, τὸ μάταιον, τὸ εἰς θαλασσαν ῥιπτόμενον καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ παρὰ τὴν ἅλα· ἀπὸ τοῦ αὐχρηστεῖ[62] εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

'Αντίβιον[63], παρὰ τὸ τὴν βίαν εἰς τὸ ἐναντίον ἐνεγκεῖν τὸν μαχόμενον.

'Αντιβολῆσαι· οἷον ἀντιμολῆσαι· κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς τὸ β.

'Αμβλύωκη, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς τὸ κ· λυγαῖον γὰρ τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὸ λύειν, ἢ μὴ ἐὰν[64] συνιέναι τὴν αὐγήν. οὕτως εὕρον . . . .[65] καὶ ἡ λύγη ἡ σκιὰ ἢ λυεῦσα τὴν αὐγήν.

'Ασχαλᾶν, τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἐν σχολάσματι, οἷον ἀσχαλᾶν καὶ ἀσχολᾶν καὶ διακρεῖσθαι τὴν ψυχήν.

'Ατιχθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀτυχὴς[66], οὐ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ ἀμηχανέειν τοῦ ἀποστρέχοντος.

'Ακήν, ...[67] ἀν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς σωτῆς ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ ἡ ἀκμή.

'Αζηχές, παρὰ τὸ ἄδδην[68], κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ πρὸς τὸ δ.

'Ατεκαίνυτο, ἐνίκησε· παρὰ τὸ τοὺς ἰκώντας[69] κίνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἔπαθλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ κάιειν καὶ Φονεύειν· ὥστε μυρίως τὸ ἀτεκαίνυτο ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων.

'Αλλαίνει, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξησιν.

'Ακιδνοί, παρὰ τὸ μὴ κίειν δι' ἀσθένειαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐκτικερισμοῖς. δύναται καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω αἰκιδνός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἀκιδνός, τὸ ἀκυσμένον καὶ εὐτελές. ὁ μὴ κο νημένος[70] ἀκινὸς τις ὢν, καὶ πλεοναζωμῷ οὗ γως[71].

'Αψεα[72] ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι ἀλλήλων τὰ μέλη, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἅπτω, ἄψω, τὸ ἄψος· καὶ ἄψεα πληθυντικῶς.

Αἱμασιὰ, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσθαι τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰς ἀκάνθας.

'Αλεισον, τὸ ποτήριον· ἐκ τοῦ ἄλεισυ[73] καὶ ἀῤῥοον ποιεῖν· οὕτως ἐν Τρομηνάται εὕρον Ὀδυσσέας.

'Αμυστις, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ Φιάλη[74], χωρὶς τοῦ δαπανᾶσθαι[75]. οὕτως εὕρον ἐν Τρομηνάται Ἀριστοφανίκου[76].

Αἶσα, ἡ ἀεὶ οὖσα ἴση, καὶ μὴ μεταβαλλομένη[77].

'Αρνείδαι, ἀπὸ τοῦ αἴρασθαι[78] τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει[79].

'Αράκμια, παρὰ τὸ ἀναῤῥηχάσθαι[80] εἴρηται· ἢ παρὰ[81]

---

notae 57. 58. 59. confirmantur per Excerpta ex *Orione* p. 611, 7. et 8. Quid verbis vltimis, κατὰ τὸ ἔτοιμον, faciam, non habeo. Suspicor ea loco sheno posite, et ἕτοιμον in ἕτεμον mutandum esse.

60) Haec partim ab *Orione*, quem laudat, mutuatus est auctor Etymologici M. p. 3, 28. Vid. *Valckenaer.* ad *Theocritil* decem idyllia pag. 218. (p. 215. B. edit. 2.) LARCHER.

61) *δύναται*] Semiaui indicativum, quamquam ἄν praecedit. Nam Glossographi talia saepe negligunt.

62) Pro *ἐχρηστεῖτο* legere *αχρηστεῖν*. Nam in Etymologico M. p. 89, 37., qui intus locus cum *Orione* conferendus est, legitur, τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἄχρηστον εἰς πόσιν. οὕτως Ἴδρος. vbi legendum est οὕτως Ἴδριον. LARCHER.

63) Etymol. MS. Biblioth. Regiae : *Ἀντίβιον· τὸ ἐναντίον τόξευμα. ἐπιῤῥηκτικόν. τὸ σν μικρὸν· διὰ τί; τὰ ἀπὸ διαφόρων ποιούντων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γενομένην ταῖς πτώσεσιν ἔχει. γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ βία, ὁ σημαίνει τὴν βίνομιν. σημαίνει δὲ ἡ ἀντὶ πρόθεσις εἰς ἐναντίας σχέσεις.* LARCHER.

64) *ἐὰν*] Legendum *ἐᾶν*. Haec paene ad verbum reperies in Etymologico M. p. 85, 26., vbi laudatur *Ἴδρυσις*, sed legendum est *Ἴδρυσον*, vt mihi videtur. LARCHER.

65) *οὗτον εὕρον*] Addidi locunae notam . . . . Videtur enim deesse nomen auctoris, quem *Orion* secutus sit.

66) *ἀντὶ τοῦ ἀτυχὴς*] Etymol. M. p. 152, 20. *ἡ μενογῆ, ὁ τυγεὶς. καὶ ὁ τυγθεὶς κατὰ πλεοναζωμὸν τοῦ δ.* LARCHER.

67) *Ἀκὴν . . . .*] Supple ex *Homeri* Il. *T.* 95. *ἐγένοντο σωστῆ.* Reliqua apud *Orionem* declerandae voci inseruiunt. LARCHER.

68) *ἄδδην*] Lege *ἄδην*. Vid. Etymol. M. p. 20, 46. qui *Orionem* exscripsit. LARCHER.

69) Facili medicina haec loco medebimur legendo *νικῶντας*. LARCHER.

70) *ὁ μὴ νο νημένος*] Restitue *ὁ μὴ κινούμενος*. Nam apud Etymologum M. p. 44, 19. reperitur *σαιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* LARCHER. Paulo ante pro *σκιομένον* legendum puto *σκιαμένον*.

71) Locus fere conclamatus. Primo pro particula *or*, quae nullum sensum efficit, lege *τοῦ*. Deinde supra *γῶς* scriptum est eadem manu *ὄνος*, vnde exsculpo *ὁ ἀκιδνός*, vt sit: *καὶ πλεοναζωμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός.* Etymologici M. auctor p. 44, 18. *παρὰ τὸ κινῶ, σκινὸς· καὶ πλεοναζωμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* LARCHER.

72) In Codice *ψεα* legitur. *Ἄψεα* restituimus. LARCHER. Sic supra *Ἀλεισον*. Vid. not. 55.

73) *ἐκ τοῦ ἄλεισυ* etc.] *Ἄλισον* non potest deriuari ab *ἄλσε*. Nam ἅ in *ἄλσε* longum est, breue vero in *ἄλισον*. Vid. Etymol. M. in *Ἄλισον* p. 56, 30. LARCHER. Legendum vero est *ἐκ τοῦ ἅλσε καὶ αὐδόον ποιῶν.*

74) *ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ φιάλη*] Fortasse legendum, transpositis vocibus, *ἡ φιάλη, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν.* Haec emendatio firmatur auctoritate Etymologici M. p. 79, 24., in quo legitur: *ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἴδος μεγάλης, ᾗ ἐν πότοις ἐχρῶντο.* LARCHER.

75) *δαπανᾶσθαι*] Lege *διαπνεῖσθαι* ex Etymol. M. p. 79, 25. LARCHER.

76) Legendum est *Ἀριστοφάνεσ*, vel *Ἀριστοφανίῳ*. Quae leguntur in *Scholiis* ad *Aristoph.* Achern. 1227., non sunt eadem. LARCHER. Istud *Ἀριστοφανίῳ* non concoquo. Saltem *Ἀριστοφανεσι* scribendum esset, quemadmodum *Σωκρατεσι* acribitur. Immo vel *Ἀριστοφάνεσι* vel *Ἀριστοτέλεσι* legendum esse arbitror.

77) Auctor Etymologici M. p. 55, 55. addit: *πᾶσι γὰρ ἴσον ὑπάρχει.* LARCHER.

78) *αἴρεσθαι*.] Sic scribendum fuit. Male Codex dat *ἀίρεσθαι*. Conf. supra not. 20.

79) *ἐπὶ παραιτήσει*, *in deprecationibus*, *in causationibus*. Eadem fere ad verbum reperies in Etymologico M. p. 152, 18. LARCHER. Pro *χείρας* scripsi *χεῖρε*.

80) *ἀναῤῥιχᾶσθαι* edidi pro *ἀναῤῥᾶσθαι*. STVAE. Etymol. M. p. 90, 14. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι σημαίνει — οἱονεὶ τρόπου ἀῤῥήκτῳ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβάνεσθαι ἀνώτερα πρὸς τὸ πρόσωπον. Schol. Aristoph.* ad Pac. 69. *τὸ περὶ τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσίν. ἀναῤῥιχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράσσειν, σημαινω, καὶ ἐν ὑπερβάσεως παῤῥήσει.* LARCHER.

81) *παρὰ τὸ ἀνὰ*] Puto *τὸ* esse delendum. Sic supra not. 20. *Larcherus*, pro *παρὰ τὸ ἀνὰ*, docuit, *παρὰ τὸ* legendum esse.

Digitized by Google

τὸ τὴν ἀρωλότητα· ἀρωιὸν[81]) δὲ τὸ λεπτόν. οὕτως αὐτὸν ἐν Τπομνήμασι εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Αἰκὺς, ὁ χαλκὸς καὶ σκληρός· παρὰ τὸ αἶπος, τὸ ἀκρωτήριον, τὸ τραχύ.

Αἰπὰ ῥέεθρα, παρὰ τὸ αἰνὸ αἰπέα[82])· ὅταν τὸ α βραχύ. αἰπὰ οὖν ῥέεθρα τὰ ὑψηλὰ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀκρωρειῶν· αἶπος γὰρ τὸ ὑκρώρειον[83]).

Ἀθηρίζειν, ἀπὸ τῶν ἀθήρων[84]), ἤ ἀπὸ τῶν θηρίζεσθαι μὴ δυναμένων κερῶν διὰ σμικρότητα. ἀθηρίζειν οὖν, τὸ ἐξευτελίζειν, καὶ σμικρύνειν.

Ἄμῃ[86]), τὸ σκαφεῖον· παρὰ τὸ ἀθρόϊσαι καὶ ἐκσπαῖν ἤνθεν καὶ τὸ ἀμήσατο παρὰ σ[87]) τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τοῦ θηρίζειν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐκσπᾶν.

Ἀσκελὲς[88]) τὸ σκιῤῥόν· παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν καὶ σκέλος εἴρηται τὸ ἄγαν ἐσκληκός· καὶ Ἀσκληπιὸς[89]), ὁ μὴ ἐὼν[90]) ἐσκληκιέναι, ἤτοι ἐμραίνεσθαι καὶ ἀπεσθαινεῖν τῶν θεραπευομένων τὰ σώματα.

Ἀθῆῃ λοιγὸν[91]), τὸ πτῦον, ὃ τοὺς ἀθέρας διακρῖζουσιν, ἤτοι τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγον[92]).

Ἀποθρῖξαι, ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν[93]) καὶ τοῦ ἴζειν καὶ κατενεῖναι· ὥστε κυρίως τὸ ἀποβροῦς[94] νοητέον. οἱ δὲ παρὰ τὸ βρί. βαρύνονται γὰρ οἱ εἰς ὕσιον καταφερόμενοι.

Ἀλλάσσει[95]), παρὰ τὴν ἄλλη· οἱ γὰρ τυφλὰ ἑπτόντες ἀλλῶνται. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὃ ἐστι βλέπειν.

Ἄλλη, τὸ σύνδεσμον χωρίου, παρὰ τὴν ἅλιον καὶ[96]) τὴν αὐθεντὶν· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἄλλος.

Ἀκτῆ, ἐπὶ τοῦ παρτοῦ, παρὰ τὸ πτικτοῦσθαι[97]), τῷ ἀληθεῖ. ἐπὶ δὲ τοῦ παραθαλασσίου τόπου, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.

Ἀμαυρὸν, τὸ μὴ ὁράμενον, ἢ τὸ μεταῤῥέον Φερόμενον[98]). ὁ δὲ Φιλόξενος Φησί, παρὰ τὸ μαίειν, τὸ λαιστεῖν, ὅθεν μαρμαίρω, ὡς παίω παίσω, καὶ πλαίω πλαίσω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ μαραίρω[99]) κατὰ στέρησιν ἀμαυρός.

Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ ἄσην τοῦ σώματος μινύθειν· τουτέστι τὸν ῥύπον.

Ἄμπελος, παρὰ τὸ ἀνω πελαίζειν· οἷον ἀνάπελός[100]) τις οὖσα.

Excerpta ex *Orione* p. 611, 52. *ἀρύτην παρὰ τὸ ἀφεωρῖσθαι ἢ παρὰ τὸ ἀμαὶ ιχὴ ἴζειν, ἤγουν λιπτόν.*

82) *ἀρωιὸν δὲ τὸ λεπτόν*] Sic *Aristoph.* Pac. 68. *ἴνιστα λεπτὰ κἀκπαπαῖ ποιεῖμενος ἐμπιτταρί· ἀντίῤῥησις ἀν εἰ τὸν σοφιστὴν. Lucian.* in Lexiph. c. 6. T. II. p. 334. *μετὰ δὲ ὁ αὐτὸς τὸ ἐπὶ τὴν κατήλικα ἀναῤῥιπτούμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει.* Etymol. M. p. 122. 5. *παρὰ τὴν ὀρυκτότητα, ὁ ἐστι λεπτότητα· ἀρωιὸν γὰρ τὸ λεπτόν.* Larcher.

83) *παρὰ τὸ αἰπὺ πίπτω*] Auctor Etymologici M. p. 34, 42. addit: *καὶ κατὰ σχηματισμὸν αἰπὰ. Ἀπὸ ῥίεθρα* reperiuntur apud *Homerum* Il. Θ. 369. et Φ. 9. Larcher.

84) *τὸ σκηρίδιον*] Vinetius est *ἡ σκηρίδια*, a qua ipse forma paulo ante ductus est genitivus pluralis *τῶν σκωρίων*. Etymol. M. l. l. habet: *τὸ σκωρίδιον· ἢ τὸ ἀκωρίιον*, vt Etymol. Gud. p. 20, 49. et p. 21, 9.

85) *ἀπὸ τῶν ἀθίων*] *Ἀθὶῳ* notat aristas, vel partes eorum, quae post factam triturationem remanent, et ab agricola auferuntur a reliquo frumento et inter paleas referuntur. Larcher.

86) *Ἄμῃ* notat *falcem*, vt optime Etymologus M. p. 243, 52. *ἀμὴ ἐκ τοῦ ἅμη, ὅπερ ἐστὶ γεωγικὸν ὁργάνιον, ἢ λεγομένη δρεπάνη. Orion* vero, deceptus eiu temporis, quo vixerat, exhibet per vocem *σκαφεῖον*, quae significat *ligonem*. Num *Photius* in Lexico: *Σκαφεῖα· ἢ τὴν δεχομένη ἅμη, ἢ ἡ σκάπτουσιν.* Larcher. Conf. supra not. 20.

87) *παρὰ τῷ Ποιητῇ*] Nusquam apud Poetam reperitur *ἀμήσατο*, sed *ἄμων* Il. 2, 551. *ἀμῶν* pro *ἀμαίων* Odyss. I. 135. *ἀμῶσιν* Il. Ω. 451. *ἀμησάμενος* Odyss. J. 317. Antiquissimi sic metebant, vt simitra manu combrehendierent calamorum quantum potuerant, dextra vero secarent. Hinc generalis notio *colligendi* facile intelligitur. *Ἀμήσατο* bis est apud *Apollonium Rhodium* I. 1205.

καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμῇ· αὐτοῖς.

Et III. 858.

τῆς (ζείης) σῖτν τ' ἐν ὄρεσσι κέλωτὴν ἰαμέδα φηγοῖς.

Κασπὶς ἐνὶ κύκλῳ ἀμήσατο φορμαδοειδα.

Larcher.

88) *Ἀσκελὲς τὸ σκιῤῥόν*] Optime *Orion*. Nam scirrhus est *tumor durus*, vt auctor est *Galenus* in Methodo therapeutica Lib. XIV. pag. 187. lin. 23. Tom. IV. ex editione Basileensi: *σκίῤῥον σκυρηλόγων ἔγκυ σκιῤῥοῦν, ἀνώδυνον, οἱ μὴν σκαιόσαρκοι τε τάσσει.* Larcher.

89) Asclepius (Aesculapius), qui prius appellabatur Hippias, nominatus fuit Asclepius, quod non sineret corpora indurescere ac mori. (Etymol. M. p. 140, 45.) Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἀσκληπιὸς· ὁ τὸ ἔγκυ σκλῆρα κἀκὰ ποιῶν· τοῦ δ' ἐπιτεθεῖσα συμπάθησις. Ἀσκληπιὸς· ὁ τὸ σκλῆρ καὶ πᾶν τὸ σῶμα ὑγιὲς ἔχων καὶ ἀνώδυνον, οὕτως Ἡρωδιανός.* Larcher.

90) *ἐὼν* pro vitioso *ἰὼν* edidissem, etiamsi non Etymologicon M. l. l. potuissem consulere.

91) *Ἀθῆῃ λοιγὸν*] Legendum est vno verbo *Ἀθηῃλοιγὸν*. *Homer.* Odyss. J. 126.

ἐπαύετ' ἄρ δὴ τοι ξυμβλήμενοι ἄλλος ἀδίτης
φὶξ ἀθηῃλοιγὸν ἴχειν ἀνὰ φαίδιμα ὦμω.

ad quem locum vide *Scholiasten*. Veteres sic nominabant *ventilabrum*, sed recentiores per hanc vocem intelligebant *ventilationem*, *iudicium*. Vid. *Eustath.* ad Odyss. Δ. p. 1625. lin. 56. Conf. *Hesych.* in hac voce, *Apollonii* Lexicon Homericum, et *Etymol. M.* in v. *Ἀθηρολοιγὸν* p. 23, 24., qui *Orionem* auctorem laudat. Eiusdem significationis est *Ἀθηρόβρωτον*, quam vocem usurpauit *Sophocles* in Ajace *κακοθυτίᾳ*. Vide *Eustath.* dicto loco, *Hesychium*, et doctissimum Sophoclis interpretem *Brunchium* in Lexico Sophocleo. Larcher.

92) *συλλέγον* scribendum putaui. Male Codex *σιλλέγων* exhibet. Etymologus M. l. l. habet *διαλέγων καὶ διακρῖνον*.

93) *ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν*] Legendum est *ἀπὸ τοῦ βορᾶ*. Conf. not. 87. Etymologicon M. p. 115, 52. habet *παρὰ τὴν βορᾶν*, et Etymol. Gud. p. 63, 56. *παρὰ τὸ βορᾶ*. Sync. *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. J. p. 1620. lin. 23. *πιφυτὸ βρῖζων· ἐστὶ τὸ βορᾶ ἴζειν, ἢ μετὰ βορᾶν ἴζειν.* Nam secundum primam rationem *βρῖζω* significat *sedeo desee et granis*. Est enim a syllaba intensiua *βρι*, quae a *βορᾶ* orta est, et ab *ἴζω*, *sedeo*, quiescere, quasi *βορᾶ ἴζω*. Larcher.

94) *ἀποβροῦς*] Legendum procul dubio *ἀπὸ βορᾶς*. Vid. *Etymol. M.* p. 115, 54. Larcher.

95) *Ἀλάσσει* depraua scriptura est. Legendum *Ἀλάῤῥασιν* Vid. Etymol. M. p. 52, 13. Larcher.

96) *παρὰ τὴν ἅλιον καὶ τὴν αὐθεντὶν*] Auctor Etymologici M. p. 68, 26. particulam *καὶ* omittit. Sed non opus est, vt eam etiam in *Orione* deleamus. Est enim explicantis, idem valens quod *τουτέστι*. Sic paulo ante in v. *Ἀποβρῖξαι* est *ἴζειν καὶ κατανεῖναι*. Et in v. *Ἄμῃ*, *σθρόϊσαι καὶ ἐκσπᾶν*.

97) *πτικτοῦσθαι, τῷ ἀληθεῖ*] Sic in Codice legitur librarii errore, qui corrigendus est *κατεαγνύσθαι ἐν τῷ ἀληθεῖ*· *mala frangi. frangi dum molitur.* Larcher. Propius ad corruptam scripturam accederet *κατεαγθῆναι*. Nam etiam *κατεάγη* legitur, vt Iorem. XXXI. 32.

98) *ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον*] Etymol. M. p. 72, 43. *ἢ ἀπὸ τοῦ αὔρας φερόμενον*. Etymolog. MS. Biblioth. Regiae totum locum sic exhibet: *Ἀμαυρὸν· ἤτοι τὸ μὴ ὁράμενον, ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον.* Larcher.

99) *παρὰ τὸ μαρμαίρω*] Post haec desunt verba *μαρῖ. πλεονασμῷ τοῦ ῥ, μαίρω*, quae adde ex Etymol. M. p. 72, 41. Larcher. Recte. Sed scribendum etiam est *παρὰ τὸ μαίρω*.

100) *ἀνάπελός τις*] Legendum *ἀνάπελός τις*. Vid. Etymol. M. p. 79, 57. Larcher. Etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 9. legitur *ἀνάπελος*. Conf. infra *Ἄμπελος*, a quo loco patet, *ἀνάπελος* hic seruandum esse.

Digitized by Google

'Ατοφίλια[1]). ἀπαίδευτα· Φωλειὰ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἔλεγον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς Φωλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κυρίως δὲ Φωλειὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολαλεῖσθαι τὸ Φῶς ἐκεῖ.

Αὖον, τὸ πρὸς αὔην καὶ ναῦσιν ἐπιτήδειον[2]).

'Αρὰ, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀράδδαι αἱ οὐρανὸν ἐκτείνειν[3]) τὰς χεῖρας.

'Αχλὺς, ἡ ἄγαν εἰλύουσα[4]) καὶ ἀπορρίπτουσα τὰ ὁρᾶσθαι μέλλοντα.

'Απιὸς, ἡ ἥμισυ πίνουσα ὀπώρα[5]). ᾖδεται γὰρ ἔφηβε γῆιο ἡ τοιαύτη ὀπώρα. ἐστι δὲ ὀπώρα οὔτω λεγομένη.

'Αφλοισμὸς, ἀφρὸς, οἱονεὶ ἀφραπισμός[6].

'Ακὴν, παρὰ τὴν ἄγην, τὴν ἁπλῆιξιν, ἥτις οἶδε ποιεῖν ἀξυνίαν· τροπῇ οὖν τοῦ ῡ εἰς ἢ, ὡς λυκόφως παρὰ τὸ λύγον[7]) τὸ σκοτεινὸν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ.

'Ατύχεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν ἄτῃ παράτρεσθαι.

'Αμυδὶς, Αἰολικὸς· παρὰ γὰρ τὸ ἀμαδὶς καὶ ἀμνὶς, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῠ κατ' Αἰολεῖς, ὡς σάρκες, σύρκες[8].

'Αντυγες, αἱ ἀπὸ τοῦ ἄρματος τετυγισμέναι[9]· καὶ γαρσο καὶ[9], ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγισμὴν καταίτυξ καλεῖται.

'Αμάρα, τὸ ὑδραγώγιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· διὰ τὸ περὶ τὰς αἰμασιὰς ῥεῖν· ἢ ὅτι οὐκ ἐξ τὰ παρατεθρυτυμένα αὐτῇ μαρτυρεῖσθαι.

'Αράβησαν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἵρας βοῆ[10]) ἐράβησε, καὶ

τροπῇ τοῦ ε εἰς ᾰ ἀράβησε. κατηχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους[10]).

'Ακος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ Θεραπεύεις[11]) εἰς ἀκὴν ἀποξυμένῳ· ἔνθεν καὶ τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἄκεστὴν λέγουσι[12]). τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξιόων βαφίδιων[13]) ἰωμένην τὰς τῶν ἰματίων λαιπδας ἀκέστριαν[14]) Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

'Αοΐδαρχυον, τὸν βρόχον[15]), ἀπὸ τῆς ἐν τῷ καλεῖν ἐιστασέως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σΦαραγεῖν ἔλεγεν[16]). οὕδατα γὰρ σΦαραγεῖν τὸ[16]), ὅστε τὸ ἀ κατ' ἔκτασιν λαμβάνεσθαι. ἀνιέται δὲ τὸ σΦαγεῖν[18], μετάθεσιν ἔχειν τοῦ γ εἰς Φ. παρὰ τὸ σπᾶν, ὃ ἐστὶ διατείνεσθαι.

'ΑΦάρτεροι, ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἄΦαρ. ἔνθεν 'Αλεξανδρεῖς[19]) ἀΦαρί λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως.

Αἰωλλες, ὁ τανοῦργος. παρὰ τὸ ἀείλω, ἀείλων, ἀείμων ὁ ἐιπτερος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἀῖμων. "Ομηρος Φησὶν[20]) αἴμονα λήϊτε. τοῦτον ὑπεκοριστικὸν, αἰμύλος· αἰμύλιος κτητικὸν. αἰμυλίοισι λόγοις[21]), αντὶ τοῦ ἐμπείροις καὶ συνετοῖς.

'Ανεμοι, οἱονεὶ ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς μ[22]) ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ στοιχείου· οἱ μὴ ῥεμοὐντες, μηθὲ ἐν ταὐτῷ[23]) μένοντες.

---

1) 'Ατοφίλια] Vide *Hesychium*, *Suidam*. *Etymolog. M.* p. 118, 28. *Apollonii* Lexicon Homericum, in quo post τὸ φῶς addenda est vox ἰκώ, et *H. Stephani* Thesaur. Linguae Graecae. Larchan.

2) Αὖον, τὸ πρὸς αὔην καὶ ναῦσιν ἐπιτήδειον] Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. αὖος ὁ ξηρὸς· κατὰ στέρησιν τοῦ ὑγροῦ· ὁ εἰς αὖον καὶ ναῦσιν ἐπιτήδειος. Certe αὖον malim quam αὗον.

3) αἱ οὐρανὸν ἐκτείνειν] Propius ed vocebuli originem accedit ἀφράδδαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

4) εἰλύουσα] Scribendum videtur ἐλίουσα, ex Etymol. M. p. 160, 50. Sed tamen ibid. lin. 31. legitur ἡ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλεῖν, ἢ ἄγαν συγκαλύπτουσα καὶ συσκιάζουσα. Et in Etymologico Gudiano p. 99, 56. ἡ παρὰ τὸ ἄγαν εἰλεῖσθαι καὶ ἀποκρύπτειν. Excerpta ex *Orione* p. 612, 20. helvent: ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἡμῶν εἰλεῖν καὶ λιτεῖν.

5) ἥμισυ] ter scripsi pro ὑπώρα. Intelligitur autem pomum, quod pirum dicitur.

4) Quid sit ἀφραπισμὸς, nescire me fateor. Sed fortasse legendum est ἀφρισμὸς, vt sit ἀφλοισμὸς μεταθολῇ τοῦ φ εἰς Γ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Vid. Etymolog. M. p. 161, 30. Huic coniecturae patrocinatur *Eustathius* ad Iliad. O. 607. pag. 1035. 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταθολῇ τοῦ ῥωτακίσαντος φ καὶ πλεοσμῷ τοῦ δ. Confer *Scholiastem* ad *Homeri* l. l. in nupera editione Iliados, quam debemus curis eruditis *D'Ansse de Villoison*. Larchen.

5) παρὰ τὸ λύγον] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λυγαῖον, vt habet Etymol. M. p. 43, 15. Conf. Etymolog. Gudian. p. 25, 45. vbi λύγιον scribitur.

6) σάρκες, σύρκες] *Hesychius*: σύρκες· σαρξίν. Διόλεττε. Item: σύρκαζε· σαρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ ᾰ εἰς ῠ (immo τὸ ᾰ εἰς ῠ) τρέπουσι, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Sic Tzetzes in *Hesiodi* Opera et Dies pag. 86. ex edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. *Heins.*) "Ολεμπος —— παρὰ τὸ ὁλλαμπὴς εἶναι. φίλοντας δὲ, ὅτι συνεκρὶν Αἰολικὸς, ὁλλάμπας καὶ ὄλεμπος· τρέπουσι γὰρ καὶ τὸ ᾰ εἰς ῠ, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Larchen.

7) Post τετυγῆναι desse mihi videtur περιφέρεται. Vid. *Scholiast Homeri* ad Il. E. 728. et Etymol. M. p. 101, 30, vbi male legitur περιτετραλάια, quod dudum vidit laudatus *D'Ansse de Villoison* ad *Apollonii* Lexic. Homer. in v. Ἀντυξ. Confer. *Scholia* ab eodem viro docto edita ad Iliad. l. l. Larchen. Adde quae ad Etymol. M. l. l. annotaui.

8) καὶ post καὶ γὰρ dele. Larchen.

9) ἐπὶ τῆς ἵρας βοῆς] Legendum est ἐπὶ τῆς ἵρας (*terrae*) βοῆς. Larchen. Mallem βοῆς, vel potius ἐ ἐπὶ τὴν ἵρην βοὴν ἤρθοε· εἰς οὐ τὸ ἰραβὴσ, ἰράβησε, and etc. Vid. Etymol. M. p. 122, 29. et *Phaurorinus* in v. Ἄραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ὄρους] Fortasse legendum est Ἄρους. Sed presbyter ex Etymol. M. p. 122, 52. ἐπὶ τοῦ οὐδήρου, παρὰ τὸ ἄρω καὶ τὸ βοᾶ. Larchen.

11) Θεραπεύεις] Lege Θεραπεύων. Larchen. Recte. Excerpta ex *Orione* p. 611, 35. κυρίως τὸ τῷ σιδήρῳ Θεραπεύων.

12) τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστῆν λέγουσι] Vid. Lexic. Xenophont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκεστὴς est *sartor*, qui *vestimenta reficit*.

13) ὀξιόων βαφιδίων] Vel ὀξίων βαφιδίων legendum est, vel ὀξέων βαφίδων.

14) Μοιρὶς Atticia. p. 48. Ἀκέστρια, Ἀττικῶς· ἰάτρισσα, Ἑλληνικῶς. Larchen.

15) τὸν βρόχον] Legendum τὸν βρόγχον, vel τὸν βρόγδον. Larchen.

16) ἀπὸ τῆς —— σφαραγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in Etymol. M. p. 145, 56. ἡ παρὰ τὸ σπᾶν, σπάραγος καὶ σφάραγος· πλέονται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. Cognata huius affert Etymol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ σπάδδαι ἀσπάραγον· περιτύθη γὰρ πίνει. Larchen.

17) σφαραγεῖν τὸ] Monstrum lectionis. Lege σφαραγέντα. Nam verba οὕδατα γὰρ σφαραγέντα sunt *Homeri* Odyss. I. 401. Larchen.

18) σφαγεῖν] Lege σφαραγεῖν. Larchen.

19) Ἀλεξανδρεῖς σφαρί λέγουσι] Non soli Alexandrini sic loquuntur, sed Iones quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158, 11. et p. 159. 24. vbi cum diphthongo scriptum est, ἀφαρὶ sed sine diphthongo apud *Eustathium* p. 1288, lin. 55. Larchen. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

20) Verba *Homeri* sunt Il. E. 49. Larchen.

21) *Apollon. Rhod.* Hel. 1110.

τίφτιτο γὰρ οἱ
Θυμὸς ὑμὸς μορῳ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι.

Larchen.

22) καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς μ] Legendum est καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ῡ καὶ τοῦ ν εἰς μ. Larchen.

23) ἐν ταὐτῷ] In margine scriptum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est glossema. Larchen. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 10. vbi additur αἰεὶ.

Digitized by Google

'Ατηλεγέως, ἤτοι ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως[24]· αὖθροντίστως· παρὰ τὸ μὴ λέγειν.

'Αμαθος, ἡ τῆς πεδιάδος[25], ἢς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον καὶ ἀριθμόν.

'Αλκύων, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν.

'Αστύφηλον[26], παρὰ τὸ ἄσαι καὶ φηλῶσαι, ἤγουν κακῶσαι, ἢ ἀπειλῆσαι καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύβελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα[27].

'Αβροτάξομεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

'Αφυσγετός, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀνιχθυοῦντα· ἀ[28] βεύματος Φερόμενον· ἢ ἀπὸ τοῦ[29] κατὰ Φερόμενος· συναζῆν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, ἢ παρὰ τὸ αὐσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος[30].

'Αλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ ληφθῆναι.

'Αμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι. κυρίως δὲ τὸ μερίδος . . . οὔτινος οὖν στέρεσθαι[31]. κυρίως ἀμερίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς β.

Αὐλός, παρὰ τὸ αὔσαι καὶ Φανῆσαι· αὖε δ' Ἄρης[32]· παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ πλεονασμὸ τοῦ υ.

'Αστεροπή, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ· εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ στειρικεύειν τοὺς ὦπας τὸ ὁρᾶν[33] διὰ τῆς αντιτυποῦσης[34] λαμπηδόνος.

'Αζηχής, ἀπὸ τοῦ ἄζη, ἤ ἐστι ξηρασία, ἐναντία τοῖς θαλοῦσι[35] καὶ χλωροῖς. καὶ παρὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ γὰρ ζῶντα καὶ χλωρὰ ἐστὶν, ὡς ἐπὶ δένδρων, καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά[36]. οἱ δὲ αντὶ τοῦ ἀδιαλείστους παρὰ τὸ ἄδην, ἀδηχῆς καὶ ἀζηχῆς.

'Ασναστές, ὁ ἀν τις προς ἑαυτὸν σπάσαιτο, ἵν' ᾖ[37] κατ' ἐπίτασιν.

'Αγαυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ γαίων, τὸ γαυρίων· ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἐκπληξιν, ἄγηρος·· οὕτως αὐρου ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

'Αβρὴν[38], τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀρῶμαι· τὸ εἰς ὑσείαμ καὶ εὐχὴν ἐπιτήδειον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν[39] ῥῆνι, καὶ σύνθετον πολυβρὴν, ἢ δὲ γενικὴ ἀβρῆνος[40] καὶ συγκοπῇ ἀφρὸς. τὸ δὲ ἀρνίτδιον ἐπὶ τοῦ εὐχαριστοῦ.

Αἴωρα, ἐπὶ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.

'Αμβλὺς, ὁ μὴ εὐθετῶν εἰς τέλειον· ἀμαλλὴς[41]· καὶ ὡς ἵππος ἵππας· καὶ μῆλος μωλὸς· καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλὺς· καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β[42].

Αὖρα, παρώνυμον κατὰ ἀναστροφὴν, ἀπὸ ἀρτενικοῦ εἰς θηλυκὸν· ὡς ἔυστηρ, ἔυστρα· γαστὴρ, γάστρα· καὶ ἀὴρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὖρα· ὡς αἱ ψαῆς, ψαῦς· αἱ ναες, ναῦς.

'Αναγκὴ ἀνάσσω, ἀναξω· ἀνάγκη πλεοναζουσῃ τοῦ γ.

'Αγγος· ἄγω τὸ Φέρω, ἄγος, καὶ πλεοναζουσῃ τοῦ γ ἄγγος, ἐν ᾧ τὶς ἄγεται[44].

'Αγρὸς, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾧ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρὸς καὶ ἄγρος, πλεοναζουσῃ τοῦ γ.

'Αβλεμίως, πλεοναζουσῃ τοῦ β, οἷον ἀμελῶς[45], ὑπέρθεσις ἀλεμμῶς, καὶ ἐπίτθεσις τοῦ β, ἀβλεμῶς.

'Ακμὴ, παρὰ τὸ ἀκὴ, καὶ πλεοναζουσῃ τοῦ μ, ἀκμὴ.

Αὔριον, πλεοναζουσῃ τοῦ β· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὖω Αἰολικῶς αἰρομένων Φωνῶν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν δὴ αὖω· τὴν αὔριον οὖν τὴν ἐπιοῦσαν[46] ἡμέραν, αὖω, αὔϊον, καὶ πλεοναζουσῃ τοῦ β, αὔριον.

'Αφορδία, ὁ εἰς τὸ ἀποκαταλῆ τόπος· πλεοναζουσῃ τοῦ β, αἴφορδα αἴφορδία[47].

---

24) In Codice scriptum extat ἁπλῆ, ἁπληγέως, καὶ ἁπελῶς, ἢ ἀπολεγέως. Lege ἁπλῆ, ἁπληγέως, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως. Vid. Etymol. M. p. 110, 17. Larcher. Priora duo recepi. Sylb. Ad vltima, παρὰ τὸ μὴ λέγειν, conf. Eustath. ad Homeri Odyss. p. 1329. lin. 10. τὸ ἀπηλεγὲς πλεοναζουσῶν ἴρις τοῦ ῥ. οἱονεὶ τὸ ἀπὸ τοῦ λέγειν. Larcher.

25) ἡ τῆς πεδιάδος] Ita emendandum fuit vitiosum ἡ τῆς πεδιάδος. Ἄμαθος idem est, quod ψάμμος et ψαμαθὸς. Alludit *Orion* ad Oraculum Croeso datum, de quo cont. *Herodot.* I. 47. Larcher. Post πεδιάδος addiderim ψάμμος.

26) *Homerus* Il. I. 643. ὣς μ' ἀείσητον ἐν Ἀργείοισιν ἐρέξειν. Larcher.

27) *Αἰολικῶς δοίγελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα.*] Optime. Nam ab δοιὸς et γηλόσαι in δοίγελον, Aeolice δοίγελον, mutato δ in τ. Vid. paulo ante not. 6. Larcher.

28) ἀ βεύματος] Pro ἀ legendum videtur ἄτε, vtpote. Larcher. Immo δια βεύματος legerim, et colon post ἀναφερόμενα deleuerim.

29) ἀπὸ τοῦ καταφερόμενος· συναζῆν ποιεῖν.] Lege ὑπὸ τοῦ βεύματος καταφερόμενα συναζῆν ποιεῖν. Larcher. Conf. infra not. 48.

30) παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ βεύματος] Lege παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ βεύματος. Etymol. M. p. 163, 51. addit: τρίτως γὰρ τὸ δῦο ὡς εἰς γ. Larcher.

31) μερίδος . . . οὔτινος οὖν στέρεσθαι] Post μερίδος decesse aliquid, v. c. ἔσται δέ, siue καταχρηστικῶς δέ, facile cuique patebit, etiamsi lacunam non indicassem. Pro στέρεσθαι Codex vitiose scriptum exhibet στέρξεσθαι. Infra est ἀποστερῶν.

32) Sunt verba *Homeri* Il. T. 51. Larcher.

33) Valde corruptae sunt hae voces. Lege παρὰ τὸ στειρικεύειν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, vt est in Etymol. M. p. 123, 41. Larcher.

34) ἀντιτυποῦσης] Legendum censeo ἀντιστεροῦσης, nisi quis ἀντιλαμπούσης malit ex Etymol. M. p. 123, 42. Caeterum paulo inferius iterum explicatur nomen ἀστεροπῆ.

35) θάλλουσι] Scribe θάλλουσι.

36) Post ζῆν posui puncti loco colon, post χλωρὰ ἐστὶν, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est γλαφυρὰ, posui comma pro puncto, et punctum demum post δένδρων, vbi in Codice nulla est interpunctio. Pro καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρὰ, quae significare videntur, *evadunt igitur duras*, Etymologicum Gud. habet καταστερεῖ αὖν εἰς τὸ σκληρόν. Mox ex eodem ἀδιαλείπτων malim quam ἀδιαλείστους.

37) Post ἵν' ᾖ addendum est τὸ ἀ. Ab initio malleem vel Ἀσταστές, ὃν ἄν τις, vel Ἀσπαστόν, ὃ ἄν τις.

38) Ἀβρὴν.] Lege Ἀφρὴν. Larcher.

39) Post ἀποβολὴν adde τοῦ ἀ. Vid. Etymol. M. p. 227, 56. Larcher.

40) Pro ἀβρῆνος legendum est ἀφρῆνος, pro quo per syncopen ἀφρὸς dicitur. Vid. Etymol. M. p. 227, 55. Larcher.

41) Scripsi ἀώρα pro ἀώρα, et αἴρω pro αἴρω. Larcher.

42) ἀμαλλὴς et μωλὸς scribendum putauit pro ἀμαλλὲς et μωλὲς (ita enim in altero loco habet Codex) et μώλεϊ. Larcher.

43) καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεοναζουσῃ τοῦ β.] Transpositae sunt hae voces. Lege συγκοπῇ, καὶ πλεοναζουσῃ τοῦ β, ἀμβλὺς. Larcher.

44) Legendum est ἐν ᾧ τὶ ἄγεται. Larcher. Etymol. M. p. 6, 51. Ἄγγεῖον, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὶ ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ἰρῶιον.

45) ἀμελῶς] Legendum est ἀμελίως. Nam descendit παρὰ τὸ μέλιον. Vid. Etymol. M. p. 3, 24. vbi eadem, quae hoc loco exstant, cum hac clausula, οὕτως Ἰρῶιον. Etiam Suidas in v. ἀβλεμῶς, qui et ipse Orionem laudat, habet ἀμελίως, sed pro Ἰρῶιον exhibet, vt Phanorinus, Ἰρῶιον.

46) ἐπιοῦσαν scripsi pro ἐπίουσαν.

47) αἰφόρδιον non solum *larinam* significat, sed etiam *excrementum*. Nicander Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ἴχματα πάντα βαλὼν καὶ αἰφόρδια γαστρός.

Bentley ad Gregor. de Dialectis p. 902. edit. Scharfer., vbi Orionis verba affert, dat ἀφόδια καὶ ἀφορδία.

Digitized by Google

'Αφυσγετός, ἀφύσιον, τὸ ἐκκνηλῶ[48], καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυσγετός καὶ ἀφυσγετός.

'Αγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν[49]; ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

'Αχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50].

'Ακρὶς· ἢ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄκρους στάχυας νεμόμεσθαι[51].

'Ασκληνίας· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἠπιᾶν[52] ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκληνιοὺς οὖν ἐστι, καὶ συγκοπῇ Ἀσκληνιός.

. . . Ἐπαινῶς[53]· παρὰ τὸ λαίνω, ἀποβολῇ τοῦ ι, αἶνος, παρὰ τὸ διακρίνειν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύναται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου λαμβάνεσθαι γὰρ τῇ αὐγήσει[54] τῶν τοιούτων λόγων.

'Αστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ ι[55].

'Αμαλδύνει, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαρόνω· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, μάλιω[56]· παρήγωγον ἀμαλδύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω· πυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίζει.

'Ανθρηξ, τὰ χάσματα, καὶ τὰ χειλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἀνθερύκειν, διὰ τὸ ὄρεσι δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἷον ἀνθρηκτὰ[57], ὅτι κατὰ τὴν ἔνδειαν τῆς τροφῆς συνίστανται καὶ ἐν τῷ καταπίνειν ἀνατρέχει[58]. ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἀνθησιν τῶν τριχῶν.

'Αστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ὄστρᾳ[59] Φυλάσσειν τὴν βασιν τοῦ . . . . . καὶ πλεονάσαντος[59] τοῦ ρ, ἀστραγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60] τῶν ἄλλων ὀστέων τὸν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]. παρὰ τὸ ἐμπεστάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62], ὡς ἅπυμα, καὶ δεσμὸς πάντων φυτευόντων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος Φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώπου περικάρδιον ἐστὶ νόημα[63].

'Ανθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64] παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὤπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἄλλων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. οἱ γὰρ ἀν ἰχθῦς εἰς κύρτον εἰσῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον πραττουμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀναλώτα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἐναρθρον ἔχειν ὅπος[65], τουτέστι ζῶον.

'Ανεξ, ὁ ἄνω ἀίσσων κατὰ δύναμιν τοῦ πρατεῦν.

'Ανήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὁ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66] ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

---

48) ἐκκνηλῶ] Legendum est ἀπαγῶ. Nom verba ἀφύσσω et πνεῖλῶ significant *haurio* et *exhurrio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αφυσγετὸς· ἢ ἀκαθαρία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ὑφάσματος. Larcher. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγειν et ἢ deest ἄλλ', vt sit τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν ἄλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Reginae: εἰ γὰρ ἐστὶν ἄγχω ἄλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13, 11, et 12. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 612, 3. illud ἄλλ' non magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, addium est πλεονασμῷ τοῦ χ.

50) κεχηνέναι est infinitivus perfecti, vt verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αχανὴς· ἀφυγὴς (Lege ἀφθιγγὴς). στερητικὸν τὸ ἀ· σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ τελείνον (*expansum*). εἰ δὲ ἐπιτατικὸν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον· παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι. Ἀχανὲς· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ α· τὸ λίαν χαίνον. Ἢ ὅτι καὶ στέγουν τοῦ χρυτοῦ εἶδον· μὴ διάρσι τὸ στόμα δύνασθαι· Ἀχανὲς· ἐλλιπὲς καὶ ἀφυσσὸς, ὁ μὴ κεχηνὸς, ἐνιός. Larcher.

51) γεύμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 28, 39. Larcher.

52) ἠπιᾶν] Vitiose in Codice est ἤπια. Vide etiam supra *Δουλεῖ* το σωιρῶν.

53) Excidit Αἶνος. Lege Αἶνος· ἐπαινῶς. Mox legendum est δύναται δὲ καὶ μὴ μόνον δύνασθαι γὰρ καὶ. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. Larcher.

54) αὐγήσει] Forsitan legendum est ἀγῳγῇ. Larcher.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 114, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἴστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄστρον. Larcher.

56) μαίω] Saltem ἀμαίω legendum puto. Post μαρόνω vero ex Etymol. M. p. 59, 21. et ὁ *Gonarae* Lexico p. 158. haec inserenda: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄμαρμι, post quae pomuntur μεταθέσει τοῦ ῥ εἰς λ ἀμαλδῶ. Vterque enim auctorem laudat *Orionem*.

57) Malim ἐστὶ συτοειδῆ.

58) Emendandum omnino est: εἰδοῦν τινὰ ὄντα, καὶ τροφῇ τοῦ ὑ εἰς ἀ, αἰδοῦα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀναδύνειν ἐν τῇ συτοειδῇ ὀργάνῳ. ἴσως οὖν Ἰωνικὸν, αἰδοῦα· καὶ τροπῇ τοῦ ὑ εἰς ἀ, αἰδοῦα. οὕτως Ἡρόδωρος. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 612, 34. haec legi: Αἶδοῦα παρὰ τὸν αἰδῶ· καὶ γὰρ γυμνοῦται ταύτῃ ἡ συομένου αἰδοιμέθα. quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδός. ἀστράγαλος] καὶ πλεονασαντος κ. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Biblioth Regiae: ἀστράβηλος, καὶ τροπὴ τοῦ β εἰς γ, ἀστράγαλος. Larcher. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 315. 60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δὲ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 44. ἐπὶ δὲ τῶν ἐντοίνων ὀστέων. Larcher.

61) νώτου pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἶσω, vt volunt auctor Etymologici M. p. 32, 11. et *Musckopulus* p. 74. vel propius ad dictum literarum αἶσω. Nom, vt sit *Farinus Phaurinus* p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.). ἢ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ κορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Bibloth. Regiae, in quo eadem ἐτυμολογία, quae extat in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 39. vbi legitur αἷμα, παρὰ τὸ αἷμα τὸ εἶναι τοῦ σώματος. Emenda, αἷμα, παρὰ τὸ αἷμα τὸ εἶναι τοῦ σώματος. Etymol. MS. Bibloth. Reg. παρὰ τὸ αἷμα καὶ σύνδεσμα τὸ εἶναι τοῦ σώματος. Larcher. Verum lectionem apud *Orionem* esse αἶσω, apparet ex Excerptis p. 612, 3. ubi legitur . . . . . αἷμα παρὰ [ἐκ τοῦ] τὸ αἴθω τὸ καίω· ὅθεμον γὰρ. Sed deinde puto *Orionem* addidisse ἢ παρὰ τὸ ἅπυμα, ὡς δεσμὸς κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in *Empedocli* verus decet νόημα ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymologico MS. sed olio loco in eodem Etymol. MS. sic efferuntur verba *Empedoclis*: αἷμα γὰρ ἀνθρώπῳ περὶ καρδίαν νόημα τοῦ ἀνθρώπου ἴδρι αὐτό. Sylburgius in Notis emendat περὶ φρένῃσι νόημα. Larcher. Vid. *Kulenkamp* ad Etymol. M. l. l.

64) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τε μὴν ἄλλα θηρία, ὧν ὀρᾷ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἑώρακε (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὀπωπε) καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται ταῦτα ὁ ὄπωπεν· ὥστ' ὀρθῶς ἔχει ὁ μόνος τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὀνομάσθαι, ἀνθρῶν ἃ ὤπωπε. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω ὁρᾶσθαι legendum παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. Larcher.

65) ὅπος] Procul dubio corrigendum est ὄπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiam Excerptis p. 614, 46. habent τὴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν· γραφονίκη καὶ νουκωτὴ, 66) πρακτικὸν γάρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικὸς γὰρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. addit καὶ ἀνυστικὸς, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel μέλλον subaudiendum est, vel πραττόμενον in πρακτικὸν mutandum.

67) ἐνδρυμὸς] Lege *conterens, atterens. Phaurinus* pag. 188. (p. 685, 27.) Ἐνδρῦσι· τὴν χλαῖνα κατατρίβει. Larcher.

68) ἀνατρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχήν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς γούσεως, ἐπὶ τῶν αὐθαίνων, ἢ ἐπί τινιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀερτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἅλιιν[70]).

Ἀγοστός, ὁ ἀγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπικαμπτειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγνυσθαι· Χρύσιππος δὲ ἐγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖ-σθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀρκτικὸς[73]), παρὰ τὸ μὴ δύνεσθαι τινὰ κνήσεσθαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73])· κατάκνηστιν μέσα νώτα.

Ἀγκειρος, παρὰ τὸ ἄρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι· ὅθεν Ὅμηρος φησί[74])· μακεδνὸς αἰγαίροιο. οὕτως οὖρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός.

Ἀτρακτος, ταρασσων ταρακτός· ἀταρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει κεφιστκμένως· ἐξ-ἐστι[75]) τὸ ὦ καὶ μετέσπη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ωδο λήγοντα ἐπιβρίσματα δισσύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βα-ρύνουνται[76])· πόρῳ, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροπὴ[77]), ὅτταω, ὀστῆ, ἀστερωτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), αἱ γυναῖκες, κατα ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ ἀορί-ζειν· ἤνθεν καὶ τὸ ὁ ἄρων[79]).

Ἄῖρα, ἡ σφῦρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἰράων ἔργα διέκ-σκόμενος· παρὰ τὸ βαίω τὸ Φοίβιον· κατὰ Δωριέας Φοῖβος Φοῖβα[82]), ἀπὸ ἀποβολὴν τοῦ Φ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοῦριος γὰρ ἐστὶν ὁ ἄλ-λων ὁρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ ἀνιάτως· τὸ γὰρ ἂν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄυς.

Ἀκρισῆς, τινὲς παρὰ τὸ ἄζει καὶ βαίνω[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ περῶν, ὃ ἐστι Φοιβεύβαι· ἢ Φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μείον· ὃ μὴ ἐλάττων τινός. ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον ἀμείων τις ἄν.

Ἀρειὴ· ἢ ἀτελῆ[84]), Ἄρους γενικῇ[85])· ἀρμόττει δὲ πο-λεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀτειλεῖν.

Ἀτειρὲς, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλὸν[86]), τὸ αὐχερῶς τει-ρόμενον.

Ἀβλαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ οὐουθήκοτε σανιδίου[88]).

Ἀγηρυτὸν, ἀύπνιὰ τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμ-φώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυτνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαΐα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστο-φάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περ-σεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Τα-ναγραίοις μετασταῖσιν ἐκ τῆς Ταναγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ Φανείσα αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter αὐχὴν et δέρη, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et 109, si tanti est, ad *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est *καὶ ἐπὶ τῶν αὐχούντων.* Larcher.

70) Etymologicon M. p. 136, 35. *ἀλτηρία τὶς οὖσα, ὅτι ἅλ-λεσθαι δοκεῖ, παλιοῦς ποιοῦσα.* Scribendum igitur apud *Orionem*, παρὰ τὴν ἄλειν cum aspero spiritu, et supra ἀλτηρία. Larcher. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est *ἐπικαμπτειν τὴν χεῖρα.* Intellige *brachium.* Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. Larcher.

72) *Ἀρίζειν.*] Locus mire depravatus. Legendum procul dubio est: *Ἀνησιστεὶς ἡ ζάμι.* Nam ἄανησιστεὶς est *spina dorsi* in quadrupedibus. Larcher.

73) Pro *κατάκνηστιν* lege *κατ' ἄνησιστιν.* Sic enim est in loco *Homeri* Odyss. *K.* 561. *κατ' ἄνησιστιν μέσα νῶτα πλῆξε, per spinam medio tergo percussit.* Larcher.

74) Odyss. *H.* 106. *οἷα τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.* Larcher.

75) *ἐξέστι.*] Legendum *ἐξέστη.* Error ortus est ex perversa literarum pronunciatione. Vid. *Koen*, ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. [p. 402 sq. edit. *Schaefer.*] Larcher.

76) *βαρύνουνται.*] Scribe *βαρύνονται.*

77) *Ἀστεροπὴ.*] Vid. etiam *Ἀστεροπὴ* supra. Larcher.

78) *Ἄορες.*] Sic etiam *Suidas*, vbi *Kusterus* corrigit *ἄορες*, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 327. Sed non recte. Nam *ἄορες* dictum est per transpositionem, vti observat *Orion*, qui deducit hanc vocem ab *ἀορίζειν.* Melius esset ab *ἀαρίζειν, confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 273. lin. 21. *ἔστι δ' ἄρα αἴέρω τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ σηξεγείρω, ὡς τὸ, σὺν δ' ἴησιν* (Iliad. *K.* 499.), *ἤγουν συνέτειβε, συνέ-θορσεν. ἐξ αὐτοῦ ἑητματικὸν ἄτομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ἕτερον συνέμπτυ-σιν μεταξὺν τὸ ἄορ, γίγνεται ἆορ.* Hinc explodende est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 327. Conf. *Hesych.* in v. *ἄορες*, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. Larcher.

79) *ὁ ἄρων.*] Rescribendum *ἀάρων* vna voce, vel *ἀόρων.* Larcher.

80) *ἡ σφῦρα.*] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 55, 36. et reponendum est *ἡ σφῦρα* pro *ἡ σφαῖρα.* Larcher.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494 edit. *Ernest.* Larcher.

82) *φθεῖρ φθέρα.*] Legendum omnino *φθεῖρα φθείρα.* Optime Etymol. M. p. 244, 50. *γίνεται ἀπὸ τοῦ φθείρω Δω-ρικοῦ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ φθίνω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ι δίφθογ-γον εἰς α τρέπουσι.* Larcher.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. Larcher.

84) *ἡ ἀτειλῆ.*] Nempe *ἀρὴ* significat *minas bellum portentes. Homerus* Iliad. *Φ.* 339.

μηδέ σε πάσαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

Vid. *Hesych.* in v. *Ἀρωσὶς, Ἀρεὶῃ, Ἀρῇ, Ἀρίῃ*, et Etymol. M. p. 126, 24. Larcher.

85) *Ἄρους γενικῇ.*] Legendum cum Etymologico MS. Bibliothe. Regiae: *παρὰ τὴν Ἄρους γενικὴν· ἀρία· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρίω· καὶ κατὰ τροπὴν ἰωνικὴν τοῦ ο εἰς η. Larcher.* Mox pro *ἀρμόττει* scripsi *ἁρμόττει.*

86) Rursus *ἁπαλὸν* pro *ἀπαλὸν* dedi.

87) *Ἄβλαξ, ὁ μὴ βαίνων ἔχων.*] *G. I. Vossius* in Etymologico Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non habet; vti illa *logistarum*, de pariete suspensa: item *coquinaria*, quae nunc parieti adplicatur, nunc soluta demittitur, vt „vasa super eo reponantur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2." Tom. II. pag. 448. lin. 7. Larcher.

88) Hinc sua sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. Larcher.

89) *τῶν συμφώνων τοῦ γρ.*] Delo importunum illud τοῦ. Larcher.

90) Rescribe *Ἀχαιά.* Larcher.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

οὐδ' ἐν αὐτῷ τὴν Ἀχαιὰν φιλεῖ γνήσιος.

In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diversa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. Larcher.

92) Legendum est *ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ*, et recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Iota ad Ietus adscripsimus ansam dedit librariis et editoribus efformandi literam ᾳ. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. Larcher.

Digitized by Google

γνομένῳ ἦχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσειας[93]), ἐκεῖ πόλιν κτίζει. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιὰς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν Ἀποσημάτοις Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀράμην, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀήρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ αὐσύνου, ὃ ἐστὶ καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ καὶ πνεῖν. ἡ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα αἴρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφή, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἄγγελῶν, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τι δι' αὐτῶν.

Ἄγκη, τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκῶθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλύς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Ἄητης, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ ἀεῖν καὶ πνεῖν. ἀϊώ, ἀήσω, ἀήτης. οὕτως Ἡσίοδος Ἔργοις[100]· διασκιδνᾶσιν ἀέντος.

Ἀμνός, στερητικὸν τοῦ ἄ[1]) ἐγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μνοῦ μεταβεβηκώς. μνοῦς δὲ λέγεται ὁ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ γενετῆς παντὸς ζῴου.

Ἀσπαίζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος· ὁ δὲ ἀξέτερφ χεῖρα στάσεν Ἀντινόου[2]).

Ἄλλα, ἡ Θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἁρθέον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξει, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ δ[3]), παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐκτρυφῶσαν, ὃ ἐστὶν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἰά, ἡ φωνή, πλεοναστῷ τοῦ ω, ἰωή[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πάσαν ἀκοὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἴέναι ἄνιος, ὡς χῶρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ι εἰς ε, ἄνεος, καὶ

Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ βῆμα τὸ αὖω, αὕω δ' Ἄρης ἀτέρωθεν[5]), ὄνομα ῥηματικὸν, ἄνεως[6]), ἀποβολῇ τοῦ υ, ἄνεος, Ἀττικῶς ἄνεως. αὖω δὲ ἄνευσος, ὡς αὐδὴ ἄνευδος, ψυτὸν νάεθρος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἀχερδος, βοτάνη ἣν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκαυθώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μαρίζω. ἀμέρδω, καὶ πλεοναστῷ τοῦ δ ἀμέρσω, ὥσπερ καὶ δείω δείσω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀφηλοῦσι.

Ἀμυήν, παρὰ τὸ μωῦ, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὴν, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀκμήν, μὴ κάμνουσα ταχέως.

Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ἔφριψα[9]). καὶ ἀσκελὲς τὸ ἄγαν σκληρὸν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὸ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρόω πεπλήρωτος, ἀπλήρωτος.

Ἀμαξᾶι[10]), ἅξω, ἄξω· ἄμαξα σὺν θεῷ.

Ἄρδην, παρὰ τὸ αἴρω ἄρδην· ὡς Φῦρω Φύρδην· μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἰΐξω· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ὄνομα αἴγλης, ἡ ἐξέως ἀποκεκμομένη, εὖτω Φιλόξενος.

Αὐλή, αὔω[11]) τὸ πνέω· οὗ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου πλεοναζομῷ τοῦ ῦ, ὄνομα ῥηματικὸν αὐλῆ.

Ἄγκος[12]), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ, ὀγλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμοτον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14]· ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑπομονητικὸν, τὸ ἄ ἐπιτατικὸν.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χανίσιν· οἷον ἀνεὸν εἶναι καὶ μὴ διάρει τὸ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχάλλειν, παρὰ τὸ ἄγω τὸ λυπῶ· οὗ πεπθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι κακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

---

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

94) Scribe διώδευον. Larcher.

95) καὶ παυσαμένων] nempe ψοφῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων. Vel legendum est cum Brunckio: καὶ παυσαμένου, scilicet τοῦ ψόφου. Larcher.

96) Mutila sunt, quae extant, Commentaria in *Aristophanem*, Integriora habebat *Orion*. Larcher.

97) Pro διάγειν rescribendum est ἄγειν. Vid. supra not. 44. Habetur tamen διάγειν etiam in Excerptis ex *Orione* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δ' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκῶθαι] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignarissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνακεῖσθαι συγκέκριται, vt sit dictum per synecdoen. Vide *Porinum Phaenorinum* pag. 6. lin. 45. (p. 19, 46. edit. Basil.) Συγκέκριται εο sensu proba vox est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οἶκος συγκειτὸς ἐκ τοῦ ὁ μεγάλος. οὐ πλέκτοις μὲν ἴσως πορ' Ἀλσίῳ ἐν τῷ, ὁ μεγὰς Ζεύ. Larcher. Conf. paulo post in v. *Ἀνδών*.

99) καὶ συνδεῖσθαι] Legendum videtur, vt est partim in Etymologico M. p. 10, 46. ἢ ἀπὸ τοῦ συγκαλεῖσθαι καὶ συνεγείρεσθαι. Conf. infra in *Ἄγκος*. Larcher.

100) Ἡσίοδος γράφει] Forsasse respexit *Orion* ad versum 875. Theogoniae, vbi legitur

ἄλλοτε δ' ἄλλαι θύελαι διασκιδνῶσι τε νέφη.

Vel potius ex memoria falsus laudauit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Il ad. *L.* 526. legitur διασκιδνᾶσιν ἄέντες. Larcher.

1) Legendum est στερητικὸν τὸ ἀ. Ἀμνὸς est *prima lanugo, pilus tener*. Ab *Hesychio* explicatur: ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πολλῶν ἐξανθοῦσα, ἰῶν ἀπαλώτατον. Larcher. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. *B.* 521. legitur ἐπ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο. Larcher.

3) Legendum est ἴγνευται τὸ ἄ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεοναστῷ τοῦ ω, ἰωή] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur πλεοναστῷ τοῦ ὦ, ἰοή. Larcher.

5) αὖω δ' Ἄρης ἀτέρωθεν] Sunt verba *Homeri* Iliad. 7. 51. Larcher.

6) ἄνεως —— Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur ταώς, λαός, Attice vero τεώς, λεώς. Vid. Etymol. M. p. 96, 57. Larcher.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8) Vid. etiam supra *Ἀμέρδω*.

9) Vide supra *Ἀσκελὲς τὸ σκέλος*. Larcher.

10) "Αμαξα et ἔμαξα pro "Αμαξα et ἅμαξα edidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αὖω] Legendum est ἄω. Larcher.

12) Ἄγκος, οἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est "Αγκη, vt paulo superius, vel ὁ κοῖλος τόπος. Larcher.

13) κεῖσθαι.] Lege κεῖσαι. Etymol. M. p. 553, 58. ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον κος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἄ, πλεοναζομῷ τοῦ ῦ, γίνεται ἄγκος. Larcher.

14) "Αμοτον καὶ μητὸς ἄμητος scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie *Ἄμοτον· παρὰ τὸ μένω μητὸς ἄμητος*, vt videre est apud Etymol. M. p. 77. 1. cuius sententia nititur auctoritate *Orionis*. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est quod μῆτις, et ἄμητος vel ἄμητος elt ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμώσιν, ἤγουν ὁ θερισμός, καὶ ὁ καιρὸς ὁ σμώνεως, vt optime *Moschopulus* περὶ Σχεδῶν pag. 187 et 188. Larcher.

15) "Αχανές] Vide supra.

16) νῦν δ' ἄχομαι κακότητι] Apud *Homerum* Odyss. *Σ.* 255.

Digitized by Google

καὶ ἠλεωσαμῷ τοῦ θ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς φησὶν· παρὰ τὸ σχῶ[17]· σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ἃ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀκτόρᾳν, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]. τὸ οὖν ἀσκεδὲς ἐστί, τὸ ἐξω γενέσθαι τῆς ἀσώτου ὑπηρεσίας[19]. οὕτω Φιλόξενος.

Αἰδνός. εἶδω τὸ βλέπω, ἡ Φθίνω[20]. ῥηματικὸν ὄνομα, ἴδνος, μετὰ τῆς ἃ στερήσεως, αἴδνος, ὡς στίλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ ὀηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀζρός, ἀπὸ τοῦ Ζρῶ[21].

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22], οὗ παράγωγον τὸ κεραίω ὁ μὴ κεκερασμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς.

Ἄλαὸς, ὁ τυφλὸς, παρὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλάπτειν. παρ' Ὁμήρῳ[23]· λάε νεβρὸν ἁπάγχων.

Ἄρτος, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάμασι[24]· τὰ σιτία Φησί. καὶ Ἀριστοφάνης[25], Ἀΐρ, ἄρε μᾶζαν. καὶ ἀρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροφῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προσφέρω, ἁρμίς. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμὸς, ἁρμία, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀκαλθεύτους, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τὰς ἐντηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν κλίνουσι καταβαρῆ πρὸς συνουσίαν[26], διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἀκιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄβρωστος, παρὰ τὸ βῶ, ὁ ὀηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων βώσω, καὶ παρὰ τὸ βῶ ταύτῃ βώσω, καὶ παρὰ τὸ βῶ ταύτῃ βώσαντο[27]. πράττεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὸ ὁρμᾶν. δύνανται δὲ καὶ παρὰ τὸ βώω, οὗ ὁ μέλλων βώσω.

Ἄχρεῖον· χρῶ ἐστι ῥῆμα, ὀηλοῦν τὸ ἄκτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον χώω[28]· χρώϊσγ μέν τ' αὐλῆς[29]· ἀφ' οὗ τὸ ἔχρασε[30], τὸ ἐπιβρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ἃ στερητικοῦ, ἄχρα, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγήλασσε[31]· ἀκτιβάστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιπόλαιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διακυλῆναι.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν ὀηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον Φθόνου, ὡς τὸ[32]· ἀμέγαρτα συβώτα. ὀηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ[33]· πόνον δ' ἀμέγαρτον ὀΦελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ἃ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἔνιτασιν.

Ἀγυιά, ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.

Ἀκίνητον, ἐπὶ τοῦ ὀρύσσω· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν. καὶ μεταθέτει τοῦ ἃ εἰς ῆ. εἶρηται ἐπὶ τοῦ ἤλιον· ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]. ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκροῦ[35]· ἀκούω, ἀκοῦ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀκροῦ[36]. οὕτω Φιλόξενος.

Ἀκόνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37].

Ἀκτὴν· πετῶ πετῆν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀκτεῖν, καὶ συγκοπῇ ἀκτῆν.

Ἀκτίς, παρὰ τὸ εἴσσω, ἀίξω, ἀκτῖς. καὶ παρώνυμον ἀκτίς. ἢ αἶσσουσα ταυταχόθεν.

Ἀκκᾶ[38]· τὸ θεραπεῖον. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῶσς, θωὴ ἡ ζημία[39].

---

et *T.* 129. legitur *τὸν δ' ὄχεμα.* Addidit *Orion κακόντες*, sic *nunc tristor*, „nempe ob mala." Larcher.

17) σχῶ idem est quod *σχῶ, habeo, teneo*; inusitatum. Vid. Etymol. M. in v. *Σκεῖος, Σκηνῆ*, et *Σχίς*, p. 680, 42. et 50. et p. 672, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. *ὁ ἐπίχειρον οὐ δυνάμενος.* Larcher.

18) παρ' *Ὁμήρῳ*] Odyss. *Π.* 218. et alibi. Larcher.

19) *θεοῖσιν ὑπηρεσίας*] Quumvis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 215, 45. *θεοπτοπικῆς ἱστορίας.* Larcher.

20) *φθίνω* est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. vbi legitur *φαίνω.* Larcher.

21) ἀπὸ τοῦ φρῶ] Plenius ac diluculius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. Larcher.

22) κερῶ, κερῶσω, κεκέρωμαι. Larcher.

23) παρ' *Ὁμήρῳ*] Odyss. *T.* 230. Etymologici M. auctor p. 52. 2. exponit verbum *λάειν* per *βλέπειν*, et *Cratet* apud *Scholiasten Homeri* ad Odyss. *T.* 229. eodem modo: *Κράτης λάειν φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἄλαος, ὁ τυφλός.* Larcher.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis*: *Προσάμασται· τροφαί.* Adi *Foësii* Oeconomiam Hippocratis pag. 553. docte disserentia de potestate huius vocabuli. Larcher.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu *ἀκόλαστος* apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. *τουτὶ δ' ἐστ' αὐτὸν ἔστιν ἀκόλαστ' ἔχθιστον, tales earum sunt obscenae cantilenae.* Larcher.

27) *Homer.* Odyss. *Ω.* 69.

πολλοὶ δ' ἤροιτ' *Ἀχαιοὶ*
τίνεσιν ἰξόμενοντο πηΐην πέρι κειομένοιο.

Larcher.

28) *χώω*] Luce meridiana clarius est, *παράγωγον* verbi *χρῶ* esse *χώω*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 50. cuius auctor *Orionem* exscripsit. Larcher.

29) *Homer.* Il. *E.* 137.

ὃν ῥα τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' αἰρεπόκοισι βίεσσι
χρώϊσγ μέν τ' αὐλῆς ὑπερμάλιον.

Larcher.

30) Melius esset *ἀφ' οὗ ἔχρασ*, τὸ *ἐπιβρύνειν*, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: *Ἔχρασεν· ἐπεβρύνειν.* Larcher.

31) *ἀχρεῖον δ' ἐγήλασσεν*, apud *Homer.* Odyss. *Σ.* 162. *simulantiorte ridebat.* Sic debet reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat.* Larcher.

32) *ἀκουῶν*] Non video, quomodo accusatiue possit locus esse. Scribe *ἀκουῶ.*

33) *Homer.* Odyss. *P.* 219. *Φ.* 362. Larcher.

34) *Homer.* Il. *B.* 420. Hinc emendandum Etymologicum M. p. 72. 29. vbi male legitur *φθόνου* pro *πόνου.* Certe *πόνον*, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. Larcher. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur *ὠφελλεν*, pro quo *ὀφελλεν* restituendum putaui.

35) *Homer.* Il. *T.* 398. Larcher. Etymon vocabuli *ἀλίτκω* addi potest ex Excerptis p. 612, 34.

36) *Ἀκροῦ*] Eius futurum dicitur *ἀκροέσω.* Vid. Etymol. M. p. 183, 6. Larcher.

36) *ἀκροῦ* est imperatiuus verbi *ἀκροάομαι. Aristophanes* Lysistr. 803. *ἀκροῦ δή, auscultia iam.* Larcher.

37) Forsasse legendum est, *παρὰ τὴν ἀκὶς τὴν ὀξύτητα*, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 14. auctore, *παρὰ τὸ ἄκω, ὅτομα ῥηματικὸν ἠκῶ, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα*· — *ἀκὶς οὖν.* Larcher.

38) Propria notio verbi *ἄκω* est *acuo.* Ab *ἄκω* derivatur nomen *ἄκος, acus*, quod Latini seruarunt. Inde *ἀκίω*, et contracte *ἀκῶ, acu pungo.* Medium *ἀκίομαι*, proprie *acu sarcio, acuto instrumento sarcio*; hinc *sano, medeor.* Vid. *Lennep.* Etymologicum Linguae Graecae p. 91. Larcher.

39) *Ἀθῶσς. Θωὴ ἡ ζημία. ἀθῶσσεται· ἡμιωθεὶς τὸ αἴδοιον κ. τ. λ.*] Duae glossae in vnam coaluerant librarii incuria. Eas distinxi. *Ἀθῶσς* originem trahit a *θῶ, impono.* Hinc *θωὴ*,

Digitized by Google

'Αδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ ἀΐδειν[40]), ὅτερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ ἀΐδει τὸ κακόν. οὗς, ὡς τινὲς, παρὰ τὸ ἄδην. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

'Αείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ ὄζλον. "Αρατος[43]· τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδηλον ἀστήρικται. καὶ ἐστὶ παρὰ τὸ εἶδω εἴδηλος, καὶ μετὰ ἐπιτάξεως[44]) τοῦ ἀ ἀείδηλος[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν α�έρα ἀΦανιστῶν, καὶ ἐγκειται τὸ βλωσύν[46]), ὅ ἐστι βλάπτειν. ἔνδεν τὸ δηλήμονες καὶ δηλήσασθαι.

'Αλειτεσν, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἄλις καὶ ἀΦρὸ οντίων[47]).

'Αχνη, παρὰ τὸ ἄδεσθαι ἀχθῆναι[48]).

'Αλῆσθε, ὁ μὴ λήθῃ[49]) τοῦ δικαίου ὑποκίπτων.

'Αμαρύσσειν καὶ λαμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρύσσω[50]), καὶ δι' εὐΦωνίαν, ἀπὸ βαθυτόνῳ τοῦ ῑ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀ, ἢ κατ' ἔντιασιν, ἀμαρύσσω.

'Ατοκνεῖν. κτῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ Φονεύω. οὗ παράγωγον κτείνω, καὶ ἀπιβολῇ τοῦ τ, κείνω, καὶ μεταθέσει τοῦ ν, κνεῖω, καὶ συνζύγου ἀτοκνεῖω.

'Αλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ καλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῶ[51]) σιγάζω.

Αἴξ, παρὰ τὸ αἴτεσθαι τὸ ὀρμῶ. οὗ· ὁ μέλλων ἀΐξω, ἀποβολῇ τοῦ ῶ αἴξ[52]).

"Αρκτη[53]), παρὰ τὸ ἄρτω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἀρκτίζω καὶ ἄρκτη.

'Αοίδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδὴν, ἀφίδιμος[54]).

"Αχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄΦαντος.

'Αναλαρείτη[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἄλλα παράγωγον ἐκ τοῦ ἀνω καὶ τοῦ αλ πλεονάσαντος ἐγένετο ἀναλος[56]).

'Απατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἀπατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέπω, λεπτός.

Αἰγισθος, παρὰ τοῦ Ζῶ[58]) Ζηλίζω, Αἴγιθος ὄνομα ἐγένετο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἴγελῳ γαλακτι χρήσασθαι τὸ πρώτον.

'Αριδείκετος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκετος καὶ ἀριδείκετος.

'Αδευκὴς, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ὑ, ἀδευκὴς.

'Αμαλδύνει, τὸ ἀΦανίσει, παρὰ τὴν ἄμμον[60]) ἀποβολῇ

---

impositia musicis. Hanc derivationem veram esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *h*. 91.

οὐδὲ μὲν ἀοιδὸν ἐοικότα θυμὸν ἔθηκεν.

ad quem locum *Eustathius* p. 1491, 1 *Θυμὸν εἶπων ἐτυμολογικῶς, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζεμίνῃ. ὕθεν καὶ ἀΦοιδὸς ὁ μὴ Θυμὴν ποιῶν.* Voce *ἀΦοιδὸς* usus est *Euripides* Med. 1209.

πίσευδ', ἀποστέργουσα παρόντας γΦοβούς,
ἀΦοιδὸς αὐτῇ τοῖσδε φυζέουσα δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λέγ', ὡς ἀΦοιδὸς ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσῃ.

LARCHER.

40) τὸ ἀΐδειν] Lege τὸ ἄδειν. Nam *ᾄδειν* significat *cantare* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinummo Act II. Scen. II. vers. 10. „haec dies noctesque tibi *canio*, vt causeas." Haec etymologia eo verisimilior est, quod prima in *ἀδολεσχῶ* est longa, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παραινοῦντος ἀδολεσχῆν.

Et vers. 1684.

ἀλλ' οὐ τοιγαρ' ἐμπεράσει τὴν οἰκίαν
τὸν ἀδολεσχῶν.

Eodem sensu vsurpasit *Menander* verbum *ᾄδω* in versu quem adduxit *Orion*, qui versu sic legendus est:

ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

Hinc dicitari possunt fragmenta *Menandri.* LARCHER.

41) ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων] Haec verba immunt, *Orionem* prius mentionem feciate Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in *Αἶσα.* LARCHER.

42) *Ἀείδηλον*] Lege *Ἀοίδηλον.* LARCHER.

43) *Ἄρατος*] Falsus est *Orion.* Optime Etymol. M. p. 29, 22 et 25. *Nicandrum.* Eu versus *Nicandri*, qui sunt e Theriacis vers. 29.

τοῖσδε τέρας περίσημον ἰν ἀστράσιν ἀτλαντὶς οὖσαι,
οἷα πανημάντουσι, ἀοίδιμον ἐστήκασαι.

LARCHER.

44) *μετὰ ἐπιτάξεως*] Legendum *μετὰ ἐπιτάσσοτ.* Paul'o ineptius, in *Ἀναφῶσιν*, est *κατ' ἔπιτασιν.* Nic dicunt Grammatici, vel *μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀ*, vt fere semper in Etymologico M. LARCHER.

45) *ἀείδηλον*] Lege *ἀοίδηλον.* LARCHER.

46) *βλωσύν*] Fortassis *δηλέειν* vel *δηλεῖν* legendum est. LARCHER.

47) *ἀΦρὸ οντίων*] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur *ἀΦρίσιν ἐστὶ πιεῖν*, vel *ἀΦρόον τι ὄν.* Sed potuerem iudico Etymologi M. p. 56, 52. rationem quam ex *Apollonio* attulit. Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. LARCHER. Praecedens *ἄλις* videtur vel in *ἄλες* vel in *ἅλες* mutandum. Vide supra in voc. *Ἄλειτον.*

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. *Ἀναλυτικῶς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τοῦτο τεῖξω τέχνη, ἀποβολῇ τοῦ ῑ.* Sed vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 847. LARCHER.

49) *λήθῃ*] Legendum est *ἰάθῃ* cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. LARCHER. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) *μαιρύσσω*] Lege *μαρύσσω.* LARCHER.

51) *σιγῶ*] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur *σιγάω.*

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in *ξ* desinentium solum *αἶξ* habere genitiuum per *γ*. Quod si verum est, vt non dubito, *αἶξ* non potest deduci ab *αἴσσω*, sed ab *ἄγω*, *αἴγω*, *αἰγὶς*, *αἶγ*, inde genitiuus *αἰγὸς* Vid. *Jeremiae Markland* de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis.* LARCHER. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur: *ἀποβολῇ τοῦ ῶ*, καὶ *συναλοιφῇ*, *αἶξ. ὀρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.*

53) *Ἄρκτη*] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 165. LARCHER.

54) *ἀφίδιμος* non est vox Graeca, et, si esset, non posset deriuari a nomine *ἀοιδὴ*. Lege *ἀοίδιμος*. Etymolog. M. p. 165, 26. *παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος.* LARCHER. Pro *παρὰ τὸ ἀοιδὴν* apud *Orionem* legi debet vel *παρὰ τὸ ᾄδω*, vel *παρὰ τὴν ἀοιδὴν.*

55) *Ἀναλαρείτη*] Vel legendum est *Ἀναλαβέτης*, vel *Ἀναλαβέτεσε. Homer.* Il. *H.* 422.

ἐξ ἀναλαβέτεσε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.

LARCHER.

56) *ἄναλος*] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: *οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διπλασιασμῶν.* LARCHER.

57) *ἀπὸ τοῦ ἄπατος*] Idem Etymol. MS. *ἀπὸ*, vel *προθέσῃ τοῦ ἀ*, *ἄπατος.* Etymol. M. p. 41, 45. addit: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἀπὴς γίνεται ἄπατος, ἡ ἀπὸ ἀπὴς εἰς ἀπὴν περισχοίνῳ, ὡς παρθένε* (lege *παρθένον*) *λέγομεν, τὴν μὴ πολυσχοινοῦσαν. αὐτὸν Μεθόδιος.* LARCHER.

58) *παρὰ τοῦ Ζῶ*] Lege *παρὰ τὸ Ζῶ.* Praepositio *παρὰ* eo sensu semper cum accusatiuo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus *παρὰ τὴν ἀοιδὴν*, et *παρὰ τὸ ἄχνη*, et *παρὰ τὴν ἄκρη. Orionem* exscripsit auctor Etymologici M. p. 55. 55 LARCHER.

59) *Ἀριδείκετος*] Lege *Ἀριδείκητος*, quae est vox Homerica. LARCHER.

60) Scribendum est *ἄμμον*, et infra *ἄμμος*, cum spiritu leni, pro *ἄμμος* et *ἄμμον*. Vid Etymol M. p. 69, 25. cuius auctor laudat *Orionem.* LARCHER. Alia verbi *ἀμαλδύνειν* origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἑνὸς β ἀμῶ γίνεται· ὡς δούλος δουλῶ, Φίλος Φιλῶ, οἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμωος ἄμω, καὶ ἄλλο παράγωγον ἀμύνω· καὶ προσελθόντος τοῦ ἀλ, ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων, ἀμαλύνω γίνεται· πλεοναστικῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω.

Ἀποφράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον Φάζω. καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ρ, Φράζω. ὁ μέλλων Φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν Φρᾶς, καὶ συνθετον ἀποφρᾶς, ὡς λοῖβα λιβᾶς, νείφω νιφᾶς[63]), καὶ θέρμη θερμὰς, καὶ θερκὰς· οὕτω Φρῶ Φρᾶς, καὶ ἀποφρᾶς. ἀποφράδας δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ἴσταρ ὑπολάμβανον ἡμέρας εἶναι χεί-10 ρους[62]), ἐν αἷς ἀπείρητο αὐτοῖς τὸ πράξειν ἐπιχειρεῖν. ἀποφράδες οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρηστοι[61]).

Ἀμφικτύονες. . . . . ἀμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν γενομένους. Ἕλλανικὸς[64]).

Ἄφως, τὸ ἐξαφανοῦς[61]). ἀφανὴς· ἀφανὰς ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄφνω.

Ἄριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. κατεχρήσθησαν δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προήκοντος· ὅτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πολέμου τάττεται, δηλοῖ τὸ παρόνυμον ἀριστεύς.

Ἄδην, παρὰ τὸ ἥδω ἁβλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρ-20 πομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐδήλου. τεταρτόμεδα γόοιο[66]). καὶ τὸ παθητικὸν ἥδομαι ἤδη. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τὸ μὴ ἵκετο θυμὸν[67]).

Ἀποθανεῖν. ἡ ἀπὸ στερήσεως θηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπαγορεύειν οὕτω νόει.

Ἀνέθην, παρὰ τὸ ἰῆ[68]), οὗ ὁ μέλλων ἥσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέθην γέγονεν· ἀφροῦς.

Ἀγνοῶ, γνοῦ Αἰολικῶς λέγουσι[69]).

Ἄχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν ἄχομαι· καὶ30 παράγωγον ἄχθω· ὡς ἀνω ἄνθω· καὶ ὡς πλήθω πλησθῶ πλῆθύνω, οὕτως ἀχύνω καὶ ὑπερθέσει ἀχνύνω[70]). καὶ ἀχνύομαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ[71]).

Ἄγνωσσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἐλίσσω ἕλωσσα, νύσσω νύωσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς α παράγωγα ἐθνικά, ὡς Φοῖνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κίλισσα. τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ Θηλυκῶν[72]) Αἰσχύλος· ἑέσποινα νύμφη[73]). ἀνσχεῖσιν ὁρῶν ἄνακ. Εὐριπίδης· Ἐρμιόνη γὰρ οὐ σμικρα Φίλαξ[74]).

Ἄκρατος, κρεῶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἄκρατος.

Ἄλλαστος, παρὰ τὸ λιάζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λιάσω· ὄνομα ῥηματικὸν λιαστὸς, οὗ οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λιάζοιτο[75]).

Ἀλυκόμενον[76]) ἐπὶ γῆς. ὅστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνεσθαι, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

Ἀδρὸς, παρὰ τὸ ῥῆμα. ἠδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀρείοις[77]).

Ἄσομαι, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾆ.

Ἀριθμὸς, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω. ἁρμοστὴ γὰρ μοναδων ὁ ἀριθμός.

Ἀνήκεστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὸ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκεστός, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς η, ηκεστός[78]). καὶ μετὰ τῆς ἀ στερησεως, ἧτις πολλαχοῦ λαμβάνει τὸ ν, ἀνήκεστος, ὡς ανικὴς καὶ ἀνισχύντους.

Ἄδης[79]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὁ ἐστὶν ἀφανὴς.

Ἀπνεύσειαν, πνοὴ ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πνόω. ἀπὸ τοῦ πνῦω, πνύμα[80]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεῦω καὶ πνεύσω. πνευστὸς καὶ ἀνέπνευστος καὶ ἀπνευστεύς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνόω γίνεται πνοὴ, πνευτός, ὡς ἀφύω ἀφύσσω, πνύω πνύσσω. ἔνθεν ἡδὴ γὰρ μι καὶ ἄλλοτε ἡ ἐπίνυσσεν ἑφετμῇ[81]).

---

61) νηφᾶς] Forsan legendum est νιφάς, nix. LARCHER.

62) χείροσι] Auctor Etymologici M. p. 119, 14. addit τῶν ἄλλων. Et sic optime procedit oratio. LARCHER.

63) ἀχρεοῦς] Lege ἀχρεστου.

64) Tota haec glossa est mutila, vt coincit coniunctio οὖν, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 37. Ἀμφικτύονες, οἱ σημαίνει, τὸ γὰρ κτίσαι ἀπὸ τοῦ οἰκίσαι ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν οἰκίω, οἰκίσω, οἰκιῶ καὶ οἰκτιῶ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ὑ ἀμφικτύων. Ἀμφικτιονεῖς οὖν Πλάτων τοὺς τὴν Δηλῶν περιοικίαν συμπληροῦντας Ἕλληνας. LARCHER.

65) τὸ ἐξαγανοῦς] Delendum est τό, et disiunctis vocibus legendum ἐξ ἀγανοῦς. LARCHER. Mihi videtur τὸ ἐξαίφνης respondendum. Vid. Etymol. M. p. 161, 18.

66) *Homer.* Iliad. Ψ. 10. . . . . ἐπεὶ κ' ὀλοὸν τετραπώμεθα γόοιο. LARCHER.

67) Legendum est καὶ ἅδοε. "Αδοε τέ μιν ἵκετο θυμὸν, quae sunt verba *Homeri* Il. Λ. 88. LARCHER. Pro praecedente ᾗδη scripsi ᾖδης.

68) ἰῆ substantiuum est, et significat vocem. Itaque legi debet ἴω. Nam futurum verbi ἴω, h. e. πορεύομαι, est ἶσω. Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 140. LARCHER.

69) ἀγνοῶ fit a νοῶ, quod Aeolice dicitur γνωῶ. *Horti Adonidis* pag. 52. lin. 10. Ἀνωΐστε γάρ, φησὶ, τὸ νοεῖν γνῶι φασὶ. ὥθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἤγουν διχογνοεῖν, καὶ οἱ γνῶται, καὶ ἡ ἄγνοια, ἣν οἱ παροδοῦντες ὁ Ἡρακλείδης ὡς πρωτόθεσιν τοῦ ζ τοῖς λίβυσι κ. τ. λ. LARCHER.

70) Vt a πλήθω fit πλήθνω, sic ab ἀχέω et ἄχνω fit ἀχύω et ἀχνύω. Itaque legendum est· παράγωγον ἀχύω· ὡς ἀνύω ἄνυω· καὶ ὡς πλήθω πλήθνω πληθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχύω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω. Etymolog. M. p. 165, 4. ἰα τοῦ ἄγος, ἀγῶ, ἄγιω, ἀγίνω. Et pag. 51. lin. 41. ἔστιν οὖν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἄλεω, ὡς ἀπὸ ἀνῶ ἄνεω. LARCHER.

71) ἀνάδρομῇ idem mihi videtur esse quod ὑπέρθεσει, transpositio. Ab ἀχύνω fit ἀχύνομαι, transpositione ἀχνύομαι, syncope ἄχνυμαι. LARCHER.

72) Αἴγυπτοι· καὶ ἐπὶ Θράκαιν Δοσίλεω] Tolle punctum post Αἴγυπτοι et pone post Θηλυκῶν. LARCHER.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita eius tragoedia. LARCHER. Puto punctum post νύμφη delendum vel in comma mutandum esse, et ἑσπόνα pro ἑσπόνι legendum.

74) Ex Andromacha *Euripidis* vers. 85. LARCHER.

75) καὶ τὸ λιάζεσθαι] Legendum putem καὶ λιάζοι. LARCHER.

76) Ἀλυκόμενον est vox corrupta. Fortassis ina glossa in duas diuiuncta fuit inseria librariorum. Legendum suspicor Λαζόμενον ἐπὶ γῆς, vel potius πρηνὲς γαίῃ, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. Τ. 420. LARCHER.

77) ἀρεῖς] Nomen plantae, ἄρον, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἀδρὸς· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ᾄδω. ᾄδομεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς καὶ ἀῤῥαῖς. quae voces redeunduntur sunt *Orionis*. Etymologicon M. p. 17, 44. Ἀδρὸς, ὁ χονδρὸς· παρὰ τὸ ᾄδω τὸ εὐφραίνω. ᾄδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς. Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. LARCHER. Etiam apud *Orionem* scripsi Ἀδρὸς pro Ἀδρὸς.

78) ηκεστός et antea ακεστός dedi pro ἧκιστος et ἄκιστος.

79) Ἄδης] Mallem "Αιδης, vel saltem Ἄιδης, vt est in *Zonarae* Lexico p. 42.

80) πνύμα] Fortasse legendum est πνῦμι. Nom secundum Etymologicon M. p. 111, 38. τὸ πνεύμονα ἀπὸ τοῦ πνῦμι γίγνεται. LARCHER.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Homeri* Iliad. Σ. 269. Florentina et Aldina praebent vulgatam. LARCHER.

Digitized by Google

'Αλις, τὸ ἐπίρρημα, σημαῖνον τὸ ἀψιλὸς καὶ ψιλόν. παρὰ δὲ τὸ ἄλις, ἄλεως, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῆ, ἥλεως πολλὴν ἐν παραλλήλοις[82]).

'Αγυρις, τὸ ἀόριστον καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγοράω, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, καὶ[83]) Ἡγλωκὴν ὄνομα ἀγορᾶς[84]), καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ῡ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις, καὶ πανήγυρις.

'Αζομαι, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ, ἄζομαι· ὡς λεῖβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμώντες ὑποχωροῦσιν[85]).

'Αζω, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρὸν ἐστι[86]). ἔνθεν καὶ διερὸς βροτὸς[87]), ὁ ζῶν. καὶ ἀλλιβὰς ὁ νεκρὸς ἕρμπαι[88]).

'Αστασίως, σπῶ ἐστι τὸ ἕβμαι, οὗ παθητικὸν σπᾶμαι, καὶ τοῦ σπᾶ παράγωγον σπάζω· ὡς βῶ βάζω· τούτῳ τῷ σπάζω ἡ ἀ ἐπίτασις ἐπῆλθε, καὶ ἐποίησεν ἀσπάζω καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γάρ ἐστι, τὸ ἄγαν ἐπισπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιοῦσθαι ἐπισπώμενον τὴν χεῖρα. ἔνθεν παρ' Ὁμήρῳ[89]) ἢ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς ἑλεῖν σπάσεν Ἀντινόοιο, ἐπὶ τοῦ αποστρ. 20 Φοιβου. παρὰ δὲ τὸν ασπάσω μέλλοντα, ἀσπάσιος ὄνομα ἐμματικὸν· ὡς Ἰαυμάσιος Ἰαυμάσιος.

'Αντίον, παρὰ τὸ ἄντου βαρύτονον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ αὐτῶ περισπώμενον. ἀφ' οὗ τὸ αὐτίσω. καὶ αὐτίον ἐπίρρημα καὶ αὐτίης[90]).

'Αλκή, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων[91]). ἀφ' οὗ ἀλκτὴρ· ὡς παρὰ τὸ ἕλκω ὁλκή, ὁ σταθμὸς· καὶ παρὰ τὸ ἄλκω (ὅθεν καὶ ἀντιλασιασμὸς ἀλαλκα[92])) ἀλκὴ τὸ δὲ· ἀλκὴ πεποιθώς. κατὰ μετασλασμὸν, ὡς ὀρχομήνῳ ὀρχόμμηι[93]).

'Αηδών, παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ τῆς ει[94]) ἀιθ9όγγου τοῦ εἰς ῆ, ἀηδών.

'Αποσκύβμαινε[95]). σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδος ἢ λοιδορία[96]). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαίνω· Σαφῆρον· ἀγῳ δὲ αὐτου μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι. καὶ παρὰ τὸ ἀζω ἀζαίνω, καὶ Ἰανιώδς παρ' Ὁμήρῳ[97]) καταζήνασκε δὲ ἑαίαων· οὕτω καὶ σκύζω, σκυζαίνω, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ασυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ[98]), ἐγένετο σκυθμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριθμαίνω.

'Αμύμων, παρὰ τὸ μῦω, μύσω· μύμων ἀμύμων· ὁ μὴ τετατειωμένος, μὴ δὲ ἀνακεκαμμένος[99])· οἱ δὲ παρὰ τὸν μῶμον· ἄμωμος ἀμύμων, παρασύνθετον, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς ῡ, ἀμύμων· τροπῇ δὲ τοῦ[100]) τοῦ εἰς ῡ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελάνη[1]) χελύνη.

'Αρτυια, παρὰ τὸ ἄρτω, οὗ παράγωγον ἀρτάζω. οὕτως Ἡρωδιανός.

'Αθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· ἄθροος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰθηγδίου κατὰ στέρησιν τοῦ θρο[2])· Οὐ γὰρ πᾶν ῆν ὅμος θροος, οὐδ' ἴα γῆρις[3]).

'Αυεψώς, παρὰ τὸ ἀνῳθμαι· ὁ ἀνεθὲν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Αὐγὴ, παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα, ἢ διαγώμεθα. σπότος[4]) παρὰ τὸ σχέδειν ἡμᾶς.

'Αμενηνός, μένος, ἄμενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν[5]).

'Ακρόλιων, κρεμων ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων, καὶ κρεμνὸς τὸ πλῆθυντικὸν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἄκρεμνον· πλεονάζει δὲ τὸ α· ὡς στάχυς ἄστακχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

---

82) Locus ita restituendus est: καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῆ, ἥλεως. "Ηλεθα πολλὴ, ἐν παραλλήλοις. Haec enim formula legitur apud *Homerum* Odyss. E. 483. et saepius.

83) *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 585. vbi hunc *Orionis* locum laudat, omittit particulam καὶ ante *θηλεῶν*.

84) *Bastius* l. l. ἀγορὰς scribit.

85) οἱ δὲ καὶ τιμώντες ὑποχωροῦσιν] Legendum est ὧν δὲ τιμιος, τοῦτον καὶ ὑπεχωροῦσιν. Etymol. M. p. 20, 25. ὧν γὰρ σεβόμεθα, τούτων καὶ ὑπεχωροῦμεν.

86) τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρὸν ἐστι.] Sic reperitur etiam in Etymologico M. p. 20, 29. vbi laudatur *Orion*. Larcher.

87) *Homer.* Odyss. Z. 201. οὐτι ἐοῦ· οὗτος αὖθε διερὸς βροτός. Larcher.

88) Hinc *Lucianus* Necyomant. c. 20. pag. 483. lepide finxit vocem φλῆς· Ἀλιβαντιάδου. Larcher.

89) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. B. 321. Larcher.

90) ἀυτίον σημαίνει ου ex vitiosa pronuntiatione literae ῳ. Lege ἀφ' οὗ τὸ ἀνῳγον· καὶ ἄυτην ἐπίρρημα, καὶ ἀυτίος. vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regias. Larcher.

91) παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων] *Orion* videtur scripsisse παρὰ τὸ ἄλκω· ὅθεν καὶ ἄλξω ὁ μέλλων.

92) ἄλαλκα] Legendum est ἀλάλκω. Larcher.

93) ἀλκὴ τὸ δὲ· ἀλκὴ πεποιθώς. κατὰ μετασλασμὸν, ὡς δρομήνῳ δρόμμηι.] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60, 1. ἀλκὴ, κατὰ μετασλασμὸν ἀλκὴ, οἷον· ἀλκὴ πεποιθὼς· οἱ δρομήνῳ, δρόμμηι. Istud ἀλκὴ πεποιθὼς bis reperitur apud *Homerum*, Iliad. E. 299. Σ. 158. Larcher.

94) παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ.] Legendum est παρὰ τὸ ἀείδω ἀοιδὸς καὶ τροπῇ. Eadem reperies in Etymologico M. p. 21, 58. sed plenius, sic: καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς ῆ, ἀηδὼν. αἴτιος Ἰρῖτων. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀηδὼν· κατὰ διάλεκτον Αἰολέων. Larcher.

95) Ἀποσκύβμαινε legitur apud *Homerum* Il. Ω. 65. Larcher.

96) σκύδος ἢ λοιδορία] Legendum mihi videtur σκύδος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, πύδος, λοιδορία. Nam σκύδος non est vox Graeca, sed solum adhibita ad seruandam etymologiae rationem, πύδος vero eo sensu, quem explicat *Orion*, obuia est apud optimos auctores. Larcher.

97) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. Δ. 586. Larcher.

98) ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ασυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ.] Fortasse legendum est ἐνθέσει τοῦ μ, διὰ τὴν ασυνταξίαν τοῦ β καὶ ζ. Larcher.

99) μὴ δὲ ανακεκαμμένος] Forsan legendum μηδὲ κεκαμμένος. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 586. περίκαμπτον, vt puto, καὶ ἀνακεκαμμένον, pro ἀνακαμπτόν." Conf. quae plura ille et *Schaferus* ibidem annotarunt.

100) τροπῇ δὲ τοῦ ω εἰς ῡ.] Haec, quum sint bis repetita, delenda sunt. Larcher. *Bastius* l. l. τροπῇ δὲ scripsit, caeterum nihil mutauit. *Koenius* ad eundem *Gregorii* locum verba *Orionis* contracta sic exhibet: Ἀμύμων, παρὰ τὸ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς ῡ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ π. τ. λ.

1) χελύνη χελύνε.] In multis ῡ pro ο vel ω solebant efferre Aeoles. In *Hesychio* legitur ὄπυδον pro ὀπισθὸν. In Marmore Comitis *de Caylus* (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.) vers 29. est ἀπυδόσθαι pro ἀποδόσθαι. Ibid. vers. 29. ἀπυδοχὰ pro ἀποδοχῇ. De hac consuetudine Aeolensium vide *Hemsterhusium* ad *Hesych.* Tom. I. pag. 556. not. 16. Larcher. Conf. *Koen.* l. l.

2) Haec glossa, 'Αθρόως —— τοῦ θρο, sic refingenda mihi videtur: Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· προσαφαιρουμένου δὲ, καὶ τοῦ αἰσθητικοῦ· κατὰ στέρησιν τοῦ ο. Θρόος· ἄθροος, accentu in penultima ponito, est *confertus*, *densus*; accentu vero in antepenultima, *sine tumultu praeuio*, *subitus*; demto ἀ, *tumultus*. Larcher.

3) Οὐ γὰρ —— γῆρις] Efl versus Homericus Iliad. Δ. 437. et sic legendus: Οὐ γὰρ πάντων ἦν ὅμος θρόος, αὐθ' ἅμα γῆρυς. Larcher.

4) Inter σκότος et παρὰ, inseri γὰρ debet. Plenius Etymologici M. auctor p. 652, 31. παρὰ τὸ σχέδειν ἡμᾶς πολλαὶς προϊέναις, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν. Larcher.

5) τοῦ ν.] Vel legendum est τοῦ νη, vel τῷ νη συλλαβῇ. Larcher.

Digitized by Google

'Αγαθός[6], τινές παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παράγωγον εἰς ιι ἄγημα· ὅθεν ἀγάκμι παθητικόν. παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάλλω γίνεται· ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἄγαστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς δ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρεμάσρα κρεμαδρα[7]). οὗτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενος Φησὶ σὺνβετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ θεῖος, καὶ συνθέτει καὶ συγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθός-τερος[8], ἵνα μὴ ὅτιν ὡς οὖν ἐπιτάσεως, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς συγκριτικῆς παραγωγῆς[9]).

'Ασπίς, παρὰ τὸ σπῶ, οὐ παράγωγον σπίζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σπ[10]) ἦτοι μικρὸν, παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι καὶ ἀποτίνεσθαι. τοῦ δὲ σπίζω ὁ μέλλων σπίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῐ μάγα[11]) σπίς, καὶ μετὰ τοῦ ἃ στερητικοῦ ἀσπίς· ἦτις τοῦ μικροῦ εἶναι ἀπήλλακται[12]). καὶ γαρ ταριβερῆς τῷ σώματι ἐστίν.

'Ασκέλιος, παρὰ τὸ σκῶ, σίκιος, ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ελ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς ἃ στερήσεως, ἀεικέλιος, ὁ ἀνόμοιος.

'Απαλὸς· παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν[13]) ὁ σύσφης, οἷον ὁ σίκινον τῇ ἀφῇ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ Φ εἰς π, ἁπαλός.

'Αελλής, παρὰ τὸ ἕλλω, ἢ ἀόλλω, τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε[14]) ἀολῆς. ἀέλλης εἶναι· οὐ κάτωθεν ἐὸ τῷ σημαινομένῳ[15]) τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλῆς. καὶ γὰρ ἀνταῦθα ἡ ἀθροισις καὶ ἡ συστροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

'Αττική· παρὰ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν[16]· ὡς Κρήτη, Κρητική.

'Αφαρ, παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα· τὸ οὖτω ταχέως καὶ ἅμα τοῦ ἀΦᾶσθαι καὶ ἴσοθαι[17]).

'Αείδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, ἀείδω· τοῦ ἃ κατ' ἐπίτασιν πειλέσαν.

'Αρσυς, παρὰ τὸ ῥῶω τὸ Φοβοῦμαι, ὡς τρίβω τροΦός. ὁ μὴ Φοβούμενος[5]).

'Αγριώτης[18]). ὁ ἀγρός, ἀγροίτης, πλεονασμῷ τοῦ ῐ, καὶ προσθέσει τοῦ ω, ἀγριώτης.

'Αγανός[19]. Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γωλὸς τὸ γαυρὸν[20]) ἄγαυρὸς εἶναι, καὶ τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ὑ ἄγαυδος, ὡς παίω παύσω, πλεονάζοντος τοῦ ὐ ἐπιτατικοῦ.

'Ασκλήνιος[21], ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤτοι πωῶν, τοῦ ἀ ἐπιτατικὸν σημαίνοντος.

'Αλίβας[22]), ὁ νηπιος, παρὰ τὸ λιβάδιν καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ [κτ]ώνιστι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄβριος.

'Αμπελος, Ἡρωδιανὸς Φησὶν ἐν Ἐτυμολογικοῖς ἐνάνηλος, παρὰ τὸ ἀναδύομαι ἐκ γηλόν, τοῦτ' ἐστι, τὸν οὖρον. τηλὸς δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ τάλλειν καὶ εἰσιν ψιλὸς κίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἄνω τελλόζειν, ἀνάπελος τις οὖσα.

Ἀμύγδαλα, παρὰ τῷ κελύΦει[23]), τῷ ξυλώδει κελύμματι τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω αὐχμᾷ[24]) τολλὰς ἔχειν.

Αὔτμη, ἀὸ καὶ ἄτω, ὄνομα ἀσμῆ, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἀτμή, πλεονασμῷ τοῦ ὐ, αὔτμη. Ἡρώδιανὸς ἐν Ἐτυμολογικοῖς.

'Αμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοὶς δεδόσθαι· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον, καθ' Ὅμηρον[25]).

---

6) 'Αγαθός] Vid. supra ab initio. LARCHER.

7) κρεμάσρα· κρεμάδρα] Legendum est κρημάσω κρεμάστρα κρεμάδρα. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. LARCHER. Paulo ante ἀγαυτὸς malim pro ἀγαῦτος.

8) Scribe ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. LARCHER.

10) ὄνομα ῥηματικὸν σπ] Legendum censeo σπίδης pro σπ. Nam σπίδης est verbale a σπίζω, et significat *longum, extensum*. Reperitur in supera Homeri editione Venetiis excusa Iliad. *A*. 753.

τόφρα γὰρ οὔτ' ἰσόπεδα δύε σπίδιοι πέδιόνδε.

In eius vero editionibus legitur δι' ἀσπιδίου πεδίοιο. Sed prior lectio stabilita est auctoritate *Ptolemaei Ascalonitae, Zenodoti, Ameriae*, et illius, qui Scholia Villonsoniana in Iliadem collegit, et ex veris criticis excerpsa discreuit, diudicauit et disposuit. Vtramque lectionem probauit *Alexion*. Vide *Scholia Villoisoniana* ad *Homeri* locum. *Eustathius* pag. 881, lin. 54. σπίδης κατὰ τινας διευλάβως, τὸ ἐκτεταμένον, καὶ πλατύ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. LARCHER.

11) τοῦ ῐ μάγα] Rectius τοῦ ῐ μεγάλον.

12) ἀσπὶς· ἦτις τοῦ μικροῦ εἶναι ἀπήλλακται] Etymologicum MS. Bibliotheca Regiae: γίνεται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὸ σπίζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκτείνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων σπίσω, σπίς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἃ ἀσπὶς· τὸ μὴ εἰς ἔκτασιν μεταγενόμενον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν κυκλούμενον. Paulo infra idem Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ σπῶ σπίζω, εἶτα ῥηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τῆς ἃ στερήσεως ἀσπὶς· ἀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ ῥαπτή. LARCHER.

13) παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν ὁ σύσφης, οἷον ὁ σίκινον τῇ ἀφῇ] Nemo non sentit, haec vitiosa esse. Lege παρὰ τὴν αὐτὴν ἁφαλὸς, ὁ σίφης, οἱονεὶ ὁ σίκινον τῇ αφῇ. Haec fero ex Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: δὲ καὶ δασύνεται. Idem in Ἀφῆλον· τὸ ἃ πρὸ δασέος ψιλούμενον, πλὴν τοῦ ἁφῇ. LARCHER.

14) τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε ἀολῆς] Fortasse legendum est τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ὲ ἀολλῆς. LARCHER.

15) οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ —— ἀελλὴς] non derivatur ἀελλὴς secundum significationem nominis ἀελλὰς. Sed desidero exemplum τοῦ κάτωθεν in hoc sensu usurpati. Forsasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλὲς. LARCHER. Verum ne sic quidem locus sanatus est. Quid enim verbis ἀελλὰς εἶναι faciamus?

16) παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν] Lege ἀκτὴν· Ἀκτὴ Ἀττικὴ· οὕτως ὠλίγετο τὸ παλαιὸν· παραθαλασσία γὰρ ἐστίν. Attica dicta fuit *Actè*, seu *peninsula*, quia, maxima parte mari obuersa, fluctibus alluitur. Vide *Vitruium* ad *Scylacis* Periplum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum. *Dio Chrysostomus* Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν —— περιῤῥυσθαι τὸ ὀλίγον πᾶσαν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάττης· ὥστον δὴ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, οἷον ἀκτὴν τινα οὖσαν. LARCHER.

17) ἅμα τοῦ ἁΦᾶσθαι καὶ ἴσοθαι] Legendum est ἅμα τὸ ἁΦᾶσθαι καὶ ἴσοθαι γινόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13. et 18. LARCHER.

18) ὁ ἀπὸ τρίχων τροφὸς. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex *Orione* p. 612, 21. ὡς παρὰ τὸ τρίχων τροφεῖς· καὶ κατὰ στέρησιν, Ἀτρεῖς· τοντέστιν, ἀφοβεῖς.

Ἀγριώτης —— ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγριώτης. Nam in Etymolog. M. p. 12, 30. habes: Ἀγριώτης, ὁ ἀγριώκος. ἔστι γὰρ ἀγρὸς, ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῐ ἀγροίτης· οὕτως Ὡρίων· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγριώτης. LARCHER.

19) Ἀγανός] Vid. supra Ἀγαυός, et quae ibi annotauimus. LARCHER.

20) γαυρὸν] Lege γαυρὸς.

21) Ἀσκλήπιός] Vid. supra in Ἀσκλίς. LARCHER.

22) Vid. supra in v. Ἄλφα, *Callimachi* Fragm. Bentlei. LXXVIII. et ibi *Bentleium* et *Ruhnkenium*. Vitur hac voce *Sophocles* in Tragoedia incerta apud *Eustathium* ad Iliad. φ. pag. 1235. lin. 21. εἰς πλήθυντα πατητικῶν αὐτὸν, γίνεται ἀλίβαντες. Conf. *Brunck*. ad Fragmenta incerta *Sophoclis* Fragm. LXXVIII. LARCHER.

23) παρὰ τὸ κέλυφος] Decesse videntur verba τὸ ἐν, vt sit παρὰ τὸ ἐν τῷ κελύφει. Nam praepositio παρὰ semper construitur cum accusatiuo iu hoc sensu. LARCHER.

24) αὐχμᾷ] Sine dubio corrigendum est αὐτᾷ cum Etymologico M. p. 79, 20. Ἀκτὴ vero est *vellicatio in superficie*. Amygdalus habet vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice, qui instar cutis carptae et rugosus vellicatae est. LARCHER.

25) καθ' Ὅμηρον] Locus est Il. *E*. 341. Neuppe ἀπρόσοιη dicitur cibus deorum, subintellecto nomine ἐδωδῆ. LARCHER.

Digitized by Google

'Αγκυλογλα. ὅθεν τὸ ἀκόλουθον, καὶ κατὰ λόγον δύο στερήσεις ἔχει ἡ λέξις· αἴτινες ὁμοῦ οὖσαι κατάθεσιν δηλοῦσιν, ὡς πηρὸς καὶ ἀνάπηρος ὁ πανηρεμένος[26]). ἔστιν οὖν ὁ λόγος, ἄλογος, ἀλογία, καὶ μετὰ τῆς ἃ στερήσεως, καὶ ἄλλη στέρησις, ἀναλογία. τοιοῦτον θὴ ἐστὶ καὶ τὸ ἀνύστατα, τὸ περιβρητὸν· ἐκλειόμενα δὲ τὸ ν ἐν τῇ λέξει τῇ ἀναλογίᾳ, ὡς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς. 'Ακρεθυές[27]), οἷον ἀκεραιοθανές.

'Αγγειλαι, κυρίως τὸ δι' ἀγγέλων κελεύειν καὶ λέγειν.

'Αμυδις[28]), παρὰ τὸ ἅμα ἁμαδις[29]). καὶ τροπῇ τοῦ α10 εἰς υ, Αἰολικῶς ἅμυδις.

'Αμβωσυς[30]), τὸ εἶσω στομαγὴν τὸ ἀμβοτέρω[31]ν Φερόμενον· Θεόκριτος ἀμβῶες, νεοτευχίς[31]).

"Αρμα, παρὰ τὸ αἴρω[32]) ῥῆμα.

'Αλιτήριος, ἀλίτου ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον· ὡς αἶρω καὶ ἆρα, σῖνω καὶ σινῶ· "Ητ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ἐνίησι[33]). Καὶ λοιὸν, λοιὸ· ἐνθεν τὸ, 'Αλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόην[34]). ἀλιτὸν οὖν καὶ ἀλιτεῖν, καὶ ἐνεμα ῥηματικὸν ἀλιτήμων, ὡς Φιλήτᾶς Φιλήμων, νοήσω νοήμων, καὶ ἀλιτήμων ἄλιος σκοτός. ὁ δ' ἀλιτήμων[35]). οὐ γὰρ τὸ Θεὸς ἀλίτημος ἐστὶν[36]). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου ἀλίτης· Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην[37]). καὶ παρώνυμον ἀλιτρὸς, ὡς ἀρότης ἀροτῆρ. Καλλίμαχος[38])· ἀρότας κύματος Λογίου. ἀλιτρὸν σωτῆρος σωτῆριος[39]).

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Β.

Βιός, τὸ τόξον, παρὰ τὴν βίαν· διὰ τὸ βίας αὐτῷ δεῖν καὶ δυνάμεως εἰς τὴν ἔντασιν.

Βοωτία, ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ "Αρνης τῆς Αἰόλου[40]). ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἀπειδὴ τεχθεὶς ἐξετέχθη[41]) ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς βουκόλον, παρὰ τὰς βοῦς. εἶρηται Βοιωτὸς καὶ Βοιωτία.

Βασιρίδες[42]), αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ ἐν βάσαις[43]) διάγειν. ἢ παρὰ τὸ ὑπόδημα, τὸ λεγόμενον βασάρᾳ. ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται[44]).

Βίος*), εἴρηται παρὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνάγκην· οἷον10 τὸ μετὰ μόχθου ζῆν.

Βλεμαίνων, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, οἷον βρέμων σφοδρὸς ὤν, βρέμω βρεμαίνω· καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς χ[45]) βλεμαίνω.

Βράσων[46]), ὁ βραδύς, ὡς ταχὺς Θάσσων· ὑὰνται δὲ, ὁ μὴ καθεστὼς ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ.

Βουκόλον, ἤτοι βουκόνον, παρὰ τὸ[47]) κοναῖν περὶ τὰς βοῦς, τροπῇ τοῦ ν εἰς λ, ὡς νίτρον λίτρον.

Βότρυς*), οἷον τότρυς, ὁ ποσὶ τρυόμενος καὶ πατούμενος.

Βάνασος, ὁ τὰς βάνους[48]) ἀπτῶν· ὁ τὰς καμίνους αὐων, ἀντὶ τοῦ καίων.

Βρυτάρμων[49]), ὁ ὀρχηστὴς, παρὰ τὸ βαίνειν μετὰ ἁρμονίας.

Βραβευτεί, κυρίως οἱ τὴν βράβεον ἀπὸ Φοίνικος ἢ τινος ἄλ-

---

26) πεπερωμένος] Scribe πεπτερωμένος. Conf. infra not. 76.

27) 'Αμφρανίς] Lege Ἀμφιφανίς, et vide Etymol. M. p. 47, 18. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀμφιφανὶς σημαίνει τὸ καθαρόν· γίνεται δὲ τοῦ ἀείνεται καὶ τοῦ φαίνω. τὸ φαι διφθογγον, ἐκ τοῦ αἰφνιδίου· τοῦτο δὲ τοῦ αἰφνὶ τὸ μεγαίνω, αἰφνὶ· καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πω παῖδ, καὶ πλουσαμῷ τοῦ τ παίνω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πεπαίνω· καὶ παρὰ τὸ πφαι, τὸ τελικὸ, τὸ παραὶ περαίνω· νῦν περαίνεται· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αφνὶ, αφνίω, περαίνω αφαίνω, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἃ ἀναίνομαι, ὁ μὴ παραδέχομαι ἑκουσίᾳ, ἀλλ' ἐπιδοὺς καὶ ἀπαιτούμενος· καὶ μετὰ τοῦ φαίνω, ἀκεραιοφανὴς, καὶ αιγκοπῇ ἐπιμιγνὺς, ὁ ἀσθαρὸς. Larcher.

28) ἅμυδις] Vide Ἅμυδις supra, et ibi notam. Larcher.

29) ἁμαδις] Scribe ἅμαδις.

30) Ἀμφωρεύς] Scribe Ἀμφορεύς. Steph. Pro σταμνὴν legendum videtur σταμνίον. Larcher.

31) Locus *Theocriti* est Idyll. I. 28. vbi agitur de cissubio, quod est genus poculi, Auctor Etymologici M. p. 85, 21. laudat tantummodo ex *Theocrito* Ἀμφορεὺς νεοτεύχης, quod non est Theocriteum. Sed vide *Valckenarii* Epistolam ad Matth. Roverum pag. XXV. Larcher.

32) αἴρω] Scribendum est αἶρω, vt paulo post in v. 'Αλιτήριος, et saepius. Scribitur αἶρω in Excerptis p. 612. exit.

33) "Η τ' ἄνδρας —— ἐνίησι] Suot *Homeri* verba Il. Ω. 45. Larcher.

34) Ἀλλ' ὅτε —— ἐλόην] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. Δ. 202. vbi nunc ἐλόων pro ἐλόην legitur. Larcher.

35) ἄλιος σκοτός. ὁ δ' ἀλιτήμων.] *Homer.* Il. Ω. 157. οὔτ' ἄσκηστ, οὔτ' ἀλιτήμων. Larcher.

36) *Homerus* Odyss. Δ. 807. οὐ μὲν γάρ τι θεὸς ἀλιτήμονός ἐστιν. Larcher.

37) *Homerus* Il. Γ. 28. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην. Et Odyss. Τ. 121. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτρη. Larcher.

38) *Καλλίμαχος*] Fragm. CCCCXXXVI. Larcher. *Ernestius* ibi p. 573. pro τοῦ ἀλίτου βαρυτόνου edidit τοῦ ἀλίτω βαρύτονον. Sed prius praeferendum duco.

39) ἀλιτρὸν σωτῆρος σωτῆριος] Aliquid deesse videtur, quod sic ex Etymologico M. p. 59, 24. supplere possis: ἐκ τοῦ ἀλιτρὸς ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτηρὸς, ὡς σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος. Larcher.

40) "Αρνης τῆς Αἰόλου] In Etymologico M. p. 184, 14. est "Αρνης τῆς Αἰολίδος. Alii tradunt, Boeotum fuisse filium Itoni et Nymphae Melanippes, et ipsum Itonum fuisse filium Amphictyonis. Vid. *Pausan.* lib. IX. init. Larcher.

41) ἐξετέχθη] Legendum est ἐξετέθη, *exponitus fuit.* Larcher.

42) Βασιρίδες] et deinde βασίρη] Scribendum Βασσαρίδες, et βασσάρη. Larcher.

43) βάσαις] Legendum βήσσαις. Larcher.

44) ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται.] Legeodum videtur ὃ ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται. Larcher.

*) *Βίος* α. τ. λ.] Haec glossa in Excerptis ex *Orione* p. 613, 2. ita exhibetur: *Βίος*, παρὰ τὸ μετὰ βίας βιοῦν. ὅθεν Ὅμηρος· (Iliad. Z. 158.) Θεοὶ βίοτα ζώουσιν.

45) μεταθέσει τοῦ β εἰς χ] Addi debet: καὶ πλουσαμῷ τοῦ τ. Larcher.

46) Βράσων] Legendum est Βράσσων, qui est comparativus Ionicus pro βραδίων. Alii volunt, esse participium verbi βράσσω (pro βράζω), *feruco, aestuo*, velut aqua ad ignem. Optime Etymol. M. p. 192, 37. ὅθεν ἡ Ποιητὴς, αἰδοῖ ἀμφιέπων σημαντικὸν τὴν λέξιν, ἐπιφέρει, διακαῶν καὶ λίαν τὸ ἀμφίβολον· βρύουσιν τε νόοι, λιπτὸ δέ τε μῆτις, Ἰλιάδος Κ. (vers. 226.) ἀντὶ τοῦ βραδύτεροι, ἐλάσσων· ἢ παρασύρονται καὶ ἀναστενάτων, ἀπὸ τοῦ βράσσω· οὐ σταθερῶς, ἢ ἀτακτως. Larcher.

47) τὸ κοναῖν, *ministrare, famulari*, vsitatum in compositionibus, vt ἐγκοναῖν, διακοναῖν. Haec vox exponitur ab auctore Etymologici M. in Βουκόλος p. 289, 12. per ἐνεργεῖν καὶ διατρέβειν, et κονᾶται ab *Hesychio* per διατρέπονται. Sed auctor libri περὶ διαφορᾶς τῶν βουκόλων, dicit esse ἀπὸ τοῦ τὸν βουκόλον κορεῖν καὶ ἐκπαλαίεσθαι, τροπῇ τοῦ ὁ μετρβόλου εἰς ἀμπαβόλον. Larcher.

*) Βότρυς α. τ. λ.] Vide Excerpta p. 613, 3.

48) βάνους] Legendum est βανίους. Βανίους idem est quod κάμινοι, *fornax*. Larcher.

49) Vid. *Homer.* Odyss. Θ. 250. Conf. vers. 263. et *Schol.* ad vers. 250. Larcher.

Digitized by Google

λου διδόντος σύμβολον τῆς νίκης. βαβεύεται τινὲς ὄντες· καὶ ‘πλουσιαμῷ τοῦ κατ’ ἀρχὴν β, ὡς παρ’ Αἰολεῦσι τὸ βίδυ βροδον[50]’ λέγεται.

Βυσσοδομεύειν, παρὰ τὸ δομεῖναι αὐτὸ[51]· καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει.

Βία, πλεονασμῷ τοῦ β. ἴς γὰρ ἶνα καὶ βία· ἴς δὲ ἡ δύναμις· παρὰ τὸ ὁρμὴν[52].

Βαλβίς, πλεονασμῷ τοῦ β, βηλὸς ὁ βαθρὸς, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ βῆναι. βήσω, βηλος, βηλίς, ὡς ψῆφος ψηφίς. τροπῇ τοῦ η εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαλβίς. 10

Βάτταλος, ὁ τοὺς φαύλους καίνων, οἷον Φοίνυκας. ἀπὸ τοῦ πλεονασμῷ τοῦ κ, βάκχος βάξω βάκχος καὶ βάκχος, ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἴαχος· καὶ ἰή[53].

Βακχὸς[54]· οἱ γαρ μεθυσθέντες τλέον τῇ φωνῇ χρῶνται· ὡς εἰρηται Ἀριστοφάνει παραγεγραπται· Φανὸ γίνεται μείζων.

Βάττω[55], βλάξω, βλάττω[56]· ἐπεισόδῳ τοῦ τ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, βλάπτω.

Βλάξ[57], συγκοπῇ, καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β μαλακὸς καὶ παρωνύμων μάλαξ καὶ βλαξ. οὐ γαρ ἐδύνατο τὸ μ20 προτάττεσθαι τοῦ λ.

Βουβὼν, ἐπὶ τοῦ συμβαίνοντος οἰδήματος, παρὰ τὸ ἄγαν βαίνειν[58]· εἰς ὖψος· βῶ οὖν βῶν, καὶ ἐνιτατικοῦ[59] μορίου τοῦ βοῦ βουβῶν, ὡς βούταις, βουγάϊος, βουλίμιος.

Βροτὸς, παρὰ τὸ μείρω μορτὸς εἴρηται ὁ ἄνθρωπος. Καλλίμαχος[60]· ἐθείμαμεν ἀστία μορτοῖ. μείρω δὲ τὸ μεβρίζω. “Ομηρος[61]· καὶ ἤμυσι μείρεο τειαῖς. μορτὸς οὖν, ᾧ μεμέρηται ἢ εἱμαρωνῦ[62]. καὶ ὑπερθέσει τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βροτὸς· οὐ γαρ ἐδύνατο τὸ μ ΙΟ. Lascher. Conf. Excerpta ex Orione p. 613, 1.

58) *βαίνειν*] Fortasse scribendum est *βαίειν*. Larcher.

59) *καὶ ἐνιτατικοῦ μορίου*] Legendum *καὶ μετὰ ἐνιτατικοῦ μορίου*, vel cum Etymologico M. p. 188, 52. *καὶ συνθέτου τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου*. Larcher.

60 Vid. Fragmentum *Callimachi* CCLXXI. vbi *Bentleius* ex *Ammonio* ad *Aristot. περὶ ἑρμηνείας* p. 27. edidit ἀστεῖα. Lascher. *Ernesti* ibidem *Indicem verborum* et *certa* negat sperni debere, praeterea παρὰ τοῦ μείρω legit, et articulum ὁ ante nomen ἄνθρωπος omittit.

61) “*Ομηρος*] Locus ell Iliad. *I.* 612. Larcher.

62) *εἱμαρωνῦ* edidi pro *εἱμαρμένῳ*.

63) *τὸ μ*.] Sine dubio legendum est *τὸ β*, sive *τὸ μέ*. Nam litera *β* non potest collocari ante literam *ρ*. Larcher.

64) *παρὰ τὸν βρύτον τὸν φόνον*] Optime. Nam βροτὸς, accentu in vltima posito, *homo*, *mortalis*; βρότος vero παφάξιτόνως, est *sanies*, *cruor*. Larcher.

65) *τοῖς — ἀνθρώποις*.] In Codice erat *τοῖς* et *ἀνθρώποις*.

66 *ἀποκεκριμένοι*.] Legendum omnino est *ἀποκεκριμένοις*. Larcher.

67) *ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἴξω*.] Lege *ἐμφερείας πρὸς τὸν ἐν γῇ*. Vid. Etymol. M. p. 188, 20. Larcher.

68) *Βρυχίους, οἷον βρυγχίους*.] Etymol. MS. Biblioth. Regiae: *Βρυγίων· ἐν τοῖς βρυχὶς καὶ τοῖς λέων. Ὁ κατὼν· τὸ δὲ τοῦ ὧν βαρύτονα, τρίτονται τὸ ὦ εἰς ὃ ἐπὶ χρείας, εἴτε οὐσιὰ εἴτε μή· ἀποσυμίφοντες τὸ ὦ καὶ τὴν τι βιβθογγον βρυχίων ἐν τοῖς βρυχὶ καὶ τοῖ κὼν τὸ παμπόνων, βρυγκίων, καὶ συγκοπῇ βρυγίων*. Larcher. In glossa praecedente iterum *ἀφ’ οὗ* pro *ἀφ’ οὐδὲν* edidi.

69) *συνεμὸς*] Malim *συνομὸς*. Larcher.

70) *ὑπέρθεσις*?] Sequens *πλεονασμῷ* postulat *ὑπερθέσει*. Sed talem diligentiam in *Orione* ne quaeras.

71) In hac glossa primo scribendum mihi videtur *τῆς συνοψίσεως*. Deinde emendo *παρὰ τὸ βέντιν*. Nam *τοιοῦτος τοῦ τ εἰς ξ ἐστὶν οἷον*, non *βεντῆν*. Accedit auctoritas Etymologici MS. Biblioth. Reg. in quo sic legitur: *Βεντῆν. Ἀλοξῖνοι φασὶν ὅτι*

Digitized by Google

Βορέας, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ βοᾶν [72]) τὸν γινόμενον κατὰ τὴν πνοὴν τὸ ὄνομα γίγονε.

Βρουτή, παρὰ τὸ βρομᾶ βρόμος· κυρίως δὲ ἐπὶ πυρός [73]). Ἐυθεν καὶ βρόμιος.

Βλαστός, κατὰ συγγένειαν τοῦ β πρὸ τοῦ ῠ· ἐν τῷ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἀλλήλα πολλάκις· παρὰ τὸ βλάσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν [74].

Βρίθος, παρὰ τὸ φέρβω φέρβος· καὶ μεταθέσει τῶν δύο συμφώνων, βρίθος· τὸ δεόμενον φορβῆς [75]).

Βρίγχος [76]), παρὰ τὴν μίμησιν τῆς γινομένης αὐτῷ τραυ- 10
χότητος ἐν τῇ Φωνῇ· ἀφ' οὗ καὶ βρόγχος λέγεται, δι' οὗ ἀναφέρεται ἡ Φωνή.

Βωλαι, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρίφω· οἱ γὰρ βῶλοι τῶν καρπῶν τὰς ἀνάδοσεις τοιοῦτοι.

Βλωθρή, ὡς παρὰ τὸ λάμπω λαμπρός, καὶ παρὰ τὸ βλῶ, παρ' ὃ γέγονε τὸ βλώθω· καὶ ὄνομα ἐμπατικὸν βλωφρός, ὀθλιπὸν βλωθρή, ἢ ἀναδρομῶσαι καὶ ηὐξεμέ[76]νῃ· ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς ὕψος· ἢ παρὰ τὸ μόλω βλωθρή [77]).

Βλαμύς, παρὰ τὸ βρῶ τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς ῥ βλαμύς· ἀπὸ δὲ παρὰ τὸ βάλλειν εἰς στόμα. 20

Βλάπτω [78]), βρῶ ἐστὶ ἐπὶ ὁμοίως ὀγλοῦν τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ῥ εἰς λ βλάπτω.

Βρώμη, παρὰ τὸ [79]) βρώσω μέλλοντα.

Βάλλα, Ἀττικοὶ βλάττειν [80]) λέγουσι τὸ ἀμέλγειν. ἀπὸ δὲ τοῦ βάλλω βάλλα. τοῦς ἀμέλγουσι ἴσικεν ἡ βάλλα ἐν τῷ σπᾶν τοῦ ἄλματος.

Βάδ, [81]), ἐφ' ᾧ ἐστι βῆναι.

Βρενθύεται, Θρύπτεται· Βησαντίνος [82]) ἐν τῷ περὶ Χρησταμαθείας φησί, ὅτι βρενθεῖοι [83]) ἐστὶ μῦρον, καὶ οὕτω λέγει ἐν τῷ τὰς λαλούσας τοὺς ἀλαζόνας καὶ τρυφεροὺς μύρῳ χρᾶσθαι [84]) ἀκολουθεῖν· ἀπὸ τοῦ δηλοῦν τοὺς ὀρυττομένους ἐπὶ πανοῦ [85]).

Βλίτυρος, οὐκ ἀπὸ τοῦ βάλλω, ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τοῦ βλλω· οὗ ἔθος βίλος καὶ βολή, ὡς τρέπω τροπή, ὄνομα ἐμπατικὸν [86]) ἑτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ον, βλίτιον, καὶ ὑπερθετικὸν βλίτιστος.

Βόθυνος, βαθυνός τις ὤν [87]).

Βροχος, ὁ περιτεθλιμένος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρέχω [88]) εἴρηται, ὃν καὶ Φίρεγγα [89]) καλοῦσι· καὶ ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ [90]) βράγχον· ἔνθεν τὸ βραγχος [91]) τὸ πάθος.

Βαμβαίνω, παρὰ τὸ βαίνω· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου οὐχ [92]) οἷόν τε εἶναι ἑδρᾶσι ταῖς βάσεσιν ἀμφοτέραις· ὡς ὑπὸ Ὁμήρου [93]) παραδέδεται· ἀλλὰ μετολαζεῖ, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις πόδας ἴζει. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν τῶν τοιοῦτον εἰρηται ἐπὶ τῶν ἑδρᾶσιν τὴν Φωνὴν ἔχειν μὴ δυναμένων. βαίνω βαβαίνω καὶ βαμβαίνω [94]). οὕτω Ψιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

οἱ κομίζοντες ὕδη τὴν ἐλαίαν τοῦ ζῆν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. . . . . ἢ ἐπειδὴ καὶ βίνειν λίγεται διὰ τοῦ τ. Scholiastes Aristophanis ad Ranas vers. 552. Ὅτι οἱ περιζύοντες τὴν ἡλαίαν τὸ (legendum τοῦ) συνονειδίζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου ἀλλοι δὲ παρα τὸ βίνειν (lege βινειν) ἐκδέχονται. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 179, 47 ὡς ἐν ὑποθέσει Ἀφιστοφάνης· οἱ γ. κομιζοντες ὕδη τὴν ἐλαίαν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. Porro Bibliotheca nostra legendum est ὡς ἐν Ὑποθέσεσι Ἀριστοφάνους· ὅτι οἱ κομίζοντες κ. τ. λ. Nullius ossis sunt, quae ad hunc locum scripsit eruditissimus Sylburgius. Larcher.

72) παρὰ τὸ βοᾶν] Legendum est παρὰ τὸν ἔχον.

73) Βρουτή, πυρὸς δὲ ἐπὶ πυρός] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: βρουτή, ὡς οἷον βρομοποίησις τὴν φωνὴν ἢ παρὰ τὸ βρόμος, ὁ σημαίνει τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον, γίνεται βρομή, καὶ βρουτή· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τ βρουτή· παρὰ τὸ βρόν ἐχειόθαι. Larcher.

74) παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν] Ollius addere non vult, αὔξεσθαι esse olim quod μολίσκειν, sed βλώσκειν idem significare quod μολίσκειν. Larcher.

75) τὸ δεόμενον φορβῆς·] In Excerpta p. 613, 10. est: τὸ δεόμενον, τουτέστι τροφῆς. Legi igitur debet: τὸ δεόμενον φορβῆς, τουτέστι τροφῆς.

76) βρίγχος] Hinc corrigendum Etymologicum M. p. 170, 12. in voce Βορβαμος, pro quo legendum est Βρίγγος. Larcher.

76) ηὐξεμέ[νῃ] Scribe ηὐξημένῃ. Conf. supra not. 26.

77) παρὰ τὸ μόλω βλωθρή] Fortasse pro βλωθρὸς legi debet οἷον μολιθρή. vt est in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Nam σχεδὸν τὸν μ εἰς β, et τοῦ ῠ εἰς ω, et αὐχμηρῆ, ἢ βλωθρῆ. Conf. infra Βλώσκω. Larcher.

78) Βλάπτω] Vide omnino Etymol. M. p. 181, 13. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae Βλάπτω· παρὰ τὸ βρῶ· ἔστιν οὖ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ἀμεταθέτου εἰς ἀμετάθετον, βλάπτω, κατὰ περιφωνίαν· ἀντὶ τοῦ φθείρω· ἀπὸ μεταφορᾶς ζώων ἐσθιομένων, καὶ μηκέτι γενομένων· ἢ μηκέτι ὄντων ὄντων. Larcher.

79) παρὰ τὸ βρώσω μέλλοντα] Lege παρὰ τὸν βρώσει μέλλοντα. Ἰδιάζει] Ita scriptum est errore librarii. Legendum ἐβδέλλειν. Moeris Attic. pag. 93. Βδέλλειν, Ἀττικῶς· ἐμπλέγειν. Ἑλλήνικῶς. vbi vide Piersonum. Conf. Etymolog. M. in verbo Βδέλλουσι p. 172, 26. Larcher.

81) Βάδ,] Legendum est Βάδιε, vel potius Βάδει. Larcher.

82) Βησαντίνος] Helladius ex vrbe Bessantinoo, vixit Licinii et Maximiani temporibus, et scripsit iambico carmine. Excerpta ex illius Χρηστομαθείαις libris quatuor leguntur apud Photium Cod. CLXXXIX. pag. 1577. et seqq. De verbo βρενθύεσθαι sic Helladius: "ὅτι χλιδῆ κἂν, ἢ τρυφῇ. καὶ βρενθύεται δὲ, σημαίνει μὲν τὸ ὀλοζονεύεται· γίγνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βρίνθιον, ὃ ἐστι μύρον· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι εἰώθασιν. Sic Helladius apud Photium, a Meursio ex MS. restitutus. Vid. Meursii Opera, Vol. IV. p. 809. (In ea editione Helladii, quae post Meursii mortem separatim Ultraiecti 1686. 4. prodiit, emendatio ista, quam Larcherus secutus est, proposita legitur p. 53. Steph.) De verbo βρενθύεσθαι copiose et accurate agit ὁ πάνυ Hemsterhusius ad Lucianum Tom. I. p. 368 et 369. Larcher.

83) Βρενθεῖον] In Etymologico M. p. 193, 41. scribitur Βρίνθιον, sed ibidem lin. 50. per ῐ effertur, Βρῑνθιον, vt apud Helladium. Larcher.

84) χρᾶσθαι] Lege χρῆσθαι ex Helladio, vel χρίεσθαι, si malis. Etymologicum M. p. 193, 51. Steph.

85) ἐπὶ πανοῦ] Dorst oliquid apud Orionem, quod supplere potes ex Etymol. M. p. 193, 53. ὁ ἀπαξαπλῶς βρενθυόμενος λέγοιτο. Larcher. Ita vero etiam praecedentia verba, ἀπὸ τοῦ, ex eodem Etymol. M. p. 193, 52. mutanda sunt in ἀπὸ τοῦτου.

86) ὄνομα ἐμπατικὸν ἑτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ον, βλίτιον] Legendum omnino est: ὄνομα ἐμπατικὸν βλίτος· καὶ τὸ σύμπτωμα βλίτειος. ἐν δὲ τοῦ βλίτος γίνεται ἑτέρῳ τύπῳ τῶν συγκριτικῶν εἰς ων βλείτων. Vid. Etymolog. M. in voce. Βλίτειος p. 177. 9. et Βλείτων p. 177, 20. Larcher.

87) Vid. Etymolog. M. in voc. Βόθυνος p. 185, 17. Larcher.

88) Βρόχος, ὁ περιτεθλιμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρέχω] Forsan melius esset Βρόχος (laqueus) ὁ περιτεθλιμένος τῷ βρόγχῳ, γίνων τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόγχον. Larcher.

89) Φάρεγγα] Legendum est Φάρυγγα. Nam φάρυξ est malis, φαρυξ vero est guttur. Larcher.

90) Τοῦς δ' Ἀττικοὺς] In Etymologico M. p. 196, 29. in voc. Βρόγχος legitur οἱ δὲ αἰρέσεις. Larcher.

91) τὸ βραγχος est rauccdo, sed etiam ὁ βρόγχος. Sic Aristoteli. Problemm. Sect. I. p. 679. Α. ὥστε ὀφθαλμώδεις ἐχεῖτε διάθεσιν· οἱ δὲ φλεγματώδεις, βραγχώδεις. Larcher.

92) οὐχ οἷόν τε] Legendum est οὐχ οἷοί τε. Larcher.

93) Homeri locus est Iliad. N. 281. Larcher.

94) καὶ βαμβαίνω] Legendum videtur, vt in Etymologico M. p. 170, 30. ἐπὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, βαμβαίνω. Larcher.

Digitized by Google

Βάζειν, βοᾶ πρωτότυπον· συγκοπῇ Βᾷ, παράγωγον βάζω, ὡς Φᾷ Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ. Φράζω. τὸ[95]) δὲ βάζω, ὁ μέλλων βάξω, καὶ ἔνομα βαξίς.

Βάβαξ, ὁ λαός[96]). Ἀρχίλοχος[97])· κατ' οἶκον ἑστρωμένο τὸ δυσωνὲς βάβαξ. ἐκ τοῦ βάζω βάζω[98]), βαξ ὄνομα, διπλασιασμῷ βάβαξ.

Βάθρον, παρὰ τὸ βᾶ βᾶμι καὶ βάθημι. ἔνθεν τὸ[99] ἦϊε μακρὰ βιβάς. βάθρον τι γίνεται ἁρματικὸν ὄνομα, καὶ τροχῆ τοῦ τ εἰς. Θ δι' αὐθαιρίαν βλάθρον.

Βλώσκω, μολῶ ἐστὶν, ἀφ' οὗ μολίσκω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς βλ. καὶ συγκοπῇ, βλώσκω.

Βρῦμα, ἀπὸ τοῦ βρυῶ, ὁ μέλλων βρύσω. βρῦμα, βροτὸς καὶ ἄβροτος[100]), ἡ βρῦσις.

Βορᾶ, παρὰ τὸ βοᾶ τὸ τρίθω, οὗ μέλλων βαύσω[1]), ἀφ' οὗ βορὸς καὶ βορᾶ, καὶ βοτήρ.

Βολβός, ὁπὶ τοῦ ἐσθιομένου, ἀπὸ τοῦ βίᾳ ἀναβάλλεσθαι[2]).

Βρέγγος, παρὰ τὸ βρέχω βρέγγος, πλεονασμῷ τοῦ γ. δίγαμμος γὰρ ὁ τόνος.

Βουλή, βάλυ, βολῆ, πλεονασμῷ τοῦ σ, βουλή. ἀτιβουλή[3]) γὰρ ψυχῆς ἐστί.

Βάζω, ἀπὸ μεταθέσεως τοῦ Φ εἰς Β, ὡς Φανίκη[4]) Βερενίκη, κυβὲν κυβὸν, ἔθεν ἀποβολῇ τοῦ β. ὑγὸν ἄροτρον. Φῶ οὖν ἐστὶ λέγω. ὁ παράγωγον Φάζω, ὁ μέλλων[5]) Φάσω δύνατοι. δύνατοι δὲ καὶ παρὰ τὴν βοὴν εἶναι βάζω, βοᾷ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω.

Βάθεα[6]), πλεονασμῷ τοῦ β. ἄθεα γάρ ἐστι κυρίως ἐπὶ τῶν ἐγκοιτίων.

Βαΰνει, οἱ κάμινοι, παρὰ τὸ αὔω αὔνεις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β βαύνει.

Βυβός, παρὰ τὸ βύθος, ἢ παρὰ τὸ βύζω, βυτὸς[7]) καὶ βυβός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γάψαμ, οἷον γῇ ἀΦ' ὑγρᾶ κειμένη, οἷον γήβεραί τις[8]) οὖσα.

Γηθέω, ὁ ποιὸς Φάουσ αἴρ[9]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ Η εἰς Π, κοινοΦαὸς τὶς ὢν· τινὲς δὲ οὕτω· νέΦος, νόΦος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνέΦος.

Γνύξ, γόνυξ ἐστὶν[10])· αἴτιον τοῦ ἐπὶ τοῦ γόνυ· ἔνθεν ἴγνία[11]), ἢ τὸ γόνυ συνέχουσα[12]).

Γλάχιν, ἡ γαυλὸς, παρὰ τὸ γλύβω, τὸ κοιλαίνω.

Γνωστὸς[13]), ὁ ἀδηλόΦως· παρὰ τὸ μέλλων τοῦ ἄλλων γιγνώσκεσθαι· ἢ ἐμὰ τινὶ γαγενημένος.

Γυμνάσια, οἱ τότοι· ὅτου γυμνάζονται· ἐπεὶ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο· ὥστε ἐπὶ τῶν ἀλλήλων.

Γευσὸς σλωσῆς[14]), ὁ ὑψηλὸς τόνος, ἀπὸ τῶν[15]) ἐν σώματι γονάτων· ἃ ἐξέχει καὶ ἐστὶ γόνατα· οἷον κόνατα,

---

95) τὸ δὲ βάζω] Vid dubito, quin τοῦ δὲ βάζω legendum sit.

96) ὁ λαός] Legendum est ὁ λάϊος. Larcher. Eodem modo correxit *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 229. edit. *Schaefer.* Sed *Ruhnkenius* in Auctario Emendati. Hesych. ad Tom. I. p. 630. statim scripsit ὁ λάϊος in hoc, quem attulit, *Orionis* loco, ne mentionem quidem faciens scripturae vitiosae.

97) Ἀρχίλοχος· κατ' οἶκον ἑστρωμένο δυσωνὲς βάβαξ] *Aristophanem* tribuitur hic versus ab auctore Etymologici Magni p. 167, 51. qui sic eum legit: κατ' οἶκον ἑστρωμένο μισητόϛ. Larcher. *Basilius* l. l. affert e Codice *Orionis* ἑστρωμένο sed in ἑστρωμένο mutandum putat. *Ruhnkenius* vero l. l. non minus quam *Larcherius* in Codice reperit ἑστρωμένο, et lectionem in Etymol. M., quam mendosissimam indicat, ex *Orione* corrigi iubet, atque adeo *Archilocho*, non *Aristophani*, versum tribui.

98) βάζω βάζω.] Legendum est βάζω βάξω. Larcher. Ita etiam *Basilius* l. l. corrigit, *Ruhnkenius* autem, rursus scripturam corruptam ne memorans quidem, recte dedit βάζω βάξω.

99) Ἧϊε μακρὰ βιβάς] Sunt verba *Homeri* Iliad. *H.* 213. Larcher. Paulo post scribendum est βάτρον τι γίνεται, quod sequentia declarant.

100) βροτὸς καὶ ἄβροτος] Legendum est βροτὸς καὶ ἄβροτος, per ῶ μίγα. Larcher.

1) οἱ μέλλων βαύσω] Recius οὗ ὁ μέλλων, vel simpliciter ὁ μέλλων, sine genitivo. Ita βάσω, quod etiam Etymol. Gud. p. 111, 47. habet, praeferendum videtur βάσω, quod in Etymologico M. p. 186, 5. legitur.

2) Post ἀναβάλλεσθαι Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae addit: οἵτινες Ἡρυθίωνός ἐν Σκηπσίῳ. Larcher.

3) ἀτιβουλὴ] Legendum est ἀτιμίη. Nam βουλὴ est σύστροφος τῆς γνώμης φορά, ἢ ἐπιβολὴ τῆς ψυχῆς, ut dicit auctor Etymologici Magni p. 189, 32. Larcher. Ea eodem debebat *Larcherius* etiam praecedens βίλλα in βίλλαν mutare. Sed fortasse rectius legas βελλίαν, quod est in Excerptis p. 615, 11. quae ἐπιβολὴ quoque habent.

4) Φανίκη] Legendum est Φαρσίνη. Nam φ in β mutando fit Βερσίνη. Larcher. Paulo post, pro ἀποβολῇ τοῦ π, ἴδιον ἄροτρον. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 219. legit ἀποβολῇ τοῦ π, ἰβὸν· ἰβὸν ἄροτρον.

5) Post ὁ μέλλων futurum φάσω omissum est librarii errore. Lege ὁ μέλλων φάσω, φάσω δύνατοι. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 285. edit. *Schaefer.* legi iubet ὁ μέλλων φάσω, καὶ φάσω, et paulo ante φᾷ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω. Quod post φάσω legitur, δύνατοι prius, delendum est, atque adeo post φάσω interpunxerim.

6) Βάθεα] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignaristimis. *Baboe* in *Hesychio* nihil ad rem. *Bibloe*, teste *Larino* est genus vestis muliebris. Hinc βίβλα. Sed unde quid facies de voce ἄβεα? Fortasse legendum est βάθεα, quod optime conveniat testi singulae. Tum pro ἄθεα scribe ἄβεα. Nam αὖός est, ἐν ᾧ τὶς τρίψιν σὺ δύνατοι. Vide Etymolog. M. in voc. *Βυβόϛ* p. 168. 38. Et fortasse ἄβεα peculiariter et proprie dicitur de vestibus stragulis. Larcher.

7) βυτὸς] Fortasse legendum est βυτὸς, *profundus*. Larcher.

8) γήβεραί τις] Lege γήγεραί τις. Vid. Etymol. M. p. 208, 9 et 10. Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 615, 15.

9) Quaedam omissa per librarii incuriam, et *Orioni* reddenda sunt. Sic lego: Γνάφος, ὁ κενὸς φάους αἰτῷ. κοινοφαὲς τὶς ὤν, συγκοπῇ πάφος, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς γ, γνόφος. Larcher. Conf. Excerpta p. 615, 16.

10) γόνυξ ἐστὶν] Cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae addet: καὶ γνὺξ ἐν συγκοπῇ. Larcher. Pro sequentibus, ἐπὶ τοῦ γόνυ lege ἐπὶ τὸ γόνυ.

11) ἴγνία] Lege ἴγνια cum eodem Etymologico. Larcher.

12) ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα] Adde γαστροκνήμιον. Vid. Etymol. M. in voce ἴγνια p. 421, 56. Γαστροκνήμιαι vel γαστροκνήμια est *pars tibiae posterior*, *sura*. *Hippocrates* de officina medici sect. VI. pag. 9. ἀναλυέτω δὲ, φησὶν μὲν, ἡ περὶ τὸν τένοντα μαγίδαν τοιῇδε· βινθίνου δὲ ἡ περὶ τὸν ἔσχατον πυτιώνα καὶ ἀνήκει ἡ ὑπὲρ γαστροκνημίας, ἐν humero quidem, fasciculum inodulo quae ad alas ram axillam inlicitur, connexit, in inguine vero ea, quae sit per alterum interis mellitudinem, et in tibia, quae supra suram. Larcher.

13) Γνώστοι] Lege Γνωτοὶ. Nam γνώστοι, qui propius accedit ad ductum literarum, non potest accipi ea potestate. Larcher.

14) Γευσὸς σλωσῆς] Vid. *Homer.* Iliad I. 550.

15) ἀπὸ τῶν] Lege ἀπὸ μετωνύμου τῶν. Vid. Etymolog. M. in Γευτὸν ἀλωῆς p. 217, 6. Larcher.

Digitized by Google

ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἐνεργείᾳ. ὄθεν καὶ διάκονος. τινὲς δὲ, ὁ πραχθέντος τόπος, ἀπὸ τῶν γονάτων· ὁμοίως τῶν ἐν τῷ σώματι τρεχόντων τόπων καὶ ὀστοῦν. ἐν δὲ τοῖς ὄρεσιν οἷς καὶ πετρώδεσι τόπους εἰς τὸ πλέον αὐξεται[16]). ἢ ὁ γόνιμος τόπος· παρὰ τὸ γόνος καὶ γονὸς, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῦ. γόνος μὲν βαρυτόνως, τὸ γεγεννημένον, ὀξυτόνως δὲ, τὸ γεννητικὸν, ἢ ὁ γεννητικὸς τόπος εἶρηται.

Γαμβρὸς, γάμος γαμηρὸς, συγκοιτὴ καὶ προσθέσει τοῦ β, γαμβρός.

Γάστηρ[17]), ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐνεργοῦσα τὴν τροφήν.

Γλουτοί, οὕτω λέγονται διὰ ὑγρότητα καὶ τρυφερότητα· οἷον γλοιοὶ τινες ὄντες. καὶ γὰρ οὗτοι μαλακὸν ἐπιτήδειοι εἰσί.

Γόνυ, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ γναμπτόμενον τὸ σκέλος ὥστερ γωνίαν ἀποτελεῖ.

Γάλα, τὸ καλὸν εἰς ἀνατροφὴν, οἷον κάλα. καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς γ, γάλα.

Γυνὴ, γονὴ τις ἐστὶν, παρὰ τὴν γονὴν· διὰ τὸ δεκτικὸν εἶναι τοῦ γόνου, τουτέστι τοῦ σπέρματος. ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ Φησὶν, ὅτι γῶ ἐστὶ ῥῆμα ὀηλοῦν τὸ δέχομαι, καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γωρυτὸς τὸ δεχόμενον τὸ βῶ[18]). -γω.

Γωγυῖα[19]) γυνὴ, δεκτικὴ τοῦ σπέρματος.

Γυῖα, μυρίως ἐστὶν ἐπὶ τῶν ποδῶν. παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἴέναι, τουτέστι τῆς γῆς. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Γλήνη, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν νοῦν γαληνιᾶσθαι τῇ ποικιλίᾳ τῶν ὁρατῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν[20]), ὃ ἐστὶ λάμπειν.

Γλαυκὸς, παρὰ τὸ γλαύσσειν.

Γνῶδος, παρὰ τὴν γναθίνην[21]) καὶ κλάσιν. χαλινοὶ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται[22]).

Γένυς, οἷον κέρυς[23]) τὶς οὖσα, ὅτι κένος[24]) τὸ κατ' αὐτὸν μέρος ὀστέωμ. οἱ δὲ, ὅτι γενυᾷ ὀδόντας καὶ τρίχας.

Γένειον, τὸ μέσον καὶ ἐξέχον τῆς κάτω γένυος. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὰ γενυᾷ διαττελλεσθαι τῶν ἀρρένων καὶ τῶν ὑηλυκῶν, καὶ ἀτελῶν καὶ τελείων ηλικιῶν. οὕτω Σωρανός.

Γέγωνεν, τὸ θέμα γνωῶ· μεταθέσει τοῦ ῡ γνωῶ[25]), διπλασιασμὸς[26]) γεγωνῶ[27]). οἱ γὰρ Ἴωνες ὡς ἀπὸ προτερισταμένου[28]) προφέρουσι, γεγωνηκότες λέγοντες, καὶ γέγωνέω[29]).

Γράστις[30]), παρὰ τὸ γράω[31]) ῥῆμα, τὸ ἐσθίω· ὁ μέλλων γράσω· γράσις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, γράστις.

Γλίχεσθαι, παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι[32]).

Γρίτος, παρὰ τὸ χηρεῖν, ὃ ἐστὶ παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ[33])· γρίτος κλιτυκὸν τι ὄνκιτον[34]), οἷον ἄγριτον. ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν[35]).

Γείτων, παρὰ τὴν γῆν γείτων, καὶ γειτνιᾷ[36]), ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις.

Γάϊδιρα, οἷον τὰς γῆς δειρὰ[37]).

Γαῖηοχος, παρὰ τὸ γενυᾷν[38]).

Γῆρας, παρὰ τὸ εἰς γῆν ἐρρεῖν. διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι θανάτου. ἢ διὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν*).

---

16) εἰς τὸ πλέον αὔξεται] Legendum est εἰς τὸ πλέον τε φυτὸν αὔξεται. Vide Etymol. M. p. 217. 9. Larcher.

17) Γάστήρ] Forsan legendum est Γαστρύτιρ. Sed glossa mihi videtur suo loco mota. Vid. infra Γαστὴρ. Larcher.

18) τὸ βῶ.] Mutila vox incuria librarii. Legendum est cum Etymologico M. p. 222, 9. τὰ βῶτ, τουτέστι τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη. vel potius τὸ βῶτον, τουτέστι τὸ τόξον. vt *Orion* infra in voc. Γωρυτὸς habet. Sequens πω delendum est. Larcher.

19) Vna glossa in duas dimissa est. Lege καὶ γεγονῖα vel γεγαῖα, γενῆ δικτικὴ τοῦ σπέρματος Larcher.

20) γλαύσειν] Lege γλαύσσειν. Nam est o presenti γλαύσσω, *splendeo*. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 222, 19. vbi pro Γλαύσσειν rescribe Γλαύσσουσιν. Larcher.

21) γναθίνην] Lege γναμμὸν. Larcher.

22) γενύσι δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. legendum est: χαλινοὶ δὲ, οἷον χαινοὶ τινες ὄντες· ὅτε δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται ἢ ἐνδυσις τῶν εἰσφερομένων. Larcher.

23) κέρυς] Cum Etymologico M. p. 208, 57. lege κένυτ. Larcher.

24) κένος] Legendum est κενὸν, quia μέρος est neutrius generis. Larcher.

25) γονῶ] Seribendum est γωνῶ. Nam in Etymologico M. p. 208, 12. legitur: ἐν ὑπερθέσει, γωνῶ. Larcher. Ita scribendum esse vidit etiam *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 161. edit. *Schaefer.*

26) διπλασιασμὸς] Quum μεταθέσει praecedat, *Bastius* l. l. scribi iussit διπλασιασμῷ.

27) γεγωνῶ] Idem vir doctus emendauit γεγωνεῖ.

28) ἀπὸ προτερισταμένου] Eedem *Bastio* auctore scribendum est ἀπὸ παρεστηκότος.

29) γεγωνέω] *Bastius* l. l. videtur in Codice MS. legisse γεγωνεῖν. Saltem sic edidit.

30) Γράστις] Optime Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Γράστις· ἡ χλωρὰ πόαξ. Hinc in Etymologicon M. p. 217, 33. reponendum est Γράστις pro Γράσων; cui coniecturae fauet *Henr. Stephanus* in Indice Thesauri Linguae Gr. in v. Γράσσει. Larcher.

31) παρὰ τὸ γράω] Hoc verbum Cypriorum est. *Hesychius*: Γρᾶ· φαγε. Κύπριοι. Hinc γραίνω, γαγγραίνω, γάγγραινα, id est, ἡ φάγωσις, ἰσθίειν. *Callimachus* Fragm. C.C. Καὶ μάνος αἰζῶν ἔγκατα πυθμένα. vbi vide *Bentleium*, et praecipue *Ruhnkenium*. Larcher.

32) Vide Etymol. M. in Γλιχόμενοτ p. 213, 55. et *Aristophanem* in Γεωργοῖς Fragm. VII. Tom. III. p. 226. ex editione *Brunckii*. Larcher.

33) Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ] Eadem ad verbum reperiuntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

34) ὄνκιτον] Lege transpositis literis, ὄκνιτον. Larcher.

35) ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν] Post haec verba Etymologicon MS. Bibliothecae Reg. addit: αὕτω δύναν τὸν ὑπερκήρετ τὸ (Lege τῷ) εἰς θάνατον. Larcher. Conf. *Bekker.* ad Etymol. M. p. 219, 28.

36) καὶ γειτνιᾷ] nempe κατὰ συναίρεσιν, *per contractionem*. Vid. Etymol. M. p. 208, 26. Larcher.

37) οἷον τῆς γῆς δειρά] Auctor Etymologici M. p. 199, 53. addit, *Iulium Claudium* in Phoenicae historiae dixisse, Archaleum, filium Phoenicis, hanc urbem condidisse, et ex Phoenicum lingua nuncupasse, quod vero similius est. Deinde addit: Γάδιρα γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ ἐν μικρῷ φαδδομρίνον. Sed mihi persuadere nequeo, haec absoluta esse. Infra in Etymologico M. p. 220, 32. legitur: Γάλακτες, χρῶμα ἵππων τὸ συμπεφυκὸς, τὸ παραῤῥαγματε Φοίνικες. Hinc lego: τὸ παῤῥαγμάτιν Φοίνικες· γάδιρ γὰρ παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ. Larcher.

38) παρὰ τὸ γενυᾶν] Mire librarii oscitantia. Fortasse legendum, vt est in Etymologico M. p. 202, 3. παρὰ τὸ τὴν γαῖαν ἔχειν, *terram continere*. Larcher.

*) Γῆρας κ. τ. λ.] Excerpta ex *Orione* p. 613, 26. glossam sic exhibent: Γῆρας, παρὰ τὸ γῆρας, τὸν τιμὸν· γῆρος γὰρ αἰσχύνην ἔνδρα τίθησι. τινὲς δὲ παρὰ τὸ (εἰς) γὴν τίνειν, ἢ ὁρᾶν.

Digitized by Google

Γαλήνη, ἡ καθισταμένη θάλασσα παρὰ τὸ γάλα[39]. οἱ δὲ παρὰ τὸ γαλὰν· γελᾶνη τὸ πρᾶον καὶ ἡμὺ ὄχρυσα[40].

Γέρανος, γήρευνος τις ἐστί· ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς γῆς ἐρευνᾶν στόματα.

Γαῦρος, παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, ἢ παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι.

Γρυτός, γρυβάνες[41]· παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἐπικαμπές, ἤτοι ῥυβδόν. καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, ῥύπος, πλεονασμῷ τοῦ φ γρυτός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐλέγχοις.

Γαγγαλίζεσθαι, παρὰ τὸ γελῶ γαλίζω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ᾰ, γαλίζω. ἐπιλησιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γαγγαλίζω, τὸ εἰς γαστέρα ἄγειν[42]. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναλογίας.

Γαμψός, κάμψω καμψός, καὶ ἔκαμψε, καὶ ἔγναψε. ἔγναψε[43] γὰρ ἅπαντας, Ὅμηρος. καὶ γαμψώνυχες ἀπὸ τοῦ καμψώνυχες[44].

Γαλλεδηλῶ, παρὰ τὸν δῆσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ θρέψαι[45], ὡς τὸ, ἐκσπατανὸν γάλα θῆσθαι[46]· τὸ ἐσθῖε εἰν καὶ τὸ τραφεδῶν· καὶ δοὺη, ἡ τροφή· ἐστὶν οὖν δῆσω δηνῶ, ὡς δῆσω δεινός, κλεῖν κλεινός[47]. καὶ σύν-20 θετον γαλαδηνῶ.

Γέρας, ἡ τιμή, παρὰ τὸ γῆρας τὸ τίμιον, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε.

Γομφίος, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ὁ. γαμβίος γὰρ ἦν, καὶ παρὰ τὸ γναπτεσθαι· κατὰ συγγένειαν τοῦ π πρὸς τοῦ β[48], ἐκ τοῦ κάμπτω. γομφίος οὖν ἀπὸ τῶν καμβίων[49] σιαγόνων μετήνεκται.

Γαμβολῆ[50], παρὰ τὸ κνάμπτω καὶ γναίπτω, καὶ γαμβὴ οὐσια ῥηματικὸν, καὶ ἕτερον ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον γαμβηλή.

Γάνος, παρὰ τὸ γανῶσαι τὸ λαμπρῦναι.

Γωρτός[51], παρὰ τὸ γᾶ τὸ λαμβάνω, ὅτερ σ'ρητὰ ἀπὸ τῆς γᾶς τῆς τὰ πάντα λαμβανούσης καὶ χωρούσης. γωρτὸς οὖν ὁ λαμβάνων καὶ δεχόμενος τὸ βύτον, τουτέστι τὸ τοξον.

Γαστήρ[52], ἡ εἰς κύτος γεννηδεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι.

Ἔντο[53], ἤλατο ἐστί, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἦλτο, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς ν ἔντο· ὡς τὸ ἦλθαν· καὶ ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς ἤνθεν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.

Γωνία, παρὰ τὸ γόνυ, ὅτερ ἐπικάπτεται, ἢ κεκλαμένη, περιοῦται Φῦσει κτατικῷ[54].

Γινώσκω, νοῶ, νοΐσκω, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, νωΐσκω, καὶ κατὰ Ἡπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ ἐπιλαπτισμῷ, γινώσκω[55].

Γνωμη, νοῦ νοήσω νοῆμι, καὶ συγκλοιβῇ ἤτοι πράσει νώμη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώμη.

Γάμος, δάμος ἐστὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, ὁ δαμαστικὸς[56] καὶ ὑποταπτικὸς τῶν ὑηλειῶν. δᾶεν καὶ τὰς παρθένους ἀβαμάστους λέγουσιν. οἱ δὲ παρὰ τὸ γενῶν.

Γέφῦρα, διέφῦρα ἐστί, τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, εἶτα τὰ ἐκκινήματα, ἐν οἷς τὰ ὦνια ἐπιπράσκετο[57], εἴτε τὰ δερμάτινα αἰδοῖα[58].

ΓλαΦὼν[59], παρὰ τὸ γλάΦω τὸ κοιλαίνω καὶ διορύττω,

---

39) παρὰ τὸ γάλα] Etymol. MS. Biblioth. Reg. hic addit verba καθίσταται θάλασσα. Larcher. Sic etiam Etymol. Gud. p. 118, 53.

40) γελᾶνη τὸ πρᾶον καὶ ἡμὺ ὄχρυσα] Fortasse cum Etymologico MS Biblioth. Regiae legendum: γελάνη τὸ οὖσα, τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ὀχρυσα τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ᾱ, καὶ τοῦ ᾱ εἰς ῐ. Larcher. Eodem fere modo Etymol. Gud. p. 118, 50. Sed desunt ibi verba τοῦ ᾰ εἰς ᾱ καὶ, quae intercinda sunt.

41) γρυβάνες] Lege γρυβὸν ἔθη. Nam γρυβὸς apud *Hesychium* est γρύψ. Larcher.

42) ἄγειν] Scribe ἀνω. Nam *Orion* dixit γαγγαλίζω in indicativo praesentis. Larcher. Verum iam supra vidimus, talem diligentiam in *Orione* non quaerendam esse. Quare nihil mutandum puto. Conf. infra not. 92.

43) Scribe νι est in *Homeri* Iliad. *B.* 14. ἐπίγναμπτον γὰρ ἅπαντας. Larcher.

44) γναμψώνυχες ἀπὸ τοῦ καμψώνυχες] Scribendum est γναμψώνυχες ἀπὸ τοῦ καμψώνυχος. Illa enim rox reperitur apud *Homer.* Iliad. *B.* 428.

οἱ δ' ὦσ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Sophocles Oedip. Tyr. 1208. de Sphinge:

κατὰ μὲν φθίσας τὴν γαμψώνυχα
παρθένον ξεροῦμόν.

Larcher.

45) Φρέψαι] Lege Φρέψω. Larcher. At vide quae paulo ante not. 42. monui.

46) Vid. *Homer.* Odyss. *A.* 89.

47) δῆσω δεινός, κλεῖν κλεινός] Lege δεῖσαι δεινός, κλεῖσαι κλεινός, et est in Etymologico M. p. 199. 1. Larcher.

48) πρὸς τὸ β'] Legendum est πρὸς τὸ π. Larcher.

49) καμβίων] Putem καμπτῶν reponendum. Larcher.

50) Γαμφολῆ] Legendum est Γαμψολῆ. Larcher.

51) Γωρτός] Hoc loco et paulo post scribe Γωρτός. Vid. supra in voc. γωγή, et infra in voc. ἐγγυελίξαι. Larcher.

52) Γαστὴρ, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι] Per ocsitantiam librarii post Γαστὴρ nonnulla omissa sunt, sic supplenda: παρὰ τὸ γᾶ λαμβάνω. τὸ τοῦ γαστὴρ γένεσιν γαστρα, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι. Deinde ponenda est glossa, quae supra in voc. Γαστὴρ legitur. ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν. Tota igitur glossa sic scribenda: Γαστὴρ, παρὰ τὸ γᾶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κυτος γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι· ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν. Lind. Etymol. M. p. 206, 7. et *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *I.* p. 756, 31. Larcher.

53) Ἔντο] Luce clara clarius est, legendum esse *Fῆντο.* Vid. Etymol. M. p. 206, 7. et *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *I.* p. 756, 31. Larcher.

54) παρὰ τὸ γόνυ, ὅτερ ἐπικάπτεται, ἢ κεκλαμένη, περιοῦται Φῦσει κτατικῷ] Locus mire corruptus ope Etymologici M. p. 222, 14. sanandus est. Lege: ἡ κεκλαμένη· σχήματι περιοῦται φύσει· ἐκ τοῦ γόνυ τὸ κτητικὸν γωνία. Vel potius, duce Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ γόνυ, ὅτερ ἐπικαπτεται τὸ καὶ κεκλασμένην σχήματι φυσει περιοῦται. γίνεται τὸ κτητικὸν γωνία, ὃσ' ἔστιον τοῦ ὃ εἰς ὠ. Larcher.

55) κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ ἐπιλαπτισμῷ, γινώσκω] Lege: κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω, πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ ἐντάσεως ἀναγινώσκω. εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινώσκω. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Γνώσκω*· ἐστι ῥῆμα τοῦ νοῶσω, ἐν συναλοιφῇ νώσω, ὡς ὠβεδωστα ὠβεδοσωτα· τοῦτο γινόμενον τὸ ὦ, νώσω, εἰς σχῆμα ὠσω, ὄνῳσω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώσκω, εἰς σχῆμα γνόσκω· καὶ νοῆμι νοῦμι καὶ γνοῦμι· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ γιγνώσκω· εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, γινώσκω. Si locus esset pleonasmo, non constaret διπλασιασμος, duplicatio. Itaque ex Etymologico M. p. 210, 36. saltem legendum esset διπλασιασμῷ, καὶ ἐκβολῇ τοῦ γ, γινώσκω. Larcher.

56) ὁ δαμαστικὸς καὶ ὑποταπτικὸς] qui domat et tenet in imperio suo. Larcher.

57) τὰ ὠνήνματα, ἐν οἷς τὰ ὦνια ἐπιπράσκετο] Sic nomine γέφῦρα usus est *Demosthenes* de Corona p. 284, 24. edit. *Reisk.* τοὺς ἐκ τῶν ἀκτῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξελέγχει, καὶ τὰ γέφῦρα ἐπαίρεσθαι. Larcher.

58) τὰ δερματινα αἰδοῖα] Vno verbo ὄλισβος dicebatur. *Aristophanes* Lysistr. 109.

οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ἀπτώμενον,
ὡς ὑμῶν ἀνδρῶν ἐστι πανταχοῦ.

Larcher.

59) Γλαφὼν] Lege Γλαφεύς, vel Γλάφυ. *Hesiodus* "Εργ. 533. dixit καὶ γλάφε ταῦρον. ad quem locum *Musckopulus* p. 120. b. edit. *Helmst.* δοκεῖ δὴ οὐκ αποκοπὴν ἔχειν τὸ γλαφε, ἀλλ' οὔτως ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δάφε ἀπὸ τοῦ δαφεύω. Larcher.

Digitized by Google

ἐπὶ τοῦ πολλοῦ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἥδεος, τὸ διορύττειν[59] καὶ κινοῦν τὴν ἀκοὴν εἰς ἡδονήν. κατασχηστικὸς δὲ ἐπὶ ἄλλων.

Γρεῦς. βαῖσα ἐστὶ μέλλων ἀπὸ τοῦ βέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρεύω. καὶ γρεῦς τὸ διεῤῥιπὸς γύναιον[61], τροπῇ τοῦ ε εἰς α.

Τύκλαν, κυρίως τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ γύω, ἀφ' οὗ γύον καὶ γύλον, παράγωγον τοῦ γύω, σημαῖνον τὸ λαμβάνω. ἀφ' οὗ γῆ, ἡ πάντα λαμβάνουσα. γύον οὖν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, γύαλον. Γαυλός, γῶ γάζω γαλὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γαυλὸς.

Γαγγεῖον[62] γλάμτος δεκτικόν. καὶ οὐ πάντως δεῖ παρὰ τὸ γάλα αὐτὸ λαβεῖν. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος πλοίου.

Γάγγαμος[63], εἶκτυον ἐστὶν· ὡς γίζω, γάσω, γάσμος, γάγγαμος καὶ γάγγαμον. τοῦ γ διπλασιασμῷ. ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν τὰ ἀγρευόμενα.

Γρώνη, γώνη γρώνη· ἡ θεχομένη πίτρα σχοινία[64].

Γύρλοι[65], οἱ βάτραχοι· παρὰ τὸ γυρόν, τὸ περιφερές.

Γνόβος, παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη[66].

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαφοινός. μέλας[67]. Φοινὴν γὰρ τὸ μέλαν. Δράκων ἀπὸ νώτα ἀκροινός[68]. τὸ ἓα ἐπιτατικόν.

Δῶρον. ὑφ' ἧ παλαιστὴ· παρὰ τὸ διαῤῥιθῆναι ἡμᾶς τῇ χειρί· ἀφ' ἧς μετρεῖται ἡ παλαιστή.

Δέπας. δέχος[69] τι ἐστὶ, διὰ τὸ δεχόμεθα τὴν τόσιν.

Δυοφερόν[70]. τὸ μέλαν. ἀπὸ τοῦ γνόφου καὶ δνόφου. γνόφος δὲ ὁ μονὸς Φαύου ἀηρ. κατὰ δὲ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς γ, γνόφος.

Δαιμόνιος. ὁ ἀπιστημονικὸς, παρὰ τὸ δαΐνυαι.

Δοῦπος. ὁ δέος ἐμποιῶν ψόφου[71], ἢ ὁ δεινὸς ἔχων ὄπα.

Δειλὸς. ὁ δεδιὼς τὰς μυίας[72]. ἢ παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα. οὕτως Ἀριστόνικος[73]. φέρε δασαρὸς[74]· μεταθέσει τοῦ ῥ εἰς λ, δειλὸς· δειλὸς πρᾶσει, ὡς ταχέως ταχεῖς.

Δινατὴ[75]· περιφερὴς, δοικυῖα ἀξίνῃ[76], ὃ ἐστι τόρνῳ δίνος δὲ ὁ τόρνος, παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ πολοῦσθαι[77].

Δίθορος. δυσθορὸς τις ἰὼν[78].

Δαυτατος. ὁ ἑκάτερος, ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, καὶ ἐνδεῖν[79].

Δίσκος. παρὰ τὸ δικεῖν καὶ ῥίπτειν, καὶ περιττεύει τὸ σ.

Δέμνια. ἐν οἷς δεδμήμεθα, καὶ πεποιμένται· οἷον δεδέμεθα· διὰ τὸ μήθην πράττειν, καὶ τὴν νύκτα ἀμήτριαν φησὶν Ὅμηρος[80]· εἰ μὴ Νὺξ ἀμήτριαν Ἥθην ἔσχεσε καὶ ἀνδρῶν.

Δαμάστυσιν. ἀντὶ τοῦ λάβρως ἐσθίουσιν· παρὰ τὸ ζᾶ μόριον, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, δαδάστυσιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἐκῤῥάστυσι[81].

Δόρυ. ἀρύον ἂν εἴη· παρὰ τὴν ἀρῦν, οἷον ἀρύινον[82].

Δεῖγνον. τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον. δεῖ πονεῖν[83]. ἄριστον

---

60) τὸ διορίττειν] Scribandum esse apparet τὸ διορύττον.

61) γυεῖον, καὶ γύαλα τὰ διεῤῥιπότα γύναια·] Lege cum Etymologico Biblioth. Regiae: γυεῖον, καὶ ἐξ αὐτοῦ γρεῖς, καὶ γρεῦς τὸ διεῤῥιμμένα γύναια. Vide etiam Etymol. M. p. 218, 27. Archer.

62) Γαγγεῖον] Lege ἀγγεῖον. Neque est initium nouae glossae. Nempe γαυλὸς est *vas ad lac recipiendum aptum*. Archer.

63) Γάγγαμος] Scribitur etiam γαγγαμών, quam vocem auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae reperiri ait in *Oppiani* Halieuticis. Vid. *Oppian.* Halieut. III. 81. Larcher.

64) ἡ διχομένη πίτρα σχοινία·] Ratio huius significationis primo adspectu non percipitur. Sed derivantur a γω, capio. Vid. Etymol. M. p. 219, 52 et 53. *Lycophron* vers. 20.

οἱ δ' αὖσα γωνίης εὐχάλκεα χειμάδος
ναῦται λίμζον.

quem versum laudat auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae, cum hac varia lectione. εὐχάλκεον. Larcher.

65) Γυρῖνοι] Legitur γυρῆνοι, πρωταφρέτινοι, in Etymologico M. p. 221, 49. Sed apud *Aratum* in *Διοσημείοις* vers. 215. inu-nitur πρωτεροπαμπίνοις, vt apud *Orionem*: πανέρις βούειν γυρίνοις. Saltem *Scholiastes* ibi, γυρίνοι δὲ, inquit, λέγονται οἱ ἀβάπτιστοι βάτραχοι, τουτέστι τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. Larcher.

66) παρὰ τὸ δονεῖν τὸ νέφη] Haec explicat auctor Etymologici M. p. 219, 31. quem adi, si lubet. Aliam Etymologiam vide supra in Ἐνάγω. Larcher.

67) μέλας] Lege ὁ πάνυ μέλας. Nam δὲ est particula intensiua. Hinc Etymologicum M. in voce Ἀμβλυῶπιδα p. 128, 12. corrigendum est, et pro διφοινὸς ὁ πάνυ μέγας legendum διφανὸς ὁ πάνυ μέλας. Larcher. Pro sequente φοινὴν reponendum est vel φοινον vel φοινικοῦν.

68) Δράκων ἐπὶ νώτα διφοινὸς] Sunt verba *Homeri* Iliad. *B.* 308. Larcher.

69) δέχος] Legendum est δέχας, vt est in Etymologico M. p. 253, 46. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Δέχας· οἱονεὶ δέχας, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὸν οἶνον· τροπῇ τοῦ χ εἰς π, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου. οἷον, πλῆσόμενος δ' οἴνοιο δέπας. (apud *Homer.* Iliad. *A.* 224.) Larcher.

70) δυοφερὸν] Vide supra duobus locis Γνόφος. Larcher.

71) ψόφου] Lege ψόφος, vt sit ὁ δέος ἐμποιῶν ψόφος. Larcher.

72) τὰς μυίας] Hoc monstrum ope *Eustathii* ad Iliad. *A.* p. 855, 48. procurandum est. Lege τὰς ἴλας, vel potius αἴλας, *agmina*. Etymologicum MS. παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὰς ἴλας τῶν πολεμίων. Larcher.

73) *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, de quo *Suidas*: ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ θεογονίᾳ *Ἡσιόδου*· καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας σποντικὸν διορθωτικὸν βιβλίον ς'. *Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi. Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt, libros VI.* Confer ibi notam *Kusteri*. Hinc corrigenda sunt *Villoisoni* Anecdota Graeca T. I. p. 64. in quibus punctum positum post Ὀδυσσείας sunt omnino turbat. Larcher.

74) δασαρὸς] Scribe δασρὸς, vt sequentia euincunt. Larcher.

75) Δινατὴ] Lege Δινατὴ. Larcher.

76) ἀξίνῃ] Congr. *Διῖνος*. Confer Etymolog. M. in *Δινωτοῖσι* p. 251. 12. Larcher. Nimirum a repetitum est e praecedenti τοιυτίη.

77) παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ πολοῦσθαι] Scribe παρὰ τὸ διπτεῖσθαι καὶ πτελοῦσθαι. Vid. Etymol. M. loco laudato. Larcher.

78) διῤῥιφὸς τις ὤν·] Cum Etymologico M. p. 253, 31. et cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae corrige παρὰ τὸ δύο φέρειν, τὸν μηδόμενον καὶ τὸν ἡνίοχον. οἱονεὶ διφορεὺς τις ὤν. Larcher.

79) ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν·] Etymol. M. p. 235, 33. παρὰ τὸ δεῦν καὶ δεύομαι τὸ λείπομαι. Larcher.

80) Ὅμηρος] Iliad. *Σ.* 289. Larcher.

81) ἐκῤῥάστυσιν· legitur in *Homeri* Iliad. *A.* 479. ad quem locum *Eustathius* p. 807, 53. vult verbum διαῤῥάττειν esse παράγωγον τοῦ βάπτειν. Larcher.

82) οἷον ἀρύϊνον·] Rationem addit auctor Etymologici Magni p. 256, 29. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀρύϊνον κατεσκεύαζον. Larcher.

83) δεῖ πονεῖν·] Desunt quaedam, ope Etymologici M. in Δεῖ-

Digitized by Google

δὲ ἔλεγον τὸ πρωΐδιον βρῶμα. "Ομηρος [84]· ἐντύνοντο ἄριστον ἐμ' ἠῶ κεκμηόν τε.

Δαλός. παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω [85]. δαιλὸς καὶ δαλός. ὁ μέλλων καύσω· ὡς παρὰ τὸ αὖω, αὐσω, αὐλὸς, τὸ Φωνητικόν [86] ἔργανον.

Δικτυοῦσ. παρὰ τὸ ἄγω ἐξ ἄκτωρ [87].

Δέλεαρ. παρὰ τὸ δόλον, δόλεαρ [88]· ἐστὶν ἢ παρὰ τὸ ἐλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δέλεαρ· ἕλεαρ, δέλεαρ [89].

Δημός. παρὰ τὸ καίεσθαι, δαιμὸς καὶ δαμός, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ῃ δημός, τὸ εὐχερῶς καιόμενον.

Δακτύλιος, ὁ Φορούμενος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δάκτυλον ἵδυει ἐπὶ τῆς χειρὸς, οἷον δάκτυλός τις· ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δ' αὐτοῦ ὁρᾶτεσθαι τινός. δακτύλιος ἐπὶ τῆς ἕδρας [90].

ἢ ἀπὸ τὸ δακτυλίῳ [91] ἐφικτὸς εἶναι. ἢ ἀπὸ τῆς στρογγυλότητος τοῦ σημαντῆρος, τουτέστι τῆς σφραγῖδος.

Δελφύς, ἡ γαστήρ. ὡς δὲ τινὲς, ἡ μήτρα. ὅτι ἀδελφοποιὸς ἐστί.

Δικίνει [92]. κυρίως τὸ ὑπὸ ὑστοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

Δέρματα. κατὰ μεταθεσιν τοῦ τ εἰς δ, ὥστερεὶ τέρματος τοῦ σώματος. ἔξωθεν γὰρ ἐπιβεβλῆται παντὶ τῷ συνεστηκότι σώματι. δέρχεσθαι [93] γὰρ ὀηλοῖ, οἷον τὸ βλεπόμενον διέρχεσθαι.

Δάκρυον. ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι ἢ' αὐτῶν τὰ ὀμματα. ἢ ὅτι τὰ πολλὰ ἀπὸ τῆς ὀχυτικῆς λύπης γίνονται.

Δάκτυλοι. οἷον δράκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δρᾶσαι· ἢ δέκτυλοι [94] τινὲς εἶπον, δεκτικοὶ ὄντες τῶν διδομένων· ἢ δείκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν γίνεσθαι τὴν δεῖξιν.

Δεξιὰ. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι ἢ' αὐτῆς τὰ δεδόμενα· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς τὰς πλείας [95] διεξίενα πραξεις.

Δρακόν. τὸ κοιμᾶσθαι. δρᾶθμι, ἢ ἀόριστον ἔδρακον, ἀπὸ τοῦ ἔδραθον. ἐστὶ δὲ κατ' ἐντίθεσιν [96]. δρᾶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ, οὗ παράγωγον δράθμι. οἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσι.

Διόφιν. παρὰ τὸ ἀΦᾶν [97], τὸ ψηλαΦᾶν, οὗ συγκοπὴ διΦᾶν.

Δεινός. ὁ δέονς ποιητικός. δέος δεινός, καὶ κατὰ μεταθεσιν τοῦ ε εἰς α δαεινός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἀ γίνεται αἰνός [98].

Δελῆ. παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεῖλη ἐστὶ, καὶ δελῆ [99].

Δίκτυον. παρὰ τὸ βαλεῖν, ὃ ἐστὶ δίκειν [100].

Δημήτηρ. τροπῇ τοῦ γ εἰς δ· οἷον γημήτηρ τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ ὀφὼ γῆν καὶ τέμενον ἐν τῇ ἀρόσει.

Διώνη, ἡ Ἀφροδίτη, ἢ ἀπὸ τοῦ διὰ πάντων ἵέναι [1].

Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων, ὅτι Κασταλίᾳ τῇ κρηνῇ [2] εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφῖνι προηγήσατο τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου [3], καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Καστάλιος, οὗ ὁ υἱὸς Δέλφις ἐπεκράτησε τῶν τόπων [4], καὶ ἀπ' αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκά-

---

σπνος p. 238, 38. read sqenda. Lege μεθ' ὃ δεῖ ποιεῖν, vel potius cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὸ δεῖ καὶ ποιεῖν. δεῖπνον γὰρ ἔλεγε, μεθ' ὃ δεῖ ποιεῖν. Larcher.

84) *Homeri* versus Odyss. *Π.* 2. est ἐντύνοντ' ἄρματα δῖ' ἠοῖ, πεμπάων πάρ. In Florentina et Aldina editione, quae anni nota omissa profert legitur ἐντύνοντο. Larcher.

85) παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω] Vide Etymol. M. in Δαλός p. 223, 36. et in Δᾷλε p. 151, 44. Larcher.

86) φωνητικόν] Ita recte etiam in Etymol. M. p. 154, 43. sed perperam in *Orionis* Codice φοιτητικόν. Larcher.

87) ἄκτωρ] In Glossis ad *Aeschyli* Pers. vers. 555. exponitur βασιλεὺς, στρατηγὸς, ἡγεμὼν. ἀπὸ τοῦ ἄγω. Larcher.

88) δόλεαρ] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 231, 48. vbi legitur δέλεαρ. Nam a δόλος est δόλεαρ, et τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε fit δέλεαρ. Larcher.

89) ἢ παρὰ τὸ ἕλειν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾗ δέλεαρ· ἕλεαρ, δέλεαρ] Corrige ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν ἕλεαρ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, δέλεαρ. Larcher.

90) δακτύλιος ἐπὶ τῆς ἕδρας] Hinc verbum nequam apud Comicum Eupolt. 138.

οἷσιν καταδακτυλιεῖ σοι τὸν λαληκικόν;

ad quem locum *Scholiastes*: καταδακτυλιοῖ· ἀντὶ τοῦ ὀνοσιασεῖ. κατὰ τοῦ δακτυλίου τοῦ πρωκτοῦ. Confer *Suidam*, qui eus hausit e *Scholiasta Aristophanis*. Larcher.

91) δακτυλίῳ] Legendum est δικτί·ῳ, vt optime legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

92) Δικίνει] Ad exemplum aliorum locorum (Conf. paulo ante not. 42.) *Larcherus* etiam hoc loco reponere debebat Δι-κίνειν. quia βρέχεσθαι sequitur.

93) βέρχεσθαι] Est nota glossa, cuius deest initium, sic restituendum ex Etymologico M. p. 253, 20. Δέρματα· τὰ σώματα. βέρχεσθαι γὰρ τὸ ὁρᾶσθαι. Larcher.

94) δάκτυλοι] Scribe δάκτυλοι, vt in Excerptis p. 613, 34. legitur.

95) δέκτυλοι] Scribe δάκτυλοι cum Etymologico M. in voce Δακτύλια p. 223, 18. Larcher.

95) τὰς πλείας] Lege τὰς πλείστας. Vid. Etymol. M. in Δεξιὰ p. 252, 16. Larcher. Posset etiam τὰς πλείστας legi.

96) κατ' ἐντίθεσιν] Legendum est κατ' ἀντίθεσιν. Larcher. Malim κατ' ἀντίφρασιν. Vid. Etymol. M. p. 259, 1.

97) ἀφᾶν] Scribendum potius videtur ἀφᾶν. Conf. Etymol. M. p. 255, 29.

98) δέος δεινόε, καὶ κατὰ μετάθεσιν κ. τ. λ.] Legendum suspicor δέος δεινόε, καὶ ἁμοῦς δεινός, οὗτιν αὐτὸε. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς ἀ δαινός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἀ γίνεται αἰνός. Vide Etymol. M. in Δεινός p. 238, 23. vbi pro δεινὸε reponendum est δεινός, et in Δέος p. 53, 58. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae addit: οἱ γὰρ Ἴονες, γίνια ὀγεων ποιοῦντες τοὺ ορμόνους, τότε καὶ τὸ παραλήγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς τ, οἷον δεινοὶ αὐτές, μέγας ἄρεις. Larcher. Eadem habet Etymol. M. in Δέγμαι p. 53, 53.

99) παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεῖλη ἐστὶ, καὶ δελῆ] Scribe cum Etymologico M. in Δεῖλη p. 237, 20. παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τὴν ἕλην. δεῖλη ἐστὶ, καὶ κατὰ τροπὴν δελῆ. Ἕδη autem, vel εἶδη, est *color* solis. Larcher. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 613, 38. habent παρὰ τὸ ἐνδεῖν τὴν ἐλίην.

100) παρὰ τὸ βαλεῖν, ὃ ἐστὶ δίκειν] Ordine praepostero haec collocata sunt. Lege παρὰ τὸ δίκειν, ὃ ἐστὶ βαλεῖν. Larcher.

1) διώνη] idem est ac κοπτυ. Etymol. M. in Διώ p. 239, 9. Διώ· ὅτι συλλήβδην εἴδωκε γῆν. τουτέστι δίδωκε. Larcher.

2) ἢ particula disiunctiua delenda est, vel, si retinendam putamus, deest aliquid, quod facile suppleri potest ex Etymol. M. p. 256, 41. Larcher.

3) Sic *Cicero* de Natura Deorum III. 24. „Venus, quia venit ad omnia." Et II. 27. „Quos autem dea ad res omnes venire, Venerem nostri nominauerunt." Larcher.

4) τῷ κρηνῇ] Legendum est τῷ Κρηνῖ, *viro Cretensi*, vt in Etymologico M. p. 231, 18. habetur. Larcher. *Ruhnkenius* Epist. Crit. I. p. 26 sq. totam *Orionis* MS. glossam affert, dedit τῷ Κρητί.

8) ὑπὸ τοῦ Κρισαίου κόλπου] Haud dubie cum Etymologico M. p. 231, 20. legendum est ἐκ τοῦ Κρισαίου κόλπου. vt que ad Crissaeum sinum. Larcher. *Ruhnkenius* l. l. habet Κρισσαίου.

6) ἐκεῖ κατοικήσας — τῶν τόπων] Hinc corrigendum et supplendum est Etymologicon M. p. 231, 20. vbi male legitur ἐκεῖ κατοικήσας, ἐπῆλθε τῶν τόπων. Larcher. *Ruhnkenius* l. l. exhibet τὸν τοπον.

Digitized by Google

λεσε τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἀνῴρυσατο. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶν εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον[7]) ἐπήχθησε εἰς Σαλαισσανς[8]).

Δεύειν[9]). κυρίως τὸ ὑπὸ Διὸς βρέχεσθαι· ἔνθεν ὁ διερὸς ὑγρός.

Δικαιοσύνη. παρὰ τὸ δικάζειν τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου. διχαιοσύνη τὸς οὕτως Ἡρακλείδης.

Δρόσος. κατὰ παραλληγὶν[11]) τοῦ ι, ἡ ἀπὸ Διὸς σουμμένη, δίουσς τις οὖσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ[12]), καὶ συγκοπῇ τοῦ ῐ, δρόσος.

Δυὰς. παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἄλλῳ ἀριθμῷ, τῷ ἑνί· τὸ γὰρ[13]) ἀπολελυμένον ἐστί. παρὰ τὸ ἕσιν καὶ ἄβεσιν.

Δυαζειν, διπταζειν· παρὰ τὸ ἐν δυο στάσεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ διδύεσθαι τὴν ψυχήν, καὶ μὴ ἓς ἕτερον δύνασθαι τρέπεσθαι τὴν γνώμην.

Δεσπότης[14]), δεσποιτὴς τις σὼν, θέσς ἐμποιῶν.

Δρακτέης. ὁ ἀπολλύτων εἷς τοὺς δεσπότας, παρὰ τὸ δάπτο τὸ βλέπω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[15]).

Δέρτεροι[16]). τὸ δέρμα, παρὰ τὸ δέρω, καὶ δέρεσθαι.

Δίκη. δίζω ῥῆμα, παρὰ τὸ δίζεσθαι[17]).

Διερὸς, παρὰ τὸ διαΐνω διερὸς· καὶ Ἰανικὸς, μεταθέσει τοῦ α εἰς τ, διερὸς.

Διαμπερὲς, παρὰ τῷ περάσαντι δι' ὅλου[18]).

Ὦ.ς. ἀγαθῇ[19]). ἀπὸ τοῦ ὦσαι μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω, ὡσ. οὕτω Φιλόξενος.

Δῖος, ἡ λαμπὰς, παρὰ τὸ δαΐω, ὃ μέλλων δαΐσω, ἀποβολῇ τοῦ ω δαΐς[20], οὕτω καὶ δορικὸς[21]) ἀπὸ τοῦ δέρκω δορικὸς· λάμπω λαμπὰς· νίφω νιφάς.

Διάκονος. παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἐτοιμάζεσθαι.

Δύσκολος. ὁ δυσχερῶς τινὶ καλλώπισμος καὶ συναστόμωσις· ὥστερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, ὁ συνάπτεσθαι σπουδάζων καὶ κολλᾶσθαι[22]).

Δήνεια. παρὰ τὸ δαΐω τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων τὸ[23]) δαΐσω, καὶ δαΐμων ὁ πάντα εἰδὼς· ὕτερ ἀγεξδοῦ τοῦ ἢ παρ' Ὁμήρῳ[24]) αἴμονα δῆρης. δαΐω οὖν καὶ δαίνεια καὶ δήνεια. δεῖν[25]). συναλοιφῇ τοῦ δέον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν.

Δοιδυξ. ὁ καὶ ἀλετρίβανος[26]). ῥῆμα ἐστὶ δαΰσσω· δαΐω γὰρ τὸ μερίζω καὶ κόπτω, ὄζεν καὶ δαιτρὸς[27]) ὁ μάγειρος· οὗ ὁ μέλλων δαΰξω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω, δαΰυξ, τροπῇ τοῦ α εἰς ο, δο-

7) τρόπον] Scribe τόπον cum Etymologici M. auctore p. 230. 30. Larcher. τόπον et deinde εἰς τὴν θάλασσαν habet *Ruhnken.* l. l.

8) Hanc fabulam alio modo refert *Servius* ad *Virgilii* Aeneid. III. 332. quem vide. Propius ad Etymologicum accedit, quod idem *Servius* ibidem e *Cornificio Longo* affert: „Inuenitur tamen apud *Cornificium Longum*, lapydem et Icadium profectos a Creta in diuersas regiones venisse: lapydem ad Italiam, Icadium vero duce Delphino ad montem Parnassum, et a duce „Delphos cognominasse, et in memoriam gentis, ex qua profecti sunt erat, subiectos campos Crisaeos vel Cretaeos appellasse, et „eas constituisse." Figmentum illud de mutata Apollinis forma refutauit *Plutarchus* de Solertia Animalium cap. 36. T. II. Opp. p. 980. A. ἐν δὲ αὐτοῖς ἑαυτῷ τύπον ἐξαίρετον ὁ θεὸς πεποίηται, Κρητῶν ἀπογόνοις οἰκοῦσιν ἡγεμὼν ἀλλᾶνι χρησάμενον· οὐ γὰρ ἦσαν (Articulum recte addidit *Wyttenbachius*), ἀλλὰ προσήκοντο τοῦ σοῦσι μεταβαλὼν εἶδος, οὐκ οἶ μυθογράφοι λέγουσιν, ἀλλὰ δελφῖνα πέμψαι τοῖς ἀνδράσιν ἡδύνοντα τὸν πλοῦν κατέχοντα εἰς Κίλικας. quem locum sic constituendum puto: ὃν ὁ αὐτὸς ἑαυτῷ τύπον ἐξαίρετον ὁ θεὸς πεποίηται, Δελφοὶς καὶ τοῖς ἐνοικοῦσι ἑπάλξεις Καστάλιοι, Κρητῶν ἡγεμὼν ὢν τ. λ. Larcher.

9) Δεύειν] Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς δεῦνο, ἐξ οὗ καὶ δαίνω. Larcher.

10) παρὰ τὸ δίχεσθαι] Idem Etymologicon addit καὶ διαιρεῖσθαι, et deinde rectius dat: οἱονεὶ δικαιοσύνη, ἡ διαιροῦσα ἡμᾶς ἐν τῇ ἀδικίᾳ. Larcher.

11) κατὰ παραλῆγιν] Lege, vt in Etymologico M. p. 260, 52. est, κατὰ παραλειψιν. Larcher.

12) πλεονασμῷ τοῦ] Scribe πλεονασμῷ τοῦ ῥ, vt diserte legitur in Etymologico M. p. 260, 53. Larcher.

13) τὸ γὰρ ἀπολελυμένον ἐστὶ] Legendum est, vt in Etymologico MS Biblioth. Regiae reperitur, τὸ γὰρ ἓν ἀπολελυμένόν ἐστί. Larcher.

14) δεσπότης — ἐμποιῶν] Haec continus serie in Codice iuncta esse videntur praecedenti glossa. Larcher.

15) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] In *Bekkeri* Anecdotorum Graecorum Volumine II. vbi hoc opusculum primum editum est, p. 849, 22. haec leguntur: τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ. σῴ· ἀπ καὶ τὸ ὀφωπάζειν, καὶ τὸ ὀφπάτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας. Quare etiam apud *Orionem* legendum est τρὰ τὸ ὁρῶ τὸ βλέπω. De hac verbi δρῶ notione consentit Etymol. M. p. 432. 4.

16) Δίστεροι] Scribendum est Δίστεροι. Larcher.

17) παρὰ τὸ δίζεσθαι] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae addit: ὅτι ἀφιξόλων αὐτῷς τὸ πῆμα. Larcher.

18) παρὰ τὸ περᾶσθαι δι' ὅλου] Lege diuisis vocibus παρὰ τὸ πέρας, αὐτὸ δι' ὅλου. Idem Etymologicum MS. habet παρὰ τὸ πέρας· αὐτὸ τοῦ δι' ὅλου. Larcher.

19) Ὦ.ς. ἀγαθῇ] Ita in Codice legitur corrupte. Procul dubio legendum est Ὦσαι ἀγαθῇ, et est para versus 356. *Ἔργων καὶ Ἡμερῶν Hesiodi*, qui in editione *Brunckii* est versus 346. Praeteres aliquid incuria librarii est omissum. Sic enim legendum existimo cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: Ὦσ. ἀπὸ τοῦ δοῖον μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω δοῖ. . . . Ὦσαι ἀγαθῇ, ἔργας δὲ καιρῷ, θυσίνεον δοτῆρα. Larcher.

20) δαΐ] Addendum erat, καὶ δᾷς κατὰ συναίρεσιν. Vide Etymologicon M. in Δᾷδες p. 221, 29. Larcher.

21) δορικὸς κάτ τοῦ δέρκω δορικὸς] Alterutrum δορικὸς delendum censeo. Et optime quidem prius deleueris.

22) Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ita locum exhibet: δύσκολος, οἱονεὶ δίσκολὰς τις, ὁ δυσκόλως καὶ δυσχερῶς τινὶ καλλώπισος καὶ συναστόμωσις· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, κόλαξ τις ὤν, καὶ συνάπτεσθαι σπουδάζων. Sequens nomen apud *Orionem*, quod nouae glossae initium est, Δήνεια, scribi debet Δήνεα. Larcher.

23) τὸ δαΐεω] Istud τὸ delendum est.

24) παρ' Ὁμήρῳ] Locus est Iliad. *E.* 49. Homerus, optimus sui interpres, verso ablnic secundo explicat per ἰσόθεον θυμῆνορα. Larcher.

25) δεῖν] Scribendum δεῖν, et est initium nouae glossae, quae partim ex Etymologico M. vulgato p. 257, 13. partim ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. sic est refingenda: δεῖν· συναλοιφῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς ει. διθθογγον, δίον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν. Ἡλεῖν autem Attice dicitur pro πλεῖν. Quam in rem Etymol. M. p. 257, 14. laudat haec verba: πλεῖν σπεῖσαι λελίτσθαι, quae sic explicat: πλέον σπεῖσαι ἡδέως ἐπιχειρῆσαι. Sunt verba Hercules in Ranis *Aristophanis* vers. 91 sic legenda:

Εὐφρέτθου πλεῖν ἢ σπεῖσ᾽ ἡδέως λελίτσθαι.

Larcher.

26) πλετρίβανος] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 261, 8. in quo male legitur ἀλετριβανος in editione prima, sicut et in Sylburgiana. Δοιδυξ idem est quod ἀλετρίβανος, nempe *pistillum mortarii*. Nam quod ἀλετριβανον vocat *Aristophanes* in Pace vers. 289. 265. 269. 282. id nominat δοίδυκα vers. 288 et 296. Larcher.

27) δαιτρὸς reperitur apud *Homerum* Odyss. *A.* 141. et alibi. Larcher.

Digitized by Google

δυξ, καὶ δι' εὐφωνίαν προσῆλθε τὸ ῑ, δοΐδυξ, ὁ ταρακτικὸς ὢν [28].

Δύστηρος. παρὰ τὸ στάνειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η.

Δάπτειν. τὸ μεθ' ὁρμῆς βοήθειν. ἢ παρὰ τὸ δᾶ ἐνιτικτινὸν μόριον, καὶ ἀπλασιασμῷ τοῦ β, βαρβάπτειν, τὸ σφόδρα ἔκτεσθαι καὶ ἀσθιάνειν.

Δοῦλος. ὁ ἀκαποπαθὴν ἐν τῇ δουλείαν [29].

Δαιτυλεύς. ἀπὸ δαιτὸς δαιτυδς. καὶ μέλανος μελανεύς· λέοντος λεοντεύς. καὶ πλευνάσαμῷ τῆς ἀλ. δαιτεὺς δαιτυλεύς, καὶ Δαιτυλεῖς, ὅρκιαι Ἀριστοφάνους Ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς Ἡρακλέους δεινοῦντες καὶ ἀναστάντες, χορεύ ἐγίνοντο [30].

Δαπάνη. παρὰ τὸ δάπτω. ἔγκειται τὸ δᾶ ἐνιτατικόν [31].

Δάκνω. παρὰ τὸ κάλνω, ἐν συγκοπῇ κνῶ, καὶ ἐν συνδέσει δάκνω· τὸ σφόδρα κάλνω. σύνανται καὶ παρὰ τὸ κνῶ.

Δέγχομαι. δέγχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ πεθητικὸν δέγχεται. καὶ τοῦ δέγχω παράγωγον δεγχῶν, καὶ κατὰ Δωριεῖς δεγχῶν. ὡς πλήξω πληξῶνω· οὕτω δέγχω δεγχῶν δεγχῶνω· καὶ μεταθέσει τοῦ ν, δέγχνω [31]· ἀφ' οὗ δέγχνυμι καὶ δέγχνυ-σο μαι.

Δέσποινα. παρὰ τὸ δεσπόζω δεσπόζαινα, καὶ συγκοπῇ τοῦ ζα, δέσποινα. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Διαξήσην. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ὀηλούτως τὸ λέγω. οὗ ὁ μέλλων ῥήσω. ἔνθεν ῥῆσις, καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐπίῤῥημα ῥῆσην, ἀπὸ τοῦ ῥήσω [31], καὶ συνθετον διαῤῥήσην.

Δῖος. τὸ ἐπίθετον πτητικῶ τύπῳ, ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς δίιος ἐστὶ, καὶ συναλοιφῇ δῖος. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ῑ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Διάπορος. διάτορός τις ὤν [34].

Δόξα. ῥῆμα ἐστὶ περιπεπώμενον καὶ βαρύτονον, δοκῶ καὶ δόκω. ἔνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων [35] δόξω, ῥηματικὸν δόξα· ὡς ἄγω, ἄξω ἄξα καὶ ἔμαξα.

Δεῖος [36]. παρὰ τὸ δείω δίος, νεῦρον νίΦος. λέγεται γὰρ καὶ δείΦω δίω. ἔνθα β' ἀόριστος. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν [37].

Δέμος. δέμω δόμος, τρέμω τρόμος.

Δεσμός. δέω δέσω, δέμος, καὶ πλευσαμῷ τοῦ π, δεσμός.

Δῆμος. ὁ συνδεῤῥεύσας ὄχλος. δέω δέτω δέμος καὶ δῆμος. τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ διεσπεδασμένου Φησὶν [38]. λύτο δ' ἀγών. ὡς μένω μένις καὶ μῆνις, ἡ ἐμμένουσα ὀργή.

Δῆρις. παρὰ τὸ δαίω τὸ κόπτω καὶ σΦάζω, πλευσαμῷ τοῦ ῥ. καὶ δήϊος ὁ πολέμιος. παρὰ τὸ δαίω. ὃς οὐ . . . Φήσαιτο [39] τοῦ δαίειν καὶ κόπτειν καὶ ἀεὶς ἡ μάχη βαρυτόνως. μεταθέσει τοῦ ῑ εἰς ῆ, δῄϊς, καὶ πλευσαμῷ τοῦ ῥ, δῆρις.

Δαΰσι, τὸ κοιμᾶται. ἐκ τοῦ δᾶω [40] ἐστὶ, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ δ. δεῦω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, δαΰω· ἵνα μὴ τὸ δεῦω τοῦτου [41] ἐκεῖ τὸ χρῆζω συμπέσῃ.

Δῖος [42], ὁ ἔνδοξος. ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διός. δίιος ἐγένετο, καὶ πρᾶσει τῶν δύο ῑ εἰς ῑ μακρόν, ὡς τὸ δῖος καὶ ΦῖΦι, δίιος γέγονε. διὸ καὶ προτεῖρισάται. ὡς τὸ Χῖος ἀνὴρ [43]. ὁ ἀπὸ τῆς Χίου. ἡ Χίος γὰρ ἡ νῆσος. βραχὺ ἔχει τὸ χι. καὶ ἐξ αὐτῆς γέγονεν ἀνὴρ Χῖος· ὡς ἀπὸ τῆς Ῥόδου Ῥόδιος· καὶ πρᾶσει τῶν δύο ῑ εἰς ῑ μακρὸν γέγονε Χῖος ἀνήρ. τουτέστι ὁ Χιώτης. διὸ καὶ προτεῖρισάται τὸ Χῖος ἀνήρ.

28) ὁ ταρακτικὸς ὤν] Haec verba allndunt ad versum 265. in *Aristophanis* Pace:

εἶπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλτειβάνον φίγων,
τοὐτὸν ταράξει τὰς τόλμας καθέμενος.

quippe si pistillum ferens venerit, isto conturbat vobes otiose. LARCHER.

29) δοῦλος· ὁ ἀκαποπαθὴν ἐν τῇ δουλείαν] Deest aliquid. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: δοῦλος· παρὰ τὸ δέω τὸ δισμένω. ἢ παρὰ τὸ δῶ, ὃ σημαίνει τὴν ἀκαποπάθειαν, δηλοῖ τὸ ὠν, ὀνομασῇ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, δοῦλος, ὁ ἀκαποπαθὴν ἐν τῇ δουλείᾳ. Si omnia δοῦλος est a verbo δέω, fit δοῦλος et contracte δοῦλος. LARCHER.

30) Vid. *Brunck.* ad *Aristoph.* Tom. III. p. 166. LARCHER.

31) ἔγκειται τὸ δᾶ ἐπιτατικόν] Mellus Etymologicum MS. Biblioth. Reg. Δαπάνη· παρὰ τὸ δάπτω τὸ ἰοδίου γίνεται δάπτη, ἀπαθείᾳ τοῦ τ καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ ν, δαπάνη. LARCHER.

32) μεταδίοει τοῦ ῑ, δίγνω] Lege δεγνῶ pro δίγνω. Etymol. M. p. 255. 49. ὑπερδίοει τοῦ ῑ, δεῦτω. LARCHER. Paulo ante, pro ὡς πλήξω πληδτεύω, legendum iudico ὡς πλήῳω πληΦδίνω, vt est in *Zonarae* Lexico p. 932.

33) ἀπὸ τοῦ ῥήσω] Haec sunt delenda. STVRZ.

34) διάπορος. ἐντεῦθεν τὸ ὦν] Etymol. M. p. 243. 16. ἐκ τοῦ τομὰ τὸ ἀφρίζω· οὗ ὁ Ἀριστοφάνης (in Pace vers. 381.). Ἢ ὡς ντεφρίσου ταῦτα καὶ λακέσαμαι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Διάπτορος· παρὰ τὸ ἄγω ἄπτορ. ὁ ἀγων τὰς ἀγγελίας, ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος. μεταγέτας ὁ γένεῖ τὸ ἐπίθετον κ. τ. λ. eam ad verbum repetes in Etymologico MS Bibliothecae Regiae. LARCHER.

35) ἐνθεν τὸ τὰ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων] Legendum fortassis est ἔνθεν ἐκ τοῦ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων. LARCHER.

36) Δεῖος] Apud *Homerum* bis reperitur γλωρὸς ὑπαὶ δίεντ, Iliad. *K* 376. et *O.* 4. LARCHER.

37) περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν] Sunt verba *Homeri* Iliad. *I.* 355. LARCHER.

38) ῥῆσις] nempe *Homerus*, cuius locus est Iliad. *Ω.* 1.

ἄντο δ' ἀγὼν, ἵνα δὴ θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκωνται
ἐκδίδυσαν δ' ἔπεα.

Orion igitur hunc locum tantummodo ad sensum laudauit. LARCHER.

39) ὃς οὐ . . . Φήσαιτο] Forsasse legendum est ὃς σ' ἀρεῤῥίσαιτο. LARCHER. Haec coniectura *Larcherο* est indigna. Nam non modo σ' ante vocalem ferri non potest, sed etiam ἀρεῤῥίσαι dubito an in Medio vnquam ponatur. Praeterea σὺν ἀρεῤῥίσαι pro σ' ῥιζώσασθαι non dicitur. Mihi persuasum est, legendum esse ὃς σὺν σὺ γέλοιοτε.

40) ἐκ τοῦ δᾶω] Procul dubio scribendum est ἐκ τοῦ εὖδω. Hoc enim, transpositione literae ϝ. fit δεῦω. LARCHER.

41) τοῦτου.] Legi debet τοῦτο. Sed mallem etiam ἐκεῖ τὸ δεῦω τὸ χρῆζω, pro ἐκεῖ τὸ χρῆζω.

42) Δῖος] Conferi *Diot* paulo ante. LARCHER.

43) Χῖος ἀνὴρ, ὁ ἀπὸ τῆς Χίου κ. τ. λ.] *Xios* est insulae nomen. *Xios* genitle est, et contractum ex *Xίοε*, ideoque syllabam priorem producit. *Arnius* Phaenom. vers. 638 — 640.

Χίην ὧν ὄφρ ἑκάστοτε
κορυφὰς Ὠρίωνα σεῤῥαφῆ ἐνίσοντα, κορύσσῃ.
Θέρτε ἀρνίμενοτ. Χίην γὰρ Οἰνοπίωνα.

In primo versu Χίην in penultima corripitur, in tertio eadem producitur, propter rationem supra allatam. LARCHER. In tertio versu sane Χίην legitur in editione Oxoniensi, qua *Larcherus* usus est, p. 80. Sed *Bublius*, quamquam dubitanter, edidit κείην.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐέλδω[44]). παρὰ τὸ ἐλεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἕλκειν.

Ἐγγυαλίξαι, κυρίως τὸ εἰς κοῖλον τῆς χειρὸς δοῦναι· ἐγγύαλον γὰρ τὸ κοῖλον· ὃ ἐστι ἐγκειρίσαι. γυῖα γὰρ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες. κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, παρὰ τὸ γῶ βῆμα, τὸ σημαῖνον τὸ χωρεῖ, ἢ δέχομαι καὶ λαμβάνω. δῶν καὶ γοργυτὸς[45]), ὁ δεχόμενος τὸ βυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον.

Ἐνασσώτερος[46]). παρὰ τὸ ἄσσον.

Εὐνή. παρὰ τὸ οὐ νεύσθαι, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι ταῖς στρωμναῖς.

Ἐπίβροδος. ὁ ἐπιῤῥωννύων καὶ ἐπικελεύων.

Ἐπίσκοπος[47]). ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπεῖσθαι[48]) ἢ ἔπεσθαι καὶ ἐν τῇ γῇ ὁρμῶν.

Ἐμμανέως. κατὰ μετάθεσιν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ, ἀμεταθέως ἀμα τῷ λόγῳ.

Ἐρασσόμενοι[49]). κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων[50]). ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ, ἀναλαμβάνειν τὴν τροφήν.

Ἐνικυτός. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειλῆφθαι πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπάς[51]).

Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἐριχθόνιος[52]). ἀπὸ τοῦ ἐστάρθαι[53])20 εἰς τὴν ἔρον. ἀπὸ τῆς ὁρίζεως τοῦ Ἡφαίστου.

Ἐετήσιον. οἷον ἔδῃσιν αντὶ τοῦ ἐδάσιν[54]).

Ἐρμάνες[55]). οἱ πλινθοποιὸς, παρὰ τὸ ἐνειρῆναι αὐτοῖς τὰ ἐνήματα[56]). ἢ παρὰ τὸ ἐγγυαλύφθαι ἁρμαῖς[57]) τινὰς αὐτοῖς. ὕπνου γὰρ δοτὴρ ὁ Ἑρμῆς. ἢ παρὰ τὸ ἕρμα, καὶ στήριγμα εἶναι. τοῖς γὰρ ποσὶ στηρίζεται ἡ κλίνη.

Εἴρεος[58]). παρὰ τὸ ἔρρειν καὶ Φθείρεσθαι· πλουσιωτοῦ ἢ καὶ τοῦ ἔ. ἐρῶτος, ἐρῆτος, ἔρρετο καὶ εἴρεος[59]). εἴρειον αἰσχύνεται. Ὅμηρος οὕτως.

Ἐξεισία[60]). ἡ πρεσβεία. παρὰ τὸ ἴημι, ὃ ἐστὶ τὸ πέμπω.

Ἑρμυνεῖ[61]). συμποτῇ τοῦ ἔ ἐρεβεννῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος. Εὐλαί. σκιάληκες, παρὰ τὴν εἴλησιν.

Ἔ. ερσι. παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν.

Ἐδρυόφθη, ἐξέδη. ἀπὸ τῆς λεπιζομένης θρυός.

Εὐλάρα[62]). κατὰ μουνικὴν τοῦ ῦ πρὸς τὸ ἴ, οἷον εἰλήρα· ἀπὸ τῆς εἰλήσεως τὰς περὶ τὰ ζῶα.

Ἐνδύνα. τὰ ἐντερα· Ὅμηρος φησὶ[63]) ψυχὴ δ' ἐνδύνων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἔνια τινὰ ὄντα τὰ ἐντὸς τῶν ἐνῶν, ἢ ἀπλῶς τῶν μέλλων. καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὀπλων[64]). οὕτως εὑρον ἐν Ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος.

Ἔντεα, τὰ ὅπλα. παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα. οἷον σκεπαστήρια τινα ὄντα.

Ἔως. ἐτυμολογεῖται Ἀττικιὰς αντὶ τοῦ ἠὼς διὰ τοῦ ὦ.

---

44) Ἐέλδω. παρὰ τὸ ἕλειν πρὸς αὐτὸν καὶ ἕλκειν] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἐέλδω· παρὰ τὸ ἕλειν, ὃ ἐστι ἕλκειν, πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἐπιθυμούμενον. Inde igitur emendandus est *Orion*. Conf. Etymol. M. p. 287, 17. Larcher.

45) γοργυτὸς] Scribe γωγυτὸς, per ὦ. Vide supra *Γυνή* et *Γωγυτός*. Larcher.

46) Ἐνασσώτερος] Legendum est Ἐπασσώτερος. Larcher.

47) Ἐπίσκοπος] Lege Ἐπίσσοπος. Larcher. Conf. Ἐπίσσοπος infra.

48) ἐπισσοπεῖσθαι] Optime. Nam εἰρηται ἀπὸ τοῦ σῶ τὸ σῴω, vt est apud *Farinum Phanorinum* in Ἐπίσσοπος. Larcher.

49) Ἐρασσόμενοι] Corrige Ἐρεττόμενοι. Nam ἐρέπτω et ἐρέττομαι est *remo*. Larcher.

50) κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων] Legendum est κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων, *proprie de bestiis*. Larcher.

51) παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειλῆφθαι πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπάς] Corrige, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειλῆφθαι τὰ πάντα, καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπάς. Larcher.

52) Ἐρεχθεύς. ὁ καὶ Ἐριχθόνιος] Fuere duo Erechtheei alter antiquior, cognomine Erichthonius, de quo *Orion*, vel ὁ Ἐπιχθόνιος. Vid. Etymolog. M. p. 356, 29. et 34. Alter huit sextus ren Athenarum. Larcher.

53) ἀπὸ τοῦ ἐστάρθαι] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 356, 29. vbi legitur ἀπ' ἐτοῦ ἐστάρθαι Larcher.

54) Ἐετήσιον — ἐδάσιν] *Orioni* lucem praebet Etymol. M. p. 350, 45. Ἔτησ, ὁ ἐτοῖρος, ἔθητ τις ὤν, παρὰ τὸ ἔθετ, ὁ συνιθης. Larcher.

55) Ἑρμάνες est vox nihili Lege Ἐρμῖνες, *fulcra lecti*. quae vox reperitur bis apud *Homerum*: Odyss. ω. 278. ἡμεῖ δ' ἂρ' ἐμεῖο ἐς θέσματα. Et Ψ. 198. ἐμεῖν' ἀνάγεσ. Dicitur ἐρμὶς et ἐρμὶν, vt ἀλκὶς et ἀλκίν. Vide *Eustath.* ad Odyss. *G.* p. 1398. 34 Larcher.

56) ἐνήματα quid sit, nescio cum ignarissimis. Legendum arbitror ἐνήλατα. Nam ἐνήλατον est *sponda*. Unde *Joseph.* Antiquitt. Jud. VIII. 5. 2. τὸ δ' ἐνήλατον τοῦ θρόνου, *ea pars throni, in qua sedetur*. Larcher.

57) ἁρμαῖς] Legendum est Ἐρμᾶς. Pedes lecti in effigiem Mercurii effici erant. *Scholiastes* ad *Homer.* Odyss. Ψ. 198. τὸ δὲ ὀνειροπομπὸν εἶναι καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ ἐγείρεθαι, καὶ αὐτὸν ἀνιμᾶσθαι, εἴλοντο ἐν τοῖς θαλαμοις ἔχειν αὐτὸν ἑτέλεια τοῦ ὕπνου, ἐτιννῦσαι τε καὶ σκήπτρα τοὺς τῶν κλινῶν πόδας διὰ την τοῦ θεοῦ πρόσωψιν, ὅτινα ἀλεξίκακα (Forsan ἀλεξίτροφα, nempe Dei: *vt habenies speciem Dei motorum somniorum propulsatoris*) ἐχοντες ἰδιαι, τὸ μὲν δείματα μὴ φοβοῦνται, προσδοκῶντες δὲ πλείονην ἐπαφροδοιαν διὰ τῶν ὀνειράτων. Larcher.

58) Εἴρεος] Scribendum est Εἴρεσος. Vid. Etymolog. M. p. 274, 2. Larcher.

59) εἴρεος] Iterum lege εἴρεσος. Sequentia quoque corrigenda sunt. Nam apud *Homer.* Odyss. Θ. 329. legitur εἴρεσιν ἐπαναγόνοι. vbi *Scholiastes*: εἴρεσσι· αἰχμολόγοι. Ἐπαναβιβασαι ad eundem locum p. 1608, 63. εἴρεσσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἰχμαλωσία, δουλεία. παρὰ τὸ ἐρῶν εἴρειν. οἱ γὰρ ἐν δουλείᾳ, καὶ αὐτὸ λέγειν στέρονται μὴ παῤῥησιαζόμενοι. Etymologicum MS. Biblioth Regiae: παρὰ τὸ εἴρειν ἢ ἐρῶσιν τὸ λέγειν, ὃ ἐστι κωλύειν. Larcher.

60) Ἐξεισία] Legendum Ἐξεσία, quae vox est Homerica. Iliad. Ω. 335. ἐξεσίην ἐλθόντι, *in legationem profecto*. Odyss. Φ. 20. τῶν ἕνεκ' ἐξεσίης . . . ἦλθεν Ὀδυσσεὺς, *horum gratia in legationem venit Vlysses*. Nonus liber Iliadis antiquis inscribebatur Ἐξεσίη. Auctore *Aristarcho* τοὺς γὰρ ἐφ' μέλλοντα ἢ ἐπὶ ἐχθρὰ ἐχθροὺς καὶ ἢ ἐξεσία. Vid. *Scholia* Veneta ad *Homer.* Iliad. Ω. 335. Larcher.

61) συμποτῇ τοῦ ἔ ἐρεβεννῇ. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος] Haec sunt loco dimissa. Legendum est παρὰ τὸ ἔρεβος, ἐρεβεννῇ, καὶ συμποτῇ τοῦ ἔ, ἐρεμνῇ. Vid. Etymolog. M. p. 335, 46. Larcher.

62) Εὐλάρα, *habenae quibus equi circumagnuntur et flectuntur. Homerus* Iliad. Ψ. 481. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλάρα βίβρατο. Larcher.

63) ψυχὴ δ' ἐνδύνων] Iliad. Ψ. 866 e quo apud *Orionem* scribe ψυχὴν δ' ἐνδύνων. Larcher.

64) τῶν μελῶν, καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὀπλων] Legendum comicto τῶν μελῶν, παρὰ τὸν ἐντὸς τῶν ὀπλων μελῶν. Vide *Scholia* Veneta *Homeri* ad Iliad. Ψ. 866. p. 512. col. 2. lin. 13. Larcher.

Digitized by Google

διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς καταπεκρίθαι[61]). ἢ διὰ τὸ ἕως ἐπὶ ἡμᾶς ἐν ταύτῃ[62]).

Ἐπηγνεύιδες[63]). αἱ πλατεῖαι σανίδες ἐπιτηνεῖς οὖσαι, ἐστὶ δὲ παρὰ ἐνάγειν βῆμα καὶ ἐνείσιμα[64]), ἀλλὰ μ' ὑπήνεγκαν[65]) ταχέες πόδες· παρὰ τὸ ἐνάγειν ποιητικὰς[66]). ἐνάγειν οὖν ἐνοπῆς καὶ ἐναινοῖς καὶ ἐπηνεῖς, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. τὸ παρατεταμένον, καὶ διελυθὸς, καὶ μακρόξυλον. ὑπερθέσει καὶ μεταθέσει τοῦ ν, ἐπηγνεύς, ἡ μακρὰ σανίς.

Εὖρος, ὁ ἀνεμος. παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ σφοδρὸν τῆς πνοῆς.

Ἑταγαί, οἱ συγκελεῦσαι[71]). ἀπὸ τοῦ ἀτάξει[72]), ὃ ἐστὶ συγκελεῦσαι· καὶ συλλὼν· πᾶσαι γὰρ ἀτάξαντο[73]), ἀντὶ τοῦ κακλεισμένοι ἦσαν.

Εὐχῆ. ἡ τοῦ αὖ ἔχειν αἴτησις[74]).

Ἐνισκύσαι, τὸ χαλκεῦναι· ἀπὸ τοῦ τὸ ἐνισκύνιον καλκύσαι τοὺς χαλκεπλοντας.

Ἐρίηρες. παρὰ τὸ ἄγαν ἀρηρέναι. τὸ γὰρ ἐρι ἐπίτασιν σημαίνει.

Εἴδατα. παρὰ τὸ ἴδω τὸ δοθῶ, ἴδαρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἶδαρ.

Ἐσθῆραι, αἱ ἐπιμελείας ἀξιούμεναι τρῆχες. ἔθειν γὰρ τὸ ἐξ ἔθους τι ποιεῖν. ὁ δὲ Σωρανὸς Φησὶν ἔθηραν παρὰ τὸ ἐξ ἔθους βεῖν καὶ ἐκπίπτειν ἐπὶ τῶν φλαυρουμένων.

Ἐλεών, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. παρὰ τὸ ἐξ ἐλαίων ἐύλων πλέκεσθαι, οἱονεὶ ἐλαὼν[75]).

Ἐπισχερῶ[76]), τὸ ἐγγύς[77]). παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν παρὰ ἄλλήλα. τινὲς δέ Φασι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ὃ εἰς β, οἷον, ἀπίσχω δύο[78]).

Ἐυρὰξ, οἷον ἠλευρᾳξ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ πλ. οὕτως Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ συτηλίτων ἑρμάτων. ἀπὸ δὲ τούτου ἐύναται τὸ πλάτος εὖρος, οἷον πλάτος καὶ εὖρος. ὡς γὰρ πρὸς τὸ ὀρθὸν μῆκος τὸ πλάτος.

Ἑπαλξις, ὁ πρωμαχὼν. ἑπάλλειν οἷον τὸ οὐκ[79]).

Ἐριναῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίνης[80]), ὃ ἐστὶν εὐσχιὰς ἔυλον. ἐρινγὸς καὶ ἐρεχυὸς, ὁ ἀκτιχζόμενος κυκλιος. οὕτως εὑρον ἐν Ἰτεομνήμασι, καὶ ἐρέπτας τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐρπύσαντας Ἀλεξανδρεῖς[81]).

Ἔλπαρ. Φύλαγμα, Φράγμα. παρὰ τὸ εἰλεῖν καὶ συνέχειν.

Ἐδανόν, ἡδύ. παρὰ τὸ ἤδω καὶ ἤδομαι.

Ἐανόν. παρὰ τὸ ἴσοπαθὲς.

Ἐφετμή. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι, ἐφεσμή, καὶ κατὰ ἀναλλαγὴν τοῦ σ εἰς τ, ἐφετμή.

Ἐίρσαι. αἱ ὄρόσοι. παρὰ τὸ ἔρσαι[81]), ὃ ἐστὶ ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ Φυτὰ ἡ ὀρόσος.

Ἐρμᾶς. ὅτι μέγιστον ἐστὶ ἔρμα τῶν περὶ τὸν βίον.

Ἐγγυῆς. παρὰ τὸ ἤδομαι, καὶ ἥσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς νηῶς, ὡς βροδὺς ἐμβριὴς[83]).

Ἐρμινῆ. παρὰ τὸ ἔρμα. οἷον ἐρύματος τάξιν περιἐχουσα.

Ἐὴκηλος. πλεονασμῷ τοῦ υ ἦκηλος[84]). παρὰ τὸ εἶκὼ τὸ ὑποχωρῶ. ὁ δὲ ὑποχωρῶν ἠσυχάζει.

Ἔλεγχος. πλεοναστῷ[85]) τοῦ γ ἔλεχος ἐστὶν, ἐπεὶ ἔλῃν ἔχω[86]). ἐλῇ δὲ ἡ τοῦ ἥλιου λαμπεδὼ[87]). λαμπρύνεται δὲ τὸ ζητούμενον καὶ Φανερῶται ἀντὶ τούτου.

---

65) διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς καταπεκρίθαι] Quaedem desunt, restituenda ope Etymologici M. p. 319, 9. σημαίνει δὲ τὴν ἡμέραν· ἢ διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς καταπεκρίθαι. In Etymologici loco laudato est καταπεκρίνεσθαι. Sed procul dubio legendum est καταπεκρίθαι. LARCHER.

66) ἐν ταύτῃ] Corrige ἐν αὐτῇ. LARCHER.

67) Ἐπηγνεύιδες] Vide *Hesych.* in Ἐπηγνεύιδες, ibique interpretes. In *Suida* legitur *Ἐπηγνεῖς*. Austerus restituit *Ἐπηγνεῖαι*, quod *ἐπηγνεῖα* ordini literarum refragatur. Sed in *Suidae* codd. omnibusque in omnium Lexicis non omnia suo ordine leguntur. *Ἐπηγνεύιδες* reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. et sic explicatur: *αἱ πλατεῖαι σανίδες· οἷον ἐπιτεφυεῖς οὖσαι, πρόσητ τοξὸν ἐπίγουσαι. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐνάγειν βῆμα, καὶ ἐνείσιμον κ. τ. λ.* LARCHER.

68) ἐνείσιμα] Legendum est ἐνείσιον. LARCHER.

69) ὑπήνεγκαν] Verba allata sunt ex *Homer.* Iliad. *E.* 885, ubi ὑπήνεικαν editum est, quod haud dubie reddi debet etiam *Orioni*. LARCHER.

70) ποδώκεαι, *ad pedes peritingens.* Bis haec vox reperitur apud *Homerum*: Iliad. *K.* 24. et *O.* 646. LARCHER.

71) Ἑταγαί, οἱ συγκελεῦσαι] Emendandum est *Ἑπταγαὶ· οἱ συγκελεύσμοῖνος τόνου*. vel potius *οἱ συγκέλευσμοι*, vt diserte legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Vox *ἑπταγὴ* reperitur apud *Homerum*, *Apollonium Rhodium* et alios. Vid. *Branck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1610. LARCHER.

72) ἀπὸ τοῦ ἐπάξει] Optime. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 328, 41. vbi legitur *ἀπὸ τοῦ ἐποίουν. Ἐπάξει* est aoristus primus infinitivi verbi *ἐπάγω*. LARCHER.

73) καὶ συλλὼν — ἀτάξαντο] Eli versus *Homeri* Iliad. *M.* 340. qui sic legitur: *καὶ συλλὼν· πάσαι γὰρ ἐπάξαντο. Aristarchus* in *Scholiis* ad *Homerum* Venetiis vulgatis laudatus legit cum *Orione πᾶσαι γὰρ ἐπάχθετο*. Deinde sequitur haec nota: *διὰ τοῦ α, καὶ οὐ τὸ ε, οἱον ἐτιτραλλίσαι ἴφων, ἐπίσσυτο*. Alia est lectio *Zenodoti*: *πάσαι γὰρ ἐπάχθετο*. de qua vide *Clarkium* et *Ernestium*. *Scholiastes Villoisonianus* ad hunc locum: *ἐὰν γνήσιον ἐπάχθη, τὸ πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι γαρ φάσθαι· ἐπάχθετο δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι. Ἄλλως· ἐπὶ πᾶσαι γαρ ὁ σχοῖνος πεπλεγμένος ἐν· ἢ ἐπὶ πᾶσαι ἤγειρτο οἱ πολέμιοι.* Lectio *Aristarchi* et *Orionis* potior mihi videtur. LARCHER. Eam *Wolfius* quoque secutus est, nisi quod praetulit *ἐπώχατο*, iota non subscripto.

74) Εὐχῆ· ἡ τοῦ αὖ ἔχειν αἴτησις] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Εὐχῆ· παρὰ τὸ εὖ ἔχειν· ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις· ἢ παλαιὸν· τὸ γὰρ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δυσπιστοῦ αὐτὸ μᾶλλον παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος.* LARCHER.

75) οἱονεὶ ἐλαὼν] Legendum est *οἱονεὶ ἐλαιῶν*. quae vox redonanda Etymologico M. p. 370, 36. et *Scholiis* Venetis ad *Homer.* Iliad. *I.* 213. pro *ἐλαίων*. LARCHER.

76) Ἐπισχερῶ] Lege *Ἐπισχερῷ*. LARCHER.

77) τὸ ἐγγὺς] Malim *τὸ σύναγγυς* cum Etymologico M. p. 330, 14. LARCHER.

78) ἀπίσχω δύο] Fortasse legendum est *ἀπισχεδόν*, quod significat *σχεδὸν ἐγγύς*. LARCHER.

79) ἑπάλξεσ οἷον τὲς οὐσα] Legendum est *οἷον ἐπαλέξουσι τὲς οὖσα*. Vid. Etymol. M. p. 320, 22. LARCHER. In Excerptis ex *Orione* p. 613, 43. legitur: *οἷον ἐπαλέξε τὲς οὖσα· καὶ ἔχε.ο.*

80) Ἐρινεῦν. *ἀπὸ τῆς ἐρίνης*] Scribe *Ἐρείνειν. ἀπὸ τῆς ἐρείνης*. LARCHER.

81) ἐρίνας —— Ἀλεξανδρεῖς] Nomine *ἐρίνης*, ita usurpato, augeri potest mea verborum Alexandrinorum collectio in libro de Dialecto Macedon. et Alexandr. p. 72.

82) παρὰ τὸ ἔρσαι] Etymol. M. p. 342, 54. *παρὰ τὸ ἄρδω ἄρσω, ἄρσαι, καὶ ἔρσω. ἔρσαι*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἄρσαι, ὃ ἐστι ποτίσαι.* LARCHER.

83) Ἐγγυῆς α. τ. λ.] Monstrum lectionis, ope Etymologici Magni procurandum. Lege: *Ἐγγὺς. παρὰ τὸ ἤδομαι καὶ ἥσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς νηῦς, ὡς βριόβς ἐμβριθής.* Vide Etymol. M. p. 309, 11. LARCHER.

84) Ἐὴκηλος. πλεονασμῷ τοῦ υ ἦκηλος] Legendum suspicor: *Ἐ·κηλος· ἦκλος, πλεονασμῷ τοῦ ι ἰκηλος.* LARCHER.

85) Ἔλεγχος. πλεονασμῷ τοῦ γ] Lege: *Ἔλεγχος. ἔλεχος, πλεονασμῷ τοῦ γ, κ. τ. λ.* LARCHER.

86) ἐπεὶ ἔλῃν ἔχω] Satium *ἴχω* scribendum est. Etymol. M. p. 296, 16. *παρὰ τὸ ἴλης ἔχειν*.

87) λαμπεδὼ] Scribe *λαμπηδὼν*. Et sic infra in v. *Εἰλαμπής*.

Digitized by Google

Ἔρικος. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ ἕρικος, καὶ ἔλικος[88]).
Ἐνίστημι. πλεονασμῷ[89]) τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ῐ, ἐνίστημι. πολλάκις δὲ ἐπεισόδιος συμβαίνου τρόπου[90]) ποιεῖ τένω, τίνω· ἔπω, ἴσπω· ἑνίστημι· βλαβὲμ βλάπτω· ἐπεισόδιῳ τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π.
Ἐξετάζω. παρὰ τὸ ἑτέον τὸ ἀληθὲς ἐτάζω[91]) ἐστίν. ὡς ἵππος ἱππάζω· μάτειον ματειάζω· ἐτεάζω οὖν, τὴν ἀληθείαν ἀνακρίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἐτάζω καὶ ἐξετάζω.
Ἐμπέραμος. παρὰ τὴν πείραν ἐμπείρμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῐ, ἐμπέρμος.
Εἰμαρμένη. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μέμμαμαι καὶ μεμαρμένη, ἡ εἱμαρμένη[92]), ἀποβολῇ τοῦ μ. καὶ προσθέσει τοῦ ῐ, εἱμαρμένη, ἡ μεμερισμένη ἑκάστῳ. ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει[93]), ὡς λίκνιφιν εἰλιφῖν. Ἀττικῶς γαρ τοῦτο.
Εἱμαρνή[94]. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ, βεικμένη. ἐστὶ παρὰ τὴν βεῦσιν τὴν ὑδάτων, ἢ παρὰ τὴν ἄσιν[95]) τῶν ὑδάτων καὶ βοτανῶν αὐτομάτως· ἢ ἐξ ἧς ἴσυται. ἢ ἰσλνομαι, εἰ ἀνεκτὴς οὖσα[96]). οὕτως ἐν Τπομνηματίοις εὕρον.
Ἐπῐβρότης, ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία[97]). ἔνθεν λοιτὸν καὶ ἐπῐβρότης[98]). Ἀρχίλοχος ἐν Ἐλεγείοις· Αἰσιμίδῃ ὀνλοῖσιν ἐπῐβρῆσαι μελεδαίνων[99]), οὐδείς ἂν μάλα πολλ ἰ-

88) ἕλικος] Lege ἴρικος. Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *Διότι ους ψιλὸς ἀναγινώσκει· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰρώειν λέγεται.* Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 613, 43. *Ἔρικος, ἀπὸ τοῦ ἰρὼν τὸ κωλύειν· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἴρικος.*

89) *Ἐνίστημι. πλεονασμῷ κ. τ. λ.*] Lege *Ἐνίστημι· ἐνίστω, πλεονασμῷ κ. τ. λ.* Larcher.

90) *τρόπου*] Forsan legendum est *τροπῇ*. Larcher.

91) *ἐτάζω*] Hoc loco scribi debet *ἑτάζω*. Nam *ἑτάζω* posteu demum affertur, ἐστὶν ἔτυμον esse dicitur *ἀποβολῇ τοῦ ε*.

92) *ἡ εἱμαρμένη*] Haec delenda sunt vt prorsus inutilia. Larcher.

93) *ἀποβολῇ δὲ καὶ προσθέσει.*] Delendae sunt istae voces, quae interpretem e linea praecedenti. Larcher.

94) *Εἱμαρνή*.] Stofidiani librarii debetur hoc monstrum. Lege *Εἰμανῆ, locus herbosus et irriguus.* Nam a *ἑειμένη*, re-iecto ῥ, fit *εἰμανῆ*. Larcher.

95) *ἄσις*, ab *ἴημι, mitto, emitto*, significat *eruptionem*, quia fit minum vetus. Hinc *productio, ecaturigo*. Optime auctor Etymologici M. p. 267, 18 *παρὰ τὴν ἴσιν, ὃ σημαίνει τὴν ἀπόδοσιν.* Larcher. Conf. infra in v. *Ἔσις*.

96) *ἰσίνομαι, εἰ ἀνεκτὴς οὖσα*] Haec valde corrupta sunt. Forsan legendum: *ἰσινωμένη τις οὖσα. Irriguus locus.* Nam *ἰσίνω* est *irrigo*. Larcher. Praecedens *αὐτομάτως* male me habet. Reponendum videtur *αὐτόματον*.

97) *κατηγορία*] Cum Etymologico M. p. 329, 44. legendum est *κακηγορία*. Hinc corrigendum est *Phavorini* lexicon, in quo et ipse *κατηγορίᾳ* male pro *κακηγορίᾳ* editum legitur. Saepissime haec duo nomina permutantur in libris manu scriptis, vt scunt qui illos tractarunt. Vide *Taylori* indicem *Lysiae* in v. *κακηγορία*. Larcher.

98) *ἐπῐβρότης*] Multa de hac voce *Salmasius* ad *Pollucis* Trigintu tyrannos Tom. II. Scriptorum Hist. August. pag. 385. et 283. Larcher.

99) *Αἰσιμίδῃ ὀνλοῖσιν ἐπῐβρῆσαι μελεδαίνων*] Non pigebit describere *Ruhnkenii* notam in Auctario Emendationum *Hesychii* ad Tom. I. p. 1386. „Hinc" (e verbis *Orionis* quae attulerat) „egregio supplemento locupletatia Etymologicum M. p. 329, 44. „qui sine dubio integram glossam ex *Orione* descripserat. *Archilochi* fragmentum tametsi ita depravatum est, vt acutioribus relinquendum videatur, proferam tamen emendationem, si non „verissimam, certe verisimillimam: *Αἰσιμίδῃ ὀνλήμων· ἐπῐβρῆσαι μελεδαίνων, Aesimides noxiam et diram vituperationem meditans.* Αἰσιμίδης est patronymicum ex *Αἰσιμος*. quo nomine Archon Athenaensis commemoratur a *Pausania* IV. 9. quem etiam vide l. 3. *Hesychius: Αἰσιμίδαι. πικλοὶ γίνεται, quanquam hic locus alio pertinere videtur.* Larcher.

100) *ἐντελὲ*] Forsan legendum est *ἐντελὲ τινα ὄντα*. In Etymologico Mss. Biblioth. Reg. reperitur *ἐντελὸν τὸ ἐν*. Larcher.

1) *βροτοῦ*] Post hanc vocem deesse mihi videtur nomen *διάπλασμα*. Etymologicum MS. Biblioth Regiae: *Ἔαρβ·ον παιδίον, τὸ ἐντελὲς βρέφος τὸ, τοιοῦτον ἐν τῇ μητρὶ τῇ γυναικὸς ἔτι διαπλασμα.* Larcher.

2) *ἐπὶ πολὺς εἶναι*] Legendum omnino est *ἐπιπολὺς εἶναι*, vel potius cum Etymologico M. p. 329, 16. *ἐξ ἐπιπολὺς εἶναι.* Larcher.

3) *εἶδον —— ἐπὶ γουνὸς φαίνει*] Corrige, vt apud *Homerum* Odyss. Σ. 75. legitur, *αὐτὸν ἐπ γούνου ἐπιφαίνεσθαι φάνει.* Et sic laudatur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. Larcher.

4) *Ἔαρ. ἐπὶ τοῦ αἴματος*] *Hesychius: Ἔαρ· αἷμα. Κύπριοι.* Vide *Eustath.* ad *Homer.* Odyss. Σ. p. 1853. 42. Etymol. M. p. 344, 7. *Oppian.* de Piscatione II. 618. *θερμὸν ἔαρ λάτταων.* Isto sensu exarpuit etiam *Callimachus* Fragm. CCI. ad quem locum vide *Bentleium* et *Hemsterhusium*. Et *Euphorion*, cuius verba laudant *Scholiastes Theocriti* ad Idyll. X. 28.

πορφυρὴ ἁλωνὸς, οἱ δὲ μία φάτις ἀοιδῶν
βαιτίης ἀμέλουσι δεδοικότες Ἀλκάθοιο,
σιαμὸς ἀντέλλων ὑπερμήνις κυνίοντος.

Vid. *Toup* ad *Theocritum* à *Wartono* edituin Tom. I. p. 218. Pro iii, quae statim apud *Orionem* sequuntur, *ἐν τῷ ἄρι*, lege *ἐν τῷ ἔαρι, vere.* Vid. Etymol. M. p. 279. 44. Larcher.

5) *αὐτὸ τὸ ἔαρ*] Nunc de vere agitur. Pro *ἔαρ* Attici dixerunt *ἦρ*. Acolen *Fῆρ*, praemisso digamma. Hinc Latinorum vox *ver*. Larcher.

6 *ἐν τῇ ἴσει*.] De voce *ἴσει* vide quae supra ad *Εἰμαρμένη* diximus. Larcher.

7) *Εἶδος κ. τ. λ.*] Iata mutuatus est ex *Orione* auctor Etymologici M. p. 267. 35. Larcher.

8) *σώματος ἴσει μλειτώσεως*] In Etymologico M. p. 267, 56. legitur *σώματος οἷον πλειτώσεως*. Larcher.

Digitized by Google

Ἐγκέφαλος. παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ.

Ἔδειον[9]. παρὰ τὸ ἧσσ ἥδιον ἐστί, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἁ ἤδιον καὶ ἔδιον. ᾄδονται γὰρ τούτοις αἱ γαμούμεναι ἢ παρὰ τὸ ἕζω, ἔδω ἔδομαι, ἔδοιτο καὶ ἔδιον, παρὰ τὸ αἴτιον εἶναι τοῦ παρέζεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ.

Ἐκεῖθεν. συγκοπῇ τοῦ ἐκεινόθεν. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεν τῇ εἰ παραλήγεται διφθόγγῳ[10].

Ἐτήτυμον. ἐτοῦν ἔτυμον, καὶ πλεοναζομῷ τῆς τη συλλαβῆς, ἐτήτυμον.

Ἐρινύες. ἀραιὰς τοὺς εἰσίν, αἱ τὰς ἀρὰς ἀνύουσαι[11].

Ἐρωδιός. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὐδὲν γὰρ διὰ τοῦ ὀνος ὀξύνεται. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἕλους ἰδίων[12] εἶναι ἑλωδιός. καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ῥ, ἐρωδιός· οἱ δὲ, παρα τὸ ῥοῖζον[13] ῥοίδιος καὶ ῥοιδός, καὶ πλεοναζομῷ τὸ ε, ἐρωδιός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἔσκλαγεν. μετάθεσις. ἐκκλαγὼν ἐστὶ παρὰ τὸ ἐκπλήσσω. ὅθεν τό[14], ἡνίοχον δ' ἔσκλαγεν. τροπῇ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ ἀ[15] εἰς ἡ. παρὰ γὰρ τὸ πλήσσω, ἐπὶ μὲν ψυχικοῦ πλῆσαι διὰ τοῦ ἀ. ἐπὶ δὲ σωματικοῦ, διὰ τοῦ ἠ· οἷον, ἐπλήγην, τὸ λαβὶν τραύμα· ἐπλάγην δ' ἐπὶ ψυχῇ[16].

Ἐχθρός. παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρὸς, καὶ συγκοπῇ ἐχθρός, ὡς κῦδος κυδρός. οἱ δὲ διὰ τοῦ κ γράφοντες φασὶν εἶναι ἐχθρὸς[17]· ὁ ἔξω τεθορηκώς, εἰγε σύμβασις ἡ Φιλίᾳ[18]. οὕτω Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ· διὰ δὲ τοῦ χ γράφει.

Εὖνις. ὁ ἐστερημένος τινὸς, παρὰ τὴν ἑνὸς γενικὴν. ὁ γὰρ παρόνυμος χαρακτὴρ ἀπὸ γενικῆς γίνεται. οὕτω παρὰ τὴν ἑνὸς γενικὴν ἕνις, καὶ πλεοναζομῷ τοῦ ὑ, εὖνις. οὕτως εὕρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν[19].

Ἐλωβῆς. παρὰ τὸ μυοβάτατον ζῷον τὴν ἐλωβαν· ἐλωβῆρος καὶ συγκοπῇ ἐλωβῆς.

Ἔρυν. ἐξ οὗ εἰρωνεία. παρὰ τὸ ἐρεῖν τὸ λέγειν. εἴρων δὲ ὁ διὰ λόγων παρελογιζόμενος.

Εἰλιπρινῆς. παρὰ τὸ ἐν εἴλῃ κεκριμένον. εἴλη δὲ ἡ λαμπηνὸν τοῦ ἡλίου.

Ἕλεγος, ὁ ὀρῆνος. διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ὀρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοικουμένους[20]. εὐόεστ[21]) δὲ τοῦ ἐλεγεῖου, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμνερμον, οἱ δὲ Καλλίνον παλαιότερον. ὃθεν παντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ συνήγαγον οὐχ ὁμοδρομοῦντα τῇ τοῦ πρώτερου δυνάμει· ἀλλ' οἷον συνεπνέοντα, καὶ συμβαινόμενον[22] ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντας διαφόρως[23]. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν.

Ἑστράτης. ὁ ἐφεστάμενος τινί, καὶ ὁ ἑκάτης· παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διδάσκοντος τὴ ἀκλιῆ.

Εὐώνυμος, ἡ χεὶρ κατὰ ἀντίφασιν[24], ὡς ἀριστερὰ πυκρὰ τὸ ἄριστον.

Εὐδία, συγκοπῇ. εὐωδία γὰρ ἐστί.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ, καθ' ἣν οἱ Φρονοῦμεν, τῆς διανοίας σχολαζούσης.

Ἑστέρα. παρὰ τὸ ἐς πέρας εἶναι τῆς ἕω. ἡ ἀπὸ τοῦ ἕσω ἰμὰς περᾶν.

Ἐλπίς. ἐλπίς[25]· τίς ἐστιν. ἀπὸ τοῦ παρέλκειν ἡμᾶς τῷ χρόνῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τι τῷ ἐλπίζοντι, ἐλλιπὲς τις ἐστι, καὶ συγκοπῇ ἐλπίς.

Ἔρτυλος. ἀπὸ τοῦ ἔρτειν ἐν τῷ αὔξεσθαι.

Εὐνόχους. παρὰ τὸ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐτιμελεῖσθαι ἔχειν γὰρ τὸ Φυλακτικὸν. "Ὁμηρος[26]· ὡς μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. ὁ ἐὐνοῦχος παρὰ τὸ εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, ἐστερημένου τοῦ μέτρεσθαι, ἅτερ ἀρχικῆ[27]) αὐάητε ἐπάλουσι. Ἀριστοφάνης, ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων[28]).

9) "Ἔδυον et ἴδιον, quando ab ἕζω (ita enim legendum est pro ἧσω) derivantur, per spiritum asperum debent pronunciari.

10) *οὐδὲν γὰρ —— διφθόγγῳ.* Ex his refingendum est Etymologicum M. p. 291, 40. ubi legitur: *οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ε διφθόγγῳ παραλήγεται, πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅταν ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ.* Lege igitur: *οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται· πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅταν ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ.* LARCHER.

11) Alias etymologias vide in Etymologico M. p. 338. 2. *Tzetzes* vero Chiliad. XIII. vers. 825. nomen *Ἐρινύες* deducit a particula *ἐρι* et verbo *νύσσω*, *αἱ ἅγαν διεγείρουσαι ἢ διεγηγερμέναι.* LARCHER.

12) *παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον.* Fortassis cum Etymologico M. p. 344. 18. legendum est *παρὰ τὸ ἕλος καὶ τὸ ἰδιον.* LARCHER.

13) *παρὰ τὸ ῥοῖζον ῥοίδιος κ. τ. λ.* Legendum, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ῥοῖζω γίνεται ῥοίδιος· καὶ πλεοναζομῷ τὸ ε γίνεται ἐρωδιός, καὶ τροπῇ τοῦ ὠ εἰς ο γίνεται ἐρῳδιός· καὶ μένει τὸ ι παραγεγραμμένον.* Confer. Etymol M. p. 344, 19. et 20. LARCHER.

14) τό,] Sequitur pars Homerici versus, ex Iliad. *Σ.* 225. restituenda: *Ἥφαιστος δ' ἐσκλαγξεν.* LARCHER.

15) *τροπῇ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ ἀ.*] Potius *τοῦ ἀ* scribendum videtur.

16) Vid. Etymol. M. in *Πέπληγμαι* p. 600, 30. LARCHER.

17) *φασὶν εἶναι ἐχθρός.*] Scribendum est *ἐκθρός*, per τ, vt est in iatis aliquis sensus. LARCHER.

18) *εἰγε συμβασὶς ἡ φιλία.*] Quid haec sibi velint, nescio. Forsan legendum est: *εἴγε συμβίωτικὸν ἡ φιλία.* LARCHER. Si recte *Larcherus* genitivus reponendos coniecit, qui nimirum a verbis *ἴζω τεθορήκωμι* penderent, *εἰγε* quoque in *ἴγνυμι* mutandum putem.

19) *ἐν τῷ περὶ Παθῶν.*] *Herodianus* scripsit librum, cui titulus erat *περὶ Παθῶν.* LARCHER.

20) *κατοικουμένους.*] Lege *κατοικοῦντας*, vt exhibetur in altero *Larcheri* apographo, et a *Ruhnkenio* ad *Callimach.* p. 289. edit. *Ernesti.*

21) *ἐὐόεστ.*] Scribendum est *εὐόεντες*, et post *ελεγεῖον* subintelligendum *φασί.* LARCHER. Conf. *Ruhnken.* l. l. qui etiam paulo post dedit *ὕθεν καὶ παντάμετρον.*

22) *συμβαινόμενον.*] Legendum *συναποβαινόμενον*, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. quod vicissim sanari potest ope *Orionis.* LARCHER.

23) *διαφόρως.*] Fortasse legendum est *ἀδιαφόρως.* LARCHER. *Ruhnkenius* l. l. *ἀδιαφόρως* edidit.

24) *κατὰ ἀντίφασιν.*] Legendum *κατὰ ἀντίφρασιν.* Vid. Etymol. M. p. 130, 36. LARCHER.

25) *ἐλπὶς*] In Codice est *ἐλπὶς.* Sed mutandus est spiritus lenis aspero. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ἐλπὶς· ἡ τὴ ἐλλείποντα προσυπαπέρχοντα· ἢ εἰς ἐπίσκεψιν ἡμᾶς ἀγαθῶν χρόνον· ἐλπὶς τις οὖσα.* LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 61. 3.

26) *Homeri* verba Odyss. *η.* 737. haec sunt: *καί μοι κῆπον ἔχει πολύδενδρον.* LARCHER.

27) *ἀρχικῆ.*] In Etymologico MS. Biblioth. Reg. legitur *Ἀθρικῆ.* quae mihi potior videtur esse lectio. LARCHER.

28) *ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων.*] In Etymologico M. p. 357, 55. legitur *ὕπνου τε ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων.* Sed apud *Aristophanem* Nubb. 417. *ὕπνου τ' ἀπέχει, μὴ γνωμοῦσιν.* et *τῶν εἴλων ἀνοήτων. Scholiastes* ad hunc *Aristophanis* locum: *Ἀνοήτων· τῶν ἀμαθῶν, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοητοποιεῖν, μωμᾶται διὰ τὸ ἀφυσιολόγητον εἶναι τὸν.* Scilicet *τὸ ἀνόητα* notari in genere, *quae talioni sunt contraria.* In sensu vsurpauit *Aristophanes* dicto loco. Falsus igitur est *Aristophanis Scholiastes*, falsumque *Orion*, qui hanc vocem accepere de rebus Venereis. quanquam non difficor,

Digitized by Google

Εἶρα [29]). ἡ ἐκκλησία. ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω [30]).

Ἔσωλον. τὸ ὄψον. παρὰ τὸ ἴω, ὃ σημαίνει τὸ πορεύω. ἐπεὶ χ' ἕσωον πολέμοιο [31]). ὅταν γὰρ διακοπεῖς γαναμαῖα, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν τὰ μέρη λιπόντες λέγομεν ἴωλα.

Ἐξέτρω. παρὰ τὸ τρῶ, τὸ σημαῖνον τὸ πόστω. ἴνδαν τὸ τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν. ἐγλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτω. τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ τρώων "Ὁμηρος [32]) οἱνάς σε τρώει μελιηδής. ἔστιν οὖν τὸ τρῶ παράγωγον τρῶμι, καὶ παρῳχημένος ἕτρων ἕτρως ἕτρω, καὶ ἐξέτρω· οἷον, ἐβλάβη καὶ ἐξανάπτη ἡ πύησις.

Ἐρετὴς. ἐλῶ ἔλεσα, καὶ παράγωγον [33]). τροπῇ τοῦ λ εἰς ῥ, ῥέσω, καὶ ἐρέτης.

Ἔρωτα. παρὰ τὴν ἔρωτος γενικὴν. ἐτειδὴ οἱ ἐρωτῶντες οὐ εὔκοντται τυχεῖν τοῖς ἐρῶσιν ἀοίκασιν. οὕτω Φιλόξενος.

Εὐδημοσύνη. παρὰ τὸν ἤθομ μέλλοντα. ἤθμος παράγωγον καὶ ἤθμόσυνος καὶ εὐθημοσύνη· ὡς ἔστιος ἱστοσύνη, καὶ δίκαιος δικαιοσύνη. ἤθομ ἤθμος ἠθμοσύνη. Φιλόξενος.

Ἔρρωτ. ἡ ἐρμὴ. ὁρῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ ῥώω. ἴδνον τὸ ἐρῥώσαντο. καὶ τὸ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα ῥωή, ὡς ζῶ ζωή. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐρωή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ἐτίσσωτρον. παρὰ τὸ σω τὸ ὁρμᾶ, οὗ μέλλων σώτω. ὃ νοῦν ῥηματικὸν σώτρον. καὶ σύνθετον, ἐπίσσωτρον [34]).

Ἑτερόγναθος Ἕττος, ὁ σκληρόστομος [35]). αἱρητὰ δὲ ὡς μὴ ἰδίαις ταῖς γναθοις χρώμενος.

Ἔτεον, τὸ ἀληθές. εἰμί, ὁ μέλλων ἔσω ἔσομαι· ὡς ἤθω ἔσω ἔτος· ὁ τὸν ἔσω ἔτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐ-τεός. τὸ γὰρ ἀληθὲς ὑπάρχον, ἐστὶ καὶ πατηγός.

Ἐπιτᾶξ. παρὰ Καλλιμάχῳ [36]). τὸ ἐπίρρημα. παρὰ τὸ ἐπιτάξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, ὡς παρὰ τὸ μίγω μίξ ἐπιμίξ [37]).

Ἔναρα. κυρίως ἐν οἷς αἱρήρεται τὸ σῶμα καὶ ἐνῆρωσται· ὡς ἐπὶ Ἕκτορος, καὶ κυνέας, καὶ κνημῖδος. καὶ ἐναρίζειν, τὸ τὰ ἐναρηρότα τοῖς σώμασιν ἀφαιρεῖσθαι.

Ἔνδιος. ἡ μεσημβρία καὶ ὁ μεσημβριὸς [38]. ὁμοίως παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἰδρῶ· "Ὁμηρος [39]), ἴδιον, ὡς ἔνοησα. ἔνδιος καὶ ἔνδιος. ἔνδιος ὁ ὁ γ' ρων [40]). ἡ παρὰ τὸ ἐνδαίω καὶ ἐλαττοῦσθαι τὸ ἡμέτερα [41]).

Ἐσμός, ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν μελισσῶν. παρὰ τὴν ὄσιν ὁμοῦ ποιεῖν, καὶ μὴ διεστάναι ἀπ' ἀλλήλων. ὄδαν "Ὁμηρος [42]).

Ἕυς. παρὰ τὸ ἕω τὸ ὑπάρχω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἤδω ἡδύς, βρίθω βριθύς, οὕτω καρὰ τὸ ἕω εὖς.

Εὐρρείτης. ῥέω ῥεύσω καὶ εὐρεύς· εὐρρέω, καὶ κράνεα τῶν δύο εἰς ει ὁ Φθογγων εὐρρέος [43]). σύνεται καὶ παρὰ τὸ ῥεύσω μέλλοντα, ῥυς, ἀποβολῇ τοῦ ω, ἐρρεύς.

Ἔνος. πρὰ τὸ ἔπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἔπω δὲ ἔνος, ὡς τεύχω τεῦχος.

Εὐτράπελος. παρὰ τὸ τρέπω ῥῆμα, οὗ β αὐριστος ἐτράπον. ὄνομα τράπελος, σύνθετον εὐτράπελος.

Ἐσθῆς. παρὰ τὸν ἕσω μ.λλοντα, ἀμφίσω. ὄνομα ῥηματικὸν . . [44]παρώνυμον ἐστῆς, καὶ μεταθέσει τοῦ τ εἰς σ, ἐσθῆς, ὡς παρὰ τὸ ἀργὸς ἀργῆς· ἀργῆτι πεφαυνῷ [45].

Ἐλωδὴ. ἕδη, διπλασιασμῷ ἐδηδή, καὶ ἐδωδὴ κατὰ τροπὴν τοῦ δ εἰς ω.

Ἐγκονεῖν. σπεύδειν [46]). ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πόνων ἐγειρόντων [47]).

Ἑδή. τὰ ἱδρυμένην καὶ ἀΐδιον τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν ἔχοντα.

Ἐνέῤῥει. παρὰ τὸ ἔζω ῥῆμα. ὄνομα ἔῤῥη [48]) καὶ ἐνέῤῥει.

Ἐδώλια. ἔζω ἡ ἕδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ ἕδω ἐδοῦμαι, καὶ καθεδοῦμαι, παρ' Ἀττικοῖς.

Ἔριον, καὶ ἔῤῥος. ἰοδινεῦες [49]) ὡς ἔχουσα, τὸ μέλαν. ταπασιν apud Atticos eo sensu accipi. Vide *Berglerum* ad laudatum *Aristophantis* locum. Larcher.

29) *Εἶρα.* Scribendum est *Εἶρα*, quae est vox Homerica Iliad. *Z.* 351. vbi in vulgatis editionibus (praeter nuperam Wolfianam, Ed. 1.) exstat *ἰρήων*. Sed in Venetis, quam curauit *d'Ansse de Villoison*, legitur *εἰρέων*. Ad quem locum *Scholiastes*: ὅτε εἰρεσιὰ λέγετ ταῖς ἀγορᾶι, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἰρεῖν (fort. εἰρεῖν), ὅ ἐστι λέγειν. Conf. *Hesych.* in voc. *Εἰρέων*, ibique interpretes. Larcher.

30) *εἴρω τὸ λέγω.*] Vide Etymol. M. in *Εἶρον* p. 275. 37. 38. et in *Κάειρα* p. 458, 4. quo vtroque loco *εἴρας* explicat per *ἐκκλησίας*. Larcher.

31. *ἐπεὶ χ' ἕωμεν πολέμοιο.*] Sunt *Homeri* Iliad. *T.* 402. Larcher.

32. *Ὁμηρος.*] Odyss. *Φ.* 293. Larcher.

33) *ἐλῶ ἔλεσα καὶ παράγωγον.*] Scribe *ἐλῶ ἔλεσον παράγωγον*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae pag. 138. *Ἐρέτης, ὁ κωπηλάτης· παρὰ τὸ ἐρέσσω. τοῦτο παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ἔλεσον καὶ ἐρέσσω καὶ ἐρετής. καὶ εἰς τὸ ἐαῖρετ.* Vltima valde corrupta, facili medicina possunt integritati restitui. Scribe *εἰς τὸ εἰς ἐ' ἐρέτας*, quae significant *quaere in εἰς ἐ' ἐρέτας*. Et sic reperi pag. 142. Larcher. Nimirum *εἰς ἐ' ἐρέτας* legitur Iliad. *A.* 142 vbi significat *εἰς τάττην καὶ κοσμήσασ*, interprete *Phauorino* p. 764. 25. edit. Basil.

34) *ἐπίσσωτρον.*] Conf. supra *Ἐπίσσατρα*. Larcher.

35) *ἱππόγναθος* dicitur equus, *qui est oris communicatio*. *Xenophon* de Re Equestri III. 5. *τοὺς γε μὴν ἱππογνάθους μηνίει μὲν καὶ ἡ πίθη παλυμένη ἱπποκία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μετιβάλλεσθαι τὸν ἱππεύοντα*. Larcher.

36) Vide *Callimachi* Fragm. CCCXXVII. et ibi *Bentleium* et *Ernestium*. Larcher.

37) *ἐπιμίξ* scripsi pro *ἐπίμιξ*. Conf. infra.

38) *ὁ μεσημβριὸς.*] Adde *καιρὸς* cum Etymologico M. p. 307, 1. Larcher.

39) *Ὁμηρος.*] Locus est Odyss. *T.* 204. quem versum male accepit *Dacerius*, Vide *Clarkium* ibi et *Ernestium*. Larcher.

40) *ἔνδιος δ' ὁ γέρων.*] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. *Δ.* 450. Larcher.

41) *τὰ ἡμέτερα.*] Legendum videtur *τὴν ἡμέραν*, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. in Etymologico M. p. 307, 2. et *Phauorino*. Sed fortasse *τὰ ἡμέτερα* bene habet. Nam quum pars diei deficit, deficere necesse est partem eorum quae die agimus. Larcher.

42) *Ὁμηρος.*] Fortassis *Orion* ad versum Iliad. *B.* 87. respiciebat:

ἤτοι ὅγ' ἐν ἠέρι μελιοειδέα ἀθέεσκον.

Larcher.

43) *εὐῤῥεῖς.*] Legendum est *εὐῤῥεῖτε*. Vid. Etymol. M. p. 359, 6. Larcher.

44) *εὐῤῥεῖτες.*] Repone *εὐῤῥεῖτες*, quae vox reperitur apud *Homer.* Iliad. *Z.* 508. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 558, 5. in quo legitur *εὐῤῥεῖτε πεφάνσω*. Larcher.

45) *ὄνομα ῥηματικὸν . . .*] Deesse mihi videtur *ἐστὶ*. Nam vt *ἀργὸς* ab *ἀργος* deducitur, sic *ἐστὶς* ab *ἐστός*. Larcher.

46) *σπεύδειν.*] Sum verba *Homeri* Odyss. *Δ.* 128. 131. et ibi. Larcher.

47) *σπεύδειν.*] Scribe *σπεύδων*.

48) *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πόνων ἐγειρόντων.*] Etymolog. M. p. 282, 12. *οἱ γὰρ ἐπεγείροντες τὴν πρᾶτταν, κατὰ τὸν ὅρθμον ἐγείρουσι πόνους*. Larcher.

49) *ἔῤῥος.*] Scribe *ἔῤῥα*.

50) *ἰοδινεῦες ὡς ἔχουσα τὸ μέλαν.*] Est pars Homerici versus Odyss. *Δ.* 135. et sic legi debet *ἰοδινεῦες εἶρε ἔχουσα*. Additum *τὸ μέλαν* est explicatio vocabuli *ἰοδινεῦες*. Larcher.

Digitized by Google

ρὰ τὸ ἴον, ὡς Φησὶ[51]), καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἀ γραπτὰ ὑάκινθος. ἐρίον καὶ ἔρριος παρὰ τὸ ἐρρω τὸ μακρῶς· παρὶ ὁ παλαιοτέρους αἱ ἐργαζόμεναι.

Ἑρετμός. ἐρέσσω ἐρετμὸς[52]), καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς τ, ἐρετμός.

Ἑκτητής. παρὰ τὸ ἕπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἐπλεόνασε δὲ τὸ η. ἔδει γὰρ ἰσοσυλλάβεσθαι τῷ ῥήματι· ἕπω ἕκτης. ὅηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ[53]) ποιεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.

Ἐρτατεῖν. παρὰ τὸ ἔρτω ῥῆμα, ἡ παρὰ τὸ ἀμπίπτειν τῇ ἕρρ.

Ἐσσὴν, ὁ βασιλεύς. Καλλίμαχος[54]). οὔ σε θεῶν βασιλῆ ἐσσῆνα κάλεσι δέηαν. παρὰ τὸ ἔασων ἐστὶν, ὁ ἤτοντας τοὺς ἑφ' ἑαυτὸν ἔχων, καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ε, ἐσσήν.

Ἐκναγλοῦς. ἐκπληγὸς ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐκπλήσσω, ὡς παρὰ τὸ πήσσω πηγὸς καὶ ναυπηγὸς. τὸ δὲ η εἰς ᾶ μεταβέβληται, καὶ ἅμα τῇ μεταβολῇ μετατίθεται καὶ τὸ λ, ἐκπληγὸς ἐκναγλὸς.

Ἐκδίνος. ὁ ἀδικος, ὁ ἐξω τοῦ δικαίου.

Ἐγγυτέρω. καὶ τὸ ἐν τῇ τυγχανέιν, ὡς πρὸς τῷ ἐν ἀέρι[55]) καὶ θαλάττῃ, ἅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστὶν, ἀλλὰ κεχώρισται.

Ἐρινεὸς. παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτρωις, καὶ ὕδασιν[56]). οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Εὐδαίμων[57]).

Ἐπειωκῆς. παρὰ τὸ εἶκειν καὶ μὴ ἀντιτείνειν.

Ἐιρῆτη. παρὰ τὸ αἰλέγειν[58]), καὶ εἴρειν ἐν αὐτῇ ἐξεῖναι, εἴτουν ἄρης ὁ αἰλέγειν κατὰ στέρησιν τῆς ῥήσεως[59].

Εἰλικλοῦ[60]). ἀπὸ τοῦ ἑλιόδειν εἰς Φῶς ὁι αὐτῆς τὰ τικτόμενα.

Εἶκελος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ἀφ' οὗ καὶ εἰκὼν, ὡς παρὰ τὸ ἄγω ἀγωγὴν.

Ἐδανὸν. παρὰ τὸ ἤδω ἡδανὸν καὶ ἐδανὸν· ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἐδανῷ[61]).

Εὐμαρὴς. παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω, ὅθεν τὸ μαρμαίρω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν. μαίρω μαρὴς καὶ εὐμαρὴς. ὁ ἐμφανὴς, καὶ ὅηλος, καὶ εὔληπτος, καὶ μὴ σκότει κείμενος.

Ἐγγύη. παρὰ τὸ γῶ τὸ βέκομαι· ἔνδεν γωρητὸς[62]. τοῦ γῶ παρχίγνου τὸ γνῶ[63]), ἀφ' οὗ ἐγγυᾶσθαι εἰρηται τὸ εἰς ἑαυτὸν περιαγειν καὶ λαμβάνειν ἢ αὐτὸν, ἢ πρᾶγμα ἀτιστούμενον.

Ἔρεβος. παρὰ τὸ ἐρύβω, τροπῇ τοῦ ῦ εἰς β, τὸ κατεσταγμένον ὑπὸ τῆς γῆς. παρὰ τὸ ἔραν*) τὴν γῆν. τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαίνον.

Εἰθαλίμας[64]). παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος, ὡς πεύκη πεύκιμος, κύδος κύδιμος, καὶ πλεοναστῷ τοῦ αλ πευπάλιμος καὶ κυδάλιμος, οὕτως εἶδος εἰδάλιμος καὶ εἰδάλιμος· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐνυαλίου. παρὰ τὴν Ἐνυὼ, προστάτην δαίμονα τοῦ πολέμου. κτητικῷ τύπῳ Ἐνυὼ ἐνύδιος, καὶ πάλιν προσιόντος τοῦ ᾶ καὶ λ, ἐνυάλιος.

Ἐντροπαλιζόμενος. ὥσπερ Φέρω Φορῶ παράγωγον, Φίβω Φοβῶ, οὕτω τρέπω τροπῶ· ἢ καὶ ἄλλη παρχιγωγὴ, κομῶ κομίζω, αἰτῶ αἰτίζω· οὕτω τροπῶ τροπίζω· καὶ προσωδήσεντος τοῦ αλ τροπαλίζω, ἐντροπαλιζόμενος. τὸ δὲ τροπαλίζω, καὶ χωρὶς τοῦ [65]) ἐν προθέσει εἰρηται. πρὶν δ' οὗτι μεταπροπαλίζων Φεύγων[66]), τοιοῦτα δὲ εἴσει ῥήματα, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἰς ζω παραγόμενα, πλεονάζοντος τοῦ αλ, τύκτης τυκτίζω τυκταλίζω· Ἀναπαρέων[67]), ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα τυκταλίζω. καὶ Σώφρων Φησὶν ἀπὸ τοῦ τυκτεῦω, τυκταλεύω.

---

51) φησὶ] Supple *Θεόκριτος*. Sequens enim versus est *Theocriti* Idyll. X. 28. LARCHER.

52) ἐρετμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς τ ἐρετμὸς] Absurdam hanc lectionem debemus libraris stoliditati. Scribe ἐριφμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς τ ἐρετμὸς. Vid. Etymolog. M. p. 355, 57. LARCHER.

53) τὸν τοῦ λέγειν —— τὸν τοῦ ποιεῖν] Auctor Etymologici M. p. 323, 43. addit *δυνάμενον* post *λέγειν*, et pro *τοῦ ποιεῖν* dat *τοῦ φροντῖν*, quod potius mihi videtur. Nam *ἑπτητὴς* est *facundus*, *sapiens*, *Homer*. Odyss. *N*. 332.

οὔτων' ἑπτητὴ τ' ἰσοὶ, καὶ αἰχίνοοι καὶ ἰχίφρων.

Et ibidem *Σ*. 127.

ἑπητῆ δ' ἀνδρὶ ἴοικατ.

LARCHER.

54) Versus *Callimachi* est 66. Hymni in Iouem, et sic debet legi: *οὔ σε Θεῶν ἰκσῆνα πόλοι Θέαν*. Vocabulum *βασιλῆς* est glossema nominis *ἐσσῆνα*, quod irrepsit in hunc versum, et ponendum est post *Θέαν*, sed mutandum in *βασιλέα*, vel, quod propius ad scripturam vitiosam accedit, *βασιλῆ*, quamuis hoc sit poeticum. LARCHER.

55) ὡς πρὸς τῷ] Legendum est *ὡς πρὸς τὰ*, quod probant sequentia: *ὅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστὶν*. Hanc glossam totidem lere verbis descripsit auctor Etymologici M. p. 280, 9. LARCHER.

56) παρὰ τὸ ἰφιστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτρωις καὶ ὕδασιν] Aliquid deesse mihi videtur ad sensum necessarium. Scribo cum Etymologici MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἰφιστικὸν εἶναι τὸ δένδρον. ἀνέμοντας γὰρ καὶ εἰς οἶκον (τοὺτρεῖς) καὶ εἰς ἕκαστον τόπον, ἵν τε πέτρωσι καὶ ὕδασιν*. Idem Etymologicon addit: *ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γέγονεν ἐριτός, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, ἐριτνός*. Arbor enim summa contentione in muros assurgit. LARCHER.

57) *Eudaemon*, Grammaticus Pelusiotes, aequalis fuit Libanii Sophistae. Vide *Berkelium* ad *Steph. Byzant.* in *Ailia*. LARCHER.

58) παρὰ τὸ αἰλέγειν κ. τ. λ.] Lege duce Etymologico M. p. 278, 42. *παρὰ τὸ ἠθμεῖν, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν* κ. τ. λ. LARCHER.

59) Post *ῥήσεως* in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae additum est *λέγεται*. LARCHER.

60) *Εἰλικλοῦ*] Facili medicina huic loco medeberis, legendo *Εἰλείθυια*, *Lucina*, Dea parturientium. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *A*. 843. LARCHER.

61) *ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἐδανῷ*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Σ*. 172. vnde h. l. *ἐπὶ* delendum est. Hinc etiam emendandum Etymologicon M. p. 386, 32. LARCHER.

62) *γωρητόϛ*] Legendum est *γωρτόϛ*. Vide supra *Ἐγγυαλίμας*. LARCHER.

63) *τὸ γνῶ*] Lege *τὸ γάω*. Paragoge verbi *γῶ* debet esse *γάω*. Vid. Etymol. M. p. 280, 30. LARCHER.

*) *παρὰ τὸ ἔραν*] Lege *παρὰ τὸ ἔρων*.

64) *εἰδαλίμας γυναῖκα* habet *Homerus* Odyss. *Ω*. 279. LARCHER.

65) *τοῦ ἐν*] Scribe *τῇ ἐν*.

66) Apud *Homeram* Iliad. *T*. 190. in Florentina, Aldina, Volfiana, Cephalea, Turnebiana legitur *τότε δ' οὔτι μετεμπαλίζετο φεύγων*, sed in Romana *μετατροπαλίζετο*. *Clarkius* testatur, apud alios reperiri *πρὶν δ' οὔτε*. Sed fortasse respexit ad Etymologicon M. in quo p. 313, 35. legitur *πρὶν δ' οὔτι μετροπαλίζετο φεύγων*. quae corrigenda sunt ex *Orione*. Non audiendus *Sylburgius*, qui suspicabatur Etymologici M. auctorem legisse *μὴ τροπαλίζοι*. In prima editione Etymologici reperitur *μετροπαλίζετο* vno tenore. LARCHER.

67) *Anacreontis* locus apud *Eustathium* in *Homer.* Iliad. *T*. p. 1322, 53. legitur *οὐ μὴ πρὸς τὸν ἕρωτα πυκταλίζω*. Hoc *Anacreontis ἀποσπασμάτιον* plenius legitur apud *Casimborum*

Digitized by Google

Ἐναλλάγιος. παρὰ τὸ εἶκω τὸ ὁμοιῶ· ὥστερ παρὰ τὸ πήσσω πάγιος, ἀρμόζω ἁρμόδιος, καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος· καὶ ὥστερ τὸ εἰκαῖος ἀποβάλλει τὸ ε· εἰκαῖος ἀστεροκῆ[68]· οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος ἐνεῖκιος, καὶ χωρὶς τοῦ ε, καὶ προσόντος τοῦ αλ, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ διὰ τὸ ἐπάλληλα βραχέα, ἐναλλάγιος. Φιλοξένους ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐκπάτωσεν. κάπω ἐστὶ ῥῆμα τὸ ὀηλοῦν τὸ πνέω. τούτου παράγωγον κάπυλο, καὶ ἕτερον κάπυσσα, ὡς ἀφὼν ἀφύσσω.

Εἰρκτή. εἴργω· ὁ μέλλων εἴρξω· καὶ εἰρκτή.

Ἐπικουρεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὸ δέον σημαίνει· οἷον ἐπικουρεῖν τὸ προσήκον ποιεῖν τοῖς κούροις.

Ἐπιορκεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀπὸ[69] τῆς ὑπὲρ ὄγκειται, καὶ ὀηλοῖ τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὅρκων γίνεσθαι, καὶ ὑπερβαίνειν αὐτούς. Ἀπολλώνιος οὕτως.

Ἐξαίσιον. ποτὲ μὲν ὀηλοῖ τὸ μέγα· ποτὲ δὲ τὸ ἄδικον. παρὰ τὴν αἶσαν, ἥτις ὀηλοῖ τὸ πρέπον. ἐξαίτιον οὖν, τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος· ὑπὲ δὲ τὸ μέγα, οἷον τὸ ὑπέρφωτο ὥστερ τὸ ἀνωμάλως παρὰ Ἀριστοφάνει[70], ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

Ἐγκυγχος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἀγχὸς, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐναγχος.

Εἶδος. παρὰ τὸ εἶδα εἴδος, τὸ πᾶσιν ὁρώμενον.

Ἔρματα. οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω ῥῆμα καὶ ἔρμα· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἔρμα[71]. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἐλύσθη. ῥωμὸς ἐπὶ γαῖαν[72]. οἱ μὲν παρὰ τὸ ἐλεύσθω[73] ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη· οἱ δὲ παρὰ τὸ αἰλῶ αἰλύσθη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐλύσθη.

Ἕλυτρον[74]. τὸ ἕλυμα τοῦ τόξου.

Ἐρμαίας[75]. ἐρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν Ἔρεμς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἐρμαίας[76]. Ἡρωδιανός ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ἐριούνιος. παρὰ τὸ ὀνῶ, ἐρώνης ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὑ, ἐρυώνης· τὸ δὲ ἐρι ἐπιτατικὸν ἐστὶν, ἐριούνης ὤν, ὁ μεγάλως ὠφελῶν. Ἡρωδιανός.

Εἶμα. ἕω ἧσα καὶ εἶμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἕω ἕσω ἐσῆς[77] καὶ ἐσθής.

ἘλεΦέρου[78]. παρὰ τὸ ἕλκω τὸ ἑλκύζω, ἄλλο παράγωγον ἑλκαίρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐλεκαίρω τροπῇ τοῦ κ εἰς Φ. ἐλεΦέρου[79]. πυρίως τὸ ταῖς ἕλκτιαν ἀπατᾶσθαι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγει δὲ δύνασθαι τὸ ἐλεΦαίρω παρὰ τὸ ζῶ· εἰρῶσθαι.

Ἐλάτης[81]. ἐλῶ, ὁ μέλλων ἐλάσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἔλατος. καὶ εἰς ἰδιότητα ἐλέγχῃ ἕλατη τὸ Φυτόν.

Ἔγχελυς. παρὰ τὸ τῇ ἰλύϊ ἔχεσθαι τὸν ἰχθύν[82].

ἘαΦθη. παρὰ τὸ ἕπω, τὸ παθητικὸν ἥΦθη, καὶ διαῤῥέσει τοῦ ῆ εἰς ἔ καὶ ἀ, ἐαΦθη, ὡς ἦλω γίνεται ἅλω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ εἶπω καὶ εἰπόμην, ἦν ἂν εἶπτ' καὶ πῶς ἐδύνατο εἰς ε καὶ ἀ ἐαΦθη; τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἑ ἀρχόμενα ποτὲ προσλαμβάνει τὸ ἰ, ποτὲ δὲ μεταβάλλει αὐτὸ εἰς ῆ· ἕπω εἶνον, ἡμῶ ἧμουν.

Ἐπίδημα, καὶ ἀνάδημα. παρὰ τὸ τίθημι θέμα καὶ ἐπίθημα[83]. ἀπὸ δὲ τοῦ ἦσα[83], δῆμα, ἐπίδημα καὶ ἀνάδημα.

Ἐνίμιξε. παρὰ τὸ μίγω ῥῆμα, μίξω, μίξε, ἐνίμιξε· ὡς δάκνω δάξω δάξε· ἀλλαξω ἄλλαξε ἐναλλαξ. ταῦτα ὡς ἀτιμβήματα δέγνεται. εἰ γὰρ ἐβαρύνετο, ὡς ὀυόματα ἐκλίνετο. χθές[84], παρὰ τὸ ἐχθές, ὃ ἐστι παρελθεῖν· καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές.

Ἐνιαύτιος[85]. παρὰ τὸ ἔτος ἐνιαυτός.

Εὕρος[86]. τὸ πλοῖος. δι' οὗ ἐστὶν εὑρεῖν[87] καὶ Φέρεσθαι. παρὰ τὸ εὑρος εὑρύς, ὡς πλατὸς πλατύς.

Ἐάλη. συνεστράΦη. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς οὐκ ἀναίρουσι, ἀλλὰ ὑστρέΦουσι. αὐτὸ δὲ τὸ αἰλῶ, παρὰ τὸ πλαιῶ, ἐκ τοῦ ἐκκλίνω. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς

---

in notis ad *Athenaeum* p. 782, 16. (ex editione *Athenaei* Schweighäuseriana Tom. IV. p. 211.) e quo sumsit *Barnesius*, quem vide pag. 270. et 328. vbi ostendit, legendum esse πικταλίζω, sine idonea ratione. Retinendum omnino est πικταλίζω, vt optime vidit *Brunckius*. Larcher.

68) Apud *Homer.* Il. Ξ. 586. in Florentina, Aldina et Turnebiana legitur ἴκελον. Et sic debet legi, vt sit exemplum nominis εἴκελος literam ε reiicientis. Larcher

69) ἀπὸ] Legendum omnino est ἀπτὶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 348, 35. cuius auctor plerumque excerpsit *Orionem*. Larcher.

70) παρὰ Ἀριστοφάνει] Locus est in Pluto vers. 981.
καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠχρύνετο.
Et in eadem fabula vers. 992.
λίγιστ' ἐφώνει ἀνθρώπων ἐκνομιώτατα.
Larcher.

71) παρὰ τὸ ἴρισμα, συγκοπῇ ἔρμα] Spiritus enim saepe inter se alternant, vt videre est, exempli causa, in ἐθελοντὴν, ἑδαφος, quae sunt ab ἕθος, et in sexcentis aliis. Larcher.

72) ῥῳμὸς ἐπὶ γαῖαν] Est pars versus *Homeri* Iliad. Ψ. 395. qui sic legitur: ῥῳμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Larcher.

73) ἐλεύσθω ἐλεύσθη] ἐλεύθω Graecum non est. Etymologici M. auctor p. 302, 30. dedueit ab ἐλεῖσθω, et sic legendum est in *Orione*. Sed melius, nec iudicio, *Eustathius* ad Iliad. Ω. 510. προστάττων τοῦ αἰλέων καὶ ἐπαίλεων τὸ ἐλεῖν, οὗ μετοχὴ ὁ ἐλευθεὶς Larcher.

74) Ἕλυτρον] Vid. Etymol. M. p. 302, 40. et Lexicon Sophocleum a *Brunckio* concinnatum pag. 55. col. 2. Larcher.

75) Ἐρμαίας] Legendum est Ἐρμείας] Larcher.

76) καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἐρμαίας.] Lege καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ καὶ τοῦ ι, Ἐρμείας. Vid. Etymol. M. p. 340, 20. et Etymol. MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

77) ἐσῆς] Legendum est ἐσῆς. Vid. Etymol. M. p. 346, 51. Larcher.

78) ἘλεΦέρου] Scribe Ἐλεφαίρω, vt est in Etymol. M. p. 298, 29. Larcher.

79) ἐλεφαίρω] Iterum lege ἐλεφαίρω. Larcher.

80) παρὰ τὸ ζῶ] Lege παρὰ τὸν ἐλίφαντα τὸ ζῶον. Vid. Etymol. M. p. 298, 35. Larcher.

81) Ἐλάτης] Vox nihili est. Legendum Ἐλάτη. Larcher.

82) Ἔγχελυς — ἰχθύν] Excerpta ex *Orione* p. 615, 49. Ἔγχελυς, παρὰ τὴν ἰλὺν· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐχει τὸ εἶναι.

83) ἐπίδημα] Legendum ἐπίθημα. Vid. Etymol. M. p. 326, 47. Larcher.

83) ἀπὸ δὲ τοῦ ἦσα] Fortasse legendum ἀπὸ δὲ τοῦ θῶ Φέσω, vt est in Etymol. M. ibid. lin. 46. Larcher.

84) χθὲς παρὰ τὸ ἐχθές] Est intium nouae Glossae, et reponendum: Ἐχθὲς· παρὰ τὸ ἐκθές. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐκθὲν τὸ γεγὸν· ἐκθὲς καὶ ἐχθὲς· ἡ ἐκθεσις καὶ παραλειψει ἐμέσου. Larcher. *Basilius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 447. edit. *Schaefer.* Ἐπιμὴξ scribit, quod verum videtur, sed verba *Orionis* male exhibet sic: χθὲς παρὰ Ἐχθύν, articulum tamen eo addendum esse vidit.

85) Ἐνιαύτιος] Haec vox legitur apud *Homerum* Odyss. Φ. 306.
οὐ γὰρ τις ἐπητὴς ἀνιαβολήσεις.
Larcher.

86) Εὕρος] eo sensu, quo accipit *Orion*, est neutrius generis, Larcher.

87) ῥυφεῖν] Primo spiritus, qui debebat esse asper, mihi su-

Digitized by Google

καὶ πλανῶσι. τὸ δὲ [88]) εἰς Ὕπους ἕλκεται, ἀντὶ τοῦ ἕλκηται. ὃ ἐστι συστραφῇ [89]). τὸ δὲ ἥλην, ἀφ' οὗ τὸ ἑλκὴν· καρκίνεται, μετοχῇ ἀλεὶς, ὡς ἑνώγην νυγείς. τὸ δὲ ἀλὼ τὸ πλανῶ καὶ ἀλύομαι. κατὰ στέρησιν τοῦ λῶ, ὁηλοῦντος τὸ θέλω. οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐχ, ὡς θέλουσι [90]) πάλιν, περιτυγχάνουσι. τοῦ δὲ ἀλὼ ὁ β αόριστος ἤλων, ἤλως, ἤλω· καὶ παθητικὸς ἤλην, διαίρασις τοῦ ἡ εἰς ἑ καὶ ἄ, ἑάλη. τοῦ δὲ ἀλὼ ὄντος συζυγίας τρίτης παράγωγον εἰς μι ἄλωμι· β αόριστος ἤλων, ἤλως, ἤλω, κατὰ διαίρεσιν ἑάλων.

Ἐκεκχειρία. παρὰ τὸ ἔχω καὶ ἀπέχω ἐχεχχειρία, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, ἐκεκχειρία, ὡς καὶ τὸ, ὑπὸ δὲ Τρῶες κακκάδεντο [91]), ἀντὶ τοῦ κεχκάδεντο.

Ἔμπλην, τὸ ἐγγύς· τέλμ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ πλησιάζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν τελ, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ εἰρῆσθαι ἔμπλην.

Ἐξαυστηρίκιον. αὐσω ἐξαυστήρ [92]).

Ἐπυράκτεον. πῦρ πυρὸς πυράξω· ὄνομα πυρκτὸς, καὶ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος πυρακτός [93]): ὡς τάττω τάξις, τακτὸς, ἀτακτος, ἀτακτῶ.

Ἑταῖρος. ἐδὸς ἑδαῖος· ὁ συνήθης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἑδαῖρος, καὶ μεταθέσει τοῦ δ εἰς τ, ἑταῖρος.

Ἐλελύω. παρὰ τὸ ἐλῶ [94]) ῥῆμα. καὶ παράγωγον ἐλαύνω.

Ἐληθερεύς [95]), ὕδωρ θαρμικὸν ὑπὸ ἡλίου. παρὰ τὸ ἔλλω, καὶ τὸ ἔθρω.

Ἐλιυφάζει [96]). παρὰ τὸ ἐλλῶ καὶ τὸ Φῶ, ὅτιερ ῥῆμα λοιμὸν [97]), καὶ παράγωγον ἐλιυφάζω.

Ἑπτύουρος. Φύλαξ, παρὰ τὸ ἑφορᾶν, πλεονασμῷ τοῦ ὑ, ἑπίουρος τις ὢν [98]).

Ἐορτή. ἑρωτὴ [99]), ἑρωτή τις οὖσα, καὶ μεταθέσει τοῦ ῥ, ἑορτή· ἢ ἑρᾶσι πάντες.

Ἐριθος. ὁ ἐργάτης. ὁ τὴν γῆν μισθοῦ ἐργαζόμενος. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ἀν λέγοιτο τῶν τὰ ἔρια ἐργαζομένων [99]).

Ἐλιδανός [100]), ὁ δεσμός. παρὰ τὸ ἐλεῖν τὸ δεσμεύειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζαφλῶς, ἄγαν σφοδρός·), ἢ ἐκικόπως. παρὰ τὸ φιλεῖν [2]). Ἡρωδιανός.

Ζῶον. ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως τοῦ Σερμοῦ [3]).

Ζεύς. παρὰ τὸ ζέειν [4]). ζῶν καὶ τροπῇ τοῦ τέλους

Ζεὺς, ὡς τρέφω τροφεύς, πέρθω πέρσω Πέρσεύς.

Ζάφυρος. ζωηφόρος [1]) τὶ ἄν. τροπῇ δὲ τοῦ ὃ εἰς ὐ κατ' Αἰολέας, ὡς ὄνομα ὄνυμα.

Ζίφελος. ὁ ἄγαν ἠδεῖμένος. παρὰ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω καὶ τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον· ζάπλουτος, ζάκορος.

---

spicionem movit, corruptam esse lectionem; deinde fenfus. Inde conieciebam legendum distinctis vocibus, *εἰ ζεῖν*. Conieciuram meam firmant Etymol. M. p. 359, 15. LARCHER.

88) *εἰς Ὕπους ἕλκεται*] Optime *Orion*. Apud *Eustathium* ad Iliad. *Δ*. p. 839, 26. *τὸ δὲ ἕλκεται ἀπὸ αὐθυποστάτου* (Lege *αὐθυποστατικοῦ*) *μέσου ἀορίστου ἀνῆχθη, ὡς εἰς ὑποστῶσι, διὸ καὶ τῷ ι παραλήγεται, οἱ καὶ δι' ἐνὸς] γράφεται. ἄλλως δὲ καὶ ἕλκεται λέγεται κυρίως τὸ καὶ ἕλκυσις.* Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 370. 11. ubi aliquid humani passus est *Syllburgius*. Locus *Homeri* est Il. *Δ*. 192. LARCHER.

89) *ἃ ἐστι συστραφῇ*.] Huic sententiae fauet *Tyrannion*, celeber Grammaticus, quem laudat *Scholiastes Homeri Villoisonianus* ad *Δ*. 192. pag. 271. col. 2. LARCHER.

90) *οὐχ, ὡς θέλουσι πλάνητες, περιτυγχάνουσι*.] Mihi ciiciendum videtur πλάνες, et ὦ θέλουσι legendum. *Zonaras* in Lexico p. 593. *οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τυγχάνουσιν οὗ θέλουσιν.*

91) *ὑπὸ δὲ Τρῶες κακόδεντο*.] Elt pars versus *Homeri* Iliad. *Δ*. 197. et *O*. 574. postine Sabbia per ineuriam describentis. Legendum est *ὑπὸ δὲ Τρῶες κακόδεντο*, ἀντὶ τοῦ *κεκάδοντο*. Ad hunc versum ait *Eustathius* p. 502, 21. *τὸ δὲ κακάδοντο, ἐκ τοῦ ζέζω τὸ ὑποτρῶ ἐοτι μέσος δεύτερος ἀόριστος. οὗ τὸ μὲν κακον-, ἐχάδοντο· τὸ δὲ Ἰωνικὸν, τροπῇ τοῦ φιλοῦ εἰς δασὺ καὶ συνῄθει ἀ-πάθλασσαμαι, κεκάδοντο.* LARCHER.

92) Plenius Etymol. M. p. 514. 56. LARCHER. Pro *Ἐξαυστηρίκεσθαι* reponendum videtur *Ἐξαυστηρίοιτο*.

93) *πυρακτός*] Legendum est *πυρακτῶ*. Vid. Etymol. M. p. 632, 17. LARCHER.

94) *ἐλῶ* scripsi pro *ἐλῶ*. Conf. supra *Ἐλάυνω*.

95) *Ἐληθερεύς*] Vel potius *Ἐλληθερεύς*. Vid. Etymol. M. p. 555, 42. Optime *Eustathius* ad *Homerum* p. 1573, 46. *εἰλήθριός ἐστιν, τὸ κατὰ ἥλιον τεθρησαμένον*. LARCHER. Paulo post scribendum est *παρὰ τὸ ἐλῶ*.

96) *Ἐλιυφάζει*] *Homer*. Iliad. *Τ*. 492. *ἄνεμοι φλόγα ἐλιυφάζει*. LARCHER.

97) *λοιμὸν*] Lege *εἰλυφᾶν*, vt reperitur in Etymologico M. p. 271. 1. LARCHER. Ibi vero scribitur *εἰλίφαν*.

97b) *ἐπίουρός τις ὤν*] *Homer*. Iliad. *N*. 450. *οἳ πρῶτοι Μίνωα τίνε Κρήτῃ ἐπίουρον*. LARCHER.

ETYMOLOG. T. III.

98) *Ἑορτή· ἑρωτὴ*] Pro *ἑρωτὴ* suspicor *ἑροτὴ* legendum esse. Nam transpositione litcrae ῥ ßt *ἑορτή*. *Ἑροτὴ* et *ἑρωτε* nunt voces Aeolicae. Hanc reddidit *Euripidi* in Electra vers. 629. *Musgraudius* e MS. Biblioth. Regiae: *Νύμφαις ἑτήσιον ἑροτὴν*. In margine Codicis est glossa: *ἑροτὴν, ἑορτὴν. Αἰολικῶς*. Vide notam viri celeberrimi, *Eustathius* ad Odyss. *B*. p. 1350, 31. *ἀς γὰρ ἑορτὴ, ἑροτὲ Αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἀγορὰ ἀγορὲ, Ἡσυχίδιος· ἑροτὴν· ἑορτὴν. Κύπριοι*. Et mox: *ἑροτὴ, ἑορτὴ· παρήγαγε*. Sed re melius pensatata seruandum puto *ἑρωτὴ*. Nam Etymologicon MS. Biblioth. Reg. haec habet: *ἑορτὴ· παρὰ τὸ ἑρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἑρωτὴ, καὶ τροπῇ καὶ ἐπεριβολισμοῦ, ἑορτή*. Et alibi: *καὶ παρὰ τὸ ἑρωτὶ παρωτμοῦ ἑρωτὴ, καὶ ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμόν*. LARCHER.

99) Prima significatione *ἐριθος* repetitur apud *Hesychium* *Σ*. 550. et 560. secunda significatione in *Theocriti* Idyll. XV. 80.

πάντ' Ἀθανίᾳ· Ἀθανία· πάντ' ἐπίσταται ἔρυθος·

Hinc vocabulum *ἐριθεύειν* apud eundem Idyll. III. 55. quod in vulgaribus editionibus per ῑ maiuscolum effertur, tanquam si esset nomen proprium. Sed melius, meo iudicio, *Brunckius* in Analectis Tom. I. pag. 386. LARCHER.

100) *Ἐλιδανός*] Cottige *Ἐλλιδανός*, vt est in Etymologico M. p. 360, 26. LARCHER.

1) *σφοδρός*] Lege: *σφοδρῶς*. LARCHER.

2) *παρὰ τὸ φιλεῖν*] Lege: *παρὰ τὸ ὀφέλλειν*. Optime Etymologog. M. p. 370, 19. *παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, γίνεται ζαόφελος, καὶ στρωτὸ ζαφλοῦς, ὁ ἐπηρεάμενος*. Vide paulo post in *Ζάφελος*. LARCHER.

3) Legendum videtur *ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως καὶ τοῦ θερμοῦ*. [Ita fere habes in Excerptis ex *Orione* p 613, 53. STRAB.] Etymol. M. p. 374, 21. *ἀπο τῆς ζωῆς, τὸ ζωῆν ἔχον, ἢ ζῶιον ἔχον, καὶ θυμότητα, πρὸς ἀντιδιστολὴν τῶν μὴ ζώων*. LARCHER.

4) *παρὰ τὸ ζέειν*] Rectius *παρὰ τὴν ζέοιν*. LARCHER.

5) *ζωηφόρος*] Legendum est *ζωηφόρος*. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 613, 55. *Ζέφυρος ὁ ἀνεμος· ἀ τὴν ζωὴν πάσι φέρων*.

Digitized by Google

Ζαχρειής[6]). χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρώτα· οὗ παράγωγον χροιὰν· χρωιστῇ μὲν τ' αὐλῆς ὑτεραλμωνον[7]). ἐστὶν οὖν χρεώ, καὶ χρῆς ὄνομα ῥηματικόν· καὶ ἀπαίτησος τοῦ ἦ μετὰ τοῦ ζα. ζαχρεὴς· καὶ μετὰ τοῦ ἰ, ζαχρειὴς· ὡς ἀδελφὸς ἀδελφειός. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων.

Εἰρά[8]). ἀπὸ τοῦ εἴλω, ὃ ἐστὶ δυσμαίνειν καὶ δεῖσθαι. σημαίνει δὲ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν ζώνην, καὶ τὴν χλαμύδα.

Σαίγλη. παρὰ τὸ ζεύγω ζεύξω ζεύγλη, ὡς αἴσσω αἴξω αἴγλη[9]).

Ζωρότερον. πλεονασμῷ τοῦ ῥ, οἷον ζώότερον· ἀπὸ τοῦ ζωὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι. τὸ γὰρ ζωὸν καὶ ἰσχυρόν. ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἀκρατέρον ἡμῖβαινε[10]).

Ζωΐθη, ἡ ἄγαν θαυμαστή, καὶ πολλῆς θέας ἀξία.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Η.

Ἠνίαι. παρὰ τὸ ἐνίεσθαι, ἢ παρὰ τὴν ἕωσιν τῶν ὑτοζυγίων.

Ἠερία. παρὰ τὸ ἦρι, ὃ σημαίνει τὸ πρωΐ.

Ἠνίοχος, ὃ ἔχων τὰς ἡνίας.

Ἠλαμάτως. παρὰ τὸ ἀποκλανῆσθαι τοῦ συμφέροντος. παρὰ τὴν ἕλην, ἢ ἐνδεία λα, καὶ ἐκκλίνειν τὴν ἀφροσύνην[11], ἢ παρὰ τὸ θερμόν. καὶ γὰρ τὴν θερμασίαν ἀλέαν ἔλεγον. ἀποκλίνονται δὲ ἢ λέξις[12]). τὸ γὰρ τέλειον ἐστὶν ἡλεός.

Ἠλίβατος. ἐφ' ὧν πρώτην βαίνει ὁ ἥλιος· ἢ ἡ παραθαλασσία[13]. ἢ ἐφ' ἁλὶ βαίνουσα.

Ἠερίζουται. πλεονάζει τὸ ἦ, ὡς ἐν τῷ ἠμύνει[14]).

Ἠίονες. ἐφ' ὧν ἐστὶν ἴσναι ἐξ ἁλὸς, καὶ παρατείνεσθαι τοῖς αἰγιαλοῖς.

Ἠλακάτη[15]). εἰλακάτη τις οὖσα· παρὰ τὸ εἰλίσσειν, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος εἴριον.

Ἠμβροτες. κυρίως τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἠτορ. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ἄ. Φρασὶ Θυμὸς ἀήτη[16]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. καὶ ἐστὶ πνεῦμα ἢ ψυχή. ἀήτορ οὖν ἐστὶ καὶ ἄτρεμα.

Ἠβαιὸν. παρὰ τὴν ἦβην[17]. ἐπεὶ αὖτη ὀλίγη καὶ ταχέως αὔξεται καὶ ἐλαττοῦται, καὶ παρωνύμως χαρακτῆρι ἦβη ἠβαιός. ὀξύνεται δέ, ὡς γῆρας γηραιός. οἱ δὲ παρὰ τὸ βῶ, τὸ ὀλίγον βάψαι. ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιός, πλεονασμῷ τοῦ ἦ. παρὰ τὴν ἦβην, ἠβαιὸς καὶ βαιός, ἀποβολῇ[17]).

Ἤπαρ. ἀπὸ τοῦ ἐπήρθαι τὸ κακυρτῶσθαι. Ἠψικράτης[18]) ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ πάροδος τῆς τροφῆς. ὁ δὲ Ἡρακλειώτης ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι Φησὶν ἑκάτερ τι ὧν καὶ ἦπαρ. τροπῇ τοῦ ἔ εἰς ἦ. ἦ παρὰ τὸ αἴθω[19]), ἅπαρ, καὶ ἦπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ τῆς ἀπιθυμίας[20]).

Ἤρι, ἐπὶ τοῦ ὀρθροῦ. ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι[21]) ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης κατὰ τοῦτον τὸν καιρόν.

Ἠλακάτη. ἐκτάσει τοῦ ἔ εἰς ἦ. εἰλᾶ εἰλάσιμα καὶ τροπῇ εἰλάσιμα. αἵτε κατὰ στοιβὰν τοιμενῖον εἰλάσιμον[22] σημαίνει δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου εἰλεῖσθαι. οὕτως οὖν εἰλᾶ εἰλήσιμα εἰλάσιμα, καὶ τροπῇ ἠλάσιμα, χηματικὸν ὄνομα ἠλακάτη, περὶ ἣν τὸ αὐτὸ εἴλημα ἐλλεῖται.

Ἠνύει. ἔκω ἐνύω. τροπῇ τοῦ ἔ εἰς ἦ, ἠνύει[22b]).

Ἠθεῖε. παρὰ τὸ ἦθος ἠθεῖος, καὶ τροπῇ τοῦ ἔ εἰς ἦ, ἠθεῖος· ἢ πλεονασμῷ τοῦ ῆ, ἦεῖος ἦθεῖος.

Ἤρα. εἴρηται ὁ ἀὴρ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ ἀ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα*). Ζεὺς δὲ ὁ αἰθήρ. τὸ δὲ θερμὸν τοῦ αἰθέρος, μιγνύμενον τῷ ἀέρι, ζωογονεῖ· ὅθεν μυθεύονται τὰ κατὰ τὸν Δία καὶ Ἥραν.

---

6) Ζαχρειὴς etc.] Eadem reperies apud Etymologici M. auctorem p. 370, 52. qui laudat *Orum*, οὐς λέγει Ἴβυκος. vbi legendum est ὡς λέγει Ἴβυκος. LARCHER.

7) χρειστῇ μὲν τ' αὐλῆς ὑπερῆλμενον] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Z*. 258. LARCHER.

8) Εἰρά] Prima litera forte euanuerat in Codice. Hinc error discribentis. Lege Ζειρά. Vide *Timaei* Lexicon Platon. p. 129. et ibi *Ruhnkenium*. LARCHER. Conf. ad *Ἡρακλείδης*.

9) Paria habes in Etymologico M. p. 371, 56. vbi pro εἰς τὸ παιπάλη, lege εἰς τὸ παιπαλὴ, h. e. *quaere in vocabulo* παιπαλὴ. LARCHER.

10) τὸ ἀκρατέρον ἡμοίβινε] Lege omnino τὸ ἀκρατέστερον (minime ἀκρατότερον. ST.) ἐμοίβινε. Vide Etymol. M. p. 376, 35. LARCHER.

11) παρὰ τὴν ἕλην —— τὴν ἀφροσύνην] Fortasse legendum est: ἢ παρὰ τὸ ἁλίσθαι, ὃν δεῖ αἰσθάθαι καὶ ἐκκλίνειν διὰ τὴν ἀφροσύνην. Vid. Etymol. M. p. 386, 52. LARCHER. Praeceptens ἀποπλανῆσθαι corrigendum videtur ἀποπεπλανῆσθαι, et ante illud inserenda verba τὸ ἁλίσθαι.

12) ἀποκλίνονται δὲ ἡ λέξις etc.] Haec manifesto prodiunt, vitium alicubi esse. Suspicor, pro *Ἡλιόπατος Orionem* scripsisse *Ἥλιος*. Nam ἡλὸς σημαίνοντα ex ἡλεός. Optime *Eustathius* ad Odyss *B*. p. 1443, 62. προτερεύει μὲν ὁ ἡλεός, ἐξ αὐτοῦ δὲ συγκόπτεται ὁ ἡλός. LARCHER.

13) Ἠιβάτεται —— παλίνη] Plenius et melius Etymolog. M. p. 381, 56. LARCHER. Pro ἐμίνει lege ἐμῖνε.

14) Ἠλακάτη] Vid. literam Ἠλακάτη paulo post. LARCHER.

15) φρεσὶ Θυμὸς ἀήτη] Est locus *Homeri* Iliad. Φ. 330. sic legendus: δίχα δέ σφιν ἐπὶ φρεσὶ θυμὸς ὄρτο. Nam ἀήτη apud *Orionem* est librarii vitium. LARCHER.

16) παρὰ τὴν ἦβην] Si ἠβαιὸν esset ab ἦβη, spiritu aspero deberet signari, vt dicit auctor Etymologici M. p. 378, 20. Sed erratur. Spiritus enim saepe inter se vices alternant. Vide supra ad *Ἔμματα* not. 71. et infra *Ἡάλου αἰγός*. LARCHER.

17) ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ —— ἀποβολῇ] Haec mutila sic refituo: ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιός, πλεονασμῷ τοῦ ἠ· ἐὰν δὲ παρὰ τὴν ἦβην, ἠβαιὸς καὶ βαιός, ἀποβολῇ τοῦ ἦ. LARCHER.

18) *Hypicrates* historicus, et illa qui scripsit de Tabulis, sunt noti. Sed is, quem laudat *Orion*, mihi videtur Grammaticus quidam huc vsque ignotus. LARCHER.

19) αἴθω] Legendum est ἦθω, vt euincunt sequentia. Et sic reperitur in Etymol. M. p. 393, 15. et in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

20) ἐν τούτῳ —— ἐπιθυμίας] Plenius, sed non dilucidius, Etymol. M. p. 393, 15. καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἐγκείται. LARCHER.

21) αἴρεσθαι scripsi pro αἴρεσθαι.

22) αἵτε —— ἠλασιοειδὲς] Est versus *Homeri* Iliad. *B*. 470. LARCHER. In tota hac glossa spiritum asperum saepe pro lemi positum esse, paucis monitum voluit.

22b) Ἠνίει —— ἠνύει] Haec *Zonaras*, addito *Orionis* nomine, in Lexicon tamtaliat suum p. 1002.

*) εἴρεται ὁ ἀὴρ —— τὸ ὄνομα] Vide *Plutonem* in Cratylo Tom. I. Opp. pag. 404. C. et *Athenagoram* Legat. pro Christianis pag. 83. ex editione Oxoniensi. LARCHER.

Digitized by Google

Ἡμίς. ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται[23]· ἡ κατὰ τὴν αὐτῆς ὥραν ἐξιοῦσα καὶ ἐξιένει ποιοῦσα. πιθανότερον[24] δὲ Αἰολεῖς παρὰ τὸ κατ' αὐτὴν πάντα τὰ ζῶα αὔειν, ὅ ἐστι Φωνεῖν.

Ἥφαιστος. Αἰολεῖς ἄψαστος[25]. τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι.

Ἡρακλείδης[26]. πρότερον Ἀλκείδης ἐλέγετο ἀπὸ Ἀλκέου[27]. ὕστερον δὲ ἡ Πυθία Ἡρακλέα αὐτὸν ἐκάλεσε, παρ' ὅσον ἐξ Ἥρας ἔκαλλον ἔχειν κλέος[28]. Ἀστυάνης[29] Φησίν, ὁ δὲ Ἥραν ἀκλεῆς γενόμενος διὰ τὸ μὴ βακιλεῦσαι, ἀλλὰ ζητεύειν Εὐρυσθεῖ[30].

Ἥλος. παρὰ τὸ[31] ἥσω μέλλοντα. ἵημι ἥσω, ἧλος[31].

Ἥλιξ. τὰ εἰς ὀδὸν βραμματα κυρίως, παρὰ τὸ ἔχοντας ἴέναι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἄχυρα[33].

Ἧκα. παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ἰσχνίαν· ἧτις κεφαλήτας κατὰ στέρησιν τοῦ χείρειν, οἷον ἀχῆν. παρὰ δὲ τὴν ἀκὴν παρῆκται ἐπίῤῥημα τὸ ἄκα· καὶ μεταθέτει τοῦ α εἰς η, ἧκα.

Ἡτεδανός, ὁ ἐν τοῦ πέδου ἀναστῆναι μὴ δυνάμενος.

Ἥνις. ἕνος ὁ ἐνιαυτός. παράνυμον ἵνις, καὶ τροπῇ τοῦ ου ἐ εἰς η, ἥνις. ἥνις τὸ πλησυντικὸν, ἡνιαῖς, ἧνις συναλοιφῇ[34], τοῦ ἵνις οὐσία ἐνιαυτοῦ[35].

Ἧτορ. κυρίως ἐπὶ τῆς ἀφύσου ψυχῆς. ἄτορ καὶ ἧτορ. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάσης ψυχῆς.

Ἡλίσκουσαι. παρὰ τὸ ἁλῶ ἁλώμαι, ἁλίσκω γίνεται παράγωγον, ὡς Φῶ Φάσκω. οἷον παρὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφομαι καὶ πλανῶμαι.

Ἡλισκάζω. ἁλῶ, καὶ τὸ παθητικὸν ἁλῶμαι. ἁλίσκω γίνεται παράγωγον, ὡς τὸ βιῶ βάσκω, καὶ ἤτερον γίνεται παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἁλίσκω, ἁλισκάζω, ὡς ἀκούω ἀκουάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ ἁλισκάζω Ἰωνικῶ[36] τροπῇ τοῦ ἀ εἰς ῆ. ἡλισκάζω.

Ἡμιόδους. Ἀμαθοῦς, τοτιαμὸς ὁ παραῤῥέων[37].

Ἥλιθα. παρὰ τὸ ἅλις ἐπίῤῥημα ἐξέτασε τὸ ἅλιθα.

Ἡλιθιος. ὁ ἀνόητος, παρὰ τὴν ἅλα. ταύτης γὰρ τὸ ὕδωρ ἄχρηστον. ὑνθεν καὶ ἄλιον τὸ μάταιον, καὶ ἁλιᾶς παράγωγον τοῦ ἁλᾶ· αὖ· οὗ ἁλήτης. ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἀλεὸς ἐρύη, καὶ αὐτὸ ἠλεὸς Ἰωνικῶν[38].

Ἡτερο-ἴα. ἀπερυτέα Φασὶ τοῦ περ συνδέσμου ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει πλεονάζοντος. αἴτιον γὰρ εἶναι, οἷον τὸν τῷ λόγῳ κακὸς χρώμενον καὶ ἀπατεῶνα. τὸ δὲ ἀ σημαίνει καὶ τὸ κακὸν· ὡς εἶναι τὸ πρωτότυπον ῥῆμα ἔτω, ἀῤ' οὖ ὄνομα ὀτεύς, ὡς τρέφω τροφεύς, ἔχω ὀχεύς.

Ἠγηλάζει. ὡς ἀκούω ἀκουάζω, κύντω κυντάζω, οὕτως ἄγω ἀγάζω, καὶ περιττεύοντος τοῦ λα ἀγαλάζω, καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ ἠγηλάζει.

Ἤπιος. παρὰ τὸ ἔπος ἤνιος[39]. καὶ τροπῇ τοῦ ἰ εἰς ῆ, ἤπιος· ὁ λόγῳ καὶ μὴ πάθει πάντα τοιῶν.

Ἥριον[40]. ἐκ τοῦ ἔρα ἡ γῆ.

Ἡκέστας. κεντῶ ἐστι ῥῆμα, οὗ μέλλων κέντσω. ὕθεν κέντρος ἑκέντησα[41]. ἀπὸ τοῦ κέντσω γίνεται κεντός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, καὶ προσθέσει[42], καστός ἀκεστός·

---

23) ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται] Addendum est ἴων ex Etymol. M. p. 400, 49. Sed vide *Sallier.* ad *Thom. Mag.* p. 402. Larcher.

24) πιθανότερον] Scribendum est πιθανώτερον. Sr. Post Αἰολεῖς deest αὖσι. Vid. Etymol. M. p. 400, 51. et supra ad Ἀγαιοί not. 17. Larcher.

25) Αἰολεῖς ἄψαστος] Legendum est: Αἰολεῖς Ἄμαστος, οἱονεὶ ἄφαστος. Etymologicum MS. Biblioth. Regius: "Ἡφαιστος· Αἰολικῶς Ἄμαστος ὤν, οἱονεὶ ἄφαστος. ταυτὸν τὸ φῶς ἢ τὸ πῦρ· τοῦ γὰρ πυρὸς ἅψασθαι οὐκ ἔνι. *Gregorius* de Dialectis p. 280. (p. 597. edit. *Schaefer.* Sr.) τὸ ἢ καὶ οἱ τῶν (Aeoles) εἰς τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος, θὰ τὸν ἢ γραφόμενον, Μίλητος λέγουσι, διὰ τοῦ ε προφέροντες. Larcher.

26) Ἡρακλείδης] In Codice legitur ἡκλείδης. Larcher.

27) ἀπὸ Ἀλκέου] Legendum est ἀπὸ Ἄλκιου. Nam apud *Eustathium* in *Homerum* pag. 128. lin. 57. ὁ ἐκ τοῦ Ἄλκαιος Ἄλκειος, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης. Larcher.

28) παρ' ὅσον ἐξ Ἥρας ἔκαλλον ἔχειν κλέος] Hoc negat auctor Etymologici M. p. 391, 4. οὐ παρὰ τὸ ἐκ τῆς Ἥρας τὸ κάλλος ἐσχηκέναι, ὡς οἱ παῖδαι λέγουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἥρας ἀκλεὲς εἶναι. κ. τ. λ. Larcher.

29) Ἀστυάνης Grammaticus, cujus meminit *Suidas.* Praeter alia scripsit περὶ μέτρων et κατάνυξιν ἐνομαστικὸν, *de metris* et *Regulas nominum.* Hinc corrigendum est *Eudociae* Violarium p. 64. ubi praua distinctio prauum sensum efficit. Larcher.

30) θητεύειν Εὐρυσθεῖ] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο σημαίνει. τὸ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν σύνθετον θὰ τοῦ δ καὶ ἄ Ἥγειρε, οἷον Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος. ἔστιν οὖν Ἡρακλῆς, ὁ τῷ Ἥρᾳ ἀκλεής. Larcher.

31) παρὰ τὸ —— μέλλοντα] Saepius hoc vitium corrigendum est, vt infra in v. ὄφλῃς· παρὰ τὸ ὄφλω μέλλοντα, sed in a. ὄφλων recte παρὰ τὸν ὄφλω μέλλοντα.

32) ἧλοι] Etymol. M. p. 388, 21. et *Farinus Phavorinus* addunt ὁ πεπτόμενος. Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ὁ διαπεπτόμενος. Larcher.

33) Vtriusque significationis exempla reperiuntur apud *Homerum*: propriae, Odyss. *B.* 289. ἁπλοείην τ' ἦια, καὶ ἀγχόθι ἄσσον ἁπάντα. Tropicae, Odyss. *E.* 368. ὡς δ' ἄνεμος ζάῃς ἠῖόνα θρῴσκει τινάξας, vbi *Scholiastes* ἠῖον explicat per ἄχυρον. Larcher.

34) Post συναλοιφῇ distinctio est ponenda. Nam ἧνις est contractio accusativi ἦνιας. Vox ἧνις contracta pro ἦνιας pluries reperitur apud *Homerum*, vt Iliad. *Z.* 94. 273. Sch.

35) τοῦ ἐνὸς οὐσία ἐνιαυτοῦ] Cum Etymologico M. p. 591, 6. legendum est τὰ ἑνὸς οἷονεὶ ἐνιαυτοῦ. Vox ἧνις contracta pro ἦνιας pluries reperitur apud *Homerum*, vt Iliad. *Z.* 94. 273. Sch.

36) Ἰωνικῷ] Lege Ἰωνικῶν. Larcher.

37) ὁ παραῤῥέων] Adde τὸν Ἠλλον. Vide *Strabonem* lib. VIII. p. 529. A. et B. Conf. *Eustath.* ad Iliad. p. 296, 35. Etymolog. M. p. 388, 55. *Hesych.* in voc. Ἠμαθόεντα. Larcher.

38) Fortassis legendum est: ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον αἰλεὸς ἐρύη τις, καὶ αὐτὸ ἠλεὸς Ἰωνικῶν. Larcher. Hesychius: ἐρύη τις, καὶ οὐκ ἠλεός· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποκρύπτει.

39) ἤνιος] Legendum omnino est Ἥνιος, vt euincunt sequentia, et Etymol. M. p. 393, 20. Adde Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

40) Ἥριον] Ἥλιον penultima signari debet acuto tono. Nam auctor Etymologici M. p. 396, 13. παροξύνουσι δέ, inquit, τοὺς τόνους, παρὰ τὸν ἥριον· τὸ γὰρ παίσιον ἐν τοῖς ποιήμασι τὴν γῆν δύναται. Larcher.

41) κέντρωσε Ἴππων] *Homer.* Il. *E.* 102. Larcher.

42) προσθέσει] Adde τοῦ σ. Larcher.

Digitized by Google

καὶ τὸ Ἡλικὸν ἀκεστὴ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ἡμεστάς.

Ἥλυσε [43]. ἅλυσε λέγεται. ἄνακμα γὰρ θαλάσσης.

Ἥμενος [44]. οἱ ἀκουντισταί. παρὰ τὸν ἵσω μέλλοντα.

Ἥμισυ. ἅμα ἴσον [45]. τοῦ ὅλου διαιρεθέντος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεράπων. παρὰ τὸ θεραπεύειν τὸν κρείττονα.

Θούριος. παρὰ τὸ Θορεῖν. ἐκ τῶν περιεχομένων [46], ἢ θορυβοποιεῖν.

Θύουν. τὸ ἐπιδυόμενον εἰς καθάρσιον.

Θᾶκος. ἢ τοῦ Θεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ καθίζεσθαι εἰς αὐτὴν ἀπὸ κοινοῦ [46b].

Θεσπεσίη. εἶδον Θεοπεσίᾳ. παρὰ τὸ πεσεῖν, ἢ ἤδεσθαι [47] καὶ ἐπακολουθεῖν Θεοῖς.

Ὀρθρίους. ἢ τῶν ἐρετῶν σανὶς, ἀφ' ἧς καὶ ὀρχνίται λέγονται· παρὰ τὸ ἐν κύτει ἔχειν.

Ὀρυλλίχθη [48]. παρὰ τὸ ὀρκόω. παρήγωγον ὀρωυλίζω. εἶτα ὀρωυλίχθη. καὶ ὀρυλλίχθη ἀποβολῇ τοῦ α. παῤῥητικὸς ἀόριστος ά.

Ὀρηγικός. παρὰ τὸ ὄρεξαι. ὁ περιτρέχων κύκλῳ.

Θάλασσα. παρὰ τὸ σαλεύω [49], σάλασσα, καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς θ, θάλασσα· ἢ παρὰ τὴν αλ [50] γενικὴν, ἅλασσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, θάλασσα.

Θήγω. ἔκλειψις τοῦ θ [51]. παρὰ τὸ θέγω, θεγγω [52], καὶ θήγω.

Θάσσω. παρὰ τὸ θῶ βῆμα, καὶ τιθῶ. ὡς βῶ βάσσω, οὕτω καὶ θῶ θάσσω.

Θνητός. παρὰ τὸν θάνατον. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν θεῶν. θνήσω θνητός.

Θάνατος. τάνατός τις ἐστί. παρὰ τὸ τείνειν τὸ σῶμα τῇ ψυξει· ἢ ὅτι ταχὺς ἐστιν· ἐπὶ πάντας διατείνων ἑαυτόν. ἢ παρεισὸν τὸ θ. ἀνατος. ἄνευ γὰρ ἄτης ἐστὶν ὁ ἀποθανών. Καλλίμαχος· ἴσθι τριηλὶς [53] γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν αὐτὶ συμοῦθάνοι [54] οὐ περόωσιν.

Θωρακ. οἷον ὥρακ καὶ Φύλακ τοῦ Θερμοῦ, ἢ τῆς ὀρούσης [55]· καὶ πηδώσης καρδίας.

Θυμιλή. παρὰ τὸ ἐκ' αὐτῆς τίθεσθαι τὰ θυόμενα ἱερεῖα. τράπεζα δὲ ἣν πρὸ τούτου, ἐφ' ἧς ἐστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπω τάξιν λαβούσης τῆς τραγῳδίας.

Θρίαι [56]. αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, τρίαι τινὲς οὖσαι. τρεῖς γὰρ εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν. Νύμφαι δ' ἐφόρων πάντας [57], ἐξ ὧν καὶ ἐκλήθησαν. εὑρούσαι δὲ παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος [58], ἢ Ἀθηνᾶ ῥῖψῦσα τὰς ψήφους ἐν τόπῳ τῆς Ἀττικῆς· ἐξ ὧν ἐκλήθη Θριάσιον πεδίον. ὀνόματα δὲ τῶν Νυμφῶν τῶν εὑρουσῶν τὰ δὲ [59], Θρία [60] τε τῆς συηῆς φύλλα, εἶτα εἰς τρία διάσχιστα.

Θούρος. ὁ θοὺς ὀρούων.

Θορος, ὁ σπόρος [61]. ἀπὸ τοῦ Θορεῖν. ὁ μετὰ τῆς ὁρμῆς πεμπόμενος.

Θαμὰ, ἅμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ξ.

---

43) "Ἥλυσε] Scribendum est "Ἥλυσε. Reliqua lucem accipient a *Phavorino* pag. 50. lin. 40. (p. 172. 3. edit. Basil.) "Ἄνακμα. *ἐφίεμεναι δὲ τὰ ἱμτιρα καὶ τὰ ἄλλα σώρα, τὸν μὲν τλοον ἐκ μεγάλης θαλάττης νωθρὸν ὄντα, ἄνακμα· τὴν δὲ ἐσέκτνσιν, ἐν ποτίμοις ὕδασιν, ἀφυσιγῆ τιγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν. "Ακμα* significat *matrem, auricem.* Etymol. p. 77. 24. *Ἄκμαι, ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ.* LARCHER.

44) "Ἥμενος] Haec non reperitur apud *Homerum* Il. Ψ. 886. LARCHER.

45) *ἅμα ἴσον*] [Ita legitur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 613, extr. Sr.] Fortasse legendum est *ἅμα τὸ ἕλλῃ ἴσον.* Etymologicum MS. Biblioth. Regior.: *παρὰ τὸ ἅμα ἴσον τοῦ ἄλλου.* vbi lege *τῷ ἄλλῳ.* LARCHER.

46) *ἐκ τῶν περιεχομένων*] Ex Etymologico M. p. 411, 51. legendum est *ἐκ τῶν περιεχομένων τὸ περίτρον εἴρτται.* Nam *θοῦρις* est *ἡ ἀσπὶς, εἴρτται.* Vid. Etymol. M. p. 411, 50. LARCHER.

46b) *ἐπίρρυσον*] Adde *καθέδρα* cum Etymol. M. p. 417, 13. cui hinc medicina patari poterit. LARCHER.

47) *πεσεῖν, ἢ ἤδεσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν θεοῖς*] *Πεσεῖν* est futurum verbi *πίπτω.* Vid. Etymol. M. p. 606, 29. LARCHER. Ibi vero legitur: *πίπτω, οὗ ἐ μέλλον πέσω.* Itaque *πεσεῖν* est aoristus secundus. STARK. Pro sequente *ἤδεσθαι* legendum est *σπέδεσθαι* cum Etymologico M. p. 406, 53. LARCHER. Etiam praecedens *Θεοπεσίη* ex eodem Etymol. M. mutandum puto in *Θεσπεσίη.*

48) *Ὠρυλλίχθη*] Haec vox reperitur apud *Homerum* Iliad Ψ. 396. Hinc *Ὠρυλλίμα, conflanciun quid*, apud *Lycophronem* vers. 880. LARCHER.

49) *παρὰ τὸν σάλον*] In Codice male scriptum est *παρὰ τὸ σάλον.* Nam *σάλος* est masculini generis. LARCHER.

50) *παρὰ τὴν αλ γενικὴν*] Hac lectione nihil est insulsius. Legendum est *παρὰ τὴν ἅλος γενικὴν.* Vid. Etymol. M. p. 399, 29. e quo etiam *ἅλασσα* scribi posset. Virumque, et *ἅλος* et *ἅλασσα*, exstat in Excerptis p. 611,

51) *ἔκλειψις τοῦ δ*] *Orion* mihi videtur scripsisse *Ἔλλειψις τοῦ δ.* LARCHER.

52) *παρὰ τὸ θέγω, θαγγω*] Repone cum Etymologico M. p. 408, 15. *παρὰ τὸ θαῦ θαγγω.* Nam, vt ibidem dicitur, *θάγω est τὸ θαῦ καὶ ἐξ' ἐκεῖ τοῦ.* LARCHER.

53) *τριὴς πρῆσις* etc.] Eadem reperies in Etymologico M. p. 401, 57. et apud *Suidam* in voc. *Ἐπακτία.* Scribendum est *τρὶς πρῆσις.* Illud *τριὴς* ortum e vitiosa pronuntiatione. Conf. *Callimachi* Fragm. CXXXI. ibique notas *Benedeti* et *Ernesti.* LARCHER.

54) *συμοῦθάνοι*] Legendum est *θυμοῦθάνοι*, vt est in Etymologico M. l. l. LARCHER.

55) *ὁρούσης*] Corrige *θορούσης*, vt in Etymologico M. p. 417, 26. legitur. In Etymologico MS. Regiae Bibliothecae male scriptum reperitur *θωρούσης.* Haec quidem olim fuerat mea sententia. Sed postea, re melius perpensa, vidi solum spiritum mutandum esse, et scribendum *ὁρούσης* cum spiritu leni. Nam *ὁρούω est ruo, impetu feror.* LARCHER.

56) *Θρίαι*] Vide Etymol. M. in voc. *Θρία* p. 413, 34. *Suidam*, *Scholiasten Callimachi* ad Hymn. in Apoll. vers. 45. vbi *Θρίαι* scribitur, et *Spanhemium* ad eundem *Callimachi* locum. LARCHER.

57) *πάντας*] Scribendum est *πάσας.* Nam et *ψῆφοι* et *Θρίαι* sunt generis feminini.

58) *Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος*] nempe quod prouinciam ipsius inuaderent. Nam, vt *Callimachus* Hymn. in Apoll. 45. dicit, *τεῖνον δὲ θριαὶ καὶ μάντιες, illius sortes sunt et nates.* LARCHER.

59) *τὰ δὲ*] Vix dubito, quin scribendum sit *τάδε, Nympharum nomina sunt haec.* Ipsa vero nomina per librarii socordiam exciderunt.

60) *Θρία τε*] Vel *δὲ*, vel *τὰ* legendum puto pro *τε.* Sr. *Θρία* est plurale, cuius singularis est *Θρίον* vel *Θρίον.* LARCHER.

61) *Θορός, ὁ σπόρος*] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ad-

Digitized by Google

Θίς, ὁ αἰγιαλός. παρὰ τὸ θέω· ὁ παρὰθέων τῇ θαλάσσῃ[63].

Θίς, ὁ σωρός. παρὰ τὸ θῶ, ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι[63].

Θώρας[64]. ὁ ἡηλοῖ τὸ εὐσχοῦμαι, ἤτοι ἐν εὐσχίᾳ εἰμί· ἀφ' οὗ Δωριεῖς Θώσθαι[65], λέγουσι τὸ εὐσχεῖσθαι.

Θοίνη, ἡ εὐσχία, παρὰ τὸ θῶ, τρίτης ἐστὶ συζυγίας[66], τὸ στρέφω[67], ἤγουν μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα Θώνη, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς την οἱ διΦθογγον, Θοίνη, ὡς τὸ ἀγναὸν ἀγνώνη καὶ ἀγνοίνη, κίρνα τὸ πλέω, κίρνος[68].

Θηλή. παρὰ τὸ[69] θήσω μέλλοντα· ἐξ οὗ Θηλάσσω[70],10 καὶ Θηλῇ.

Θῶκος. παρὰ τὸ θέσω, καὶ Θώσω· ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ Θῶ. οὗ μέλλων Θώσω. οὕτω Φιλόξενος.

Θέλλω. παρὰ τὸ Θῶ τὸ τρίΦω, καὶ παράγωγον Θέλλω.

Θημών. παρὰ τὸν Θήσω μέλλοντα.

Θυσπόσος. ὁ ἀπὸ τῶν Θυσπέσων ποιῶν, ἤ ἐστι ποιῶν[71].

Θυάδες. αἱ Βάκχαι· παρὰ τὸ Θύω τὸ ὁρμῶ.

Θελησμός. Θελήσω μέλλων· ἀπὸ τοῦ Θελῶ· Θελησμός· ὡς μελήσω μελησμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, Θελησμός.

Θύελλα· παρὰ τὸ Θύω τὸ ὁρμῶ, Θύελλα, ὡς παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἄελλα.

Θέσσον· παρὰ τὸ ταχύς· συγκριτικὸν τάσσων, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς Θ. Θάσσων· ὡς παρὰ τὸ ταχὺς πάσσων. παρὰ δὲ τὸ Θάσσων Θάττων[72].

Θρησκεύειν. παρὰ τὴν Θρανῶν ἐκμελίαιαν τὴν περὶ τὸ Θεῖον, καὶ τὴν τοῦ ὈρΦέως ἱεροτυρίαν. ὑπνατικὰ δὲ καὶ παρὰ[73] τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν, ὃ ἐστιν ἐξευμενίζεσθαι.

Θύσανος· παρὰ τὸ Θύνω τὸ ὁρμῶ.

Θυδεὶς. Θύω Θυόεις.

Θεουδὴς. ὁ τὰ ἐδη τῶν Θεῶν σέβων.

Θεμέλιος. δεμῶ τὸ οἰκοδομῶ· ἀφ' οὗ δεμέλια, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς Θ. Θεμέλιος.

Θέρω· τὸ θερμαίνω. παρὰ τὸ Θέω[74], πλεονασμῷ τοῦ ρ. τὸ γὰρ ταχὺ καὶ θερμὸν λέγομεν, ὡς εἴρηται· ὡς ΣΦίνω ΦΦείρω, καὶ Θέω Θέρω.

Θρώσκω. ἀπὸ τοῦ Θέρω Θερίσκω[75], ὡς στέλω στελίσκω[76]. μεταθέσει τοῦ ὃ εἰς ω[77], καὶ συγκοπῇ, Θρώσκω.

Θρασύς. παρὰ τὸ Θέρω, οὗ μέλλων Θέρσω κατ' Αἰολίδας, καὶ Θαρσύς, καὶ κατ' ὑπερθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, Θρασύς. Θερμοὶ γὰρ οἱ Θρασεῖς.

Θάτερον· παρὰ τὸ ἄτερον· Δωριεὶ. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, Δούτερον ἦν· ὡς γίνεται τὸ ἕλαιον τοὔλαιον, ἀλλὰ τὸ ἕτερον παρὰ Δωριεῦσι λέγεται Ἅτερον· ὡς ἀγαγον ταγαδὸν[78]. ἐμειγε δὲ τὸ τ ἅτρακτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ αγαθὸν, τὸ δὲ ἄτερον ἀκούεται.

Θύρα. Θύω τὸ ὁρμῶ, δι' ἧς ὁρμῶμεν.

Θολὸς. παρὰ τὸ Θόλον[79]. Θόλος δὲ[80] τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

Θαῦμα. παρὰ τὸ Θαυμάζω, Θαυμάσω, Θαύματα, καὶ κατ' ἔγκλισιν τοῦ σ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν, Θαῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ Θῶμαι Θάομαι, καὶ κατὰ κράσιν Θάῦμα.

Θία. ἡ Θωρίᾳ[81]. παρὰ τὸ Θέω, οὗ παθητικὸν Θώσμαι. βαρυτονεῖται δὲ πρὸς ἀντίθεσιν τοῦ Θεὰ ἄπερ τῆς Θεοῦ. ὡς Θόλος τὸ οἰκοδόμημα, Θόλος δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

---

dit: ὁ σπάρος ἀνθρώπινος. Deinde: ἡ ἴγαρισις (Lege Ἰκαρισις) τοῦ σώματος· παρὰ τὸ μετὰ ὁρμῆς πίπτεσθαι. Larcher.

62) Θίς. ὁ αἰγιαλός] Eo sensu Θὶς est masculini et feminini generis. Vid. Etymol. M. p. 468. 2 et 34. e quo eodem p. 440. 16 et 17. mutilus *Orion* integritati restituendus est. Larcher.

63) Θίς, ὁ σωρός] Etiam hoc sensu Θὶς est generis et masculini et feminini. Vid. Etymol. M. p. 468, 6 et 35. Sequentia verba, ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι, corrigenda sunt ex Etymol. M. p. 440, 30. ἀφ' οὗ θῖναι καὶ ἐπιθῖναι. Larcher.

64) Θώρας] Post hoc nomen aliquid deest. Lego παρὰ τὸ θῶ, ὃ ἡηλοῖ κ. τ. λ. ex Etymol. M. p. 417, 31. Larcher.

65) ἀφ' οὗ —— ἰσωμένοι δὲ] Hinc corrige Etymologicum M. p. 417, 32. ubi eadem verba reperiuntur, sed male Θωμένοι δὲ pro Θώσθαι. edium est. Vid. *Hesych.* in v. Θώξει, et ibi interpretes. Larcher.

66) τρίτης ἐστὶ συζυγίας] Adde τῶν περισπωμένων ex Etymol. M. p. 411, 56. Larcher. Ante τρίτης etiam ὃ desidero, nisi ἐστὶ deleatur.

67) τὸ στρέφω] Verbum Θῶ nequaquam accipi potest ea notione, qua στρέφω. Lege τρίφω. Nam *Eustathius* in Odyss. Δ. p. 1485, 25. Θῆσθαι δὲ, οὐ μόνον τὸ θηλάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπέλθειν, ὡς νῦν. Deinde θώσω pro θέσω legendum. Etenim verbale θώνη non potest derivari a futuro θέσω, quandoquidem hoc futurum probum non nouerim. Larcher.

68) εἴρνος non est nova glossa huc illata. sed aliud exemplum, cuius finis deest, sic fortasse supplendum: ἰσμένη Ἰσμήνη. Nam Ἐρμένη est ab εἶρω. Vid. Etymol. M. p. 341, 44. Larcher.

69) παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα] Scribe παρὰ τὸν θῆσω μέλλοντα. vt paulo post in voc. θημὼν est. Larcher. Conf. supra not. 3t.

70) Θηλάσσω] Vel Θηλάσω vel Θηλᾶσ ω est legendum.

71) Vid. Etymol. M. p. 415, 42. vbi agitur de differentia, quae est inter Θυσπόσος et ἱερεῖς. Conf. *Orion* in v. Μακεδών.

72) Θάσσων Θάττων] Ita scripsi pro Θάσσων Θάττων.

73) παρὰ τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν] Inter παρὰ et τοὺς inseri debet τό, quod et linguae ratio postulat, et Etymol. M. p. 412, 13. docet. Excerpta ex *Orione* p. 614, 7. habent: θερσκεία, ἐπὶ τοῦ ἀρέσκειν θεῷ· θεωρισκεία τὴν αἴσθ. Sylb. Tota glossa paene verbatim descripta est ab auctore Etymologici M. in voc. θεώσκω p. 412, 11. Sed vide *Hemsterhuium* in *Joh. Dan. a Lennep* Etymol. linguae Graecae P. I. p. 340 sq. Larcher.

74) Θέω significat *curro*. Etymol. M. p. 405, 5o. τὸ δὲ θέρω, παρὰ τὸ θέω τὸ τρίφω. Larcher.

75) Θέρω Θερίσκω] Legendum procul dubio est Θέρω sine Θερίσκω. Vid. Etymol. M. p. 414, 49. Larcher.

76) ὡς στέλλω στελίσκω] Legendum suspicor ὡς στερῶ στερίσκω. Nam στέλλω et στελίσκω ne Graeca quidem sunt. Etymologicon M. p. 414, 5o. ὥστερ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἴρω καὶ στέρω γίνεται εἰρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ι, οὕτως ἀπὸ τοῦ Θέρω Θερίσκω, διὰ τοῦ ι· ἀπὸ δὲ τοῦ καθ' ὑπέρθεσιν Θρώσκω· καὶ κατὰ συνίζησιν, Θρώσκω. Larcher.

77) μεταθέσει τοῦ ὃ εἰς ω] Potius legendum videtur μεταθέσει Θρώσκω, τροπῇ τοῦ ὃ εἰς ω, καὶ συγκοπῇ Θρώσκω. Larcher.

78) ἄγαγον ταγαδὸν] Corrige τὸ ἀγαδὸν ταγαδὸν. Vid. Etymolog. M. p. 402. 3o. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 502. totum *Orionis* locum attulit sic, vt ante Δώριον non interpungeret, post δούτερον addendum putaret ἄν, et pro ἀγαγον leg. ἀγαθὸν iubret. Praeterea παρὰ Δωριεῦσι legit, Θηβαίοις. ibidem negat opus esse, vt ἄν ponatur, quod iudicium ego quidem non vbique sequendum arbitror, sed ἀγαγον rectius *Bastio* in τὸ ἀγαθὸν mutandum suspicatur.

79) παρὰ τὸ θόλον] Vel παρὰ τὸν θολὸν legendum est, vel παρὰ τὸ θολόεις. Vid. Sylburg. ad Etymolog. M. p. 455. 28. (p. 808. edit. Lips.) Larcher.

80 Θόλος δέ] Scribi debet θολὸς δέ, cum accentu in vltima. Larcher. Nam non solum in Etymologico M. p. 411. 28. et 3o. inter se distinguuntur θολὸς et θόλος, sed etiam ab *Orione* paulo post in voc. θόλος. Sic. De isto turbido humore, quem emittunt sepiae, vide *Oppianum* de Piscat. III. 156 sq. Larcher.

81) Θωρία] Lege Θωρίᾳ. Vid. Etymol. M. p. 402, 7. De-

Digitized by Google

Ἱερὸν ἦμαρ[81]. οὗτως εἴρηται τὸ πρὸ τῆς μεσεμβρίας[82]. ἐν τούτῳ γὰρ τῷ καιρῷ ἔθυον τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τοῖς χθονίοις.

Ἰσχυϊκός. διισχυὸς τις ὤν, καὶ διωγμός, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς γ.

Ἰωή. ἡ μετὰ ποσὶς Φαινὶς ὁρμή. ἀπὸ τοῦ ἴδναι καὶ ἐμπεριπίπτειν τινα ποσίν.

Ἰγνύα. τὸ ἐπισθεν τοῦ γόνατος. ἐτεὶ αἴτιον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ ἰκνεῖσθαι, ὃ ἐστι παρεῖσθαι.

Ἰδυσθείς. οἷον τὸ ἡνίοχ[84] δυσθείς. ὀηλοῖ δὲ καὶ τὸ[85] καυθῆναι. παρὰ τὸ ἴζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω[86].

Ἰάμηροι. οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμοιραμένοι[86]. παρὰ τὸ μέρος[87], ὃ σημαίνει τὴν εἱμαρμένην καὶ κακοτάδιον.

Ἰκρία[88]. τὰ σανιδώματα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν.

Ἰξύς. εἴρηται οἷον ἀξυστὶς τις οὖσα[89], ἣν οὐχ οἷόν τε ξύσαι καὶ νιφάσασθαι.

Ἴσθιον[90]. τὸ κόσιον, τὸ περιτιθέμενον τῷ τραχήλῳ. ὃθεν καὶ παρίσθμια.

Ἰλλίζειν, τὸ διανοεῖσθαι. παρὰ τὸν Ἴλλον, ὃ ἐστι διαστρωτῆρα μέσου κυρίως. ἢ τὸ διανοεῖσθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· παρὰ τὴν εἴλλησιν, τὴν κίνησιν.

Ἰάψαι. πλεονασμῷ τοῦ α. παρὰ τὸ ἵπτω ἴψω ἰάψω.

Ἰῆβις[91]. ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. παρὰ τὸ ἴημι· ὁ τοξότης· παρὰ τὴν ἴησιν[91] τῶν βελῶν, ἤτοι τὴν ἄφεσιν. τὸ δὲ ἦβι Φοίβε[91] κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι, ὅτι αὐτὸς[94] ἐστὶ τῷ ἡλίῳ· ὅτι πανταχοῦ ἴησι τὴν ἀκτῖνα.

Ἰσχνίος. παρὰ τὸ ἴσχω, οὗ παράγωγον ἰσχνῶ. ὄνομα ἰσχνός.

Ἰόνιον. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καταβάσει τῇ ἀπὸ τῆς κορυφῆς κάτω ἰέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκτεῖσθ[95]· ἄρχεσθαι τὰς ἴνας, τουτέστι τὰ νεῦρα· ἐκτείνῃ γὰρ ἑαυτὰ διὰ τοῦ σώματος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ[96]. Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν.

Ἰατρικὴ. πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἰατικὴ τις οὖσα, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι.

Ἴουλος ἑκλίγῃ ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ ἴουλου, πολλοὺς καὶ πυκνοὺς πόδας ἔχοντος· ἢ ἀπὸ τοῦ οὐλως καὶ πυκνῶς εἱλοῦσθαι[97].

Ἱερὸν ὀστοῦν, ἑκλίγῃ τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος, ὅτι μάγα ἐστίν.

Ἰσθμὸς. Θέλκτραν ἔχων[98] ἑκατέρωθεν, βάσιμος. ἴσθμια δὲ τὰ βήματα.

Ἴθεια μᾶλλα. κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίτχυρα[99].

Ἰλύς. ἰλύσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἰλύς.

Ἰγνις. ὁ ἀπόγονος. παρὰ τὴν ἰνὸς γονικὴν παρωνύμως[100].

Ἰσις. παρὰ τὸ ἴσον. ἢ αὐτὴ γὰρ ἐστὶ τῇ γῇ, ἥτις ἐστὶ σφαιροειδὴς[1].

Ἰμονία[2]. παρὰ τὸν ἰμάντα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ἰτέα[3]. παρὰ τὸ ἰέναι. ταχέως γὰρ αὐξεται.

Ἴμερος. παρὰ τὸ ἵημι καὶ ἵεσθαι. ἔστι γὰρ βαλέειν[4].

---

inceps quoque legendum est παρὰ τὸ ὀσῦ. Vide notam *Sylburgii* ad Etymologici dictum locum (p. 806, edit. Lips.), quocum consentit Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

82) *Ἱερὸν ἦμαρ.*] Scribendum est *Ἱερὸν ἦμαρ.* Vid. Etymol. M. p. 425, 51.

83) *μεσημβρίας.*] Hoc loco et paulo post male scriptum est pro *μεσημβρίαστ*, quod recte legitur in Etymol. M. l. l.

84) *ἡνίοχ.*] Corrige *ἰνίοχ*. Vid. *Eustath.* in *Homeri* Iliad. *A.* p. 216, 37. et Etymolog. M. p. 423, 27. Larcher.

85) *παρὰ τὸ ἴζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω.*] Hic locus mutilus est. Nam si ita scripsisset *Orion*, omisisset, quemodo *ἰδυσθείς* deducat ab *ἴζω*. Locunam sarcire potes ex Etymologico M. p. 423, 28. cum quo facit Etymologicon MS. Biblioth. Reg. Larcher.

86) *μεμοιραμένοι.*] Magis mihi placet *μεμορημένοι*, quod habet Etymol. M. p. 429, 1. Nam *μορῆσαι* ibidem p. 553, 11. explicatur verbo *κακοπαθῆσαι*. et p. 229, 31. *μορεῖν τὸ πονεῖν*. Sed *μεμοιραμένοι* sunt *sortiti*, et hoc verbum non confirui cum *περὶ* potest.

87) *παρὰ τὸ μέρος.*] Necessario scribendum est *παρὰ τὸ μόρος*, vel *παρὰ τὸν μόρον*, vt in Etymologico M. p. 429, 1. legitur. Nam τὸ *μέρος* non huc pertinet.

88) *Ἰκρία.*] Passim commemorat *Homerus*, vt Iliad. *O.* 685. *ὡς Ἄλλος ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν φοίτα.*

Nam Ἴκρια ibi scribitur. Larcher.

89) *ἐξυστὶς τις οὖσα.*] Scribe *ἐξίς τις οὖσα*. Vid. Etymol. M. p. 428, 6. Larcher.

90) *Ἴσθιον.*] Lege: *Ἴσθμιον*. Ita omnia bene procedent. Vid. Etymolog. M. p. 433, 31. *Homerus* Odyss. *Σ.* 299 et 300. *τὸν δ' ὑπὲρ Πηνειόφιν Πελασγικὸν ἕστασε ἴσθμιον ἔντοσθε θύρηθεν, περιπλὲξ ἄγκλιμα.* vbi vide *Scholia*. Larcher.

91) *Ἴησις.*] *Aristarchus* scribi iussit *Ἴήσις*. Vid. Etymolog. M. p. 426, 53.

92) *τὴν ἴησιν.*] Fortasse legendum est *τὴν ἴησιν*. Nam in Etymologico M. p. 419 56. reperitur: *ἀπὸ τῆς ἴέμενος, ὅ ἐστιν ἀφίεσαι, τῶν βελῶν*. Ita etiam ibidem p. 426, 54.

93) *ἦβι Φοῖβε.*] Apud *Homerum* Il. *O.* 365. et alibi.

94) *αὐτὸς.*] Legi debet *ὁ αὐτός*, vt paulo post, editum est in Etymologico M. p. 426, 51. Conf. paulo post in *Ἰσις*.

95) *ἐκτεῖσθ.*] Scribendum est *ἐντεῖσθαι*. nisi aliud vitium latet.

96) *Οὐ γὰρ ἔτι* etc.) Est versus *Homeri* Odyss. *A.* 218. Larcher.

97) *εἱλοῦσθαι.*] Reponendum est *εἰλεῖσθαι*. Vid. Etymol. M. p. 428, 28.

98) *Θέλκτραν ἔχων.*] His verbis praemittendum videtur nomen *τόπος*, vt reperitur in Etymologico M. p. 433, 28. Larcher.

99) *κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα.*] Etymol. M. p. 432, 13. *κατ' ἐπιγραμμὸν, τὰ ἀσθενῆ, καὶ οὐ ἰσχυρά*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *κατ' ἀντίφρασιν σημαίνει τὰ ἀσθενῆ καὶ οὐ τὰ ἰσχυρά*. Respicit autem glossa *Homerum* Iliad. *E.* 566. *τοῦ μὲν ἀρτιζόντε βέλε καὶ ἰφια μήλα.* ad quem locum *Scholiastes* κατ' ἐπιγραμμὸν, *ἀσθενῆ*. vbi non minus quam in Etymol. M. l. l. legendum est *κατ' ἀντίφρασιν*. Larcher.

100) *παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμως.*] Etymologicon M. p. 427, 25. *ἀπὸ τοῦ ἰὸς γίνεται παρώνυμον ἰνεῖ· δύναμαι γὰρ εἶναι τῶν πατέρων οἱ υἱοί, καὶ τῶν υἱῶν οἱ πατέρες*. Larcher.

1) *σφαιροειδὴς.*] Scribe *σφαιροειδὲς*. Ita etiam est in Etymologico M. p. 432. 50.

2) *Ἰμονία.*] Scribitur per *ω* apud *Macrobium* περὶ *Σχεδῶν* pag. 16. lin. 27. et in Etymologico MS. Biblioth. Regiae; rectius tamen per *ο*, vt probat *Aristophanes* in Eccles. 351. vbi corripitur:

ἀλλὰ αὖ νὺν ἰμονιὰν τιν' ἀποπατεῖς.

Arcadius, Grammaticus inedituus, apud *Hesychii* interpretes Tom. II. p. 51. not. 5. (p. 99. 15. nupert. edit. *Barkeri*, quae prodiit Lips. ap Gerh. Fleisch. *Meyn.*) dicit vsurpari eo sensu, quo *ἀντλητῆρων, vas ad hauriendum*. Etymologicon MS. Biblioth. Reg. *Ἰμονία. σημαίνει δὲ τὸ θέρμα, εἴς ὃ ἀντλοῦμεν τὸ ὕδωρ.* Larcher.

3) *Ἰτέα, salix.* Larcher.

4) *ἵετο γὰρ βαλέειν*] Sunt verba *Homeri* Il. *Π.* 583. et 866. Larcher.

Digitized by Google

ὑποθῶν[1]) γὰρ ἦεται ἐπὶ τὸν ποθούμενον. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἵππος. παρὰ τὸ ἵπταμαι, καὶ ἱάπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος ταχτήρος[2]). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἵλη[3]). τὸ πλῆθος· παρὰ τὸ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι.

Ἱκμὰς[4]). παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ τοῦ Διὸς ὄμβρος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἶρις[5]). ἡ θεός· παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν· ἄγγελος γὰρ ἡ θεός.

Ἶον· τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ ἀνίειμαι ταχύ.

Ἴνες. τὰ νεῦρα· παρὰ τὸ ἔω ῥῆμα τὸ ὑπάρχον. ῥηματικὸν ὄνομα ἶνις. καὶ ἔθω εἶνι, ῥῆσιν ῥήξω ῥηγνῦμι. αἱ δὲ ἶνες, τῷ εἶναι[6]) καὶ συνεστάναι παρέχουσι τῷ σώματι.

Ἰξὶς. ἶκω ἵξω, ἵξομαι ἰξίς. ὁ Φιλόξενος μέχρις ὧν Φιλόνους[7]) τύπων τὰ κτηνη· ἀντὶ τοῦ ἐνδα ἱκνοῦνται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀξὸς τις Φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα[8]).

Ἰάλλω. παρὰ τὸ ἴω παράγωγον. ἰάλλω, οἷον ἴάνει ποιῶ.20

Ἰοχαίρας. παρὰ τὸ ἴσχω, καὶ παράγωγον[9]) ἰσχνὸς, ἰσχαίρας· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, ἰσχαίρας· τὰ λεπτόδερμα[10]) συκα ἐν τῷ ἐκραίνεσθαι.

Ἰστία. παρὰ τὸ ἵζω. ἡ δὲ ἱστία παρὰ τὸ ἄζω. τὸ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἱστὸς καὶ ἱστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτου[11]).

Ἴτης. ὁ ἀπὸ πάντα ὁρμῶν· παρὰ τὸ ἰέναι. ἀπὸ τούτου ἰητηρικὸς[12]).

Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν[13]).

10Ἰλλύς. δηλοῖ ὑποστασιν ὕδατος, εἰς ταὐτὸ συναχθεῖσαν εἴληγιν καὶ σύνοδον.

Ἰοπὴ. παρὰ τὸ διοπὴ καὶ διωγμὸς· ἀπὸ τοῦ διώκω, ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωπὴ καὶ ἰοχμός[14]).

Ἰφθίμους. ἵνα μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, διασύνεται. Ὅμηρος[15]· ὡς ἄρα σὺν ἴῃσι Φοίβῳ. παρὰ τὴν ἴσιν τῶν μελῶν[16]). ἐπὶ δὲ τοῦ Φρήτου, ψιλοῦται· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι[17]). οὐτε γὰρ ἔκγονα κλυτὸς χθονὸς αὔξεται· οὐτε τόκοισιν ἴφιν κικμάτων· τῶν ἔρηντικῶν.

Ἴδρις. εἶδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων εἴσω καὶ εἰσομαι· τοῦ δὲ[18]) εἴδω καὶ εἶσω ὄνομα εἴδις. ἀποβολῇ τοῦ ε, ἴδις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἴδρις.

5) ὑποθῶν] Quid sit, cum ignarissimis nescio. Fortasse legendum est ὑποθών, vt ait glossema Hemeri ἴτης, et deinde, ἰέναι γὰρ ἐπὶ τὸν ποθούμενον, vel potius ὁ ποθούμενος γὰρ ἴεται ἐπὶ τον ποθοῦντον. LARCHER. Mihi multo simplicius atque adeo verius videtur, vt pro ὑποθῶν scribatur ὁ ποθῶν.

6) Ἵππος. παρὰ τὸ ἵπταμαι — εἶδος ταχτήρας] Primo conspectu emendabam: Ἵπτασ. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἱάπτω — εἶδος πλάσιγγος. Hesychius vocabulum ἵπτος nomine μυσὶς interpretatur. Sed πλάσιγξ est scutica, et legitur in Aeschyli Choeph. vers. 288. Sed re melius pensitata, longissimum totam refingendam esse arbitror sic: Ἵπτος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἱάπτω, οἷα κόπτω κόπος. καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος ταχτῆρος. LARCHER. Etymologicum M. p. 449. 26. Hac occasione data emendabo locum Etymologici M. modo indicatum; qui in mendis cubat: σημαίνει τὴν παχεῖαν τῶν μιῶν, καὶ τὸ πραιτώριον. Pro hoc enim vltimo legendum puto πρωτοσφόριον. Glossae veteres Labbaei: „πτωτ, prensurium.“ Hanc correctionem praetiputi acutissimi Brunckii solertia ad Aristophanis Plutum pag. 268. Hinc reponendum apud Aeschylum Prometh. 565. ἵπου μοτος δίζηται, et apud Pindarum Olymp. IV. 11. ἵπου ἔγκυκλον, vt optime conciverunt viri eruditi Frid Gedike ad Pindari Carmina selecta, et Christ. God. Schütz ad Aeschyli dictum locum. Conf. Toup. Emendat. in Hesych. Tom. III. pag. 365. LARCHER. Bentleium potius vel Hemsterhusium nominare debebat Larcherus, quam Brunckium

7) Φιλόνους] Scilicet ad Homeri Il. B. pag. 379. lin. 22. πρωτοστιν αὐτοῦ (τοῦ ἰλαδὸν ἡ Ἴξ, ὁ σημαίνει τὴν ταξιν. καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν, διὰ τῆς ει διφθόγγου εἶχε τὴν ἀρχαιαν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴλω τὸ ανστρέφω· ἐξ οὗ νοτε καὶ τὸ εἰλιλαν. τοτεροῦ δὲ οὐ γίνεται, ἀλλ' ἐν τῷ ἡ γραφῇ. Apposite auctor Etymologici M. p. 597. 51. Ἰλίδια, τὰ ἀποβλήματα· παρὰ τὰ περιπλοῦσθαι αὐτὰ τοῖς ποσὶν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πίθῳ εἱλεῖσθαι. LARCHER.

8) Ἰμάς] Vid. Homer. Il. P. 592. et Herodot. III. 125. LARCHER.

9) Ἴρις κ. τ. λ.] Excerpta ex Orione p. 614. 14. habent hanc glossam: Ἶρις, ὁ τοχαλιάρης ζωστ· παρὰ τὸ ἰρεῖν· καὶ σημαίνουσ γλώσσα. Suspicor vtramque ab Orione profectam, sed ab alias librariis aliter truncatam fuisse.

9) παρὰ τὸ ἴω — καὶ ὄθω εἶνι.] Pro εἶνι legendum videtur εἶμι. Vult enim Orion vocem Ἶνες derivari ab ἴω, vt εἶνι derivatur a εἶμι carro. Conf. Etymol. M. in voc. εἶτ p. 410. 16. Paulo post, pro τῷ εἶναι, legendum puto τοῦ εἶναι. LARCHER. Scilicet legendum videtur δύναμιν τοῦ εἶναι. Sed rectius fortasse legas τὸ εἶναι.

10) μέχρις ὧν φθάνεκα] Cum Etymologico M. p. 428, 3. acribendum est μέχρις οὗ ἂν φθάνει. LARCHER.

11) ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀξὸς τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα] Etymol. M. p. 428. 1. ἀξὸς τὸ ὀξὺ· παρὰ τὸ ἀγειν τὰ ὄρνεα. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ἶρις· Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἀξειν τὰ ὄρνεα. LARCHER. Conf. Excerpta ex Orione p. 614. 22.

12) καὶ παράγωγον] Corrige οὗ παράγωγον. Vide supra in Ἰοχαίρας. LARCHER.

13) τὸ ἀστροθύτρα] Lege τὰ ἀστεροθύτρα. Vid. Etymolog. M. p. 434, 17. LARCHER.

14) παρὰ τὸς Ἰλιάδος διαλέκτου] Emenda: παρὰ τὴν Ἰάδοτ διάλεκτον. Vid. Koen. praelat. ad Gregor. de Dialectis pag. XXII. edit. Schaefer. Idem Koenius in praecedentibus bene exhibet τοῦ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω, non τὸ δὲ ἵζω.

15) ἰοχήτρων] Legendum omnino est ἰσιτήρων. Vid. Etymolog. M. p. 455, 39. vbi male laudatur Ἴρως pro Ἰρῖνν. Voce ἰσιτῆρων vsus est Demosthenes de Falsa Legatione p. 279. ad quem locum Taylori nota est consulenda. Conf Snidam in Ἰσιτῆρες.

16) Ἰφθίτ· παρὰ τὸ ἰθύειν] Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἰφθίτ· παρὰ τὸ ἰθύειν ἰθίτ· ἰσίτ τὸ σὺν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, ἰφθίτ. LARCHER. Etiam in Excerptis ex Orione p. 618, 21. post ἰθύειν additur: πλεονασμῷ τοῦ φ, ἰφθίτ.

17) ἰσχμὰς] Vide supra Ἰκμάς.

18) Versus Homeri Iliad. Θ. 365. sic legendus est: ὣς ἄρα σύν, ᾗτε Φοίβῳ. Confer ibi Scholiastem et Eustathium p. 1020, 17. LARCHER. Conf. supra Ἰφίτα.

19) τῶν μελῶν] Lege τῶν βελῶν. In veteribus Codicibus literae ῆ et ᾶ insidem fere ductibus exaratae sunt, In Aldina Sophoclis editione legitur: τὴν αὖ τῶν ἤλον μελῶν, ex qua in omnes alias, praeter Iuntinam, irrepsit μέλων, vbi legendum est βελῶν. Primus hanc mendam profligauit acutissimus Brunck, quem vide ad Euripidis Orestem vers. 1260. et ad Aiacem Sophoclis vers. 877. LARCHER. Conf. Bast. ad Gregor. de Dialectis p. 708. edit. Schaefer.

20 Versus Sophoclis sunt in Oedipo priore vers. 171 sqq. et sic legendi atque ordinandi:

οὔτε γὰρ
ἔκγονα κλυτὰς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τοκισιν
ἴφιν κικμάτων ἀντίγονα γυνᾶικες.

ad quem locum vide Scholiastam veterem, et notam Brunckii, et in eius Lexico Sophocleo vocabulum ἴφιος. LARCHER. Nimirum τῶν θρηνητῶν ab Orione adiectum est ad interpretandum nomen ἰφίτων.

21) τοῦ εἴδω] Legerim ἀπὸ τούτου τοῦ εἴδω. Edidi autem in his vbique spiritum lenem pro aspero.

Digitized by Google

Ἰξάλου αἰγὸς[22]. παρὰ τὸ[23] ἴξω μέλλοντα. πολλάκις δὲ τὰ παράγωγα ἀλλάσσει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀπὸ δασέος γίνεται ψιλόν. οὕτως Ἵκω, ἵξω, ἵξαλος. οἷον αἷμα[24] δασύνεται, ἄμυδις δὲ ψιλοῦται, ἅρμις δασύνεται[25]. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἰδάλιμος. Βοὸς. τούτου παράγωγον ἴδιμος. προθέσει[26] τοῦ ἀπ. ἰδάλιμος. οὕτω Φλόξενος.

Ἰοὴ[27]. παρὰ τὸ ἴω ἰοή, ἡ διὰ νοουμένη εἰς ἀκοήν.

Ἶσος. παρὰ τὸ εἶδω τὸ ὁμοιῶ, οὗ μέλλων εἴσω. ῥηματικὸν ὄνομα ἶσος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Κ.

Κάλχας. παρὰ τὸ καλχαίνειν[28], ὃ ἐστὶ κατὰ βάθος μερμηνᾶν· καὶ κάλχη, ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν τὸ πορφύρειν τὸ μερμηνᾶν.

Κρῆνων. τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ῆ, ὡς γνόφος ὀνόφος· οἷον κημῶδον τι ὄν· τοιοῦνον τὸ κάρ[29].

Καρπός. ἀπὸ τοῦ κεκαρφῆσαι τὸ ἐξηράνθαι καρπὸς λέγεται· καρφὸς τις ὤν.

Κρῆτες. παρὰ τὸ ἐν τῇ κράσει[30] βιοτεύειν. κυνηγητικοὶ[31] γάρ. Ἀπολλόδωρος καὶ ἐν Ἐτυμολογίαις παρὰ τὸ οὐ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν ὑγιεσν[32] ἀέρα.

Κονίσαλος. ὁ σεσαλευμένη κόνις. τῖλος κίλος[33].

Κτίλος[34]. κίλος[35]· παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι.

Κατήφεια. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ Φάη βάλλειν τοὺς λυπουμένους.

Κύπελλον. κύφελλόν τι ὄν.

Κενεών. ὃ κατὰ τὴν λαγόνα[36] τόπος, παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων[37]. καὶ λαπάρα διὰ τοῦτο[38]· λαπάξαι γὰρ τὸ κενῶσαι.

Κάπη. εἴρηται ἡ κατανεμομένη ὑπὸ τοῦ ἄσθματος τῶν ἵππων.

Κερδαίνειν. παρὰ τὸ κέαρ ἰαίνειν.

Κυθέρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἢ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ Φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ λεύθειν, κρυφίαν τινὰ οὖσαν κατὰ τὴν μῖξιν. Ἡσίοδος δὲ ἀπὸ Κυθήρων[39]· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

Κυνόσλα. καταχρηστικῶς καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὑπὸ κυνῶν ἁλισκόμενα[40].

Κόλωψ[41]. ὁ ἐν τῶν τραχήλου δερμάτων γινόμενος πασσαλίσκος[42], παρὰ τὸν δασμοῦσι τὴν νευράν. κόλλοπας δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καλοῦσιν· ἐκπιὼὴ ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο μόλλα.

Κεντρωνικές. παρὰ τὸ συνεχῶς κεντρίζεσθαι.

Καγχαλᾶν. διπλασιασμός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὡς χῶ, χαλῶ, καὶ καχαλῶ, καγχαλῶ. παρὰ τὸ ἐν χάσμασι εἶναι τὴν ψυχὴν χαίρουσαν. ἐς γὰ τὸ ἐναντίον ἐν τῇ λύσῃ συγχεταλῶν[43]. ἔνθεν τὸ ἀχασθαι, παρὰ τὸ μὴ διαχαλᾶσθαι.

Κέραμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κεκαυμένην ἕραν, τουτέστι τὴν γῆν.

Καρδία. παρὰ τὸ κράτος. ἢ ἡγεμονικωτάτη.

Κόλποι. παρὰ τὴν κοιλότητα εἴρηνται.

Κοτυληβρύτων[44]. τὸ δύνασθαι τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς ἀρύεσθαι.

Κοχῶναι[45], οἷον χᾶναι. διὰ τὸ Φέρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ παρέχοντα τὴν ἐκχυσιν τῶν περιττωμάτων.

Κώπαι[46]. παρὰ τὸ σκάπτειν τὸ ὕδωρ.

Κείρειν. παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ἀποκόπτειν τὸ κέρας[47], τουτέστι τὴν τρίχα. ἐπὶ[48] τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κορη, οὗ-

---

22) Ἰξάλου αἰγὸς] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Δ*. 105. Larcher.

23) παρὰ τὸ] Lege παρὰ τὸν, quia sequitur μέλλοντα. Larcher.

24) αἷμα] Legendum est ἅμα. Vid. supra "Ἀμυδις, et Etymol. M. p. 428, 49.

25) ἅρμις δασύνεται] Manca haec videntur esse. Fortassis *Orion* primo attulit exemplum spiritus asperi in lenem mutati, et deinde spiritus lenis in asperum transeuntis. Quemadmodum igitur ex ἅμα fit ἄμυδις, ita ἅρμις ex ἅρδ. Vid. Etymol. M. p. 422, 39. Fieri tamen potest, ut vana sit haec mea coniectura. Certe in Excerpta ex *Orione* p. 614, 21. haec leguntur: *Ἅρμις παρὰ τὸ ἅμα ἅδις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἅρμις.*

26) προθέσει] Mallem ἐπενθέσει.

27) Ἰοὴ] Vid. supra voc. Ἰων.

28) παρὰ τὸ καλχαίνειν] *Scholastes* Antig. 20.

θρῆσσα γὰρ τὸ καλχαίνειν· ἴσως.

ad quem locum adi veterem *Scholiasten*. Larcher.

29) τοιοῦνον τὸ κάρ] Lege τὸ ἠδίνειν τὸ κάρ. Vid. Etymol. M. p. 487, 28. Larcher.

30) ἐν τῇ κράσει] Emendandum est ἐν τῇ κέρασει. Et sic diserte legitur in Etymologico M. p. 487, 54. Larcher.

31) κυνηγετικοὶ] Mallem κυνηγετικοί, quod etiam est in Etymologico M. p. 487, 54.

32) τὴν ὑγιεσν] Ita scripsi pro τὸν ὑγιεσν.

33) τῖλος κίλος] Haec pertinent ad glossam sequentem. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614, 27. legitur: *Κονίσαλος, ἐπὶ τοῦ κόνιν σαλεύοντα.*

34) Κτίλος] Optime sic hoc loco scriptum est. Sed τίλος, quod legitur in glossa praecedente, nihil ad rem. Larcher.

35) κίλος] Reponendum est κριὸς, aries, *dux gregis*. Nam κίλος est vox nihili. Larcher. Vid. infra in voc. *Κριτίλος*.

36) τὴν λαγόνα] Scribe τὸν λαγόνα. Atque sic legitur in Etymologico M. p. 456, 28.

37) παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων] Lege παρὰ τὸ κενὸν εἶναι τὸν ὀστέον, ex Etymologico M. p. 456, 29. vbi tamen nolo aeque editur. Optime *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *Γ*. 284. παρὰ τὸ κενὸν αὐτὸν εἶναι ὀστέων. Larcher.

38) διὰ τοῦτο] Legendum est διὰ ταυτό. Larcher.

39) *Hesiodi* locus est in Theogonia vers. 198. Larcher.

40) Integriorem glossam vide in Etymologico M. p. 473, 38. Larcher.

41) Κόλωψ] Scribendum est duobus λλ. Κόλλωψ. Larcher.

42) πασσαλίσκος] *falsum canticulus* (immo *ponticulus*. St.), vulgo *chevalet*. Larcher.

43) συναγελάθει] Scribendum quis putet συναγελάσει, vt est in Etymologico M. p. 438, 47. Sed non est necesse.

44) Κοτυληβρύτων] Est ton Homerica, de qua vide *Scholiasten* ad Iliad. *Ψ*. 34. (vbi κοτυληβρυτεν editur) et *Eustathium* p. 1282. 44 et 46. Larcher.

45) Κοχῶναι] Vide *Hesychium* et ibi interpretes T. II. p. 335. not. 6. In vulgatis editionibus *Aristophanis* Equitt. 484. efferebatur neutro genere ante *Brunckium*, sed vir celeberrimus e MSS. correxit *sic κοχῶνας*. Larcher.

46) Κώπαι] Legendum est κώπη. Apud *Suidam* κώπα reperitur, sed ibi significat *monile*. Larcher.

47) τὸ κέρατ, τουτέστι τὴν τρίχα] Etymol. M. p. 457. extr. *κέρας γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχα ἐκάλουν. Homerus* Iliad. *Α*. 385. *κέρα ἀγλαὸ, παρθενικήπιο*. Larcher.

48) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ.] Haec pertinent ad eiusm

Digitized by Google

τὸν χάρη· ἀπὸ τοῦ δ' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ ὀρατικὸν πνεῦμα. κορῃ δὲ [49]) καὶ γὰρ ὑγροῦσιν καὶ τρυφερὰ ἡ κόρη. ἀπὸ τοῦ κορεῖν, ὃ ἐστι καλλωπίζειν, τὸν ὀφθαλμόν. καὶ κόρη ἡ παρθένος, ἡ καθαρὰν καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν.

Κυφὲλη, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. διὰ τὸ κοῖλον, καὶ κύφον, καὶ κογχοειδὲς, καὶ τοῖς ἀγγείοις ἐοικέναι. ὁ κυψελίτης [50]) βύσσος, ὁ ἐν τῷ ὠτὶῳ φύσμενος. Φιλόξενος.

Καφαλὴ. ἤτις κεφαλὴ ἐστι [51]). παρὰ τὸ κάρβεσθαι, ὅτιο ἐστι ξηραίνεσθαι. ξηρὰ γὰρ καὶ ὀστώδης αὐτὴ [52]) κατὰ Ἀπολλόδωρον.

Καλύφη [53]) ἐστὶ παρὰ τὸ σκέπειν καὶ καλύπτειν τὸν ἐγκέφαλον. τινὲς δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, κεφαλὴ τις οὖσα, ἐν ᾗ κεῖται τὰ φάη. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς κυφότητος. τὸ γὰρ περιφερὲς, κυφὸν λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ κύμβιον, τὸ περιφερὲς ποτήριον. ἤτοι κυφίδιον καὶ ἀμβικύτελλον, τὸ περίκυφον ἔκπωμα.

Κάρα. ἀπὸ τοῦ τετράχθαι [54]).

Κράτα. τὴν κεφαλὴν, ἀπὸ τοῦ κράτος [55]), ὡς ἐνταῦθα τοῦ ἡγεμονικοῦ τυγχάνοντος· παρὰ τὸ κραίνειν καὶ βασιλεύειν τοῦ ὅλου σώματος [56]). ὅθεν κρανίον καὶ κέρατα. τὰ ἐκ τοῦ κρανίου φύσμενα. Σωρανός.

Κωδία [57]). ἀπὸ τοῦ τοὺς γενομένους αὐτῆς καματώδεις [58]) Φίλαν ποιεῖν. ὅθεν καὶ κωδίων, ἐφ' ᾧ [59]) κοιμᾶσθαι.

Κορυφὴ, τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. ὅτι τοῦ [60]) κράτος ὁρεῖφ. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κακρύβθαι ὑπὸ τῆς τριχός. κρυφὴ καὶ κορυφὴ.

Κιονὶς. ἤτις λέγεται καὶ γαργαρεὼν παρὰ τὴ Ἰπποκράτει [61]), διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ἦχον ἐν τῷ γαργαλίζεσθαι [62]). οἱ δὲ σταφυλὴν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς καταστάζεσθαι. ἡ ἀπὸ τοῦ τὸ ἄκρον αὐτῆς φαίνεσθαι ὅμοιον βαγί. κιονὶς δὲ ἤτοι παρὰ τὴν χρῶν τῶν ὑγρῶν, ἢ παρὰ τὸ κίονες ἔχειν τύπον καθ' ἑκατὴν οὖσαν ἐπιμήκη. οὕτω Σωρανός.

Κωφὸς. παρὰ τὸ ἐκκεκῶφθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄπα ἐν τῷ ἀκούειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλάλου τὸ αὐτό [63]).

Κριδῆ. ἀπὸ τοῦ ἀτοκεκριδῶσαι [64]) τῶν ἀκρῳδύων. ἀκρῳδρυα γὰρ ἠθῶνον πρὸ τῶν καρπῶν.

Κρίδ. Ἡρωδιανὸς οὕτω ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ κέρα [65]) κέρος, συγκοπῇ κρίδος.

Κρίβανος. παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαύνος ὄνομα. ἐν ᾧ αὐτοῦσι καὶ φρύγουσιν ἢ κριδῆν [66]) κρίμνον.

Κλοιὸς *). παρὰ τὸ κλεῖν. περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.

Καταπροΐξεσθαι. ἀπὸ τῆς προικὸς, ἣν δικαιοῦντες Ἴωνες προῖκα λέγουσιν. ὥστερ οὖν ἡ προῖξ δοτὴ δίδοται [66]), οὕτω φησὶν [67]), οὐ δωρεὰν μὲν κατεχωσάσαι τὸ [68]). ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ἀν ἔπραξε. καὶ ὁ ἐπαίτης ὁ προῖκα αἰτῶν, προΐτης [69]).

---

glossam. Fortassis ex Etymologico M. p. 484, 4. legendum est: *Κορᾶ καὶ κουρὸ, ἀπὸ τοῦ κείρω κἀκορημι. ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη, οἱονεὶ γέρη τὶς οὖσα ἀπὸ τοῦ — πνεύμα.* Vide Etymol. M. p. 480, 37. Larcher.

49) *κόρη δὲ καὶ γὰρ ὑγροσύνῃς κ. τ. λ.* Scribendum puto: *κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος· καὶ γὰρ ὑγρὸς.* Vid. Etymol. M. p. 480, 32.

50) *ὁ κυψελίτης ῥύπος.* Sordes aurium dictae sunt *κυψελίς* et *κυψέλιον*. Vide *Hesychium* et *Rufinum* in Auctario Emendationum ad T. II. p. 392. Conf. *Henr. Steph.* in indice Thesauri. Hinc emendandum comicio *Κυψελὶς, ὁ ῥύπος.* Larcher.

*) *Καφαλὴ. ἤτις καφαλὴ ἐστι.*] In Excerptis p. 614, 35. est: *Καφαλὴ ἤτοι καφαγὴ ἀπὸ τοῦ καφεῖν οἷον.*

51) *αὐτὴ κατὰ Ἀπολλόδωρον.*] Librarius iunxit quae separanda erant, et separanit quae iungenda. Punctum ponendum est post *αὐτὴ*, et deinde legendum: *Κατὰ Ἀπολλόδωρον κέλευθ τοῦτο κ. τ. λ.* Vide Etymol. M. p. 489, 6. Larcher.

52) *Κέλευθ* non est initium nouae glossae. Vide notam praecedentem. Larcher.

53) Vide *κάρηον* paulo superius, et Etymolog. M. p. 444, 24. Larcher.

54) *ἀπὸ τοῦ κράτος.*] Legendum est *ἀπὸ τοῦ κράτους.* Vide Etymol M. p. 485, 3. vel *ἀπὸ τοῦ κρατοῦ.* Nam est a *κράτ*, et *ῠλῑ Choerobosci* apud Etymol. M. p. 485, 7. Larcher. Ego *κράτους* praetuleram. Nam *Orion* refert *Sorani* sententiam.

55) *τοῦ ὅλου σώματος*] In Etymologico M. p. 485, 5. legitur *τοῦ ἄλλου σώματος*, quod perinde est. Sed *Orionis* lectio praeferenda mihi videtur. Larcher.

56) *Κώδια* vel *κώδεια, caput papaueris*, Larcher.

57) *γυναικύτατ αὐτῆς καματώδεις.*] Cum Etymologico M. p. 498, 1. corrige *γυναικύτατ αὐτῆς καματώδεια.* Larcher. Nominum *κῶμα* et *sopor*. Vide Etymol. M. p. 499, 5. et Etymol. Gud. p. 357, 36.

58) *ἐφ' ᾧ.*] Malim *ἐφ' οὗ*, quanquam etiam in Etymologico Gudiano p. 357, 6. legitur *παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι.*

59) *τοῦ κράτος.*] Lege *τοῦ κρατός. quia κρᾶς est caput.* Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 614, 35. habent *κάρατος.*

60) *παρὰ τὸ Ἱπποκράτει.*] Vide *Hesychium* in v. *Γαργαφὼν* et ibi interpretes T. I. p. 802. not. 21. et *Foesii* Oeconom. Hippocratis p. 135. Larcher.

61) *γαργαλίζεσθαι.*] Legendum est *γαργαρίζεσθαι.* Nam *γαργαλίζεσθαι* est *lasciuia agere*. Larcher.

62) In priore significatione nomen *κιονὶς* accepernt recentiores, veteres vero in altera. Vide *Herodotum* I. 34 et 47. et si tanti est, notas 85 et 93. ad versionem Gallicam *Herodoti*. Larcher. Pro praesente *κρεμαζόδαι*, quod etiam Etymol. M. p. 500, 4. habet, aptius videtur perfectum *κεκρεμάζοδαι*, quod legitur in Excerptis ex *Orione* p. 614, 36.

63) *ἀτοκεκριδῶσαι*] Forsan legendum est *προκεκριδῶσαι.* Vide Etymolog. M. in v. *κριδῆ* p. 488, 20. Larcher.

64) *κέρα*] Legendum est *κέρας* cum auctore Etymologici M. p. 488, 17. in v. *Κρώς*. qui damnat hanc etymologiam. Nam secundum eum deberet esse *κερᾶος*, non *κρώς*, et fit *κεραῶς* ὁ *κέρως*, et *ουδᾶος* ὁ *οὖδας*. Sed parum sibi constat, quippe in voce *κιμῖα* p. 460, 15. dicens, vocem *κρῖα* venire a *κίρας*, ὁ *σημαίνει τὴν τρῖγα*. Larcher.

65) *ἡ κριδὴν κρίμνον.*] Legendum est *ἡ κριδὴν ἢ κρίμνον.* Proprie *κρίμνον* est *pars crassior farinae hordeaceae*. Vid. Etymolog. M. p. 487, 14. Larcher.

*) *Κλοιὸς.*] Ita etiam Etymolog. M. p. 472, 7. Sed fortassis *Orion* glossam posuit *Καλὸς*. Saltem in Excerptis p. 614, 37. legitur: *Καλὸς παρὰ τὸ κλεῖν· περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.* vbi *Καλὸς* scribendum est. *Schol. Aristoph.* ad Plut. 476. *Κύφων δὲ δεσμὸς ἐστι, ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλόν.* vbi vid *Hemsterhus.* Caeterum *περιτιθέμενος* rectius videtur, quam *παριτιθέμενος* Etymologici Magni.

66) *δωρεὰν*.] Legendum est *δωρεὰς* cum Etymologico M. p. 449, 35. et *δωρεὰν* aduerbialiter sumendum, et subaudiendum *κατὰ*. Larcher.

67) *φησὶν*.] Videtur nomen *Ἀρχίλοχος* deesse. In Etymologico M. p. 449, 34. legitur *φασὶν*.

68) *Οὐ δωρεὰν μὲν κατεχωσάσαι.*] Si vera est haec lectio, quam etiam auctor Etymologici M. agnoscit, verti debet: *haud impune me coniemnet* Sed suspicor legendum esse *Οὐ μὲν κατεπρόΐξεται, haud impune me illudet. Archilochus* apud *Scholiastem Aristophanis* ad Equit. 455. *τὸ δ' ἐπίτριτ' οὐ κατεπροΐξεται.* vbi ex Etymologico M. legendum est *ἐστὶ δ' ἐπίτριτος οὐ κατεπρ.* et optime vidit *Valckenarius* ad *Herodot.* III. 36. p. 213. Larcher.

69) *ἐπαίτης ἐστὶ mendicus.* Idem significat *προίκτης* vel *προΐτης*, et sic pro *προΐτης* legendum apud *Orionem*. Larcher.

Digitized by Google

Καλύβη. οἷον καλύβη τίς οὖσα.
Καλὸς. παρὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον· ἢ παρὰ τὸ κηλεῖν. πάντες γὰρ τῷ καλῷ κηλούμεθα.
Κνίσσα. παρὰ τὸ κνισσᾶν μέλλοντα. κνισμὸς γὰρ γίνεται ἀπὸ τῆς ὀσφῦησεως.
Κίσσ. ἀπὸ τοῦ κίειν καὶ ἰέναι [*]). ἢ ὅτι βέβρηκέ τι ἐν αὐτῷ, οἷον ἐτετρόρυται.
Κειρία. παρὰ τὸ κείρεσθαι εἰς λαστά· ἢ παρὰ τὸ κέρας. ἐν τριχῶν γὰρ ἐγίνοντο αἱ κειρίαι [70].
Κολλάνιον [71]). τὸ ἀναπλοῦν καὶ κατανεῦον πάλαι [72]).
Κολεὸν [73]). παρὰ τὸ κεκοιλάνθαι, ἤτοι κοιλανθῆναι.
Κελαινεφὴς. ὁ Ζεύς. ὁ τὰ νέφη κλονῶν καὶ κινῶν, ἢ μελανοτοιῶν ἐν τῷ ὕειν.
Κέαρ. παρὰ τὸ κεκράσθαι ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἐτέρως ἐχόντων.
Κῆρ. παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα.
Κέλος [74]). ὁ δρομικὸς ἵππος. κέλλειν [75]) γὰρ τὸ τρέχειν. καὶ ἡ κέλευθος δὲ παρὰ τοῦτο.
Κάμηλος. κωμῳδοῦ τις ἐστὶν· ἀπὸ τοῦ τοὺς μηροὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι.
Κερανούς. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τοῖς κέρασι διαθεῖρόντων [76]). ἢ ὁ διὰ τοῦ αὐσιν, ὃ ἐστι κείειν, βλίττων.
Κόσμος, ὁ πάντα ἐν αὐτῷ [77]) κεκοσμημένα ἔχων καὶ διατεταγμένα.
Καινοῦν. τὸ ἑτάνυν κείμενον τὸ καινὸν [78]), ὃ ἐστι κτεῖνον. λέγω δὲ τὴν μάχιμαραν. κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ γενομένου ἔθους ἐν ταῖς θυσίαις [79]).
Κρῖος. παρὰ τὴν γενομένην κρῦσιν τῶν ἐν τῷ ψύχειν [80]), ὅτερ κρύος λέγεται.
Κολυμβᾶν. ἐτυμώτερον ∆ωριεῖς λέγουσι κολυβᾶν [81]). ἀ∙ὸ τοῦ κόλους, ὃ ἐστι κολοβοὺς ῥαίνεσθαι τοὺς ἐν τῷ ὕδατι, καὶ μὴ ὁλοτελοὺς [82]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Κλέος. παρὰ τὸ κλείειν [83]). ἐγὼ δέ σε κλείω ἐν· ἀπειρονα γαίαν.
Καλὸς. παρὰ τὸ καίω, βῆμα· οὗ παρκειμένος κείσομαι [84]) καὶ μέλλων κανῶ. ἀφ' οὗ καλὸς ὄνομα. ἢ παρὰ τὸ καλῶ καὶ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον [85]).
Κναφεύς. παρὰ τὸ κνάπτω, ὃ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κνῶ τὸ ξύω. ξύουσι γὰρ τὴν τῶν ἀκανάτων [*]) ἰματίων προκῶπα.
Κλῆρος. κλῶ ἀστὶ βῆμα μονοσύλλαβον, ἀπὸ τοῦ καλῶ συγκοπέν· οὗ μέλλων κλήσω. ὅτου ὄνομα κλῆρος· ὁ καλῶν ἐφ' ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς παρὰ τὸ κάλλω τὸ ξύλον· ἐπεὶ ἐν ξύλοις ἐχαράττοντο οἱ κλῆροι.
Κρωσσόν. παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· γενόμενον ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ [86]), κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ ὑδρίαν ἢ τι ἄγγος εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ.
Κλείω κλείσω κλεινός.
Κῶμα. κοιτῶ κοιμήσω κοίμημα· συγκοπῇ κοῖμα· τροπῇ τῆς οι εἰς ω, κῶμα.
Κότος· παρὰ τὸ κέω, οὗ παθητικὸν κέομαι.
Κορμός. παρὰ τὸ κείρω [87]).
Κλαῖω. παρὰ γωγυον συγκοπὲν ἐκ τοῦ καλῶ. ἐτικαλοῦνται γὰρ τοὺς ἀποθανόντας οἱ πάλαι ὄντες.
Κῆλον. παρὰ τὸν κήω μέλλοντα [88]) τὸ κοιμᾶν, καὶ τλεπνωμῷ τοῦ ἐ. "Ὄμηρος [89]), πυρὶ κηλέῳ. παρὰ ὃτ τὸν αὐτὸν κήσω μέλλοντα, ἀφ' οὗ κῆλον [90]). Ἄνω πάλαι, περίηλλα, τὰ οἱ πλώσιεν ἐλαφρῶς. τὰ περιεκκυμένα· ἐπ τοῦ ἥλιον ἐφρά.
Κήλῃ [91]) καὶ κηλη. παρὰ τὸ κῆλον καὶ κῆλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὸ μέρη γὰρ ἐκεῖνα [92]), εἰς ὄγκον ἐπιδίδωσε τοῦ συνηθους μείζονα. οὕτω Φιλοξενος ἐν τῷ περὶ Μονσυλλήμων ῥημάτων.

---

*) κίειν καὶ ἰέναι] Adde εἰς ἴφοε, quae verba addita reperiuntur in Excerptis p. 614, 39.

70) αἱ κειρίαι.] Vide supra κείρειν. Larcher.

71) Κολλάνιον] Lege Κολλάνιον, vel potius Κρήσσιον. Vid. Etymolog. M. p. 463. 48. quod inde emendabis. Larcher.

72) κῶλον] significat lignum. Hinc κηλώσιεον est iolleno, machina hauriendae aquae. Larcher.

73) Κολεὸν.] Corrige Κολεός. Larcher.

74) Κέλος] Lege Κέλης. Larcher.

75) κέλλειν.] Lege κέλλειν. Optime Etymol. M. p. 455, 40. ὁ δὲ Ἡρώων λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν, Sτ.] Conf. *Schol. Homeri* ad Iliad. *O.* 679. et *Spanhem.* ad *Callimachi* Hymn. in Delum vers. 143. Hac data occasione memiam etiam, quae in omnibus Etymologici M. insidet editionibus, p. 456, 21. ἐστι δὲ (κέλης) εἶδος πλοίου ἱρατικοῦ, ὃ ἐστι γαλία. Scribe ὃ ἐστι γαλία vel γαλαία. Vide *Cangium* in Glossario mediae et infimae Graecitatis p 235. Larcher.

76) Confer Etymolog M. p. 457, 39 sq. Larcher.

77) ἐν αὐτῷ.] Scribendum est ἐν αὐτῷ. In Etymologico M. p. 482, 11. legitur ἐν ἑαυτῷ.

78) τὸ ἑτάνυν κείμενον τὸ καινὸν.] Legendum puto τὸ ἔχον (vel τὸ ἔχον ἑτάνυν) κείμενον τὸ καίνον.

79) *Euripides* Iphig. in Aulide vers. 1565.

Καὶ, πρὶν δ' ἐς μέσους εἰς καινὸν χρυσέλατον
ἔθτιατ' αἷμ' ἱερᾶ φάσγανον.

Conf. *Schol. Euripid*, ad Orestem 196. et Etymolog. M. p. 443, 9 sqq. Larcher.

80) κρῖος ἐν τῷ ψύχειν.] Lege τῶν ἐθνόντων ἐν τῷ ψύχει. Vid. Etymol. M. p. 491, 50. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614, 50. legitur Κρῖος. παρὰ τὴν κρύσιον τὴν ὑθόντων. τοῦτο γὰρ σημαίνει ὁ λεγε τό] κρύος.

81) κολυμβᾶν] Lege κολυμφᾶν. Vid. Etymol. M. p. 476. 2. Larcher.

82) ὁλοτελοὺς] Lege ὁλοτελεῖς, vt recte legitur in Etymologico M. p. 477. 4. Larcher.

83) ἐγὼ δέ σε κλείω κ. τ. λ.] Est versus *Homeri*, qui exstat Odyss. *P.* 418. et sic legendus: ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κ. τ. λ.

84) κείσομαι.] Corrige κέσομαι. Larcher.

85) Confer supra Καλὸς. Larcher.

*) τῶν ἀκανάτων.] Excerpta ex *Orione* p. 614, 44. dant τῶν νέων.

86) ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ.] Legendum videtur ἀπ' τοῦ κερῶ χέω. Sturz. Lucem praebebit Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Κρωσσὸς· ὑδρία, ἤτοι ἄγγος ἄλλο εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ. παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὸ κερῶ, κατὰ κρωσσόν. κρω- οἷον, Κύρνος δὲ νήσος· (quae sunt verba *Homeri* Odyss. *E.* 95.) ἀντὶ τοῦ ἐπέχων· οὐ γὰρ ἴδιαι περιῤῥαντα τὸ νῆσαι. καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι νεοκρὶ οἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστι αἱ νεοχεὶ ἐπιῤῥύσεις. Locus *Aeschyli* est Choeph. 342. Vide *Pollucem* VI. 21. p. 578 et *Hesych.* in v. Νεοκρὰς ibique interpretes T. II. p. 668. not. 20. Larcher.

87) Etymolog. M. p. 128, 26. κέω· ἔμπλεω, ἀφόρω, ὅθεν κορμός. Conf. ibidem p. 619 15. Larcher.

88) παρὰ τὸν κήω μέλλοντα τὸ κοιμᾶν.] Deest ὀηλοῦντα, vt sit παρὰ τὸν κέσω μέλλοντα, ὀηλοῦντα τὸ κοιμᾶν. Vid. Etymolog. M. p. 462, 26. et p. 463, 52. Larcher.

89) "Ομηρος.] Locus est Iliad. *Θ.* 217. Larcher.

90) ἀπὸ —— εἰλαφρῶς.] Est versus *Homeri* Odyss. *E.* 260. Larcher.

91) Κήλη est tumor scroti. Larcher.

92) παρὰ τὸ κῆλον καὶ κῆλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὸ μέρη γὰρ ἐκεῖνα] Haec corrupta sic emenda: παρὰ τὸ κῆλον καὶ κῆλον, ὃ ἐστι ξύλινον καὶ σκληρὸν· ἐπεὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα κ. τ. λ. Vide Etymolog. M. p. 463, 41. Larcher.

Digitized by Google

Κώμη. παρὰ τὸ κῶ ῥῆμα, οὗ μέλλων κώσω[93]. δηλοῖ δὲ τὸ κοιμᾶσθαι.

Καταχήνη. ἡ κόσμησις[94]. χαίνω χήνη καταχήνη.

Κελαρίζω. κερίζω, κελαρίζω[95].

Κλαγγή. κρὼ, παράγωγον κράζω, ῥηματικὸν ὄνομα κραγγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὑ, κραυγή. μετάθεσις τοῦ ρ εἰς λ, κλαγγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, κλαυγή.

Κρούω. κρὼ ἐστι ῥῆμα, παράγωγον κρύω, πλεονασμῷ τοῦ ὑ, κρούω, ὡς βρω ὁρύω ὀρούω.

Κλύω. παρὰ τὸ κλῶ τὸ φαίνω, πλεονασμῷ τοῦ ὑ, κλύω.το

Κολούω. Ὅμηρος. παρὰ τὸ κλῶ, ῥηματικὸν ὄνομα κλώθω, ὡς σῶ σάω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, κολοῦω. ἀφ' οὗ γίνεται ῥῆμα κολῶω. Θερσίτης δὲ μούνως ἀμετροεπὴς ἐκολοία[96].

Κεδνός. κοῶ τὸ νοῶ. ὁ μέλλων κοήσω. ῥηματικὸν[97] κοεδνός, συγκοπῇ κεδνός, ὡς τέρτιν τερπνός.

Καρκίνος. παρὰ τὸ κάρη κινεῖν συνεχῶς.

Καρίς[98]. παρὰ τὸ σκαίρειν, σκαρὶς τις οὖσα.

Κνώσσω. ἔστιν οὖν παρὰ τὸ κενοῦσθαι τὸ βλέπειν. στερίσκουται γὰρ τοῦ βλέπειν οἱ κοιμώμενοι.

Κτύπος. πλεονασμῷ τοῦ κ, τύπος τις ὤν. τὰ γὰρ τυπτόμενα ψοφεῖ.

Καῦρος. ὁ κοῦρος[99] πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, αὖρός τις ὤν. τὸν γὰρ κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν, καῦρον ἐτυμολογοῦσι. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ ῡ, γαῦρος, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι, ὁ ἐπηρμένος.

Καθός. παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὅπαν[100], κεκοτὸς τις ὤν, ὁ μὴτε ἀθεγγόμενος, μήτε ἀκούων[1].

Κορύβαντες. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ, κρύβαντές τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὸν Δία, ὡς μυθεύεται.

Κέχαρμα. οἷον ἀποκαθάρισμα δι'.

Κρησφύγετα. Φρούρια, καταφύγια, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα[2]. Φεύγοντες. τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγον τὸ χρησίμως[3] τοῖς Φεύγουσιν εἰς ἀσφάλειαν.

Κηώεις. ἀπὸ Σαλάμιος. παρὰ τὸ κέω τὸ κοιμῶμαι· Ὅμηρος δὲ κίων, ἀ ξεῖνε[4]. κενεὸς οὖν Σαλαμὶς καὶ κηώεις, ὁ εἰς τὸ κοιμᾶσθαι εὐεργαμένος. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονσουλλιάδων ῥημάτων.

Κλαίω. καὶ κλάω τὸν λητέν. κλάω τὸν κλέψω μέλλοντα κλέψ καὶ κλάψ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ᾰ εἰς ᾱ, κλάψ· ὡς βλέπω βλέψ βλάψ βλαῦ. ὅθεν παραβλῶπες[5] τῶν ὀφθαλμῶν.

Κονιορτός. κρὼ τὸ δρω[6] ῥῆμα, δρτω, ὀρτός· καὶ συνθέτως κονιορτός, ὁ τὴν κόνιν ὀρούων καὶ ὀρνῦσι, ὡς σπόρμ σκαρτός.

Κοντός, παρὰ τὸ κεντῶ ῥῆμα, κοντός· ὡς τρέφω τροφός.

Κωτίλος. πλεονασμός ἐστι τοῦ ῶ. κτίλος γὰρ ἦν, ὁ κριός· ὕστερ καταστρέφει εἰς τὸν πρῶον. πρέπεται γὰρ τῇ πραότητι· τὸ κολακεύειν[7].

Κλαίω· παρὰ τὸ κλῶ, οὗ παράγωγον κλαίω. κλᾶται γὰρ ἡ τῶν ἀνθρώπων Φωνὴ ἐν τῷ τοῦτο κάσχειν· ἢ καὶ ἡ ψυχὴ ἐστίν ἡ τὸ κλᾶσθαι παρέχουσα.

20 Κλίνω. παράγωγον ἐστι τοῦ κλῶ. κλᾶσιν γὰρ ὥσπερ λαμβάνει τῆς ὀρθοτήτος στερισκόμενα τὰ κλινόμενα. κατ' ἔνδειαν τοῦ μ. ὡς κελεύστω κλίνωμι[8].

Κέλας. παρ' τὸ κολλᾶσθαι· κόλλα τις ὤν. καὶ κατὰ τὸ ἀναντίλογ εὐσκολος εἴρηται, ὁ δυσχερὴς τινι κολλώμενος.

Κύμβιον· τὰ κύφα ἐκπώματα.

Κύμβαλα· οἷον κύμβαλά τινα ὄντα[9]· κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ β. καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ.

Κατήλιον· ηλόν λέγουσι τὸν οἶνον Ἴωνες, ὃν ἀνακαλοῦντα τὴν κεφαλὴν[10] βλάπτειν καὶ τὰς φρένας καὶ οὐκ ἐῶντα ὑβριάζ εἶναι.

Κόρυς· τη[11]. παρὰ τὸ κάρη, ἢ τὸ κίρνημι ἀτονοτῆ τοῦ[12] κάρυς τις ἐστί, καὶ κόρυς, τροπῇ οὖ εἰς ὄ.

Κρεσσί[13]· κορσοὶ τινὲς ὄντες· κατὰ μετάθεσιν τοῦ ὀ. παρὰ τὴν κόρσην, τὴν κεφαλήν, ἀπὸ τῶν πλοκάμων.

---

93) κώσω] Hinc corrige Etymologicon M. p. 499, 55. vbi male κόσω editum est. Larcher.

94) ἡ κόσμησις] Legendum est ἡ γόσμησις. Vid. Etymolog. M. p. 449, 47. *Aristophanes* Eccles. 634. δημοτικὴ γ' ἡ γυναικ, καὶ κατοχὴν τῶν εἰμοτέρων ἔσται πολλὴ. vbi *Scholiastes* nomen κατοχήν interpretatur nomine κατάγλωττ. Larcher.

95) κερίζω, κελαρίζω] Portassis legendum est λαρίζω, κλαρίζω. Nam apud *Hesychium* reperitur λαρίζει. Larcher.

96) Θερσίτης κ. τ. λ.] Est versus *Homeri* Iliad. *B.* 212. et sic legendus:

Θερσίτης δ' ἴτε μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολοίη.

Larcher.

97) ῥηματικὸν] Lege ῥηματικὸν ὄνομα. Larcher.

98) Καρὶς est *squilla*, piscis magnum caput habens. Larcher.

99) κοῦρος] τεῖε φρεσὶ adde cum Etymologico M. p. 447, 53. Larcher.

100) τὴν ὅπαν] Scribe τὴν ὄπα. Larcher. Videtur librarius (vel *Orion*, si mauis, ipse) sui saeculi morem secutus. Sic in Codice Veronica Graecae V. T. Alexandrino legitur ἀγιαν, ἀφίεσιν, γενιάναν, φρίναν, χτίζαν, et alia multa. Vid. quae collegi in libio de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 127. et 128. Add. *Reisk.* ad *Constantin. Porphyrog.* de Cerimoniis Aulae Byzantinae p. 80.

1) Vide etiam supra Κωφός, et ibi not. 62. Larcher.

2) Μίνωα] Corrige Μίνων. Larcher.

3) τὸ χρήσιμον] Adde στήλιον cum Etymologico M. p. 487. 4. Larcher.

4) Ὅμηρ. —— ξεῖνε] Sunt verba *Homeri* Odyss. *H.* 342. Eadem laudat auctor Etymologici M. p. 464, 50. sed verbum ὅμηρ male explicat διηγοῦμαι. Significat *surge*. Larcher.

5) παραβλῶπες τῶν ὀφθαλμῶν] Haec petita sunt ex *Homeri* Iliad. *I.* 499. (365.) vbi sic leguntur in vulgatis editionibus: παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὸ. *Orionis* vero lectionem affert *Eustathius*, et addit vulgatam, p. 768, 5. Vide etiam Etymolog. M. p. 631, 42. Larcher. Nimirum τὸν δ-letur *Orioni*, qui articulo additio videtur significare voluisse, sibi genitiuum ὀφθαλμῶν probari.

6) ὄρω] In Codice male legitur ὀρῶ. Larcher.

7) ὅπερ πεπατερῆσι εἰς τὸν πρῶον] Fortasse melius legas ὅστερ (sempe ὁ πρὼς) πατερῆσι εἰς τὸ πρῶον, vt πατερῆσι τὶ *inclinat*, quanquam ne hoc quidem satis mihi placet. Videtur etiam ὑπεται scribendum pro πρέπεται, et colon, quod est post πραότητι, delendum.

8) κατ' ἔνδειαν κ. τ. λ. vsque ad κελεύστω] Haec omnia putabam aliunde huc illata. Certe ab hoc loco aliena sunt.

9) Κύμβαλα· οἷον κύμβαλά τινα ὄντα] Drest aliquid. Lego cum Etymologico M. p. 496, 35. Κύμβαλα· παρὰ τὸ κύφον, οἷον κύμβαλά τινα ὄντα. Larcher.

10) τὴν κηφαλὴν βλάπτειν] Gumma ponendum est post κεφαλὴν, ac deinde legendum ὧστε βλάπτειν. Larcher.

11) τη] Cum Etymologico M. p. 482, 36. fortasse legendum est ἡ πρωτοφαλία. Larcher.

12) ἀτονοτῆ τοῦ] Vel post τοῦ deest aliquid, vel τοῦ, quod malim, est τοῖλεndum. Larcher.

13) Κρεσσί] Vide Etymologicum M. p. 490, 26 et 27. Larcher

Digitized by Google

Κόσμος· τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ο, παρὰ τὸ κίζω ῥῆμα· ὅθεν κέκασται, κέκασται, κεκασμένος· ὅ ἐστι ῥηματικὸν κασμός, καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς ο, καὶ ἐγκλιτῆ τοῦ τόνου, κόσμος. ἐπεὶ δὲ τοῦ παντὸς εἴρηται· ὁ ἐν αὐτῷ[14] πάντα ἔχων κεκοσμημένα· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ[15].

Κουρελιὰς· παρὰ τὴν ἄλα· ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ταῖς πόρεις νότιος.

Κακμὸς· παρὰ τὸ ὑπομένειν[16].

Κίνυς· ἡ ἰσχύς. παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁ ὁρμᾶν.

Κίβησις[17]· ἡ παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ κείδειν ἐν αὐτῇ τὴν βῆσιν[18], ἡ ἐστι τροφή.

Κάγκανα[19]. ἔηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα, παρὰ τὸ καίω, ῥηματικὸν ὄνομα κανόν. ὥστε καὶ ὡς τέκνανον καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ ἀκάνιον· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κάκανον, καὶ πλεοναζάντος τοῦ γ, κάγκανον.

Κατηγὸς· κάτω τὸ γνῶν. παράγωγον κατώων. κατνὸς οὖν ὁ ἀτοννῶν τὸ πῦρ, ὡς στίλβω στιλνός. εὐθὺ δὲ ὁ πολλάκις Φησ[20] πυρὸς ἀτμὸν τὸν κατνόν.

Καρχαρόδων[21]· παρὰ τὸ χαράσσω. ὁ κεχαρασμένους[22] ἔχων τοὺς ὀδόντας, οἷον ἐξυσμένους[23].

Κλωστῆρ· παρὰ τὸ κλώθω, οὗ ὁ μέλλων κλώσω, κλωστῆρ· ὡς λαμπὼν λαμπτῆρ.

Κακκαβῦ· ἐπὶ ὀθελικοῦ· ἀπὸ τοῦ πάντων ὀθελῶν[24] τὸ πολλαίνω. κάβη τὸ ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κακαβῆ, καὶ πλεοναζομῷ τοῦ κ, κακκαβῆ, σπεύδς ὁ πρὸς ὕψηση ἐπιτήδειον.

Κάκκαβος· ἐπὶ ἀρσενικοῦ[25].

Κίκκλος· παρὰ τὸ κυλῶ, καὶ συγκοπῇ, κλῶ· τὸ κατὰ εἴληψιν κελλώμενον[26]. ὄνομα κλῆς, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κόκλος.

Κρωτνός· παρὰ τὸ κάτω τὸ τνέω· ὅθεν κάτος τὸ τνεῦμα, καὶ κατνός. καὶ πλεοναζάντος τοῦ ῥ, κατὸς[27] ἐλίγχοη, καὶ μεταθέσει τοῦ ῥ· καὶ προσθέσει τοῦ ι, κρατνός.

Κοάλεμος· παρὰ τὸ κοῶ[28] ῥῆμα, τὸ νοῶ. κοῶ οὖν κόεμος, ὡς ἔχω ἔχεμος πεφύκωγον, καὶ τοῦ αλ πλεοναεμοῦ[29], κοάλεμος, εἴρηται ὁ μωρός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κοεῖν καὶ τὸ ἄλεμαι[30]· τὸ μάτταιον.

Κυρκαίνη· ἡ ταραχῆ, ὁ βόρβορος[31]. εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, κυῶ[32] ῥῆμα κυκάνω. πλεοναεμὸς[33] κυρκάνη. οὕτω Φιλόξενος.

Κορυθαίολος· αἰόλλω ῥῆμα τὸ κινῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω αἰόλος. καὶ σὺν ὄετον κορυθαίολος, ὡς καλλιω σκαπέτταλος.

Καλλιγύωνικα· ἀπὸ τῆς καλλιγύναικ εὐθείας. ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ ξ ἀπὸ τῆς πληγικῆς, ὦ γύναι, ὡς ἄναξ ἄνα· Ζεύς[34] ἀνα Διόσνανδε.

Κομιδῇ. κομίζω. κομιδῇ, ἐτιμέλεια.

Κονίς. παρὰ τὸ κονῶ κονίω, ἢ ἔγκειται ἡ κόνις· κόνιος κονίς, ὡς Κύπρις, Κύπριος Κυπρία. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐτιμερισμῷ[35].

Κῦμα. κύω, κυήσω, κύμα, καὶ συγκοπῇ κῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυκῶ, κυκήσω, κύκημα καὶ κῦμα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα[36]. Κνισμὸς γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ὁσμή.

---

14) *ἐν αὐτῷ*] Etiam hoc loco, vt supra in v. *Κόσμος*, scribe *αὐτῇ*.

15) *ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ*] Legi debet *ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου*.

16) Ex Etymologico M. p. 442, 3. supple *εκιομνην*. Larcher. Recte. id quod etiam Excerpta p. 614, 46. docent, quamvis corrupte scripta: *Κάμνος, ἡ κακμόνη παίνεσις*.

17) *Κίβησις*] Sic scriptum reperitur etiam apud *Suidam*. Sed acribendum est *Κίβεσις*. Vide *Hesychium* et ibi interpretes. Etymologicum M. p. 465, 54. *Callimachi* Fragm. 177. ibique *Bentleium*. Larcher.

18) *τὴν βῆσιν*] Corrige *τὴν βῶσιν*. Nempe *pera* dicta est *ιδ βῶσιν*, quod in illa reponetur *βῶσις*, id est, *τροφή*. Larcher.

19) *Κάγκανον*. *ἔηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδειον κ. τ. λ.*] Tota glossa ex Etymol. M. p. 457, 34. et Etymologico MS. Biblioth. Regine ita refingenda est: *Κάγκανον· ἔηρὰ καὶ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα· παρὰ τὸ καίνυν τὸ πυρίεσθαι, σημαντ, καὶ πλεοναεμὸς τοῦ γ· ἢ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸ τέκνα γίνεται τέκνον, καὶ συγκοπῇ τέκνον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ καίω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα καίνον· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς, κάκαινον, καὶ πλεοναζάντος τοῦ γ, κάγκανον*. Larcher.

20) *φησί*] nempe *Homerus*. Nuspiam tamen apud eum legitur *πυρὸς*, sed saepe *αἴθωρ*. Atque sic reperitur in Etymologico M. p. 444, 51. *ἴσθεν πολλάκις φησὶ πυρὸς αἴθωρ τὸν παντὸν*. Larcher. Sic supra in v. *Καταπρίξισθαι* post *φησὶν* omissum videtur *Ἀριζήνειος*.

21) *Καρχαρόδων*] Scribendum est *Καρχαρόδους*.

22) *κεχαρασμένους*] Lege *κεχαραγμένους*. Larcher.

23) *ἐξυσμένους*] Corrige *ἐξεσμένους*. Nam in Etymologico M. p. 447, 8. reperitur *τοὺς ἀπωξεσμένους*. Larcher.

24) *ἀπὸ τοῦ πάντων ὀθελῶν τὸ πολλαίνω*] Scribe *ἀπὸ τοῦ πάντων, ὀθελόντος τὸ πολλαίνω*. Larcher.

25) *Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ*] Primo conspectu existimabam *Orionem* dixisse, vocem *κάκκαβος* esse masculini generis, eoque magis, quod sic efferatur a Latinis auctoribus. Sed re melius pensitata, puto glossam hanc mutilam esse, et Etymologici M. auctorem p. 440, 1 sqq. *Orionis* scrinia compilasse, auctoris nomine dissimulato. Hoc certo certius patebit ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. in quo haec leguntur: *Κακκαβῆ· οὐσίας πρὸς ὕψωσιν ἐπιτήδειον· παρὰ τὸ κατὰ ῥῆμα τὸ ὀθελῶ τὸ πολλαίνω. σῴ οἱ ῥηματικὸν ὄνομα κάβη, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ κ, κακκαβῆ. ἀναλογώτερον δὲ Φίλοναι λέγειν ἢ κάκκαβος Ὠρίωνι. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν παντελῶς ἀδόκιμον. οὕτω Ἡρίων*. Emenda igitur: *Κάκκαβος ἐπὶ σκευικοῦ, παντελῶς ἀδόκιμον*. Vide *Nonnatalem* ad *Phrynichi* Eclogas p. 189. et *Piersonum* ad *Moeridem* p 206. Larcher.

26) *κελλώμενον*] *κάτω* edditur in Etymologico M. p. 484, 30. Larcher.

27) *κατνὸς*] Legendum esse *κατνὸς*, per te patet. Accedit Etymolog. M. p. 486, 15. *τοῦτο κατὰ πλεοναεμὸν τοῦ ῥ, γίνεται κατνός*. Larcher.

28) *κοῶ* est verbum Ionicum. Vide *Suidam* in v. *Ἐκόησεν*, et *Bentleium* ad *Callimachi* Fragm. LIII. Larcher.

29) *πλεοναεμοῦ*] Legendum est *πλεοναεμῷ*. Conf. paulo post not. 33.

30) *ἄλεμαι*] Lege *ἄξλεμαι* ex Etymol. M. p. 475, 26. Confer *Suidam* in *Κοαλέμοις* et *Aristophantis Scholiastem* ad Equit. 198. Larcher.

31) *ὁ βόρβορος*] Optime. Nam *πυρκαϊνὲ*. *Hesychio* teste, est *κυκᾷ, ταράσσει*. Et *Suidas κυρκαίνη* exponit *ταραχώδης, κυκτός*. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 497, 43. vbi legendum *ἡ ταραχὴ καὶ ὁ βόρβορος*. pro *ὁ θ'ρβος*. Larcher.

32) *κυῶ*] Legendum est *κυκῶ*. Vid. Etymolog. M. p. 497, 44. Larcher.

33) *πλεοναεμὸς κυρκάνη*] Corrige *κυκάνη*, καὶ *πλεοναεμῷ φησὶ γ. κυρκάνη*. Vid Etymolog. M p. 497, 44. Larcher.

34) *Ζεύς*] Lege *Ζεῦ*. Est pars versus *Homeri* Iliad. II. 258. Larcher.

35) *ἐν Ἐτιμερισμῷ*] Mallem, quod vsitatius est, *ἐν Ἐτιμερισμοῖς*. Sed vtrumque reperitur. Vid. *Harles* ad *Fabricii* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 282. et 283.

36) *παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα*] Scribe *παρὰ τὸ κνίσω μέλλοντα*. Dicitur *κνίσσα* et *κνίση*. Et *κνίσω* quidem deducitur a futuro *κνίσω* verbi *κνίζω*. Larcher.

Digitized by Google

Κρατερὸς. κράτος κρατερός.

Κέραος[37]. παρὰ τὸ βαίνειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς προηκούσης[38] τῷ ἐθέλοντι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συκοτσίφ.

Κοίρανος. ὁ τοῦ καιροῦ κύριος, οἷον καίρανός τις ὤν, μεταθέσει τοῦ α εἰς ο, ὡς παρὰ τὸ ἀήρειν τὸ βλέπειν Ὄθρυς τὸ ὄρος, ἀφ' οὗ ἐστὶν ἀθρεῖν τὰ μακρὰν ἀφεστηκότα, καὶ παρὰ τὴν ἀρχήν, ἄρχανος καὶ ἄρκανος. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῇ Μετοχῇ. ——

Κάλλιμος. εἴρηται κατὰ παραγωγήν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὴ διὰ τριῶν γενῶν γίνεται, οἷον σκείρω σκορι-10 μος σκορίαμ, ἀγαγὴ ἀγώνιμος, κύδος κύδιμος, οὕτω κάλλος κάλλιμος· καὶ παρὰ ῥῆμα, προσδοκῶ προσδόκιμος, Ὄτρυν Ὀτρύσιμος[39].

Κουρὰ. παρὰ τὸ κείρω, κορὰ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὖ, κουρά.

Κακὸς, ἐπὶ τοῦ πονηροῦ. παρὰ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ[*]), ἀφ' οὗ δεῖ χάζεσθαι.

Κακὸς, ἐπὶ τοῦ θείλου. παρὰ τὸ χάζω χάζομαι. χακὸς καὶ κακὸς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ χ εἰς κ.

Κηδεστὴς. κῆδος κηδεστὴς, ὡς Ὄτος Ὠυάστης, ὄρος Ὀρέ-20 στης, καὶ τὰ μὲν ὡς κύριᾳ βαρύνεται, τὸ δὲ κηδεστὴς ὀξύνεται ὡς προτηγορικόν.

Κάδος. σκεύός τι, παρὰ τὸ χαδῶ βῆμα περιστώμενον. ἀπὸ δὲ τοῦ χαδῶ γίνεται ὁ μέλλων χαδήσω, καὶ ἀπλασιασμὸς ἐπάτησα[40]), ὄνομα ῥημάτων χάδος, καὶ προτῆ τοῦ χ εἰς π, πάδος.

Κισσὸν[41]. παρὰ τὴν κίσσαν, τὸ ὄρυσσον. λειχνόστροφον[42]) γὰρ τοῦτο τὸ ὄρυσσον.

Κοινὸς. κοινῶ ὀηλοῦν τὸ διαθέρεσθαι καὶ πατακύπτειν. κνίς, ὄνομα, ἡ κατακεκομμένη γῆ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὐ.ὃο κόνις. ὀηλοῖ δὲ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασαν γῆν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Ἡρωδιανός.

Κρυτὸς, ὑποδημα. παρὰ τὸ ἔρτω ἐρτὸς. ὑπερθέσει τοῦ ρ, ῥητὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, πρητὸς, μεταθέσει τοῦ ὃ εἰς ῆ, κρηπὶς, ἐξ ἧς ἔρτειν ἐστὶν, ὃ ἐστὶν δεύειν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Καιηχλῶ· τὸ χαλῶ. τὸ διαχέω καὶ ῥᾴδιμι. διπλασιασμὸς κιχαλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καιγχαλῶ. ὥστερ τὸ πυκνοδὲν οὐχ ὑγιὲς, οὕτω τὸ χαλασδὲν ὑγιές· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς.

Κορίβαντες. κορυβαντίες τινες[43]), παρὰ τὸ κεκορύθαι τὸν Δία ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐστὶ μετάθεσις τοῦ ῥ εἰς β καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Κρούειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφορούντων. κυρίττειν[44]) γὰρ ἐστὶν τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλωνίδης[45]) ἐν τῷ περὶ Ἀλληνισμοῦ.

Κρίβανος. παρὰ τὴν κριθὴν καὶ τὸν βαύνον, ὅπου αἱ κριθαὶ ἐφρύγοντο. καὶ βαύνος ἡ κάμινος, αὖα, αὔνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. βαύνος.

Κλῆθες. αἱ παθέδραι[46]) παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων.

Κύμβαχος[47]). τὸ σκαμδὲν δέρμα. τὸ περιφερὲς καὶ πεπαιγνές. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλὴ. δύθεν τὸ κυβητιᾶν.

Κρῆνη. κρὴ ἐστι ῥῆμα μονοσύλλαβον, παρὰ τὸ κερῶ συγκαιτέν, ὃ ὀηλοῖ τὸ ἐγχεῖν. καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρω εἰρήνη, οὕτω κρὴ κρήνη.

Κυνέοντι. διαθέρεται. Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ[48]· κυνέοντα δέ τοι δύσε πάρος. παρὰ τὸ κνῶ οὐκνῶω καὶ κνίζω διαθέρεσθαι. κνυζᾶ γίνεται περιστελλόμενον τρίτης συζυγίας τῶν περιστωμένων, ὡς χρυσᾶ χρυσέω χρυσάω ὁ μέλλων. εἴρηται δὲ κνυζᾶν ὀηλοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ[49]), ἐπὶ δ' αἰτίαν κνᾷ τινων. ὥστε εἶναι κνῶ κνίζω. οὕτως δὲ τὸ κνῶ ὀηλοῖ τὸ ξύω. ὥστε τὸ ξύειν τὸ κνίζειν πολλάκις.

Κομῶδες. παρὰ τὸ κάμπτω ῥῆμα. καὶ[50]) διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ. εἴρηται γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τοῦ μετρίου καὶ ἀτιεικοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀτιεικοῦς, παρὰ τὸ εὐκαμπὲς, ἀπὸ τοῦ κάμπτω ῥήματος, ὁ εὐκαιῆς καὶ προσηγὲς ἐρτηαι. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ α΄[51]) στοιχείῳ.

Κέντρο. τὸ ἀκατὸν καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐξ οὗ κεντεναριον ὠνόμασται.

---

37) *Κέραος*] *cerabus*, est animal marinum e cancrorum genere, de quo vid. *Aristot.* Hist. Animm. IV. 2. et *Plin.* Hist. Nat. IX. 31. LARCHER.

38) *προηκούσης*] Legendum est *προεχούσης* cum Etymologico M. p. 708, 30. LARCHER.

39) *Ὀτρύσιμος*] Legendum est *Ὀτρύσιμος* ex Etymologico M. p. 402, 30. LARCHER.

*) *ὑποχωρῶ*] In Excerptis p. 614, 48. est *ἀναχωρῶ*.

40) *ἐπάθησα*] Legendum est *πεπάθησα*. Apud *Phavorinum* in v. *Κάδος* reperitur: *ἀ μέλλον γαδέσω, ἀφ' οὗ τὸ κε ἐθέλοια* (lege *πεπαθέσω*) *κατὰ ἀναδιπλασιασμόν*. Etymologicum MS. Eliboth. Regius: *Κάδος· σκεῦός τι, παρὰ τὸ χαδῶ, τὸ ὀηλοῦν τὸ χωρῶ· ἀ μέλλων χαδήσω· ἀφ' οὗ τὸ πεπάθησα* (πεπάθηκα) *κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· χάδος καὶ κάδος, τὸ χωρητικὸν ἀγγεῖον.* Futurum inde *πεπαθέσω* legitur apud *Homerum* Odyss. Φ. 153. LARCHER.

41) *Κισσὸν* est infinitivus verbi *κισσάω*. LARCHER.

42) *λειχνόστροφον*] Scribe *λιχνόστροφον*. LARCHER.

43) *κορίβαντές τινες.* κ. τ. λ.] Optime. Nam *ἀπὸ τοῦ κορύπτω* fit *κορύμβα, κόμμυνα, κρυφὴ, καὶ κορυφὴ*, ut ait Etymologici M. auctor p. 491, 13. Sed fortasse melius *Κορίβαντες* essent tanquam *κορυβαντίς τινες, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ κρύπτω τὸν Δία*, ut idem dicit p. 481, 6. LARCHER.

44) *κυρίττειν*] Lege *κυρίττειν*. LARCHER.

45) *Φιλωνίδης*] *Philonides* scribendum esse, neque hoc nomen a nomine *Φίλων* differre, nisi quod *Philonides* sit patronymicum, ostendit *Koenius* Praefat. ad Gregor. de Dialectis p. XVIII. edit *Schaefer*.

46) *αἱ παθέδραι* κ. τ. λ.] Corrige ex Etymolog. M. p. 470, 28. *αἱ τῶν γονάτων παθέδραι, παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ἐν ποιήσεσι δὲ παθέζομαι*. LARCHER.

47) *Κύμβαχον· τὸ σκαμδὲν* κ. τ. λ.] Eadem reperies in veteri Lexico apud *Henr. Stephanum* in Indice Thes. Ling. Gr. pag. 1316. et in Etymologico M. p. 494, 26. LARCHER.

48) *Homeri* verba Odyss. N. 401. sunt: *κνιζῶσα δέ τοι ὄσσε, πάρος περιπελλὶ' ἐοῦσε, ὑπήνοθεν αἷμα ἰδὴ ὠσίλοι, antien perpulchros existentes*. LARCHER.

49) *παρ' Ὁμήρῳ*.] Locus est Iliad. Λ. 638. et sic legendus: *ἐπὶ δ' αἴτιον κνῇ τεῦχε*. LARCHER.

50) *καὶ διεστραμμένον*] Ante haec verba omissa sunt verba, *τὸ καμπτόν*. Vide Etymolog. M. p. 478, 52. LARCHER.

51) *ἐν τῷ α στοιχείῳ*] Lege *ἐν τῷ ἀ στοιχείῳ*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 478, 55. *Irenaeus* fuit discipulus Heliodori Metrici, Grammaticus Alexandrinus, de quo vide *Suidam*, et ibi *Kusterum*. Confer *Eustocium* p. 169. LARCHER.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λίσεσθαι. παρὰ τὸ λίαν ἔζεσθαι.
Λήϊον. παρὰ τὸ λίαν ἠνῆσι καὶ αὔξεσθαι, τὸ στιφοφόρον πεδίον. ἢ ὅταν λεῖα, ἢ τῶν τετραπόδων κτῆσις ἢ νεμομένη τὰ λήϊα.
Λαγωὸς καὶ λαγνὸς, παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.
Λεισήϊα. παρὰ τὸ λάσιον, καὶ παρὰ τὸ ὠμαῖς βύρσαις περιβαλλῆσθαι.
Λυγαῖον, τὸ Φοβερόν. οἷα λυγερὸν τι ὄν. λυγαῖον δὲ τὸ σκοτεινόν. ἴσως παρὰ τὸ λύειν τὴν αὐγὴν, καὶ μὴ ἐᾶν στᾶναι αὐτήν.
Λύθρος. τὸ μετὰ ποινορτοῦ αἷμα, τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεύμενον.
Λευρον. λεῖον καὶ πλατύ. παρὰ τὸ λίαν εὐρύ.
Λέκτρον. πλεονάζει τὸ ρ. ἀπὸ τοῦ κατακλίνεσθαι, καὶ λήγειν εἰς αὐτό[52].
Λεῖβοι. πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λόγος γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι[53] καὶ ἐκδέρεσθαι ἀπ' αὐτῶν[54].
Λόχμη. ἀπὸ τοῦ λοχᾶν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ λάζω ὄρμα. εὐληπτοτέρων ἐντυνομένων ἀσθένων. λάζω οὖν λάξω μέλλων. ὁνομα λαχμὸς, ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμὸς· τὸ δὲ[55] ἢ εἰς χ μεταπεσόντος, λαχμὸς. τοῦτου τὸ Σηλυκὸν, λίχμη[56].
Λύσσα. παρὰ τὸ λύειν τὰν κατὰ Ψυχὴν λογισμὸν, καὶ τοῦ ταλαιοῦ τῶν Φρενῶν κατασκέμματος, ἢ παρὰ τὸ αἴρεσθαι[57] εἶναι τοὺς κατεχομένους ἐξ αὐτῆς.
Λαῖφος, ἡ πλατεῖα ῥῖμμ, παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αἴρειν.
Λῖς, ὁ λέων. παρὰ τὸ λιαρὸν. ἐνθερμον γὰρ τὸ ζῶον.
Λιλαίομαι. παρὰ τὸ λᾶν, ὃ ἐστὶ θέλω, οὗ παράγωγον λαίω, διπλασιασμὸς λιλαίω.
Ληνὸς. παρὰ τὸ λεαίνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.
Λέπαδνα. οἱ κατὰ τὰν ἐπιπλοὴν στηθῶν ἱμάντες. πλεονάζει δὲ τὸ δ. ὡς γὰρ κόττα κόκκαλον, οὕτω λέπω λέπανον, καὶ λέπαδνον.
Λείβεσθαι, τὸ πειμηδῆναι. παρὰ τὸ λέχριον πεσεῖν. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων.
Λίμνη. τὸ συνεστῶτα ὕδατα. παρὰ τὸ λίαν καὶ βίαλον μένειν. διὸ καὶ ὁ κενος[58], ἀκαλαρίτης ὤν. ἢ παρὰ τὸ λείβειν, ὅ ἐστι ῥεῖν.
Λογάδες. τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. εἴρηται δὲ εἶον λοχάδες, ἐν οἷς αἱ κόραι λοχῶσι, καὶ οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς[59].
10Λύτη. παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὄσσας, λυσπῆ τις οὖσα. ἢ διὰ τὸ λυμαίνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ὄσσας. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶ παρὰ τὸ λύω λύη καὶ λύτη.
Λοβὸς. τὸ κάτω τῶν ὤτων, οὓς λέγει Σωρανός, ἐπειδὴ μαρτυρέμενοι τινὶ, λαμβανόμεθα αὐτῶν[60]. οἱ δὲ, ὅτι λοβᾶμενοι τινὰς, ἄπτοκ.[61]
Λάπτα τὰ μὲν[62]. παρὰ μὲν τὴν λάβην οὖν εἴρηται.
Λεοκαινία[63]. ἐπεὶ ἡ λίαν κἀχμην. οἷον λειχμία. "Ομηρος[64]· Λευκαινίης, ἵνα τὸ Ψυχῆς ἀκιστος ὀλεθρος. διαιρεθείσης γὰρ αὐτῆς, ὁ τῆς τροφῆς ἀφαιζετσι τόρος.
Λαιὰ, ἡ ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος. ἀπὸ τοῦ λελιάσθαι καὶ ἀσχρίβειαν τῶν πράξεων. ἀριστερὸν δὲ καὶ εὐώνυμον, ἡ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ κατ' εὐφημισμόν.
Λιαρὸς. ἀτοβολῆ τοῦ χ. χλιαρὸς γάρ. τὰ δὲ χλιαρὰ τρισυγῆ[65]. δύναται δὲ καὶ ἄλλως. λίλω τὸ λίαν θέλω. λῶ γὰρ τὸ θέλω. καὶ λιλῶ λιλαίω. καὶ λιλαίεται παρ' Ὁμήρῳ[66]. καὶ ὡς μαθὼ μαθαρὸς, πλαθῶ πλαθαρὸς, χαλῶ χαλαρὸς, λιλῶ λιαρὸς[67], καὶ ἀτοβολῆ τοῦ ἰ, λιαρὸς. τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν.
Λαπέρυζα. κρω, κρύζω, κρύζα ὄνομα. πλεονασμῷ τοῦ ε, παρυζα[68]. μετὰ τοῦ ἰ ἀπιτατικοῦ μορίου, λαπέρυζα.

52) *λέγειν εἰς αὐτό.*] Ita Codex habet nullo sensu. Scribe *λέγειν εἰς αὐτό*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *λέγω τὸ κοιμῶμαι. ἐξ οὗ καὶ λέχος ἡ κοίτη, καὶ λέκτρον.* Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 508, 2. in quo idem mendum corrigendum est. Larcher. Ne *λέγειν* quidem verum putabam, sed *λέγειν* vel *λέγεσθαι*.

53) *λόγος γὰρ* —— *ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι*] Lege, vt est in Etymologico M. p. 516, 56. *λόγος γὰρ* —— *ἀπὸ τοῦ λέπτεθαι*. Larcher.

54) *ἀπ' αὐτῶν*] Intellige *τῶν λόγων*. Larcher.

55) *τὸ δὲ* —— *μεταπεσόντος*] Manifestum est, *τὸ* in *τοῦ* esse mutandum.

56) *τὸ Σηλικὸν, λίχμη*] Eadem in Etymologico M. p. 517, 54. reperiuntur. Sed *λίχμη* ὁ *λειμὸς* fieri non potest, nisi mutato *ἰ* in *ε*. Larcher.

57) *αἴρεσθαι*] Scribe *ἀφίεσθαι*, ex Etymol. M. cuius auctor p. 518, 4 sqq. totum *Orionis* locum exscripsit.

58) *ὁ κενος*] Lege cum Etymologico M. p. 513, 14. *ὁ Ὠκεανὸς*. Larcher.

59) *οἷον λέγοι τὰς εἴσω αὐτοῦ*] Vide *Hesychium* cum commentatoribus T. II. p. 492. not. 15. *Callimachi* Fragment. CXXXII. et ibi *Bentleium*. et Etymologicon M. p. 518, 36. vbi *λογάδες* pro *λογγάδες* legendum est. Larcher.

60) *λαμβανόμεθα αὐτῶν*] *vellimus eas*, nempe aures. Larcher.

61) Cum Etymologico M. p. 515, 16. lege *ἀποτίμωνται ταῦτα τὰ μέρη*. Vide notam sequentem. Larcher.

62) *λάπτα τὰ μὲν*] Forsitan haec *βήσει* cum praecedente coniungenda est, vt sit, *οἱ δὲ, ὅτι λοβώμενοί τινὰς ἀποκλίσεις τὰ ὦτια. παρὰ μὲν κ. τ. λ.* Larcher. Vtique coniungenda est vtraque *βῆσις*, sed sic, vt pro *ἄπτοκ. λάπτα τὰ μὲν* legatur *ἀποκώπτουσι ταῦτα τὰ μέρη*. Inuat apponere nonnulla e *Scholiis Illustrandis* ad Iliad. *β*. 242. *Λοβῆσαι. ἐκ τοῦ λοβὸν, λοβῶσαι. ταῦτα ἐκ τοῦ λοβὸν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐκκρεμαμένων, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τῷ ἀγορᾷ ἐλέγχοντας ἐνεβρίπτουσι, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπίτεμον· ὡς καὶ ὁ Ησιόδου τὸν Ἴρον* (Vid. Odyss. *Σ*. 75.). *καὶ ταῦτα ἐ Ὑρίων.*

63) *Λεοκαινία*] Lege *Λειναινία*. De etymo mehora tradit *Eustathius* ad *Homerum* p. 1271, 58. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* II. 192. in Appendice p. 202. Larcher.

64) *Ὅσσοσε*] Versus est Iliad. *X*. 325. qui sic, vt in *Orionis* loco, scriptus reperitur in editione Florentina, in Aldina, et apud *Plutarchum* Sympos. lib. VII. Probl. 1. sed in aliis *Homeri* editionibus *Λευκαινίης*. Larcher.

65) *προσηνῆ*] Lege *προσηγῆ*. Paulo post est *τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν*, et in Etymologico M. p. 511, 27. *τὰ γὰρ χλιαρὰ, προσηγῆ*. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 301. edit. *Schaefer.* laudans hunc locum exhibet *προσηγῆ*, nulla scripturae vitiosae mentione facta, et de vi verbi *θέναται*, quod sit. arcesso sequitur, diserit. De eodem verbi *θέναται* vsu adde aliud ex *Orione* exemplum in v. *Λάβρος*.

66) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *T*. 76. Larcher.

67) *λιαρὸς*] Immo *λιλαρὸς* est scribendum. Nam sicut a *μαθὼ* fit *μαθαρὸς*, ita a *λιλῶ* fieri debet *λιλαρὸς*. Larcher. Etiam *Bastius* l. l. ita corrigi iubet.

68) *παρυζα. μετὰ τοῦ ἰ ἐπιτατικοῦ*] Lege *πέρυζα. μετὰ τοῦ ἰτα ἐπιτατικοῦ*. Est autem *λαπέρυζα* epitheton *cornicis*. *Apollon. Rhod.* III. 929. *τῇ θαμὰ δὴ λαπέρυζα ἐπιτελίζοντο πορώνῃσι.* Larcher.

Digitized by Google

Λεχῆν[69]. παρὰ τὸ λεῖδν, κατ' ἀντίφρασιν. τραχύνει γὰρ τὸ σῶμα. ὡς ἀτελὴ δ' αὐχένος[70].

Λειμὼν. ἐστὶν ὅπου λήϊα[71] καταβόσκεται.

Λιμρὸς. ὁ ἀναιδής. παρὰ τὸ λίαν τινὶ προσκεῖσθαι. ἢ τὸ λίαν ὁρᾶν· ἀπὸ τετενεῦς εἰσὶ τούτων αἱ ὄψεις[72].

Λιπαρεῖν. παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι τοὺς παρακολούθους.

Λοιδοῦνται. ὁ ἀποβάλων τὸ λοιπὸς, ἢ ἐστι τὸ ἰδιάτιον.

Λαζκανον. παρὰ τὸ λαγχάνεσθαι καὶ περισκάπτεσθαι.

Λοξίας. ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοὶ, ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν ἴαν, τουτέστι τὴν Φωνήν· ἢ παρὰ τὸ λοξὰς ἐκνεῖσθαι τὸν ἦλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. καὶ λοξίας, ὁ λοξὴν μῆνιν ποιούμενος.

Λῃιὸς. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν[73]. ἢ λεῖον ἔχουσα πύτος, μεγαλόφατος[74]. Λητὼ[75]. ὁ μὲν Πλάτων[76] Φησὶν. τρηεῖς γὰρ ἢ θεὸς τὰς[77] γλεύτας. κατὰ δέ τινας, Λητὼ· τὸ γὰρ ἡμαρον καὶ πρὸ, ἐν τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται· ὁ δὲ Ἀριστάρχος Φησὶ, παρὰ τὸ λῆ τὸ Δώριον, ὅ ἐστι Θέλει.

Λυσῖος. ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ῥάκματος. προτερβάζη γὰρ τῷ ἀπρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τῷ οὔφαο τοὺς μεθυσκομένους.

Λυμαῖ. παρὰ τὸ λύειν, ὅ ἐστιν ἀπολύειν. οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σαρδιὸς λέγει[78]. λημᾶν λέγεσθαι τὸ ἀπολλαττικῶς βλέπειν.

Λῆρος. λῆθω λήσω, λῆρος· ὡς παῦω παύσω, πωῦρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ λαλεῖν.

Λύκος. παρὰ τὸ λεύσω[79]) λεῦπος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ Φυλάσσω Φύλακος.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω τὸ σπένδω. τὸ εἰς σπονδὰς καὶ θυσίας ἐκπῖπτόμενον. οὕτω Φιλόξενος.

Λάβρος. παρὰ τὸ λούττω[80]. οὕτω Φιλόξενος. δύναται καὶ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν βορὰν, οἷον λαβρὸς τις[81]) ὢν, ἵν' ᾖ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀδηφαγεῖν.

Λαγωὸς[82]. ἐγκειται τὸ λα ἐπιτατικὸν. παρὰ τοῦτο οὖν καὶ τὸ ὡς Δώριον, ὁ μεγάλα ὦτα ἔχων.

Λιπαρὲς. οἷον πλαγιὸς. παρὰ τὸ λίχριον, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τοῦ ἐ εἰς τὸ ἰ, καὶ τοῦ χ εἰς τὸ κ.

Λεπρὸς. παρὰ τὸ λέπος, λαπρὸς, καὶ συγκοπῇ λεπρὸς.

Λύχνος. ὁ λύων τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου.

Λαχεῖς. ἐμείως διὰ γὰρ τούτων[83]), τοῦ λαιικοῦ καὶ λάβρυγγος, ἵν' ἀπόλαυσιν ἔχωμεν τῶν τροΐκῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας.

Λίτω[84]). τὸ ἐπιθυμῶ. λῶ ἐστὶ Θέλω· οὗ παράγωγον λίτω[84]· ὡς παρὰ τὸ χρίω χριστὸν, καὶ πλουτέω τοῦ ῦ, χρίματτον. χρῶ[85]) λα τὸ χρεὸς ἀττικῶς. χρῶ χρανῶν.

Λάγχη. λάγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν[86]). Ἴων ἐν Κίου κτίσει[87]). ἐκ τῆς Τέω λάγχη[88]) λάγχας ποι-

69) *Λεχῆν*] Scribe *Λεχίν*, *Impetigo*. Larcher. Recte. Vid. Exempla ex *Galeno* p. 614, 55.

70) *ἀτελὴς δ' αὐχένος*] Lege *ἀτελοῦς δ' αὐχένος*. Ita enim legitur apud *Homerum* Iliad. P. 49. et passim. Larcher.

71) *λήϊα*] Corrige *λεῖα*. Num *λεῖα* est *prunda ab hostibus abacta*, precinum gregis et armenti. Verisimiliter alludit *Orion* ad *Sophocl.* Ajac. 141 — 147.

ὡς καὶ τὸν νῦν ὑβριστὴν νησιὸς
μεγάλου Θόρσιλου κατέχουσ' ὁμὴς,
ἵππ βοσκήσει, εἰ τὸν ἱπποσπὴ
λεπὸν' ἐπιφανῆ, οἷόσπ Δανααὸν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥτις βορίζηται τῶν ἐκεῖσ' ἀγρῶν,
πείσουσ' αἰθαιὸν οὐδέν.

Larcher.

72) Vid. Etymolog. M. in *Λυρόφθαλμος* p. 510, 40. et *Hesych.* in *Λυρόφθαλμος*, ibique interpretes T. II. p. 443. 444. Larcher.

73) *Λῃιὸς. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν*] Scribe *Λῃιὸς. παρὰ τὸ μεγάλους χωρεῖν*. Larcher. Scilicet ita legitur in Etymologico M. p. 510, 38.

74) *μεγαλόφατος*] Lege *μεγαλόφωνος*. Larcher.

75) *Λητὼ* est intimum nouae glossae. Nam quae post *Λητὼ* sequuntur, nullo modo cum praecedentibus cohaerent. Larcher.

76) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 406. A. sunt haec: *Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πραότητός τε καὶ τοῦ ἠθικῶς μένα εἶναι αὐτὴν εἰς θέμιστας. ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔγγιστα παλαιοὶ πολλοὶ γὰρ Λητὼ καλοῦσιν. ἴσως οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους αὐτῆς ἥμερον τὸ καὶ λεῖον Λητὼ καλοῦσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλούντων.* Larcher.

77) *τὰς ἑλευτέας*] Lege *πάντας ἑλευτέας*. Larcher.

78) *οἱ περὶ Ἡρακλείδην. ὁ δὲ Σαρδιὸς λέγει*] Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 511, 50. vbi legitur: *Ἡρακλείδης δὲ ὁ Σαρδιὸς λέγει*. Nam Heraclides non dictus fuit Sardius. Heraclides et Soranus sunt duo Grammatici. Aliquid humani passus est *Fabricius* Biblioth. Graec. Tom. X. p. 56. (Vol. VI. p. 616. edit Harles.) Larcher. *Fabricius* ducem secutus est *Sylburgium* in Indice Etymologici M. Latino.

*) *Λύσσω*] Scribendum est *λεύσσω*.

79) *λούττω* quid sit, me nescire fateor. Fortasse legendum est *λαττω*. Larcher.

80) *λαβρὸς τις*] Corrige *λαβράρὸς τις*. Etymol. M. p. 503, 3. *λαβρὸς, ἐν τῷ βορᾷ γενόμενος λαβρεύει*. Larcher.

81) *λαγωὸς*] Vid. *Λαγωὸς* supra. Larcher.

82) *λαγωὸς ὁμοίως δια γαρ τούτων*] Corrige *λάγνιξ καὶ ράγνιξ τινῶν, ὁμοίως γαρ δια τούτων. Phavorinus*: *λάγνιξ καὶ ράγνιξ τινῶν*. Larcher.

83) *λαχεῖς*] Lege *λίτεσσι*. Apud *Apollonium Rhodium* IV. 815. legitur: *χεῖρ λίπτοντα γάμπτει*. vbi *Scholiastes* exponit *ἐπιλιμπάνοντα*. Hinc in Veterum Glossariis a *Car. Labbaeo* collectis: *λιπογλάμπτοι, Lucticularius, Lucticulosus*." Larcher.

84) *Λίτω*] Scribe *λίπτω*. Larcher.

85) *χρῶ*] Hoc puto ex *χρέω* contractum esse, sed sequens *χρῶ* est a *χράω*. Neque enim necesse videtur, vt alterutrum declinetur. Stver. De verbis cognatis *χρέω, χράω, χρείω, χρίω, χρίτω, χρίματτα*, vide eruditam notam *Dav. Ruhnkenii* ad *Timaei* Lexicon Platonicum in v. *Ἀγχιμίτται* p. 101. Larcher.

86) *λάγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν*] Ionibus *λάγχη* est *sors, portio*. Hinc *Hesychius*: *Εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν. (felicem esse, felici sorte vti.)* vbi vide doctos interpretes T. I. p. 1512. not. 30. Larcher.

87) *ἐν Κίου κτίσει*] Lege *ἐν Νίου κτίσει*. Nam *Ion* poeta scripserat tragoedias, comoedias, epigrammata, paeanas, hymnos, elegias, et de originibus Chii. Vid. *Rich. Bentley* Epist. ad Joh. Millium p. 64 et 65. Larcher.

88) *ἐκ τῆς Τέω λάγχης λάγχας ποιεῖν πεντήκοντα*] Eadem sunt in Etymologico M. p. 516, 55. ad quem locum vide *Sylburgii* notam. Larcher. *Bastius* in Appendice ad Epist. crit. p. 59. corrigi ex *Orionis* loco lorum Etymologici M., vbi *πεντήκοντα* non legitur, in hunc: *ἐκ τῆς τέως λαγχὰς λάγχας ποιεῖ τ. ἰ. ε. πεντήκοντα*. Etiam in Commentatione palaeographica ad *Gregor.* de Dialectis p. 850. edit. *Schaefer.* infinitivum *ποιεῖν* legi sit pro *ποιεῖ τ. ἰ. ε. ποιεῖ πεντήκοντα*, quod ex *Orione* restituendum est. Equidem quid sibi velit ista correctio *ἐκ τῆς τέως λάγχης*, etiamsi vertamus *e priori portione*, intelligere non satis possum, atque ita in *Orionis* Codice legi nego. Putem

Digitized by Google

εἶν σευτήκοντα. εἴρεται δὲ παρὰ τὴν λῆξιν, λάχῃ. τινὰ οὖσαν[86]). καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ῃ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, λόγχῃ. παρὰ δὲ τὴν λόγχην, λογχὸς ἐστὶ βῆμα, καὶ παρακείμενος λελόγχαται, καὶ μέσος παρακείμενος λέλογχα.

Λοῖρα. παρὰ τὸ λοῖσθ. ὁ αὐτὸς οὕτω φησί[87]).

Λαγνεία. λαγνεῖα τὰς οὖσα. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν γονικὴν[88]).

Λίχνους. παρὰ τὸ λίαν ἰσχναῖος[89]), ὅ ἐστι ἀπιθυμεῖν.

Διμβδὸς[90]). παρὰ τὸ λίαν καὶ τὴν βάσιν, ἢ ἐστι τροφῆ. λιμβδὸς, ὁ σφόδρα περὶ ταύτην ἔχων.

Δαλῶ. λῶ, ἀναδιπλασιασμὸς[91]) λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ λάσκω. τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους[92]). τὸ δὲ λῶ σημεῖόν τι θέλω. ὁ[93]) δὲ θέλει τίς, καὶ φθέγγεται. προῦπάρχει δὲ[94]) τοῦ λόγου ἡ ψυχικὴ διαθεσις. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Δάλλαι. αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι. λαλῶ ἐστι ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν λαλή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ι, λάλλαι. λάλλαι δὲ αἱ ψῆφοι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι, αἱ ψῆφον τινὰ ἀποταλοῦσιν. οὕτος ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ[95]).

Λεπτός. παρὰ τὸ λέπω, ὅ ἐστι λεπίζω.

Λεύσω[96]). βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὃ ἐν ἀβλακτῷ, ὅπερ κατ' Αἰολίας γίνεται βλέεω. ὡς ὅπτω ὄσσω· ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν[97]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ β, λέσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, λεύσσω.

Λάχνη. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ ἔχω, ἧς ἐστὶν ἔχεσθαι καὶ λαβέσθαι. ἡ γὰρ τρίχωσις ὀλόπτερος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Λάπτω. παρὰ τὸ λα μόριον ἐντάσεως δηλοῦν, ὡς καὶ τὸ αρι, καὶ τὸ ορι, καὶ τὸ ζα. τὸ λάπτω οὖν δηλοῖ τὸ λίαν ἅπτεσθαι. λάπτοντες, οἱον προσκείμενοι τῷ ὕδατι.

Λύρα. παρὰ τὸ λύω, οὗ ὁ μέλλων λύσω. λύτρα[100]) ἐδέδη τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὲρ οὗ ἐκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς[1]).

Λαλλαψῶ. λάπτω, ὁ μέλλων λάψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῶ, λαψ, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, λαλλαψ, μετὰ προθέσεως[2]) τοῦ ἰ· σημεῖόν τι λίαν[3]) καὶ σφοδρὰν καὶ ἐπιτεταμένην λαβρότητα τοῦ πνεύματος.

Λαίβρασε[4]). παρὰ τὸ λαίβριος ἐσθίειν. ἀεὶβρᾴτων γὰρ τὸ ζῶον.

Λάγνος. παρώνυμον γυνῆ[5]), καὶ συγκοπῇ λάγνος. ἀφ' οὗ λαγνία, ὡς κακὸς κακία.

Λαξ. παρὰ τὸ λῆγω ῥῆμα, οὗ μέλλων λήξω, λῆξ λαξ, τὸ[6]) τὸ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, τουτέστι, τῷ ἄκρῳ πλήττειν.

Λέγχη. παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι ὑπὸ τοῦ χρωμένου.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω, καταστάζεται γὰρ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. λείβω, λείβω, λιμὸς[7]), καὶ παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα.

Λοιμὸς[7]). ἢ λειψις γὰρ ἐκατέρωθεν, καὶ σωμάτων καὶ τροφῶν.

Λακίδες. ἐπὶ σχίσματος[8]) ἱματίου. παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν· ῥῆμα ἐνοχλίζοθαι[9]). οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου.

---

item, quod ad alteram attinet, in Etymologico M. legendum esse *πουϊὴν πεντήκοντα*.

88b) *λάχην τινὰ οὖσαν*] Scribe *λαχὴν τινα οὖσαν*. Eadem exstant in Etymologico M. p. 516, 36. ad quem locum *Sylburgius*: „nt structura constat, ante *λαχὴν* inserendum *ὡς*, aut nominativo casu legendum: *λαχὴ τις οὖσα*.“ Errare mihi videtur vir eruditissimus. Haec dicta sunt per appositionem. LARCHER.

89) *ὁ αὐτὸς οὕτω φησί*] An est *Ion*, de quo glossa praecedente *Orion* locutus est? Non est vero simile. Suspicor locum mutilum esse. LARCHER.

90) *τὴν γενικὴν*] Scribe cum Etymologico M. p. 502, 21. *τὴν γενεῖαν*. LARCHER.

91) *ἰσχναῖον* est vox Homerica. Vid. Etymol. M. p. 454. in v. *Ἰσχναίων*. LARCHER.

92) Vet. Gloss. *„λιπῆδες*, Ligurini, Glutio.“ *Moschopulus περὶ Σχεδῶν* p. 166, 11. *λίσσος, λείπαρος* — *λιμῷδὲς τὸ αὐτό*. Dedurit autem idem ibidem p. 40, 25. *παρὰ τὸ λίαν βαίνειν*. *Schollastes Aristoph.* ad Nubb. 1202. *προϋτίνθυναν· προεμβεβαστο, προεληγίνεσθαντο*. LARCHER.

93) *ἀναδιπλασιασμὸς*] *Barlius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 129. edit. *Schaefer.* vbi glossam *Orionis* affert, exhibet *ἀναδιπλασιασμῶν*.

94) *τοιαῦτα — φίλοις*] Versus est ex *Euripidis* Andromacha 671. LARCHER.

95) *ὁ δὲ Θέλει τίς*] Scribe *ὃ δὲ Θέλει τις*. LARCHER. Ita dedit etiam *Barlius* l. l.

96) *δὲ τοῦ λόγου*] *Barlius* l. l. habet *γὰρ τοῦ λόγου*. Sed δὲ quoque ferri potest.

97) *Δάλλαι κ. τ. λ.*] Totum locum *Ruhnkenius* in Auctario Emendationum ad *Hesychii* Tom. II. p. 420. correctius scriptum ac exhibet: *Δάλλαι. τὰ τοῦ ἁλὸς γίνεται ῥήματικὸν ὄνομα λάλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, λάλλη. Δάλλαι δέ εἰσιν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψοῦν τινὰ ἀποτελοῦσαι. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.* Videtur tamen vir praeclarus ex ingenio nonnulla mutasse, non Codice accuratius scripto vsus esse. STVDT. In vltimis huius glossae verbis pro *οὕτος ὁ αὐτὸς* legendum est *οὗτος ὁ αὐτός*, nempe *Philoxenus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*. LARCHER.

98) *Λεῖσον α. τ. λ.*] Cum Etymologico M. p. 509, 4. corrige *Λεῖσον. βλέπειν ἐστὶ ῥῆμα, οὗτον ἀποβλεπτὸν, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέεσον. ὡς α. τ. λ.* LARCHER.

99) *ὀσσόμενος πατὴρ' ἐσθλόν*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *Δ.* 115. LARCHER.

100) *Λύτρα ἐδέδη*] Cum Etymologici M. auctore p. 518, 1. lege *Λύτρα τὸ σὺν. λύρα γὰρ ἐδέδη*. LARCHER.

1) *ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς*] Plenius ac melius in Etymologico M. p. 518, 5. legitur *ἔκλεψε βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἑρμῆς*. Inis inbobscuris facem praebebit *Eustathius* ad Iliad. p. 574, 55. Mercurius furto abegerat boues Apollinis, cuius iram vt sedaret ac dissolueret, illi donauit lyram, quam excogitarat. LARCHER.

2) *μετὰ προθέσεως*] Corrige *μετὰ προσθέσεως*. Nomina *πρόθεσις* et *πρόσθεσις* librarii saepe confundunt. LARCHER.

3) *τὴν λίαν*] Fortassis addendum est *ἐπιμόνην*. Certe in Etymologico M. p. 506, 55. haec leguntur: *τὸ δὲ λάπτω — σημαίνει τὸ λίαν ἅπτεσθαι*. Et fere eadem paulo ante ab *Orione* in voc. *Λάπτω* tradita vidimus.

4) *Λάβρος* est *lupus marinus*. LARCHER.

5) *γυνῆ*] Corrige *λάγνος*. LARCHER.

6) *τὸ τῷ λήγοντι*] Melius videtur, quod Excerpta p. 615, 3. habent, *διὰ τὸ τῷ λήγοντι*.

7) *λοιμὸς*] Scribe *λεῖμος*. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. LARCHER.

7) *Λοιμὸς*] Corrige *λοιμὸς καὶ λιμὸς*. Nam *λοιμὸς* est *σωμάτων ἔλλειψις*, sed *λιμὸς* est alimentorum penuria. LARCHER.

8) *ἐπὶ σχίσματος*] *Barlius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 458. edit. *Schaefer.* vbi affert totam *Orionis* glossam, in Codice MS. legisse videtur vno verbo *ἐπισχίσματος*, quod ex Etymol. M. p. 563, 58. corrigi iubet *ἐπισχίσματα*. Sed *Ruhnkenius* quoque Praefat. ad *Hesych.* Vol. II. p. VII. tanquam e Codice, non, vt *Barlius* l. l. pag. 901, significat, ex coniectura, exhibet *ἐπὶ σχίσματος*.

9) *ψοφεῖν· ῥῆμα ἐνοχλίζεσθαι*] Cum Etymologico M. p. 563,

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Μ.

Μάρτος. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, μάρπτις, ἀποβολῇ τοῦ π. ὁ ἐκ τοῦ καταληφθέναι δυνάμενός τι περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν. ὁ δὲ Φιλόξενος φησὶ παρὰ τὸ μαίρω. ὁ λάμπων, ὁ λαμπρύνων, καὶ εἰς Φῶς ἄγων τὸ προκείμενον, ἢ ὧν μαρτυρεῖ. μαίρω, μάρτος, μάρτις, τροπῇ τοῦ σ εἰς υ.

Μάρνασθαι. παρὰ τὸ μαίρω Δωρικῶς καὶ πολέμῳ Φθείρεσθαι. ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ, μάναθαι[16]. παρὰ τὸ.....

Μυαλὸν. παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας διὰ —[17]

Ο Ὄσος[18]. παρὰ τὸν μολυσμὸν τῶν Φόνων. ἢ παρὰ . . . .[19] τοὺς μαχομένους καὶ εἰς τὸ αὐτὸ συντρέχειν.

Μαιμώσσω. πλεονασμῷ τοῦ μ. οἷον αἰμώσσω, αἱματος ἐπιθυμοῦσα. ἀπὸ τῶν ἀμφίγυων ἢ μετκφορᾷ. δύναται[20] καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμὸς μεινῶ. μῶ δὲ τὸ ζητῶ[21], ἀπὸ τοῦ μῶ μώσω[22]. ἀπὸ δὲ τοῦ μαίμω[23], μαίμησε δέ οἱ Φίλον ἦτορ[24]. παρὰ δὲ τὸ μῶ μαίω, μεμαίνω πευθμένι[25], γίνεται.

Μαργαί-εων. καὶ μάργος. ὁ μανόμενος. ᾧ μὴ ἐστὶν ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν. Μαχὸς[26] ἀπὸ τοῦ μεμοιχᾶναι, ἢ νυχὸς τις ὢν, οἷον σκοτεινός.

Μέτωτον. πρόθεσις αὐτὶ προθέσεως. τὸ ὑπὲρ τοὺς ὦτας μέρος, οἷον ὑπερτιόνων[31].

Μενοεικές. τὸ μένει. εἰκὸς[32] καὶ ἀρεστὸν.

Μιτύλλειν. τὸ κατακόπτειν[33]. παρὰ τὸ μείλω.

Μαλερὸν. τὸ μαρκντικὸν, ἢ τὸ λαμπρὸν, παρὰ τὸ μαίρειν, ὃ ἐστι λάκνειν. "Οθεν τὸ μαρμήρω, πλεονάσμῳ τοῦ ρ. εἶναι μαλερὸν[34], καὶ τροπῇ τοῦ ρ εἰς λ, μαλερόν.

Μαίρω, ἡ νῦν τοῦ Ὠρίωνος[35]. παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω, καὶ διπλασιασμὸς μαρμαίρω, ὅθεν μάρμαρος.

Μάρψει. κυρίως τὸ ἐν ταῖς χερσὶ συλλαβεῖν. μάρη γὰρ ἕλεγον τὰς χεῖρας. ἔνθεν τὸ εὐχερὲς, συμαρὲς[36], εὐτυχὲς εὔρου ἐν Τηρομνήματι Ἰλιάδος.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα[37].

Μελετώωσας[38]. πλεονασμὸς. κυρίως δὲ μέλλειν. τὸ τὰ μέλη ἕδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, ὅ ἐστι μελέδειν[39].

Μορσιμος. μέρος μόριμος. πλεονασμῷ τοῦ σ, μόρτιμος.

Μῖτος. παρὰ τὸ μὶ τὸν εἶναι.

Μίρσθος. ἡ σπαρτὴ. παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ ταπράβειν ἐν τῷ πλεῖσθαι αὐτήν.

Μυλήφατος. παρὰ τὸ ὑπὸ μύλης συντετρῖφθαι.

Μαστᾶς. εἴρεται μὲν ἐπὶ τοῦ στόματος. "Ομηρος[40]·

38. lege φωσὶν ἤδημα ἐν τῷ σχίζεσθαι, et vicinium emenda Etymologicon M. l. l. ex *Orione*. Larcher. Idem sentit *Raffius* l. l. sed lucubratius dicit, quomodo *Orion* Etymologicon M. emendando serurre possit, nempe addendo testimonio *Aristarchi*. Eiam *Ruhnkenius* l. l. verba *Orionis* eodem modo, quo ibi viri docti, scripta praebet.

10) ἢ ἀποβολῇ τοῦ ρ. μάναθαι] Cum glossa sit mutila, nihil definire audeo. Sic tamen mihi legendum videtur: ἢ παρὰ τὸ μαρη, αἱ χεῖρες, (Vid. interius Μάρψει.) μαρήναθαι, ἀποβολῇ τοῦ η, μάρναθαι, τὸ διὰ χειρὸς μάχεσθαι. Vid. *Eustath.* in *Homer.* Iliad. p. 1009. 22. Larcher.

11) Γοργόνα δια . . .] Deest aliquid, quod facile sarciri potest ex Etymolog. M. p. 558, 2. ἀπατηλὸς τὴν Ἱστορίαν. *Stephanus Byzantinus* tamen, in *Μυάλη*, nulla facta Persei mentione dicit: ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ οἱ λοιποὶ Γοργόνες ἐκεῖ νέκρ (ex emendatione *Berkelii*) ἐφονεύσατο τὴν κεφαλὴν Μεδούσης συναλοῦντο. quem locum excripsit *Eustathius* ad *Homeri* Iliad. *B.* p. 368. 24. nisi quod pro ἐπεὶ νέκρ legit ἐπὶ τοῦ Φορκὺς τοιοῦτον, quod mihi potius videtur emendatione *Berkelii*. Conler eundem *Eustath.* p. 206. 29. et *Scholiasten Homeri Villoisonianum* ad Iliad. *B.* 5. pag. 72. col. 2. lin. 16. Larcher.

12) Ὄσος] Scribe *Μόθος*. Larcher.

13) παρὰ . . . . . τοὺς μαχομένους] Cum Etymologico M. p. 554, 35. lege παρὰ τὸ ὅσιον θεῖν τοὺς μαχομένους. vel potius cum *Orione* ipso, qui infra in *Μόθος*, quae vox loco nostro fuit, eadem dicit. Larcher. Recte haec quidem. Nam in Etymologico M. non θεῖν legitur, sed θεῖν, quod referri potest ad sequens verbum συντρέχειν. quamquam ibi quoque si quis θεῖν restituendum putet, fortasse non inepte iudices.

14) δύναται καὶ] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 583. et 584, afferens totum locum, de quo posui post δύναται, quam particulam *Larcherus* in Codice non reperit.

15) ζητῶ] *Bastius* l. l. tacite edidit ζητῶ, quod vtique reponendum est.

16) μώσω] *Bastius* l. l. tanquam Codicis scripturam affert μῶμα, quod corrigi iubet μῶσις, addens: „Commutatio literarum σ et ρ frequentissima est in Codice *Orionis*." Et p. 573. hunc eundem locum respiciens: „in *Orione* perperam legitur μῶμα pro μῶσις." Immo vnice verum puto, quod *Larcherus* in Codice reperit, μῶσις. nisi quidem verba ἀπὸ τοῦ μῶ μῶσις delenda quis arbitretur, vel pro μῶσις, transpositis syllabis, μαῖσις legendum.

17) μαίσω] *Bastius* l. l. recte corrigit μαισῶ.

18) μαίσασι δὲ οἱ φίλοι ἦτορ] Est pars versus *Homeri* Iliad. *E.* 670. Larcher.

19) μαιμώσης πενθμένοις] Haec verba, quae ex Etymologico Leidensi simul *Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 373. (p. 885. edit. *Scharfer.*) et quae *Phaurinus* quoque in v. *Μαιμώσσω* habet, fortassise emendanda sunt ex *Hesiodi* "Εργ. 553. μαίσμενος πενθμένοισι.

20) Μαχὸς] Incipit nouum glossam. Sed legendum est Μοχὸς. Larcher. Mihi legendum potius videtur *Μεγὸς*, ἀπὸ τοῦ μεμεγέναι. Nam Etymologicum Gudianum p. 400. 54. haec habet: Μεγὸς, ἀπὸ τοῦ μεμεγέσθαι, p. 396. 47. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέχω μεγὸς, κατὰ τροπὴν τοῦ συστολίου εἰς συμπλοκὴν, μιγὸς —— παρὰ τὸ μεμεγέσθαι, γένγιε (scribe ex *Orione* ἢ γνῶς) τις ὢν, οἱονεὶ ἀκοτεινὸς. *Phaurinus*: Μεγὸς, παρὰ τὸ μεῖν, τὸ κρίνειν. Confer infra Μοιζόε.

21) ὑπαρτάων] Corrige ὑπέρτονον, vt est in Etymologico M. p. 577. 51. Larcher.

22) τὸ μίνει. εἰκὸς] Lege τὸ τῷ μίνει εἰκὸς, animo consentaneum. Vid. Etymol. M. p. 559. 9. Larcher.

23) καταμικόπτειν] Fortasse legendum est κατὰ μικρὰ κόπτειν. Larcher. Etymol. Gud. p. 396. 41. habet: αἱ μικρὰ κατακόπτων.

24) ἦτορ μαλερὸν] Scribendum videtur εἶτας μαιμῶν. "Infinitivus ab *Orione* saepe adhibetur ad explicandam primam personam indicativi.

25) Πρίονος] Ita scripsi pro vitiosa Codicis scriptura Πρόνος. Edvek. De cane Orionis *Scholiastes Lycophronis* ad vers. 533. sic exponit: *Μαίρει τὸν ὁ κύων, ἀπὸ μιᾶς τῶν κυνῶν τοῦ Ὠρίωνος, Μαίρης καταφυγὼς. περῖσε δὲ Μαίρα λέγεται ἡ λιπτομένη αἶξ.* Alia do cane Maera tradit *Hygimus* Fab. CXXX. sed lectu digna. Larcher.

26) ἐπὶ τῶν ἐγχρὶς, εὐμαρὲς] Lege potius τὸ εὐμαρὲς, εὐχερὲς. Vid. *Eustath.* ad Iliad. p. 1009. 24. Larcher.

27) μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα] Optime. Nam teste auctore Etymologici M. p. 559. 28. μίρσε est ῥεῦσε. Larcher.

28) Μελετώωσας] Scribe *Μελλήωσας*. *Homerus* fuit etymon, cum dicit τερπόμεν αὐτοῦ μέλλων ἐξελθεῖν δόμον. Odyss. *A.* 200 Larcher.

29) ὅ ἐστι μελέδειν] Ex Etymol. M. p. 522, 21. legendum, ἐστιν ὁ μέλλειν.

30) "Ομηρος] Locus est Odyss. *A.* 287. Larcher.

Digitized by Google

ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χεροὶ πίεζε. ἐπὶ δὲ τῆς τροφῆς ὅτε[31]) λάγεται· μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι[31]), παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη. ἐπὶ δὲ τοῦ στόματος, παρὰ τὸ μασᾶσθαι[32]).

Μετέωρος. ὁ κοῦφος. παρὰ τὸν ἄρυν τὸν χρόνον. Ὅμηρος[34]· ὄνυᾶφοι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεακτήχεες ἦσαν.

Μύλη. παρὰ τὸ μειοῦν καὶ τὸ ἀλοᾶν, οἷον ἐς λεπτὰ ἀλοιᾶν[35]).

Μᾶσσαν. τὸ μέγα καὶ μακρόν. παρὰ τὸ μὴ ἄσσον εἶναί τινος, ὃ ἐστιν ἐγγύς.

Μυκαλησσός. ἡ πόλις. ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς ἡ προηγησαμένη τοῦ Καδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηκῶν[36]), κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

Μικρός. παρὰ τὸ μεῖον, μικρός[37]).

Μισγητή. ἡ πόρνη. μισγητὴ τις οὖσα. παρὰ τὸ μίσγεσθαι.

Μοῖρα. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω. ἢ αὐτὴ δὲ εἱμαρμένη, παρὰ τὸ μεμερῖσθαι ἑκάστῳ.

Μαρβλη. τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθρακίων. παρὰ τὸ μάρω, ἀφ' οὗ μαρεῖνον, μάρυ, μαρίλη.

Μέρος[38]). παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον. ἢ παρὰ τὸ μείρω. μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. καὶ τὸ μηρὸς ὁμοίως.

Μῆδεα[39]). τὰ αἰδοῖα. παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως.

Μέζεα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾱ εἰς ᾰ.

Μήτρα. ὅτι μήτηρ ἐστὶ τοῦ γεννωμένου, ὡς πατὴρ πάτρα κατὰ μετάθεσιν τοῦ β, καὶ μήτηρ μήτρα.

Μύλη. ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος. ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφερείας. διὰ τὸ ἄνω εἶναι τοῦ ἄρθρου τοῦ κοίλου, ὡς καὶ τῆς μύλης τὸ ὕπερθεν, καὶ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὸ ἀλεσθῆναι τὰ σπέρματα.

Μύξα. παρὰ τὸ ἐκ μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι.

Μάγειρος. παρὰ τὸ μάσσω, ἤγουν ὃ τὰς μάζας μερίζων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναλογιστικοῦ, πλεονασμὸν λέγει τὸ μ, παρὰ τὸ ἀγύρειν τὸ ἀθροίζειν, ἤτοι ἐξ ὧν ἀρτύει, ἢ ὧν παρασκευάζει ὄψων.

Μάστυξ[39]). αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος. ἢ μάστυξ, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι[40]) τὴν τριχῶν, ἤτοι μαστοὺς εἶναι.

Μαλλός. ἐπὶ τῶν πλαγίων τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐμφερείας τῶν τοῦ προβάτου μαλλῶν.

Μηνίγγες λέγονται διὰ τὸ μένειν ἐν αὐταῖς τὸν ἐγκέφαλον. οὕτω Σωρανὸς λέγει.

Μυελός. οἷον μυχελός, παρὰ τὸ ἐν μυχῷ εἰλεῖσθαι, ἢ ἁλιζομενέσθαι[41]), ἢ λεῖον εἶναι, ἢ ἐν μεμυκότι ὀστέῳ τυγχάνειν. οὕτω Σωρανός.

Μύωψ[42]). ὁ μύειν συνεχῶς τοὺς ὤπας ποιῶν.

Μυκτήρ. ἀπὸ τοῦ τὴν μυξαν ἐι' αὐτοῦ ἐξιέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτῷ[43]) ἔχειν, τουτέστι πόρους. ἢ ἀπὸ τοῦ ἠγεμονικοῦ[44]) τεταγμένος τῆς αἰσθήσεως. ὅθεν καὶ μυκτηρίζειν[45]) λέγομεν τοὺς ἐν τῷ διακτίζειν τινὰς τοῦτό που τὸ μέρος ἐπισκώπτοντας. οὕτως ὁ αὐτὸς Σωρανός.

Μύλαι. τῶν ὀδόντων λέγονται, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν λεπίνεσθαι, ἤτοι τρίβεσθαι τὴν τροφήν.

Μασχάλη. ἀπὸ τοῦ κεχαλάσθαι[46]) εἰς μαστόν, ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς. ἢ ἀπὸ τῆς ἀλέας τῆς διὰ τὴν κάμψιν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης

---

31) ὅτε λέγεται] Haec quod postposita sunt, paulo obscurior fit oratio, quae melius sic flueret: ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς τροφῆς λέγεται, (vel in loco *Homeri μάστακ'* — *λάβῃσι*) παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη, nempe εἴρηται. *v.*

32) μάστακ' — λάβῃσι] Haec leguntur in *Homeri* Iliad. *I.* 524. LARCHER.

33) παρὰ τὸ μασᾶσθαι] Vid. Etymol. M. in *v.* Βρεῦτος p. 196. 9. LARCHER.

34) Ὅμηρος] Locus est Odyss. *Λ.* 310. LARCHER. Scribi autem debebat vel *Ὅμηρος*, vel *ὡς παρ' Ὁμήρῳ*.

35) ἀλλοιᾶν] Scribe *ἀλοᾶν*. LARCHER.

36) τῶν Θηκῶν] Mira hallucinatio librarii. Scribe *τῶν Θηβῶν*. Vid. Etymol. M. p. 538, 4. LARCHER. Pro *Μυκαλησσός* in Etymologico M. p. 538, 2. est *Μυκαλησσός*, apud *Phanoniam Μυκαλισσὸς* et *Μυκαλισσός*. Sed vera scriptura est *Μυκαλησσός*. Vid. Iliad. *B.* 498.

37) παρὰ τὸ μεῖον, μικρός] Nempe *μεῖον*, *μεῖον*, *μείων*, *μικρός*, *μικρός*. Vid. Etymol. M. p. 553, 38. LARCHER.

38) Μέρος] Legendum fortasis est *Μέλος*, vel potius in plurali, *Μέλη*. Nam *μέλη* sunt *artus*, et dicitur hoc nomen tam de manibus quam de pedibus. Commininit igitur *μέλη* inprimis cum sequentibus, *μειρίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα*. Non inutile erit exscribere Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Μελέουν· τοῦ μέλους. Ὁ κανὼν· ἐπὶ τῶν πρωτευόντων καὶ θηλειῶν, ἀντὶν δὲ ἐπὶ τῶν πλαγιόντων ἢ ἀνδρεῖα εἰς ες, προσθέσει τῆς α συλλαβῆς ποιοῦσι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οἷον Ἀιαντες Ἀιάντεσσι, γίγαντες γιγάντεσσι. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων, ἐπειδὴ οὐ λήγει τὸν πληθυντικὸν ἡ εὐθεῖα εἰς ε, ἀπὸ τῆς γενικῆς τὸν ἑνικὸν, οἷον βῆμα βήματος βηματίνεος, μέλος μέλεσσι μελίεσσι. καὶ τὸ διαιρῶν τὸ μέλος καὶ μέρος· διαιρῶν σώματα τὰ μέλη μέρη καὶ τὸν σώματος. καὶ τὰ μὲν τοῖς βρωτοῖς, τὰ δὲ ποιμαῖ καὶ τὰ μὲν ὑδεῖν εἰς ἐνέργειαν, ὡς ἐπὶ τῶν χειρῶν· τὰ δὲ ἐπὶ τὸ περιπατεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν ποδῶν. οὕτω καὶ τὰ μέλη, τὰ μὲν μείον ὄξύνοντα, τὰ δὲ βαρύνοντα. καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν ἀναρμόνιον μελῳδίαν. ἴσοι δὲ μέλος εἶδος τῶν ὑποπεπτωκότων τοῦ ὀνόματι συναιρέσει. συνιοῦσαι δὲ ἴσει. ἐν διαφόροις σύμασι τὰ αὐτὰ δράων. τὸ δὲ μέλος, παρὰ τὸ μίγνυ. τὰ γὰρ μέλη, μίγνυ εἰσὶ τοῦ σώματος· μεταφορικῶς ἢ ἀναρμόνιος μελῳδία.* LARCHER. In Excerptis quoque p. 615, 9. legitur: *Μέρος* (non *Μέλος*) *παρὰ τὸ μερεισθαι πρὸς τὸ ὅλον.*

38b) *Μήδεα*] Hanc glossam *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 555. in Codice MS. *Orionis* ita coniunctam cum sequenti *Μέζεα* dicit: *Μήδεα*. τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· *μέζεα δέ*, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾱ εἰς ᾰ.

39) *Μάστυξ*] Scribe *Μύστᾳξ*. Hinc Gallis *moustache*. LARCHER. Conf. not. 40.

40) ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. scribe *ἀπὸ τοῦ μυστοῦσθαι*. LARCHER. Recte. Coste in Excerptis ex *Orione* p. 615, 10. legitur: *Μύστᾳξ ἀπὸ [τοῦ] μεμυστῶσθαι τὸ σὺν τέλος τρίχων. Suidas* tamen habet: *Μυστοῦσι· πλήρουσι.*

41) ἁλιζομενέσθαι] Lege *ἁσφαλίζεσθαι*. Etymologicon M. p. 538, 36. *παρὰ τὸ μυκ το ἀσφαλίζω*. LARCHER.

42) *Μύωψ* ell *isbanus*, *asilus*. LARCHER. Qui Excerpta ex *Orione* facit, videtur de *lusciosa* intellexisse. Scripsit enim p. 615, 12. *Μύωψ, ὁ μὴν σὺνεῦς τοῦ ὤπατ.*

43) ἐφ' ἑαυτῷ] Lege ἐφ' ἑαυτοῦ, vt est in Etymologico M. p. 538, 27. LARCHER.

44) ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ] Eadem leguntur in Etymolog. M. p. 538, 28. *Sylburgius* in notis ad eum locum mallet *ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικὸν*. LARCHER.

45) μυκτηρίζειν] Scribe *μυκτηρίζειν, naso suspendere adunco*, vt loquitur Venusinus poeta. LARCHER.

46) ἀπὸ τοῦ κεχαλάσθαι] Lego *ἀπὸ τοῦ χαλάσθαι*, quod recte legitur in Codice Havniensi 1971, vbi totus *Orionis* locus exscriptus est. Vide Annotationes ad Etymol. M. a me collectas p. 969. Quod vero in eodem Codice paulo post est *ἀλαίας* pro *ἀλέας*, mihi non probatur. Conf. infra not. 70.

Digitized by Google

ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τὸ ὑπ' αὐτὴν ἐκειδὴ οἱ ὑφαιρεύμενοι ὑ ' αὐτὴν κρύπτουσιν.

Μαστοί. μαστοὶ τινες ὄντες, ἢ ἀπὸ τοῦ προσμάττεσθαι καὶ προσφέρεσθαι τούτοις πρώτοις τὰ βρέφη· ἢ οἷον παστοί, ἀπὸ τοῦ πάσασθαι· ἢ σπαστοί τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ σπᾶν αὐτοὺς τὰ βρέφη· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἁγλακτομένων ἐπισπᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζῳθῶ[47]. παράγωγον μαζῶ, καὶ μαστός, ὃν ἐπιζητοῦσιν οἱ παῖδες. θύνται καὶ παρὰ τὸ μαζῶ μάζα, ἡ ζητουμένη τροφή.

Μήτηρ. ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν. ἢ ὅτι φυσικῶς αὐτὰ μαστεύει τὰ γεννηθέντα ἡ μήτηρ.

Μετάφρενον. ὅτι ἐξώτισται τῶν φρενῶν καῖται. φρένες δὲ ὑμένες. εἶτα δὲ μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἤπατος.

Μάκαρ. ἀποκοπὴ τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. τὸ κηρ[48], κηρός, καρός, κατὰ συστολὴν κτητικῷ τύπῳ, καρικος, καὶ κατὰ στέρησιν, ἀκάριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος, ὡς ἐκ μίας, ἀποκοπῇ δὲ δύο συλλαβῶν, μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ, μακαρς[49], ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὃθεν ἐμεινε τὸ σ.

Μηκίων. παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων, καὶ μακίων, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ῃ, μηκίων. ἔνθεν τὸ μήκιστος, καὶ τρίτος τύπος μάσσων.

Μέτρον. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μείτρον καὶ μέτρον[50], ὡς τὸ θέρω θέρτρον.

Μενθῆρες. αἱ Φρονίμες, ἀντὶ τοῦ μενεθῆρες, αἱ ἐνθυμούμεναι τὸ μένος, τουτέστι τὴν ψυχήν· οὐ γὰρ ἄλλῳ ἐνῆρται ἡ ψυχὴ καὶ κρατεῖται ἢ ταῖς Φρονήσεσι.

Μιστρωτός[51]. παρὰ τὸ μαίεσθαι τὰς τρόπους τῶν πορ-50 νευουσῶν γυναικῶν.

Μελέαγρος. παρὰ τὸ μελαΐαν[52] ἀγρεύειν ἄγραν.

Μέταλλον. ἀπὸ τοῦ ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι [53].

Μοχθηρός. πυρίως ὁ περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος καὶ πονηρός. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐκὶ τὴν διάνοιαν μετανήνεκται, ὁ τῇ διαθέσει κακός.

Μυλικρῶς. πλεοναστικῷ τοῦ ῥ, οἷον ὁ τὴν μέλιν[53] ὠθῶν, μυλικρὸς τις ὤν.

Μήνη. ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ τοτὲ μὲν μειοῦσθαι, τοτὲ δὲ αὐξεσθαι.

Μήνυθα. παρὰ τὸ μηνύθω, μήνυθα, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ υ, μύνυθα[54].

10Μῦς. παρὰ τὸ μύειν[55].

Μέρος. παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ὁ μεμερισμένος ἐκαστος.

Μέλη. παρὰ τὸ μήσω μέλλοντα. μήδω δὲ, ὡς πλησίον μήσομαι, ὅηλοῦν τὸ ἐργάζομαι. μέλη οὖν, ἢ τολλῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐργάτις.

Μῶμος. παρὰ τὸ μῶ, οὐ μέλλων μώσω. ὅηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν, ὁ ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκνεῖσθαι εἶναι νομίζων, ἀλλ' ἀνδεὴς τοῦ κρείττονος, ἀεὶ παῖν ἐτιοῦν λέγων καὶ διασύρων.

Μακκοᾶν. παρὰ τὸ μὴ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. καὶ συνθέτως τὸ μὴ κοεῖν μακκοᾶν ἔλεγον. ὅθεν[56] Συσσίκος ὁ μάντις, ἀπὸ τῶν Συομένων κοῶν, καὶ νοῶν τὸ μέλλον.

Μακαρίος. ὁ μὴ κηρὶ, τουτέστι τῇ Φθορᾷ ὑποκείμενος, οἱ δὲ πλεοναζουσι λέγουσι τὸ μα, πάρεις καὶ μακάριος, οἷον ἄλευρον μάλευρον. εἴρηται οὖν ἀκάριος ὁ μὴ Φθορᾷ ὑποκείμενος.

Μάκτρα. παρὰ τὸ μάττειν ἐν αὐτῇ τὴν μάζαν.

Μέλισσα. παρὰ τὸ μέλλειν[57]. οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῷον. ἢ μέλιζα τις[58] ἐστιν, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς.

Μῆλον λέγεται[60] κατὰ πάντων τῶν καρπῶν. καὶ πολύμηλος γῆ, ἡ πολύκαρπος.

---

47) ζῳθῶ] Idem vitium, pro ζῳτῶ, tetigi supra not. 15. Etiam glossam *Mastoi* habes in Codice modo laudato.

48) τὸ κηρ] *Baffius*, qui ad *Gregor.* de Dialectis p. 574. edit. *Schaefer.* totum *Orionis* locum attulit, simpliciter dedit κηρ. omisso articulo. Neque facile eum desideret quis.

49) ἐν δὲ συγκοπῇ, μακαρς] *Eustathius* ad Odyss. *E.* p. 1542, 30. *μάκαρ, μακαρτος, μακαρος· ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ὁ μακαρ, περὶ οὗπερ ὑποκειται τοῦ ἀλέ ὁ τὸ θαλαττίαν τάπτας σημαίνοις, οὗ προὐπάρχει ὁ ἄλφ. θεὸ καὶ πλέτεται ὥσπερ ὁ ἀλε ἀλνές, καὶ ἐξωθῆσαι τοῦ τ, ἀλύς, διὰ πανόπα γραμματικόν, οὕτω καὶ μακαρ μάκαρτ.* Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 615, 15. *μάκαρες, ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεοναζειν λέγουσι τὸ μ· ἐκ κηρὸς καὶ ἀκάριος.* Vide *Orionem* infra in voc. *Μακάριος.*

50) μείτρον καὶ μίτρον] Corrige: μίτρον καὶ μιτρον. Vid. Etymolog. M. p. 597, 17. Larcher.

51) Μιστρωτός] Scripsi legitur ρετ ω μῆν scriptum. Etiam quae *Orion* habet, reperiuntur in Etymologico MS. Bibliothecae, cum hoc additamento: *οὕτως ἐν Ὑπομνήματι τῶν Σώφρονος Ἀνδρείων.* [Idem additamentum est in Codice Havniensi 1971, sed vitiose scriptum; *τῶν σωφρόνων ἀνδρείων.* quod vitium corrigere debueram in Annotationibus ad Etymolog. M. p. 959. Sturz.] *Sophron*, Syracusanus, coaetaneus Euripidi, scripsit Mimos in viros et feminas oratione soluta et dialecto Dorica. *Sophronis* Mimi in viros laudantur ab auctore Etymologici M. p. 66, 30. et p. 668, 2. Vide *Suidam* in Σώφρων, et *Salmasium* Exercitat Plinian. p 76. b. imprimisque *Henr. Valesium* ad *Ammian. Marcellin.* XXIII. 5. p. 257. ubi non solum agit de Sophrone, sed etiam de aliis mimographis et mimis celebribus. Larcher.

52) μελαΐαν] Lege *μελίαν.* Versus ex *Euripidis* Meleagro ab Etymologici M. auctore p. 522, 50. servatus, rationem affert etymi ab *Orione* propositi. Subiunxi eum, vt correxit summus *Valckenaer* in Diatribe Euripidea p. 128.

Μελίαγρος· μελίαν γὰρ ποτ' ἀγρεύουσι ἄγραν.

Larcher.

53) ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι] Excerpta ex *Orione* p. 615, 14. *ζητεῖν ἐν αὐτῷ τι. τὸ γὰρ μεταλλᾶν, ἐπιζητεῖ ἐστί.*

53) μέλην εἶπ τοκ nihili. Rescribo *μέλιγ, molam.* Larcn v. 54) *Μήνυθα — μήνυθα — μήνυθα.*] Scribe *Μίνυθα . . μίνυθα — μίνυθα.* Error ortus est ex vitiosa prononciatione. Larcher.

55) παρὰ τὸ μῦσαι] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Μῦς· διὰ τὸ τοῦ μύσοις ἔφον, ἤτοι τῆς σκαθαφοῦτ.* Larcher. Excerpta p. 615, 15. posuit verba παρὰ τὸ μῦσαι addunt: *ὃ ἐστι βδλίγμα.*

56) *ὅθεν Θεσσικὸς κ. τ. λ.*] Hinc sucs irriganit hortulos *Scholiastes Aristophanis* ad Equitt. 62. qui vitio laborat, quod facili medicina curari potest: *ὅθεν Θεσσικὸς. ἢ παρὰ τὸ Θέω, τὸ κοῶ, ὁ σημαίνει τὸ νοεῖ.* Lege: *ὅθεν Θεσσικὸς· παρὰ τὸ Θέω, καὶ τὸ κοῶ, ὁ σημαίνει τὸ νοεῖ.* Larcher.

57) μέλλειν] Lege *μέλλων.* Vid. Etymolog. M. p. 523, 54. Larcher. Etiam in Excerptis p. 615, 18. legitur *μέλειν*, et post *οἰκονομικὸν γὰρ* additur *καὶ ἐπιμελὲς*, perspicuitatis causa.

58) *μέλιζα τις*] Aliquid deest, quod facile suppleri potest ope Etymologici M. p. 592, 35. *ἐκ τοῦ μέλον, ὃ σημαίνει πάντα τὸν καρπόν. μελίζα κ. τ. λ.* Larcher. Immo nihil nisi *μέλιζα* tec reponendum puto. Vid. denique not. 60.

59) *τοῖς καρποῖς*] Legendum est, vt in Etymologico M. scriptum reperitur, *τοῖς μέλεσι.* Larcher.

60) *Μῆλον λέγεται κ. τ. λ.*] Non est nova glossa, sed explicatio vocis ex nostra emendatione praecedentis. Huic coniecturae fauet Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: *ἡ μέλωαν, οἱονεὶ μέλιζα, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς· μῆλα*

Digitized by Google

Μάνος. ἡ δύναμις. παρὰ τὸ μάνω ῥῆμα καὶ παραμένω, ὡς παρὰ τὸ σβένω σβένος.

Μοχλός. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν κλεῖν ἔχειν ὀνομάσθαι, ὡς ἅμα αὐτὸ τὴν κλεῖν ἔχειν [6]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ [63]). ἀλλαχοῦ δὲ φησί, παρὰ τὸ μόλαι μοχλός, πλεονασμῷ τοῦ χ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω τὸ συνέχω. ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὄχθαι λέγει τὸν μοχλόν.

Μόρῡνος. ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. Ὁμήρῳ [63]). παρὰ τὸ μάρπτω ἐσχηματίσται· μαρῑνός, ὡς στιλβῶ στιλπνός. [10] τροπῇ τοῦ α εἰς ῑ, καὶ μεταθέσει τοῦ π. μόρῡνος ὁ ταχὺς καὶ δυνατὸς καταλαβεῖν. οἱ δὲ Φασὶ Φόνιον, οἷον μαροῦνον, ὁ μεμοιρημένος καὶ πεπονημένος περὶ τοὺς φόνους, καὶ συγκοπῇ, μόρῡνος.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα μέγαθος, καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ε, μέγεθος, ὡς βάλλω βέλλος καὶ βέλος.

Μιαρός. παρὰ τὸ μίασμα, καὶ μιαίνω ῥῆμα. τὸ δὲ μιαρὸς παρώνυμον.

Μίς [64]). ὡς παρὰ τὸ ῥῆσσω, ῥῆγμις, οὕτω παρὰ τὸ μειῶ μίς. διεύλλαβον ἐσχηματίσται μικρῶς ἅμα καὶ ὀξυτόνως. παρὰ δὲ τὸ μείος εἰρηται, ὅτι μειουμένης εἰς ἄκρον τῆς σελήνης. [15] ἡμιτελοῦς ὁ μήν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ [63]).

Μὴν. παρὰ τὸ μείω. ὁ αὐτὸς ἀνὴρ οὕτω φησί, μείος μειὴν, καὶ συγκοπῇ, μὴν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μήνη.

Μῆτις. παρὰ τὸ μηδω, μήσω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα μήσις. καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς τ, μῆτις. ἀπὸ δὲ τοῦ μήδος [66]) τὸ μήδος, καὶ βασιλεῖς οἱ μέδοντες παρὰ τὸ μήδω ὁμοίως, οἷς εὐβουλίας θεὸν ὄφαν βουλαφόροι [20] εἰρηνται.

Μακεδνός. Ὁμήρῳ [67]). μακεδνῆς αἰγυείοιο. μῆκος, μηκεδνός, καὶ μακεδνός, καὶ μακεδνή.

Μολοβρός. συγκοπῇ, μολόβορός τις ὤν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν βορὰν μολεῖν.

Μάχη. παρὰ τὸ ἄχος, πλεονασμῷ τοῦ μ, ὡς ἶα μία.

Μισθίων. παρὰ τὸ μείων γελᾶν.

Μαιμῶσι. κατ' ἀντίφρασιν τοῦ μαίρει, σβηλοῦντος τὸ λάμπω.

Μάρκηδος. παρὰ τὸ μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω [68]), ὄνομα μάραγγος· τὸ διανυῆς μαρηγδὸν ἕλεγχον οἱ παλαιοί.

Μαρμαρυγή. μαίρω ἐστὶ ῥῆμα. ἀφ' οὗ μαρμαίρω ὕτερον ὄνομα [69]). παράγωγον μαρμαιρύζω. ῥηματικὸν ὄνομα μαρμαρυγή. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρτύζω ἀρτυγή, ὁλολύζω ὁλολυγή, καὶ ἀπὸ τοῦ μαρμαρύζω μαρμαρυγή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μυκήνη. μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, καὶ ἀπὸ τοῦ μυκητος τοῦ ξίφους Περσέως ἐκλήθη ἡ κῶλις Μυκήνη.

Μασχάλη. σχῶ σχήσω [70]), ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ η εἰς α, σχάλη, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη.

Μασᾶσμαι. παρὰ τὸ σώω, ὃ ὀηλοῖ τὸ σείω καὶ κινῶ, ἀφ' οὗ τὸ σήθω, καὶ προσληθῶν [71]) τὴν μα συλλαβὴν ἐποίησε τὸ μασᾶσμαι, τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζειν καὶ κατακόπτειν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μάχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, μαχλὰς, πλεονασμῷ καὶ συγκοπῇ μάχλος, ὁ ματαιοβρῶν, καὶ παρωνύμως μαχλὰς.

Μαδεῖν. μήθω ἐστὶ ῥῆμα. ἀφ' οὗ ἐμαθον δεύτερος ἀόριστος, καὶ μαδεῖν β' ἀόριστος.

Μοιχός. τὸ ὑ τρέπεται εἰς μ, ὡς ἐν τῷ μοιχὸς [72]) ἀντὶ τοῦ υνχὸς, ὁ ἐσώτατος τόπος καὶ σκοτεινός. τροπὴ δὲ ἐστὶν ἀπὸ στοίχου [73]), καὶ νῦν ἐν τῷ μοιχῷ ἀπὸ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ στερητικοῦ, ἢ ὁ στερημένος [74]), καὶ ἔξω ὢν τοῦ οἴκου. τὸ δὲ γω στερητικὸν κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς ω, ὡς ἐν τῷ νώτος [75]) παρὰ τοῦ ἑστερῆσθαι τοῦ σώθη.

γὰρ κατὰ πάντα εἴρηται οἱ ἀορτοὶ τῶν βοτανῶν. ὅθεν καὶ πολύμηλος γῆ. LARCHER. Haec coniectura quum mihi probetur, malim δὲ vel γὰρ poni inter λεῖμον et λίγεται.

6) παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ — ὠνομάσθαι, ὡς — ἔχειν] Haec lectio praeferenda videtur ei, quae est in Etymol. M. p. 536, 11. vbi καὶ deeſt, et ὃς — ἔχει legitur. Dicitur enim μοχλὸς derivandum esse ex adverbio ὁμοῦ et formula τὴν κλεῖν ἔχειν, et pronomini relativo locus esse non potest. Sed pro ὠνομάσθαι vix dubium est quin reponendum sit ὠνομάσται.

63) διαλέκτῳ] Nomo non videt, διαλέκτου esse scribendum. Conf. paulo post not. 65. Pro sequentibus verbis, ἄλλαχοῦ δὲ φησί, παρὰ τὸ μόλαι μοχλός, in Excerpta p. 615, 20. est: ἄλλοι δέ, παρὰ τὸ μολῶ μόλος καὶ μοχλός.

63) Ὁμήρῳ] Iterum vt not. 34. malim παρ' Ὁμήρῳ, vel Ὁμήρου. STRR. Locus est Iliad. Δ. 246. *Aristot.* Hist. Anim. IX. 32. ἕτερον δὲ γένος ἀετοῦ ἐστιν, ᾧ πλάγγος καλεῖται. — εἰσὶ δὲ βήσσαι καὶ ἄγκη καὶ λίμναι· ἐπικαλεῖται δὲ ὑγιτοφόνος καὶ μαρῆνος· οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐξόδῳ. Vide *Scholia Homeri Villoisoniana* ad l. l. vbi multa habes lectu digna. LARCHER.

64) μίς — μίς] Corrige Μίς — μίς. Vid. Etymolog. M. p. 528, 4. LARCHER.

63) διαλέκτου] Rursus διαλέκτου scribendum esse monui not. 62.

66) ἀπὸ δὲ τοῦ μήδος] Malim ἀπὸ δὲ τοῦ μήθω, vt est in Codice Havn. 1971. Vid. Annotationes ad Etymol. M. ad p. 550. v. 4. Nimirum vt a futuro μήσω deducitur nomen μῆσις, ita μήδος a μήθω. Ex eodem codice fortassis etiam paulo post scribendum est μηδοντες pro μέδοντες.

67) Ὁμήρῳ] Vid. not. 63. Sr. Locus est Odyss. *H.* 106. LARCHER.

68) μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω] Deest aliquid. Nam παράγωγον τοῦ μαίρω non potest esse μαράσσω. Corrige μαίρω, τὸ λάμπω, ὁ μέλλων μαρῶ, οὗ παράγωγον μαράσσω. Vid. Etymolog. M. p. 635, 56. LARCHER.

69) ὕτερον ὄνομα] Dele vocem ὄνομα, quae turbat sensum. LARCHER.

70) σχῶ σχήσω] Deest aliquid. Corrige σχῶ· στήσω σχήλη. Etymologicum Ms. Biblioth. Regiae: *Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχάλη· καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἢ λίαν κατέχουσα ἕξινα ἀν σχῇ, ἢ ἀπὸ τοῦ χαλάσθαι εἰς μασθόν· ἢ εἰς τὴν χαλάσαι ὁ μὲν (masculine)· ἢ ἀπὸ τῆς αἰδοίας τῆς θεᾶς τὴν καιτὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σοφιανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστάζειν τὸ ἐπ' αὐτὴν ἐπιοῦσι οἱ ὑφαιρούμενοι τὸ ὑπ' αὐτὴν πρόπτυσιν.* LARCHER. Pro αἰδίας legendum videtur αἰδίας. Conf. not. 46.

71) προσληθῶν] Patet, προσλαβὼν scribendum esse.

72) ἐν τῷ μοιχός] Lege ἐν τῷ μοχός. Vid. Etymolog. M. p. 580, 55. LARCHER.

73) ἀντὶ στοίχου] Corrigendum puto στοιχείου ἀντὶ στοιχείου.

74) στερημένος] Tolle solecismum, scribens ἐστερημένος. Conf. infra ad *Νωθείς*.

75) νώσος — τοῦ σώθη] Corrige νῶσος — τοῦ σώου. Nam teste auctore Etymologici M. p. 550, 32. νῶσος deduci debet παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. LARCHER. Conf. infra in *Νόσος*. Sed tota haec ζήτησις, a verbis τὸ δὲ γω στερητικὸν usque ad τοῦ σώθη, videtur mihi partim pluribus locis vitiose scripta, quum non τὸ ὁ εἰς ω, sed τὸ ου εἰς ω scribendum sit, praeeuntibus auctore Etymologici M. p. 550, 35. et *Zonara* in Lexico p. 1106. partim ab hoc loco aliena.

Digitized by Google

Μακρός. παρὰ τὸ μῆκος ἐστὶ μηκὸς [76]), καὶ μακρὸς, τρέπει τὴν ὃ εἰς α, ὡς ὑψερὸς ὑψαρὸς [77]); ψύχος ψυχρός.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα, μεγαθος καὶ μέγεθος.

Μεγαίρω. παρὰ τὸ μέγα. οἱ γὰρ [78]) μεγαλοι φθονοῦνται διὰ τὸν πλοῦτον, ἢ τὴν ἀρετὴν. μεγαίρω μεγαρτοι, ὡς καθαίρω καθαρτος, επαίρω επαρτος.

Μερμαιρίζειν [79]). παρὰ τὸ μείρω, ἀφ' οὗ τὸ μέρος ὄνομα. παρὰ τοῦτο μερίζω, διπλασιασμὸς μερίζω [80]). οἱ γὰρ Φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην.

Μέρμνα. παρὰ τὸ μερίζω μερίδνα, ὡς λεπίζω λέπαδνα, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς β, μέρμνα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐτυμολογικοῖς.

Μέρμερα [81]). παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ Φροντίζω, οἷον τὰ Φροντίδος ἔξια.

Μέρμις. παρὰ τὸ εἴρω, ἕρμα ἐστὶ καὶ ἕρμις, πλεονασμῷ τοῦ μ, μέρμις.

Μέσσος. ἐν ἐστὶ τὸ πληρῶ. ἐτεί κεῖμαι κορέσσω πολέμοιο [82]). ἔω, ἔσω, ἔστός, πλεονασμῷ τοῦ μ, μεστός.

Μήκαρ. παρὰ τὴν ἦρα. ὁ μὴ κηρὶ ὑποκαίμενος.

Μάραθον. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ υ. μάρανθον γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ μαραίνειν αὐθαδὲς τὸ ἄνθος.

Μελεδήματα. παρὰ τὸ δέειν τὰ μέλη καὶ βλάπτειν.

Μέλλειν. παρὰ τὸ μή, καὶ τὸ λαὸν, τὸ μὴ βλάπτον, ἢ τὸ μὴ βλαπόμενον. λαεῖν γὰρ τὸ μὴ [83]) βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός.

Μέλλος. ἀπὸ τοῦ μήλου, τοῦ ὀρλοῦντος· τὸ πρόβατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἕλλου λ, μαλλός.

Μεμακὼς καὶ μεμαυῖα. παρὰ τὸ μᾶ, οὗ παράγωγον τὸ μένω, ὁ ὀρλοῦ τὸ προδρόμου. ὅθεν τὸ μαίμων [84]) μέσου παρακειμένου, ὃς ἀεὶ Φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστῶτος· ποιῶω, ποίεω, πέπαικα, καὶ πέπαιθα κατ' Αἰολίας. τρίτωσι γὰρ τὴν εἰ διΦθογγον εἰς τὴν οι διΦθογγον οἱ μέσοι [85]). μέμονα οὖν, ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς μέμακα, ἀποβαλλοῦσιν τοῦ υ, ὡς πέπλυκα, κέκλικα. τὰ γὰρ εἰς νω ῥήματα διὸ ἄλλαβα ἀνὶ Φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλει τὸ ν κατὰ τὸν παρακείμενον.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα. ἤνθεν τὸ αἰὲ μυρίόντων [86]), παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι [87]).

Μελεδώμενος. ὁ τημώμενος κνίσσῃ, παρὰ τὸ τὰ μέλη δέειν καὶ ἐσθίειν. ἀφ' οὗ τὸ ἀνελίσκειν καὶ τήκειν.

Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους [88]).

Μῶλος. ἀποβολὴ ἐστὶ τοῦ ἅ. ἄμωλος γὰρ ἐστὶ, παρὰ τὸ ἅμα ἑλλύειν. Ὅμηρος [89]) ἑνοὺς Ἐνυάλιος, καὶ τὸ πτανόνυτα κατάκτα.

Μαντικὴ. μαντικὴ τις ἐστὶν οἷον ζητητικὴ τῶν ἀσαμένων [90]), καὶ οὐκ ἐστὶ τὴν μανίαν, ὡς τινες [91]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νόσος. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. τὸ γὰρ νω στερητικὸν· κατὰ δὲ μεταβολὴν τοῦ νω εἰς νο γίνεται [92]).

Νάρψ. ὁ μὴ ἐὼν ἐφερὰν εἰς αὐτὸν τὴν ὄψιν, διὰ τὸ ἄγαν λαμπρόν. ἀμυρροῦ γὰρ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρά· οἱ δὲ διὰ τὸ διαχεῖν τὴν ὄψιν ἐν τῷ ὁρᾶν.

Νέατα. τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόεναρ [93]).

---

76) μηκὸς] Legendum est μηρός. Nam si esset μηκὸς, mutato ῃ in α existeret μακὸς, non μακρός. Larcher.

77) ψέθρος ψυθρὸς] Sequentia postulant, vt scribatur ψέθος ψυθρός. Accedit Codicis Havniensis 1971. auctoritas. Vid. Annotationes ad Etymolog. M. ad p. 520. v. 17. Conf. Etymolog. M. p. 822, 30.

78) οἱ γὰρ μεγάλοι φθονοῦνται] Optime *Sophocles* in Aiace vers. 151.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰὸς
σὸν ἂν ἀμάρτοι. . . . . .
. . . . . .
πρὸς γὰρ τὸν ἐχυρὸν ὁ φθόνος ἕρται.

Larcher.

79) Μερμαιρίζειν] In Etymologico M. legitur tantum forma μερμηρίζειν.

80) διπλασιασμὸς μερίζω] Corrige διπλασιασμὸς μερμερίζω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ῃ, μερμηρίζω. Vid. Etymol. M. p. 526, 28. Larcher.

81) Μέρμερα] De vocabulo μέρμερος vide *Ruhnkenium* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 178. Larcher.

82) ἐτεί κεῖμαι πορέσσω πολέμοιο] Locus mire corruptus. *Orion* respicit verba *Homeri* Iliad. Υ. 401. ἐπεὶ χ' ἑκὼν πολέμοιο. vbi in Codice MS. Lipsiensi, teste *Ernestio*, glossema superscriptum est πορεσθῆμεν. Glossema hoc corruptum inrepit in textum, vt fieri solet. Larcher. Scribendum igitur est apud *Orionem* ἐω (hiis), ἔσω, ἐστός.

83) λάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός] Vel legendum est ἀλάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός. vel ponitur λάειν γὰρ τὸ βλέπειν· ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός. *Schol. Homeri* ad Odyss. Τ. 229. ὁ δὲ Κράτης λάειν φησὶν, αὐτὰ τοῦ βλέπειν· ὅθεν καὶ στέρησιν, ἀλαὸς ὁ τυφλός. Larcher. Bene Excerpta p. 615, 25. *Millan.* παρὰ τὸ μὴ λάειν, ἤ ἐστι βλάπτειν· ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός.

84) μαίμονα] Corrige μέμονα. Larcher.

85) οἱ μέσοι] nempe παρακείμενοι.

86) αἰὲ μυρίόντων] Legendum omnino est ἀλαμπηνότων, quod est epitheton flumiorum in mare delabentium magno cum murmure. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* p. 1250, 42. Larcher.

87) καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι] Ista non pertinent ad μύρεσθαι, sed potius spectant vocem μύρεσθε. Vid. Etymolog. M. p. 529, 34. Librarius duas glosseas confudit. Larcher.

88) Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους] Haec loco mota transferenda sunt ad ὄθος, quod supra paulo post initium litterae *M* legitur, vbi incuria librarii omissa fuere. Larcher.

89) Ὅμηρος] Locus est Iliad. Ζ. 329. Larcher.

90) οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων] Quomodo efficeat *Orion* possit, vt μαντική, sine *ars diuinandi*, sit tamquam *ζητητικὴ τῶν ἐσομένων*, id est, *ars inuestigandi futura*, aspirare non possum. Meliora docebit auctor Etymologici M. p. 520, 27. Larcher. Pro μαντική τις, quod *fieri* nequaquam potest, legendum puto μαντεῖος τις. In cohaerebit oratio. Nam μαντεῖον significat ζητεῖον.

91) ἐστὶ τὴν μανίαν, ὡς τινες] Subiicitur *Orioneae* scripturae: ἐστὶ ἀπὸ τοῦ τὴν μανίαν πάσχειν τοὺς μάντεις. ὡς τινες. vel ponitur ἐστὶ παρὰ τὴν μανίαν, ὡς τινες. Larcher.

92) τοῦ νω εἰς το γίνεται] Corrige τὸ νω εἰς το γίνεται. Larcher. Hanc crasin nullo modo probandam puto. Immo sanus est locus. Nam γίνεται pertinet ad Κάδος.

93) τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόεναρ] Ex Etymolog. M. p. 622, 13. corrige: τὸ συνέχον τοὺς τένοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον τενόναρ. Eadem leguntur in Etymologico Mⁿ. Bibliothecae Regiae. Larcher.

Digitized by Google

ἀὐσπερ ὃ βῆ[94]) αὐτὸ μερικῶς· οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ κτᾶσθαι[95]) καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ ἀνελὼν· ἀφ' οὗ τὸ ἀδάνατον δηλοῦσθαι.

Νωλεμέως. κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς μ, οἷον νωλατέως, κατὰ στέρησιν τοῦ λείπεσθαι καὶ παύεσθαι, οἷον ἀδιαλείπτως.

Νότος. παρὰ τὸ νόθους ποιεῖν τοὺς καρπούς καὶ χείμους· οἷον ὀνοτοὺς ποιεῖ αὐτούς, καὶ ἀφκιζίειν.

Νοῦθες. ἐνοτός τις ὢν, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ὁ, καὶ τροπὴ τοῦ τ εἰς θ.

Νοῦς[96]). παρὰ τὸ νήσσειν[97]), καὶ σωρεύσαι ἀπὸ τῶν ἐντιθεμένων αὐτῷ φορτίων· εἰ δὲ παρὰ τὸ νεῖσθαι.

Νυστάζειν· οἷον νευστάζειν. παρὰ τὸ νεύειν κατὼ διὰ τὴν τοῦ ὑπτίου καταφορὰν.

Ναστός. ὁ πεπιλημένος ἄρτος· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασι τισὶν καὶ τραγήμασι[98]).

Νύμφη. ἡ νέον Φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νύος, οὗτω παρὰ τὸ νέη νύμφη. καὶ ἔγκειται τὸ Φῶ, ὅτερ τὸ Φαίνω σημαίνει.

Νέρθεν. ἀποβολῇ τοῦ ὁ, παρὰ τὴν ἔραν, ἔνερος, ἐνέρασθεν, ἐνερθεν, συγκοπῇ νέρθεν.

Νύσσα. παρὰ τὸ νεῦσαι νεύσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, νύσσα. εἰ δὲ παρὰ τὸ νύσσω, ἐτεὸ ἐκεῖ νύσσουσαι οἱ ἵπποι.

Νίκη. ἀποβολῇ τοῦ ὁ, ἡ ἐνὶ γινομένη, ἐνίκη[99]) τις οὖσα.

Νίτρον. παρὰ τὸ νίζω νίτρον, ὡς Φέρω Φίρτρον, ὡς μάσσω μακτρον, πλήσσω πλήκτρον.

Νεκρὸς[100]). παρὰ τὸ κὴρ νεκηρὸς καὶ νεκρὸς, ὁ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος, παρὰ τὸ νὴ στερητικὸν. καὶ ὡς Ἵππος ἵκπως, κότος κότως, νεκρὸς καὶ νέκρως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῥ, νέκως.

Νηΰς. ἀπὸ τοῦ διανεῦσθαι τὰ τῆς τροφῆς, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι καὶ πεπληρῶσθαι· ἢ ὅτι ἐναρδευτὴς τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης γίνεται. νάειν γὰρ ἐστὶ τὸ ῥεῖν.

Νῆστις. ἔνιοι δὲ οὕτω[1]), οἷον νηστιτὴς[2]), παρὰ τὸ κενὸν εἶναι στίλων· καὶ ὁ νήστις ὁμοίως ἄνθρωπος, παρὰ τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ νηστεύειν, παρὰ τὸ στερεῖσθαι σιτίων.

Νᾶφος. παρὰ τὸ νείφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι. Φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς[3]). τὸ δὲ νείφειν κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ νιφετοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ νέφ καταφορᾶς τῶν ὑδάτων.

Νάφος. οἷον νεφίως[4]), τὸ ἐστερημένον Φωτός. ἢ παρὰ τὸ νήφειν[5]). οὕτω Φιλόξενος.

Νήνιος. παρὰ τὸ ν στερητικὸν[6]) κατὰ στέρησιν τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλεῖν, οἷον νη ἴστιος[7]).

Νῶτος. ἐκεῖθι τῶν ἄλλων μερῶν νοτίζεται μᾶλλον, καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἱδρὼς κατάβῃσι, ὥστε τροπὴ εἶναι τοῦ δ εἰς ω. καὶ παρ' Ὁμήρῳ[8]) κατὰ δὲ νότιος ῥέων ἱδρώς. ἀντὶ τοῦ κατὰ νῶτον ἐφίρετο.

Νάνος. παρὰ τὸ ἄνω, δηλοῦν τὸ αὔξω. ἄνω ἄνος νάνος, ὁ μὴ αὐξανόμενος. ἔγκειται γὰρ τὸ ν στερητικὸν[9]). νάνος νήανος.

Νᾶκυι. κατὰ στέρησιν τοῦ ἥπιου, διὰ τὴν θριμύτητα.

Νίκλας. τὸ τοῖς νέοις δοικός.

Νεῖλος. παρὰ τὸ νέος παρυήται[10]), νέϊλός τις ὢν, ἀεὶ νέαν ἄγων ἰλὺν ἐν τῇ ἀναβάσει[11]). ὅτι κατ' ἔτος νέος φαίνεται.

Νέαιρα. τὸ ἔσχατον τῆς μοίλας. νέον νέατον τὸ ἔσχατον. ὅθεν καὶ λαγὼν παρὰ τὸ λήγειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ὀρθογραφίᾳ.

Νήθω. παρὰ τὸ νήθω[12]). ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος τροφορᾶς. εἰ γὰρ τοῦτο μεχρημένου νηθάλιοι, καὶ νηθάλια ζῶα λέγεται, ὅταν ἀτιτενθῶσιν οἷον[13]).

Νάρθηξ. ἰατρικὸν ταῦχος[14]). καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξ οὗ ἁπτοῦ ὅπτοτε ὕλης.

Νωθρός. νω καὶ γη στερητικὰ μόρια, ὁ τοῦ θορσῆν ἐστερημένος. ὃ ἐστὶν ὀξέως κινεῖσθαι.

---

94) ὃ βῆ] Istud lectionis monstrum procurare facile est. Lege ἢ Ἥβη. Vid. Etymolog. M. l. l. Larcher.

95) κτᾶσθαι] Lege κτείνεσθαι, vt sit infinitiuus ex aoristo secundo medio ἐκτάμην. Ideo παρεξετένυσε scribendum est. Κτάσθαι significat occidi, interfici. Hesychius: Κτάσθαι· (Hic quoque scribe Κτείσθαι·) ἀναιρεῖσθαι, σπανίζειν. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νίπτω· παρὰ τὸ πτώ, τὸ σημαίνον τὸ πτύειν, γίνεται πτῶ· καὶ μετὰ τῆς στερήσεως, νίπτω· τὸ θέλον πόμα, ὅπερ τοῖς πτυνομένοις καὶ ὄντοις οὐ δίδοται. Larcher.

96) Νοῦς] Legendum est Ναῦς, vt sequentia euincunt. Larcher.

97) νήσσει] Corrige νᾶσαι, *cumulare*.

98) Τζετζες ad *Lycophronis* verum 660. νωτιδες· κυρίως ὄρτοι σεσιμωδεῖς μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν. Vide *Hesychium* in Νωτιδες et ibi interpretes. Larcher.

99) ἐνίκη] Melius in Etymologico M. p. 549, 27. legi videtur ἐνίσσει.

100) Νεκρὸς] Lege Νίπτει vel Νεκύτ. Larcher. Fortasse recitus corrigas Νεκρύς. Excerpta ex *Orione* p. 615, 5a. Νεκρός· παρὰ τὸ κὴρ. ὃ ἐστι ψυχὴ κ. τ. λ. Vnde etiam κὴρ pro κῆρ scripsi in *Orione*.

1) ἔνιοι δὲ οὕτω] Adde ἰσγάμενον ex Etymolog. M. p. 548, 18. vel κελαίμενον cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

2) οἷον νηστιτὴς] Legendum est οἰονεὶ νήστις. Vid. Etymolog. M. l. l. Larcher.

3) φέρεται γὰρ εἰς αὐτούς] Adde τὰ οὖρον cum Etymologici M. auctore p. 545, 42. Larcher.

4) οἷον νεφίως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 545, 44. Larcher.

5) παρὰ τὸ νήφειν] Cum Etymologico M. p. 545, 45. lege παρὰ τὸ νεῖφειν τὸ βρέχειν. Ita etiam est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

6) ν στερητικὸν] Lege νη στερητικὸν. Larcher. Conf. not. 9.

7) νὴ ἴστιος] Potius vno verbo legerim νηήτιος. Etymolog. M. pag. 547, 16. παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ αἰπαῖν γίνεται νηήτιος. Larcher.

8) παρ' Ὁμήρῳ] Locus est Iliad. Υ. 715. Larcher.

9) Etiam hoc loco νὴ στερητικὸν legendum est. Conf. not. 6. et Etymolog. M. p. 541, 28.

10) παρυήται] Corrige παρῆται. vt scriptum est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

11) ἐν τῇ ἀναβάσει] Vel ἐν τῇ καταβάσει legendum est, quia Nilus descendit ex Aethiopia, vel ἐν τῇ ῥύσει, vt legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

12) παρὰ τὸ νήθω] Delendae mihi aliquando videbantur istae voces. Sed legendum potius est παρὰ τὸ νείφω cum Etymologico M. p. 548, 54. Larcher. Sequenti λέγεται praeterea λέγονται.

13) ὅταν ἐπιτενθῶσιν οἷον] Corrige ὅταν ἐπιπεπίδωσιν ὕδωρ. Nam ἰαμὰ νηφάλια sunt sacra a guttis vinum arcentia. Larcher.

14) Post τεύχος desunt haec· κυρίως τὸ ἐκ νάρθηκος γεγενημένον. Vid. Etymolog. M. p. 541, 53. Larcher.

Digitized by Google

Νωχελής. τὸ χ ἀντὶ τοῦ π. νωκελής τις ὤν, ὁ μὴ κέλλων. κέλλειν· ὃ τὸ ταχίζειν τρέχειν· αἴρ' οὐ καὶ κέλλες[15]; ὁρμιακὸς πᾶλος.

Νέκυς. κικύς, ἢ σύνκυις, καὶ κλίνεται, κικύος. ὁ ἐστερημένος ἐξ αὐτοῦ κικύος[16].

Νόησις. ὁ ἄνωθεν. ἀπὸ τοῦ νοτεῖν καὶ τῆς νοτίδος. αὕτη δὲ ἡ νοτὶς ἀπὸ τοῦ νείσθαι. οὕτως ὁ Ἡρακλείδης.

Νύξ. παρὰ τὸν γινόμενον ἐκ τῶν προσώπων[17] τοῦ σκότου[18] νυμφίον. αὐτὸ δὲ τὸ νύξαι ἀπὸ τοῦ νύσσω, τοῦ δηλοῦντος τὸ πλῆξαι.

Νέος. ἀπὸ τοῦ νέεσθαι καὶ ἔρχεσθαι εἰς αὖξεσιν[19], ἢ παρὰ τὸ ὁρμᾶσθαι· ὁρμὴ γὰρ ἡλικίας ἀνάπλεως.

Νεοῦν. ἀπὸ τοῦ νέειν ἀναλαμβάνεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἀροτριάσεως.

Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι ἅπαν τὸ κινούμενον[20] καὶ ἐπὶ πάντα πρεῖν ἐν ἡμῖν. τί γὰρ ὁρμητικώτερον νεύρ;

Νόσφι. παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἵπτεσθαι. ὥπτερ[21] γὰρ ὁ χωριζόμενος οὐκ ἀκολουθεῖ τινὶ καὶ οὐ συνέστιν· ἐχωρίζετο γοῦν· οὕτω τὸ νόσφι τὸ χωρὶς εἶναι τοῦ ἕπεσθαι.

Νήχυμ. νωὶ καὶ νάει. ἐστὶ δὲ τὸ κολυμβᾶν, προθέσει τοῦ χ καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, νήχυ. Φιλόξενος.

Νῆσος. παρὰ τὸ νῶ, οὗ μέλλων νήσω, δηλοῦν τὸ νήχεσθαι. πᾶν γὰρ μέρος ἔχει ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰ νηχόμενα.

Ναῦς. παρὰ τὸ νάω, ὁμοίως τὸ κολυμβῶ. παράγωγον νεύω, νεύσω ὁ μέλλων, ὡς παρὰ τὸ χέω χεύσω, οὕτω νεύσω, νεύς καὶ ναῦς, τροπῇ τοῦ ε εἰς α. οὕτω Φιλόξενος.

Νεβρός. παρὰ τὸ νῆ καὶ νᾶ, ὁ μὴ δυνάμενος βοᾶν λαβεῖν, νεβρὸς τις ὤν, ἀλλ' ὁ γάλακτι τραφόμενος.

Νάμα. παρὰ τὸ νῶ τὸ ῥέω, οὗ μέλλων νάσω, νάμα, ὡς ὁρᾶσω ὁράμα.

Νεκρόν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα, νῶ, νάσω, νεκρόν. Σοφοκλῆς Τροίλῳ· νεκρὸς νεκρὰ[22] δὲ κρηνὶς χωρεῖων τοτέ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονογλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια[23] τρέψασα τὸ ᾶ εἰς ῦ, λέγει νερόν[24].

Νέμος. παρὰ τὸ νέμω ῥῆμα. ὁ νέμων πᾶσι τὸ θεῖον.

Νεογνός. συγκοπῇ. νεόγονός τις ὤν, ὁ νεοστί[25] γενόμενος.

Νεῖος. ἡ ἀρόσιμος[26] γῆ. παρὰ τὸ νεῶ. ἀναλαβοῦσα γὰρ ἡ γῆ ἀρούμενη.

Νάϊδων. παρὰ τὸ νάω. ἀφ' οὗ γίνεται ἡ καταφορὰ τοῦ ὕδατος.

Ναϊάδες[27]. ὁ στερημένος[28] τοῦ θείου.

Νάκαρ. τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὑπόσουν ἐβρωμένον· σκιλῶν γὰρ ἐστὶ ῥῆμα. ἀποβολῇ τοῦ ῦ, καίρω, καὶ μετὰ τῆς νο στερήσεως, νοκαίρω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω[29], νῶκαρ. ὑγιαίνει δὲ τὸ νω στερητικὸν. σκαίρει δὲ τὸ τρίζων, ἀφ' οὗ καὶ τὸ εὔκαρμος[30], καὶ εὐκάρμοιο Μυρίνης[31].

Νῆις. εἶδος ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι· ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τοῦ ῖ, ἴς, καὶ μετὰ τῆς νη στερήσεως, νῆις.

Νῆσσα. παρὰ τὸ νάω τὸ κολυμβῶ, νάσσ καὶ νῆσσα, τροπῇ τοῦ ᾶ εἰς ῆ.

Νῆστις[32]. παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ μέλλων ἔσω ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ νη, νεέστης, οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανός.

Νοῦς[33]. ἡ νύμφη. παρὰ τὸ νέος, τροπῇ τοῦ ᾶ εἰς ῦ, νυός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς ὀξυτόνως. ὥστερ τὸ νῆϊς βαρυτόνως δηλοῖ τὸ ἄκειρος, νῆϊς ἀέθλων[34], οὕτω καὶ νηΐς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος[35],

---

15) κέλλε] Lege κέλης. Larcher.

16) κικὸς — κικίος] In Etymologico M. p. 513, 56, scribitur κίκυς κίκιος. Sed ex eodem verba *Orionis* ita fere constituenda sunt: ἐξ αὐτοῦ μετὰ τοῦ τὸ στερητικοῦ γίνεται νίκυμις, ὁ ἐστερημένος κικίος (sive κίκυος), κατὰ συγκοπὴν, νίκυς.

17) προσώπων] Fortasse legendum est προσοντῶν (a προσοντῶ) vel προσκόντων. Nam, ut ait auctor Etymologici M. p. 582, 3. dicitur παρὰ τὸ προσπόντειν καὶ πλήττεσθαι τοὺς βαδίζοντας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Vide *Helladii* Chrestomathiam in *Photii* Bibliotheca p. 1093, 32. (p. 23. edit. *Mesm.*) Larcher.

18) τοῦ σκότου] Legendum est τῇ σκότει, vt reperitur in Etymologico MS. Bibl. Regiae. Larcher.

19) αὔξεσιν] Scribe αὔξησιν. Larcher.

20) Νεῦρον] Conficio *Orionem* scripsisse *Noet.* Etymolog. M. p. 589, 29. *Πεῖσιν νόει; παρὰ τὸ νέω τὸ περιέρομαι· σεῖόν γαρ ταχύτερον τοῦ νοῦς.* Quae enim apud *Orionem* sequuntur, non pertinent ad τὸ νεῦρον. Quare omnino legendum puto: *Νοῦς* (vel *Νόος*). *παρὰ τὸ νέεσθαι τὸ πάντοτε κινούμενον κ. τ. λ.* Larcher. Immo illae glossae male sunt in unum confusae, et sic scribi debent: *Νεῦρον. παρὰ τὸ νέεσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος. Νοῦς. παρὰ τὸ νέεσθαι· ὁ πανταχοῦ κινούμενος, καὶ ἐπὶ πάντα προῖών κ. τ. λ.* Vid. Excerpta ex *Orione* p. 615, 36. vbi post προῖών haec addita sunt: *οἷς Ὅμηρος ὦκα πτερὸν ἠνύσσατο.* quae quam corrupta sint, manifestum est. Sed ex Odyss. *H.* 36. facile restituuntur ita: *ὦκει πτερὸν ἠέ νόημα.*

21) ὥπτερ] Legendum est ὥστερ, quod ad sequens οὕτω respiciatur.

22) νεκρὸς νεκρὰ] Corrige πρὸς νεκρά, vt est in Etymologico M. p. 541, 45. Vid. *Brunckii* Lexicon Sophocleum in voce *Νεκρόν*. Larcher.

23) ἡ συνήθεια] idem est quod τὸ εὐγνῶες, *vulgaris usus, communis loquendi consuetudo.* Quae locutio saepissime reperitur in libris Grammaticorum. Larcher.

24) νερόν] Graecis recentioribus est *aqua.* Nempe νερόν, νεροῦ, νεροῦ, νε ξερόν, ξεροῦ. Larcher.

25) νεοστί] Scribo νεωστί. κ. τ. λ. Larcher.

26) ἀρόσιμη] Lege vel *ἀροσίμη*, vel potius *ἀρόσιμος.*

27) Ναΐδες] Lege *Νωΐδες.* Larcher.

28) στερημένος] Scribe ἐστερημένος, vt supra in voc. *Μοιγόν.*

29) ἀποβολῇ τοῦ ω] Scribendum videtur ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τοῦ ω. vt in Etymologico M. p. 551, 11.

30) εὔκαρμος] Lege εὔκαιρόμιος.

31) εὐκάρμοιο Μυρίνης] Lege εὐκαιρόμοιο Μυρίνης. Est enim pars versus *Homeri* Iliad. *B.* 814. vbi nunc legitur εὐκαιρόμοιο Μυρίνης. Larcher.

32) Νῆστις] Scribendum puto *Νήστρις*, vt paulo post *νήστης.*

33) Νοῦς] Lege Νόος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae; (scribe Νόος)· *νόημα. ἡ τοῦ νοεῖ γενή. παρὰ τὸ νέος· τροπῇ τοῦ ε εἰς ῦ, νυός. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.* Larcher.

34) *Homerus* Odyss. Θ. 179. *ἴχνι δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων.* Larcher.

35) νῆϊς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος] Etymol. M. p. 547, 5. *ἐπὶ δὲ τῆς νέμψης, ὀξυτόνως.* Larcher.

Digitized by Google

ἔνειρος γάμων. οἱ δὲ κατὰ παράλειψιν τοῦ ὑ Φασὶ γὰρ τὸ πρωτότυπον, οἷον νεάνις, καὶ πρῶτον ἐστὶ[36]) τὸ νεάνις· εἶτα κατὰ συναλοιφὴν, νῆνις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, νῆϊς· οἱ δὲ παρὰ τὸ νάω τὸ ῥέω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐκτμερισμοῖς.

Νέεσθαι. κυρίως τοσεύεσθαι καὶ πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς.

Νύμφη. ἡ νέα Φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νύος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέον ἡ νύμφη, καὶ ἔτυμεῖται τὸ Φῶς[37]), ὅπερ σημαίνει τὸ Φαίνω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξύνιον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐκ σκοπῆς βαλλόντων. ξυνίεμι γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῇ τοῦ συμβουλεύοντος φέρεσθαι γνώμῃ.

Ξίφος. παρὰ τὸ ξέειν[38]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι[39]). . . .

Ξύλον. παρὰ τὸν ξύσω μέλλοντα. οὐδεμία γὰρ ὕλη πρὸς ξύειν ἐπιτηδειοτέρα τοῦ ξύλου. οὕτως Φιλόξενος.

Ξηρόν. παρὰ τὸ ξέω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων. οἱ τι γὰρ ἔξυσται, ξηρὸν γίνεται. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῐ[40]). οὕτω Φιλόξενος[41]).

Ξυρόν. παρὰ τὸ ξύω, ξυρόν.

Ξόανον. παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ξόανον.

Ξέστης. Ῥωμαϊκὸν ἐστὶ τὸ ὄνομα. τὸ[42]) γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν αὐτοῦ λέγουσι σέξ, καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον λέγεται σέξτον· διὰ δὲ εὐφωνίας[43]) τὸ σέξτης λέγεται ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου[44]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν. ὥσπερ γὰρ βοηθήσομαι αὐτῷ χρῶνται εἰ ἀδικούμενοι. κατὰ μεταθεσιν τοῦ ᾱ εἰς τὸ ο. ὡς ἐν τῷ ἀποπέμπει[45]), παρὰ τὰς ἄκρας καὶ ἐξοχὰς, καὶ Ὄθρυς τὸ ὄρος, οἷον ἄθρυς, δῆλον ἐστὶ μακρότερον[46]). οἱ δὲ παρὰ τὸ εἴργω. ἐπισχετικὸς γὰρ ἐστὶ παραβαινόντων· ὥστε εἶναι μεταθεσιν τοῦ γ εἰς τὸ κ. ὡς παρὰ τὸ γήρυς κηρύσσω. ἐγὼ δὲ, Φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἡγούμαι πλεοναζομὸν εἶναι τὸ κ[47]). ὅρος γάρ τι[48]) ἐστὶν. οἱ γὰρ ὁμνύντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Οἰωνός. ὅτι καὶ χωρὶς μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν ἐξ ἀνέμου. κυρίως δὲ Φησὶν ἐκεῖ γογγῦν[49]) τοῦτο τὸ ἐξ ἀνέμου μᾶλλον τίκτεσθαι αὐτούς. ὠὰ γὰρ οὐκ ἐπιλαμβάνεται τίκτουσι. οἱ δὲ, ὅτι μόνοι οὐκ ἀγελαῖοὶ ἵπτανται ὥσπερ οἱ ἄλλοι.

Ὀρούς[51]). παρὰ τὸ ἐν ὄρασι μᾶλλον δύνασθαι ἀργιζεσθαι. οἱ δὲ παρὰ τὸ ὁρωδὲς[52]) ἔχειν τὸ στέρημα καὶ μὴ τίκτειν, ἀλλ' ἐξ ἴκτου καὶ ὠνου τίκτεσθαι. ἱστορεῖ δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἐν Σικελίᾳ[53]) ἔτεκεν ἡμίονος.

Ὀρίζηλη. ἀπὸ τοῦ τοὺς ὁμοίους παρέχειν ἀγκλὺν. οἱ δὲ[54]), ὁμοειλη τις ἐστὶ, παρὰ τὴν ὁμοῦ εἵλησιν τῶν νεφῶν.

---

36) ἐκὶ in ἐστὶ mutandum puto. Sed ne sic quidem sanus videtur locus. Nam praecedentia ἔτεκε quomodo huc pertineat, non perspicio. Immo τρίτε legendum arbitror, vel νῆϊς, vt paulo post scriptum est.

37) τὸ φῶς] Legendum est τὸ φῶ. Etymolog. M. p. 551. 37. ἐστὶ καὶ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νόημα· καὶ σύγκοπῇ καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη. LARCHER. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 615, 41. habent ἡ νέον φαινομένη.

38) παρὰ τὸ ξέειν] Etymologicum M. p. 555, 6. παρὰ τὸ ξαίνειν. Scilicet sirpsi horum verborum est ξέω, cui vicina sunt ξαίνω, ξύω, ξόανον. LARCHER.

39) ἐν Ὑπομνήματι] Desideratur nomen libri, in cuius commentario etymon *Orion* repererit. LARCHER.

40) τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῐ] Cum Etymologici M. auctore p. 555, 4. corrige τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῑ. LARCHER. Ibi vero legitur: κατὰ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς ῐ, ξηρόν. Vide quae ibidem ex *Philemone* attuli.

41) Φιλόξενος] Cum Etymologico MS. Bibliothecae Reg. adde: ἐν τῷ περὶ ποικιλλόντων ὑφασμάτων.

42) τὸ γὰρ — ἀριθμὸν] Manifestum est, τὸν pro τὸ legendum esse.

43) διὰ δὲ εὐφωνίαν] Corrigendum est διὰ δὲ εὐφωνίαν. Et sic repetitur in Etymologico M. p. 555, 56. LARCHER.

44) Quum totam *Orionis* glossam auctor Etymologici M. l. l. excerpserit, patet ibi Ὄρίζων pro Ὄρος esse scribendum. LARCHER.

45) ἀφοπέμπει] Librum vitium est. Scribe ἀφορίζει. Conf. infra in voce Ὄστρυς.

46) ὅθεν ἐστὶ μακρότερον] Adde ἀθρεῖν. Ex hoc *Orionis* loco corrigendum est Etymologicon M. p. 558, 18. vbi malo editum est ὅθεν ἐστὶν ἀθρεῖσαι. Scribe ἀθρῆσαι. LARCHER. Ita iam *Sylburgius* emendaverat. Quare mihi ibi nempi-

47) τὸ κ] Mallem τοῦ κ.

48) ὅρος γάρ τι] Legendum est ὅρος γάρ τις.

49) ἐκὶ γογγῦν] Corrige ἐκὶ γογγύν, vt in Etymologico M. p. 561, 39. legitur: Οἰωνοὶ, ὄρνιθες, ὁ γῦψ. Ὀρίγνωσις MS. Biblioth. Regiae: Οἰωνὸς· ὄρνις, γύψ, ὅτι κατὰ χειμῶνα μέσαις πέρναι πολλαὶς τίκτειν. Idem alibi: Οἰωνὸς, ὡς παρὰ τὸ κοινὸν κοινωνὸς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οἴω τὸ μονὸ ὁ μέλλων οἰώσω, καὶ ὁ ἀόριστος οἰωσόν. μόνον γὰρ τὸ ζῶον αὐλίζεται. LARCHER.

50) ὑπονίμαι] Repone ὑπηνέμιος. Sed lortassis etiam γὰρ ante ὑπηνέμιος inserendum est.

51) Ὀρούς] notus est ex *Homeri* Iliad. *Λ*. 50. Hinc mirum nobis accidit, quod in verendo *Libanio* ad vocabulum ὀρύσσω, tanquam ad scopulum, offenderit *Bongiovanni* in Orazione I. p. 8. οὗτοι δὲ τὰ ποῖον ἀρχίφωτ (immo ἄρτιφωτ), ὡς σεργῶν τε δεῖν ὀρύσσειν ἐκάστῳ, καὶ πολλῶν ὀφίων καθ' ἑκαστον, οὐκ ἠνέσχοντο τὰ εἰκότατα στίνειν. Quae verba parum feliciter vertit: *tantam argenti copiam quisque secum asportarunt, vt et traducendo singuli multis curribus* plurimoque *monibus* (sol se reaque sua turlandis) *egerent, et ob id omnes maxime sol. liciti angerentur.* Haec vox ὀρύσσω de *mulis* est accipienda. Hinc certare debebat: *multisque mulis egerent.* Lucian. Sequens μάλλον non extat in Excerptis ex *Orione* p. 615. 45.

52) ὁρωδὲς] Legendum omnino est αἰρωδὲς, *teruissum*, *sterile*. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *Λ*. pag. 42. LARCHER. Vide etiam Οὐρῆας infra.

53) ἐν Σικελίᾳ] Fortasse legendum est ἐν τῇ Συρίᾳ, vt legitur in vulgatis editionibus *Aristotelis* Hist. Animal. VI. 24. LARCHER. In Excerptis p. 615. exstr. legitur ἐν Λιβύῃ.

54) οἱ δὲ] Vel subaudiendum vel addendum est λέγουσιν ὅτι.

Digitized by Google

Ὀνειρος. ἀ ἤτοι παρὰ τὴν ὄνησιν, ἢ οἷον παρὰ τὸ ὀνῶ ὄνειρος, ὡς παρὰ τὸ πέτω πέτειρος. ἢ παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν, ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ὀ, νοηρὸς τις ὤν.

Οὐρούς. τὰ κωμάρια, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν ὁρύειν τὰς ναῦς.

Ὄνιαδος. ὀνειδιζόμενος τις ὤν[55].

Ὀφελῆμαι. παρὰ τὸ ὠφέλειν[56], ὃ ἐστιν αὔξεσθαι τὸ ἀπὸ ἐσθίειν τὸ αὐξανόμενον τόκον.

Οἴτεος. ὁ θάνατος. παρὰ τὸ οἴτ κοὶ οἶμοι τοῦ στεναγμοῦ[57]. παρὸ καὶ τὸν μόχθον δηλοῖ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς λέγει, παρὰ τὸ οἴω, οὗ ὁ μαλλων οἴσω, τὸ δηλοῦν τὸ Φέρω. ὁ πάντας ἀποφέρων θάνατος.

Οὐλαμός. ἡ συνεστραμμένη τάξις. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. οὕτω καὶ τὰς τρίχας οὐλὰς Φαιμέν.

Ὀρτεζῆ[58]. παρὰ τὸ ἔρεσιν πετοίηται καὶ τὸ ὀρούειν.

Ὄκνος. ὁ τοῦ ἀκινήτου. τροπὴ τοῦ ᾱ εἰς ὄ, οἷον ἀκινός τις ὤν, καὶ συγκοπῇ ἄκνος καὶ ὄκνος, ὡς ἀκριδὶς ὀκρίδες, ἀρχὴ ἄρχιμος ὄρχιμος.

Ὀλοθυρόμενος. κυρίως τὸ κατὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν πλαίειν. Καλλίμαχος Φησί· ὀλοίψατο[59] χαίτας, αὐτὰρ ὁ

Οὐλὴ. ἡ ψηφ. παρὰ τὸ ἐν τοῖς οἴμοις, τουτέστιν ἐν ταῖς οὐλοῖς ᾄδε Φαι.

Οἶμος. ἡ ὁδός. παρὰ τὸ οἰμᾶται[62]. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα.

Ὀρχήσασθαι. παρὰ τὸ ὁρίνειν καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας. ἢ παρὰ τοὺς ὄρχους, ἐν οἷς ἐχόρευον. καὶ ὁ χορὸς, ὀρχὸς τις ἐστὶ, κατὰ μετάθεσιν στοιχείου.

Ὄρμος. παρὰ τὸ ἵρμα τὸ ἀσφάλισμα. ὅθεν καὶ ὁρμᾶσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῆ εἶναι τὴν ναῦν[63].

Ὀτύειν[64]. ἀκλιτὸν, συνουσιαστικὸν. παρὰ τὸ εἰς ἅπα ἐλθεῖν. ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς π, ὀμύειν, ὁμοῦ συνιέναι.

Ὀλοφῶιος[65]. παρὰ τὸ Φᾶτις ὀλλύειν, οἷον ὀλοθρευτικόν.

Ὁπόσσο θυμός[66], ἀπὸ δ' ὄσσων[67] τῶν ὀφθαλμῶν. οἷον πρόσωπόν, τουτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν πρόγνωσις[68].

Ὄμος[69] ὁ περιτραχήλιος νόσος. παρὰ τὸ ἕρεσθαι.

Ὄμηρος[70]· μετὰ δὲ λέκτοισι ἕεστο.

Οὐλὴ. Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω, οἷον ἡ συνεστραμμένη σαρξ. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ εἰελιμένη ἕλικος. οὐλὴ οὖν ἡ συναχθεῖσα σαρξ, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ὃ καὶ οὐλῶ.

Ὄαροι. αἱ γαμεταὶ, ὁμοίαροί τινες οὖσαι. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ.

Οὐλαι. αἱ τρίχες. παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ὡς καὶ αἱ ἐναντίαι τεταναὶ λέγονται. παρὰ τὸ τετάσθαι[71].

Ὀγμὸς. ἡ ἀνίσιτος Φυτεία τῶν δένδρων. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἔ εἰς ὄ, οἷον ἔγμος, παρὰ τὸ ἐχεσθαι ἄλλο ἄλλου, ὕστερ καὶ ἐπιστροφὴ[72] λέγεται, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν πρὸς ἄλληλα. δηλοῖ δὲ ὁμοίως τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου, παρὰ τὸ εἰδέχεσθαι τὸν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούοντος[73].

Ὁμιλεῖν. ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς Ἴλας[74] συλλαβεῖν.

---

55) ὀνειδιζόμενος τις ὤν] Ex Etymologico M. p. 565, 19. adde παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐδᾶν. LARCHER.

56) ὠφέλειν] Legendum est ὀφέλλειν. LARCHER.

57) τοῦ στεναγμοῦ] Adde ἐπιῤῥήματα. vt est in Etymologico M. p. 561, 28. LARCHER. Mallem etiam τὸ pro τοῦ. In Etymol. M. rursus male legitur Ἴκρος pro Ἴρεσιν. Conf. not. 44.

58) Ὀρτεζῆ] Lege Ὀρτηζῆ. LARCHER.

59) ὀλοίψατο] Legendum est ὠλόψατο. Vel memoriter *Orion* laudauit verba *Callimachi*, vt sentit *Ernesti* ad *Callim.* Hymn. in Dian. 77. vel potius est fragmentum operis alicuius deperditi. Glossa *Orionis* totidem verbis reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

*) ἐξελανύμενοι] Repone ἐξωλοῦμενοι. Est tamen ἐξελανύμενος etiam in Excerpta ex *Orione* p. 615, 53.

60) ἀνιὸς vox nihili est. Lege ἀχεὶς cum Etymologico M. p. 585, 47. LARCHER.

61) ἡ ὥτωρα ἀ τῇ καὶ ἅπτισε] Vel punctum ponendum est post ὥτωρα, vel potius post αὐτῇ; vt in Etymologico MS. Biblioth. Regiae reperitur. Sed suspicor decasse aliquid, et ex Etymologico M. p. 585, 49. legendum esse: ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλη ἑτέρα. ἥτις καὶ ἅπτιος καλεῖται, αἰωνὶ ἡ ἡμετὰ πάσσων. Qui tamen post ὥτωρα interpungendum putat, ita vt post verba αὐτῇ καὶ ἅπτισε subaudiatur λέγεται, potest *Scholiastae Theocriti* vii ad Idyll. I. 130 Ὄρτυξ. ἔγγυν ἅπτια. LARCHER.

62) παρὸ τὸ οἰμῶσαι] Adde τὸ ἀκολούθου τὸ ὀρμῆσαι. Vid. Etymolog. M. p. 560. 55. et 56. LARCHER.

63) ὁρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῆ εἶναι τὴν ναῦν] Cum Etymologico M. p. 372, 32. legendum est ὁρμίσαι, τὸ ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τὴν ναῦν. LARCHER. Mihi ὁρμίσαι verum videtur, sed ab ὁρμίσι derivandum. Pro ἐν ἀσφαλῆ multo facilius reponatur ἐν ἀσφαλεῖ.

64) Ὀτύειν] Scribi alias solet Ὀτυίειν.

65) Ὀλοφῶιος κ. τ. λ.] Consentit cum *Orione* auctor Etymologici M. p. 564, 36. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Ὀλοφῶιος. ὀλεθρία βουλεύματα, οἷον ὀλοσπία, πανοῦργα. Ὀλοφῶιον θηρίον· παρὰ τὸ φαίνειν ὀλλύειν, ἤγουν ἀπόλλειν, οἷον ὀλοθρευτικόν. Hinc patet, vocem ὀλοφῶιος propiorie dici de animalibus noxiis, quae homines necant, et male ab *Ernesto* ad *Callimachi* Hymn. in Dian. vers. 77. iudicari deriuandam esse ab ὀλλύτειν. LARCHER.

66) Ὁπόσσο θυμός] *Orion* respicit *Homeri* Odyss. K. 374. ἀλλ' ἡμὲν ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.

67) κακὰ δ' ὄσσων] Lege ἀπὸ τῶν ὄσσων.

68) προσωπόν, τουτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν πρόγνωσις] Forsan cum Etymologico M. p. 576, 2. legendum est προσώπα, τοιοῦτοι κατὰ ψυχὴν προσοδεύοντες, οἷον ἡ κατ' ἐπίν. πρόγν. LARCHER.

69) Ὄμος] Legendum est Ὄμμος. LARCHER.

70) Homeri locus Odyss. Ω. 459. mire deprauatus est in *Orione*, nec vero legendus: μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἕεστο. LARCHER.

71) τετάσθαι] Scribendum est τετάνθαι.

72) ἐπιστροφὴ] Immo ἐπιστρωφὴ scribi debet.

73) εἰδεχέται τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούοντος] Cum Etymologico M. p. 556, 41. corrige εἴγεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀρούοντος. LARCHER.

74) τὰς Ἴλας] Codex male habet τὰς ἴχας. Vide infra Ὁμιλεῖ. LARCHER.

'Οκλαδίζει καὶ ὀκλάζειν. παρὰ τὸ ἰγκλῖν, καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθίζεσθαι. καὶ τὸ ὀκλαξ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ κλὶ κλίσις, ῥηματικὸν ὄνομα κλᾶς, καὶ κατὰ Δωρικὰς κλῆξ. τρέπουσι γὰρ πολλάκις τὸ σ εἰς ξ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ.

Ὄυρος. ὁ Φύλαξ. πυρίως ἐπὶ τῶν ὄρίων τεταγμένος Φύλαξ καὶ προορᾶν, ὃς καὶ Φρουρὸς λέγεται· πρόορος τις ὤν.

Οὖρος. ἐπὶ ἀνέμου· παρὰ τὸ ὀρούειν καὶ ὁρμῆς αἴτιον εἶναι.

Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον [75]. διὸ οὐ Φέρεται ἡ ναῦς. οἴω τὸ Φέρω οἴσω. ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ, οἰήκιον, καὶ οἰήϊον. οἶαξ δὲ ὁ κανὼν, διὸ οὐ τὸ πηδάλιον Φέρεται.

Ὁμφαλός. πυρίως ἐπὶ τοῦ ἠπατέρου σώματος εἴρηται ὀτιγεῖν, ὅ ἐστιν ἀναπνεῖν· παρ' οὗ καὶ ὁμηνῶ ὁ Δημητριακὸς παρτὰς [76]. τὸ δὲ βραΦος κατὰ γαστρὸς ὂν διὰ τοῦ ὀμΦαλοῦ ἀναπνεῖ καὶ τρέΦεται. μεταΦορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ μέσον.

Ὀδύναι. παρὰ τὸ ὠδεῖν καὶ ἐσθίειν τὴν ψυχήν.

Ὄρθρος. παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λαγχάνεις ὄντας [77]. ὄζειν ἤρι ὁμοίως ἔλεγον παρὰ τὸ αἴρειν.

Οὐα:. αὖω αὖας· τροπῇ τοῦ ὐ εἰς ὀ, οὖας.

Ὀβελός. πλεονασμῷ τοῦ ὀ, παρὰ τὸ βάλλω βέλος, καὶ ὀβελός. οὕτως ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός. οἷον ὁ ἐσκὸς βέλειν [78].

Οὖλος. ὁ ὁλόθριος. παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω [79].

Οὖρά. πυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος, παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὀρωῦ· παρομηταὶ τις οὖσα [80], καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὐ, οὐρά.

Οὐλοχύται. παρὰ τὸ ὅλον, ὡς πρὸς τὰς ἀλαλεσμένας κριθάς [81].

Ὀλμὸς. ὄζω, καὶ ὁ μέλλων ὄσω, ὀδῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὀδμῶ.

Ὄρνις. ἔρω τὸ ὀρμᾶ, ὄρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ὄρνις.

Ὀσχεός. πλεονασμῷ τοῦ σ. ὡς παρὰ τὸ Φωλεὸς Φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ὀσχεός. τὸ ἀπὸ ἤτρου χαλώμενον θέρμα. ὀχεὸς σὺν τοῖς περιεχομένοις, ἀπὸ τοῦ περιέχειν καὶ ἀνοχεῖν.

Ὄρχις. διὰ τὸ πρὸς τὰ ἀΦροδίσια παράγειν ὄρεξιν· ἢ παρὰ τὸ ὀρούειν· τὸ μόριον. οἷον ἔρχεις, εἰς οὓς ἔρχεται ἡ γονή.

Οὖρον. οἷον ὅρος τῆς συμπάσης τροΦῆς.

Ὀρτάλιχος. παρὰ τὸ γλίχεσθαι τοῦ ὀρούειν καὶ πέτεσθαι.

Ὄυδξ. πλεονασμῷ τοῦ ὐ, νύσσω νύξω. ἀποβολῇ τοῦ ω, νυὺξ, καὶ προδήλως [82] τοῦ ὐ, ὄνυξ.

Ὀτρύνω. πλεονασμῷ τοῦ τ. ὄρω, ὀρύνω, καὶ ὀτρύνω.

Ὀδεῖνα. ὦδε, ὦδει, ὡς ἐνθάδε ἐνθαδεί, καὶ ἐπεκτάσει ὀδεῖνα.

Ὀργυιὰ. ἑκτασις τῶν δύο χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους, παρὰ τὸ ὀρέγομαι καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας. γυῖα γὰρ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τοδῶν μερίζεις. ὡς καὶ Ὅμηρος [83]· γυῖα δ' ἔδηκεν ἑλαφρὰ, καὶ πόδας ὑπερθεν.

Ὀσφύς. ὡς Ἀριστοτέλης, ἡ ἴση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεΦυκυῖα, οἷον ἴσοΦυς [84]. ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὀστοΦυής, ὅτι ὀστώδης.

ὈμΦαλὸς. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φαλλὴν, ὡς ἐσπέμνοι [85], ὅ ἐστι τὸ μόριον. ἀνηρημὴς γαρ ἐστὶ ἀν ἀρχῆ. πρὸ τῆς ἀνατομῆς. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν ἐλλεῖδεται τὸ γεννώμενον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἐμβρυον ἐμΦυσήσεως [86].

Ὀστλιγγες. αἱ τρίχες. Καλλίμαχος ἐν ἀ Αἰτιῶν· αἱὲν ἄλιεΦα ῥέει [87]. παρὰ τὸ ὀστοῦν ἐλλεῖδεται. ἢ ὅτι μετὰ τὴν γέννησιν τὸ ἀνθρώπου πρῶται ἀναΦύονται τρίχες περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεΦαλῆς, εἰλουμένους καὶ συνηρισμένους [88].

ὈΦθαλμοὶ. παρὰ τὸ ὀΦθῆναι παρίχειν ἅπαντα· κατὰ δὲ τινας, ὀΦθαλμοὶ τινες εἰσὶν, ἐξ ὧν ἄλλαται ἡ ὄψις, ἢ ὅταν ὀΦθαλμοῖ [89].

---

75) *Οἰήϊον.* τὸ πηδάλιον κ. τ. λ.] Plenius tradit auctor Etymologici M. p. 599, 42. quem vide. Larcher.

76) *ὁμηνῶ ὁ Δημητριακὸς παρτὰς.* Hinc *Ὁμηνία* est epitheton Cereris, et *ὁμηνιὸς* apud *Lycophronem* vers. 1206. est *diues*. Hac data occasione mendam eluam ex Etymologico M. p. 567, 46. *ὁμηνίαν ὀνομάζουσι Κεφαλῆνες.* Qui sint iti Cyriani, nescire me fateor. Lege *Κυρηναῖοι*. *Scholiastes Apollonii Rhodii* ad IV. 989. *Κυρηναῖοι δὲ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὥμηνιον καλοῦσιν.* Larcher. Ab initio glossae legendum videtur: *κνῆμαι ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου σώματος.* εἴρηται ἀπὸ τοῦ *ὁμηνεῖν* κ. τ. λ.

77) *παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λαγχάνοντας ὄντας]* Vide Etymolog. M. p. 572, 12. et *Orionem* ipsum infra in voce *Ὄρθρος*. Larcher.

78) *βέλειν]* Legendum est *βέλει* cum Etymologico M. p. 555, 5. et *Phavorino* in voc. *Ὀβελός*. Larcher.

79) *παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω]* Sic etiam Etymolog. M. p. 580, 37. Sed meliora te docebit *Joh. Matthias Gesnerus* ad *Orphei* Argonaut. 955. Larcher.

80) *παρομηταί τις οὖσα κ. τ. λ.*] Deest aliquid ad integritatem sententiae. Corrige cum Etymologico M. p. 582, 8. *παρομηγυιά τις οὖσα· ὁμᾶ γὰρ· καὶ κ. τ. λ.* Larcher.

81) *ὡς παρὰ τὰς ἀλελεσμένας κριθάς]* *Instituta comparatione cum molito hordeo, ad differentiam molti hordei.* Larcher.

82) *προδήλως]* Lege *προδήλου*. Larcher.

83) *Ὅμηρος]* Locus est Iliad. *E.* 122. sed ita legendus:

γυῖα δ' ἔδηκεν ἑλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.

Larcher.

84) *ἴση πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω παρωνυία, οἷον ἴσοφυὴς]* Etymolog. M. p. 576, 20. habet: *ἴση πρὸς [τὸ] ἄνω ὑμηνωνία, ἰσόφυτε τὸ σῶμα.* *Suidas*: *ἴση πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεταμένη* κ. τ. λ. Larcher.

85) *φαλλὸν, ὡς ἐσπέμνοι]* Monstrum lectionis. Cum Etymologico M. p. 567, 49. omnino legendum est *φαλλὸς ἰσπέμνοι*. Larcher.

86) *ἐμφυσήσεως]* Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἐμφυτεύσεως*. Larcher. Equidem hanc correctionem non probo, propter ea quae *Orion* supra in v. *Ὀμφαλὸς* dixit.

87) *Καλλίμαχος ἐν ἀ Αἰτιῶν· αἱὲν ἄλιεφα ῥέει]* Etymolog. M. p. 576, 14. *παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ πρώτῃ, Αἰτῶν ἀπ' ἐσχίζων αἱὲν ἄλιεφα ῥέει.* Optime *Sylburgius*: *ἐν τῇ πρώτῃ Αἰτίων.* Et sic reperitur apud *Phavorinum* in voc. *Ὀστλίγγες*. Etiam apud *Orionem* scribendum est *Αἰτίων*. Vide *Bentleium* et *Ernestum* ad *Callimachi* Fragm. XII. Larcher.

88) *εἰλουμένους καὶ συνηρισμένους]* Vel legendum est *εἰλούμενοι καὶ συνηρισμένοι*, vt referantur ista participia ad nomen *τρίχες*, vel scribendum *ἢ παρὰ τὸ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρώτας ἀναφύεσθαι τρίχας, περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, εἰλουμένας καὶ συνηρισμένας.* Larcher.

89) *ἢ ὅταν ὀφθαλμοί]* Lege cum Etymolog. M. p. 584, 19. *ἢ ὅταν ὀθάλμοι ὄντες*, vel cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἢ ὅταν θάλμοί τινες ὄντες.* Larcher.

Digitized by Google

Ὄρασις. ἀπὸ τοῦ ὄρυσσ εἶναι καὶ τὰ πέρατα [a]) τῶν σκωλήνων κτλ. Ἀπίων. οὕτω Σωρανός.

Ὄμματα. οὗον ὑπωπτα καὶ σίματα· ἐπεὶ δ' αὐτῶν ἀδίκτεα [b]) καὶ ὀμμάτια τὸ ὀρατικόν. Αἰολικῶς δὲ ἔνια τὰ παρὰ τοὺς ἄνακ [c]).

Ὀφρύες. ἤγουν ἀπορρύες εἰσίν. ἢ ὑπορύες· παρὰ τὸ Φαυσφεὶν καὶ ὑπόκεινται τοῖς ὄμμασι ἀπὸ τε τῶν ὑπερθεν καὶ τῶν ὑπερθεν ἱδρώτων· ἢ αὐτόρυες [d]), αἱ ἐπὶ τῶν αὐτῶν πεφυκυῖαι. ἢ ὅτι ἀνωρροῦσες [e]) εἰσίν, εἶον ἑρρῶσι τῶν ὠκῶν· οὕτω Σωρανός.

Ὀδόντες. παρὰ τὸ ἔδειν καὶ ἐσθίειν, ἐδόντες καὶ ἐσθόντες.

Οὖλον. ἢ συνέχουσα τὰς ὀδόντας σαρξ ἀνόμασται διὰ τὸ τρυφερὸν· οὐλον γαρ τὸ ἁπαλὸν· ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν [f]· τρίτον γαρ τινὶ τεύχους ἔχει τάξιν εἰς διαμάχησιν τῶν ὀδόντων· ἢ ὅτι οὐλὴν ἔχει τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τῶν φυσαλλων ὀδόντων διακοπήν. οὕτω Σωρανός.

Οὐρανίσκος. ὅτι μεταφράστως ἐστὶ τῆς εὐρυχωρίας οὖτος ὁ τόπος, ὡς ἐν τοῖς ἄλοις τοῦ κόσμου ὁ οὐρανός. οὐρανίσκος δὲ ὑποκοριστικῶς, οἷον μικρὸς οὐρανός.

Ὁμαρτῆ. ἅρσει [g]) γίνεται ὄνομα ἀρτὸς, καὶ ἀρτῆφιν σύνδετον ὁμαρτῆ· ὁμαρτήσαντες, ὁμοῦ ἁρμοσάμενοι.

Ὄρθρος. ἅρω, μέλλων Αἰολικὸς ἔρσω, ὄνομα ὄρτος, καὶ μεταθέσει [h]) τοῦ τ εἰς θ. ὄρθρος.

Οἶμα. οἶμῶ οἰμήσω, εἴρημα, καὶ συγκοπῇ οἶμα.

Ὀροθύνω. παρὰ τὸ ῥοῦν βοθύνειν [i]). καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὀροθύνω. ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ ὄθνω. ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός.

Ὀθνεῖον. ὑπόρθεσις στοιχείου, ὡς ἔριστος ἀριστεῖον, νόθος νοθεῖον. μεταθέσει τοῦ ν, ὀθνεῖον.

Ὅμβρος. παρὰ τὸ ἐμοῦ ῥεῖν, ὅμορος [k]), συγκοπῇ καὶ πλεονασμὸς, ὅμβρος.

Οἶκος. πρὸς τὸ ὑγεινῶ [l]) οἶκος· ὑφ' ὃν χωρεῖμεν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὄχμος. ββ. ἐκτατικὸν ἐστι μόριον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὄχμος.

Ὠφελῆ. οὐκ ὠφέλῃξ. ἢ ὠμὴ εἰς Φαγὴν [m]).

Ὠνήτιον. παρὰ τὸ ἑκὰς ἀνοείσθαι.

Ὦνος. ποσὰ τὴν ὄνησιν ἐν τοῖς ἔργοις. ὃ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι [n]), παρὰ τὸ βαττάζειν.

Ὄωλος. παρὰ τὸ ὀμοῦ εἰλεῖσθαι· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ῥίζας ἔχειν.

Ὀξὲς. ἐκεῖ τέμνει καὶ κεντίζει ὡς εἰκὸς τὴν γεῦσιν. καὶ ὀξ-ἴζει στυθλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν ἡμῶν τὴν γεῦσιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὀξὺς ἤδιος λέγουσι [o]) κατ' ἀντίφρασιν. δύναται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μετηβλημένον εἶναι εἰς ὀξὺν [p]· οἷον ὀξὺς ὄξος, ὡς ταχὺς τάχος, εὐρὺς εὖρος [q]. οὕτω Φιλόξενος.

Ὀβολὸς τροπῇ τοῦ δ εἰς ὀ. πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκος τραχέῖαν ἐνομάτευον [r] τὰ πρὸς σταθμὸν. εἰ μὲν οὖν Ἴωνες ἐβολὸς, ἡμεῖς δὲ ὀβολὸς. περὶ τούτου Φαβίων Ἀργεῖος νόμισμα ἔφησεν εἶναι βάρβαρον, καὶ δίδυος τὸ νόμισμα, καὶ ἀνκλαβὴς [s] παρὰ τοὺς ὀβελίσκους, οἱ δὲ ἀπὸ ἔμπης τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. ἐκεῖθι γὰρ οἱ ὀβελίσκοι ἐν τῇ χειρὶ ἐτίθησαν, τουτέστι· τὴν ὁρμὴν ἡμεῖς, καίπερ μὴ κλησύοντες τὴν χεῖρα τοῖς ἐξ ὁβολοῦ. ἁρπαγὴν αὐτὴν λέγουσι, παρὰ τὸ ἁρπάζειν. Ὄθεν ἔτι καὶ νῦν ὀβελισταῖον κελεύουσιν τὸν τοκιστὴν, ἐπειδὴ στυθμοῖς τοῖς ὀβελίσκοις παρεδίδουν οἱ ἀρχαῖοι. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Οὐρανὸς. ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν καὶ Φυλάττειν πάντα. καὶ ἡμεροῖς, καὶ θυρωροῖς, παρὰ τὸ οὐρεῖν. Ἡσίοδος [t]· Γαῖα μὲν τοι πρώτον ἐγείνατο ἶσον οὑτῇ Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ. καὶ οὗρος ὁ Φύλαξ ἐν τοῖς ἀγροῖς. ὅροι λέγονται οἱ Φυλάττοντες τὸ

a) καὶ τὰ πέρατα] Nimirum τὰ πέρατα sunt οἱ ὅροι. Sed fortasse ex Etymologico M. p. 670, 26. legendum est: καὶ διὰ τὸ τοὺς ὅρους, τουτέστι τὰ πέρατα.

90) ὄμματα — ἀφιτεα] Hoc monstrum lectionis ope Etymologici M. p. 566, 18. facile procurari potest. Lege: ὕωπτα καὶ σίματα· ἐπεὶ δ' αὐτῶν ἀφίτεια. Larcher.

91) ὕωπτα τὰ παρὰ τοὺς ὦπας] Legendum est ὕπτατα περὶ τοὺς ὦπας, atque sic in Etymologico M. p. 566, 19. reponendum, vbi nunc legitur ὕπτα τὸ περὶ τοὺς ὦπας. Larcher. Immo recte habet παρὰ, sed pro τοὺς ὦπας vera videtur scriptura Codicis Leidensis, (apud Koen. ad Gregor. de Dialectis p. 881. edit. Schaefer.) τοῦ ὠπός.

92) αὐτόρυες] Suspicor legendum esse αὐτόρυπες, vt sit τρίχες τῶν ὀνύχ, vel potius cum Etymologico M. p. 584, 37. αὐτορρύπες. Larcher.

93) ὑπορρύπες] Cum Etymologico M. p. 584, 39. legendum est αὐτορρύπες. Larcher.

94) ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν] Melius in Etymologico M. p. 581, 16. legitur ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι περὶ τοὺς ὀδόντας. Et forsan sic apud Orionem est scribendum. Larcher.

95) ἅρσει] Legendum est ἀπὸ τοῦ ἄρσω, vel παρὰ τὸ ἄρσω. Larcher.

96) καὶ μεταθέσει] Fortassis legendum est πλεοναμῷ τοῦ ῥ. καὶ μεταθέσει κ. τ. λ. Larcher.

97) ῥοθύνω] Corrige ῥοθίνω. Larcher.

98) ὅμορος] Videtur cum Etymologico M. p. 565, 31. legendum esse ὁμορρος, ὅμορος. Larcher.

99) παρὰ τὸ ὑγιεινῶς] Ex Etymolog. M. p. 560, 26. lege παρὰ τὸ εἶκὼ τὸ ὑπογραφὴ. Larcher.

100) οὐκ ὠφελῆ] Quum nomen φαγὴ vix Graecum sit, ex Etymologico M. p. 567, 57. reponendum iudico οὐκ ὠφελῆ.

1) ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι] Subaudiendum est ὄνος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ὁ δὲ ὄνος παρὰ τοῖς τέκτοσι. Confer Etymolog. M. p. 568, 33. Larcher.

2) Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὀξὺς ἦδυς λέγουσι] Non solum Cyrenaei nomen ἦδυς hac potestate vsurpabant, sed etiam Athenienses. Iul. Pollux Onomast. VI. 65. τὸ δὲ ὀξὺς καὶ ἡδὺς ἐναντίον. Vide Hesychium in voc. ἦδυς, ibique interpretes T. I. p. 1665. not. 1. Larcher.

3) ὀξύνεται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μεταβεβλημένα εἶναι εἰς ὀξύβολα] Legendum videtur: ὀξύνεται δὲ παρὰ τὸ ὀξὺ (siue ὀξὶς) ὀξὸς ὁ εἰς ὀξὺν μεταβεβλημένος οἶνος ὀξύβολα. Conf. Etymolog. M. p. 568, 60. et Phrynich. in voc. ὄξος.

4) αἰρὸς εἴρας] Scribe εἰρὸς εἴρας.

5) ἀνομίσειεν] numis vtebantur. Hac significatione verbum νομισειεν caret in vulgatis Lexicis. Larcher. Cane tamen, ne eam Lexicis inseras. Nam verba sequentia, τὸ παρὰ σταθμὸν, quae ad libram pertinerent, ponderandi rationem, quae ab Etymologici M. auctore p. 555. 12. male omissa sunt, Larcher non curauit. Immo νομισειεν opinor esse pro more administrare, regere, praeesse, agere, tractare. Itaque ἀνομίσασεν τὰ πρὸς σταθμὸν verto: vti solebant in ponderando.

6) ἢ διὸτι τὸ νόμισμα, καὶ ἀναλαβὼς] Pro his in Etymologico M. p. 555. 15. legitur διὸ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν, quae tamen formula videtur fere idem significare.

7) Ἡσίοδοι verba Theogon vers. 126 sq. sunt:

γαῖα δὲ τοι πρώτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι.

Larcher.

Digitized by Google

ἴδιον ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Ὀκώρα. παρὰ τὸ ἔτεσθαι τῇ ὥρᾳ. Ἡρακλείδης οὕτω.

Οἰζύω. ὥστερ παρὰ τὸ λίαν, λίζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ οἶ ἐπίρρημα, οἰζύω, καὶ παραγώγως οἰζύω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων [8].

Οὐσία. ἡ οὖσα ἀεί. παρὰ τὴν ὦν μετοχήν, ὕπαρξιν δηλοῦσαν, ὡς καὶ γέραν γερουσίους, ἴκων ἑκουσίους, καὶ ὦν οὐσίους, καὶ ἐνούσιος ὁ ὑποστατικός, καὶ οὐσία ἠηλικόν.

Οἰμώζειν. παρὰ τὸ οἶμοι ὁμοίως πεπολῆται [9]. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ὄλλος. παρὰ τὸ τλῆ τὸ κακοπαθῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὃ. ἢ παρὰ τὸ ἅ τὸ ἐπιτατικὸν [10]. μεταβέβληται εἰς ὃ, ἄτλος καὶ ὄτλος.

Οἶδμα. οἰδεῖ οἰδήσω οἴδματι, καὶ συγκοπῇ, οἴδμα.

Ὄνειαρ [11]. ὄνα, ὄναρ, καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου, ὄνειαρ.

Ὀρῳσικῶς [12]. παρὰ τὸ καῦ ἠηλοῦν τὸ κοιμᾶσθαι, οὗ μέλλων κάσω, βηματικὸν ὄνομα κάς, σύνθετον ὁρες-πο μαὶς, πλεονασμῷ τοῦ ῳ, ὀρεσκῴος. οὕτω Φιλόξενος.

Ὀλίγωρος. παρὰ τὴν ὥραν [13] τὴν Φροντίδα. τὸ δὲ ὀλίγον καὶ ἐπὶ τοῦ μηδαμοῦ [14], ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα, αντὶ τοῦ οὐδαμοῦ.

Ὀπῆ τόπος τετριμμένος [15]. ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπήσασθαι καὶ παριβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις του Ποιητοῦ [16].

Ὀψέ. παρὰ τὸ τὴν ὥραν ἀτιτηδείαν εἶναι εἰς τὸ ἄψ ἴσθαι [17].

Ὀνειρος. τὸ ὂν εἶρων καὶ λέγων. ἀπὸ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος [18].

Ὀκλάσας. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὃ. ἐστὶ γὰρ κλᾶσαι· διὰ τὸ ὥστερ κλάσιν ὑπομένειν τὰ γόνατα.

Οἰστός. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὃ. ἴσως γὰρ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ ῥηματικὸν ἐστὶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ οἰστός [19].

Ὀρόδαυμος, καὶ ὄρπηξ. ἐστὶ τοῦ κλάδου. ἀπὸ τῆς ὀρυσσους τῆς κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ὀρεκτῆρι μελίῃσι παρ' Ὁμήρῳ [20]· αἷς ὀρέγῃν χρῶνται ἐκ χειρὸς νύσσοντες.

Ὀπα. τὴν φωνῆν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων, παρὰ τὸν ἔψω μέλλοντα, οὗ θέμε ἔπω ἔψω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὃ, ὄψ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλξω ἕλξον ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὃ, ὅλξον, καὶ ἐκτατικοῦ, ὦλξ. ὦλκα βαδείαν Ὁμήρος [21].

Ὀπωπῆ. ἔπτω, καὶ ἐβ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν ὀπή, καὶ διπλασιασμὸς ὀπωπῆ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Παραλίων διαλέκτου.

Ὄτρηκας. οἰστέας. οἷον ὁμότριχας καὶ τὸ οἰστέας [22] ἐπλεόνασε τὸ ἰ ὁμοστέας.

Ὄλκος. παρὰ τὸ ἕλαω, ἕλκη καὶ ἕγκω ὄγκος [23].

Ὀπαδός. τὸ πρωτότυπον τῆς λέξεως ἔπω, οὗ παθητικὸν ἕσομαι. ὥστερ ἀπὸ τοῦ πέμπω πέμπομαι, ἕλκω ὁλκός, οὕτω καὶ ἔπω ὑπὸς ὀξύτονον. τούτου γὰρ ῥῆμα τροπῇ τοῦ ὑ εἰς ᾳ, ὡς γυμὸς γυμνάζω, Ἵκτιος ἱκτικός, μόνος μοναζῶ, οὕτω καὶ ὑπὸς ὑπαδός.

Ὀπις. ἡ ἐξοπισθεν ἑπομένη κτήσις [24]. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζῶ [25] καὶ διὰ τοῦ ὃ κλινομένων μελλόντων, βηματικὰ ἐκπίπτει ὀνόματα διὰ τοῦ ὃ· οἷον Φραῖος Φραδῆς, κομῖζω κομιδῆ· οὕτως ἀπὸ τοῦ ὑπάσω μέλλοντος ὑπα-

8) *ἐν τῷ περὶ 'Επιῤῥημάτων*] *Apollonii* verba ex *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 538, 4. exscribere non piguit: *οὐδέποτε δὲ ἀντωνυμίαι — ῥήματα παράγεται — ἀπὸ μέντοι ἐπιῤῥημάτων, οἷς παρὰ τὸ αὐτὸ τὸ πάσχω, καὶ λίαν λάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ εἰοῖ τὸ οἴζω ἐστὶ, καὶ καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τὴν διφθόγγου τὸ οἴζω δύζω.* Etiam apud *Orionem* scribendum est *Οἰζύω*.

9) *ὁμοίως πεπολῆται*] Delendum censeo aduerbium *ὁμοίως*, vel potius ita legendum: *Οἰμώζειν· παρὰ τὸ οἶμοι. σημαίνῃ ὁμοίως πεπολῆται.* Larcher. Mihi *ὁμοίως* seruandum, et ad ea referendum videbatur, quae *Orion* paulo ante de verbo *Οἰζύω* ex *Apollonii* περὶ *'Επιῤῥημάτων* libello tradidit. Certe in laudato *Apollonii* loco, statim post verba not. 8. allata, p. 538, 11. sequuntur haec: *ἴστε δὲ καὶ παρὰ τὸ οἶμοι σημαίνειν, στερ ἴδιον ἐπιῤῥημάτων.* Quod igitur *Apollonius ἴστε δὲ* sai dixit, pro eo *Orion* posuit *ὁμοίως πεπολῆται*.

10) *παρὰ τὸ ἅ τὸ ἐπιτατικὸν. μεταβέβληται*] In his punctum puto in comma mutandum, et vel *μεταβέβληκεν* pro *μεταβέβληται* scribendum, vel *ἅ μεταβέβληται* legendum.

11) *Ὄνειαρ κ. τ. λ.*] Meliora dabit Etymologicum M. p. 567, 5. Larcher.

12) *Ὀρεσικῶς κ. τ. λ.*] Meliora dabit Etymologicum M. p. 571, 12. Larcher.

13) *ὥραν*] Scribe *ὥραν*, non tantum hoc loco, sed etiam in Etymologico M. p. 563, 45.

14) *ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα*] Vetsus *Homeri* Iliad. *E.* 800. est:

. . . ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα δοιδοτα γείνετο Τυδεύς.

vbi *Scholiastes ὀλίγον* ait dictum esse pro *οὐδὲ ὀλίγον*, *οὐδὲ ὅλως*. Larcher.

15) *τετριμμένος*.] Legendum est *τετριμένος* cum Etymologico M. p. 569, 40. Larcher.

16) *Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ*] *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, scripsit de Notis in *Homero* et in Theogonia *Hesiodi*. (Intelligunque notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant.) Item de nominibus in Iliade et Odysea, quae a communi constructione recedunt, libros VI. Vide *Suidam* in *'Αριστόνικος*, ibique notam *Kusteri*, et *Eudocian* in Anecdotis Graecis Villoisonianis Tom. I. p. 61. Larcher.

17) *ἄψ ἴσται*] Ex Etymologico M. p. 396, 5. adde *σταδε*. Larcher.

18) *ἀπὸ δὲ τῶν ἀληθῶν ὁ λόγος*] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *"Ομηρος· καὶ γὰρ ὁ ὕπαρ ἐκ Διός ἐστιν*, quae verba leguntur Iliad. *A.* 63. Larcher.

19) *πλεονασμῷ τοῦ οἰστός*] Scribe *πλεονασμῷ τοῦ ὑ, οἰστός*. Larcher.

20) *παρ' Ὁμήρῳ*] Iliad. *B.* 543. et 544. verba sunt:

αἰχμητὰ, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίῃσιν
Θωρηκτὰ ὀξέσιν δίῃσιν ἀμφὶ στηθεσσιν.

Larcher.

21) *ὦλκα βαδεῖαν "Ομηρος*] Vox *ὦλκα* bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. *N.* 707. sine epitheto. Et Odyss. *Σ.* 374, cum adiuncto *δηγεκὲς*. Larcher.

22) *καὶ τὸ οἰστέας ἐπλεόνασε τὸ ἰ ὁμοστέας*] Vltimum istud, *ὁμοστέας*, statim post *καὶ* ponendum putem, et post *ὁμοστέας* interpungendum. Fortasse etiam *ἐν τῷ οἰστέας* pro *τὸ οἰστέας* scribi debet. Stvre. Locus *Homeri*, quem *Orion* in mente habuit, est Iliad. *B.* 765. Larcher.

23) *ἕλκη καὶ ἕγκω ὄγκος*] Legendum forsitan est *ὁλκὸς, στε παρὰ τὸ ἴχω ὄχος*. Larcher.

24) *στῆσις*] Lege *τίσις, vltio, punitio*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *ἐκ τοῦ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ καὶ τὸ κατὰπιν βαίνω· τὸ δὲ ὀπίζω, ἐκ τοῦ ὀπὶ, ὃ σημαίνει τὴν ὕστερογενῆ, θεὸν ὀπὶν οὐν ἀλίτων*. (Sunt verba *Homeri* Iliad. *Π.* 388. mihi quod ibi legitur *ἀλίτοντας*.) Et infra: *ὀπὶς· ἡ ὑποτομή*. Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 568, 18. in quo legitur *ὀπή· ἡ ἐξόπισθεν ὑπομένη τοιόν*. Scribe *ὀπὶς, ἡ ἐξόπισθεν ὑπομένη τίσις*. Larcher.

25) *ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζῶ*] Haec et sequentia respicunt vocem *ὀπαδός* siue *ὑπηδός*. Larcher.

Digitized by Google

δός. γίνεται δὲ, τοῦ α βραχέος μεταληφθέντος [26] εἰς ῆ. οὐκοῦν. "Ομηρος [27]· γέραν δὲ τοιοῦτος ὤπασεν. Φιλόξενος.

Ὀχθήσας. τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ὀ. παρὰ τὸ ἄχθω καὶ ἄχθομαι βαρύτονον, καὶ ἀχθὶ περισσώμενον· ἀφ' οὗ τὸ ἠχθημα·) καὶ ἀπήχθημαι, καὶ ἠχθέσθην. ὀχθήσας οὖν ἀντὶ τοῦ ἀχθεσθείς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰαδος διαλέκτου.

Ὀτρηρός. Φιλόξενος ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ Φοβεῖσθαι, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν τρεερὸς· ὡς Φαίνω Φανερὸς, καὶ τὴν τακερός. τῶν δὲ δύο τε συνελθόντων εἰς ῆ, τροπὸς ἀγένετο, ὁ θεῖλος, οὗ παράνυμον τρηρὸς. τῆς δὲ ἀ στερήσεως συνελθούσης, καὶ αὐτῆς εἰς ὀ μεταβληθείσης, ἀγένετο ὀτρηρός, ὁ ἀραιστικὸς, καὶ ἐρρωμένος, καὶ σπουδαῖος.

Ὄβριμος. παρὰ τὸ βρι, ὅηλοῦν ἔκτασιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ββριμος.

Ὄρχαμος. τροπῇ τοῦ α εἰς ὀ, ἀρχὸς ἄρχαμος, ὡς πλόκος πλόκαμος, πύρος πύρεμος [28].

Ὀρβωδὸν, τὸ Φοβοῦμαι. ῥῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ἐρρωμαι, παράγωγον ῥώομαι, καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ, ῥώδω, ὡς μύζω μυδῶ, χύζω χυδῶ· ἔνθεν τὸ παχυλόδων [29], πλεονασμῷ τοῦ β. ῥώζω οὖν ῥώδω, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀῤῥώδω, καὶ μεταθέσει τοῦ ἀ εἰς ὀ, ὀῤῥώδω, τὸ μὴ ἐῤῥώδειν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ Φόβου. καὶ Ἡρόδοτος ὀῤῥώδει λέγει ἐν τῇ πρώτῃ [30]· ἀτεκμήκητο ὀῤῥώδειν [31]. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰαδος διαλέκτου. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἰδίειν [32] τὸν ὀρρῶν· ὃ ἐστιν ὑφορᾶν τὸ Φεβῦν.

Ὀμαρτεῖν. συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἅμα ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄρμα [33] βαρυτόνου ῥήματος.

Ὀμηρεῦσαι [34]. παρὰ τὸ ἁρμὸς ἁρμίζω, τοὺς Φοίνικας ἀλλήλαις εἰρωμένους τε [35] καὶ ἁρμηρίαι.

Ὄμαροι. οἱ ἐπὶ ὁμοιοῖς θιδόμενοι, παρὰ τὸ ἁρμὸς καὶ τὸ ὁμοῦ.

Ὀκριοειε. ὁ τρηχὺς λίθος. τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ὀ, ἀκρίοειε τὸ οὖν. ἀκρίας δὲ τὰς πέτρας ὁ Ποιητὴς καλεῖ [36]· διὰ ἀκρίας ἠνεμοέσσας. καὶ ἐστὶν ἀκρὸς ἀκρίοειε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ακριοειε, ὡς βροτὸς βροτοειος.

Ὀμιχεῖν. τὸ οὐρεῖν. παρὰ τὴν ἀμίδα καὶ τὸ χέω, οἷον ἀμιδαχεῖν, τροπῇ τοῦ α εἰς ὀ, καὶ συγκοπῇ, ὀμιχεῖν.

Ὄρος. τὸ οὐδέτερον. παρὰ τὸ ἀίρω ἄρος ἐστὶ καὶ ὄρος, τὸ ἐπαιρόμενον εἰς ὕψος ἀπὸ τῆς γῆς· ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ, οὗ παράγωγον ὄρουν, καὶ περισσώμενον ὄρω. αὐτίκα ὃ ἅμμι παρ αὐτοῦ γείκος ὀρεῖται [37].

Ὀρβῶν. παρὰ τὸ ἀρέβω, ὃ ἐστι σκότος, ὀροβῶν [38]· καὶ συγκοπῇ ὀρβῶν, ἢ σκέπασμα τὸ Φῶς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ὄσσος. ἀπὸ τοῦ ἄζω, τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ὀ, ὄσιος [39].

Ὀτιπάλῃ [40]. πλεονασμῷ τῆς τι συλλαβῆς. ἔστω γὰρ ἐστὶν, ἀφ' οὗ ὄψομαι, καὶ παράγωγον ὄπτεύω. διπλασιασμὸς ὀπτεύω.

Ὀστρεον [41]. καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ὀ. στόρνυν γὰρ ἐστὶ τὸ ὄστρεον.

Ὀνειδος. παρὰ τὸ ὀνέαζθαι. ἴσως δὲ ὅτι κἂν τὸ ὂν κλημιλελὴ τότε Φαίνεται· ὥστε ὄμματα τὸ εἶδος ἔχει. οὕτω Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὀδεῖνα. παρὰ τὸ ὄδε, οὐ παρὰ τὸ οὗτ. ἀλλ' ἐστὶν ὄδε, ὄδεϊ, ὡς οὗτος, καὶ συναίρεσις ὧδε [42], καὶ ὀδεῖνα.

Ὄχλος. χλῆ ἐστὶ ῥῆμα παρὰ Πινδάρῳ ἐν ταῖς Ὀλυμπιονίκαις. τριτλοῦς ὁ κεχαλασθὼς [43], ὁ πλησθύων. ἀπὸ τοῦ χλῆ, παράγωγον χλίζω· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς καχλάζω, οὗ παρατατικὸς ἐκάχλαζον. τὸ οὖν

---

26) *μεταληφθέντος*] Noli *μεταβληθέντος* reponendum putare. Nam Grammatici verbo *μεταλαμβάνειν* et nominibus inde ductis pro *μεταβάλλειν* et *μεταβολὴ* etc. non raro utuntur. Sic in Etymologico M. p. 63, 12. legitur *κατὰ μετάληψιν τοῦ γράμματος* et *πάντα*, sed *Orion* in v. *Δάμην* habet: *τροπῇ οὖν τοῦ γ εἰς κ.*

27) "*Ομηρος*] Locus est Iliad. Ω. 568. unde scribendum est *γέρον δὲ τοι οὔτοσ ἀπεδὸς*. LARCHER.

*) *ἠχθημαι*] Scribe *ἠχθεμαι*.

28) *πύρεμος πυρέμαος*] Legendum puto *πυρὸς Πύραμος*. Nam Etymologi. M. p. 632, 26. haec habet: *Πύραμος, παρὰ τὸ πυρὸς κλείσας. ὀνόματα δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν τῇ Κελτικῇ οἰκοῦσι.*

29) *παχυλόδων* legitur Iliad. Ψ. 268. et Odyss. Δ. 56.

30) '*Ηρόδοτος — ἐν τῇ πρώτῃ*] Non solum in primo libro verbum *ὀῤῥώδειν* usurpant *Herodotus*, sed passim. Loca dabit *Aemilius Portus* Lexicon Ionicum. LARCHER.

31) *ἀπεμήκητο ὀῤῥώδειν*] Locus *Herodoti* I. 9. minore distinctione posita sic legendus est: *ἀπεμήκητο, ὀῤῥώδειν*. Nam *ἀπεμήκητο* referitur ad ὃ *μὴ δῆ*, quod praecedit. LARCHER.

32) *ἰδίειν*] Optime sic *Orion*. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 574, 46. ubi perperam legitur *παρὰ τὸ ὁρᾶν ἰδίειν*. Correctionem praeripuit *Sylburgius*. LARCHER.

33) *ἄρμα*] Legendum est *ἅρμα* cum Etymologico M. p. 565, 24. LARCHER.

34) *Ὀμηρεῦσαι*] Deest *φωνῇ*, vt sit *φωνῇ ὁμηρεῦσαι*, quod *Orion* interpretatur verbis *τοῖς φωνᾶς ἀλλήλαις τροποῦσι τὰ καὶ ἁρμόζειν*. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 565, 24. vbi legitur *φωνῇ ὁμηρεύσασθαι*. Est pars versus *Hesiodi* Theogon. 39. LARCHER.

35) *εἰρωμένους τε*] Legendum est *ἠρμοσμένους τε*. LARCHER.

36) *δ' ἄκριας ἠνεμοέσσας*] Haec reperiuntur apud *Homerum* Odyss. *ι*. 400. sed *Π*. 365. *τὰ ἄκριας ἠνεμοέσσας*. Hunc correxerunt et Etymologicum M. p. 563, 8. LARCHER.

37) *αὐτίκα ὃ ἅμμι παρ' αὐτοῦ γείκος ὀρεῖται*] Versus *Homeri* est Iliad. *T*. 140. vbi nunc legitur:

αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἅμμι παρ' αὐτοῦ γείκος ὀρεῖται φιλόπιδος.

LARCHER.

38) *ὀροβῶν*] Ex Etymolog. M. p. 575, 29. adde: *πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὀρροβῶν*. LARCHER.

39) *τροπῇ τοῦ ἄ εἰς ὀ, ὄσιος*] Adde cum Etymologico M. p. 576, 42. *διὸ καὶ δια τοῦ ι γράφεται· τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντα διὰ τοῦ ισ γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται· ἄξω οὖν, ἄσιος καὶ ὅσιος· καὶ στήσω κτήσιος· κλέξω κλέξιος, τὸ δηλοῦν, ὁ γνώμας κατὰ τὸν μόνον συλλόγον*. LARCHER. Antea, pro *ἄξω καὶ ἄξω*, in Excerptis ex *Orione* p. 615, 53. melius legitur: *ἀπὸ τοῦ ἄξω, ἄσιος, ἁσιος καὶ ν. τ. λ.*

40) '*Οτιτεῖαι — διπλασιασμὸς ὀπτεύω*] Corrige *Ὀπτεῖαι — διπλασιασμὸς ὀπτεῖαι*. LARCHER.

41) '*Οστρεον*] Legendum est *Ὄστριον*, vt cuiusque sequentis Nam *ὄστριον* non dicitur. Etymologicum M. p. 576, 48. *Ὄστριον δὲ Ἴτυκος, καὶ οὐκ ὄστρεον*. Forsan *ὄστρεον* ortum est ex scriptore librario, qui *Ortonem* descripsit. LARCHER. Conf. Excerpta p. 615, 57.

42) *συναίρεσις ὧδε*] Patet, *συναίρεσις ὦδε* scribendum esse. Vid. *Ὁ δεῖνα* supra.

43) *τριτλοῦς ὁ κεχαλασθὼς*] Paulo melius in Etymologico M. p. 585, 31. est *τριτλοῦς ὁ κεχλασθὼς*. Sed legendum est ὁ *τριπλοῦς κεχλασθὼς, τρίμολος* (hymnus) *qui resonuit*. Nam *κεχλασθὼς* non recedit debet per *πλησθύων*, vt male factum est ab *Orione* et nonnullis Etymologicis. Ab Locus *Pindari* est Olymp. IX. 3. LARCHER.

Digitized by Google

χλιὰ ἤβμα ὄνομα ῥηματικὸν ποιεῖ, ἐνικτάσει τῇ διὰ τοῦ ᾱ αἰόξησιν λαβόν [44]), *ἀπόθεινον ὄνομα ἔχλας, τὸ πλη-θὺς σύστημα. οὗτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναλόκλα-σεως. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ εἶλω* [45]) *τὸ συστρέ-φω, πλεονασμῷ τοῦ χ, τὸ Ἐπιμερισμός.*

Ὀτραλέως. *ὄνομα ῥηματικὸν τραφρὸς, οἷς στῆκω στηκρὸς. καὶ συναλοιφῇ τῶν δύο εο εἰς ᾗ, τρηχὺς. μετὰ τοῦ α στερητικοῦ, ἀτρηχὸς, καὶ τροχῷ τοῦ ε εἰς ὄ, ὀτρηρός. ἀπὸ δὲ τούτου ἄλλο παράγωγον ὄνομα ῥηματι-κὸν τρέχω, ὅπερ κατὰ συναλοιφὴν καὶ πλεονασμὸν*10 *τοῦ ὀ, ὀτρὸς, ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα εἰς ως, ὡς αὐτυχῶς αὐτυχέως, ὀτρὸς ὀτρέως, καὶ προσλήθέντος τοῦ αλ μορίου* [46]), *ὀτραλέως.*

Οἷσα. *οἷω τὸ κοιλίζω, οἷσω· ὄνομα οὐδέτερον οἷσον* [47]) *καὶ οὖσον τὸ σχοινίον, τροχῷ τοῦ ῑ εἰς ὑ, ὡς παρὰ τὸ καίω καῦσον.*

Ὀρταλίζειν. *ὁρῶ ἐστὶ βαρύτονον ῥῆμα, ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος· τὸ δὲ ὄρτος ῥῆμα τοιεῖ ὀρτίζω, ὡς λόγος λογίζω.* Ὅμηρος ὁμηρίζω. *τὸ δὲ ὀρτίζω προσλήθέντος τοῦ αλ ἐπιθήσων ὀρταλίζω.*

Οὐδαμῶς. *ὄνομα ἐστὶν οὐδαμὸς, ἀφ' οὗ οὐδαμόθεν. τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμὸς* [48]) *ποιεῖ ἐκ ῥήματος μεσότητος οὐ-δαμάω. τὸ δὲ οὐδαμῆ, ὡς ἀπὸ ὀθληκοῦ παρακειμέ-ῃ τοῦ οὐδαμός, ὡς ἄλλος ἄλλῃ. ὅθεν ἔχεις τὸ ῑ, ὡς ἀνὸ ὀστικῆς τὰ τοιαῦτα ἐνῤῥήματα ἐστί. ὀθλον δὲ ἀνὸ ταύτῃ ἀπέθινα καὶ οὐχὶ αὐτῇ λέγουσι* [49]). *οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐνῤῥημάτων.*

Ὀθλα. *ἐκ τοῦ ὀθελὸν συγκόπτει.*

Ὁμοκλῇ. *κλῶ ἐστὶ ῥῆμα ὀηλοῦν τὴν φωνῆ. ὅπερ γίγο-νεν ἀπὸ τοῦ κλάω, κατὰ συγκοπὴν πλῶ, καὶ τροπὴν*30 *τοῦ λ εἰς δ, κρῶ· ὅθεν πρᾶζω· παράγωγον τὸ δι. κλῶ* [50]) *τὸ φωνῶ παρ' Ὁμήρῳ. ὁμοκλῇ οὖν ἡ πάσι λεγομένη φωνῆ.*

Ὄχσαι. *τὰ χιλὴ τῶν ποταμῶν τὰ ἐξέχοντα. ἔχω ἔχοχος, καὶ ὀηλικὸν ὄχῃ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὀχσῆ. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ.*

Ὁδός. *παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀνέῳμι ὁδός.*

Οἷος. *ὁ μόνος. πλεονασμῷ τοῦ ὀ. ἰὸς γὰρ ἐστὶ ὁ μό-νος· ὄνθεν· ἰῇ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο* [51]). *οὕτως Ἡρωδια-νὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.*

Ὄρκος. *παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν, κατὰ μετάθε-σιν τοῦ ἀ εἰς ὄ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, πλεονασμὸν εἶναι τοῦ π. ὅρος γὰρ τίς ἐστιν· οἱ γοῦν ὀμνύοντες ὁρίζον-ται καὶ ὁμολογοῦσιν.*

Ὀθόνη. *παρὰ τὸ ὄθω τὸ ὀηλοῦν τὴν κίνησιν. ὄνθεν, οὐθόμαι τοῦ πλεονάσαντος* [52]). *καὶ. ψιθυρὰ δ' ἐτονή-νεθε λάχνη* [53]). *ἐνόθω ἔνοθεν ἐνόηνθεν, αὐτὶ τοῦ ἔκοιτο. οὕθυνα οὖν εὐκίνητος διὰ λεπτότητα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Συντοπίᾳ. ὀύναται δὲ τὸ λεπτὸν καὶ διαῤῥυὰς ὑμάτιον, παρὰ τὸ ὄθω τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ. ὀθόμη καὶ ὀθόη η* [54]).

Ὄζος. *παρὰ τὸ ἔζω ἔζος καὶ ὄζος. τὸ ἐγκαθήμενον καὶ ἐμπεπαγμένον τῷ ξύλῳ.*

Ὀ Ὀυλῆ. *μεταθέσει τοῦ α εἰς ὄ, αὐλὴ τις ἐστὶ καὶ αὐλή.*

Ὀρυμαιδὸς. *κυρίως ὁ ἐν ὄρει θόρυβος. οἱ δὲ Φασιν οἱ-κεῖ τοῦτο τὸ θόρυβος θορυβάζω τι ῥῆμα πραγωγον, ἀφ' οὗ τὸ θορυβαδὸς, καὶ μετάθεσει τοῦ β εἰς μ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ* [55]), *ὀρυμαδὸς, ὡς ἁλαρὸν, ἁλμυ-ρὸν.*

Οἶδα. *ἴδω* [56]. *ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον, ὀηλοῦν τὸ ἐνίστασθαι· τὸν οἶδω παρακείμενος οἶδα* [57]), *τροχῷ τοῦ ε εἰς ο, ὅθεν κατ' Αἰολέας. οὕτως Ἡρω-διανός.*

Οἴζδα. *εἰδῶ περισπωμένως, οὗ μέλλων εἰδήσω· τοῦ εἰδῶ παράγωγον εἴδημι, ὡς τιθῶ τίθημι, ἕστηκον πρόσκοπον εἴδης. ἐνικτάσει εἰδήσθα, καὶ τροχῷ τοῦ ε εἰς ὀ, οἰδησθα, καὶ συγκοπῇ οἶσθα. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ*

---

44) *ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ᾱ αἴξησιν λαβόν.*] In his reponendum est *τῇ διὰ τοῦ ᾱ αἴξησιν λαβόν*. Larcher. Nonne vero *τῇ* ad *ἐπεκτάσει* referri possit?

45) *εἶλω τὸ συστρέφω.*] In Etymologico M. p. 585, 32, legitur *Εἶλω τὸ συστρέφω*. Sed *εἶλω* et *εἴλλω* idem valent. Nam ibidem in *Καχλίδιον* p. 484, 25, hoc vocabulum deriuntur a verbo *εἴλω τὸ συστρέφω*. Melius vero *ὄχλας* deducitur ab *εἴλω*, quam ab *εἴλλω*. Larcher.

46) *προσλήθέντος τοῦ αλ μορίου.*] Lege, vt in Etymologico M. p. 677, 5. est, *προσλήθέντος τῆς αλ συλλαβῆς*. Larcher. Nulla vero causa mutationis idonea videtur afferri posse. Certe supra in voc. *Ὀβριμος* laudat *Orion*: *βρι ἐπιτατικὸν ἐστι μόριον.*

47) *οἶσον* dicebant Iones, reliqui *οἶδον*. Est *funis nauticus*. Nauigauit hanc vocem *Lycophron* vers. 20. *οἱ δ' αἶσα γαύιστ' αἰγιάλοιο τερμάδος ναῦται δίαζον*. ad quem locum vide *Tzetzen*. Larcher.

48) *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμὸς.*] Legendum omnino est *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμός*. Num *αὐδαμὸς* in vsu est. Vide Etymologi. M. p. 87, 32. Larcher.

49) *ὄθλον δὲ ἀπὸ ταύτῃ ἀπέθινα καὶ οὐχὶ αὐτῇ λέγουσι.*] Est locus conclamatus. Larcher. Equidem ita corrigendum puto: *ὄθλον δὲ ἀπὸ τοῦ ταύτῃ ἀπέθινα· καὶ οὐχὶ αὐτῇ λεγο-μένου. Apollonius* de Aduerbiis in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 561, 20. *παρὰ κτησιφῶντι τὸ αὐτῇ γίνεται ὀτιῤῥη-ματική τις προφορά· ἢν οἱ φασιν εἶναι, αὐτῇ ἔγωμαι, ταύτῃ δέ. καὶ προφανὲς ὅτι ἡ πρόσθεσις τοῦ τ ἐστὶν ὀστικῆς ὁμοιότητι, ᾗ λόγῳ καὶ τὸ τῇδε ἔγωμαι.*

50) *ὄθεν πράζω· παράγωγον τὸ θλ. κλῶ κ. τ. λ.*] Videtur sic interpungendum: *ὄθεν πράζω παράγωγον. τὸ δὲ κλῶ κ. τ. λ.* Stevns. Verbum *κλῶ* nullibi reperitur apud *Homerum*, Suspicor legendum esse: *κλῶ τὸ φωνῶ, ἐξ οὗ παράγωγον κλῶν παρ' Ὁμήρῳ*. Vid. Etymolog. M. p. 468, 49. Nisi dicas, *κλῶ* esse in compositis, vt apud *Homerum* Iliad. *Σ*. 156. *μίγα δὲ Τρῶες-σιν ὁμοκλᾷ*. Et Θ. 408. *ἴσοθεν ὑπολλᾶν*. Larcher. Haec altera ratio mihi magis probatur.

51) *ἰῇ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο.*] Est locus *Homeri* Iliad. *Σ*. 251, sic legendus: *ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο*. Larcher.

52) *οὐθ' ὕβρεως τοῦ πολλοστοῦ.*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Δ*. 181. Larcher.

53) *ψαθιρὰ δ' ἐτονήνεθε λάχνη.*] *Homer.* Iliad. *B*. 219. Larcher.

54) *παρὰ τὸ ὀθμὰ* (ita enim apud *Orionem* male scriptum est) *τὸ ὄμμα. καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ ὀθόμη καὶ ὀθόη.*] Corrige, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ. παρὰ τὸ ὀθμα τὸ ὄμμα, ὀθμόη καὶ ὀθόνη.* Larcher. Immo propter verba *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ* legendum puto *ὀθόνη καὶ ὀθόη*.

55) *καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ.*] Excidertat verba: *καὶ πλεοναεμῷ τοῦ β*, quae ex Etymologico M. p. 674, 36. addenda sunt.

56) *ἴδω.*] Ex Etymolog. M. p. 861, 50. legendum est *εἶδω* nisi *εἰδῶ*.

57) *οἶδα.*] Scribe *εἶδα*.

Digitized by Google

εἰδήσω μέλλοντος· εἰδήμην· ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἶσω ἴσαμεν, ἀποβολῇ τοῦ ε.

Ὄχανος [58]. ἐξ οὗ ἀποκρέμαται ἡ ἀσπὶς, παρὰ τὸ ἔχεσθαι.

Ὀστέον. πλεοναστικῷ τῷ ο, παρὰ τὸ στέα, στέον, τὸ αἴτιον τῆς στάσεως τοῦ σώματος.

Ὄψιξ. ἀψὶς ἦν, παρὰ τὸ ἁψ ἔναι ἀπὸ τῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐναντίον [59].

Οὐρῆας. παρὰ τὸ ὄρον. οὐρώσης γαρ ἐστὶν αὐτῶν ὁ στόφος· ὅθεν οὐ τίκτουσιν.

Ὄρτυγες. παρὰ τὸ ὀρύειν, ἐν τῷ αὐξεσθαι, ἢ ὀρθρικὸς τινες εἰσὶν, οἱ εἰς ὄρθρον αὐξάνει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παστὸς. ποικίλος οἶκος γυμβικὸς, παρὰ τὸ πάσσειν, ὅ ἐστι ποικίλλειν. πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἀείδουσ [60].

Πλαφάσειν. παρὰ τὸ πάντα τὰ Φάη περιάγειν.

Πίμα. παρὰ τὸ πήθω, ὡς παρὰ τὸ νήθω, νῆσμα, νῆμα.

Πηός. κυρίως, ὁ πατ' ἐνημαίαν οἰκειὸς, οἷον ἑκάτητος. παρὰ τὸ πάσασθαι, καὶ ὁ αἵματι συγγενὴς [61]. πᾶσμαι γὰρ τὸ πτᾶσθαι. ὕνδεν πάσω μέλλων, καὶ πάσμαι ὄνομα ῥηματικὸν.

Πυός. τὸ σεσηπὸς αἷμα. παρὰ τὸ πύθεσθαι, ὅ ἐστι σήπεσθαι.

Πατταίνω. οἷον Φαπταίνω. παρὰ τὸ Φάη πεταννύω.

Πρηγής. παρὰ τὸ προνενευκέναι.

Πέρτε. παρὰ τὸ ἄρτι εἰς τορεῖαν ἔρχεσθαι καὶ νομὴν.

Πρύμνην. οἷον περιμενὸν τι ὂν [62], παρὰ τὸ πέρας.

Πίτνλος. κατὰ συγκοπὴν, πορίπαλός τις ὤν, ὁ περὶ τὸν φορεῦντα περιτελόμενος καὶ περιειλούμενος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, πέτελος καὶ πέπλος [63]. οὕτως Ἐπαφρόδιτος [64].

Πόνος. ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ πένεσθαι.

Πότμος. ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἐσχάτη συμπτωσις τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ πασεῖν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης, παρὰ τὸ μεταπίπτειν. ἢ ὑπὸ τὴν κρύπτω γένεσιν τοῦ βρέΦους καὶ πτῶσιν [65] ἐκ μερίζομένη τύχη.

Πόρπης. ὁ δάκτυλος [66], παρὰ τὸ περιέχειν [67].

Πόλεμος. παρὰ τὸ πολλοὺς μειοῦν.

Πηλίς [68]· ἀπὸ τοῦ. πέλλειν καὶ σείεσθαι.

Παυπαλίμας. τὰς συνετὰς· παρὰ τὰς πεύκας, οἷον ὁριμᾶσι καὶ σώΦρονες.

Πρέχνυι. οἷον πρεῦγη [69] ἀπὸ συγκοπὴν, ὃ ἐστι ὀκλάσαι. καὶ ἡ πρὸ αὐτῆς ἐπὶ, ἐπὶ γόνυ.

Πελλαίους. ἢ νέα κατὰ ἠλικίαν. καὶ γὰρ ὁ πᾶς κατὰ Δωριέας πέλλαξ λέγεται· τὸ λευκόνυν [70]· παρὰ τὴν πάλην, ἣ Ἀττικῶς πεπάλη [71]· λέγεται. ἐστὶ δὲ τὸ λεπτὸν ἄλευρον.

Πρόγμητιν [72]. τὸ ὑπὸ τὸν ὠμΦαλὸν μέρος. ἀπὸ τοῦ προτέμνεσθαι. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων.

Παιπαλέεντα. παρὰ τὸ αἶσυς, αἰπαλόεν, τὸ τραχὺ, καὶ παιπαλόεν.

Πέπλος. ὁ ἀρτίως. πολλάκις ὀχλοῦ πάντα τὰ βοσκόμενα. παρὰ τὸ πρὸ τῆς ἑτέρας βάσεως τὴν ἑτέραν βάζειν ἐκάτερα.

Πυτνεύων [73]. τὸ μετὰ πνεύματος τι ποιεῖν. ἐγκειται οὖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πνεῦται.

Πετρωμένη. ἡ τὸ τέλος τοῦ βίου περιεῦσα, οἷον πεπερατωμένη.

Πτῆλας [74]. ξύλινα ἀγγεῖα, ἀπὸ τοῦ πετελεσθαι [75].

Πέρνη. ἡ τὴν μίξιν πωλοῦσα. πέρνη τὶς οὖν ἐστι καὶ πόρνη.

Πείρινθα. τὸ ἐκ μέσων πετελασμένον πλινθίον. εἶτα δὲ, καὶ μετάθεσις, πέρινθα πείρινθα.

Πεσσοί. πεσσὰ δὲ ἡ γεγραμμένη [76], καὶ ἡ ψῆΦος ὁμώνυμος. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο, κατὰ ΣοΦοκλέα·

---

58) Ὄχανος non solum ἀροτρωτικῶς dicitur, sed etiam οἰδιπόδους. Herodotus I. 171. ὄχεσι ἀσπίοι οὗτοί εἰσι οἱ ποιεύμενοι πρώτιοι. Larcher.

59) καὶ τὸ ἐναντίον] In Etymologico M. p. 586, 3. legitur: ὄθεν καὶ πρωΐη, τὸ ἐναντίον κατάστημα. Vade *Orionis* locus videtur supplendus esse.

60) πολλὰς δ' ἐνέπασσεν ἀείδουσ] Sunt verba *Homeri* Iliad. Γ. 126. Larcher.

61) καὶ ὁ αἵματι συγγενὴς] Emendandum est καὶ μὴ αἵματι συγγενὴς. Etymologicon M. p. 607, 31. ἢ παρὰ τὸ πάσασθαι (ὅ ἐστι γεύσασθαι ἐξ ὑποπτώσεως) τῆς συγγενείας, καὶ εἴονεί ἐπίκτητον ἔχειν καὶ μὴ ἐξ αἵματος αὐτῷ προσημαινομένην. Larcher.

62) περιμενὲν τι ὄν] Legendum est πέρμενόν τι ὄν. Etymolog. M. p. 628. 35. παρὰ τὸ πέρας πέρμενον· καὶ σεσηπὸς, πρεμνόν, καὶ πρέμνος. Larcher.

63) ἀποβολῇ τοῦ ρ πέπελος καὶ πέπλος] Legendum omnino est ἀποβολῇ τοῦ ρι πίπελος, καὶ συγκοπῇ πίπλος. Vide Etymologicon M. p. 600, 25. Larcher.

64) *Epaphroditus*, Chaeronensis, Grammaticus, Archiae Grammatici Alexandrini alumnus, visit sub Nerone. Multa scripsit de Grammatica, interque ea Commentarium in *Homerum* et *Pindarum*. Vide *Eudocism.* primum vulgatum a *Villoisono* T. I. Anecdot. Graec. p. 168. Eius commentarius in Iliadem laudatur a *Stephano Byzantino* in Ἀσβολίη, et ab auctore Etymologici M. p. 201. 32. in Odysseam autem ab hoc eodem p. 106, 26. et p. 460, 32. Larcher.

65) καὶ πτῶσιν] Poterant haec abesse, neque sunt in Etymologico M. p. 622. 36.

66) ὁ δακτύλος] Emenda ὁ δακτίλιος, annulus. Optime *Suidas*: Πόρπης· ὁ δακτύλιος τῆς ἐνιδρατίδος, ὃ περιειχνίον αὐτὴν ποιεῖ τὸ ξύλον. Vox πόρπης bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. Ζ. 320. περὶ δὲ χρύσεος θὴς πόρπης. et Θ. 495. Larcher.

67) Haec nominis πόρπης etymologiam auctor Etymologici M. p. 619. 55. perperam adscribit *Oro*, ita quidem, vt illud dicat *Orionem* deriuare ἀπὸ τοῦ περῶν. Larcher. Etiam *Zonaras* in Lexico p. 1562. male dicit: ὁ δὲ Ἡρῶων παρὰ τὸ πείρω, quum *Heros* dicere deberit. Sic et *Suidas*.

68) Πηλὶς] Scribendum est Πηλὶς. Larcher.

69) πρεῦγη] Corrige πρὸ γόνυ. Larcher.

70) τὸ λευκόνυν] Eat nona glossa, cuius initium deest. Lege Πελλόνυν, τὸ λευκόνυν. Etymologicon M. p. 597, 23. Ὅμηρος τὸ λευκὸνυν πελόνυν φησί. Larcher.

71) πεπάλη] Legendum est παπάλη, vel παπάλῃ. Etymologicon M. p. 589, 4. οἱ Ἀττικοὶ παπάλην λέγουσι. Larcher.

72) Πρότμησιν] Lege Πρόσμησιν. Larcher.

73) Πυτνεύων] Lege Πυπτεύων. Larcher.

74) Πτῆλαι] Fortasse legendum est Πίλινα. Larcher.

75) πετελεσθαι] Si recte *Larcherus* πέλλεα pro πτέλαι reponendum coniecit, πετάλεσθαι legendum est.

76) ἡ γεγραμμένη] Legendum est ἡ γραμμή, cum Etymologico M. p. 668, 17. *Eustathius* ad Odyss. Δ. p. 1396, 59. καὶ ὅτι καὶ πεσσοὶ σύσσημοι οἱ πεσσοί· καὶ ὅτι πεσσοὶ ὁμώνυμοι

Digitized by Google

καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος. LARCHER. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 217 b. vbi totum *Orionis* glossam attulit, et ἡ γραμμὴ edidit. videri posset emendatione Codicis vsus esse, nisi alibi simile scitemus, eum saepe tacite versum lectionem vino sae scripturae substituisse. Cuius generis exempla in hac ipsa glossa paullo post (not. 80. 81.) afferam. Conferendus etiam est locus *Ori* Thebani, allatus a *Schleusnero* ad Etymolog. M. p. 1005.

77) καὶ πισσὰ πεντέγραμμα] Legendum est καὶ πισσὰ πεντάγραμμα. *Ptolemaeus* versum Nauplii. Vide *Pollucem* IX. 97. *Hesychium* in voc. *Ποινὴ*. qui integrum versum libi exhibet. Conf. *Branck.* ad *Sophocl.* Fragm. e Naupho p. 22. LARCHER.

78) καὶ τάχα ἡ πεντεία, πεντεία τις οὖσα] Cum Etymologico M. p. 604, 19. legendum est: καὶ τάχα ἡ πεντεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. Stabilitur haec correctio auctoritate *Eustathii* ad Odyss. Δ. p. 1396, 61. sic legentis: καὶ πεντεία ὥδευεν ἀλη-Θῶναι οὐ οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. Caeterum voce πεντεία augeri possunt Lexica. Latine dicerem *quinio*, quo vocabulo vsus est *Terentianus* de Anima cap. 46. „quinio volvuminum.“ LARCHER. Mihi nihil mutandum videtur. Nam illud οἱονεὶ etiam saepius omissum est ab *Orione*.

79) οὐ εἴρηται παλαιὸ] Ista mutila sunt. Lego οὐ εἴρηται παλαιῶ ἁβακίῳ. Nam abacus inducitur loquens. Sed sub τῷ λαῷ suspicor latere membrum. Corrige οὐ εἴρηται Πολεμωνίῳ λαῷ suspicor latere membrum. Corrige οὐ εἴρηται Πολεμωνίῳ ἁβακίῳ. Etymolog. M. p. 604, 20. sed ὀηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν δὲ πρὸς τοὺς τόκους, οὓς ἴχει τὸ Πολεμωνίειον ἁβάκιον. *Eustathius* loco laudato: Πολεμώνης αὐτῶν αὐτὴν λέγεται· οὗ παρώνυμον τὸ Πολεμώνιον ἁβάκιον. LARCHER.

80) παραισαολν] Verba *Εἶρε σοφὸς — Πολεμώνης* sunt abaci. Emendo igitur παραισαολν. Ita enim versus constabit triginta sex literis. LARCHER. *Ruhnkenius* l. l. παραισαολν exhibet, quasi in Codice sic scriptum reperierit. Vid. not. 76.

81) πίνω ει πίσω pro πατῶ ει πατῶ scribendum putasti. Etiam *Ruhnkenius* ita edidit lectore non momito.

82) καὶ πλεονασμὸς τοῦ σ] *Ruhnkenius* l. l. ex *Eustathio* p. 1396, 52. scribi iussit κατὰ διπλασμὸν πατοῦσι.

83) ἔστιν τοῦτ πτόλεμος πλόνεος] Fortasis cum Etymologico M. p. 651, 8. legendum est ἔστιν τοῦτ πτερσὶ πλόνεον. Confectum firmat Etymologicum MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: πτρῦσι δὲ ἔστιν τοῦτ πτερσὶ πλόνεον· οἱονεὶ πτερλόνεος τινὸς ὄντος, ἐκβολῇ τοῦ ρ, πτόλεος. LARCHER.

84) πτρῦσι ἀπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι] Nullo sensu sic scribitur in Codice. Lego cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: πτρῦσι τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι.

85) τοῦ τοσήκοντος] Fortasis legendum est τοῦ τοσήκοντος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae; διὰ τὸ ἐν βαθυστόμῳ εἶναι τοὺς τοσήκοντας. LARCHER.

86) τὸ δὲ πατοῦσιν] Cum Etymologico MS. eiusdem Bibliothecae lege τὸ δὲ πατοῦσιν. LARCHER. Sane hoc ipse quoque praelezendum puto, quia adiectivum sequitur.

87) ἀκρωμεν] Lego ἀκτρῶνον. LARCHER. Non ἀκτρῶνον, sed ἀκτρώμενον legendum est. Nam ἄντρωσις est i. q. σημαίνει, *valet*.

88) πατὸς τὸ πάθος] Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 598, 13. in quo legitur ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ βάθος λέγει. Etymologicum MS. Regium; ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ Σ. οὗ βάθος βάθθος. LARCHER.

89) καὶ τὸ γὰρ ῥ πρὸς τὸ ἑ, σίσγειν· οἷον . . . .] Sic perperam in Codice. Legendum arbitror, vt est in Etymologico M. p. 610, 51. καὶ τὸ ἑ πρὸς τὸ ῥ, καὶ τοῦ ἑ εἰς τὸ ῥ· οἷον, σίσγειν καὶ σίσγειν. LARCHER.

90) παρὰ τὸ σιγεῖν καὶ σγάλττειν ἐν τοῖς πάγοις] In Etymologico M. p. 585, 51. legitur παρὰ τὸ σιγεῖν καὶ σγάλττεσθαι ἐν τοῖς πάγοις. Pessime. Emendandum est παρὰ τὸ σιγεῖν καὶ σγάλττειν ἐν τοῖς πάγοις. Sed σγάλττειν vsurpatur eo sensu, quo διατρῆσαι. Sic apud *Homer.* Odyss. Ε. 466. διατρῆσαι νῆστ σγάλῳσι. quod exemplum auctor Etymologici M. p. 586, 51. attulit. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Πάγοιμος, παρὰ τὸ σιγεῖν, τουτέστι σγάλττειν, ἐν τοῖς πάγοις. LARCHER.

91) ἐξ ἑτέρου μεταβαίνει] Inter ἑτέρου et μεταβαίνειν insere verba πρὸς ἕτερον, vel, vt in Excerptis p. 616, 4. reperitur, εἰς ἕτερον.

92) τῶν κερκύρων] *Hesychius*: Πλαγγὼν· κέρκυρον τι κορυφούμενον. Ita vocabulae *imaguncula cerea quae puellarum ornamento serutebat.* Hinc coniicio legendum in *Orione*: τῶν κορκύρων, *puellarum*. Hinc etiam emendandum est, quod in Etymologico M. p. 612, 12. legitur, τῶν κορωνῶν. LARCHER.

93) ταιεῖῳ] Legendum omnino est παιῷ. LARCHER.

94) Παιήν κ. τ. λ.] Haec glossa mutila est et valde corrupta. Sic legendum esse coniicio: Παιήν· παρὰ τὴν Παίονι· ἢ ἀποβολῇ τοῦ α παρὰ τὸ ἀπαίονιον τὸ ἀπαλὸν· ἀπαιῶ γὰρ τὸ ἁπαλόν. LARCHER.

95) παρὰ τὸ πεπαῖσθαι τοῦ πέλαι] Id est, ἐπὶ τῷ (scripse τὸν πέδαι) ἀνατέτακται τὸ δέον μέρει τοῦ σώματος. Vid. Etymolog. M. p. 622, 4. LARCHER.

Digitized by Google

Πέλμα. παρὰ τὸ πεπλῆχθαι τοῦ ἕλκους θέρματος πλέον· ἢ παρὰ τὸ πέλας ἀεὶ καθεστάναι τῷ πέδῳ [95]).

Πνεῦμα. παρὰ τὸ πνεῖσθαι πνεῦμα.

Πρόσταγμα. παρὰ τὸ περίσαγμα εἶναι [96]), καὶ μὴ ἐν τῷ σώματι μενόν [97]).

Πτωκὴν. παρὰ τὴν πτῆξιν τῆς τροφῆς. πτωκὴν τις ἐστὶ παρὰ τὸ πτεῖν, ἢ ὑγραίνουσα τὸ σῶμα.

Πύσπος. κυρίως τὸ τοῦ προβάτου θέρμα· παρὰ τὸ πέλμα πύπος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πύσπος.

Πύπος. παρὰ τὸ πεῖσαι βῆμα.

Πολιὰ. οἷον παλαιὰ καὶ πολιά.

Πώγων. ὥσπερ [98]) Ἀπολλόδωρος, ὅτι πτῆξιν ἡλικίας σημαίνει. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τὸ εἰκαιὸν λέγει [99]) ἱκανοὶ γὰρ οἱ γενιήσοντες [100]) πρὸς τὸ λέγειν. Σωρανός.

Πρόσωπον. ἀπὸ τοῦ πρόσω καὶ ἐμπροσθεν τοὺς ὤπας ἔχειν.

Παρίζωμα [1]). παρὰ τὸ παρακαθῆσαι τῷ ἵππῳ, ὃ οὖ ἐστιν ἰσνα τὴν πνοήν. λέγονται καὶ αὐτιμάσες [2]), ἀπὸ τοῦ αὐτικαθῆσαι ἀλλήλων.

Πνεύμων. ἀναλόγως διὰ τοῦ ν. ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος.

Παλάμη. ἀπὸ τοῦ πάλλειν. δι' αὐτῶν γὰρ πεπαλαμῆσθαι [3]).

Παλαιστὴ. ϑηλυκῶς, ὅτε συνέγονται οἱ δάκτυλοι, οἷον πελαστὴ τις οὖσα· ὅτι κἂν συνάγωσι τὰ ὀστᾶ, οἷον τοὺς δακτύλους, καὶ δόχμη λέγεται, ὅτι πλαγίᾳ τῇ χειρὶ [4]) μετροῦνται· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον [5]). ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα [6]), λέγεται δὲ δόχμη ἐπὶ τῆς παλαιστῆς, ὡς Σωρανὸς λέγει. ἡ δὲ στενὴ ἔχει δόχμας τρεῖς, οἷον παλαιστὰς, δακτύλους ιβ'. ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ [7]) διίστανται τῶν δακτύλων, ἕως τοῦ ἀντίχειρος. λέγεται στειδμὴ, διὰ τὸ ἀποστάναι ποιεῖν [8]) ὡς ϑὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι καὶ τείνεσθαι τὴν χεῖρα· ποιεῖ δὲ δόχμας τρεῖς, δακτύλους ιβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἀκροκάχυκες [9]) μέτρον. πρὸς δὲ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, ὃ ἐστι μετὰ τὸν μέσον πόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος [10]). ὁ δὲ μετὰ τοῦτον μεσοκόνδυλος· ὁ δὲ μετὰ τὸν μεσοκόνδυλον μετακόνδυλος. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, πυγών [11]), ἐξ οὗ ὁ πῆχυς· στειδμαὶ δύο, δόχμαι δὲ ιξ', δάκτυλοι δὲ κα'. πυγὼν, ὡς ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς πρὸς ἐκτεταμένους μετρεῖται δακτύλους, οὕτω καὶ ὁ πυγὼν [12]), ἀλλὰ συνεστραλμένους. ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως [13]). ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδὸς [14]). τὸ δ' ὄνομα κέκραγεν "Ομηρος [15])· βοὸς δ' ὀρυσσόντος πυγάσιον ἔνδια καὶ ἔνδα. ἢ δὲ ὀργυιὰ σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους ἔχει πήχεις ϑ'. ηγλιακῦται κατὰ μάγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι κάτω ἑκτεϑεῖσαι, οὐκ ἀφικνοῦνται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀνοϑοῦσαι στειδμῆν. διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δύζευτα μαχρᾶ-

---

95) *τῷ πέδῳ*] Fortasse legendum est *τοῦ πέδου*. Num *πέλμα* est *planta pedis*. Vid. Etymolog. M. p. 598, 44. Larcher.

96) *παρὰ τὸ περίσαγμα εἶναι*] Corrige *παρὰ τὸ περὶ σῶμα εἶναι*, vel potius *παρὰ τὸ περὶ τὸ σῶμα εἶναι*, vt legitur in Etymologico M. p. 602, 17. Larcher.

97) *μενόν*] Lege *μένειν*, quod recte exhibetur in loco Etymologici M. laudato.

98) *ὥσπερ Ἀπολλόδωρος*] Mallem *ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος*.

99) *λέγει* istud mihi ad sensum. Lego *ἄγει* cum Etymologico M. p. 632, 4. Optima Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ εἰπεῖν καὶ ἄγειν· ἵπποι γὰρ τὰ λέγω, καὶ ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἐν τούτων γίνεται ἐπωνυμ· καὶ ἀποβολῇ, πώγων, ὁ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου ἄγων*. Larcher.

100) *οἱ γενιήσοντες*] Nemo non videt, legendum esse *οἱ γενειήσοντες*. Larcher.

1) *Παρίζωμα* et paulo post *ἰσθμῆ*] Legendum est *Παρίσθμα* et *ἰσθμῇ*. Larcher.

2) *αὐτιμάδες* vocantur *tonsillae* ab *Hippocrate* de Morbis II. 11. p. 42. Confer *Celsum* de Medicina VII. 12. 2. p. 370. edit. Lugd. Bat. 1788. 4. Larcher.

3) *πεπαλαμῆσθαι*] Immo electis tribus literis scribendum est *πεπαλάμθαι*.

4) *πλαγίᾳ τῇ χειρί*] In Etymologico M. p. 587, 28. legitur *πλατείᾳ τῇ χειρί*. Hinc aliquis coniiciat etiam apud *Orionem πλατείᾳ* pro *πλαγίᾳ* legendum. Sed *δόχμη* venit ab adiectivo *δοχμός, obliquus*. Et in eodem Etymolog. M. p. 258, 25. nomen *δόχμη* praeter alia derivatur *παρὰ τὸ δοχμός, ὑπειδὴ πλαγίᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν*. Larcher.

5) *πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον*] Quanquam eodem modo scriptum reperio in Etymologico M. p. 587, 30. nunquam tamen mihi sic scripsisse *Orionem* in animum inducere possum. Lego *πρὸς τὸν ἐσχατώτατον ὄνυχα*. Optime ad rem *Jul. Pollux* II. 167. *εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνοις, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν ἐσχατώτατον μετρεῖται, σπιϑαμὴ τὸ μέτρον*. Larcher.

6) *ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα*] Ista verba *ὃ ποιεῖ* male repetita videntur sensum. Legendum omnino est: *ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν ἐσχατώτατον ἄκρον δακτύλους δέκα· λέγεται δὲ δόχμη κ. τ. λ.* Larcher.

7) *ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ*] Vocabulum *δακτύλου*, quod incuria librarii est omissum, restituendum est ope Etymologici M. p. 587, 33. et Etymologici MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

8) *διὰ τὸ ἀποστάνειν ποιεῖν*] In Etymologico M. p. 587, 35. legitur *παρὰ τὸ ἀποστασμὸν ποιεῖν*, quod etiam h. l. recipiendum puto.

9) *ἀκρογύκες μέτρον*] Haec valde corrupta sunt. Sed facilis est medela. Lege: *ἄκρον, πῆχυς μέτρον, a cubito vsque ad summum medii digiti, cubiti mensura*. Larcher.

10) *τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος*] Haec nullum sensum efficiunt, sed facili remedio possunt sanari. Lego: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος, λέγεται προκόνδυλος*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος, κόνδυλος λέγεται. πρῶτος δ' ἐστὶ καὶ ὐλεδακτύλος. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον κ. τ. λ.* quae prava distinctione laborant. Larcher.

11) *πυγὼν* sic definitur a *Pollace* II. 158. *αἱ δὲ συγκάμψεις τοῦ δακτύλου ἀπ' ἀγκῶνος ἐπ' αὐτοὺς, πυγὼν τὸ μέτρον*. Larcher.

12) *ὁ πυγών*] Legendum est *ὁ πυγών*. Larcher.

13) *ἔστι δ' ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως*] Haec sunt sensu cassa. Lego: *ἐστὶ δ' ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως*, quod vnice verum est. Larcher.

14) *ἴσως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός*] Quid ista velint, conicturea assequi non valeo. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς, γίνει ποδός*. ita vt πυγμὴ non sit mensura spatii, sed *pugnus*, siue *manus in pugnum contracta*. Larcher.

15) Locus *Homeri* est Odyss. *Κ*. 517. et sic legendus:

Βόϑορον ὀρύξας ὅσσον τε πυγαίιον, ἔνϑα καὶ ἔνϑα

Digitized by Google

σθαι [16]), εἰ τα ἦν Οἰδίπου [17]), εἰ τα Ξέρξης, διὰ τὸ μὴ ἐξῃτῆσθαι [18]) τῶν γονάτων, οὕτως ὠνομάσθαι· διὸ δὲ τὸ ἐκτιμήματον ἐκτιᾶναι τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σωφανὴς ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν τοῦ Ἀνθρώπου.

Πλευραί· οἷον πλήρεις καὶ ὑμέχμοντι [19]), ἢ οἷον πλευμονικοί [20]) οὖσαι, αἱ Φυλάττουσι τὸν πνεύμονα. ἢ οἷον πίλυραι [21]), ὡς πλατεῖαι.

Πίσυνος. πιστὸς πιστόσυνος, καὶ συγκοπῇ πίσυνος.

Πυυτός. πυεῖν [22]) ἐστι ῥῆμα, καὶ πνὼν παράγωγον· ὁ πλεοναστῶς πυῶν. παρὰ τὸ πατνύω [23]) ὄνομα πνυτός, καὶ πλεοναστικῶς τοῦ τ, πνυτός, ὁ διεγηγερμένος. καὶ γὰρ τὸ ἦτορ παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἄϊτορ [24]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϊ, ἦτορ.

Παῤῥησία. παντορησία, καὶ συγκοπῇ παῤῥησία. ὑύκται καὶ παρὰ τὸ κὰν παῤῥησίαν [25]).

Πλοκμός. παρὰ τὸ πλέκω πλοκμός.

Πρέμος. παρὰ τὸ βῶ, πρῶος, καὶ πρόμος. οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νοῦ [26]) τὸ πορεύομαι, πρόνος καὶ πρόμος.

Πυῤῥός. παρὰ τὸ πῦρ πυρός, καὶ πλεοναστῶς τοῦ ῥ, πυῤῥός.

Πίτυλος, παρὰ τὸ πύπτω τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος [27]).

Πταίω. πέπω, καὶ συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς τ|. πτω [28]). τὸ γὰρ πετάμενος τοὺς πίπτοντιν ἔοικε· πτῶ οὖν καὶ πταίω.

Πύματος, ἔλλειψις τοῦ δ. παρὰ τὸ πυδμὴν. ὁ πυδμὴν οὖν, πύδματος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, πύματος.

Πιχγός [29]). παρὰ τὸ πεπῆχθαι.

Πατήρ. παρὰ τὸ πατέω ἐν τῇ συνουσίᾳ [30])· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Πυθμήν. φυτοζωμὴν ἐστι, οἷον ἡ τοῦ φυτοῦ ῥίζα, καὶ τροπῇ τοῦ Φ εἰς π, πυθμήν.

Πόλλα. πολλεγόλα [31]) τινὰ ὄντα, παρὰ τὸ ἐν τῷ τίδε [32]) εἰλεῖσθαι, καὶ ἴδε τέδλλα διὰ τὸ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλ' οὐ πάντως τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων [33]) Φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος. ἰδεῖ γὰρ τὸ εἶρω ἴρις, νεῖφω νιφάς, λείβω λιβάς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πίδα. τὸ πιεῖν [34]). τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν [35]), καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ η εἰς ῑ. Βοιωτικῶς.

Πάχνη. παρὰ τὴν πῆξιν, πάχνη τις οὖσα.

Πλοῦν. ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντα εἶναι πλήρη ἐν αὐτῷ.

Πωλεῖσθαι. ἐκεῖθι ὁ πωλούμενος καὶ ὁ πωλῶν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα ἐκφέρεται ὑπὸ πάντων.

Πόλοι. οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ. παρὰ τοῦ περὶ αὐτοὺς ἀναστρέφεσθαι τὸν κόσμον, τουτέστι τὸν οὐρανόν.

Πήχυς. ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι.

Πέπηγε. ὁ ἀπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς πενίας [35]) τὸ ζῆν ἔχων.

Πλουσίος. πολυουσίας τις ὤν.

Πεσεῖν. ἀπὸ τοῦ πέδου.

Πεσσός. ὁ πίπτων ὁμαλὸς ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πορφυρίς. ἡ ἐν πυρῶν καὶ μέλιττος [36]). τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαλνοντος αὐτῇ σχήματος, πλατέος πάντοθεν καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τῇ Φλογὶ ἀναφερομένῃ δοικός [37])· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ πύραμος [38]), οὕτως Ἡρακλείδης.

---

16) διὸ καὶ τοῦ παιφάσιμα δέξαντα περιγόεσθαι] Haec vitio laborant. Lego: διὸ καὶ τὸν παιφάγιμα δέξαντα κακλῆσθαι. Mecum sentit Etymologicum MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

17) εἰτε γὰρ Οἰδίπου] In Codice sic: εἰτε δικρίτε γε οἰδίπου. Delete quidem luit vox δικρίτε, sed non ita, vt non conspiceatur aruplius. Hinc legendum conicio: εἰτε δικρίτε ἦν ὁ Τυδέσπου. Durius, Hystaspis filius, Longimanus vocatus fuit secundum *Polycletum*. Vide *Pollucis* Onomast. II. 130. LARCHER.

18) διὰ τὸ μὴ ἐφιστεῖσθαι] Pro hoc scribendum est ἐφάντεσθαι. LARCHER. Legi vero sic debet: μὴ διὰ τὸ ἐφαπτεσθαι.

19) ὑμέχμοντι] Idem reperies in Etymologico M. p. 612, 53. Quid vero significet, nescire me fateor. Interea conicio legendum ἀμέτονοι, sine musculis. LARCHER.

20) ἢ οἷον πλευμονικοί] Hinc corrigendum est Etymologicon M. loco laudato, vbi legitur ἢ πλευραί. LARCHER. Saltem πλευμονικοῖ malim.

21) πίλυραι] Lege *πολίτυραι* cum Etymologico M. p. 612, 54. LARCHER.

22) πυεῖν] Conicio legendum esse πτύω, quia πνὼν non potest esse παράγωγον τοῦ πνέω. LARCHER.

23) πατνύω] Lege πατέω. LARCHER.

24) παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἄϊτορ] Lege transpositis vocibus, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἐστὶν ἄητορ. LARCHER.

25) δύνατα καὶ παρὰ τὸ πᾶν παῤῥησίαν] Pro hoc vltimo scribendum est παῤῥησία. STVBE. Quocdam desunt, quae ope Etymologici M. p. 594, 10. facile suppleri possunt, nempe, γίγνεσθαι, ἡ πᾶσα ἐν αὐτῇ ἔροια καὶ λέγοντα. Prius ex etymon diuersis verbis absurdum dicit auctor Etymologici M. LARCHER.

26) οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νοῦ] Corrige: οἱ δὲ, παρὰ τὸ νέω νοῦ. Vide Etymolog. M. p. 625, 40. LARCHER.

27) τίτυλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος] Emenda et lege, vt in Etymologico M. p. 611, 46, sic: τύπτυλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς, πίτυλος. LARCHER.

28) συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω] Vel legendum est *διπλασιασμῷ πίπτω*, vel συγκοπῇ πτῶ, ut διπλασιασμὸς πίπτω. Deest autem aliquid post verbum πτῶ. Corrigo συγκοπῇ πτῶ, καὶ παραγωγῇ πτύω, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω. Vid. Etymolog. M. p. 629, 6. LARCHER.

29) πιχγός] Lege *Πιήγος*, cum accentu in penultime. LARCHER. Talia in accentibus et spiritibus peccata saepius monende fuisse. Sed plerasque tacite correxi.

30) παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ] Eadem legunter in Etymologico M. p. 594, 56. Nam vero hoc vult *Orion*, nomen πατρὸς dici proprie de animalibus rationem cerentibus, sed τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ proprie dici de istis. Sunt autem merae nugae Grammaticorum. Meliora ta docebit *Ioh. Dan. a Lennep* in Etymologico Linguae Graecae p. 758. et sequ. LARCHER.

31) πολλεγόλα] Legendum omnino est πολλίδα. Vide *Hesychium* in voc. *Πίλιδα*. Sed πολλίδα compositum est ex ποιέ et εἰλεῖν, siue ἰλλεῖν, ἰλλίειν. LARCHER.

32) ἐν τῷ τίδε] Lege ἐν τῷ πίδε. Vid. Etymolog. M. p. 597, 52. LARCHER.

33) τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων] Legendum est τὰ ῥηματικὰ τῶν ὀνομάτων, vt recte legitur in Etymologico Gudiano p. 456, 42.

34) παρὰ τὸ πιεῖν] Optime sic. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 608, 21. πηδᾶν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὑδατος. LARCHER.

35) τῆς πενίας] Fuit tempus quum haec corrupta crederem. Sed omnia bene procedunt. Nam πενία hoc loco idem est quod ἐνέργεια. Etymologici M. auctor p. 598, 15. nomen πέπηγε deduxit παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ πράττω. LARCHER. Immo legendum puto τῆς ἐνεργείας, quod est interpretamentum praecedentis τοῦ πόνου. Nam καὶ saepe significet τοντέστι. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 616, 6. habent τῆς ἐνεργείας.

36) μέλιττος] Lege *μέλιτος*.

37) τῇ φλογὶ ἀναφερομένῃ ὁοικός] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 632, 31. quod optime vidit *Sylburgius*. Ibi enim legitur τῷ φλογὶ ἀναφερομένου ὁοικός. LARCHER.

38) ὁ πύραμος] Fortasse legendum est ὁ πυραμοῦς, placentae genus, quod pyramidis habeat. LARCHER.

Digitized by Google

Ποινηρός. πυρίως ὁ περὶ πόνους· ἀνιαστηρΦθέυεος, ὥσπερ μοχθηρὸς ὁ περὶ μόχθους. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετετέθη. ὁ τῇ διαθέσει κενός. οὕτως Ἡρακλείδης.

Πρέσβεις. παρὰ τὸ προβεβηκέναι καὶ παρειλῆφεν τὴν ἡβην [39].

Πρεσβεύω, πρεσβεύσω, πρεσβεύς, ὡς ἱππεύω, ἱππεύσω, ἱππεύς.

Πῦρ. Φῦρ ἐστὶν, ὅτι Φεγγόμενον ἐξανίσταται, ἢ παρὰ τὸ Φύω Φῦρ, τί γὰρ εὐθυύτερον πυρός;

Πάντος. παρὰ τὴν προσΦώνησιν τῶν παίδων. Ὅμηρος [40]· οὐδὲ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι πασσάζουσιν.

Παῖς. οἱ μὲν παρὰ τὸ πάω, παίσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω· ἢ παρὰ τὸ παίζω, παίσω, παῖς.

Παιδ. ὑπὸ τοῦ [41] προϊδεῖν ἡμᾶς.

Πόσις. ὁ ἀνὴρ, παρα τὴν τοῦ ὕδατος Φύσιν. ἐπεὶ καὶ τὸ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ γεννητικὸν γίνεται. μιγνύμενος δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ γονέσιν αἴτιος γίνεται.

Προῖξ. ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι τοῦ γάμου.

Πτέρνα. ἀπὸ τοῦ ἐπιπεπτωκέναι αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα.

Πορεῖα. ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι. αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς πέρας ἔρχεσθαι.

Προΐκτης. παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι· ἢ, ὡς τινὲς ψιλοῦσι, παρὰ τὸ προΐξασθαι [42], ὃ ἐστι ἀωρεὺν τινα [43] λαμβάνειν.

Πρόνοια. ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἡ ὑπὲρ τῶν νοοῦσα.

Προπετής. ὁ ἀγαν ἐπιπίπτων τοῦ δέοντος.

Πύξ. παρὰ τὸ πύσσω, οὗ μέλλων [44] πτύξω, ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐπὶ τὴν παλάμην.

Παίων. ὁ παύων τὰς νόσους. τροπῇ δὲ τοῦ ῦ εἰς ῖ, Παίων.

Πτυξ. τοῦ πτῶ παράγωγον πτῆνα [45], ὁ μέλλων πτύξω, καὶ πτῶξ, ἀποβολῇ τοῦ ῶ.

Πλῆκτος. παρὰ τὸν πλήσσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ πεπλῆχθαι· πεπλῆγι γὰρ ἐμάχε τὸ ζῶον [46].

Πτελέαι. παρὰ τὸ πτέλλω πτελαῖαι.

Πόντος. παρὰ τὸ πόνος, καὶ τοῦ πένω [47], τὸ ἐνεργητικὸν, τὸ ἁλοῦν τὰ κάμνοντα· ἀΦ' οὗ πόντος, καθ' ὃν πατόυνται τὰ τῶν ἀνθρώπων γένος πειρατέλαν. τοῦ πόνου οὖν ὁ πόντος. Φιλόξενος.

Ποτιμὰς. παρὰ τὸ ποτὸς ἐξυνόμενον. παράνυμον ποτιμάς.

Παλῆνος. ὡς τινὲς, παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἦνον [48].

Πορῶν. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν πρᾶσιν, καὶ μεταθέσει πόρσιν, κατ' Ἀττικους τροπῇ τοῦ σ εἰς ῥ, πόρσιν, ὡς μυρτίνη μυρρίνη.

Παιδιὸς. παρὰ τὸ παίζω, ὡς παρὰ τὸ ἐλατίζω, ἐλατιδιός.

Πάσσαλος. παρὰ τὸ πήγνυμι [49].

Πρόφρασσε *. παρὰ τὸ Φρῶ, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ προΐω, Φρῶ Φρῆσσα, Φρήσσα καὶ πρόφρασσα. παρὰ τὸ προϊέναι καὶ προθυμεῖσθαι.

Πιτύζειν [50]. παρὰ τὸ πτύω, πτυτίζω παράγωγον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, πτυύζω.

Πυδαρίζειν. ἐπὶ τοῦ ἐλλεσθαι, ἢ πυδαρίζειν. ὡς ὄνομα ὄνυμα κατ' Αἰολίας, καὶ ὀνυμαζειν. πυσαρίζειν παρὰ τὴν πηγὴν [51], καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς δ, πυδαρίζειν, ὡς γνΦος ὀνΦος.

Πίλος. παρὰ τὸ πελάζω, ῥῆμα. ὁ μέλλων πελάσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, πέλας, τὸ ἐπίῤῥημα· ὡς παρὰ τὸ χαρίζω, χαρίσω, χαρίς.

Πρόμροσσοι. προμροσσοι εἰσὶ μία ἐπὶ μιᾷ, οἷον προμάροσοι. παρὰ τὸ μαρα· αἱ κατὰ κεΦαλὴν συντιθέμεναι [52]· οἷον τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς ἐν ἀλληλοις· ἐπεὶ καὶ συνῆθως λέγομεν τὸν ὀδοιὸν προσσοὺς τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς· καὶ τὸν τοίχων αἱ κεΦαλαὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ προσσοὶ. Ἀπολλώνιος ὁν ἐξηγήσει γλωσσῶν [53].

---

30) παρὰ τὸ — τὴν ἥβην] Meliore te docebit *Scheidius* ad *Iohl. Dan. a Lennep* Etymolog. Linguae Gr. p. 814. et sequ. LARCHER.

40) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *E*. 408. LARCHER.

41) ἐπὸ τοῦ] Legendum fortassis est ἀπὸ τοῦ, vel ὑπ' ὀφῖ, ἀπὸ τοῦ. LARCHER.

42) παρὰ τὸ προΐξασθαι] Optime. Hinc medela facienda est Etymologico M. p. 694. 2. vbi pro ὑζεσθαι, nisi *inlocho* reponere malis, scribendum puto ἡξεσθαι. Ibidem lin. 5. in loco *Archilochi* lego *προτείνων* pro *προτείνο*. LARCHER. Praecedens φιλοῦσι eo referendum est, quod *Herodianus* nomen προΐκτης a verbo ἰόω derivasit. Vid. Etymolog. M. l. l.

43) ἀωρεὺν τινα] In etiam Etymolog. M. loco laudato. Emenda utrumque loco ἀωρεὺ τι. Nam ἄωρον adverbialiter sumendum, vel potius est accusativus, qui regitur a praepositione κατὰ subaudita, quod eodem redit. LARCHER.

44) οὗ μέλλων] Vel ὁ μέλλων lege, vel, quod malim, οὗ ὁ μέλλων. Conf. not. 56.

45) πτῆνα] Vel potius πτέρεον, an dici possit παράγωγον verbi πτῶ, dubito. Neque πτῶξ futurum est eiusdem verbi, sed πτῶξω. Corrige igitur πτούσω. LARCHER.

46) πτίθει γὰρ ἡμὲ τὸ ζῶον] Post haec desunt quaedam, quae facile restorari possunt ope Etymologici M. p. 609. 49. LARCHER.

47) παρὰ τὸ πόνος καὶ τοῦ πένω] Vel legendum est καὶ ἀπὸ τοῦ πένω, vel ἀπὸ τοῦ πόνος καὶ τοῦ πένω. LARCHER. Mihi simplicius videtur: παρὰ τὸ πόνος καὶ τὸ πένω.

48) παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἦονν] Cum Etymologico M. p. 595, 69. lege ἢ παρ' οὐδενὸς οὐδὲν λαβοῦσα εἰς ἦονν. Haec erat sententia *Herodiani*. Verum *Philoxenus* in aliam magnopere diuersam abierat, quem tibi praebebit Etymolog. M. LARCHER. *Philoxeni* sententia, auctoris tamen nomine omisso, traditur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 3. παρὰ τὸ παραθεῖναι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

49) πήσσω] Optime *Orion*. Hinc medela ferenda est Etymologico M. p. 594, 50. vbi legitur: *Πασσαλος, παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα*. Inuno πήσσω est praesens verbi πήσσειν, *figere*, cuius futurum est πήξω. Itaque legendum παρὰ τὸ πήσω, vt est in *Orione*. LARCHER. Conf. infra in voc. *Πηγίς*.

*) *Πρόφρασσε*] Tota glossa, mutato tamen ordine verborum, legitur in *Schollis Villoisonianis* ad Iliad. *K*. 290. etiam nomine *Orionis* addito, *ἐν τῇ περὶ Ἐτυμολόγων*.

50) *Πιτύζειν κ. τ. λ.*] Glossa sic mihi videtur refingenda: *Πιτυλίζειν. παρὰ τὸ πίπτω πιπτίλος, πιτυλίζειν παράγωγον, ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς, πιτυλίζειν*. Vid. Etymolog. M. p. 611, 46. LARCHER.

51) *πυσαρίζων παρὰ τὴν πηγὴν*] Corrige: ἢ πηγαρίζων, παρὰ τὴν πηγήν. Extat apud *Aristophanem* Equitt. 694. *ἀντικάθημαι μάθοντα. παρασκευάζω.* Vide *Scholiastem* ad hunc versum, et Etymologici M. auctorem p. 631, 5. qui hinc hortos suos irrigenti. LARCHER.

52) *συντιθέμενοι*] Corrige *συντιθέμενοι*. LARCHER.

53) *Ἀπολλώνιος ὁν ἐξηγήσει γλωσσῶν*] *Apollonius* Grammaticus scripsit Glossas in *Herodotum*, quod opus laudant auctor Etymologici M. p. 300, 5. et p. 635, 21. Apud *Herodotum* VII, 183. est: *πρόμροσσαι ὀμμάτων εἰς πόντον*. LARCHER.

Digitized by Google

Πτιλλός. ὁ κατατετυπωμένος [54]) τῶν Πλλων. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π. ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα.

Ποτνιάσθαι. Κυρίως ἐν τῇ ῥήσει ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν γυνὴ παῖον τι πάσχει, καὶ θέλει ἱκετεύειν θεοὺς· ὦ Ποτνια· ὅταν δὲ εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ἀμαρτάνει. οὕτω Βηγαντῖνος [55]).

Πιφάσκω [56]). Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἐηλοῦν τὸ λέγω, οὗ παράγωγον Φάζω, καὶ Φάσκω· πλεονασμῷ τοῦ ὑ, Φυάσκω. ἐπιτάσεως πιφύσκω. Φιλόξενος, Φῶ, Φαίω, οὗ μέλλων [57]) Φαύσω, καὶ Φαύσκω, πιφύσκω.

Πρόσφατος. κυρίως ὁ νεωστὶ πεφονευμένος· παρὰ τὸ Φῶ τὸ Φονεύω, οὗ παράγωγον Φημί. ὁ μέλλων Φάσω· ἔθεν Φατὸς ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ πρόσφατον.

Παραβλώψ. παρὰ τὸν βλέβω μέλλοντα, βλέψ, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ὃ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ὃ εἰς ω, βλώψ, καὶ σύνθετον παρβλώψ.

Πάσσων. παρὰ τὸ ταχὺς πάσσαν, ὡς βραδὺς βράσσων.

Πάλος. ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πάλλω.

Πτισάνη. ἡ λελεπισμένη κριθή. παρὰ τὸ πτίσσω, τὸ καθαίρω· καὶ ἐπτισμένον τὸ κεκαθαρμένον.

Παγίς. παρὰ τὸ πήσσω πηγὺς καὶ παγίς.

Πεῖμενον. ποιμένιον, καὶ συγκοπῇ ποῖμνιον.

Πάϊον καὶ παῖϊον. παρὰ τοὺς πόδας· ἐφ' οὗ βαίβημαι τοὺς τοσί.

Πομφόλυξ. παρὰ τὸ παφλάζω ῥῆμα. ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλάζω, ὁ μέλλων παμφλύζω [58]). ῥηματικὸν ὄνομα παμφάλυξ, καὶ τροπῇ τῶν ὀυο εἰς [59]), πομφόλυξ.

Πλεῖν. συναλοιφῇ τοῦ πλεον, ὡς τὸ θέον θεῖν [60]). οὕτω Φιλόξενος.

Παροινία. κυρίως ἡ ἐν τῷ οἴνῳ ˙) ἀταξία.

Πάσασθαι. τροπῇ τοῦ μ εἰς π· οἷον μασᾶσθαι.

Πειραιεύς. πλεονασμῷ τοῦ ι, πειρεὺς [61]) τις ὤν. ἦν γὰρ ὅτε οὐ συνῆπτετο τῇ γῇ, ἀλλ' ἦν νῆσος.

Πεπάλη. πέσω πάλη [62]), καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πεπάλη.

Πτωχός. ὁ ἐπιπτωκὼς τοῦ ἔχειν.

Πιΐσος. παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ ἐστὶ πιεῖν.

Πιμελή. παρὰ τὸ πίον τὸ λιπαρόν, πιμέλη τις οὖσα.

Πῖλος. παρὰ τὸ ὦ [63])· ὁ πεπιλημένος.

Πεινῶ. παρὰ τὸ πένω καὶ πένομαι. ᾧ παρίσταται τυλλήνεις τοῦτο.

Πυτανεῖον. πυροπανεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν [64]).

Πολυκαγκέα δίψαν [65]). παρὰ τὸ κᾶ τὸ καίω, οὗ παράγωγον κείω, πῦρ μετακειόμενος, καὶ παρὰ τὸ κᾶ πολεμικῆς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πολυκαῖς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πολυκαγκῆς.

Πτύον τὸ ἀποστῦον καὶ ἀποῤῥίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα.

Πάπτα Φῖλε. αἴρητα 'Ομήρῳ [66]). οὕτω δὲ ἐγένετο παρὰ Συρακουσίοις, ὁ πατὴρ πᾶς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πάπας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, πάππας.

Παπταίνω. πέπτω ῥῆμα, οὗ παθητικὸν πέπτομαι. ὅτερ κατὰ συγκοπὴν γίνεται πτῶ, οὗ παράγωγον πταίνω, ὡς βῶ βαίνω, ἀναδιπλασιασμὸς παπταίνω.

Παφλάζων. παρὰ τὸ Φλὰω, ὅπερ καὶ Φλύω λέγεται, μονοσυλλαβήσαν Φλῶ ἐγένετο. καὶ παράγωγον Φλύζω, ὡς ῥίπτω ἐπιτάζω. τὸ δὲ Φλύζω διπλασιασμὸν ἐποιήσατο παφλάζω.

Πευκεδάνῳ [67]). ἐηλοῖ τὸ θερμὸν, καὶ καυστικὸν. παρὰ τὴν πεύκην τὴν ἐπιτηδείαν πρὸς καῦσιν.

Πρόβασις. ἡ τῶν συμμίκτων βραμμάτων κτῆσις [67]). πρόβασις δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν προβάτων τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τιμίων.

Παιῴδασσαν. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ ἐηλοῦν τὸ Φαίνω, οὗ παράγωγον Φάσσω, διπλασιασμὸς παΦάσσω καὶ παιΦάσσω.

Πρηνῆδας. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα κατὰ συναλοιφὴν γενόμενον τοῦ πρόϊω. ἀπὸ δὲ τοῦ πρόσω, πρῶ, καὶ Φρῶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς Φ, ὃνθεν καὶ Φρήν. ἄλλο ἀκαντοῦ [68])

---

54) κατατετυπωμὲς] Videtur ἐπιπτωκὼς legendum ex Etymolog. M. p. 629, 34.

55) Βηγαντῖνος] Lege Βηγαντῖνον. Intelligitur enim *Helladius*, ex vrbe Antinoi in Aegypto, vel, vt ipse *Helladius* inscripserat, ex vrbe Besantinoi, quae nomen traxit a loco Besa, in quo aedificata fuit. Vixit ille temporibus Licinii et Maximiani, et praeter alia scripsit Chrestomathiam. Vide *Photii* Bibliothecam Cod. CCLXXIX. Ex hac Chrestomathia apud *Photium* p. 1589, 50. debent verba apud *Orionem* mendosissime, ὅταν γυνὴ παῖον τι πάσχει — εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ita corrigi: ὅταν γυνὴ παῖον τι πάσχῃ, καὶ θέλειν ἱκετεύῃ θεόν, ἃ πάντα λέγει· ὅταν δὲ εἴπῃ τις ἄνδρα ποτε. Conf. Etymolog. M. p. 621 sq. LARCHER. Vid. *Helladii* Chrestomath. ex edit. *Meursii* p. 18.

56) Πιφάσκω] Et hoc dicitur et πιφάσκομαι. Sed hoc loco legendum est Πιφαύσκω, vt euincunt sequentia. LARCHER.

57) οὗ μέλλων] Etiam hoc loco, vt paulo ante in voc. Πίξῃ (Vid. not. 44.), vel ὁ μέλλων, vel οὗ ὁ μέλλων scribendum censeo.

58) παρὰ τὸ παφλάζω — ὁ μέλλων παμφλύζω] Emenda: παρὰ τὸ παφλάζω ῥῆμα. ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλάζω· ὁ μέλλων παφλαύζω. Vide Etymolog. M. p. 618, 13. LARCHER.

59) τῶν δύο οο] Corrige τῶν δύο αα. Vide Etymolog. M. p. 618, 16. LARCHER.

60) οὐ τὸ θέον θεῖν] Vide Etymolog. M. p. 172, 35 sqq. et p. 227, 13. et quae supra ad voc. Δίφρια dixi not. 25. LARCHER.

˙) ἢ ἐν τῷ οἴνῳ] Excerpta p. 621, 32. habent περὶ τὸν οἶνον.

**) πειραιεὺς] Scribe transpositis literis περαιεύς. Deducitur enim a verbo περαιοῦσθαι. Vid. Etymolog. M. p. 605, 58.

61) πέσω πάλη] Legendum videtur ἀπὸ τοῦ πάσσω πάλη. LARCHER.

62) παρὰ τὸ ω] Fortasse legendum est παρὰ τὸ πίζω. Vid. Etymolog. M. p. 609, 5. et sequ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: πῖλος (lege πίζω) πίλου, πίλος, καὶ πῶλος τοῦ ὃ καὶ ἓ εἰς ὦ μακρὸν, πῶλος. LARCHER.

63) πεφοντεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πεφὸν φυλάττειν] Lege πρατομεῖον ἐστὶν, ἐν ᾧ πρᾶον φυλάττουσι. Vid. Etymolog. M. p. 629, 1. 2. LARCHER.

64) Πολυκαγκέα δίψαν] *Homeri* versus Iliad. *Λ.* 641. est: τὸ δ' ἐπεὶ σὺν πίνονι· ἀφίστην πολυκαγκέα δίψαν.

LARCHER. Pro verbis πῦρ μετακειόμενοι, quae paulo post sequuntur, legi ex Odyss. *Ψ.* 51. debet: πῦρ μέγα κεισμένοι.

65) Ὁμήρῳ] Odyss. Z. 57. LARCHER.

66) Πευκεδάνῳ] Legendum Πευκεδανόϊ, et est epitheton bolli, apud *Homerum* Iliad. *K.* 8.

ἠὲ ποθ' πτολίεσσι μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

LARCHER.

67) Πρόβασις — κτῆσις] Hinc apud *Homerum* Odyss. *B.* 75. εἰμὶ δὲ νῦ αἰξίφιτος πεπαλεῖν τε, πρόβασίν τε· ὑμῖν ἐεδίμεναι πεπαλεῖν τε, πρόβασίν τε.

vbi vide *Schollasten.* Conf. *Hesych.* in voc. Πρόβασις, et *Ruhnken.* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 223. not. 88.

68) ἀκαντοῦ] quid sit, nescio cum ignarissimis. Lege αὐτοῦτος. LARCHER.

Digitized by Google

παράγωγον Φραπὶς, ὡς λέπω λαπὶς. οὐδὲν γὰρ εἰς ῆν μονοσύλλαβον [69]) ἐν μέσῳ Ἑλληνικῷ γένει συναπαλάνον. τὸ γὰρ ις καὶ ιν αὐδαίαν ἔχει εἰς σν καὶ ἐκτέταται [70]). Φρω οὖν Φραπὶς καὶ πραπὶς. ἀφ' ἧς προΐονται τὰ βουλεύσιμα. οὕτω Φιλόξενος.

Περίπατος. ἢ περὶ σχέλιν σημαίνει [71]), ὡς τὸ περιέρχεσθαι, καὶ περικάμπτειν, περιΦερῆς. οὕτως ἔχει καὶ ὁ περίπατος. κάτοχος γὰρ τὸ κατοίμενον. ἐξ οὗ τὸ κατὰ κυκλοτέρειαν περίπατος λέγεται.

Πέτεσθαι. παρὰ τὸ πέτα τὸ πίπτω, ἀφ' οὗ τὸ ἵπτασθαι· παντὶ γὰρ τῷ σώματι δοκεῖ πίπτειν τὰ πετώμενα [72]) ἀπὸ τοῦ ἀέρος.

Πώμαλα [73]). τὰ τῷ ὃ παραλαμβανόμενα ἐπιρρήματα ἀπονοεῖ τοῦ ὃεν καὶ ἐνεστάναι τοῦ ὃ εἰς ῶ γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν· αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πῶ. ΣαΦέρων ἐν τοῖς Μίμοις, πῶ τις ὄνον ὑνασεῖται [74]). τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς παρολπῆ τοῦ μάλα γίνεται, καθάπερ ἢ μάλα δὴ τέθνηκεν [75]). ἢ μὰλ ἐλαΦρὸς ἀνήρ [76]). τὸ δὲ πόθεν αὐτὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως συνεχῶς λεγόμενον, οἷον, ἔγραψας πόθεν; αὐτὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιοῦτον τὴν σημασίαν τὸ πώμαλα παρ' Ἀττικοῖς.

Πότμος. ἡ τύχη. παρὰ τὴν μετάτπωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν τραγμάτων.

Πληγίος. πλάγ, παραγωγὸν πελάω, ὃ μέλλων πελάσω, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ συγκοπὴν πλητός, οὗ παράγωγον πλητίος, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, πλησίος, ὡς ἄμβροτος καὶ ἀμβρόσιος.

Πανήγυρις. παρὰ τὴν ἄγυριν τὸ ἄθροισμα, εἰς ἣν πάντες ἀθροίζονται.

Πελαγίζ. παρὰ τὸ πέλαγος· μείζον γάρ ἐστι τῆς χή-30 προμηνστίνοι [85]). ἀπὸ τοῦ μένω μένιστος [86]). ὕστατος [87]) καὶ μεγιστὸς [88]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Πάγχυ. παρὰ τὸ πάνυ, πλεονασμῷ τοῦ χ, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ.

Πηλός. ἐ οἶνος. παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

Πυρούς. οἱ μὲν παρὰ τὴν ἔκφυσιν, Φυρούς καὶ πυρούς· οἱ δὲ σπορούς, σπυρούς καὶ πυρούς, ὅτι κατωχρῷ καὶ παρὰ πᾶσι σπειρόμενοι.

Πυκνός. παρὰ τὸ πτύσσω, πτυκνός καὶ πυκνός.

Πτερόν. πέτω πετερόν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πτερόν. οἱ δὲ παρὰ τὸ πτέρω πτερόν. ἔνδην τὸ ἀπεπτερώθη [77]).

Παίζω. παρὰ τὴν παιδὶ δοτικὴν παιδίζω, ὡς τοῦ παῖζω, ὑπασσίλλα προτοδίζουσα [78]). παιδίζω οὖν συγκοπῇ παίζω. εὐδὲν γὰρ εἰς ζω λῆγον Φίλαι ἐΦθέγγῃ παραλήγεσθαι, ἢ μόνον τὸ ὠνείζω· καὶ ὡς ὄυσω ὄυζω, σαω σώζω [79]), οὕτω παίσω παΐζ.

Πηγή. παρὰ τὸ πηδῶ ῥῆμα. πηδὴ καὶ πηγή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Πάμπαν. παρὰ τὸ πᾶν. διπλασιάσιος πάμπαν.

Πλήν. ἐπίῤῥημα κατ' ἀντίΦρασιν, ἀπὸ τοῦ πλησίζω [80]).

Παίσεται καὶ παδεῖν. παίσω ἐστὶ ῥῆμα, ἀΦ' οὗ μέλλων παθητικὸς παίσομαι [81]), τροπῇ τοῦ ῃ εἰς αι ἀΦθόγγου, παίσομαι.

Πῖον. τὸ λιπαρόν. παρὰ τὸ πίω καὶ πίσω. ἔνδην πῖσα ποιήσντα [82]).

Πασσυδία [83]). παρὰ τὸ ὁμοῦ πάσσεσθαι [84]), καὶ σεύεσθαι.

---

69) οὐδὲν γὰρ εἰς ῆν μονοσύλλαβον κ. τ. λ.] Oratio manca est. Supple et corrige ex Etymologico M. p. 735. 44. οὐδὲν γὰρ εἰς ῆν λέγον ὄνομα μονοσύλλαβόν, μόνοι ἴσως Θηλιακοί. Larcher.

70) τὸ γὰρ ις καὶ ιν — ἐκτέταται] Haec corrupta sunt. Legendum fortasis est: τὸ γὰρ ἴς, αὐδεῖα τῶν πληθυντικῶν, δοτικῶν ἴζις εἰς σι, καὶ ἐκτέναται. Vide Etymolog. M. p. 622, 42 sqq. Larcher.

71) ἢ περὶ σχέλιν σημαίνει] Mutila haec sunt. Corrige, vt in Etymologico M. p. 602, 10. est, ἢ περὶ, σχέον πυκλοτερὲς σημαίνει. Larcher.

72) τὰ πετώμενα] Quum antea legatur Πέτεσθαι, reponendum est τὰ πετόμενα, quod etiam Etymologicon M. habet p. 604, 46.

73) Πώμαλα] Cum Etymologico M. p. 653. 40. legendum est Πῶ, καὶ πωμαλα. Larcher. Bastius ad Gregor. de Dialectis p. 877. edit. Schaefer. totam Orionis glossam affirma, nonnulla aliter in Codice reperisse videtur. Nam habet τὸ τῷ ῶ, pro quo ὃ scribendum sit, legi inbet τῷ ὅεν, in Codice recte pro πῶ scriptum esse ait πῶ, et pro κατὰ τοιοῦτον legendum esse dicit κατὰ τὴν τοιαύτην.

74) πῶ τις ὄνον ὑνασεῖται] Auctor Etymologici M. p. 653. 43. non dicit, hoc fragmentum esse ex Mimis Sophronis. Pro ὑνασεῖται scribitur ibi ὑνάσεται. sed legendum est ὑνασεῖται. Nam verti debet: *unde aliquis mercabitur?* Vide Fragmentum Grammaticae *Apollonii Dyscoli* apud *Koenium* ad *Gregorium* de Dialectis p. 161. [p. 553. edit. *Schaefer.*] Larcher. Vid. ibidem *Bast.* qui recius dicit, *Apollonii* locum sumtum esse ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων, quem nunc integrum edimus habemus in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. vbi verba *Apollonii*, quae *Koenius* attulit, leguntur p. 622, 31. — p. 625, 3. et p. 604, 3 — 15.

75) ἢ μάλα δὴ τέθνηκεν] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Σ.* 12. Larcher.

76) ἢ μὰλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ] Iliad. *Π.* 745. Larcher.

77) ἀπαπτερώθη] Forsitan legendum est ἀπαπτερώθη. Non absurdum non est verbum Graecum. Larcher.

78) ὑπασσίλλα προτοδίζουσ'] Apud *Homerum* Iliad. *N.* 158. in Florentina editione et Aldina legitur ὑπ' ἀσσίδα προποδίζων. Larcher.

79) οἷον σῶ] Lege σῦσω σῶ.

80) ἀπὸ τοῦ πλησίζω] Melius Etymolog. M. p. 613, 43. ἀπὸ τοῦ πλῶ. ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ πίλω τὸ πλησιάζω, κατὰ συγκοπήν. Larcher.

81) πείσω — μέλλων παθητικὸς πείσομαι] Scribe πῶ — μέλλων παθητικὸς πίσομαι. Conf. Etymolog. M. p. 606, 45.

82) πίσια ποιήσντα] Sunt verba *Homeri* Il. *T.* 9. vbi in edit. Florent. et Ald. est πίσεια ποιήσντα. Larcher.

83) Πασσυδία] Legendum est Πασσυδίᾳ. Larcher.

84) πάσσεσθαι debetur oscitantiae libarii. Corrige πάσσεσθαι Vid. Etymolog. M. p. 590, 56. Larcher.

85) Προμηνστίνοι vox *Homerica* est, Odyss. Φ. 230. οἱ προμνηστῖνοι, ibid. *Δ.* 32ϑ. Larcher.

86) μένω μένιστος] Ita *Bastius* quoque ad *Gregor.* de Dialectis p. 301. edit. *Schaefer.* in Codice MS. reperit, vt legendum suspicatur μνῶ μνηστὸς, sed addit etiam, tanquam in Codice repertum, μνηστῖνος.

87) ὕστατος] Subaudiri potest εἶναι, vt multis aliis locis. Vid. *Rost.* l. l.

88) μεγιστὸς] *Bastius* l. l. addi inbet μνηστῖνος.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥᾶγες [89]. τὸ βαττὸν στρῶμα. ῥέξει γὰρ τὸ βάψαι· οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τὸν μαλλὸν διακρίσεις [90], οἱονεὶ διεῤῥῶγασι, καὶ ἐγγεῖς ἔλεγον τοὺς βαθεῖς οἱ παλαιοί. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ [91], ἀλλὰ καὶ ῥέζει τι χρῶμα, αὐτὶ τοῦ βάπτει. ῥέγος οὖν ἐστὶ καὶ ῥῆγος, ὡς παρὰ τὸ ῥέζω ῥεξήνωρ καὶ ῥηξήνωρ.

Ῥίμφα. παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους· ὡς παρὰ τὸ κρύπτω κρύφα, ῥίπτω ῥίφα [92], καὶ ῥίμφα, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ῥαιστῆρ. ἡ σφῦρα. Φᾶεθρα, Φᾶειρα κατὰ Δωριέας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Φ Ἀείρω, ὑπαρῴδεσι ῥαίσω ῥαίσω ῥαιστῆρ.

Ῥοχθεῖ. πλεονασμῷ τοῦ χ. παρὰ τὸ ῥόθιον, τὸ κῦμα, ῥοῦθ, ῥόθει.

Ῥαψ. βοτάνη ἀκαλή. παρὰ τὸ ῥέπω, ῥέψω, ἔῤῥψα καὶ ῥόψ, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ῥώψ.

Ῥόδος. ἡ νῆσος. παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι [93], πρὶν Φανῆναι τὴν νῆσον.

Ῥιρὶς [94]. τὸ θέρμα, ἤτι δὲ αὐτῆς ῥέουσιν οἱ ἱδρῶτες.

Ῥίν. παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὰ ὑγρὰ τῆς κεφαλῆς. αἱ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον [95], ῥὴν, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ εὐξόμαι. τὸ πρὸς εὐχὴν παρὰ τῶν παλαιῶν ὑυόμενον.

Ῥάκος. παρὰ τὸ ῥῆγνυμι [96], ῥήξω, ῥῆκος καὶ ῥάκος.

Ῥυτήρ. ἀποβολῇ τοῦ σ. παρὰ τὴν ῥᾶσιν [97], ἐρύσω, ἐρυτὴρ καὶ ῥυτήρ.

Ῥῆγος. ἐὰν διὰ τοῦ Φ. Φρῖγος, παρὰ τὸ Φρίσσω, καὶ ῥῆγος. ἐνθεν διὰ τοῦ ῑ γράφεται [98]· εἰ δὲ ἀποβολῇ ἴκτασιν ποιοῖτο τοῦ ῑ.

Ῥῶον. παρὰ τὸ ῥέω. τὸ γὰρ εὐχερῶς γινόμενον ῥύσει ἔοικε.

Ῥίζα. δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδροις. τινὲς δὲ Φωσὶ πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ῥ, ἴζα τις οὖσα. παρὰ τὸ προϊζάνειν [99] τὴν γῆν, καὶ ἐγκεῖται ἡ ῥὶς τοῦ [100] ἡ γῆ, ἀρὶς τις οὖσα, κατ' ἀποβολὴν τοῦ α.

Ῥωχμὸς ἔην γαίης. Ὅμηρος [1]. παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμὸς, καὶ μεταπλασμοῦ τοῦ γ εἰς χ, καὶ τοῦ ῑ εἰς ῶ, ῥωχμὸς.

Ῥῆσις. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, ῥῆσις.

Ῥωγὰς. παρὰ τὸ ῥήσσω, τροπῇς γενομένης τοῦ ῑ εἰς ῶ, ῥωγὸς. παρὰ δὲ τὸ ῥήσσω, καὶ ῥωγάδες [2].

Ῥωμὸς. παρὰ τὸ ἐρύω, οὗ μέλλων [3] ἐρύσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἐρυγμὸς [4]. ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ σ. ῥωμὸς.

Ῥυμδὸς [5]. ἡνία ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτὸς καὶ ῥυσμὸς· καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐλλελῆς καὶ τοῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥυμβὸς κατ' Αἰολέας. πεφύκασι γὰρ πλεονάζειν τὸ β. Σαπφώ, ῥόδον βρόδον [6].

Ῥύμη. ἡνία ἐστὶ ῥῆμα, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῠ, ῥύω, ὁ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥύμη καὶ ῥυτόν.

Ῥιγεδανός. παρὰ τὸ ῥίγος [7], ὡς μήκος μηκεδανός.

Ῥόδον. τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ὄζω ὄδον ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥόδον. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ῥυθμὸς. ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥυσμὸς, τροπῇ τοῦ σ εἰς θ. ῥυθμὸς. ὡς μηνίσω, μηνισμὸς καὶ μηνιθμός· ὀργίσω, ὀργισμὸς καὶ ὀργιθμός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

---

89) 'Ῥᾶγες] Vid. *Salmas.* ad Scriptores Hist. August. Tom. II. p. 484. et 485. Larcher.

90) οἱ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τὸν μαλλὸν διακρίσεις, οἱονεὶ διεῤῥῶγασι] Haec quid sint, non satis diuinare queo. Possit quis legendum coniicere: διακρίσεσι, οἱονεὶ διεῤῥῶγασι. Larcher. Haud dubie διεῤῥωγασι scribero *Larcherus* volnit. Sturz. Sed *Orion* potius in mente habuit locum *Homeri* Iliad. I. 636. αἱ δ' ὑπαειδόμεναι σεύονταν λέχοι, ὡς ἐπίταυρ., ἀμαὶ τε, ῥῆγός τε.

Et 'Ῥῆγος in accusatiuo positum accipi voluit. Hinc sequitur accusatiuus τὸν τάπητα. Pro ῥῆζα lego ῥῆξα. Distinctione autem opus est post τάπητα. Itaque totum locum sic interpretor: „'Ῥῆγος, *tincium stragulam*: ῥῆξαι enim est *tingere*: alii vero *tapetem*, propter lanarum discrimina, quasi scindantur (scilicet οἱ μαλλοί.)" *Coray*, vir ingenii acumine doctrinaque praecellentissimus, iste ue emendare conatur: οἱ δὲ, τὸν τάπητα· καὶ γὰρ τῶν μαλλῶν αἱ διακρίσεις, οἱονεὶ διεῤῥῶγασιν. Larcher.

91) 'Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ] Duae sunt fabulae *Epicharmi*, Ulysis nomine nuncupatae, Ὀδυσσεὺς αὐτόμολος, *Ulysses transfuga*, et Ὀδυσσεὺς ναυαγός, *Ulysses naufragus*. Larcher.

92) ῥίπτειν ῥίφα] Lege αὐτὸν παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα. Vide Etymolog. M. p. 698. Larcher.

93) Post τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι addo δονεῖσθαι, cum Etymologico M. p. 699, 6. Larcher.

94) 'Ῥιρὶς — δι' αὐτῆς] Lege omnino 'Ῥινὸς — δι' αὐτοῦ. Vide Etymologicum M. p. 698, 51. cuius auctor *Orum* laudat, *Orionem* volebat dicere. Larcher.

95) αἱ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον] Nusquem ῥὶν accipitur pro *ouc*, sed ῥὴν. Error ortus est o vitiosa pronuntiatione recensorum Cratecrum. Larcher.

96) παρὰ τὸ ῥήγνυμι] Ita est etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 13. Sturz. Legendum omnino est παρὰ τὸ ῥήσσω. Vide Etymolog. M. p. 656, 22. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: 'Ράκος, ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσσω ῥῆξω· ῥάκος, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον. Larcher.

97) παρὰ τὴν ῥᾶσιν] Coniecturam legendum esse παρὰ τὴν ῥῆσιν. Sed ῥῆσις non est vox Graeca. Fortasse recte legatur παρὰ τὸ ῥῶ. Vide Etymolog. M. p. 641, 2. Larcher.

98) διὰ τοῦ ῑ γράφεται· οἱ δὲ ἀποβολῇ κ. τ. λ.] Non dubito quin legendum sit: διὰ τοῦ ῑ μακροῦ γράφεται· ἢ γὰρ ἀποβολῇ κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 638, 3.

99) προϊζάνειν τὴν γῆν] Ex Etymologico M. p. 638, 12. legendum est προσιζάνειν ἐν τῇ γῇ. Vel, τὴ Excerpta p. 616, 13. habent, ἵζανεν τῇ γῇ, pro quo malleem ἐν τῇ γῇ. In iisdem Excerptis paulo ante deest ἄνω.

100) ἡ ῥὶς] Lege ἡ ῥοῦ. Larcher.

1) 'Ὅμηρος] Locus est Iliad. Ψ. 420. I. Arcker.

2) 'Ῥωγὰς] est accusatiuus nominis ῥώξ ῥωγὸς. *Homerus* Odyss. X. 145. ἀνὰ ῥωγὰς μεγάροιο. Hinc emendabis Etymologicon M. in ῥωγὰς μεγάλη p. 689, 45. vbi lege ῥωγὰς μεγάροιο. Larcher. Sed vbique scribendum est ῥώγας.

3) οὗ μέλλων] Vid. ad Ἰδής. Conf. infra 'Ῥυθμὸς.

4) ἐρυγμὸς] Verbale ab ἐρύω ῥύσω debet esse ἐρισμός. Error tribuendus est ociitantiae librarii. Larcher.

5) 'Ῥυμδὸς] *Koenius* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 370. (p. 372. edit. *Schaefer.*) totam *Orionis* glossam afferens, scribit 'Ῥύμβος.

6) ῥόδον βρόδον] *Sappho* III. 4. οἷ' ἐγὼ πεδίωισι βρόδων τῶν ἐν Πιερίαις. Vide *Orionem* supra in voc. Βραβεταί. Larcher.

7) παρὰ τὸ ῥίγος] Corrigendum est παρὰ τὸ ῥῖγος. Vid. supra Ῥῖγος. Larcher.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σκῆπτρον. παρὰ τὸ σκήπτεσθαι, καὶ ἐπερείδεσθαι αὐτῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Στεῖραν [9]. ἐπὶ πλοίου. παρὰ τὸ σταβρὸν εἶναι καὶ εὐτονον. ἀφ' οὗ τὴν μὴ τετοκυῖαν ἔλεγον, διὰ τὸ στερρωτέραν εἶναι τῆς τετοκυίας.

Σμῶδιξ. παρὰ τὸ σμᾶξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες τὸ πατάξαι.

Σέλινον. κυρίως τὸ ἐξ ἕλους συνόμενον. Ὅμηρος [9] ἑλεόθρεπτον σέλινον.

Σιγαλόεν. τὸ ποικίλον. οἷον στιγαλόεν τι δῶ [10].

Σμερδνόν. ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων ἢ τῷ φόβῳ καὶ μὴ ἐᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι [11].

Σκαιή. παρὰ τὸ σκάζειν παρὰ τὰς πράξεις [12] ἔνδον οὖσαν, ὅτι σἰσθανεσθαι τῆς ἀξίας. ὅθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειτόμενος σκάζειν λέγεται, καὶ ὁ σκαιὸς ἄνθρωπος σκαμβὸς τις ὤν, καὶ μὴ ὀρθός.

Στεῦται. παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται. ἐκαΐ γαρ τὸ λογιστικὸν, καθ' Ὅμηρον [11]· στῆθος δὲ πλῆθος, κραδίην ἠνίκατε μῦθῳ. Φιλόξενος δὲ οὕτω φησίν, ὡς παρὰ τὸ ἀθλᾶ ἀθλεύω, οὕτω καὶ τὸ στῶ στεύω στούεται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ καὶ σπάνιν λαμβάνοντος καὶ ὑποδεμένου τι παρὰ οὗ διῶρχρίζεται εἰπεῖν.

Σαγίς. οἷον ταγίς. παρὰ τὸ τατάσσω τὸ ἐπίμηκες ξύλον.

Σωρωτῆρ. ὅπου ἐμπήγνυται τὸ σιδήριον τοῦ ἀόρατος. παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἄορυ. σταυρωτῆρ τις ὤν. οἱ δὲ αὐτὸ τὸ σιδήριον σταύρακα [13] καλοῦσιν.

Σχεδόν. ἀγγύς, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν ἄλλον πρὸς ἄλλο [14]. Πίσος [15]. τὸ σπήλαιον, αἰθωτιστὸν τι οἴκημα· παρὰ τὴν σβέιαν τοῦ Φωτὸς ἐν τούτῳ· σβέος τι ὄν, καὶ στέος. οἱ δὲ παρὰ τὸ σβέω σβολας [17], καὶ σποδός. ὅθεν καὶ Φησί [18]· ὕδνα στέος ἠερομειδέα.

Σφαλκόν. τὸ σύντονον. τινὲς οὖτω· ἀφ' οὗ καὶ σφὴν, ὁ συντείνων καὶ σφίγγων· ἢ σταδαλὸν ἐστιν, οἷον καταστερμένον [19].

Σίλλας. παρὰ τὸ σκλεύεσθαι τῇ πνοῇ [19].

Σκαῖται. παρὰ τὸ πίπτει, ὅ ἐστι ποτίεται τὴν γῆν ἐν τῷ σίνῳ [20].

Σώκος. ἐτίθατον Ἑρμοῦ· ἤτοι ὁ ἰσχυρός. σωκεῖν γὰρ τὸ ἰσχύειν. ἢ σάκκος, ἢ ὁ ἀκάκος σαυάκκος, ἢ ὁρμὴν ἄγγελος γαρ.

Σπυθελίζειν. σκληρὸς [21] διατιθέναι. κυρίως τὸ ἀπὸ πέτρας στυφαλοῦ σφαλλεσθαι [22]· στυφαλὸν γὰρ τὸ σκληρὸν. ἢ στυφελίζειν, ἀπὸ τοῦ τοῖς στύπεσιν [23] ἐλαύνειν, ὅ ἐστι στελλέχεσι.

Σορός. ἀπὸ τοῦ ἔσωθεν ὁρᾶσθαι καὶ φυλάττειν τὰ σώματα.

Σκυθμίζειν. σκυθρωπάζειν καὶ ὀργίζεσθαι. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν λαπίνων [24], τῶν ἐπὶ τοῖς ἀφωρισμένοις σκύμνοις ὀργιζομένων, ὥστε παρὰ τοὺς σκύμνους εἶναι· καὶ μεινανίειν [25] τὸ σκυθμίζειν.

Σταμῖνας. τὰ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμονος τάξιν ἐπέχοντα [26].

Σπείρα [27]. παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν αὐτῷ τὴν τῆς δυνάμεως τελειότητα.

Σπινθῆρ. παρὰ τὸ σκαῖραι πετοῦνται. ὁ τὸν τοῦ πυρὸς ἔχων στόρον. οἷον στορεὺς τις ὢν τοῦ ἡλεκτικοῦ συρός. παρὰ τὸ σπαῖραι εὖν, καὶ παρὰ τὸ θέρω, σπινθήρ.

Συνάορος. παρὰ τὸ συναρηρέναι· συηαρὸς τις καὶ σύμιλος, καὶ μεταθέσει τοῦ δ [28], συνάορος. ἢ γυνή.

Σφᾶιρα. παρὰ τὸ σπαίρειν καὶ ἐν πινῇσι εἶναι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾶ εἰς Φ. ἢ τοῦ εἰς ᾶ. τὸ γὰρ σπαίρειν, σκαίρειν ἐστίν. οὕτω καὶ τὰ πῶς, πῶς εἴρηται κατὰ Ἴωνας, καὶ ὅπως ὅκως.

---

8) *Στεῖραν κ. τ. λ.*] In Codice MS. legitur continua serie. Sed est initium nouae Glossae. LARCHER.

9) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *B.* 776. Eadem refert auctor Etymologici M. p. 643, 28. et laudat *Orum.* Lege vero *Orionem.* LARCHER.

10) *στιγαλόεν τι δῶ*] Nempo deducitur a *στίζω*, quod est *notis distinguo.* Vid. Etymolog. M. p. 645, 11. LARCHER.

11) *μὴ ἐὰν ἐν αὐτῷ εἶναι*] Lege *μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.* Atque sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Hinc enim corrigendum est Etymologicon M. p. 653, 6. vbi perperam legitur *μὴ ἐὰν αὐτὴν ἐν τῇ μέσῃ.* LARCHER.

12) *σκάζειν παρὰ τὰς πράξεις ἔνδον οὖσαν*] Lege *σκαζίειν, παρὰ τὰς πράξεις ἐνδίειναν.* Nam ex ictis *ἐνδον οὖσαν* nullus sensus effici potest, et *ἐνδίειναν* diserte legitur in Etymologico M. p. 649, 29. LARCHER.

13) *καθ' Ὅμηρον*] Locus est Odyss. *T.* 17. LARCHER.

14) *σταίρασα*] Lege *στίρασα.* LARCHER.

15) *ἄλλον πρὸς ἄλλο*] Legendum est *ἄλλον πρὸς ἄλλον*, vt est in Etymologico M. p. 670, 47. LARCHER.

16) *Πίσος*] Lege *Στίσος.* LARCHER.

17) *σβόλος*] Fortassis *Orion σβοδὸς* scripserat.

18) *φησί*] Deest *Ὅμηρος*, nempe Odyss. *N.* 566. LARCHER.

*) *πατισπαμένου*] Saltem *πατισπαμένου* legendum est.

19) *παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ*] Vid. Etymolog. M. p. 613, 22. LARCHER.

20) *ἐν τῷ σίνῳ*] Dele hoc importunum *ἐν*. In Etymologico M. p. 656, 54. haec etymologia *Oro* tribuitur, sed reddenda est *Orioni.* LARCHER.

21) *σκληρὸς*] Legendum est *σκληρῶς.* LARCHER.

22) Hinc corrigenda sunt, quae in Etymologico M. p. 664, 16. leguntur: *πορίνει δὲ ἀπὸ πέτρας στιγελοῦς ἄλλεσθαι.* LARCHER.

23) *στύπεσιν*] Ita etiam *στίγεσιν* in Etymolog. M. p. 664, 18. corrigendum est. LARCHER.

24) *Λαπίνων*] Scribe *Λεπίνων.* In Etymologico M. p. 652, 55. est *Λοπίνων.*

25) *μεινανίειν*] Corrige *μενιάνειν* cum Etymologico M. p. 652, 56. LARCHER. Simplicius corrigas *μενιάνειν.*

26) *Σταμῖνας — ἐπίχοντα.*] Haec glossa mutila est. Integrior extat in Etymologico M. p. 657, 56. cuius auctor descripsit *Orionem.* Itaque ibi *Ὡρίων* lege pro *Ὧρος.* LARCHER.

27) *Σπεῖρα κ. τ. λ.*] Legendum est: *Σπεῖρα· παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῇ κ. τ. λ.* Etymologicon M. p. 655, 19. habet: *Σπεῖρα, παρὰ τὸ συνεσπαρμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν δύναμιν τῆς τελειότητος.* Vtra iatarum explicationum praeferri debeat, dubius haereo. LARCHER.

28) *μεταθέσει τοῦ δ*] Legendum est *μεταθέσει τοῦ ᾶ.* Vide Etymolog. M. p. 666, 56. LARCHER. Sed ex eodem Etymologici M. loco pro *σπαρεὶς τις* reponi debet *σπάρεις τις.*

Digitized by Google

Σφιγκτῆῦτο [29]. ἦχον προϊεντο [30]. ὀνόματι πεπτοίηται [31] δὲ ἡ λέξις. ἔυδα καὶ ὁ βρύχος [32], ᾧ τὴν φωνὴν ἐφίεμεθα. ἀσφίγκτους καλεῖται.

Σταθμὸς. παρὰ τὴν στάσιν τὴν ἐν αὐτῷ τῶν ζώων.

Συβαρὸς [33]. παρὰ τὸ σεσοβεῖσθαι. συὸς συαρὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β, συβαρὸς [34].

Σίβαι [35]. πλεονασμῷ τοῦ β. σίβαι δὲ αἱ βοιαί.

Στράγξ. πλεονασμῷ τοῦ β καὶ τοῦ γ, στράγξω, στάξι, καὶ στράγξ.

Στρυθὸς. παρὰ τὸ στύφω, στυφὸς, καὶ στρυθνὸς, ιο πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Στρῳάγη. σάσσω ἐστὶ ῥῆμα, καὶ σαγήνη [36], καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, σαρήνη.

Στυρὶς. πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐστὶ γὰρ παρὰ τοὺς πυρεύς, πυρὶς καὶ στυρίς.

Στυτπίον [37]. πλεονασμῷ τοῦ σ. τύπτοις [38] γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω.

Σειρὰ. παρὰ τὸ σίρω, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Συρφετὸς. ὡς παρὰ τὸ ὗν ὑετὸς, οὕτω καὶ σύρω συρετὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, συρφετός. 20

Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν. ἀποβολῇ τοῦ σ [39]. ἐς κόρακας γάρ, ὃ λέγεται εἰς κόρακας.

Σιωπή. ἀποβολῇ τοῦ ῆ. σιγωπὴ γάρ ἐστι. παρὰ τὴν ὄπα τὴν φωνήν.

Σμερδαλέον. παρὰ τὸ σμερδνὸν [40], παραγωγον σμερδυαλέον, ἀποβολῇ τοῦ σμερδαλέον.

Σπλὴν. οἷον σπὴν, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν [41] ἐπισπᾶσθαι τὰ φαυλισθέντα τῶν ὑγρῶν.

Σπλάγχνον. διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, ἢ οἷον σπλάγχνουν. παρὰ τὸ ἀγχοῦ, καὶ τὸ πλησίον ἀλλήλων.30

Σφυρὸν. παρὰ τὸ συεσφίχθαι τὸ ἄρθρον τῇ συνδέσει καὶ τοῖς νεύροις.

Σίαλος. τὸ λαντὸν, καὶ οἷον ὁ ὁρὸς τῶν Ἑλλήνων ὑγρῶν, οἷον ἀποσειόμενον ἅλας καὶ ἀθρῦν. διαφέρει δὲ σίαλος καὶ πτύελος [41]. καὶ πτύελος μὲν ὁ ἀποπτυόμενος κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν χειλῶν ἐκπίτνευιν. ὁ δὲ σίαλος αὐτομάτως ῥεῖ. διὸ καὶ σιαλίζει τὰ βρέφη καὶ ὑπεργηράσαντες, οὐς καὶ ἀνωμοιώτους λέγομεν. πιθανὸν δὲ κἀκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἐν τῷ πτύειν ψόφου αὐτῆς τε τυχεῖν [42] τῆς ὀνομασίας. λέγεται δὲ σίαλος. καὶ ὁ σύτραφεὶς [41] σὺς, παρὰ τὸ ἄθρον προϊεσθαι, ὃν λέγομεν σίαλον.

Σκύβαλον. τὸ δι' ἐντέρων ἐκδιδόμενον, οἷον πευβάλον [44].

Σύθρα. οὐχ ἁπλῶς τὸ ὑγρὸς, ἀλλ' ὡς ἐκτεθνυκὸς τοῦ ὑγροῦς [45] καὶ τῆς ἰσχνῆς ἡλικίας. Σαφῶν [46] ἐξιόντων γέροντα εἶπεν ἀπὸ τοῦ κυλεῶνα καὶ ξύειν τὸ θέρμα. κἄπειτ' ἀποκριθέντος, σύθρα ἀντ' ἀνθράκων [47], τουτέστι θέρμα ψυλὸν, ὡς τῶν ἀνθρώπων ἤδη ἐκδεπαυομένων. ἔνιοι δὲ καὶ τὸ τοῦ ὕδατος ὑγρὸς συθρᾶρ λέγουσι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνθράκου. σύθρᾳ ἐστὶν, οἷον τὸ ἀπὸ σπόρου καὶ ἀβρύπτωμένου θέρμα.

Σῶμα. ὡς Πλάτων [48] φησὶ, σῆμά ἐστι τῆς ψυχῆς. ὥσπερ γὰρ ἐντέθαπται αὐτῇ.

Σέρβος [49]. παρὰ τὴν στερυθρότητα καὶ πυκνότητα. ἢ παρὰ τὸ ἐρεῖσαι, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα, ἔρεβος, καὶ στέρεβος, καὶ στέρεβος. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρειν, ὃ ἐστι σκεπάζειν, πλεονασμῷ τοῦ β, στέβος καὶ στέρφος [50].

---

29) Σφιγκτῆῦτο] Lege Σφιγγέντετο. Sic Iones loquuntur. Vid. *Homer.* Odyss. I. 390. et 440. Σφιγγέωντε non est Graeca vox. LARCHER.

30) ἦχον προϊεντο] Optime *Orion.* Et sic scripsit auctor Etymologici M. ex editione Veneta anni 1499. quae prima est. In editione Sylburgiana p. 669. 58. legitur ἦγουν προΐοντο, quod est corrigendum. LARCHER.

31) ὀνόματι πεπτοίηται] Legendum est ὀνοματοπεποίηται. LARCHER. Malim ὀνοματοπεποίηται, quamquam prius illud etiam exstat in Etymologico M. l. l.

32) ἔυδα καὶ ὁ βρύχος] Idem vitium repetitur in prima editione Etymologici M. in Sylburgiana paulo melius: ἔυδα καὶ ὁ βρύθος. Sed legendum est: ἔυθον καὶ ὁ βρύθος. LARCHER.

33) Σῥβαρὸς non est Graeca vox, neque deduci potest a σεσοβεῖσθαι. Repone igitur Σοβαρὸς. LARCHER. Sed etiam σεσοβῆσθαι scribendum est, vel σεσοβῆσθαι, ἢ σεσεῖσθαι.

34) συὸς συαρὸς, — συβαρὸς] Corrige συὸς σουρὸς, — σοβαρὸς. Vide Etymolog. M. p. 694, 36. LARCHER.

35) Σίβαι. est vocabulum Aeolum proprium. (Vid. Etymolog. M. p. 57, 15.) Eo vsus est *Callimachus* Hymn. in Louacr. Pallad. vers. 28. LARCHER.

36) σαγάνη] Procul dubio legendum est σαγάνη. Vid. Etymolog. M. p. 622, 23. LARCHER.

37) Στυπτίον] Vel Στύπτιον scribendum est, vel potius Στυπτίον.

38) τύπτοις γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω] Cum Etymologico M. p. 663, 55. sic repouendum censeo: τυπτίον γὰρ· καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ τύπτω. LARCHER.

39) Videtur aliquid deesse. Fortassis cum Etymologico M. p. 652. 7. legendum est: Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν· τὸ κόρακας, ἰοκοραικίζειν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐ, σκορακίζειν. LARCHER. Saltem σκορακίζειν· τοῦ ἐ legendum est.

40) σμερδαλέον κ. τ. λ.] Legendum est σμερδνὸν, παράγωγον σμερδυαλέον, ἀποβολῇ τοῦ ν, σμερδαλέον. LARCHER.

41) ἐφ' ἑαυτὸν] In Excerptis ex *Orione* p. 616, 23. ἐπ' αὐτὸν legitur.

41) πτύελος] Scribendum potius πτύαλος. Nam πτύελον, quod in Etymologico M. p. 665, 1. legitur, non probandum puto.

42) αὐτῆς τε τυχεῖν τῆς ὀνομασίας] Lege ταύτης τυχεῖν τῆς ὀνομασίας. In Etymologico M. p. 645, 7. haec desunt. LARCHER.

43) τύτραφεὶς] Vel τετραφὴς cum Etymologico M. p. 645, 8. vel τετραφηθεὶς, vel τὸ τραφὲς legendum censeo.

44) πευβάλον] In Etymologico M. p. 652, 55. *Zonaras* Lexico p. 1655. et apud *Phavorinum* rectius scriptum videtur πευσίβαλον, hoc est, τὸ τοῖς σεσὶ βαλλόμενον. Quanquam enim πευβάλον explicari potest *quod in locum occidum abiicitur*, tamen ex πευσίβαλον magis patet etymologiae ratio. In Etymologico Gudiano p. 305. 7. reponitur πτυσμβὰ.

45) τοῦ ὑγροῦς] Fortasse legendum est τοῦ ὑγροῦ. LARCHER. Vix dubito quin vir doctissimus scribere voluerit τοῦ ὑγροῦ.

46) Σοφρὼν] poeta comicus, et mimographus, *Euripidi* aequalis, scripsit Dorica dialecto *Μίμους ανδρώπων καὶ γυναικείους*, quorum lectione delectatus fuit Plato. Fragmentum e Mimis in vitros sumtum afferam deinceps. LARCHER.

47) σύφρα ἀντ' ἀνθράκ] Ex fragmentum *Sophronis*, vt extat in Etymologico M. p. 668, 3. *Τί μὰν ξεσλοτ; τί γάρ; σύφρα ἀντ' ἀνθράκ.* LARCHER. Paulo post, pro τῶν ἀνθρώπ, reponendum ex Etymolog. M. p. 668, 8. putem τῶν ἀλλων.

48) Πλάτων] Locus est in Gratylo Tom. I. Operum p. 400. C. In Excerptis ex *Orione* p. 616, 24. glossa sic exhibetur: Σῶμα. ὡς φησὶ Πλάτων, ὅτι σῆμα ψυχῆς ἐστὶ τάφος.

49) Σέρφος] vel *culex*. Sed sequentia non conueniunt culici. Legendum igitur est Στέρφος, *pellis*, qua voce vsus est *Apollonius Rhodius* IV. 1528. LARCHER.

50) πλεονασμῷ τοῦ ρ. στέρφος καὶ στέβος] Ordo turbatus est. Lege: στέρφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέβος.

Digitized by Google

Σκῆνος. παρὰ τὸ σκήνυμαι καὶ σκηνὴν εἶναι τῆς ψυχῆς, οἷον οἰκητήριον.

Σκήραγγες. οἱ κοῖλοι τόποι, παρὰ τὸ σκεπάρνια.

Σκιαγόνες. ὅτι σείονται περιαγόμενοι, καὶ συνάγονται αἱ εἰσὶν ὑπόκατω τῆς γένυος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σιγᾶν· αἵς ἐστι σιγᾶν καὶ λέγειν ἀνοιγυμένοις· ἢ δι' ὧν ἕλκεται καὶ ἄγεται τὰ ἐσθιόμενα. οὕτω Σωρανός.

Στόμα. τόμα τι ἐστί, τὸ τέμνον τὰ σιτία.

Στόμαχος. ὅτι οὐ κατανίνομεν [51]) τὴν ὑγρὰν καὶ ἔηρὰν τροφὴν. ἢ στόμα ἐκεῖ τῶν χεομένων [52]). ἢ ὅτι τὰ ἀπὸ στόματος εἰς αὐτὸν χεῖται. ἢ στόμαχος, οἷον στιτομαχος, ὁ τοὺς σιτίους μαχόμενος τοῖς ἐλθοῦσιν αὐτόν. ἢ ὁ ἐλθὼν ἔωπαλιν αὖτὰ, ἵνα καταβιβασθῇ. ἢ στόμαχος, οἷον τῶν σιτίων μῆχος καὶ μηχανή, ὥσπερ ἀλήθου αὐτά.

Στιβαμή. παρὰ τὸν ἀποστακτόν, τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὀακτύλου [53]) πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. ἢ βραχμὴ ἔχει ὃ ὀακτύλους· ἢ δὲ στιβαμὴ, ιβ.

Στάθαι. ἀεὶ τὸν πλευρὸν. ἀπὸ τοῦ ἐπιστᾶσθαι πρὸς ἐπικαιρίαν.

Στέρνον. παρὰ τὸ στερεόν.

Στῆθος. ὅτι ἔστηκεν [54]) ἀσάλευτον· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν· ἢ ὅτι ὁι' αὐτοῦ τὰ σιτία διωθεῖται, οἷον σιτιωθος. Σωρανὸς οὕτω.

Στλάγγνα. οἷον τέλακγνα, ὁια τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, καὶ ὁια τὸ σπᾶν τὴν τροφήν.

Στιέλη. ἢ ὁια τὴν σχίσιν· διέστηται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ τὸ πάλευθον [55]), ὁι' ἧς βαδίζομεν, πλεονάσαντος τοῦ σ. ἢ παρὰ τοῦ ὃ [56]). ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκὸν πάνυ, καὶ σκληρότεραν εἶναι τὴν ὑπερθεν. οὕτω Σωρανός.

Στυγνὸς. ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγικὸς, ἔτιθον τιθανός, οὕτω παρὰ τὸ ἔστυγον στυγνός, καὶ συγκοπῇ στυγνός. οἱ δὲ παρὰ τὴν Στύγα Φασὶν εὐρῆσθαι [57]). οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ ψυχροῦ ὀνομαζουσιν· τὰ δὲ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν καὶ φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς Στυγὸς, ἥτις μυθεύεται ψυχροτάτον παρέχειν ὕδωρ. καὶ ὁμοίως ὁ στυγνὸς παρ' αὐτὴν εἴρηται. τὴν δὲ τέφρην Σκλτωρῆν, παρὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ ἰκίνεσθαι· καὶ Φοῖβον κρύοντος [58]). Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου.

Σπαργανον. σπαράσσω σπαράγανον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον.

Στερῥός. παρὰ τὸ στῆναι, στερῥός. τὰ γὰρ εἰς ναι λήγοντα ἀπαρεμφατα τοιεῖ εἰς ρος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα, οἷον μιαίνει μιαρὸς, στυθῆναι στυθερός. οὕτω καὶ στῆναι στερός, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ἑτέρου ῥ, στερῥός. καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ἐ, στερῥός.

Στρηνίαν. παρὰ τὸ στερεὸν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας. καὶ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλογων ζώων· τινὲς δὲ παρὰ τὸ στρηνές, τὸ σκληρόν. στρηνῆς δὲ χρέμασος γενόμενος ἐγένετο [59]).

Στερεπτή. παρὰ τὸ στέρεσθαι τοὺς ὦπας τοῦ βλέπειν. πλεονάζει δὲ τὸ ἀ ἐν τῇ ἀστερεπτῇ.

Σῦς. δύναται δὲ καὶ εἶναι παρὰ τὸ ὕεσθαι. ὕω ὕσω ὕεσθαι, ὁ ἐστι βρέχεσθαι· ἐπεὶ τοῖς ὑδατι τέρπεται, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ σ, ὡς σῖτος. παρὰ τὸ σείω σεῖστός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ἐναλλαγῇ τόνου σῖτος, ὡς ἐργαστὴς ἐργατὴς [60]).

Σκίναν. παρὰ τὸ σκιρίνω, καὶ συγκοπῇ σκίρτω σκίναν [61]).

Σιρμὸς [62]). σιγμὸς τις. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ.

Στρόβιλος. παρὰ τὸ στρέῳω στροβιλος καὶ στρόβιλος. τρία δὲ σημαίνει, ἀνέμου συστροφὴν, ὀρχήσεως εἶδος, καὶ τὸν μοχλίαν.

Στόνδυλος. οἷον σφόνδυλος. παρὰ τὸ ἐσφίχθαι παρ' ἀλλήλους.

Στέαρ. παρὰ τὴν στάσιν καὶ πῆξιν [63]).

Σκελετὸς. ὁ ἀπεξηραμμένος. παρὰ τὸ σκλῆναι, ὁ ἐστι ἔηρᾶνναι.

Σύριγξ. κατὰ μίμησιν τῶν ἀποτελουμένων ἤχου. οὕτως Ἡρακλείδης [64]).

Σείριος. ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ καύσωνος [65]), ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.

Σπάδη. τὸ ὑβριστικὸν ἐργαλεῖον, ἀπὸ τοῦ καταστᾶν τὴν ὁρμήν.

---

51) *κατανίνομεν* scripsi pro vitioso *κατανίνομην*.

52) *ἢ στόμα ἐκεῖ τῶν χεομένων*] Ex Etymologico M. p. 660, 25. 26. legendum est: *ἢ ὅτι στόμα ἐστὶ τῶν χεομένων*. Larcher.

53) *δακτύλου*] Cum Etymologico M. p. 587, 36. omnino legendum est *ἀντίχειρος*. *Orion* ipse in voc. *Παλαιστὴ* sic sit: *ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ δακτύλου ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή*. Larcher.

54) *ἕστηκεν* hoc loco est pedum pósi scripsi pro *ἕστηκεν*.

55) *παρὰ τὸ πάλευθον*] Possit quis emendandum putare *παρὰ τὸ πλεύεσθαι*. Sed quum *δι' ἧς* sequatur, praestat *παρὰ τὴν πάλευθον*.

56) *ἢ παρὰ τοῦ ὃ*] Haec nihili sunt. Cum Etymologico M. p. 619, 34. legendum est: *πλεοναζοντος τοῦ σ, σπίλευθος, καὶ συγκοπῇ, σπῖλος*. Larcher. Scilicet librarius, quum scripsisset verba *πλεοναζοντος τοῦ σ*, omisis verbis *σπίλευθος καὶ συγκοπῇ σπῖλος*, statim perrexit ad sequentia *ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι*, sed animadverso errore rursus in alium incidit, atque adeo post *ἢ παρὰ* male aberrauit in *τοῦ ὃ*, quae iam in verbis *πλεοναζοντος τοῦ ὃ* posuerat.

57) *εὑρῆσθαι*] Lege *εἰρῆσθαι*, vt est in Etymologico M. p. 665, 17. Larcher.

58) *καὶ φοῖβον προύοντος*] Haec sno loco mota, et mutila, sic restituenda sunt ope Etymologici M. p. 665, 22. *ὀφαίστου καὶ τὸ, φοῖβον προύοντος*. (apud *Homerum* Iliad. *I.* 2.) *ἀπὸ τοῦ πρόειν τὸ φεγγος*. Tum demum sequi debent quae in *Orionis* Codice praecedunt: *τὴν δὲ τέφραν — καὶ ἰκίνεσθαι*. Larcher.

59) *στρηνὴς δὲ χρέμασος γενόμενος ἐγένετο*] Est versus *Homeri* Iliad. Ψ. 688., vbi nunc legitur: *δινοὶ δὲ χρέμασος γενόμενος, ἔφθη δ' ἵδρις*. Larcher.

60) *ἐργατὴς*] Ipsius *Orionis* verba declarant, *ἐργάτης* scribendum esse.

61) *παρὰ τὸ σκιρίτνω — σπίναν*] Ista sunt mutila. Lege cum Etymologico M. p. 650, 48. *παρὰ τὸ σκιρίτνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ τοῦ ῥ, καὶ συγκοπῇ τοῦ ς, σπίναν*. Larcher.

62) *Σιρμὸς*] Legendum omnino est *Σμὸς*. Vid. Etymolog. M. p. 646, 15. Larcher.

63) *Στέαρ — πῆξιν*] Excerpta ex *Orione* p. 616, 30. *Στέαρ. παρὰ τὸ στῆναι στίαρ*.

64) *Σύριγξ*] Excerpta ex Etymologico M. p. 667, 29 sq. Sed laudatur ibi *Herodianus*. Fortassis eadem diaere Herodianus et Heraclides.

65) *καύσους*] Omnino *αὐτὸς* est legendum. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 649, 26. *τοὺς κύνας διαφόρους ποιεῖ*. Larcher.

Digitized by Google

Σπάθων. παρὰ τὸ σπᾶσθαί τί μέρος αὐτοῦ [65]. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη. παρὰ τὸ σέλας ἀείμνον ἔχειν, ὅ ἐστι νέον. ὅθεν καὶ ἕνος ὁ ἐνιαυτός, ὁ ἀεὶ γιγόμενον. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος. ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὀνομάσθαι [66], οἱ δὲ Φασῖν ὅτι σκοτὸς ἐστί. ὅτι δεῖ προσκαπαίθεσθαι τὸν τροφερχόμενον ἐν αὐτῷ· οὕτως Ἡρακλείδης [67]. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ σκιδνᾶσθαι [68] ἡμᾶς, ὅτι ἐπέχει τολλαχοῦ τροϊδηναι.

Σκιά. παρὰ τὸ συγκινεῖν καὶ συμτορεύεσθαι τινί. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάρκα. ἀτυμολόγητος λέγουσιν Αἰολεῖς σύρκα, παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέρμα ἀπ' αὐτῆς. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάτυρος. παρὰ τὴν σᾶγην [69] σάθηρος, ὡς ἕλμη ἁλμυρός, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, σάτυρος. κατακφερὲς γὰρ τὸ γένος των σατύρων. Θεόκριτος [70]· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκων.

Στρεβλός. παρὰ τὸ στρέφω καὶ διαστρέφω.

Συλλήβδην. λήβδω, λήψω, λήψομαι παθητικόν. λήβδην καὶ συλλήβδην.

Σκπρός. παρὰ τὸ σήπω, ὡς παρὰ τὸ λέκω λεκρός.

Σκληρός. παρὰ τὸ σκλᾶ μονοσύλλαβον, ὅ ἐστι ἀπὸ τοῦ σκέλλω.

Στείρα. παρὰ τὸ στᾶ, οὗ παράγωγον στείρα, στείρα, ἡ τοῦ κυήσαι στάσιν ἔχουσα. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ τίκτειν.

Στείρα, παράγωγον τοῦ στῶ. ἅμα γὰρ τῷ καταβληθῆναι τὴν σπορὰν, στᾶται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ χωρῆσαν εἰς αὐτήν. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὀηλειῶν, ὅτε δέχονται τὸ σπέρμα.

Στλεγγίς. παρὰ τὸ στλίβω, ὡς τέρνω τερνγίς.

Σμυνος. παρὰ τὸ σέβω. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μουσυλλάβων ῥημάτων.

Σόλος [71]. ὁ ὄλκος. παρὰ τὸ σῶ, τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ σῶ, ὁ μᾶλλον σώσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατὰ συστολὴν τοῦ ῶ εἰς ὄ, σόλος. παρὰ [72] τὸ ὅλον σεύεσθαι, ὡς στρογγύλον. οὕτω Φιλόξενος.

Σκλάμβη [73]. ἡ θυρὶς ἡ ἐν σάλῳ οὖσα, ἡ παρὰ τὸ σέλας βαίνειν δι' αὐτῆς.

Σκλαμβὰς [74]. ἡ ἀείμνον, παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι· ἢ ὅτι παρέρχεται τὸν Ἀδωνιν θρηνοῦσα. καὶ σκλάζειν [75] Ἀνακρέων [76] ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. σκλάζει γὰρ, καὶ παράπτει τὴν διανοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ θρήνου.

Συστῆναι. εἶρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων. ἐπεὶ μετὰ τῶν συνηθῶν ἵστανται καὶ σύστασιν θοῦσιν ἐν ταῖς φάτναις.

Σιλλοί. τιλλοί τινες εἰσί. τίλλειν δὲ τὸ κόπτειν [77], ὡς λέγει Ἀνακρέων [78].

Σωρός. σωρεύω, σωρεύς [79], καὶ κατὰ συγκοπὴν σωρὸς, ὡς Φωλεὸς Φωλεός.

Σκυθρωπάσαι. πλεονασμῷ τοῦ ρ, σκυθωπάσαι δὲ ἐστί, παρὰ τὸ Σκυθικοὺς ἔχειν ὄπας, ὅ ἐστι καταπλητικούς.

Σφέλας [80]. τὸ ὑποτύδιον. παρὰ τὸ Φλᾶσθαι εἰς αὐτὸ τὰ γόνατα, ὅ ἐστι θλᾶσθαι καὶ καμπτεσθαι ἐν τῷ καθέζεσθαι.

Σφάζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, ὃηλοῦν τὸ ἀναιρῶ. οὗ παράγωγον εἰς μι, Φημί, ἔνθεν Φατὸς, καὶ ἡξάτος [80], καὶ τὸ πεφᾶται, καὶ πεφάσθαι [81], καὶ τούτου τὸ Φῶ παράγωγον Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σφάζω.

Στατήρ. παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω, στατήρ, καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῦ νομίσματος τίθεται.

Στανῶν. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, οὗ παράγωγον στάζω, οἷον οὐ βύθην [82], ἀλλὰ διάστασιν τῆς Φορᾶς τοῦ ὑγροῦ λαβοῦσης.

Στῆλη. παρὰ τὸ στᾶ ῥῆμα, στήσω, στῆλη.

Στεδαία. σίτου ἔνδεια, καὶ συγκοπῇ στιδαία.

Σκνιπὸς καὶ σκνιφός. ὁ μικρόλογος. καρὰ τοὺς κνίπας, καὶ τὴν τούτων μικρότητα. σκνὶψ δὲ κωνωποειδὲς ζῷον.

Σίφων. παρὰ τὸν τοιὸν ἦχον ἐν τῷ ἀναύλῳ τοιεῖν.

Σκαρδμός. παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρμός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, σκαρδμός.

---

65) σπᾶσθαί τί μέρος αὐτοῦ] Lege ἀποσπᾶσθαί τι μέρος αὐτοῦ, et sic in Etymologico M. p. 655. 30. Larcher.

66) ὀνομάσθαι.] Legendum est ὀνόμασται. Vid. Etymolog. M. p. 652. 29. Larcher.

67) Ἡρακλείδης] In Etymologico M. p. 652, 31. male legitur Ἡρακλείτος. Larcher.

68) σκιδνᾶσθαι] Lege σχιδνᾶσθαι, vt est in Etymologici M. loco laudato, vbi testis affertur Ὅμηρος. Sed procul dubio legendum est Ὅμηρον. Larcher.

69) τὴν σάθην] Hoc vocabulo vsus est *Aristophanes* Lysistr. 1119.

τὴν μὴ λεῖαν τὴν χέρσαν, τῆς σαθρᾶς ἄγαν.

Vide ibi notam *Brunckii*. Larcher.

70) Θεόκριτος] Eius verba nec legenda sunt, vt leguntur in *Theocriti* editionibus Idyll. IV. 63.

ἀλλ' ὦ ὑπνώτα φιλοῖρα· τὸ τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι πανοκνέμοισιν ἐρίσδει.

Larcher.

71) Σόλος] In spographo legitur Σίλος per miram oscitantiam librarii. Larcher.

72) παρὰ] Puto ἢ παρὰ legendum cum Etymologico M. p. 654. 41. Larcher.

73) Σκλάμβη est *ostium fluminis*. Ad hanc significationem illudit primum stymum. *Lycophron* vers. 90. habet δίκοιος σκλάμβας. Sed fortasse σκλάμβας dicias sunt *fores*, [vel potius *fenestrae*. Sturz.] quod in σάλῳ sine perpetuo motu atque agitatione versentur. Larcher.

74) Σκλαμβὰς] Fortasse legendum est Σκλαμβύ. *Hesychius*: Σκλαμβὺ· ἡ ἀφροδίτη παρὰ Βοιωτοῖσιν. Selambonem dixit *Lampridius*. Vid. *Salmas.* ad Scriptores Hist. Aug. Tom. I. p. 807. et quae ad etymologicon M. annotaui. Larcher.

75) σκλάζειν] Corrige σκλάζειν. Larcher.

76) Ἀνακρέων] Vid. *Fischer.* ad *Anacreontis* Fragm CXXV. p. 448.

77) κόπτειν] Lege σκόπτειν cum Etymologico M. p. 646. 8. ex quo etiam Σίλλοι et τίλλειν scribendum vidi tur. Larcher.

78. Ἀνακρέων] Vid. Etymol. M. p. 646. 9. et *Anacreontem* p. 290. ex editione *Barnesii*. qui versum *Anacreontis* pessime interpretatus est; in editione *de Pauw* p. 284. et sequ. Larcher. Adde *Fischerum* ad *Anacreont.* Fragm. LXVII. p. 398.

79) σωρεύς] Manifestum est, σωρεῖς esse scribendum.

79) Σφέλας] Hac voce vsus est *Apollonius Rhodius* III. 1159.

ἷζε δ' ἐπὶ ῥθαμαλὴν σφέλαι πλατῆγος ὑποδὴς.

Larcher.

80) ἡξάτος] Legendum fortassis est ἀφῆγμαι, quae vox reperitur apud *Homerum*. Larcher.

81) πεφάσθαι] pro πεφᾶσθαι scribendum putaui.

82) βύθην] Sic scriptum reperi in Etymologici M. editione Veneta. Βύθωγίας ibi p. 657, 30. ex coniectura edidit *Φίλιππος*. Larcher.

Digitized by Google

Σκαρδαμύττειν. παρὰ τὸ μύω μύσω, καὶ παράγωγον [83], ὡς ἀφὼν ἀφύσσω. παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ μύειν ἐν τῇ συνεχεῖ κινήσει τῶν βλεφαρίδων.

ΣκάΦος. παρὰ τὸ σκάπτω, σθηλοῦν καὶ τὸ κοιλαίνω.

Στραβὸς. παρὰ τὸ στρέΦω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ Φ εἰς β. οἷον ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀΦθαλμούς.

ΣήΘω. παρὰ τὸ σαῶ, ὁ ἠηλοῖ τὸ σώειν ἐν τῷ ποιεῖν. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ σήθειν, Ἡρόδοτος [84] τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν παθητικῶν λέγει σῶσαι, ἀντὶ τοῦ σῆθοῦναι. ὡς παρὰ τὸ κνώ, κνῆθι, ἀλλ' ἀλλ'βω, τὸ πλῶ, ὅθεν τὸ πλῆμι, καὶ διπλασιασμὸς τῆς πλήθω, οὕτω τοῦ σῶ σήΘω.

ΣτρεΦάλιγξ. παρὰ τὸ στρέΦω εἰς ιξ γίνεται παράνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ος· καὶ ὡς Φοῖνιξ Φοίνικος, λάϊγξ λάϊγγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, στρόΦιγξ, καὶ πάλιν κροσεάΘοντος τοῦ αλ, στροΦάλιγξ [85].

Σείτ7ρον. παρὰ τὸ σείω.

Στήμων. στῶ, στήσω, στήμων, καὶ Φίλῶ, Φιλήσω, Φιλήμων.

Στίζω. παρὰ τὸ στῶ στίζω. τὸ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στῆσαι [86]. ὁ δὲ Φιλόξενος, ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων, στίζειν ἐστὶ [87] τὸ τὰς ἐν τῇ ἀναγνώσει Φορὰς ἐν στάσει ποιεῖν, στίζειν λέγομεν. ἀπὸ τοῦ στίζω στιγμή.

Σταλαγμὸς. στῶ ἐστὶ βῆμα, οὗ παράγωγον στάσεων, οὗ μέλλων στάΞω, καὶ ἐπεισελθόντος τοῦ αλ, στηλαγμὸς. τὸ δὲ στάσσω καὶ αὐτὸ προσλαβὸν τὸ αλ, ἐτοίμως τὸ σταλάσσω.

Σῶλος [88], ὡς πλήθω πλῆθύω, ἅνω ἀνύω, οὕτω καὶ στῶ στύω, στύσω, στυλος. οὕτω καὶ χῶ, χύω, χύσω, χυλός, ὀξυτόνως. τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαΦόρως τονίζεται.

Σπουδὸς. παρὰ τὸ σβῶ σβέσω, σβοδὸς καὶ σπουδὸς· ἡ ἐκ τοῦ ἐσβεσμένου τυρός.

Στολή. παρὰ τὸ στέλλω στολή.

Σκῆψις. σκέψις ἐστὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, σκῆψις. οἱ γὰρ προΦερεζόμενοι σκέπτονται τί εἶπασι.

Σκόλων. παρὰ τὸ σκῶ [89], τὸ ἐγραίνω. σκόλος ἐστὶ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ὁ εἰς ω, σκόλος. Ὅμηρος [90]· ὥστε σκώλος συμπάντους, ὁ ὑπὸ πυρὸς ἐξερραμμένος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Σιδῆλος. πλεονασμῷ τοῦ Φ. κυρίως δὲ ὁ σεσιωμένος [91] τοὺς ἰλλους. κατὰ δὲ [92] καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συρία. παρὰ τὸ συρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ [93]. ἐκ τοῦ ἐναντίου [94], Ἀσσυρία, παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι [95] τότε. εἰσὶ δὲ οἱ Πέρσαι. ἐκαλεῖτο γὰρ οὐκ ἐστὶ Ἁλάσσα.

Στόγγος [96]. εἰ μὲν διὰ τοῦ π, παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρά. διὰ δὲ τοῦ Φ, παρὰ τὸ σΦίγγειν. κατὰ τὰς ἐκβλίψεις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συνημοσύναι. παρὰ τὸν ἧσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀΦεῖναι τὰ τῆς διανοίας. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ.

Στηκός. τηκὸς [97], οἷον στηκὸς ἐστὶν, ὃν στήκουσιν [98] εὐχόμενοι.

Στρατὰ. ἡ ἐστρωμένη ὁδὸς καλεῖται τῇ Λατίνων Φωνῇ.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Τ.

Τράπεζα. κατὰ ἀποβολὴν, τουτέστι, τετράπεζα, τέσ-ζοσαρας πόδας ἔχουσα. αἱ γὰρ τῶν ταλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

Τέναγος. παρὰ τὸ τέγγω τὸ βρίχω. τέγγος τέναγος, ὁ ὑπέβροχος τόπος.

ΤάΦρος. πλεονασμῷ τοῦ ρ. παρὰ τὸ ἀΦαιρεῖσθαι [99]

---

83) καὶ παράγωγον] Addendum arbitror μίσσω.

84) Herodotus I. 200. ἐορέΞλεται ἐς ὕδωρ, καὶ λέγωντες ὑπέρεσι, οὐκι δὲι συνδέσε, ἐν pilam conficiant, ac pistillis mitigatos per linteum incernunt. Confer ibi notam Valckenaerii. Larcher.

85) Nempe ex στρέφω fit στρόφος, et inde στροφιξ, vt λαῖξ ex λάϊος, sed pleonasmo litterae γ, στρόφιγξ, λάϊγξ. et alio pleonasmo syllabae αλ, στροφάλιγξ. Larcher.

86) λόγον στῆσαι est interpunctionibus orationem distinguere. Larcher.

87) στίζειν ἐστὶ] Vel haec delenda sunt, vel quae paulo post sequuntur, στίζειν λέγομεν. Vid. Etymolog. M. p. 600, 57. Larcher. Equidem deleuerim verba στίζειν ἐστὶ.

88) Σῶλος] Non est vox Graeca. Legendum Στῦλος, vt sequentia suinunt. Larcher.

89) Σκῶλον, παρὰ τὸ σκῶ] Lege Σκώλιον. παρὰ τὸ σκλῶ. Nam σκλοῦ est contractum ex σκλόου σκλῖου. quod est a verbo σκλόω σκλῶω. Larcher.

90) Homeri verba, ὥστε σκώλος πυρίκαυστος, extant Iliad. N. 564. Larcher.

91) σεσιωμένος] Ita etiam legitur in Zonarae Lexico p. 1643. sed in Etymologico M. p. 648, 56. ἐσιτωμένος, apud Phavorinum p. 1652, 27. σεσιμμένος. Orionis tamen et Zonarae lectio praeferenda est.

92) κατὰ δὲ] Hae voces nullum exhibent sensum. Lege κατηγορικῶς δὲ, vt est in Etymologico M. p. 648, 57. Eius auctor totam glossam ad verbum descripsit ex Orione, vel ex Herodiano, quem laudat Orion. Caeterum σιμὸς contractum est ex σίμαλος. Vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 57. primae editionis, p. 166. edit. secundae. Larcher.

93) ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ] Auctor Etymologici M. p. 143, 3. addit μερικῶς γενομένου. Larcher.

94) ἐκ τοῦ ἐναντίου] Malleni ἐκ τοῦ ἐναντίου. Atque sic est in Excerptis p. 616, 32. vbi etiam Ἀσσυρία scribitur, rectius quidem, si allatam etymologiam spectemus.

95) παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι] Conf. Etymolog. M. p. 143, 5. Larcher.

96) Στόγγος κ. τ. λ.] Totam glossam ad verbum hinc excriptam esse ab auctore Etymologici M. p. 656, 20 sq. nisi quod Orion fontem indicauerit Herodianum, notauit Bastius ad Gregorium de Dialectis p. 878. edit. Schaefer. In fine glossae praebent Excerpta p. 616, 34. παρὰ τὸ σηγγεῖν καὶ ἐκθλίβειν.

97) Τηκὸς. τηκὸς] Legendum est Σηκὸς. στηκὸς. Larcher.

98) ὃν στήκουσιν εὐχόμενοι] Etymologicon Gudianum p. 496, 18. habet περὶ ὧν στήκουσιν εὐχομένων. Sed tam ibi quam apud Orionem legendum est περὶ ὧν στήκουσιν εὐχόμενοι.

99) παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι] Deesse videtur τι, vel χώμα, vt est παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τὸ χώμα. Vid. Etymolog. M. p. 679, 48. vbi legitur παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτὸ τὸ χώμα. Larcher. Etymolog. Gud. p. 523, 40. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτῆς τὸ χῶμα. vbi autem reponendum est.

Digitized by Google

ἐν τῷ σκάπτεσθαι, ἔβαρος, ἔβρος, τέβρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς φησί, παρὰ τὸ τρέπω, τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων [100]), καὶ μεταθέσει τοῦ τ εἰς β, τάβρος.

Τίκνον. τέκνω, τέκανον, τέκνον.

Τύπανον. τύντω, τύπανον, πλεονασμῷ τοῦ β, τύμπανον.

Τήγανον. τήκω, τήκανον, καὶ μεταθέσει τοῦ π εἰς γ, τήγανον.

Τριτογένεια. ἤτοι ἡ παρὰ τῷ Τρίγωνι [1]) φυταμῷ γεν-10 νηθεῖσα, ἢ ἡ τρὶς [2]) ποιοῦσα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ. ἢ ἀπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. αὕτη δὲ τριταία οὖσα Φανερὰ γίνεται, τουτέστιν ὅτε τρίων ὁρόμων [3]).

Τρίβων [4]). ὁ τρίπους, ὁ τὴν τριβὴν [5]), ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων.

Τάρχος. παρὰ τὸ ἐν τῇ ταρσχείᾳ ἰσχυνόσθαι [6]), ἢ παρὰ τὸν γάρβον ἰσχναίνω καὶ εἰς χ γάρβον ἐξισχναρίζεσθαι [7]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμπτοσίῳ. καὶ ἐστὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς τ.

Ταυύγκης. ἐπὶ τοῦ ξίφους. τὸ τεταμένην ἔχον τὴν20 ἀκμήν, τουτέστι τὸ ἰσοπαγὲς. ἢ δι' ἀκμὴ παρὰ τὸ αἴκω [8]), ὡς παρὰ τὸ τρίβω τριβή. ἤκειν δὲ καὶ προήκειν, τὸ εἰς ὀξὺ νενευκέναι.

Τροχός. παρὰ τὸ τρέχειν, ὡς παρὰ τὸ δραμεῖν δρόμος.

Τείρεα. παρὰ τὸ τείρειν, ὃ ἐστι, βασκαίνειν, βλάπτειν. εἰσὶ γὰρ ἀστρόβλητοί τινες. ἢ παρὰ τὸ τέρκω, τὸ σημεῖον. σημαντικὰ γὰρ εἰσὶ τινῶν [9]) μελλόντων.

Τηθύς. παρὰ τὴν τιτθὴν καὶ τὴν τήθην. τὰ γὰρ πάντα τρέφει.

Τάφος. Θήκη ἐστὶ ῥῆμα. τὸ ταράττω [10]) καὶ ἐκπλήτ-30τομαι. ἔνθεν τὸ τεθηπὼς τὴς [11]). ἐστὶν οὖν Θήκη· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα Θάπος, τροπῇ κατ' Ἴωνας τοῦ β εἰς τ. καὶ τοῦ π εἰς Φ. τάφος. Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [12]).

Τάφος. ἔνδα τα λείψανα. παρὰ τὸ θῶ τιθῶ, παράγωγον θάπτω, καὶ πάλιν τροπῇ τοῦ β εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς Φ. - ταριττὸν γὰρ ἐστὶ τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι. Ἡλιόδωρος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τηλοῦ. παρὰ τὸ τέλος τηλοῦ ἐστὶ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ῃ, τηλοῦ. τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [13]).

Τάλας. παρὰ τὸ ταῖλλα, καὶ τλῶ κατὰ συγκοπήν.

Τλήμων. τλῶ, τλήσω, τλήμων.

Τροχαῖον. τρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ βλάπτειν καὶ κακοῦν, οὗ παράγωγον τρῶν. Ὅμηρος [14]) οὐδὲ σε τρώσει μελιηδὴς. τοῦ τρῶ ἄλλο παράγωγον τρῶν, καὶ προσθέσει τοῦ χ, τρῶχος.

Τρῶσι [15]). τρῶ παράγωγον, σημαίνει τὸ κατεργάζεσθαι, καὶ μὴ ἐὰν τινα ἀν τρώσῃ τις ὑγρὰ [16]). οὕτω Φιλόξενος.

Τρῶκται. οὕτω τοὺς Φοίνικας Φασίν. Ὅμηρος [17])· δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδώς, τρώκτης. ἀπὸ τοῦ τρώκω σημαίνοντος τὸ βλάπτω. παράγωγον τρώσω, οὗ μέλλων τρώξω, ῥηματικὸν ὄνομα, τρώκτης, ὁ ἐπὶ βλάβῃ τισὶν ἐγκαταμίσγων. Φιλόξενος.

Τέρτρον. τρῶ τρῆς δοτὶ ῥῆμα, ὅπερ ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ τείρω. παρὰ δὲ τὸ τείρω τέρτρον, ὡς παρὰ τὸ Φέρω Φέρτρον, λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμῶσαι [18]) λέκτρον.

Τρίζω. παρὰ τὸ τρῶ τρίζω παράγωγον. ὀηλοῖ δὲ ὀδυνᾶσθαι τι. α Φωνὴν [19]. ἢνθ' ὅγε [20]) τοὺς ἐλεινὰ κατηδοῦσι τετριγῶτας.

Ταυηλεγὴς. παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, καὶ παρὰ τὸ ταναὸν, ταναλεγὴς καὶ ταυηλεγὴς, ὁ αἰώνιον κοίμημα καὶ μακροχρόνιον ἔχων.

Τερτσαθαι. παρὰ τὸν Θέρτω, μέλλοντα Αἰολικὸν, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ.

Ταθήνη. παρὰ τὸν τιτθὸν, ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς τ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ὁ αὐτὸς καὶ περὶ [21]) τὸν Θήκω μέλλοντα, διὰλυτα τοῦ τρίθω, ὄνομα Θήνη, καὶ διπλασιασμὸς τιθήνη.

---

100) τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων] Haec mihi non intelligere latebas fateor. Commentum τὸ προσώπων κρούειν ποιῶ τῶν πολεμίων. Ea vero coniectura non mihi satisfecit.

1) Τρίγωνι] Legendum est Τρίτωνι. Vide Etymologicon M. p. 690, 41. et *Herodianum* IV. 188. et 189. Larcher.

2) τρὶς] Lege τρίτε. Etymolog. M. p. 606, 48. τινὲς δὲ λέγουσι παῦτα τὰ τρία τὰ φαβίτε, ἡ ἤβιον ὑμεναίους. *Eustathius* ad *Homer.* Iliad. Δ. p. 504, 25. ἢ τὸ τρὶν ἐγγενῶσαι ταῖς ἐγδοσι. Larcher.

3) ὅτε τριῶν ὁρόμων] Aliquid deest. Larcher. Fortassis legi possit ὅτε τριῶν ἡμερῶν ἴσει.

4) Τρίβων] Legendum est τρίτος. Vid. *Hesych.* Larcher.

5) ὁ τὴν τριβὴν] Quid haec sibi velint, non capio. Vide, num tibi placeat ὁ ὑποτριβήτης. Conf. *Schol. Homer.* ad Iliad. I. 125.

6) ἰσχναίνεσθαι] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 677, 47. in quo legitur ἰσχνάεσθαι. Larcher.

7) παρὰ τὸν γάρβον ἰσχναίνω καὶ εἰς χ γάρβον ἐξισχναρίζεσθαι] Haec corrupta mihi videntur. Larcher. Etymolog. M. p. 677, 47. et ex eo *Phavorinus*: παρὰ τὸ γάρη ἔχειν, τροπῇ τοῦ γ εἰς τ. Fortassis igitur ita corrigi possit locus *Orionis*: παρὰ τὸ γάρβον (vel γάρον) ἰσχνὸν, ἢ καὶ γάρβον ἐξισχνίζεσθαι.

8) αἴκω] Legendum est ἄκω. Nam αἰκὲ et ἀκὴς est ἐξίτηλος καὶ ἀνδήλως. Hoc data occasione mendam eluam ex *Archilochi* loco, qui in Etymologico M. p. 43, 25. legitur: "Ἴστη κατ' ἠπείρου κνανέην. Corrige ex pag. 584, 18. eiusdem Etymologici: "Ἴστη κατ' ἤπειρον κνανέην τε κέτραπτο. Larcher.

9) τινῶν μελλόντων] Fortassis hoc versus est, quam quod in Etymologico M. p. 685, 8. est, τῶν μελλόντων.

10) ταράττομαι] Malim ταράττομαι, quia ἐκπλήττομαι sequitur.

11) τέθηπά τε] Fortasse legendum est τέθηπά τε, quod exstat apud *Homerum* Odyss. Z. 168. Larcher.

12) Ἀπολλωνιὸς ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] Locum reperire non potui.

13) περὶ Ἐπιῤῥημάτων] Locus est in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 588, 1. Sed confer etiam p. 607, 2 - 5.

14) Ὅμηρος] Locus est Odyss. Φ. 293 Larcher.

15) Τρῶσιν] Est futurum verbi τετρώσω, quod non conuenit cum sequentibus. Lege igitur Τρώψω, et vide Etymologicon M. p. 698, 30. vnde etiam τοῦ τρῶ παράγωγον legendum est. Larcher.

16) ἐὰν τινὰ ἂν τρώσῃ τις ὑγρά] Cum Etymologico M. l. l. corrige: ἐὰν, ἅτινα ἂν τρώξῃ τις, ὑγιᾶ. Larcher.

17) Ὅμηρος] Locus est Odyss. Ξ. 288. Larcher.

18) λέγω τὸ τοῦ κοιμᾶσθαι] Etiam paulo post, in voc. Ταυηλεγὴς, verbo λέγω tribuitur nouo cubandi ac dormiendi. Sed rectius λέγω et λέγομαι hanc vim habere dicitur.

19) Post φωνὴν adde ἀχέοντα cum Etymologico M. p. 694. 17. Larcher.

20) ἠνθ' ὅγε κ. τ. λ.] Est versus *Homeri* Iliad. B. 314. Larcher.

21) περὶ τὸν Θήκω] Lege παρὰ τὸν Θήκω.

Digitized by Google

Τορός. τροπῇ τοῦ ῃ εἰς ο. παρὰ τὸ τερεῖσθαι. γάλα γὰρ τηρούμενον ἐστὶν ὁ τυρός. ὡς παρὰ τὴν ἅλμην ἁλμυρός, οὕτω καὶ τυρός. Βησσαντίνος [22]) ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθίας [23]).

Τριτογένεια. ἡ Ἀθηνᾶ. κατὰ Δημόκριτον, Φρόνησις νομίζεται. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ Φρονεῖν τρία ταῦτα· βουλεύεσθαι καλῶς, λέγειν ἀναμαρτήτως, καὶ πράττειν ἃ δεῖ.

Τροπός. ὁ τροπωτὴρ τῆς κώπης. παρὰ τὸ τρέπειν ὅπου δεῖ τὴν κώπην. τρόπα τροπὸς, ὡς πέπαν τομπός. [10]

Τρίβακος [24]). τριβὴ τρίβαξ παρώνυμον, καὶ ἡ γενικὴ αὐθεῖα γίνεται τολλάκις, ὡς Φίλαξ Φύλακος, καὶ ὁ Φύλακος, βόος βοᾶξ, καὶ μεταθέσει τοῦ ο εἰς ῠ. βυᾶξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Τράμων. παρὰ τὸ τρέω τὸ Φοβοῦμαι. τρεσρὸς ὄνομα ῥηματικὸν, τῶν δύο εἰς ῆς ἢ συναλοιφῇ [25]), ἐξ οὗ καὶ τράμων.

Τύξον. ταῖξω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ἔτιγον θεύτερος ἀόριστος, καὶ ταγὼν μετοχὴ, καὶ κατὰ ἀναθιπλασιασμὸν [20] τεταγὼν, ὡς τεθῶν πεθῶν καὶ πεκιθών. παρὰ τὸ τάξω οὖν, καὶ ταξὸν μέλλων, ταξὸν ἐστὶ, καὶ τύξον τροπῇ τοῦ α εἰς ῠ. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

Τρακτόυσι [26]). ἀθλοῦ τὸ πατοῦσι. παρὰ τὸ τρέκω [27]).

Τρᾱγύλη. παρὰ τὸ τρᾱγὺω τρᾱξὺω τραγύλη, τὸ διαβεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τείχους.

Τρυφή. παρὰ τὸ θρύπτω καὶ θρυπτῇ, τρυφή.

Τάλαντον. τὸ ζυγὸν. παρὰ τὸ ταῖνω ῥῆμα, ὅπερ κατὰ ἀναθιπλασιασμὸν τιταίνω. ὡς Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄβαντος, καὶ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, οὕτω τιταίνω ταντὸς, καὶ οὐθέτερον ταντὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, τἀλαντον, καὶ σύνθετον ἀτάλαντον.

Τηλία. ἡ περιφέρεια [28]) τοῦ κοσμίου. παρὰ τὸ σῶ, ὁλοῦν τὸ σεῖν, καὶ σήθω, καὶ κιν. σῶ, σήθω, ἀΦ' οὗ ὄνομα σηλία καὶ τηλία. τρέψαντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς τ, τὸ σῶ θῶ λάγουσι. καὶ ἐν συνθέτει διάτηω [29]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, τῶ, διάω, διάτηω.

Ταινία. παρὰ τὸ ταῖνω ῥῆμα. διπλασιασμὸς γίνεται τταῖνω.

Ταλκυών. παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαῶν, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε, τελαῶν.

Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει [30]). παρὰ τὸ θέρω θέρεω καὶ τέρεω, τὸ ὡς τεθρασμένον [31]) καὶ διακεχυμένον.

Τέρεν. τὸ ἁπαλὸν. παρὰ τὸ διακεκυδνᾶ [32]), ἢ μὴ τρακὺ εἶναι. οὐδὲν τὸ ὑπὸ θερμότητος δυνάμενον διαχυθῆναι· ὅπερ ἐστὶ ἁπαλόν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Τρώϊα. βιωτικὸν ὄνομα [33]), Τρῶς Τρωὸς, Τρωΐα καὶ Τροΐα.

Τρύγωσις. ὁ ὑλιστήρ. παρὰ τὸ ἰσοῦσθαι τὴν τρύγα.

Τέκμωρ. παρὰ τὸ τέκω τεκμωρ [34]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, τέκμωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Τ.

Ὑπερκλία. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς ὄπλα Φερόντων.

Ὑψηχὲς ἵπποι. παρὰ τὸ εἰς ψύχος [35]) ἔχειν τὴν ἀναφοράν, καὶ παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν.

Ὑσμίνη. συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπομείνη τις οὗτος. χρείᾳ γὰρ ὑπομονῆς τοῖς μαχομένοις. πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ β [4]), ὑσμίνη καὶ ὑσμίνη, ὡς διακὴ καὶ ἰακὴ.

Ὑπερφίαλος. τροπῇ τοῦ ῠ εἰς ι [36]), ὑπερφίαλός τις ὤν, καὶ ὑπερφυής.

Ὑπέρα. αἱ ἐξαρτημέναι τοῦ κέρατος [17]) σχοῖνοι, παρὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι εἶναι.

Ὑδόν. κυβῶν ἐστὶν ἀποβολὴ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ ῳ εἰς β.

Ὑστέρα. ἀπὸ τῆς μήτρας [38]), ἤτοι ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ εὐθὺς, ἀλλ' ὕστερον ἀποδίδοναι τὰς ἰδίας ἐνεργείας.

---

22) Βησσαντίνος] Intelligitur *Helladius*, de quo supra dixi ad vocem Ἡσυχάσθαι. Larcher.

23) Χρηστομαθίας] Scribe Χρεστομαθίας.

24) Τρίβακος] Vide notam *Brunckii* ad *Sophocl.* Antig. 974. Larcher. Conf quos laudaui in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrina p. 53.

25) τῶν δύο εἰς εἰς ἡ συναλοιφῇ] Addendum est τερῆσ, vel, si antea τρέτερος pro τερεσρὸς malis, τρέρ ε.

26) Τρακτόυσι] *Homerus* Odyss. *H.* 125. ἄλλαι (σταφυλαὶ) δὲ τρακτόυσιν. Larcher.

27) παρὰ τὸ τρέπω] Etymologicon M. p. 692, 51. παρὰ τὸ τρέχω τὸ πέρασ. ἐκ τοῦ θρέμμι. Melius *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. p. 1572. 3. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπειν ἡ λέξις, ἐπεὶ πατρωνὴν τρέπεται εἰς ἄλλο τι ἡ σταφυλή. εἰς οἶνον γὰρ τρεπομένη σπὸ τρυτοῦ εἰς ῥύτον. Larcher.

28) ἡ περιφέρεια κ. τ. λ.] In Etymologico M. p. 686, 2. haec *Oro* tribuuntur. Laudari debebat *Orion*. Larcher.

29) ἐν συνθέσει διάτηω κ. τ. λ.] Lege ἐν συνθέσει τῆς διά, διάτηω, πλεονασμῷ τοῦ τ, sed caetera dele. Vid. Etymolog. M. p. 686, 3. Larcher.

30) Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει] Sunt verba *Homeri* Iliad. *T.* 325. Larcher.

31) ὡς τεθρασμένον] Cum Etymologico M. p. 682, 37. lege ὥστε (vel ὡς) τεθρασμένον. Larcher.

32) διακεχύσθαι] Lege διακεχῦσθαι. Larcher.

33) βιωτικὸν ὄνομα] Corrige βοιωτικὸν ὄνομα. Larcher.

34) παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ] Pro hoc vltimo legendum est τέκμορ, vt eiiicunt sequentia. Optime Etymolog. M. p. 680, 13. ἀπὸ τοῦ τέκω τέκμορ, καὶ τέκμωρ, πλεονασμῷ τοῦ ω. Larcher.

35) εἰς ψύχος] Lege εἰς ὕψος. Larcher.

36) ὑπερφίαλός ἐστι τοῦ ῠ] Ante haec verba fortassis inseri debet: ἢ παρὰ τὸ θυμαστὸς τις εἶναι. Larcher. Conf. Etymolog. Gud. p. 545, 38.

36) τροπῇ τοῦ ῠ εἰς ῐ] His fortasse praemittendum est ὑπερφιάλοσ. Larcher. Mihi totus locus ita refingendus videbatur: ὑπερφίαλος· ὑπερφιάλου τις ὤν, καὶ ὑπερφυής· τροπῇ τοῦ ῠ εἰς ῐ, ὑπερφίαλος.

37) τοῦ κέρατος] Adde τοῦ ἰστοῦ cum Etymologico M. p. 705, 10. Larcher.

38) ἀπὸ τῆς μήτρας] Lege ἀπὸ τῆς μήτρας, vt habet Etymolog. M. p. 712, 23. Larcher.

Digitized by Google

Τπήνη [8]. αἱ ὑποπάτω τοῦ γενείου τρίχες, ἀπὸ τοῦ ὠτείλαι καὶ ὑποκείδειν τὸ γένειον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἵημι, οὗ μέλλων ἥσω, ἧνη καὶ ὑπῆνη, παρὰ τὴν ἧσιν τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος.

Τφθαλμοί. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφρεῖς, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα [9].

Τφαμὸς. ὁ οὐρανίσκος. Ὅμηρος [40]· χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε, ὑπερφίην δ' οὐκ ἐδίηνε. παρὰ τὸ ὑπ' αὐτὴν ὁρμᾶσθαι τὴν τροφήν· ἐρυὴ γὰρ ἡ ὁρμή. ἢ μετενήνεγκται ἀπὸ τῶν ὑπερῴων οἰκοδομημάτων καὶ μετεωρισμένων ὑπὲρ τὴν ὄραν, τουτέστι τὴν γῆν. ἢ αὐτὴ δὲ ἐτυμολογία καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου.

Τστερος. συγκοπῇ τῆς τη συλλαβῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ [41]. ὡς γὰρ πρὸ πρότερος, καὶ [42] ὑπὸ ὑπότερος, καὶ ὕστερος. ὑπὸ ἑνὸς γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος [43], ὥστε πλεονασμὸν εἶναι τοῦ σ.

Τστληξ. ὑπόπληξ. συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπόστληξ καὶ ὕστληξ. οἱ δέ τινες παρὰ τὴν ἕστιν καὶ πλῆξιν ἕστληξ καὶ ὕστληξ, ἀντίθεσις τοῦ σ εἰς ὑ, ἀπὸ τοῦ ὑποπλήσσειν τὴν σκέρτον ἀβιαιμένην ὑπὸ τῶν ἁρομένων.

Τστερώτερος. ἔκτασις τοῦ ο εἰς ω, παρὰ τὸ ὀπίσω.

Τμνος. οἷον ὑπόμονός τις ὤν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἀκμυνομένων πράξεις· κεχώρισται δὲ τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν προσῳδιῶν, καὶ πικάνων [44], οὐχ ὡς κακείνων μᾶ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους. καὶτοι γε εἰς τοὺς ὑπερέχοντας τραχθέμενα, ὕμνους ἀποφαινόμεθα· καὶ ἐπιλέγομεν τὸ εἶδος τῷ γένει, ὕμνος προσῳδιῶν, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιάνος. σημαίνει δὲ τοῦ ἐν ὑπεροχαῖς [45] τὰ γενικὰ καὶ τὰ ἰδικὰ [46], καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· ὥστε ὃν μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ, ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νοεῖσθαι τὸ ἰδικόν, ὡς ἐπὶ Ὁμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν ἰδικῷ λέγομεν καὶ θεῖον. ὅταν λέγωμεν [47] Ἥβης, τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ, διὰ τὴν ὑπεροχήν· οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνότητα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὕμνους ὄντων. κεχώρισται δὲ τῶν προσῳδιῶν, καὶ κατὰ τοῦτο ὅτι [48] τὰ μὲν προσῳδία [49], καθὰ καὶ πάλαι, προῄνυτος [50] ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδον· τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν.

Τλος. παρὰ τὸ ὕειν ἐσχημάτισται, καὶ ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως [51] τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίως. Ἡρακλείδης.

Τμήν. ὑφὴν τις ἐστίν. ἀπὸ τοῦ ὠῒ ὕφασμα εἶναι, λεπτὸν ὄντα [52]. Ἡρακλείδης.

Τπουλοί. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ὑπογεμομένων οὐλῇ [53] λέγεται· ὁ μὴ προφανῶς πονηρός.

Τέρια. τὰ εἰς ὕδωρ εὐθέτων ἀγγείων.

Τλη. παρὰ τὴν ἰλὺν. ἢ δὲ ἰλὺς [54] παρὰ τὸ ὑεσθαι καὶ βρέχεσθαι, καὶ ὑλὴ, ἡ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ αὐξανομένη.

Τδωρ. παρὰ τὸ ὖω τὸ βρέχω, ὕωρ,' καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὕδωρ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Τγρὸν. ὑδρὸν τι ὄν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸν ὕειν μέλλοντα ὑγεῖν ὑρός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὑγρὸς καὶ ὑγρόν.

Τάδες. παρὰ τὸ ὕσειν [55]. ὑστοῦ γὰρ παρασκευαστικαί εἰσι δύνουσαι.

Τπαρ. οὐ ἐστι ῥῆμα, ὀηλοῦν τὸ ὑπάρχω. ἀφ' οὗ ὑπαρκτικὸν ὄνομα ἀρ [56], ὡς Ζῆνα Ὑέναρ, ἔβαν ἔβαρ καὶ εἶδας [57], καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕπαρ. Φιλόξενος· ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τποβλῆθην. βλῆ ἐστι ῥῆμα, οὗ μέλλων βλήσω, βλῆσις ὄνομα, καὶ ἀνάβλησις. ἀπὸ τοῦ βλῆ βλήσω βλῆθην ἐπίῤῥημα, καὶ σύνθετον ὑποβλῆθην. οὕτω Φιλόξενος.

Τπερβλῆτα. παρὰ τὸ βλῆ, τὸ πατάσσω ἢ φαίνω. ὁ ὑπερβαίνειν τὸν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν δείξει, ὁ

---

[8]) Τυήν. κ. τ. λ.] Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 50. vbi Τπάνη scribitur.

[39]) πελιώματα] *Bastius* ad *Gregorium* de Dialectis p. 288. edit. *Schaefer.* in Codice legi ait πελειώματα, sed corrigi iubet πελιώματα.

[40]) Ὅμηρος] Locus est Iliad. X. 495. LARCHER.

[41]) συγκοπῇ τῆς τη — πλεονασμῷ τοῦ σ.] Forsitan deest aliquid, et sic est legendum: Τστερος. ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς τη συλλαβῆς ὕτερος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὕστερος. LARCHER. Immo legendum est: ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς τε συλλαβῆς.

[42]) καὶ] Melius οὕτω καὶ legitur in Etymologico Gudiano p. 546, 14. Saltem οὕτω ad sensum requiritur.

[43]) ὑπὸ ἑνὸς γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος] Quomodo haec emendenda sint, definire non ausim. In Etymologico M. p. 912, 3. legitur προύντος γὰρ τινος ἑτέρου, λέγει τις ὕστερος. In *Zonarae* Lexico p. 1788. rectius: προόντος γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος. Et fortassis ita scripsit *Orion*.

[44]) πικάνων] Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 704, 4. vbi male ὑπαίνων legitur pro πικάνων, quum tamen ibidem lin. 5. sequatur ὕμνος παιάνος. LARCHER.

[45]) σημαίνει δὲ τοῦ ἐν ὑπεροχαῖς] Haec non corrupta esse, vix quisquam crediderit. Fortassis legi potest: σημαίνει δὲ ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς τὸ ἐν τοῖς ὑπερόχοις.

[46]) ἰδικά] Quum deinceps sequatur εἰδικοῦ, quumque antea scriptum sit εἴδους et εἶδος, malim εἰδικα, et deinde εἰδικὸν et εἰδικός.

[47]) ὅταν λέγωμεν] Scribe ὅταν λέγωμεν.

[48]) κατὰ τοῦτο ὅτι] Haec formula, nisi significare potest *ea ita comparata est, haec est rei ratio*, videtur vitio laborare. Si cui illa verborum κατὰ τοῦτο ὅτι explicatio probatur, punctum ponat post ὅτι.

[49]) προσῳδία] Hinc patet, antea προσῳδίων scribendum esse, quotiescunque scripsum est προσῳδιῶν. STVAS. Quid sit προσῳδίον, docebit te *Schollastes Pindari* . . . . Vid. etiam *Pindari* fragmenta a *Schneidero* collecta, [in voc. Προσῳδία, Vol. III. edit. *Heyn.* p. 43 — 47. Str.] et *H. Stephani* Thes. Graecae Linguae Vol. II. p. 1279. et 1280. LARCHER.

[50]) προϊόντες] Lege προεισόντες, vt est in Etymologico M. p. 704, 8. Vide inprimis *Proclam* in Chrestomathia p. 8. ibique *Nunnesium* p. 66.

[51]) πήξεως] Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 701, 7. vbi legitur μεθίξεως, nullo sensu. LARCHER.

[52]) ὡς ὑφασμα εἶναι λεπτὸν ὄντα] Pro ὕντα fortassis ex Etymolog. M. p. 704, 51. reponendum est ὑφάνα. Consentit tamen cum *Orione* Etymologicon Gudianum p. 540, 21.

[53]) οὐλῇ.] Legendum est οὐλοί. LARCHER. Immo οὐλῶν lege.

[54]) παρὰ τὴν ἰλὺν. ἢ δὲ ἰλὺς] Videtur legendum esse: παρὸ τὸ ἰλύειν. ἢ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 705, 30. LARCHER. Mallem παρὰ τὴν ἰλὺν. ἢ δὲ ἰλὺς κ. τ. λ.

[55]) ὕσειν] Lege ὕειν.

[56]) ἀρ] Legendum est ὕναρ. Vid. Etymolog. M. p. 705, 31. LARCHER. Mihi vero rectius seruari videtur ἄρ. Nam statim *Orion* addit: καὶ μετὰ τῆς ἐνὸς προθέσεως, ὕπαρ. Et ex ὦ facilius fit ἄρ quam ὄναρ, vt Ὄφινα, non Ὄφωνα, ex Ὄφιν, pro quo tamen in Etymologico M. p. 705, 38. est Ὄφινα. Praeterea laudatur *Philoxenus* περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

[57]) ἴβαν ἴβαρ εἶδας Graeca non sunt. Lege ἴβη, ἴδαρ, καὶ εἶδαρ. LARCHER.

Digitized by Google

ἐστὶν ὑπερῴφανος. ἐὰν δὲ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω, ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἀπαγγελλόμενος.

Τπρήσια. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐρετῶν [58]), ἀφ' ὧν καθέζονται ἐρέττοντες. οὕτως Ἡρηνεΐδης Ἀττικιστὴς [59]).

Τπόδρα. βῆμα ἐστὶ δέρκω, ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται ὁρῶ τὸ ὁρᾶ. καὶ ὑποδρώμενος εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑφορώμενος. καὶ ἀς μάγων φάτιν, καὶ ἁρμὸν ἁρέμεν. οὕτω καὶ ἀρὼ ἀρᾶ, καὶ συνθέτως ὑπόδρα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τπέρινον. τὸ σφόδρα λαπτόν. ἴνιδ ἐστὶ ῥῆμα τὸ ἐκνεῦν. ὅθεν ὑπέρινον ἄνδρα λέγουσι τὸν λαπτόν, καὶ κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου [60]).

Τπερβασία. κυρίως ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τοὺς ἰδίους ὅρους. ταυτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερηφανίας. δοκοῦσι γάρ οἱ ὑπερῃφανοι πολὺν τι ὑπὲρ ἑαυτοὺς.

Τπόνοια. ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἀντολοῦς διαθέσεως ἑλλιψιν δηλοῖ. ὑπονοεῖν οὖν τὸ μὴ τελέως νοεῖν τὸ προσεμένον.

Τποκριτής. ἤτοι ὁ ὑπὸ καίτοι ἀντὶ τῆς ἀπὸ, οἷον ἀποκριτής. τὸ γὰρ, ὑποκρίνονται, ἴν' εἴδῃς [61]), ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Προθέσεως.

Τψος. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος [62]), καὶ τροπῇ τοῦ ὀ εἰς ὑ, ὕψος. ἀφ' οὗ ἐστὶ τὸ ὁρᾶν πάντα.

Τπεραίδι. παρὰ τὸ ἄω ὄνομα ἐστὶ ὑπεραὸς, γενικὴ ὑπεραοῦς, καὶ ὑπεραέος, καὶ ὑπεραΐδι, δοτικὴ.

Τνις. ἀκοβολῆ τοῦ δ, ὑνὶς τις οὖσα, ἐπεὶ κατὰ γῆς δύνει.

Τγιής. ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὁ ὑγιὴς, καὶ ὑγιῆς. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς [63]). ἔνθεν διερὸς βροτὸς [63]) καὶ ἁλίβας ὁ ναύφος.

Τπερκύδανος. παρὰ τὸ κύδος. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυδάίνω, ὑπερκυδήναντος. συγκοπῇ τοῦ ῃ καὶ ν, ὑπερκύδαντος. οὕτως ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Φ.

Φοῖβος. Φοιβιὰς τις ὦν, ὁ Φοῖβος ἐὸν χρύσεος, ἤ ἐστι καθαρὸς. ὁ Φαέβιός τις ὢν, ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρῷ. τοξος [64]).

Φέρτερος. ἀπὸ τῶν ἀγαθοφόρων. καὶ ἀφυρότερος, ὁ τοῦ Φέρτερος· οἷον τὸ ἤττονα φορήτερός τις ὢν [65]).

Φύλωνις. τροπῇ τοῦ μ εἰς π. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ Φῦλα ἀθροίσις. ὁμοῦ γὰρ πολλὰ ἀθροισις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν Φύλων.

Φρήτρη. Φατρία· πλεοναζομῷ τοῦ β Φρατρία ἐστὶν, ὅτε ἀπὸ ἑνὸς [66]) καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, ὥσπερ πρώτου, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἐκείνων λαῖφη τὰ γένη. τό τε ἐπίτινα ἀναφέρεσθαι, ὡς Ἡρακλείδαι, καὶ Ἀχαιμενίδαι Περσεῖς. ἀπὸ Ἀχαιμένους.

Φάλαγγες. οἷον πάλαγγες. παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι.

Φέρεκλος [67]). ἁρμόζον ὄνομα τέκτονι, οἷον Φερέκλοιός τις ὤν. οὗτος εὗρον ἐν Ἰπωμήματι τοῦ Ποιητοῦ.

Φάρος. οἷον Φέρος [68]).

Φύκος. παρὰ τὸ Φύσεσθαι. ἐστὶ δὲ Φυτὸν τι ἁλάτταιον.

Φαλὲς. ἀστιδίσκιόν τι λαμπρὸν. παρὰ τὸ Φᾶλιον, ὃ ἦλοῦ τὸ λευκὸν, παρὰ τὸ Φάος.

Φρίσσειν. κυρίως τὸ ἐξορθοῦν τὰς τρίχας, οἷον Ῥρίσσειν.

Φρουρός. ὁ Φύλαξ. πρόφορός τις ὤν. παρὰ τὸ προρᾶν. Φλύφορος. παρὰ τὸ αὐτό [69]). ὁ ὑπερῴων τοῖς λόγοις. Ὅμηρος [70])· ἀνὰ δ' ἕβλυε καλὰ ῥέεθρα· ἀντὶ τοῦ ἀνέζεσεν.

Φιάλη. κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς φ. πιάλη τις οὖσα. παρὰ τὸν πίω ἐνεστῶτα.

Φάραξ [71]). παρὰ τὸ ἄκος Φέραιν, Φέρακον τι ὄν, ἐπὶ δὲ τοῦ κακοποιοῦ, παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχευς τὴν βλάβην [72]).

---

58) ἐπὶ τῶν ἐρετῶν] Paulo obscurius haec dicta sunt. Nimirum ὑπηρέσιον sunt inter vienalia remigum propria. Quare ὑφ' ὧν non ad proxime praecedens ἐρετῶν, sed ad remotius ὑπηρέσιον referendum est. *Schol. Thucyd.* II. 93. ὑπηρέσιον ἐστὶ τὸ πᾶσι, ᾧ ἐπικαθέζεται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ αὐτὸ βαστᾶν αὐτῶν τὸς ταρσούς. Vide etiam Ὑπηρέσιον pro Ὑπηρεσία scribendum putaui.

59) Ἡρηνεΐδης Ἀττικιστής] Nullus fuit Grammaticus nomine Herenaeus, sed *Irenaeus* Atticista, de quo vide *Eudocian* in *Villoisoni* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 169. et *Seidam*, ibique notam *Kusteri*. Emendandum igitur est Εἰρηνεῖος ὁ Ἀττικιστής. Larcher.

60) *Κοινῶς* in Praefatione ad *Gregor.* de Dialectis p. XVII. edit. *Schaefer.* vbi totam *Cretici* glossam attulit, recte observat, inde supplendum esse tymologicon M. p. 706. 6.

61) ὑποκρίνονται, ἵν' εἴδῃς] Sunt verba *Homeri* Odyss. B. 111. Caetrum patet e particula ἕτοε, locum *Orionis* esse mutilum. Vide tamen infra ad *Χείρων*.

62) παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος] Melius Excerpta p. 616, 52. παρὰ τὸ ὀπτὸν τὸ βλέπω, ὄψος, ὕψος.

63) Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς] Auctor Etymologici Magni p. 707, 33. diserte dicit, opus istud, quod sub Ἐπιμερισμῶν [Parisitonum] nomine circumferebatur, non esse ipsum *Herodiani*, et nonnulla falso esse eius nomine inscripta. Larcher.

63) διερὸς βροτὸς] Sunt verba *Homeri* Odyss. Z. 201. Larcher. *Eustathius* ad eum locum p. 1559, 43. διερὸς δὲ βροτὸς, ὁ ζῶν καὶ ἐφθαρμένος. ἐστὶ μὲν γὰρ ζωὴν, σηψίτης καὶ θερμότης συνέχει· τὸν δὲ Θάνατον, τὸ ἐναντία ποιεῖ. ὅθεν καὶ νεκροὶ αἱλίβαντες οἱ ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιροι. Conf. supra *Αλίβας*.

64) ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρότοξος] Optime. Nam βιὸς est *arcus*. Larcher.

65) ἀ τοῦ φέρτερος· οἷον τε ἤττονα φορήτερός τις ὤν] Ope Etymologici M. p. 747, 2 corrige: ὁ τοῦ φέρειν οἷον τε ἤττων, φορήτερός τις ὢν. Larcher.

66) ἀπὸ ἑνὸς] Fortasis ἀφ' ἑνὸς legendum est. Vid. Etymologi. M. p. 715, 20. Larcher.

67) Φέρεκλος] Vid. *Homer.* Iliad. E. 59. Larcher.

68) οἷον φέρος] Fortasis cum Etymologico M. p. 714, 9. legendum est οἷον τρόφος τι ὤν. Larcher.

69) παρὰ τὸ αὐτό] Haec verba indicant, *Orionem* mentionem fecisse verbi φλύω, quod nunc deest. Larcher.

70) "Ομηρος] Locus est Iliad. Φ. 361. Larcher.

71) Φάραξ] Legendum est Φάρμακον. Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 58.

72) παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχευς τὴν βλάβην] Corrige: παρὰ τὸ ἄχος, τὸ σημαῖνον τὴν βλάβην. Vel ἀπὸ τοῦ ἄχευς, τοῦ σημαίνοντος τὴν βλάβην. Larcher.

Digitized by Google

Φωλεός. κυρίως ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ φῶς ἐκεῖθεν.

Φόρμιγξ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ [75]). ἐστὶ γὰρ φόρμιγξ παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς ὠδῆς.

Φυτροί [76]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ υ εἰς ι. Φυτροὶ γάρ τινες εἰσίν. ἀπὸ τοῦ Φύεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰ Φυτά.

Φθονερός. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φθονεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ φόνον αἴτιον εἶναι [77]). εἴγε βάσκανος, παρὰ τὸ τοῖς Φάσκοι κλίνειν, Φάσκανος τις ὤν.

Φύλλον. Φύω, Φυαλὸν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, Φύλλον.

Φοξός. Φαοξὸς τις ὤν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν αὐτῷ περὶ [78]) διεστραμμένων ὀστρακίνων ἀγγείων ἐν τῷ ὠπτᾶσθαι [77]).

Φλέγμα. κατὰ ἀντίφρασιν. ἐστὶ γὰρ ψυχρόν. Φλέγω Φλέξω Φλέγμα. τὸ δὲ πικρὸν Φλέγμα λέγεται, οἷον χολή. οὐδὲ γὰρ ἀνοκρυβῆναι πήγνυται. οὕτω λέγει Σωρανὸς, ἐτυμολογῶν τὸν ἀνθρωπον ὅλον.

Φαλακρός. ὁ τὸ ἄκρον ἔχων Φαλὸν, ὅ ἐστι λευκόν. Φάλιον γὰρ τὸ λευκὸν. Φῶς τὸ λάμπω, Φάω Φάσω, Φ.20 λὲς καὶ Φάλιος. Φάε δὲ χρυσόβρονος Ἠὼς [78]).

Φάη. οἱ ἐΦθαλμοὶ, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ Φῶς προεχεῖται· ἢ ὅτι Φωτὸς εἰσι πρωτικοὶ καὶ δεικτικοί.

Φολκὸς. παρὰ τὸ τὰ Φάη παρέλκεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ στραβὸς λεγόμενος.

Φιλήτης. ὁ ληστής. τινὲς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῥ παρὰ τὸ ὀΦελεῖσθαι. καὶ Φασὶν, ὅτι τολλακὶς αἱ λέξεις συμπάσχουσι τῷ σημαινομένῳ. ὡς ἐπὶ τοῦ λιμὸς. ἔλλειψιν γὰρ δηλοῖ τροΦῆς. εἰσὶν δ' αἱ λέξεις ἐνίοτε30 τοῦ ἰ [79]). ἐκ γὰρ τοῦ λοίΦω ἔδει ἔχειν τὴν ει διΦθόγγου. ἐστὶ δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων διὰ δύο μὲν γραΦομένων κομμοδ [80]), γράΦη γραμμὸς. ἔδει λοίΦω λειμὸς, κατὰ δὲ ἀλλαγὴν [81]) λιμὸς. οἱ δὲ κατ' ἀντίΦρασιν Φασὶ ΦΙλος Φιλήτης. οὐ γὰρ ΦΙλος ὁ κλέπτης. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ὀΦελεῖσθαι, καὶ ἀποβολῇ ἐγένετο τοῦ Θ, ἔδει διὰ τοῦ ει διΦθόγγου γράΦεσθαι ΦειλήτΗς.

Φολίς. παρὰ τὸ λέπω λοπὶς [82]), ὑπέρθεσις πολλὴ, μετάθεσις τοῦ π, Φολίς.

Φακὴ [83]). Φακιακὴ τις ἐστὶν; ἡ βλάπτουσα τὰ Φάη, τουτέστι τοὺς ὀΦθαλμούς. καὶ ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ.

Φιγμὸς [84]). σΦιγμὸς τις ἐστὶν, ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ γ, ΦιγμὸΣ.

Φειδολὸς τις [85]) ἐστὶν, ὁ Φεύγων τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὈρθογραΦίᾳ.

Φοῖβ. ὁ ἀπὸ Φθορᾶς σωματικῆς γενόμενος. παρὰ τὸ ΦΘοίρειν.

Φρόνησις. ἡ Φέρουσα ὄνησιν. Φερόνησίς τις οὖσα.

Φερνή. Φερνὴ τις οὖσα. ἀπὸ τοῦ ἐκΦέρεσθαι.

Φανὴ. ἡ Φυτίζουσα τῷ λόγῳ τὰ τοῦ νοῦ.

Φῶς. ὁ ἀνθρωπος, ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας ΦωτίζωΝ τῷ λόγῳ, ἢ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω.

Φόνος. ἀπὸ τῆς Φυσήσεως καὶ τοῦ ἤχου τῶν γινομένων ἐν τῷ χύσει τοῦ αἵματος.

Φύσις. ἡ Φύουσα ἐν ὤπασι.

Φυλὴ. Φῶς, Φέσω, Φυλή.

Φαρέτρα. Φέρτρα. μετὰ πλεονασμοῦ, καὶ τροπῇ τοῦ ὃ εἰς ἄ, Φαρέτρα. ἐκλελύκασι τὸ δ. Φάρτρα γὰρ ὤΦειλεν εἶναι ἰσοσυλλάβως τῷ ῥήματι, ὡς μάστω μαστρὸς [86]), καλύπτω καλύπτρα. οὕτω ΦιλοξέΝως.

Φάρος. νῆσος, ἢ πρὸ τῆς Αἰγύπτου. παρὰ τὸ Φῶ, οὗ παράγωγον Φάω. καὶ Φαίνω. παρὰ τὸ προΦαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου. ΦιλοξέΝως ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Φάσγανον. Φῶ τὸ ἀναιρῶ. τοῦ Φῶ παράγωγον ΦάζΩ, ὡς βῶ βάζω. τοῦ δὲ Φῶ μέλλων Φάσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα Φάσγανον. ὡς λοίΦω λοίΦγανον. ἢ παρὰ τὴν στάσιν σταγγανον. ἢ παρὰ τὸ σΦάζω σΦάγανον, καὶ μεταθέσει τοῦ σ, Φάσγανον.

ΦΙλιαί. αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν. παρὰ τὸ ΦΙλβα, ΦΙλΙα, ΦΙλαί, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς Φ, ΦΙλαί.

Φρούριον. οὐκ ἀπὸ τοῦ ΦρουρῶΣ· ἦν γὰρ ἂν ΦρουρεῖΟν, ὡς ἰατρεῖον διὰ τῆς ει διΦθόγγου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γένους, πρόῤῥιον ΦρουρίΟν. ἢ δὲ μετάθεσις τοῦ π εἰς Φ, διὰ τὴν ἐπιΦερομένην ὀκλεῖαν τοῦ ὄρΩ.

Φρέαρ. παρὰ τὸ ῥῶ, ἀΦ' οὗ τὸ εἰσΦῶ. ἀπὸ τοῦ πρῶω κατὰ συναλοιΦήν. ΦρῶΩ οὖν ΦρέαρΟ. παραδίδωσι γὰρ καὶ πρόΐησι τῶν ὑδάτων ῥύμην.

---

75) κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ] Adde προοίμιγξ. Confer Etymolog. M. p. 772, 42. Larcher. Vid. etiam Excerpta p. 616. exir.

76) Φυτροί] Legendum est Φυτροί. Larcher.

77) τὸ φόνον αἴτιον εἶναι] In Etymologico M. p. 779, 17. legitur τὸ φονικὸν παρεῖτον εἶναι. Ad ista *Sylburgius*: „παρεῖται ne quid hic velit, non perspicio. Aptius fortasse φθορέα τινὸν, τὸ φθόνος per syncopen dictus innuatur quasi φθορέτονος." Hactenus *Sylburgius*. Sed corrigendum est Etymologicon ex *Orione*. Larcher. Ab initio glossae reponendum putem: οἱ μὲν, ποιοῦ τὸ φθόνον τὸν κτείνοντα. Ita enim legitur in Excerptis p. 617, 1. Certe insulsum est, φθόνον ἀ φθονῶν deducere.

78) Quid sit ἐν αὐτῷ περὶ, non intelligo. Fortasse legendum est ἐν τῷ πηλ. Vid. Etymolog. M. p. 723, 18. et *Eustath.* ad *Homer.* p. 207, 6 — 14. Larcher.

77) ὠπτᾶσθαι] Scribe ὀπτᾶσθαι.

78) φάε δὲ χρυσόβρονος Ἠώς] Est pars versus *Homeri* Odyss. ε. 602. Larcher.

79) τοῦ ῑ] Potius σοῦ ῑ scribendum patet.

80) κομμός] Lege κόπτω κομμός. Larcher.

81) ἀλλαγὴν] Scribe ἔλλειψιν.

82) παρὰ τὸ λέπω λοπὶς] Optime *Orion*. Nam λοπὶς est a perfecto medio. Hinc medela facienda est Etymologico M. in quo p. 723. 3. legitur; ἐκ τοῦ λοπὶς, ὑποῤῥοθοῦσι πολίτ. Deberet enim πτῶσις esse ὑποῤῥοθεῖσι. Sed legendum est ἐκ τοῦ λοπὶς. Larcher.

83) Φακὴ est nigra quaedam oculi macula. In Etymologico M. p. 713, 40. φακιακὴ legitur, quod apud Orionem est φακιακὴν. Sed ibi quoque corrigi debet φακιακὴ. Larcher.

84) Φιγμὸς] Vide *Hesychium* in voc. Φίγμ, et ibi interpretes T. II. p. 1505. not. 14. praecipue *Gravii* Lect. Hesiod. in Theogoniam cap. 5. p. 267. ex editione Oxoniensi. Sed apud *Orionem* legendum est Φιμὸς, vi cunctanti sequentia. Larcher.

85) τιτ] Hoc pronomen, nisi pro *οἱονεὶ* accipi potest, vt sit *ἐστὶν οἱονεὶ ὁ φεύγων τὸ δοῦναι*, delendum puto, nisi Excerpta p. 617, 6. aequa malis, vbi legitur: *Φειδωλὸς· φειδώλιος τὶς ὢν, ὁ φεύγων τὸ δοῦναι.*

86) μαστρὸς] Mallem μάστρο.

Digitized by Google

Φρήν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Φρῶ· τί γὰρ Φρονιμότερον [87] τῆς Φρενός; Φρήν.

Φράζω. κατὰ τὸ αὐτὸ παράγωγον τοῦ Φρῶ. ἀπὸ τοῦ προῶ, Φρῶ, Φράζω.

Φύσκη. τὸ παχὺ ἔντερον εἴρηται ἀπὸ τοῦ πεσηχθαι [88] πληρούμενον λίνους καὶ αἵματος.

Φρύγανα. τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. Εἰρηναῖος οὗτως.

Φοίνικες. πόθεν [89]; οἱ Φοίνικες ᾤκουν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάττῃ. Φοινικοῦ γὰρ τὴν χροιὰν ἐκείνοι, ἀπὸ τῶν παρακειμένων πετρῶν, πορφυροῦν [90] οὐσῶν.

Φενίνδα. ἡ παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὅταν αὐτὴν εἰς ἓνὶ δείξας, εἶτα λάθρα ῥίψῃ, καὶ ἐστὶ Φαινακίνδα, καὶ συγκοπῇ Φαινίνδα. καὶ τοῦ Φαναικίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν. οὕτω Βησαντίνος [91].

Φύρ. ὁ λητᾶς. παρὰ τὸ Φέρω Φὲρ ἐστὶ καὶ Φὺρ, μεταθέτει τοῦ ὃ εἰς ῶ, ὁ τὰ ἀλλότρια Φέρων.

Φοῖνιξ. παρώνυμον. παρὰ τὸ Φονὸν [92], ἤγουν τὸ πυρόν [92]. Φοινὸς, Φοῖνιξ.

Φόρυγξ. ὁμοίως παρὰ τὸ Φέρω. θέ' ἧς Φέρεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐστὶ παρώνυμον Φέρω Φόρος καὶ Φάρος, καὶ παρωνύμως Φάρυγξ.

Φρῖκη καὶ Φρίξ. παρὰ τὸ Φρίσσω, οὗ μέλλων Φρίξω, ἀφ' οὗ Φρῖκη, καὶ τοῦ Φρίξω ἀποβολῇ τοῦ σ, Φρίξ. ὡς ἁρπάζω ἁρπᾶξω, ἅρπαξ.

Φορμός. ἀπὸ τοῦ Φέρω.

Φρόνιμος. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα Φρὼν, οὗ παράγωγον Φρονέω. Φραίνω καὶ εὐφραίνω. ἀπὸ δὲ τοῦ Φρῶ ἡ Φρήν. παρὰ τὸ ἴω καὶ προῶ, συναλοιφῇ Φρῶ. καὶ Φρὴν, ἀφ' ἧς [94] πρόεισι τὰ βουλεύμενα, καὶ αἱ γνῶμαι. ὁ οὖν Φρὼν ὄνομα, γενικὴ ἔχει [95] Φρονὸς, οὗ παράγωγον Φρόνιμος.

Φλίδω. ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ καὶ Φλύω εἴρηται, ὡς βέω βύω, ξέω ξύω. παρὰ τὸ Φλὼ ἐστὶ τὸ Φλύω.

Φόρτος. παρὰ τὸ Φέρω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ὁ, Φόρτος καὶ Φόρτος.

Φθέγγεσθαι. πλεονασμῷ τοῦ θ. Φέγγεσθαι γὰρ ἐστὶ παρὰ τὸ Φέγγος, ὁ ἐστι τὸ Φῶς. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ κινήματα.

Φωμιαμός. ἡ κιβωτός. παρὰ τὰ Φάρη. ἡ τῶν Φαρῶν δεκτική.

Φάτνη. παρὰ τὸ Φάγω Φάγνη, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς τ, Φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμπωτίῳ. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ κατῶ τὸ ἐσθίω. ὅτι δὲ κατῶ ἐνὶ τοῦ ἐσθίω κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὲ μήκωνα κατείδεται [96]. κάτνη οὖν, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, Φάτνη.

Φοινὸς. παρὰ τὸ Φόνον [97]. Φονὸς ἐστὶ ὀξυτόνως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ, Φοινός.

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Χ.

Χόρτος. αὐλὴς ἐν χόρτῳ [98]. τὸ χωρίον. οὐ μόνον τὸ ἀθροισμα δηλοῖ. δύναται οὖν ὁ χορὸς πλεονασμῷ τοῦ τ, χόρτος. τὸ χώρημα δύναται, καὶ ὁ χῶρος κατὰ συστολὴν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ τ, χόρτος. λείψαν δὲ χορὸν [99]. τὸν τόπον, καὶ τὸ χώρημα.

Χείρων. κυρίως ὁ κατὰ χεῖρος [100] ἥττων.

Χείρων. ὁ Κένταυρος. ἀπὸ τῆς διὰ χειρῶν θαρατείας τῆς ἐν ταῖς χειρουργίαις, καὶ ῥιζοτομίαις.

Χαράδρα. παρὰ τὰς ῥήξεις τὰς ἀπὸ τῶν φερομένων ὑδάτων, ἢ δι' ὧν χωρεῖ τὸ τῶν ὀμβρων ὕδωρ.

Χαίτη. κυρίως ἡ ἐκτεταμένη θρίξ. παρὰ τὸ κεχύσθαι.

Χάρμη. ἡ μάχη, καὶ εὐθημισμόν.

Χασκάδαι [1]. παρὰ τὸ κεχυσθαι τὴν ψυχήν.

Χέρσες [2] καὶ χείρονες. οἱ διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντες, ὡς καὶ οἱ χερνῆται.

ΖοΧαλίφρων. κυρίως ὁ μεδὲν ἀφρένων. χάλις γὰρ ὁ ἄμαχτος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀραρυίας τὰς φρένας.

Χαῦνος. παρὰ τὸ χαίνω, χανὸς καὶ χαῦνος, ὡς Φαίνω Φανὸς.

ΧΘές. ἀποβολῇ τοῦ σ. ἡ γὰρ ἐχθέστατα [3] ἡμέρα καὶ ἐκτὸς γενομένη οὔτως εἴρηται, χθές.

---

87) τί γὰρ φρονιμότερον τῆς φρενός; φρήν] Haec quomodo emendanda sint, non ego dixerim, nisi quod φρονιμώτερον scribendum est.

88) πεσηχθαι] Lege πεφυσῆσθαι cum Etymologico M. p. 728, 56. Larcher.

89) πόθεν] Melius in Etymologico M. p. 732, 11. legitur πρότερον.

90) πορφυροῦν] Hinc patet, vocabulum ἐρυθρόχρων male esse a *Sylburgio* suppletum in Etymologico M. p. 732, 14. Larcher.

91) Βησαντίνος] In iis, quae *Photius* ex *Helladii* Chrestomathia excerpsit, nihil de ludo Φενίνδα sive Φαινίνδα reperi, neque *Meursius* de Ludis Graecorum in *Ἐφετείῳ* (T. III. Opp. p. 999 sqq.) *Helladii* mentionem fecit.

92) φονὸν] Patet φονὸν legendum esse.

93) πυρὸν] Legendum omnino est πυρρόν. Larcher.

94) ἐφ' ἧς] Lege ἀφ' ἧς, vt est in Etymologico M. p. 725, 43.

95) γενικὴ ἔχει] Vel dele ἔχει, vel lege γενικὴν ἔχει. Larcher. Mihi nihil mutandum videtur.

96) Hinc augeri possunt Fragmenta *Callimachi*. Larcher. Verba ὁ δὲ μήκωνα πατείδεται iam intulit illis fragmentis *Ernestius* p. 574, auctore *Ruhnkenio*, qui de Ionico verbo πατείδαι pro *edere* laudauit *Wesselingii* Dissert. Herodot. p. 97.

97) παρὰ τὸ φόνον] Lege vel παρὰ τὸ φόνος, vel παρὰ τὸν φόνον. Sed talia iam saepius notaui.

98) αὐλὴς ἐν χόρτῳ] Sunt verbo *Homeri* Iliad. *Λ*. 773. Larcher.

99) λείψαν δὲ χορὸν] Sunt et ipsa *Homeri* Odyss. Θ. 260. Optime *Orion* explicat τὸν χορὸν per τὸν τόπον καὶ τὸ χώρημα. Vide *Schollasten Homer.* l. l. Epistolam *Bentleii* ed Hemsterhusium, Tauptum denique ad *Theocritum* in Addendis ad Idyll. XIV. 14. Hac data occasione redarguendus est *Augerus* in *Hesiod* versione. Larcher.

100) κατὰ χειρὸς] Scribo κατὰ χεῖρας. In Etymologico M. p. 736, 30. est κατὰ χεῖρα.

1) Χάσκασθαι, *trahum esse*, est a verbo χάσμαι, *trascor*. Larcher.

2) Χέρσες] Legendum est Χέρσες, quod recte habet Etymologicon M. p. 755, 30. Larcher.

3) ἐχθέστατα] Lege ἐκθύτατα. Nam venit ab ἐκθύω ἐκθύσιος vel ἐκθύτατος, ita vt ἡ ἐκθύτατος ἡμέρα sit *dies praecipitia*. Larcher.

Digitized by Google

Χείρ. ἀφαίρεσις τοῦ ε, παρὰ τὸ ἔχειν, ἐχεῖρ καὶ χείρ.

Χυλὸς. παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυλὸς καὶ χυμὸς, καὶ ἄμφω μὲν ὑγρὰ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγονός, χυμός. ἐστὶ γὰρ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρός. τὸ ἄπεπτον [4]) καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυναμενον· ὡς τὴν ἐν πόαις καὶ σπώραις ὑγρὰν οὐσίαν [5]). χυλὸς καὶ τὸ βίου μαρτυρούμενος. τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἐφθὸν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δὲ ἀνέψητον, ἀσύγχυτον.

Χιτὼν. παρὰ τὸ κεχύσθαι τῷ σώματι.

Χορδὴ. τὸ ἔντερον, διὰ τὸ χωρεῖν δι' αὐτοῦ τὴν ἐδωδήν. ὁμοίως δὲ λέγεται ἡ ναυρὰ τῶν ὀργάνων χορδὴ, διὰ τὸ ἐκ τῶν ὀργάνων γίνεσθαι.

Χελυνὰ. τὰ ὑποκάτω τῶν γνάθων, οἷον χαιλινά τινα [6]) ὄντα, ὅτι χαίνονται [7]) δι' αὐτῶν, ἡ ἐλθοῦσις χώρησιν. Σωφανὸς οὕτως [8]).

Χείλη. τὰ ὑμοῦντα τὸ στόμα, καὶ οἷον ἐχεῖλη [9]), τὰ καλυπτοντα καὶ συνέχοντα τοὺς ὀδόντας· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν τὸν χυλὸν, τουτέστι τὴν τροφὴν λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτὰ πεχύσθαι καὶ μαλακὰ [10]). ἢ παρὰ τὸ ἔλκειν τὸ κεχυμένον ποτόν.

Χεῖρες. ἀπὸ τῆς χρήσεως, ἀσεναεῖ χρήσιες οὖσαι, ἢ χρεῖαι. εὐθεῖα γὰρ τέτχνη προσῆκτει ἄζχα χειρῶν. Ὀρθεύς [11])· χειρῶν ὀλλυμένων ἐρέων τελιεργὸς Ἀθήνη. ἢ χεῖαί τινες εἶσιν, οἷον χερσαῖαι τριήραι [12]). ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ κίνεῖσθαι τοὺς δακτύλους, καὶ διέχειν. καὶ χθραμὸς, ἢ κεχρυνῦα.

Χολάδες. αὐτὸ τῆς κύστεως· ἢ διὰ τὸ κατὰ ῥύσιν διέχεσθαι τὸ χολώδες ἀπὸ τοῦ ἥπατος. οὕτω Σωρανός.

Χορίον. τὸ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον [13]), ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὄν [14]), τὸ χορηγὸν τῶν διατροφόντων.

Χέδροψ [15]). κατὰ συγκοπὴν. χεδροπὸν γὰρ, τὰ τῇ χυρῇ ἀναστόμωσι. τὰ γὰρ ὄστρια αἰδηρίζεται.

Χαμαὶ. παρὰ τὴν χθόνα. ὕθεν, αὐτῇ δὲ χθαμαλῇ [16]). ἡ δὲ χθὼν, πλεονάζει τὸ θ. χθὼ γὰρ ἐστὶ, τὸ χωρῶ. χαμαλὴ οὖν ἐστὶ, καὶ τὸ χαμαὶ οὖν ἀντιθέσει.

Χρῆμα [17]). κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χέρημα.

Χυλὸς. τροπῇ τοῦ κ εἰς χ. κολοὺς γὰρ ἑκάλουν τοὺς ἀποβεβλημότας τὰ κέρατα. κολὸς οὖν καὶ χολὸς, ὃς τὸ κῶλον βεβλαπτται.

Χαίρειν. ὅτε λέγεις τῷ, χαίρειν σοι λέγω· ἤτοι [18]) κατὰ εὐφημισμὸν, αὐτὶ τοῦ πορεύεσθαι σε ἀσπάζομαι, οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει [19]).

Χαλινὰς. παρὰ τὸ χαλᾶσθαι ἀνιεῖσθαι.

Χθὲς. ἤτοι παρὰ τὸ ἡ κεχυμένη γῆ.

Χώρα. ἡ κεχυμένη γῆ· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ [20]).

Χελώνη. κατὰ στέρησιν τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. τὸ γὰρ ν στερητικόν. νωθὴς δὲ τὸ ζῶον.

Χάνη. χοάνη τις ἐστὶ, δι' ἧς χεῖται [21]) τὰ ὑγρά.

Χολιὲς. παρὰ τὴν χώρησιν.

Χεῦμα. παρὰ τὸ ἐκχεῖσθαι.

Χρέος. παρὰ τὸ χρέω, τὸ ὀφλοῦν τὸ ἐνδεῖν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [22]).

Χαίρω. παρὰ τὸ χάω, οὐ συναλοιφῇ χώ, καὶ παράγωγον χαίρω. τὸ διακεχυμένην καὶ ἡδομένην ὄχειν τὴν ψυχήν.

Χάσμα. παρὰ τὸ χῶ, οὗ παράγωγον χάζω, ὁ μέλλων χάσω, κέκτασμαι, χάσμα.

Χαὸς. χῶ, χείω, χαὸς· ὡς ῥαῖω τὸ καίω, ῥαὸς, ἡ λαμπάς. ὀηλοῖ δὲ τὸ χαὸς τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χάσμασι.

Χηλὸς. τὸ κιθαίτιον. χῶ, χείω, χηλὸς, ὡς παρὰ τὸ βῶ βῆσω βηλὸς. χηλὸς δὲ, ἡ χηρεύσα ἕκαστον τῶν ἐντοσθιδίων.

Χημιμὸς. ὁμοίως παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. χῶ χήσω, χῆρος ὁ ἔρημος [23]), ὁ χηρεύσας δυκαίνους διὰ τὸ νεκὸν εἶναι. χῆρος οὖν, καὶ παρώνυμον χημιμός.

Χεὰ καὶ Χειὰ [24]). ὁ Φαλεύς. παρὰ τὸ χέω, οὗ μέλλων μετὰ περισσοῦ τοῦ ἰ, χείσω. ὀηλοῖ δὲ τὸν χωρεῖν δυνάμενον τόπον· οὕτω Φιλόξενος. "Ομηρος [25])· ὡς δ'

---

4) τὸ ἄπεπτον] Legendum puto τὸ δὲ ἄπεπτον. Praecedit enim τὸ μὲν ἐν πέψει — γεγονός. Fortassis etiam paulo ante, pro ἐν αἰσθήσει, rectius legas ἐν ἴψησις, quia opponitur ἀνέψητον.

5) τὴν ἐν πόαις — ὑγρὰν οὐσίαν] Scribendum videtur ἡ ἐν πόαις — ὑγρὰ οὐσία. Nam verba ita cohaerere arbitror: τὸ δὲ ἄπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὡς ἡ ἐν πόαις καὶ σπώραις ὑγρὰ οὐσία. χυλός· καὶ τοῦ κ. τ. λ.

6) χαλινά τινα] Patet, χαλινά τινα reponi debere, vel χαλινά τινα. Conf. Etymolog. M. p. 729, 14.

7) χαίνονται] Vel χαίνουσι legi. χαίνεται.

8) ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανὸς οὕτως] Corruptum esse hunc locum, manifestum est. Fortassis legi possit οὕτως ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανός. Vel, ἡ ἔκθεσις γίνεται Σωρανῷ οὕτως.

9) ἐχεῖλη· quid sit, nescio cum ignotissimis. Comicio scribendum esse ἐείλη. Nam ἐείλαι Κωτίονται ad Hesych. Tom. I. p. 1106. not. 17. interpretatus est latibula foramum, ab εἴλλω, concludo. Larcher.

10) μαλακὰ] Fortassis addendum est εἶναι. Larcher.

11) Ὀρθεύς] Conf. Orphei carmina p. 410. edit. Gesner. item p. 510. edit. Hermann. Nam in utraque editione verba glossae prima, Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως — πολυεργὸς Ἀθήνη, repetuntur.

12) χωρητικαί] Lege χωρητικαί.

13) τὸ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον] Ex Etymologico Gudiano p. 568, 45. legendum censeo τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον.

14) ὡς χορεῖον αὐτοῦ ὄν] Ibidem lin. 46. est ὡς χωρίον αὐτὸ ὂν τῶν διατρεφόντων. Etiam apud Orionem sequens τὸ χορηγὸν rectius abesset.

15) Χέδροψ] Adde ἀπὸ τοῦ χεῖδρον. Vid. Etymolog. M. p. 782, 15. Larcher.

16) αὐτὴ δὲ χαμαλὴ] Sunt verba Homeri Odyss. K. 196.

17) Χρῆμα κ. τ. λ.] Haec auctor Etymologici M. p. 758, 1. ex Orione mutuatus est, auctore non nominato. Larcher.

18) ἤτοι videtur esse explicantis, vt alias ἤγουν. Fortassis etiam paulo post, in vocabulo χῶν, ita interpretandum est, et supra in Τπωπτεύτ.

19) οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει] Haec me non satis intelligere lateor. Fortasse legendum est, οἷον οὐκ ἰδίᾳν αἰτε εἰδέναι προσποιοῦμαι.

20) χωρῶ] Ita scripsi pro χορῶ.

21) χεῖται] Sic pro χύται edidi.

22) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] Vide Bekkeri Anecdot. Graec. Vol. II. p. 553, 4.

23) ἔρημος] Lege ἴρημος. Larcher.

24) Χεὰ καὶ Χειὰ] De hi Vocibus eruditissime egit Valckenarius ad Theocrit. Adoniaz. (p. 291 sq. edit. 2., quem consule. Larcher.

25) "Ομηρος] Locus exstat Odyss. Χ. 17. vnde etiam apud Orionem legi debet οὐδὸς δ' ἀμφοτέρωθι ὁδὸς χέουσα. Larcher.

Digitized by Google

ὡς ἀμβοτέρους ὧδε χείσεται. καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ δ. Καλλίμαχος [26]· οἱ δ' ὥστε ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αἰχένα ἀναίχην.

Χῶρος. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Φιλόξενος οὕτως.

Χορός. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρεῖν. ἐπὶ τοῦ τόπου. Ὅμηρος [27]· λείψαν δὲ χορόν. καὶ μετωνυμικῶς ἐπὶ τῶν συνελθόντων ὀρχηταὶ χορός, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον.

Χάρτης. περὶ τὸ χῶ [28], οὗ μέλλων χήσω. ὥστερ τὸ χῶ διακρούσαι παράγωγον ποιεῖ καὶ τὸ χεῖρον· οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ οὐκεῖ τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν [29]. παρὰ δὲ αὐτὸ τὸ χείρω χάρτης, χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐγγεαφομένων. Φιλόξενος ἐν τῷ παρὰ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Χάρων. παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ χωρῶ. οὕτω Φιλόξενος.

Χῆτος. οὗτος ουδετέρως τὸ δηλοῦν τὴν ἔνδειαν. ὁμοίως παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα. παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζων [30], καὶ χατίζω, ὡς θέρος θερίζω, ἀγαθὸς ἀγαθίζω, ἐξαυτίζω [31]. Φιλόξενος.

Χορτάκαι. παρὰ τὸν χόρτου τὸν παρεβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις. ἢ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμέρων [32] τροφῶν χόρτοις ἐκέχρηντο.

Χείμεθλα. παρὰ τὸ χέω καὶ χεῖμα. ἐν γὰρ τοῖς χειμῶσι τοῦτο συμβαίνει.

Χωρίς. παρὰ τὸ χωρίσω ῥῆμα, ἀποβολῇ τοῦ ῶ τὸ ἐπίῤῥημα ἐγίνετο [33].

Χρωστής. παρὰ τὸ χρῶ, ῥῆμα τρίτης συζυγίας. χῆρος χρῆ. χρήκασι δὲ οἱ τοῦ χήρου καὶ ἐρήμου συγγενῶν οἶκοι [34]· πλησμόνιοι.

Χαλκπάλινα. παρὰ τὸ χαλκῆτε ῥῆμα, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ χαλκπάλινα.

Χειρίων. συγκριτικὸν τοῦ χάριος. ὕστερ παρῆκται ἀπὸ τῆς χειρός, οὕτω χερειότερος. παρὰ τὸ χάριος συγκριτικὸν εἰς ῶ χαρείων, ὡς πλεῖος πλείων. πλεῖος δόμος [35]. καὶ μειὸς μείων, βέος βέων. τοῦ δὲ χερείονος δοτικὴ χερείονι, συγκοπῇ χέρειϊ, ὕστερ διὰ τὴν κακοφωνίαν χέρρι ἔφησί [36]. χάριος εἴρηται ὁ διὰ χειρῶν ἥσσων, αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνάσασθαι δυνάμενος. ὅτε δὲ οὐκ ἦν κακοφωνία, ἐτέρατο [37] τὴν εἰ ΔΦΟγγουν· γαίνατο ἰοχέρεια μάχη [38].

Χαράδρα. παρὰ τὸ χαράσσω, ὡς ἔξω ἔδρα. τὰ γὰρ ὑπὸ σσ καὶ τὸ ζ τῆς αὐτῆς συζυγίας ἐστί.

Χίμαιρα. ἢ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἡ ἔνα χειμῶνα ἔχουσα.

Χερμάδιον. πλεονασμῷ τοῦ μ, χεράδιον καὶ χερμάδιον, τὸ πληροῦν τὴν χεῖρα.

Χλαῦνα. παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Χρώς. χροῦς ἐστίν. ὧδεν τὸ χρόος· τάντες δ' ἐν χροὶ πῆχθεν [39]. καὶ μεταβολῇ τῆς οὖ εἰς ῶ, χρώς, ὡς βοῦς βῶς παρὰ Δωριεῦσι.

Χηλή. ὑπὸ τῶν διονύχων [40] ζώων· σχηλὴ τις οὖσα. παρὰ τὸ διασχίζεσθαι, ὥστερ ὁπλή, αὐτὶ τοῦ ἁπλῆ.

Χαραδριός. ὁ ἡδόμενος ταῖς χαράδραις [41].

ΑΡΧΗ ΤΟΤ Ψ.

Ψάμμος. ἡ παραθαλαττία ἄμμος. παρὰ τὸ ψαύεσθαι ὑπὸ θαλάσσης.

Ψίαθος. πασιάδες τινὲς [42] οὖσαι. παρὰ τὸ πάσσειν. οὕτως ἐν Τηλεμάχῃ τῆς Ἰλιάδος [43] εὗρον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν φησί· ψακάδες, ψιάδες, ψιάθες [44], κατὰ ἀποβολὴν καὶ μετάθεσιν. ὁ δὲ Φι-

---

26) *Καλλίμαχος*] Fragmentum *Callimachi* CCCCXXXVIII. p. 574. feliciter restituit *Ruhnkenius*:

ὃς δ' ὡς εἰ ὀχεῆς ἔφυ αἰόλος αἰχέν' ἀναιχήν.

Vide *Ruhnkenium* dicto loco, et praesertim in Epistola Critica II. p. 189. secundae editionis. *Hesychius*: *Ὀχῆ*· τρωχῇ. ad quem locum *Ruhnkenius* Tom. II. p. 828. not. 22. „Vox eadem fortasse quae χεῖ, ὀχεῖ, χεύῃ, ὀχεύῃ." Locum *Callimachi* aliter corrigit *Toupius* Emendatt. in *Suid.* Vol. II. pag. 253. secundae editionis. Sed audiendus potius est *Ruhnkenius*. LARCHER.

27) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. Θ. 260. Vide supra in voc. *Χῶστος*. LARCHER.

28) *περὶ τὸ χῶ*] Lege *παρὰ τὸ χῶ*. LARCHER. Illud vitium saepissime reperitur in Excerptis ex *Orione*.

29) *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ οὐκεῖ τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν*] Totum istum locum mendis foedatum sic refugio: *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χαίρω, ὅτε ἐπὶ τοῦ σημαινόντου τοῦ χαίρειν, sic et verbum χῶ eo sensu quo est verbum χωρῶ, capax sum, paragogi facit χαίρω, non eo sensu quo significat* gaudeo, *sed* capax sum. Vid. Etymolog. M. p. 732, 23. LARCHER.

30) *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζων*] In Codice est comma post χῆτος, et χρῆμα videtur imitium nouae glossae. Nullo sensu. Non dubito, quin *Orion* scripserit *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζων*. LARCHER.

31) *ἐξαυτίζω*] Lege *ἐξανθὸς ἐξανθίζω*. LARCHER. Ego vero, an *ἐξανθὸς* Graecum sit, dubito.

32) *ἡμέρων*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 758, 2. vbi nunc legitur *χωρίων τροφῶν*. LARCHER.

33) *ἐγίνετο*] Mallem *εἰγίνετο*.

34) *οἶκοι*] Legendum esse *οἶκον*, videre licet ex Etymolog. M. p. 235, 39. LARCHER.

35) *πλεῖος δόμος*] Sunt verba *Homeri* Odyss. Δ. 319. LARCHER.

36) *φησί*] Referas hoc ad *Homerum*, apud quem *χέρρι* legitur Iliad. Λ. 80. Fortasse tamen rectius legas *φασί*.

37) *ἐτέρατο*] Scribendum est *ἐτέρητο*.

38) *γαίνατο ἰοχέρεια μάχη*] Est corruptus locus *Homeri* Iliad. Δ. 400. Legendum omnino est: *ἀλλὰ τὸν αἰὲν γαίνατο, εἰο χέρεια μάχη*. LARCHER.

39) *πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν*] Bursus sunt *Homeri* Iliad. Θ. 298. LARCHER.

40) *ὑπὸ τῶν διονύχων*] Legendum est *ὑπὸ τῶν δισσυγῶν*. Etiam in Etymologico M. p. 733, 14. est vitiosum illud *διονύχων*. et auctor eius hoc etymon tribuit *Oro*, quod reddendum est *Orioni*. LARCHER.

41) *χαραδριὸς*] Repone *χαραδρεύτ*.

42) *πασιάδες τινὲς οὖσαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 742, 45. vbi *πασειάδες* editum extat. LARCHER.

43) *τῇ Ἰλιάδι*] Lege *τῇς Ἰλιάδος*.

44) *ψακάδες, ψαιάδες, ψιάδες*] Legendum videtur *ψακίδες, ψαΐδες, ψιάδες*, si quidem verba *κατὰ μετάθεσιν*, quae se-

Digitized by Google

λέξους Φρείν, ὅτι ψῶ, καὶ παράγωγον ψαῦω, καὶ ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς. ἡ παταλεπτον [45]) τοῦ ὕδατος ἔνδοσις· ὡς λάμπω λαμπάς, ἱάλλω ἱλλάς· ἱλλάειν οὖν ἐβέλοντα βὴ ὀξυπτος ἄγουσιν [46]): ψῶ δὲ ῥῆμα, ὃθεν τὸ ψᾶν. οὕτως ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων Φιλόξενος.

Ψύχος. ἔ ἐστι πνεῦμα. "Ομηρος [47]· ψύχεος ἰμείροντ, ἀντὶ τοῦ πνεύματος. ὅθεν εὐοιπιάτο ὁ Ἐλπήνωρ ἐν τῷ ὑπερώῳ· καὶ ἐν Ἰλιάδι Φησί [48]· ἦκα μάλα ψύξασα. πνεῦμα δὲ καὶ ἡ ψυχή, τὸ πνεῖν ἡμῖν παρέχουσα.

Ψωλός [49]. παρὰ τὸ ἀμφιπεπᾶσθαι κατὰ τὴν ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων, καὶ φύσει [50]) Φυσιῶδες ἐστί. οὕτω Σωρανός.

Ψυχρός. ψύχος ψυχρός [51]. οὕτως ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανός.

Ψωμοί. παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι, καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως [52]. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίᾳ, παρὰ τὸ ψαύω [53]. ἀηλοῖ γὰρ τοῦ ἐπαλοῦς ἄρτου [54]) τὸ ἐλάχιστον Φησί.

Ψιλός. παρὰ τὸ ψῶ, καὶ κατὰ ψῶ [55]). οὗ πᾶν ὃ, τινοῦν ἀπαιτεῖται [56]) καὶ ἀφῄρηται.

Ψάρα. παρὰ τὸ ψῶ ὁμοίως, οὗ παράγωγον ψαῦω. ἑπταεδῆ ἐν τῷ πάσει ὠνηχόμενοι περιέχουσιν [57]) ὁμοίως ἐπὶ τὸ ψαύειν τε καὶ ψηλᾶσαι τὰ πακοηδότα τὰ [58]) αὐτῶν μέρη.

Ψεῦδος. παρὰ τὸ ψῶ, οὗ μᾶλλον ψῶσα, ῥηματικὸν ὄνομα ψεύδος, ὃ μαδαρὸς, παρὰ τὸ πτηψῆσθαι. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ Φησίν, ὅτι ἠηλοῖ τὸ Φᾶ [59]), τὸ εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν ἐκ τινὸς οὐσίας μέρος καθιστάμενον.

Ψηνός ὁ Φαλκηρὸς εἰρηται. Σιμωνίδης. παρὰ τὸ ψῶ, ψῶσα, ψηνός.

Ψῦη. οὕτως διὰ τοῦ ῦ [60]) παρὰ τὸ ψαύω. ψύη, ἡ ἐπιψαύουσα σαρξ, καὶ ἐπιτολλοῦς οὖσα [61]) τοῖς ὀστέοις. οὕτως Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου ἀνοβολῇ [62]) τοῦ ῦ, καὶ τροπῇ τοῦ ὗ εἰς ὄ. ψόδος [63]), ψόδος, ψύθος.

Ψάλλειν. ἐπὶ τῶν χορδῶν, παρὰ τὸ ψῶ, οὗ παράγωγον ψαύω καὶ ψάλλω, παρὰ τὸ διὰ δακτύλων ἁφάπτεσθαι αὐτῶν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Ψιάς. παρὰ τὸ ψίσαω τὸ ποτίζω [64]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς Φησί· τὸ ψείσ σημαίνει τὸ ἐλατοῦν [65]) τὴν οὐσίαν οὐτινοσοῦν ὑποκειμένου. τοιοῦτον καὶ τὸ ψαύω.

τα [66]). Ἀπολλόδωρος μὲν [67]) ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὕσιαν Φησίν. οὕτως ἐν τῷ ἕ τῆς καθολικῆς Προσῳδίας.

---

quuntur, ex vulgari ratione sunt explicande. Sed fortassis illa interpretanda sunt *mutatione literae*, non vero *transpositione* et *permutatione literarum*. Nimirum ex ψασιδὸς, ἀπψδὸς fit ψασιδὲς, deinde μεταθέσει, id est, *mutatione prioris alphae*, fit ψασιδεὺς. Sequitur nomen μεταθέσεως apud *Orionem* eo sensu repertur. Sic in voce Ἀσφάραγον dicit: δύναται δὲ τὸ ασφαραγεὺν μετάθεσιν ἔχειν τοῦ α εἰς φ. Larcher. Etiam in Etymologico M. saepe haec notio subiecta est nomini μετάθεσις. Locos indicavit in Indice Graeco *Sylburgius*.

45) παταλεπτὸν] Mollem disiuim scriptum, κατὰ λεπτὸν, quanquam verbum παταλεπτολογεῖν Graecum esse constat.

46) ἱλλάειν — ἄγουσιν] Est versus *Homeri* Iliad. N. 572. In *Orionis* Codice oscitantia librarii scriptum erat ἱλλάειον. Larcher.

47) "Ομηρος] Locus exiet Odyss. K. 555. Eundem attulit auctor Etymologici M. p. 743, 52. sed in suo Codice legerat φρείης ἰμείροντ. Larcher.

48) ἐν Ἰλιάδι Φησί] Locus est Iliad. T. 440. Larcher.

49) Ψωλὸς] Legendum est Ψαλῆ. Sed fortasse dicitur etiam ψωλὸς ψαλιδὸς.

50) καὶ φύσει] Deest ὅτι, vt sit καὶ ὅτι φύσει. Larcher.

51) ψῦχος ψυχρὸς] Legendum est φῦχος ψυχρὸς ψυχρός. Nam ψυχρὸς non potest esse ψυχρὸς per syncopen. Vide Etymolog. M. p. 744, 39. Larcher.

52) τὰ ψιχία ὁμοίως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. pag. 744, 46. in quo nunc legitur τὰ ψιτυτὰ ὁμοίως. Larcher.

53) παρὰ τὸ ψαύω] Lege παρὰ τὸ ψῶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 744, 47. Larcher.

54) τοῦ ἐπταλοῦ ἄρτου] Optime *Orion*. Nam ἑπτάλοις est *integer*. Pessime in Etymologico M. p. 744, 47. et nullo sensu reperitur αὐτοῦ τοῦ ἑπτάλοῦ, pro quibus lege ἄρτου τοῦ ἑπτάλοῦς. Larcher.

55) κατὰ ψῶ] Lege saltem κατψῶ, quod habes in Etymologico M. p. 742, 35. Sed nullus dubito, quin legendum sit κατψιλὸ. Larcher.

56) ἀπαιτεῖται] Lege, vt in Etymologico M. p. 742, 36. est, ἀπῄρηται. Larcher.

57) ἐν τῷ πάσει ὠνηχόμενοι περιέχουσιν] Puto ex Etymolog. M. p. 744, 1. legendum esse: οἱ τὸ πᾶσει συνηρημένοι ἔχουσιν. In Excerpta ex *Orione* p. 617, 34. non minus bene legitur ἐνηγόμενοι.

58) τὰ πακοηδότα τὰ αὐτῶν] Hoc alterum τὰ dele.

59) τὸ φᾶ] Legendum est τὸ ψῶ, vt cuincunt reliqui. A ψῶ inusitato fit ψῆμι ἔψην, et abiecto augmento, ψῆν. Vid. *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 678. Larcher. Conf. Etymolog. Gud. p. 573, 18. e quo ipso loco mallem τινὸς μείζονος οὐσίας apud *Orionem* quoque legere.

60) διὰ τοῦ ῦ] Lege διὰ τοῦ υ.

61) ἐπιπολλοῖς οὖσα] Lege cum Etymologico M. p. 743, 15. ἐξ ἐπιπολῆς οὖσα, vel minore mutatione, ἐπιπολὺ οὖσα. Larcher. ἐπιπολὺ habet Etymologicon Gudianum pag. 575, 13.

62) ἀνοβολῇ κ. τ. λ.] Pertinet ad nouem glossam, cuius desit initium. Lege Ῥεῖδος· τὸ ψαῖδες, ἀνοβολῇ κ. τ. λ. vt fere est in Etymologico M. p. 743, 12. Larcher.

63) ψάδες] Lege ψεῖδες. Larcher.

64) παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίζω] Vel παρὰ τὸ ψίω τὸ ποτίζω legendum est, vel παρὰ τὸ ψίσω τὸ ποτίσω. Larcher.

65) ἐλατοῦν] Scribe ἐλατοῦν. Larcher.

66) τα] Glossa suo loco mota est, et legi debet Ἴστα. Vid. Etymolog. M. p. 748, 6. et quae *Orion* ipse infra habet in voc. Ἴστα. Larcher.

67) Ἀπολλόδωρος μὲν] Particula μὲν requirit particulam δὲ, et glossam esse inutilem indicat. Auctor Etymologici M. loco laudato citat *Apollodorum* nude. Hinc *Heynius* ad *Apollodori* Fragmenta p. 1107. hanc glossam retulit ad librum περὶ Ἐτυμολογιῶν. Sed reiterenda est ad librum sextum Prosodiae universalis, cuius libri nemo alius meminit. Larcher.

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὦρες. αἱ γυναῖκες. Ὅμηρος [68]· ἀμυνέμεναι ὥρεσσι. ἀπὸ τοῦ ὑαρίζειν, ἢ συναγωγὰναι βοσσίη [69]. ἐνθεν καὶ συνωρίς· παρὰ τὸ συντρέμεσθαι. ἐστὶ δὲ ὅαρ, καὶ ὑπέρθεσις ὥρ. συναλοιφὴ ὧρ [70].

Ὦτυεν. ὠμᾶλει ἐν τῇ συνουσίᾳ. ἀπὸ τῆς ὀτὸς, ἢ παρὰ τὸ ἔπεσθαι αὐρί. ἡ τροπὴ τοῦ μ εἰς π ὤμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι [71].

Ὦρος [72]. ὁ ἐνιαυτός. παρὰ τὸ τὰς ὥρας, ὅ ἐστι τὰς τροπάς, ἃς περιέχει.

Ὠλύσπατο. ὠργίσθαι [73]. παρὰ τὴν ὀδύνην· ἢ ἐστι παρὰ τὸ ἕδω. οἱ γὰρ χολούμενοι πρότερον ἑαυτοὺς ὀδυνώμενοι κατεσθίουσι.

Ὡραικίαν [74]. παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι τὴν ὥραν, τουτέστι τὴν μορφήν. ἀπὸ τοῦ ὠχρίαν [75]. σημαίνει δὲ τὸ λευκοψυχεῖν.

Ὠμόν. τὸ μὴ μεταβαλλόμενον ἐς πέψιν. ὡς καὶ τὴν ἐξω τροζὴν ὠμὴν λέγομεν, οὔτε ἀψημένην, οὔτε ὠπτη-20 μένην, ἢ ὡς Φιλόξενος τὸ ὠμὸν αἰρῆσθαι φησὶ τὸ ἐν ταυτότητι μένον, παρὰ τὸ ᾧ τὸ ὑπάρχω, οἷον τὸ ἐν ταυτότητι ὑπάρχον καὶ μὴ μεταβληθέν.

Ὡλίνει. αἱ χεῖρες. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ὀλοῦσθαι [76] τὰς πράξεις, τουτέστι, πληροῦσθαι. οὕτω Σωφρονίδης.

Ὦπτες. οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς θεωρηταί [77]. οὕτεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ [78] τὸ ὄνομα. ὑπώπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τελούμενα. ὡς δέ τινες, ὦπες, ὅτι σὺν καὶ τρήματι δύλασαι. Σαραπίδος.

Ὦπτα. Ἀπολλόδωρος [79] μὲν, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσφαν· οἱ δὲ, ὅτι ὧν ὠθεῖται ἡ Φωνή· οἱ δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς τ. ὠπτά τινα ὄντα, παρὰ τὸ ὀπας ἔχειν· ἢ παρὰ τὸ δέχεσθαι τὴν ὀπα, ὅ ἐστι Φωνήν. Ἡρακλείδης.

Ὠχρος. χροῦς, χρὼς [80], ἄχρους. ἐστὶ δὲ ὁ κακόχρους ὑπέρθεσις [81] τοῦ ὅ, ἄχρους. συναλοιφῇ τοῦ ὁ καὶ ἃ εἰς ὦ, ἄχρος.

Ὥρα. ἡ τροπὴ, παρὰ τὸ ὁρῶν καὶ Φυλάττειν τεταγμένως τὸν ἴδιον καιρόν.

Ὠμος. παρὰ τὸ ᾱ τὸ ὑπαρκτικὸν. ὁ ὑπομένων τὰ βάρη ἰσχυρῶς. καὶ παρὰ τὸν οἴσω μέλλοντα. ὑφ' οὗ Φέρεται τὰ βάρη καὶ τὰ Φορτία. οἴσω οἶμος, καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω, ὦμος. ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀγκὼν ἀγκωνὴ ἴδει λέγεσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς οι, ἀγκοίνη. τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ θοίνη. ὦθ τὸ τρίζω, ὁ μέλλων θώσω, θώνη ἴδει, καὶ λέγεται θοίνη.

Ὦταν. ἐτῆς [82]· ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς Φίλος. παρὰ τὸ ἐτάειν, παράνυμον ἐτᾶν, καὶ ἐτᾶν μεταθέσει τοῦ η εἰς ᾱ, ὡς Ἐρμῆς Ἑρμᾶν. ἐτᾶν ὀηλοῦν τὸν συνήθη. ἐδῆς οὖν ἐστι, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς η, ἐτῆς καὶ ἐτᾶν, Ἑρμῆς καὶ Ἑρμᾶν. οἱ δὲ βούλοντες συναλοιφὴν τοῦ ᾰ ἐτᾶν καὶ ὦταν.

Ὠρολογεῖν. λέγειν τὸ μετρεῖν [83]. ὡρολογεῖον οὖν, ἐν ᾧ τας ὥρας μετροῦμεν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου [84].

---

68) "Ομηρος] Locus est Iliad. E. 486. Larcher.

69) ῥοσία] Legendum fortassis est ἀνδρί. Vid. Etymologd. M. p. 767, 37. Larcher. Potius ἀνδρᾶσι, quod habet Etymologd. Gud. p. 580, 49.

70) παρὰ τὸ συντρέμεσθαι — συναλοιφὴ ὧρ] Haec referens auctor Etymologici M. p. 747, 40. dicit: ὁ δὲ Ἥρωσ λέγει. Scribe vero ὁ δὲ Ἥρων λέγει. Larcher.

71) ἡ τροπὴ τοῦ μ εἰς π ὤμυεν, παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι] Cum Etymologico M. p. 746, 2. legendum est: ἡ παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι, ὤμυεν. καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς π. Larcher. Etiam glossae initium scribi debet "Ωτυεν. [Sed v. Porson. ad Odyss. Δ. 798. G. H. S.]

72) "Ωρος] Melius scribitur Ὧρος. Pro sequentibus, παρὰ τὰς ὥρας, magis Graecum esset παρὰ τὰς ὥρας. qualis saepius notati.

73) ὠργίσθαι] Legendum est ὠργίσθη. Vid. Etymologd. M. p. 744, 2. Larcher.

74) Ὡραικίαν] Vel Ὡραικὸν vel Ὡραικίζω legendum puto.

75) ἀπὸ τοῦ ὠχριᾶν] Lege ἀντὶ τοῦ ὠχριᾶν, vt est in Etymologico M. p. 747, 39. Larcher.

76) ὀλοῦσθαι] In Etymologico M. p. 745, 38. legitur ὁλοῦσθαι cum leni spiritu. Sed optime vidit *Sylburgius*, scribendum esse ὁλοῦσθαι aspirate, vtpote ab ὅλος. Larcher.

77) τῆς ψυχῆς θεωρηταί] *Basilus* ad *Gregor.* de Dialectis p. 280. sq. edit. *Schaefer.* vbi totam *Orionis* glossam attulit, habet etiam verba Etymologici MS Sorbonici, cum *Orionis* verbis alias fere consentientia, nisi quod ibi, vt in Etymologico M. p. 746, 4., legitur: τῆς ψυχῆς, ἢ' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. Atque sic apud *Orionem* quoque reponendum esse, docte indicat *Schaeferus* loco laudato.

78) παρὰ τῷ βίῳ] hoc est, *secundum vulgarem vsum.* Larcher. Vid. de hac formula quos *Basilus* et *Schaeferus* l. l. laudarunt.

79) Ἀπολλόδωρος] Vide supra in voc. τα ad calcem literae Φ. vbi addit *Orion*, e quo *Apollodori* opero haec mutuatus sit. Larcher. Vid. paulo ante, not. 67.

80) χρώς] Omnino legendum est χροὸς vel χρόος. Larcher. In Excerpis p. 617, 27. est χροὸς, χρόος, ἄχροος.

81) ὑπέρθεσιν] Videtur praepositio μετὰ deesse. Larcher. Nisi mala legere ὑπερθέσει. Atque sic habent Excerpta l. l.

82) Ὦταν et ἐτῆς] Alias scribitur Ὦτᾶν et ἐτᾶς, vt in Etymologico M. p. 748, 11. Conf. *Maittaire* de Graecae linguae Dialectis p. 118. et p. 571. et *Apollon.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 569. et 570.

83) λέγειν τὸ μετρεῖν] Hac notione verbum λέγειν inuenitur apud *Homerum* Odyss. Δ. 451. λέκτο δ' ὀρίθμιον, ἐν δ' ἑκάστῳ πρώτοισι λέγε πήγεον. Nam poeta, optimus sui interpres, versu 411. dixerat: φῶκαι μέντοι πρώτον ἀριθμηθεῖσι. Larcher.

84) ἐν Γλώσσαις Ἡροδότου] Innuere *Orion* videtur hunc locum *Herodoti* II. 109. πόλων μὲν γὰρ, καὶ γνώμονα, καὶ τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρ' Βαβυλωνίων ἐμάθον Ἕλληνες. quem locum interpretandum susceperat *Apollonius.* Larcher.

Digitized by Google

Ὤλκα. ἰαμένω κατὰ ὤλκα [85]). παρὰ τὸν ἕλκω ἀέλλοντα, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἕλξ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ὤλξ.

Ὦμοι. Φεῦ μοι. παρὰ τὸ οἴμοι σχεδιαστικὸν ἐπίρρημα, τροπῇ τοῦ ο εἰς ω· οἴμοι, ὤμοι. σὺ γὰρ, ὡς τινὲς, ὦ ἐμοί, καὶ συναλοιφῇ ὦμοι. πῶς γὰρ τῇ δοτικῇ ἐκφέροιτο εὐθεῖα, ὦμοι ἐγώ [86]).

Ὠμηστής. παρὰ τὸ ἔδω, ὄνομα ῥηματικὸν ἐτῆς, ὠμιστῆς, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η, ὠμηστής [87]).

Ὥρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν, ὅρα καὶ ὥρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν τὰ μέρη τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Τέλος
τῶν Ἐτυμολογιῶν Ὡρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας.

---

85) *ἰαμένω κατὰ ὤλκα*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *N.* 707. Larcher.

86) *ὦμοι ἐγὼ* passim legitur apud *Homerum*. Larcher.

87) *ἐτῆς, ὠμιστῆς, — ὠμηστής*] Legendum est *ἰστῆς; ὠμιστῆς, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η, ὠμηστής*. Nam *ὠμηστὴς* deducitur ab *ἴδω, ἴσω, ἦκα, ἦσμαι, ἧσται, ἰστῆς*. Vid. Etymolog. M. p. 745, 5. Larcher.

Digitized by Google

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO MMDCX. DVODENIS SCRIPTO

Folio 194. verso lin. 7. vsque ad Folii 202. recti lin. 2.

Περὶ ἐτυμολογιῶν κατὰ στοιχεῖον ἐκ τοῦ [1]) κατὰ

Ω Ρ Ι Ω Ν Α Τ Ο Ν Θ Η Β Α Ι Ο Ν.

Ἐτυμολογία ἐστὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ πράγματος ὀνομασίας εὑρίσκειν τὴν αὐτοῦ [2]) ἀρμυείαν· καὶ τὸ διὰ τί οὕτως ὀνομάζεται· οἷον τε λέγω [3]) Θεὸς οὖν [4]) λέγεται διὰ τὸ θεωρεῖν τὰ πάντα. θεᾶν καὶ θεοὶ οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ τοῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν.

Ἅγαθὸν δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν, ἤγουν ἐθ' ὃ ἄγαν θέομεν ἤτοι ἐφιέμεθα.

Ἀγλαΐ· παρὰ τὴν αἴγλην [5])· ἐφ' οἱ τις [6]) ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται.

Ἄγγελος εἴρηται παρὰ τὸ εἰς ἀγγελίαν πέμπεσθαι ἀπὸ Θεοῦ ἐπὶ γῆς· ἢ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς ἄνθρωπον· διὰ τοῦτο καὶ εὐαγγελιστὴς εἴρηται διὰ τὸ εὐ ἀγγέλλειν ἡμῖν, ἤγουν καλόν· τὸ γὰρ εὖ, καλόν ἐστι.

Ἄνθρωπος λέγεται διὰ τὸ [7]) ἄνω θρεῖν, ἤγουν ὁρᾶν. ἢ πάλιν τὸ ἀνορθροῖ [8]) περιπατεῖν.

Στάσις ἀναστάσις [9]) ἤγουν πάλιν ἀνάστασις.

Ἀναγνωσις· πάλιν γνῶσις. τὸ αὖθ, πάλιν [ἐστίν] [10]).

Ἀναγραφή· πάλιν γραφή.

Ἀσκησις· διὰ τὸ αἰς ἀσκοῦσθαι τὸν ἀσκητήν. ὅρος δὲ αὐτῆς ὁ πόνος τῆς μαθήσεως.

Ἀσθένειαν [11])· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν.

Ἀσωτία· τὸ μὴ ὂν ἐν ἡδῇ [12]) σωτηρίαν. σωτὴρ γὰρ τὸ σῶον τηρεῖν.

Ἀταξία· τὸ μὴ ὂν ἐν τάξει καλῆς [13]).

Λιγυκλός· ὁ ἀγγὺς τῆς ἁλός, ἤγουν τῆς θαλάσσης.

Ἄμειρον· τὸ παράπηρον [14]).

DIVERSITAS LECTIONIS

IN CODICE REGIO CCCCLXIV. QVI EST FORMAE MAXIMAE

a Folio verso 80. lin. 8. ad Fol. 84. rect. lin. 5.

1) κατὰ στοιχεῖον πρὸς τὸ ἐξ αὐτῶν γινόμενον πολλὰ [sic] (πολλάκις) τὰ ὀνόματ (ὀνόματα) τῶν πραγμάτων ἐκ τῶν κ. τ. λ. quae lectio et plenior est et melior, et a vitiosa scriptura discesseris.

2) αὐτοῦ deest.

3) ἐς λέγω. Vnde legerim εἰ λέγω.

4) οὖν deest, ac deesse debet.

5) ἴγλην.

6) ἐφ' οἷς τις. Atque sic legendum est.

7) διὰ τὸ ἄνω ὁρεῖν. Malem διὰ τὸ τὰ ἄνω ὁρεῖν, nisi quis e *Platonis* Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. praeferendum putat διὰ τὸ ἀνοθρεῖν. vel ex *Orione* διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. quod vtique videtur esse rectius.

8) ἀνορθροῖ neque male. Legendum puto: ἢ παρὰ τὸ ἀνερθρον ἴχειν τὴν ὄπα· ἢ παρὰ τὸ ὀρθὸν περιπατεῖν.

9) ἀνάστασις· ἀναστάσις. pessime. Lego: *Ἀνάστασιν, ἤγουν πάλιν στάσις.*

10) Ita legendum puto. Dicit enim Grammaticus, αὖθ idem esse quod *πάλιν*. In Codice 2610. est *ἀπαπάλιν*, in Cod. 464. *ἀπάπαλιν*.

11) *οὐδένειαν.*

12) *μὴ ὂν εἰς.* Deinde legendum puto *σωτὴρ γὰρ ὁ σῶον ἐργῶν.*

13) *ὂν ἐν τάξει καλεῖ.* Nempe *καλῇ* scribendum est.

14) *παράπαιρον.*

Digitized by Google

'Ανεβλόσις· διὰ τὸ ἄνω βάσις, ἤγουν πάτησις.
'Αμβλίβλωστρον· διὰ τὸ ἀμβλιβάλλεσθαι [15].
'Αρχων· ὁ ἄρα ἔχων, ἤγουν πάντας ἔχων [16].
'Αστεπόκος· διὰ τὴν τοῦ ἔριου ἕξιν [17] κτένων.
'Ανεξικακία· διὰ τὸ ἄνισθαι [18] τὴν κακίαν.
'Αρετὴ λέγεται γὰρ τὸ ἀρέσκει [19]· ἡ ἀρετὴ ἐν οἷσ ἀρέσκεσθαι.
'Ακεστὸν ἐστι τὸ ἰάσιμον· παρὰ τὸ ἄκεσθαι καὶ ἀνίπεσθαι τὸν ἀξεράστυτον [20].
"Αχος· ἀπὸ τοῦ μὴ διαχείσθαι· ὕδωρ καὶ τὸ χειρίνιτο παρὰ τὸ διαχεῖσθαι.
"Αλεγον· διὰ τὸ ἄμεινον [21] τοῦ λόγου.
'Αμάραντον· παρὰ τὸ ἀμαραίνειν, ὅτι οὐκ ἐξ τὰ παρὰ πεφυκότα [22] αὐτῷ μαράνεσθαι [23].
'Αρουρα· παρὰ τὸ ἄρα εἶσθαι [24] αὐτὴν γεωργούμενην [25]. κυρίως δοῦσ ι γροσπαραν καὶ ὅρωσιν ἐκπτηδείαν [26].
'Αγέρωχος· ὁ ἀγγῶς [27] αὐχῶν.
Αἰπόλος· παρὰ τὸ αἰγοπόλους ἤγουν αἶγας βόσκειν [28]· ἢ ὁ παρὰ τοῦ [29] αἶγη κλυόμενος [30], ὅ ἐστιν ὄρη.
'Αμριτον· τὸ ἀδιακρῆστον [31].
'Αυηθον· διὰ τὸ ἔνω θεῖν, ἢ διὰ τὸ [32] ἐν τάχει αὔξησθαι [33].
"Ατεκνος· ἄθολος [34]. θόλος γὰρ ἡ τέκνη.
'Αρνεῖσθαι· διὰ τὸ ἐρισθαι [35] τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει.
'Αράχνη· παρὰ τὸ ἀναρριχᾶσθαι ῥῆγται καὶ [36] παρὰ τὴν ὑφοῦσαν [37].
'Αμᾶν ἡμῖσθαι ἐπὶ τοῦ ὀηρίζειν παρὰ τοῦ ὁμοῦ ἐπισπᾶν [38].
'Ακτὴ· παρὰ τὸ κατάγνυσθαι [39] τὰ κύματα.
'Αγνεία· παρὰ τὸ ἀγανίαν εἰς τὸ καθαρεύειν.
'Αγνεία [41]· παρὰ τὸ ἀγανίαν [42] εἰς τὸ καθαρεύειν.
'Αμπελος· παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν [43].
'Αρπ· ἀγνεία.
'Αρπ· παρὰ τὸ αἴρειν κακῶς [44].
'Αλύειν· παρὰ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἐμπλάνη [45] ἔχειν τὴν ψυχήν.
'Αρκιος· ὅτι ἀπὸ τῆς ἔρκτου ἤγουτο [46].
'Αχλὺς· ἡ ἄγαν ὑηλοῦσα [47] καὶ ἀκομμύντουσα.
'Ανεμοι· ἄμενοί τινες [48] ὄντες· κατὰ μετάθεσιν [49] στοιχείου· οἷς ἄνεμι ὁ οὐχπρεμοῦντες [50]· ἕως οὐδ' ὧν [51] τὸ αὐτὸ μένοντες.
'Αγρὸς· παρὰ τὴν ἄγραν.
'Ανεμος· διὰ τὸ ἀνωμάσθαι καὶ πάλιν ψυσᾶν [52].
'Αὴρ· διὰ τὸ ἀείρειν [53], ὅ ἐστι κουφίζειν.
'Αστὴρ· διὰ τὸ ἄστατον ἔχειν τὸν δρόμον.
'Αγθων· διὰ τὸ ἀεὶ ἄθειν.
'Ανανθᾶν· διὰ τὸ αἰκίζειν [54] ἤγουν πλήττειν.
'Αστραπή· διὰ τὸ ἀστάτως [55] καὶ ῥᾴον παύεσθαι.
Αἰνέλος· ὁ ἐκ τὰ αἶνη [syllaba αἴ ex rasura] πολυόμενος, ἤ ἐστιν ὄρη [56]· οἷον αἰπολέλος [57]· ἢ ὁ παρὰ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος· οἷον αἰγοπόλος [58].
'Αβρωστος· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥώσιν.
'Αοθυνὴς· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σθένος.
Βίος λέγεται διὰ τὴν βίαν· διὰ ταῦτο καὶ βίλος διὰ τὸ βίαν [59] βάλλεσθαι.
Βίβλος· διὰ τὸ τοὺς βίους βάλεσθαι [60]· ἐν αὐτῷ· ἢ διὰ τὸ βαβαὶ· ἢ διὰ τὸ βίβιον [61] [syllaba βι ex emendatione.]
Βωμός· διὰ τὸ βαίνειν τὸ αἷμα ἐν αὐτῷ.
Βοβρυχὴ· διὰ τὸ βραχέως ἐσθέζει [62] καὶ χέεσθαι.
Βοτάνη διὰ τὸ βιαίως τίνεσθαι [63], ἤγουν αὔξειν [64].
Βάπτισμα λέγεται διὰ τὸ τοῦ βίου πταίεμα [65].

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLXIV.

15) ἀμφιβάλλεσθαι.
16) ὁ ἄρα ἔχων· πάντωσ ἴχων. Fortassis ex Etymologico Gudiano p. 82, 35. legendum est ὁ ἀρχὴν ἔχων, ἤγουν πάντα ἴχων.
17) ἴχου deest.
18) ἄνεσθαι] Patet ἀνίεσθαι esse rescribendum.
19) ἀρέσκειν τῇ ἀληθείᾳ τὸ γινόμενον.
20) Lege ἀκέσασθαι· καὶ ἀνίκητον τὸ ἀθεράπευτον. Vid. Etymolog. Gud. p. 25, 12. Caeterum glossas Ἀκεστὸν et Ἄχος non habet Codex 2610.
21) ἄμεινον. recte.
22) παρυπαρκτὸν.
23) μαραίνεσθαι.
24) τὸ ἀρεύεσθαι. Scribe τὸ ἀρωσύεσθαι.
25) γεωργουμένην.
26) ὀηρίσι δὲ ἡ πρὸσ σπορὰν (Lege σπορὰν) καὶ ὅρωσιν ἐπιτηδεία.
27) ἄγαν.
28) Malim βόσκων.
29) τὰ αἴπη.
30) γλυόμενοι. pro quo scribendum videtur εἰλυόμενοι.
31) διαχωρίστον.
32) τὴν.
33) αὔξησιν.
34) ἀτέκνωσ· ἀβόλωσ.
35) εἰρεσθαι.
36) ἀβλιτάσθαι εἰρητα Ϥ.
37) ὑφαιότητα.
38) Haec glossa exet Codex 2610. Legi potest: Ἀμᾶν, ἡμῖσθαι· ἀπὸ τοῦ θωρίζειν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.
39) κατεάγνυσθαι.
40) Tota glossa deest.
41) Ἀγνεία.
42) ἀγανίαν, unde facile fit ἀγανῶν. Neque enim placet Etymolog. Gud. p. 5, 36. ἀγανίαν, ὁ ἐστι καθαρεύειν.
43) πελάζειν. Vid. not. 34.
44) Nisi κακῶς in χεῖρας mutare vis, pro αἴρειν scribe εἴρειν vel ἐρεῖν.
45) ἐν πλάνῃ.
46) Deest haec tota glossa.
47) Scribe κλύουσα.
48) τινες deest.
49) μετὰ θέσι.
50) οἱ αἰνεὶ οἷς ῥημοῦντες. Sequens ἴως delendum est.
51) οὐδέν. Sed lege οὐθ' ὧν τῷ αὐτῷ μένοντες.
52) φυσᾶν. Scribe ψυσᾶν.
53) εἴρειν. Verum videtur αἴρειν.
54) αἰκίζειν. Sic paulo ante (not. 43.) πελάζειν.
55) ἀστάτωσ.
56) πωλούμενοσ ἃ ἐστιν ὄρη.
57) ἐκποπόλος.
58) αἰγοπόλος· συμπεριλαμβανομένων ἐξωθεν καὶ τῶν προβάτων.
59) βίᾳ. Placeret, si legeretur διὰ τοῦτο καὶ βιὸς τὸ βίλος διὰ τὸ βίᾳ βάλλεσθαι.
60) τοὺς αἰ βάλλεσθαι.
61) βίβιωσιν.
62) βορᾶσθαι χέεσθαι.
63) τίνεσθαι. Scribe τείνεσθαι.
64) αὔξειν. Scribe αὐξειν.
65) τὸ τοῦ βίου πταίσματα.

Digitized by Google

Βαΐν 66)· διὰ τὸ βίαν τέλλεσθαι 67).
Βουσός· διὰ τὸ βαίνειν τὴν ἄνω.
Βορβάς· ἴσως διὰ τὸ βίᾳ βαίν καὶ βάσεσθαι 68).
Βροντή· ὡς οὖσα βαρεῖα τῇ Φωνῇ.
Βοῦς· διὰ τὸ βίαιον 69) τῆς δυνάμεως.
Βέλος· ὅτι βαλλόμενος λύεται.
Βάρδων 70)· παρὰ τὸ τὰ βαρεῖα 71) δύνασθαι.
Γάμος· διὰ τὸ τὴν 72) γῆν ἅμα γίνεσθαι.
Γῆν· διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ αὐτῆς εἶναι.
Γραφεῖον 73)· διὰ τὸ ἐντυπᾶσθαι ὧν 74).
Γηροκομεῖον· διὰ τὸ τοὺς γέροντας μένειν.
Δημοσθένης· διὰ τὸ 75) εἶναι τοῦ δήμου σθένος, ἤγουν δυνάμις.
Δημιουργος· ὁ δεισιμαίνος τὰ ἔργα ἡ ἤγουν ποιῶν.
Δέκρυον· ὡς ἐκπίπτον τὸ ἐκ δέους ἢ ὀδύντος 76) ἐκκριθύμενον.
Δειλία· ἐκ τοῦ δέους λέγ.
Δίκιός 77) ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ τὸ δίκαιον ἀγαπᾶν.
Δημοκράτης· ὁ τὸ 78) δῆμον κρατῶν.
Δικανικὸς· διὰ τὸ τὰς δίκας νικᾶν 79).
Δαπάνη 80)· τοῦ δέυντος πανία ἤγουν ἐλάττωσις.
Δράκων· διὰ τὸ δράσασθαι 81) κακῶς.
Διδάσκαλός ἐστιν ὁ δίδους τὸ καλόν.
Δένδρον· διὰ τὸ δένυτως τέρασθαι 82).
Δόλος ἐστὶ διὰ τὸ ἐσλεκτζειν.
Ἐκκλησία· διὰ τὸ ἐκλελεγμένον εἰς ἕν.
Ἐντίμιον· τὸ ἐπὶ τιμῇ ὑπάρχον 83).
Εὖρος· διὰ τὸ πλατύ· εὖρος γὰρ πλάτος 84).
Ἑξόδιον 85)· διὰ τὸ ἔξω ὂν 86) βίου.
Ἑρμῆς· διὰ τὸ ἑρμεῦσ 87) ἤγουν ἑρμηνεύειν.
Εὐκτήριον· διὰ τὸ τὸ καλὸν τηρεῖν 88).

Εὐχή 89)· διὰ τὸ εὖ ἤγουν καλὸν ἔχειν.
Ἐνυτίνιον· διὰ τὸ ἐνύστιν καὶ μόνον 90).
Ἑστέρας 91)· ὁ τῆς ἑώας ἤγουν τῆς πρωΐας πέρας.
Ἐρκτεῖον· διὰ τὸ ἐρτεσθαι πάνυ 92).
Ζωγράφος· ὅτι ζῶα μιμούμενος γράΦει.
Ζώον· διὰ τὸ ἐκ ζωῆς 93).
Ἥλιος· διὰ τὸ εἱλεῖσθαι τῷ δρόμῳ· ἢ διὰ τὸ ἴεσθαι ἤγουν Φέρεσθαι ἄνω.
Θυσιαστήριον· διὰ τὰς 94) θυσίας τηρεῖν.
Θυμιατήριον 95)· διὰ τὸ θυμίαμα τηρεῖν.
Ἱατρεῖον· διὰ τὸ τὴν ἴασιν τηρεῖν.
Ἱέραξ· διὰ τὸ ἴεσθαι ἤγουν Φέρεσθαι τῷ ἀέρι ῥᾳδίως 96).
Ἱερεύς· ἀπὸ τοῦ ἴεται 97)· ῥᾴον τὸ εὖ, ἤγουν Φέρει εὐχάρως τὸ καλόν.
Κόσμος 98)· διὰ τὸ κεῖσθαι ἅμα.
Κανθήλιον 99)· διὰ τὸ ἄθλον ποιεῖν καὶ Φαίνειν.
Κοινωνία· διὰ τὸ ἐνίζεσθαι καὶ 100) ἀλλήλοις, ἤγουν ἓν εἶναι.
Καλαμάριν 101)· διὰ τὸ τοὺς καλάμους αἴρειν 102).
Κότρος· τοῦ κόκρου 103) ἡ ἐξ οὗ ἡ ἐρῦσις.
Κόμην 104)· διὰ τὸ κομᾶν ἤγουν θάλλειν τὴν τρίχα. τὸ κο μικρόν.
Κάτηλος· πηλὸν τὸν οἶνον λέγουσιν Ἴωνες, τὸν πάλλοντα καὶ βλαπτοντα τὰς Φρένας.
Κτῆνος· διὰ τὸ κτένεσθαι ἤγουν σΦάζεσθαι.
Κύων 105)· εἰς τὸ κράζειν ὤν.
Κάμηλος· διὰ τὸ κάμνειν μέλη 106).
Κινωδές 107)· ὁ μονὸν ἑαυτῷ ἡδυπθν.
Καινωδός· ὁ κενὸς αἰδοῦς 108), τὸ κεῖ καὶ τὸ ναι δί-
Φθογγος.
Κώλυσις· διὰ τὸ κωλύειν τὸν σκοπὸν τοῦ καλοῦ.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

66) Lege *Βάϊν* vel *Βαΐ*. Fortasse tamen etiam *βαΐν* in usu fuit.
67) *βίᾳ τέλλεσθαι*.
68) *βάσεσθαι*. Etymolog. Gud. p. 111, extr. *βία αὖχεν*. *ἢ ὁρίσεσθαι*. Casterum in Codice 2610, scriptum est *ἰουσ*, et in glossa sequente *βροντή· ὡς οὖσα βαρεῖα*.
69) *βίαιον*.
70) *Βάρδων*.
71) *βαρεῖα*. Sed scribe *βαρία*. Pro *δύνασθαι* autem reponendum videtur *δονεῖν*, vel certe *δονεῖν δύνασθαι*. Nam *δονεῖν* dicitur etiam *βασσεζειν* significare. Vid. Etymolog. Gud. p. 111, 56.
72) *τὴν* deest. Lege *διὰ τὸ δεῖσθαι ἅμα γίνεσθαι*. Vid. Etymolog. Gud. p. 119, 31.
73) *Γραφεῖον*.
74) *ὤν*. Scribendum est *ἐπὶ γραφῇ ὄν*.
75) *τοῦ εἶναι*.
76) *δεύντος*. In Etymologico M. p. 223, 34. est *ἐπὶ δέοντος*.
77) *Δίκαιος*. Ad *ὁ*, nisi delendum est, deesse puto *ποιῶν* vel *πράττων*, vel simile.
78) *τὸν* recte. Iuuat etiam grauissima librariorum peccata commemorare.
79) *νίκας γινῶν*. Hoc *γινῶν* apparet verum esse.
80) *Δραπάνη*. Pro *πενία* in Etymologico Gudiano p. 334, 33, est *στένωσ*.
81) *δρᾶσασθαι*.
82) *δεύντος ἰδρασθαι*. Videtur *δεύντος τέρασθαι* legendum.
83) *τιμῇ ὑπαρχων*. Quomodo scribendum sit, cuilibet patet.
84) Hic totus locus deest. Vid. Etymolog. Gud. p. 220, 39.
85) *Ἑξόριον*. Nimirum in praecedentem versum oculi describentis aberrarunt.
86) *ἐξὼν βίου*.

87) *ἡρμεῦσ*. Conf. supra not. 50. Contra *ἑρηνεύειν*.
88) Deest haec glossa.
89) *Εὐκτήριον*. Simile quid habes not. 85.
90) *μόνων*. Lege *διὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ εἶν*.
91) *Ἑσπέρα — ἑώας — πρωΐας*.
92) Totus locus deest. Pro *ἐρτεσθαι* lege *σώζεσθαι*. Vid. Etymolog. Gud. p. 209, 58.
93) *ἐκ ζωῆς ὄν*. Lege *ὤν*.
94) *διὰ τὸ τὰς θυσίας τηρεῖν*.
95) *Θυμιατήριον*.
96) *τῷ ἀ ἔρι ῥᾴδιον*.
97) *Ἱερεύς· ἐκτεθὴ ἴεται*, omisso spiritu. Paulo post *εὐχρώτε* scribe.
98) *Κόσμος*. Sic not. 90. *μόνων* pro *μόνον*. Conf. not. 55.
99) *Κανθήλια*. Tota sectio in margine adscripta est, eadem manu eodemque atramento, Koas.
100) nal deest, recte. Nam legi debet *ἐνίζεσθαι ἀλλήλοις*. Recte etiam *ἓν* habet hic Codex 464.
101) Videtur *Καλαμάριον* legendum.
102) *τηρεῖν*. Conf. not. 43. et 54.
103) *κότος*. Vid. Etymolog. M. p. 479. 14. et Etymol. Gud. p. 337, 46.
104) *Κόμην*. Conf. not. 91. Deinde *θάλλειν*.
105) *Κύριον — κράζειν*. Sic in voc. *Κτῆνος* erat *κτένεσθαι pro κτείνεσθαι*.
106) *μέλος*. Sed *μέλη* sic scriptum est in Codice 2610, *μμ*.
107) *Κινωδός· ὁ κενὸν ἑαυτὸν*
108) *Καίνωδος· ὁ καλῶς αἰδοῦς τὸ ναι· τὸν κ. τ. λ.*

Digitized by Google

Καρδία· διὰ τὸ πραδάνεσθαι ἤγουν σείεσθαι παρὰ τότε [109].
Κληρονόμος· ὁ τὸν κλῆρον [110] νεμόμενος.
Κάλλος· διὰ τὸ τρὶς αὐτὸ [111] καλεῖν.
Κόρηδα [112]· διὰ τὸ κόρον ἐμποιεῖν τῇ θέᾳ.
Κῆπος· διὰ τὸ κεῖσαι καὶ γῆμαι [113].
Καρτός· τὸ καίνειν [114] παντὸς πραγματος· ἢ καιροῦ παντὸς ἴδιος καρτός.
Κλαδὸς· καλὸν λίαν εἶδος.
Κόραξ· διὰ τὸ τοῖς κοινοῖς φάξαι [115].
Κλῖμακα· διὰ τὸ καλεῖν εἰς μῆκος [116].
F μῆλος· κατὰ συγγένειαν τὸ [117] ῥ πρὸς τὸ λ, πάμπολλά τις, ἀπὸ τὸ τοὺς μηροὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι. οὕτως Ἡρακλείτος [118].
Λαιμὸς· παρὰ τὸ λάειν ὅ ἐστιν ἀπόλαυσιν [119].
Λοῖσορον [120]· διὰ τὸ λύειν τὸ θῶρον τῆς ἀγκπης.
Λιμὴν· διὰ τὸ λίαν μάνειν καὶ ἀχειμάστως.
Λύκος· λίαν κακός.
Λίθος· λίαν θέσις.
Λύχνος· διὰ τὸ λύειν τὸν ὕγμον [121] ἤγουν τὸ σκότος.
Λείπει· διὰ τὸ λεῖπον [122].
Λογωθέτης· ὁ τοὺς λόγους ἀποτίθει [123].
Λουτρόν· διὰ τὸ λύειν τὸν ῥύπον.
Λαχανα· διὰ τὸ λίαν χρόνον ἤγουν ἐξύνυκτον τοῖς ὀφθαλμοῖς [124].
Μήνη· ἢ σελήνη· ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν αὐτῷ [124], ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ [125] δὲ αὐξάνεσθαι.
Μόρος [126]· διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸ συμφέρον.
Μοναχὸς· διὰ τὸ μόνος Θεῷ πρὸσ εὐχόμενος [127]. ἢ ὁ μόνος ἔχων τὸ κὰν τοιον ἦτι [128] καλον.
Μύταξον [130]· ἐν ᾧ οἱ μυκτῆρες [131] στάζουσιν.
Μονογενὴς· ὁ μόνος τῷ γένει ὢν [132].
Μελέτη· διὰ τὸ μέλλον τι [133] ἤτοι τὰ μέλλοντα μερίμνων [134].
Μάχαιρα· διὰ τὸ μάχεσθαι ῥᾶον· ἢ διὰ τὸ μάχεσθαι πᾶσι φύσει καὶ τέτον ἐμπιὼν [135] βίᾳ.
Μυστηριον· κατὰ [136] τὸ μύειν κατ' αἴσθησιν νοῦ, καὶ τηρεῖν τὸ νοούμενον· κατὰ δὲ ῥῆν [137] ἡ αἰδιαιρέτος [138] γνῶσις τῶν παρὰ πολλοῖς ἀγνοουμένων.
Μάρμαρος· λέγεται διὰ τὸ μάρμ.
Μαχαιρα· διὰ τὸ χαίρειν τοῖς αἵμασιν.
Μάρμαρον λέγεται διὰ τὸ μάρμ· ἢ [139] τὸ μαρμαίρειν ἤγουν στίλβειν.
Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ὕνθα μεμέρισται τὸ σῶμα. ὡς Ἡρωδιανός.
Μηδέα· τῶν αἰδοῖα [140]· παρὰ τὸ μέδειν τῆς γενέσεως· καὶ μέξεται [141].
Μαλακὸς· ὁ μάλα ἤγουν καλὸς πάνυ [142].
Μέλαν· διὰ τὸ μὴ λάμπειν.
Μηλωτὴ· δορὰ [143] προβάτου· μῆλα γὰρ παρὰ τοῖς σοφοῖς τὰ πρόβατα λέγεται.
Μάρτυς· παρὰ τὸ μαίρω τὸ σημεῖον [144] τὸ λαμπρύνων· μαρτυς γαρ ὁ τὰ ἀφανῆ λέγων καὶ λαμπρύνων· ἐκ τουτο [145] γίνεται καὶ μαρμαρον.
Νότος· τάχα διὰ τὸ νοτίζον ἢ τὴν νοτίαν αἴρειν [146].
Νήπιος· ἤτιος [147] γαρ ὁ πρὸς· ἢ νηέτιος [148], ὁ λέγειν μὴ δυνάμενος.
Ναῦφλη· διὰ τὸ τὰ ναύμαχα ἀφελεῖν ἐκ τῆς Θαλάσσης· ἢ ταῦτα Φέρειν.
Νεκύρος [149]· ὁ τοῦ νεκοῦ παῖς ἤγουν κορεῖν κοσμεῖν κούρος.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

109) Deest totus locus, qui facile sic corrigitur: *Καρδία· διὰ τὸ πραδάνεσθαι ἤγουν σείεσθαι πάντοτε.* Nam *Κοκείαι* male explicauit, quod ita in Codice 2610. pictum extat: Ψτοτε.

110) *κλῆρον.*

111) *αυτον.*

112) *Κόρηδα.* Sed scribendum est *Κόρη*, et deinde *τῇ ἰδίᾳ* pro *τῇ θέᾳ.* Vid. Etymolog. M. p. 480, 36. et Etymol. Gud. p. 339, 43.

113) *κεῖσθαι καὶ πίνειν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 320, 2. Taedet putidam notationem emendare. Sed fortasse Grammaticus scripserat *κεῖσθαι καὶ γεύεσθαι.* Vel alterum glossema, *γῆμαι*, permixt ad glossam *κεῖσθαι*, quam librarius omiserit, et legendum est *γήμασθαι.* Nolo tamen pluta nugari.

114) *καὶ ζαίρειον.* Scribe *καίριον.*

115) Etymolog. Gud. p. 339, 37. *τῆς κοινῆς ἐξῆσι.* Legi fortasse debet *κοινῇ νοεῖ κοινοὺς κράξαι.*

116) *μῆκος.* Conf. not. 110.

117) *τοῦ.*

118) *Ἡράκλητος.*

119) *ἀπολαύειν.*

120) *Λοῖσορον.* Vel *Λοιδορῶν* lege, vel *λοίδορεσι.*

121) *Λύειν τὸ νύχος ἢ τον ὕγμον.* Lege *ἢ τὸν ὕπνον.*

122) Deest totus locus. Legendum autem videtur *Λοιγοῖ* vel *Λοιγος· διὰ τὸ λείπω.* Vid. Etymolog. M. p. 515, 20. et Etymolog. Gud. p. 372, 62.

123) *Λογοθέτης — ἀποτίθεν.* Videtur *ἀποδιδοὺς* legendum, vel *συνταθεὶς.*

124) *φίλλοις.* Recte. Pro *χίνον* et *ἐξάνυκτον* scribe *χαῖνον* et *ἐξαύοιτον.*

125) *ποταί.*

126) *Μόροσ.* Legendum est *Μωρός.*

127) *προσευχόμενος.*

128) *τὸ πάντων αἴτιον ἤτοι.*

129) *ὑγιόφαλον.* Sed scribi etiam debet *ἐν αὐταῖς.*

130) *Μύταξον*, recte.

131) Quomodo scripserit Codicis 464. librarius, obscurum est, *μυκτῆρας* an *μυστῆρας.*

132) *ὢν* dat vterque Codex pro *ὤν*, et *Μονογενὴς* Codex 2610. vt *πᾶσι* in voc. *Μάχαιρα.*

133) *τι* deest. Tota glossa in margine Codicis 464. adscripta est, eodem tamen atramento eademque manu.

134) *κείλοντα μεριμνῶν.* Scribe *μεριμνᾶν.*

135) *ἐμπιὼν.* Pro *τέτον* potest *τοῦτον* reponi, ex Etymologico Gudiano p. 581, 60.

136 *παρὰ* melim.

137) In Etymologico Gudiano p. 400, 46. est *κατὰ δὲ Ὅρον.*

138) *ἡ αἰδιαίρετος γνῶσις.* recte, modo *αἰδιαίρετος* scribas. Vltimum, *ἀγνοουμένων*, in Codice 2610. scriptum est *ἀγνοουμένον.*

139) *διὰ τὸ μαίρω· ἢ διὰ.*

140) *τὰ αἰδοῖα.*

141) *μέξεται.* Lege *μίξεται.*

142) *πάνυ.* Legendum puto *ἤγουν πάνυ καλόν.*

143) *δορὰ.* Conf. not. 120.

144) *μαίρω τὸ σημεῖον.*

145) *τοῦτον.*

146) Deest totus locus. Lege autem *νοτίζειν* et *τὴν νοτίαν αἴρειν.*

147) Sic pro *ἤτιος*, et paulo post *ἡ* pro *ἢ* scriptum est.

148) *νηπιός.*

149) Lege *Νευκόρος*, et sequentia ita constitue: *ὁ τοῦ νεοῦ κοῦρος (vel κόρος) ἤγουν παῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ πυρεῖν κοσμεῖν.*

Digitized by Google

Νερόν· διὰ τὸ νεωστεῖ [150]· ἀεὶ ῥέειν.
Νέμω· διὰ τὸ νομὰς [151] ἔχειν. ἅμα εἰκῶς.

Νυμφίος· διὰ τὸ νῦν ε. ἡμιάσθαι τὸ νομίζεσθαι καλῶς [152].
Νυμφίως· διὰ τὸ νῦν ἡμιᾶσθαι καλῶς.
Νόμισμα [153]· διὰ τὸ νομίζεσθαι τί μηδὲ ὄν [154].
Νεταριος· ἢ διὰ τὸ νόμα Ῥωμαϊστί ἐστιν ἢ ὁ νοήματα [155] τηρῶν.
Νείφω [156]· νίφος γάρ, καὶ νένιφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸν νεφέλη διδάσκει. Ἀπολλάνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφω [157] κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενεῖσθαι [158]· κυρίως γὰρ ᾧησιν νείφειν εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς· καὶ νηφάλι [159]· θύειν εἴρηται, ὅταν καὶ τὸ ὕδωρ στένδωσιν· εἰ μὴν τι [160] ἐπικέτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφὰς καὶ τὸ νιφετὸς [161]· διὰ τοῦ ῑ, οὐ διφθογγικῶς. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ λείβω λιβὰς [162], καὶ ἀπὸ τοῦ νείφων νιφὰς [163], καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω πιστὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω [164] συναλοιφῇ.
Ξέστης· διὰ τὸ ἀπεξεσμένον τοῦ εἴδους [a]) καὶ τὸ ἀκριβὲς τοῦ μέτρου διὰ τὸ ξέειν ξέσι [165].
Ξύλον· διὰ τὸ ξέεσθαι καὶ λελίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ ξηρὰν εἶλην [166] εἶναι.
Ὄρνεα· διὰ τὰ τὰ ὄρη ναίειν ἤγουν [167] οἰκεῖν.
Ὀψώνιον· διὰ τὸ ὄψον ἤγουν βρῶμα ὠνεῖσθαι [168].
Ὄροι· διὰ τὸ ἀΐ αὐτῶν ὁρᾶν [169] τὰ πρήγματα.
Ὁλοκοτίνιν· διὰ τὸ τὸν ὅλον κότον ἐν αὐτῷ [170].
Οὐρανὸς εἴρηται διὰ τὸ ὁρᾶσθαι ἄνω· ἢ ὅρασις ἄνω.
Ὄλπος· διὰ τὸ ὑπὸ τινος κοσμῆσθαι [171].
Ὄφις· ἐκ τοῦ Φαέθων ἤγουν καλήσαι τῇ Εὔᾳ [172].

Ὀψάριον· ὄψον [173] αἱρόμενον ἀπὸ ὕδατος.
Οἰκονόμος· ὁ τὸ οἰκεῖν νόμων ἐπάστῳ [174].
Ὄρη· διὰ τὸ ὁρᾶσθαι [175] μήκοθεν· ἢ τοῦ ὁρᾶν τὰ ἢ [176] μήκοθεν ἀϊ αὐτῶν.
Ὄνος· ἐκ τοῦ οὐ νοεῖν ἠνυστῶν [177].
Οἶνος· παρὰ τὸ οἶνῶ [178] τὸ σημαίνον [179] τὸ εὐφραίνω.
Ὀρθανός· παρὰ τὴν ὀρθυήν, τὸ σημαῖνον τὸ σπότος· ἤγουν ὁ ἐσποτισμένος.
Παιδίον· διὰ τὸ παιδεύας δέεσθαι.
Πατήρ· διὰ τὸ τοὺς παῖδας [180] τηρεῖν.
Πόρνος· διὰ τὸ πουπρὸν ἔργον ποιεῖν [181].
Πινάκιον· διὰ τὸ πήνειν ἢ ὑπουργεῖν [182].
Παίνη [183]· διὰ τὸν [184] πόνου εἰσάγειν καὶ μόχθου αὐτῷ τῷ πεκτημένῳ. διὸ ἡ Σοφία [185]· ἐὰν κακὸς γένῃ, μόνος αὐτλήσεις κακῶ.
Πῖσηκος· ὅτι τὸ πᾶν ἠδύκεϊ [186].
Πρηγῆ· διὰ τὸ ποτὰν [187].
Πήγανον· διὰ τὸ πήσειν [188] τὴν γονὴν ἤγουν (sic) τὸν γόνον.
Περιστερά· ὅτι στερρὰ [189] ποιεῖται τὰ νοσία ἑαυτῆς [190].
Πτωχός· διὰ τὸ πτώμα (sic) ἐκ πλούτου ἔχειν.
Πόνης· διὰ τὸν πόνον τῆς ζωῆς.
Παλαιόν· διὰ τὸ ἐκ πάλαι ἤγουν ἐκ χρόνου εἶναι.
Πενθερός· ὁ τὸ πένθος αἴρων.
Ποτωμός· ὁ ἔχων [191] ποτὸν καὶ ἄμμον.
Πρεσβύτης· ὁ πρεσβεύτης, ἢ ὁ περισσῶς βιώσας.
Πόρτα· διὰ [192] τὸν πόρον τηρεῖν.
Πολιός· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι.
Πέτρα [193]· διὰ τὸ πάλαι τραπῆς.

DIVERSATS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

150) *νεωστεῖ ἀεί*. Scribe *νεωστί ἀεί*.
151) *νομαί*. male. Deinde legendum videatur *ἅμα εἴωσε*. Videtur enim Graeculus nomen *νάμα ε* scribo *ναίω* dedixisse.
152) Haec et sequens glossa deest. Pro *νομίζεσθαι* forsitan reponi debet *καλλωπίζεσθαι*.
153) *Νυμφίος*. Similem errorem notavi not. 85.
154) *μὴ ὄν ὤν*. Scribe *τεμάζεσθαί τι, μηδὲν ὤν*.
155) *νοτα Ῥωμαϊστί· ἢ ὁ τὰ νοήματα*.
156) Omnino cum hac sectione comparanda sunt, quae infra e Codice 2630. attuli. Pro *τὸν νεφέλη* (Cod. 400. *νεφέλη*) lege *τὸ νεφέλη*.
157) *νείφω*.
158) Syllaba *εἰ* videtur esse ex emendatione. Kocs. Ex quo magis apparet inscitia librarii.
159) *νηφάλια*. recte. Sed *καὶ* post *ὅταν* deleuerim.
160) *τι μέντοι*. bene.
161) *νιφάς — νιφετός*. male.
162) *λίβω λιβάς*.
163) *νείφω νιφαί*. Sed *νιφάς* est etiam in Etymologico M. p. 597. 54.
164) Inter *τοῦ* et *λείβω* videtur aliquid erasum esse, et litera ε articuli *τοῦ* est ex rasura. Kocs.
a) *εἴδους ξ*.
165) *τοῦ μέτρου*. Reliqua hic omittit. Sed nouam glossam ante *Ξύλον* habet: *ἡμιον· διὰ τὸ ξέειν ξύλον*. Kocs. Pro *ἡμιον* lege *Ξεστόν*.
166) *εἶλην*. recte.
167) *ὄρη* (lege *ὄρη*) *νίειν· ἤγουν*.
168) *ὀψώνιον — ὄψον — ὠνεῖσθαι*.
169) "*Οψη — ὁρᾶν*. recte.
170) *Ὁλοκοτίνην — ὅλον κότον ἐν αὐτῷ*. Si *κότον* recte legitur, potest quis *Ὁλοκοτίνης* pro *Ὁλοκοτίνην* reponendum, et *εἶνεν* post *αὐτῷ* addendum putare.
171) *ὀμφὸς ὅλος*. Lege *ἀσομῆσθαι*.
172) *"Οφις — φῆσει — καλέσαι τῇ Εὔᾳ*.
173) *Ὀψάριον· ὄψον*.
174) *οἰκονόμος· ὁ τὸ οἰκεῖν νόμων ἑκάστῳ*.
175) *"Ορη· διὰ τὸ ὁρᾶσθαι* (lege *"Ορη) — ὁρᾶσθαι*.
176) *ἐκ μήκοθεν*.
177) *νοεῖν, ἢ οὐσιῶν*.
178) *Οἶνος — οἰνῶ*.
179) *σημαίνον*. Scribe *σημαῖνον*.
180) *παιδεύ*.
181) Totus locus deest.
182) Legendum est: *Πινάκιον· διὰ τὸ τῇ πείνῃ ὑπουργεῖν*. Vid. Etymolog. Gud. p. 405, 38.
183) *Παίνη — πόνον· ἢ πάσσεσθαι τὴν γονήν*. Cui glossae eperam ferant alii, nisi quod *ἢ πάσσεσθαι* corrigendum esse dico. Sed statim Codex habet hanc glossam: *Πουτρία*. ad quam pertinet glossema e Codice 2610. allatum, nisi malis *Πουτία*, pro *Παίνη*.
184) *διὰ τὸ τὸν*. recte. nisi *τὸν* delendum est.
185) Haud dubie intelligitur locus Proverbb. Salom. IX. 12.
186) *πᾶν ἡδύκεϊα*. Hoc verbum videtur non spernendum esse.
187) *ποτόν*.
188) *πήσειν*.
189) *στερῆσ*.
190) *ἐστὶ γὰρ τὰ περιστερώνια τῶν αἱρεσθαι τὰ νοσσία ἑαυτῆς*. Etymologicon Gudianum p. 462, 30. habet *τοῦ ἐρέσθαι ἢ αἱρεσθαι*.
191) *ἔχον* satis perspicue scriptum exhibet. Sed in Codice 2610. litera ὁ est ex rasura. Kocs.
192) Lege *διὰ τὸ τὸν*.
193) *Πέτρα*.

Digitized by Google

Πλινθος [194]· πήλινος θέσις· πηλὸς δὲ, διὰ τὸ πάνυ λαμίνεσθαι λίαν [195].

Πύργος· διὰ τὸ ὑπὲρ γῆν εἶναι ἤγουν ἐπάνω Φαίνεσθαι.

Πόλεμος· παρὰ τὸ τὰς πόλεις μιεῖν [196].

Φύσις· ὑγία ἐκ τούτου ἀρμοστία [197] κατὰ στέρησιν ὑγιείας ἢ δύναμις καὶ τὸ φανκλίοι [198].

Ῥίζα· διὰ τὸ ῥᾴον ζῆν.

Σελήνη εἴρηται παρὰ τὸ σέλας ἔχειν [199]· ὅθεν καὶ ἀνιαυτὸς ὁ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνὸς ὁ ἀεὶ νεάζων [200]. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σωφροσύνη· διὰ τὸ σῶα Φρονεῖν.

Σολοικισμὸς· σῷ [201] λόγου αἰκισμός.

Σωτηρία· τὸ σῶον τηρηθεῖναι [202].

Σῶον· μὴ ἓν [203] ἀλλ' ὑπόμνημα.

Σῶμα· διὰ τὸ σῶον αἷμα [204].

Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ' [205] ἡγοῦν λαλεῖν.

Σελήνη· διὰ τὸ ἓν νυπτὶ Φαίνειν. σέλας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ Φῶς ἐκάλεσαν.

Στρουθίον· διὰ τὸ στερρῶς Θέειν ἤγουν ὁρᾶν [206]· ἢ διὰ τὸ τρέχειν τὸν ἀέρα.

Σχολαστικὸς· διὰ τὸ σχολάζειν τοῖς ἀστικοῖς ἢ τῷ δικαίῳ.

Σχολίον [207]· διὰ τὸ σχολάζειν τῇ διάσχῃ.

Σίκιτον [208]· διὰ τὸ σείειν τὰς κρίσεις.

Στόγγος· διὰ τὸ στυφὸν [209]· γομοῦσθαι.

Σύμβουλον [210]· διὰ τὸ συμβάλλεσθαι.

Στράτα· διὰ τὸ ἱσταμένην [211] ῥέειν.

Σίνιπι [212]· παρὰ τὸ [213] σίνεσθαι τοὺς ὄπτας.

Τροπεζίτης [214]· διὰ τὸ τὴν τροπὴν ζητεῖν ἀεὶ καὶ οὐ τὸ ὀρθόν.

Τρίχες· διὰ τὸ τριχὴν [215] χέεσθαι πάρεξ τῆς ὕψωσις, ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ ὀπισθεν.

Τράπεζα· διὰ τὸ ἀεὶ τρέπεσθαι· ἤγουν συστέλλεσθαι.

Τρίβιθον [216]· διὰ τὸ τρίβειν βίᾳ.

Τρυγὼν· καθὸ τηρεῖ τὴν γόνην [217].

Τετάρτημα [218]· διὰ τὸ ὑγκαίτω ὅλον ὅημα.

Τμῆμα [219]· ὕμνος μετ' ᾠδῆς.

Φίλιμα [220]· τὸ Φιλοῦν καὶ τὸ Φιλούμενον ἅμα.

Φυτόν· διὰ τὸ Φύειν τὸ ὄν [221] ἤγουν τὸ ὑπάρχον.

Φάραξ [222]· διὰ τὸ Φέρεσθαι ὀξέως.

Φιλόσοφος· διὰ τὸ Φιλεῖν τὴν σοφίαν.

Χάρις [223]· διὰ τὸ τοὺς χαρακτῆρας [224].

Χειμών· διὰ τὸ χέειν μονίμως [225] ἐπὶ μῆνας ἑ ἢ ϛ'.

Χρυσοχόος· διὰ τὸ τὸν χρυσὸν χωνεύειν καὶ χέειν.

Χόρτος· ὅτι ἐν τῇ χέρσῳ [226] τείνεται.

Χωρίον· διὰ τὸ ἐν τόπῳ εἶναι χ ριτὸν [227].

Χείμαῤῥος· διὰ τὸ χέεσθαι αὐμαρῶς ἤγουν εὐκόλως, ἢ διὰ τὸ τὸν χειμὸν ἀρεῖν [228].

Χεῖρες [229]· διὰ τὸ τὴν χύσιν ἐρᾶν καὶ ἐκΦῦν [230].

Χειλιὼν· χεῖλη ἡδέα [231]· ἢ διὰ τὸ τὰ χείλη δονεῖν ἤγουν σείειν.

Ψαλμῳδία· ψαλμὸς μετ' ᾠδῆς λεγόμενος.

Ψυχή· διὰ τὸ ἐμψύχειν καὶ ζωογονεῖν τὸν νεκρόν.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

194) *Πλίνθος.*

195) Neque *λίαν* neque *λεῖον* rescribere ausim.

196) *μιοῦν.*

197) *ὑγιεία· ἐκ τούτου ἐξέστασις.*

198) *ὑγιείας· ἢ δύναμις καὶ τὸ γομαλεῖον.*

199) *ἀεὶ ἔχειν.*

200) *καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἑνὸς ἀεὶ νεάζων.* Scribe *ἐνιαυτὸς ὁ ἑνοτ,* vel *ἑνος.*

201) *σῶον.* Lege *σῶοι.*

202) *τηρηθῆναι.* Deinde habet nouam glossam: *Σῶον· τὸ σῶον τηρηθῆναι.*

203) *ἓν.* Tota glossa sic scribenda est: *Σημεῖον· τὸ σῶον μὴ ὄν, ἀλλ' ὑπόμν.*

204) *αἷμα.*

205) *Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ' ἧγουν.* Immo legendum est *διὰ τὸ σῶα φῶνα* vel *φάνοι ἤγουν.*

206) Lege *ἤγουν τρέχειν* cum Etymologico Gudiano p. 515, 50.

207) *Σχολεῖον.* recte.

208) Vix dubito, quin *Σίκερτον* vel *Σίκερον* scribendum sit. De quo nomine multa habet *Meursius* in Glossario Graecobarbaro, T. IV. Opp. p. 749 – 752.

209) *στοιδῆ.* Scribe *στοειδῆ.*

210) *Σύμβολον.* recte.

211) *ἱσταμένην.* Pro *Στράτα* vide an non scribendum sit *Στρατιὰ.* Mallem etiam *στερέοντι* pro *ῥέειν.* Vid. Etymolog. M. p. 660, extr.

212) Scribe *Σίναπι.*

213) *παρὰ τοῦ.*

214) *Τραπεζίτης — διὰ — τὸ ὀρθόν.* Pro *τροπὴν,* nisi *versuram* intelligere velis, *τροφὴν* malim.

215) *τριχῆ.* Scribe *τριχῖ.*

216) *Τρίβιθον.* Legendum videtur *τριβίθιον, platillum.*

217) *τυγὼν.*

218) *Τετάρτημα.* male.

219) *Φίλημα.*

220) *ἓν* recte, sed deinde male *ὑπάρχων.*

221) Fortasse legendum est *Φάρας, equus generosus.* Vid. *Meurs.* Glossar. Graecobarb. T. IV. Opp. p. 875.

222) *Χάρτης* diserte.

223) *χαρακτῆρας.* Putem autem vel *διὰ τοὺς χαρακτῆρας* legendum, vel *διὰ τὸ τοὺς χαρακτῆρας χαράσσεσθαι.*

224) Etymolog. Gudianum p. 564, 10. *διὰ τὸ χέεσθαι ὁμοιότυπως.* Vnde *χέεσθαι* probandum videtur.

225) *χοεῖ σαι.*

226) *χωρτίον.* male. Sed ne *χωρτὸν* quidem placerem.

227) *χειμῶνα ῥεῖν.* Fortasse *κατὰ* ante *τὸν χειμῶνα* inserendum est. Etymologicon Gudianum p. 563, 89. habet *ἐν τῷ χειμῶνι.*

228) *Χεῖρες.*

229) *ἐφῦν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 568, 5. Sed videtur *ἐφῶν* legendum.

230) *ᾠδέα.* Sed paulo post, et supra in *Χείμαῤῥος,* habet *ἤγουν.*

Digitized by Google

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO PARIS. MMDCXXX.

Αἷμα· παρὰ τὸ ἅμμα καὶ σύνθεσμόν τι εἶναι ὅλου τοῦ σώματος. καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποισι περικάρδιον νόημα· τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. (Potest hinc emendari Etymologicon M. p. 31, 19. Kors.)

Αἷμα· τὸ θερμότατον τὸ ἐν σώμασι· διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἅνυμμα εἶναι μέλληται αἷμα· ἢ παρὰ τὸ ἔσω. καθ' ὃ δὲ ὡς ἅμμα καὶ θεσμὸς πάντων δυνατεύων, Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος Φησίν· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικαρδίῳ νόημα.

Αἴρ· ἡ σφαῖρα. Καλλίμαχος· αἰρέων ἔργα διδασκάδι. παρὰ τὸ ῥαῖω τὸ ΦΞείρω κατὰ Δωριέας. ΦΞαίρᾳ, ἔ ΦΞαίρα· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ΦΞ, καὶ πρὸς τοῦ . . .*) καὶ αἰρῶ (sic) τὸ νικῶ, ἐξ οὗ καὶ οὐχ αἱρήσεις, τὸ οὐ νικήσεις. (Conf. Etymolog. M. p. 35, 36. Pro σΦαῖρα repone σΦυρά. Sr.)

Ἀκόλαστος· πυρίως· ὁ ἀπαίδευτος, ὁ ἄῖχα διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυγκικὸς (sic) τις ἐπαπαιδεύσιν. οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ. **) . . . τινὲς δὲ καὶ οὕτω Φασὶ τὸν κατΦθαρη πρὸς συνουσίαν· διὰ τὸ μὴ κολάζειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόλαστος ἀκούει τίς.

Ἄρδην· παρὰ τὸ ἀρδῶ ἀρδην· ὡς Φύρω Φύρδην, μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος. . . . (In his pro ἀρδω lege αἴρω. Sr.)

Ἀρετή· αἱρετή τίς ἐστιν, ἣν αἱροῦνται πάντες. οὕτω Δίδυμος ἐν Ὑποινήμασι. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολόγίας Φησὶ· κατὰ μετάθεσιν, ἀρετὴ τις *) οὖσα, ἡ ἐπάρτασα κτῆσις. ὡς δὲ ἐν Ὑποινήσει εὕρον Θέωνος, ἀρεστὴ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀρετὴ, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Αὖος· ὁ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ὗω, αὔω ἀτὰς ***) κατὰ στέρησιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης. οὕτω Δίδυμος καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἁμβαλὼν χχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει· ἢ, ὡς Φίλητας, τὰς ἐρίσους συμπλοκὰς ἐκάλουν. ἔνιοι δὲ ἐπτοίνωντες τὸ ἄ ἀπὸ τοῦ συμβόλ? ΓεΦυραίοις. καὶ πάλιν Ἀχαιὰ ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἀπεργεζῶν ****). οἱ δὲ Φασὶν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοὺς Ταναγραίους μεταστᾶσιν ἐκ Τανάγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ Φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ· καὶ οὕτως ἐν πύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διάδοχοι ἀκούοντες ψόΦου, καὶ συμβάλον καὶ συμπλόνων· καὶ παυσαμένου, περὶ Ἀττικοὺς *) ἔπτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος.

Ἀχλύς· σκότος. παρὰ τὸ τὰς ἕψεις ἡμῶν λυτεῖν καὶ σχλεῖν· ἔχος γὰρ ἡ λύπη. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τοῖ περὶ *) Ἐτυμολογίων.

Δῖος· τὸ ἀντίθετον πτητικῷ τύπῳ· ἀπὸ τοῦ **) Διὸς γενικῆς δῖος ἐστί, καὶ συναλοιΦῇ δῖος. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ῖ. οὕτως Ἡρᾶ (Ἡρωδιανός).

Ἑρωιδιός· . . . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται ἁρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ βοΐζω γίνεται βοΐδιος· καὶ τραπῇ τοῦ ὁ εἰς ω, ἑρωιδός· καὶ μένει τὸ ῖ προτεγραμμένον. Ὀξύνεται. Τὰ εἰς ος πλαθαρὰ τὸ ῖ παραληγόμενα *), ὑπὲρ ᾗ συλλαβὰς, ὀξύνεσθαι ἐβουσιν· οἷον αἰγυπιός, βουβυλιός ?), χαραδριός. οὕτως οὖν καὶ ἑρωιδός.

Ἡρακλείδης· πρότερον Ἀλκαῖος ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου· ὕστερον δὲ ἡ Πυθία αὐτὸν Ἡρακλέα ἐκάλεσεν, παρ' ὅσον ἐξ ὅσου **) Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν πλέος. Ἀστυάνης δὲ Φησὶν· ὁ δὲ Ἥρων ἀκλεὴς γενόμενος, διὰ τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλ' ἀδητεύειν *) τῷ Εὐρυσθεῖ· καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ὁ λέγει· Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος **). ἔστιν οὖν Ἡρακλῆς ὁ δι' Ἥρων ἀκλεὴς γενόμενος· ἢ ὅτι ἔνα τῶν γιγάντων ἐπεργόμενον ἥρα ***) Φυσεῦσας ὠφελήσεν Ἡρακλῆς παρὰ τὸ ἀλκεῖν τῇ Ἥρᾳ, Ἡρᾴλκῆς καὶ Ἡρακλῆς.

Ἰξός· Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἴξειν *) τὰ ὄρνεα. ἴξὸς· ὁ ΦΞάνων μέχρι ἂν ἱπτάμενα τὰ ζῶα ἤγουν τὰ ὄρνεα τόκων **).

---

*) Librarius, ut saepius, quaedam hoc loco omisit. Kors.

**) Vid. Kors. in praefat. ad *Gregor. Corinth.* p. XX. Kors. In editione Schaeferiana p. XVIII. vbi *Koesius* emendat: *ὁ μὴ δυνηγοῦτε καὶ κολάσεως τετυγκικὸς τις, τουτέστι παιδείας.* Istud vis puiabam alienum esse. Stvra.

1) *αἰρετὴ τις.* Patet *ἰρατὴ τις* legendum esse. Sr.

2) *στάσις* Lorige *αἴρεσις*, et deinceps sequens *στέρησιν* muta in *στυνέμοσιν*. Sr.

3) *τοῦ ἐπεπργεζῶν*] Lege *τοῦ ἐπὶ Περγαμήνῳ*. Conf. Etymolog. Gud. p. 98, 56. Sr.

4) Melius legas *περὶ τὴν Ἀττικήν*. Sr.

5) Lege *ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν*. Sr.

6) *ἀπὸ τοῦ*] Quum *γενικῆς* sequatur, scribe *ἀπὸ τῆς*. Sr.

7) *τὸ ὁ πυραληγόμενα*] Immo *τὸ ῖ παραλ.* Sr.

7) *αἰγυπιὸς* et *βουβυλιὸς* scripsi pro *αἰγυπτιὸς* et *βομβυλιὸς*, quae in Apographo legantur. Sr.

8) *ἐξ ὅσου*] Hoc *ὅσου* dele. Sr.

9) *ἀλλ' ἀδητεύειν*] In promtu est emendatio, *ἀλλὰ θητεύειν*. Sr.

10) Apographon habet *Ἡρώδοτος, Ἡρώδικος*. Sr.

11) *ἐπεργόμενον ἥρᾳ*] Lege *ἐπεργόμενον ὄφεϊ* ex Etymologico Gudiano p. 248, 7. Sr.

12) *ἴξειν*] In apographo est *αἴξειν*. Sr.

13) *ἴξὸς ὁ ΦΞάνων — τόκων*] Haec facile corriges ex Etymol. M. p. 423, 2. Sr.

Digitized by Google

Λαλῶ· λῶ, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ, λάσκω· Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λάσκεις τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις. τὸ δὲ λῶ, σημαίνει τὸ θέλω. ὁ θέλει τίς, καὶ Φθέγγεται. οὕτω Φιλόξενος.

Λύπη· παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὤτας, ἤγουν τοὺς ὀΦθαλμούς· ἢ παρὰ τὸ λύω λύη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ λύτη. οὕτως Ἡρακλειώτης.

Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασῶν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχήλη, ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ ῆ εἰς ᾱ, σχέλη, καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἢ λίαν κατέχουσα ἀτινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μαστόν· ἢ εἰς ἣν χαλάται ὁ μῦς· ἢ ἀπὸ τῆς ἀλλαις τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τί ὑπ' αὐτήν, ἐπειδὴ οἱ ὑΦαιρούμενοί τι ὑπ' αὐτὴν κρύπτουσιν.

Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ἤνθα μεμέρισται τὸ σῶμα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ῆ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς.

ΝεΦω· νεΦος γάρ, ἐν ᾧ Φαινόμενος παρακείμενος παρὰ ἈριστοΦάνῃ καὶ τὸ νεΦέλη διδάσκει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχίβιου, κατὰ τροπὴν ἔλεγε γαγενῆσθαι· κυρίως γάρ, Φησί, νεΦέαι εἴρηται κατὰ τοῦ ὕδατος προΦορὰν· καὶ νιΦάλαισθαι [14] εἴρηται, ὅτ' ἂν οἱ ἀὴρ σκεύδουσιν [15]. εἰ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιΦάς, καὶ τὸ νιΦοτὸς, διὰ τοῦ Γ, οὐ ζωύμα· καὶ γὰρ κατὰ τοῦ λαίξω λάβας, καὶ κατὰ τοῦ πείθω πείθεις, καὶ κατὰ τοῦ ἀλείΦω συναλοιΦῆ [16].

Νήστης· οὕτως εἴρηται Σιμωνίδης· παρὰ τὸ ἔδω, οὗ πασῶν ψευδομαι, ψεύστης [17]· οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἔσθιω, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ τοῦ νε, νήστης [18]· οὐ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Νήχω· νῶ καὶ νέω, ὃ ἐστι κολυμβῶ· ὡς Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν, Ἔνεον ἐν ταῖς ἐκβάσεσι [19]· προσθέσει τοῦ ε εἰς ῆ, νήχω. οὕτω Φιλόξενος.

Ξέστης· Ῥωμαϊκὸν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν, αὐτοὶ σέξ· καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον λέγεται σέξτον. διὰ δὲ εὐΦωνίαν τὸ σέξτης ἐλέγετο ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέξως [20].

Σηούν· παρὰ τὸ ξύω· ἀπὸ μεταΦορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· εἶ τι ἐξήσται, ξηρὸν γίνεται· τροπῇ τοῦ ι [21] εἰς ῆ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

ὉλοΦυρόμενος· κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν.

Καλλίμαχος, Ὁλόψατο χαίτας· αὐτὶ τοῦ ἔτιλλεν.

Ὑστ· κυρίως τόκος τετρημένος, ἀΦ' οὗ τις δύναται ὑπήσκεσθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις [22].

ὈΦρῦας· παρὰ τὸ ὄρος ὀρεύς· ἤνοιχος ἠνιοχεύς. λέγεται γὰρ ἐν ὅρεσι μᾶλλον ὕψαυσθαι ἐργάζεσθαι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῦ, οὐρεύς· καὶ ἡ γενικὴ οὐρῆος κατὰ Ἴωνας· ἢ κίτικτικὴ τῶν πλειόνων [23] οὐρῆας. παρὰ τὸ οὐρῶδη στόρον ἔχειν, ἤγουν] καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ τακεῖν. Ὄγκλος· χλῶ ἐστι ῥῆμα, ἔνθεν παρὰ Πινδάρῳ κεχλάδοις, ὁ πλήθων· παράγωγον χλᾶς· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κεχλᾶς. τὸ οὖν χλῶ ῥηματικὸν χλάσα· ἔκτασιν τοῦ ὃ ὄγκλος [24]. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὀλῶ [25] τὸ συστρέΦω· ἐν πλεονασμῷ τοῦ χ ὄγκλος.

Παλαιστή· Ἑλληνικὸς· ὅτι συνάγονται οἱ δάκτυλοι· οἷον παλαστῆ τις οὖσα, ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστέα, ἤγουν τοὺς δακτύλους. καὶ δοχμὴ λέγεται, ὅτι πλαγίᾳ [27] τῇ χειρὶ μετροῦμεν· τοιαῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχνὸν ἀκροδακτύλους ἴ. καὶ δοχμὴ τὸ πλάγιον, ὡς λέγει Σωρανός. ἡ δὲ στιΦμὴ ἔχει δοχμὰς γ', οἷον παλαιστὰς, δακτύλους δὲ ιβ'. ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου, διαστωμένων τῶν δακτύλων ἕως τῆς ἀντίχειρος λέγεται στιΦμὴ, παρὰ τὸ ἀποστωμῶν τοιοῦν· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ στᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. τοιαῖ . . . [28] δακτύλους δὲ ιβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου πῆχυαμ μέτρον· πρὸ δὲ τοῦ μικροῦ μετὰ κονδύλου, ὁ ἐστι μετὰ τὸ μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλός λέγεται πρωκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, μεσοκόνδυλος. ἀπὸ οὖν τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, τυγών· ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· στιΦμαὶ μὲν δύο, δοχμαὶ δὲ ἐξ· ἑκτύλοι δὲ ιδ'. τυγὼν δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς τυγιᾶς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς προτεταμένος μετρεῖται ἑκτύλοις, οὕτω καὶ ὁ τυγών, ἀλλὰ συνεστραμμένη, ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως. ἴσως δὲ τὸ μέχρι τυγῆς ἐπὶ ποδός. τὸ δὲ ὄνομα μέχρηται Ὅμηρος· Βεβροι ὅσον τε τυγουσιν ὦδα καὶ ἐνῶτα. ἐκτιθέσαν δὲ τῶν δύο χειρῶν αἱ ἀλλήλων εἰς τὰ πλάγια, ὀργὰ λέγεται, οἷον ὀργυιά, διὰ τὸ ὀρέγειν ὃ ἐστιν ἐκτείνειν τὰ γυῖα, τουτέστι τας χείρας. ἔχει-δὲ ἡ

---

14) Lege νηφάλια θύειν. St.

15) Scribe ὅταν ἴδωμ σπένδωσιν. Conf. *Bekker.* ad Etymol. M. p. 548, 32.

16) κατὰ τοῦ λείβω λείβε —.συναλοιΦῇ] Locus valde corruptus. Dedi saltem λείβε pro *λείβει*. Pro κατα τὸ fortasse dubium est quin ter ποιῶ scribendum sit. Sed pro *πείθεις* non habeo certum quid. Supra tamen in Codice 3610. habes *πειτοῖ*, in Etymologico M. p. 515, 29. *πείθαιτοῖ*. Quod ad *συναλοιΦῇ* attinet, *Eustathius* ad Odyss. Z. p. 1561, 8. τὸ δὲ ἀλείΦω, inquit, παρὰ τὸ ἀλοᾶν καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἄλλαν, ὁ ἐστι διαπλοῦν, ἐπεὶθεσιν τοῦ Ι. ὅπερ ἐστὶν ἐπὶ μονάδος, ἐκθμηκότων ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείΦω παραγωγαῖς τοῦ φυσικοῦ Ι. γίνεται δὲ αὐτὸ σὺ μόνον ἐν τῇ συναλοιΦῇ τῇ ἐπὶ τοῦ πλείονος κράσει καὶ συναίρεσει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. τὸ γὰρ φοιτᾶν ἐκ τοῦ ἀλείΦω ὑπόμενα, διὰ μὲν τὸ πᾶν ὄντα, φιλαττεῖ τὴν διῃθοργὴν, — οἷον ἀλειτῶν, ἀγλαιτᾶν, ἀνιαλειπτῶν· διὰ δὲ τοῦ ῦ, μάνον τὸ ἰοῖτα ἰχνίων, οἷον αἰγλιμῦς ταῦς ἢ μὴ αἰλιγίοιο πίσσης, καὶ τανυλιγὺς ἢ τανυσιφοῦς. St.

17) Repone: ὃς παρὰ τὸ ψεῦδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύμαι, ψεύστης. St.

18) Post *νήστης* adde *νέστης*. St.

19) Lege *ἐμβάσεν* ex *Aristoph.* Equitt. 521. Pro sequente πρωσθέσει repone *μεταθέσει*. St.

20) *διαλέξεων* malim, quia sic est in reliquis locis. St.

21) Scribendum est τοῦ ὑ. St.

22) *Σημείοις* in Codice scriptum est Cφ. Kοιs.

23) Pro τῶν πλειῶν fortassis *τῶν πλείονων* scripserat Grammaticus. In Etymologico M. p. 671, 6. est *τῶν πληθυντικῶν*, vt in Etymol. Gud. p. 442, 9. St.

24) Pro ῦν puto *εἰ* legendum, vt *εἰ καὶ* sit *etiamsi*. St.

25) Quae hic deprauata sunt, corrigi possunt e *Zonarae* Lexico p. 1492. Conf. quae ad *Orionem* dicte sunt. St.

26) *ὀλῶ*] Lege *ὄλλω* ex Etymol. M. p. 585, 32. St.

27) *Orion* habet *πλαγίᾳ*. St.

28) Locuna facile suppleiur ex *Orione*: ποιεῖ δὲ δοχμὰς τρεῖς. Omnino tota sectio, in qua multa vitiose scripta sunt, vt τῷ ἀλειμένον, φυσικοῦ μεταθέσει, ἰχνιντᾶς, Ἴδαιτον, κεκλιδοῦσι, quod in κεκλῖσθαι mutaui, conferenda est eum *Orione* et ad eum notis. St.

Digitized by Google

ὀργιὰ σὺν πλάτει τοῦ στήθεος τήχεις θ', τηλικαῦται δὲ κατὰ τὸ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι, κάτω ἐκτανθεῖσαι οὐκ ἐφικνεῖται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπιθαμήν. διὰ καὶ τὸν Μακρόχειρα δέξαντα κεκλῆσθαι· εἴτε Δαρεῖος ὁ Τόδαπου, εἴτε Ξέρξης, εἴτε Ὦλχος, εἴτε Ἀρτεξέρξης· μᾶ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι τῶν γονάτων οὕτως ὀνομασθῆναι, διὰ δὲ τὸ μήκιστον ἐκτείνειν τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σοφοκλ.

Πελληνὶς· παρὰ τὸ πέλμαρον· μείζων γάρ ἐστι τῆς χελώνης [29] καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ὀστράκων. οὕτως Ἡρα-10 διανὸς ἐν τῇ Συμποσίᾳ.

Πάνθυς κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθος, διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τὴν λύπην τὴν ἐπ' αὐτοῖς· ἢ διὰ τὸ βαθυτάτῳ εἶναι τοὺς τεθνεῶτας· τὸ δὲ κατάτεινον καὶ ἀθανὲς, βάνθος θέλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πάνθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ πάνθους [30] τῆς ψυχῆς ἀπτόμενον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάσχω, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς βάσχω βάνθος.

Πηλὸς· ὁ οἶνος παρὰ τοῖς παλαιοῖς· παρὰ τὸ πάλλειν ἡμᾶς πίνοντας ἐν συμποσίῳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς [31]. ἀπὸ παρὰ τὸ πηλοῦν τὸν οἶνον ὁ κάτοχος· ὃ ἐστι παλῶν.

Πυραμὶς· ἡ ἐκ πυρὸν καὶ μέλιτος, ὡς ἀπηχάμους ἢ ἐκ σισάμων [32] καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντας αὐτῇ σχήματα πεπλεῖν, πλάτος κατὰθεν εἰς ὀξὺ λήγοντα, ὃ ἐστιν ἰσοπλεῖς φλογὶ ἀναφερομένῃ [33]. τοιοῦτος δέ ἐστι καὶ ὁ πύραμος [34], καὶ ὁ πυργος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη· ἡ Ἄρτεμις, σέλας νέον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σέλας αἴνιγμα ἔχειν· δεῖκνυσι δὲ ἐνιαυτὸς ὁ ἔνος, ὁ ἀεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος· ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται. οἱ δὲ Φασὶν, ὅτι σκοτὸς ἐστι· δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν [35] αὐτῷ. οὕτως Ἡρωδιανός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σχέδειν ἡμᾶς, ὃ ἐστιν ἐπισχεῖν. πρεῖναι πολλάκις.

Σπάδων· εὐνοῦχος. παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τι μέρος ἐξ αὐτοῦ. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ταῤῥιχος· οὕτως ἡ χρῆσις· Ἀλεξίων Φησὶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχυνίσθαι [36]· γαλοίεος. ἡ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ ταρίχους γέγονε. ἤτοι [37] οὖν, ὡς τινες, παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχύνεσθαι [38]· καὶ γαρ (Ἐρι)δος· σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. καὶ ἡνία μὲν σημαίνει τὸν ἐργάτην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. γέγο-

Τάφος· ὅτου ἀποτίθεται τὰ λείψανα· παρὰ τὸ θάπτω· παράγωγον θάπτον· ῥηματικὸν δὲ ὄνομα. Σόφοκλ [41]. τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ. πεῖρτον γὰρ ἐστι τὸ ἐν τῷ ῥήματι. οὕτω Φιλόξενος.

Τγιὴς· ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὑγιὴς, καὶ ἀσοβολῷ τοῦ β ὑγιὴς· ὑγιὲς· ὑγιεινὸς. ὑγιὲς, καὶ τὸ αὐτὸ ὑγιὲ [42]. ὅθεν διερὸς ὁ ζῶν· καὶ ἀλίβας ὁ νεκρός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἔνεκεν [43]. ἢ παρὰ τὸ εὖ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ εὖ ἰαΐνεσθαι, τουτέστι εὐθραυνεσθαι. Ἴστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης παθικὰ [44] ὀξύτονα τῷ ῐ παραλήγόμενα δύο εἰσὶν, ἃ καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν· τὸ χαρὶης [45], ἐξ οὗ καὶ χαριέστερος· καὶ ὑγιὴς, ἐξ οὗ τὸ ὑγιέστερος συγκριτικὸς.

Τμὴν· ὑθὴν τὶς ἐστιν, ἀπο τοῦ ὡς ὑφάσματος [46] εἶναι, λεπτὸν ὄντα. ἔστι δὲ τὸ δέρμα ἠτζίστα [47] τὸν μυελὸν τῆς μεθαλῆς συνέχουσα. οὕτως Ἡρακλείδης.

Τσήνη· αἱ ὑτοκίστα τοῦ γενεῖου τρίχες· παρὰ τὸ ἴημι· ὁ μέλλων ἥσω· ἧνη καὶ ὑπήνη· παρὰ τὴν ἵσην [48] τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος. ἐξ οὗ καὶ ὑπήνη [49].

Φειδωλὸς τις ὢν [50] ὁ Φεύγων τὴν δὲ [51] καὶ τὸ βούλει, οὕτως Ἡρωδιανός.

Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. οὕτως Εἰρηναῖος.

Ἀρουραι· Ὡρίνεως [52] παρὰ τὸ ἀρεύδεσθαι [53] τὴν γεωργουμένην [54] γῆν. κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἡ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ ἑκτηθεῖσα [55].

Γλύφω· ἀπὸ τοῦ γλυφῶ [56]· ὅθεν καὶ βραχὺ ἔχει τὸ ῠ, ὡς Φησὶν Ἴλιος ἐν τῷ περὶ ὀκρόνων.

Γραμματείδιον· ἀμφίβολον ἐστὶν εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου, εἴτε διὰ τοῦ ῐ. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ γραμμάτιον, τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ῐ μακροῦ γράφεται, ὥσπερ ὀψάριον ὀψαρίδιον, λάχανον λαχανίδιον· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματεῖον γέγονε, τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ὥσπερ γραφεῖον γραφείδιον. Ἴστέον δὲ ὅτι τινὲς λέγουσι, γραμματεῖδν τὸ μικρὸν . . . [57]· ὁ δὲ Ὦρος τὴν μικραν δέλτον.

---

29) Scribe τῆς χήνης. Pro sequente ὁμοίως mallem ὁμοίων. Sτ.
30) Pro πάθους repone βάθους. Sτ.
31) Interpungendum videtur sic: ἡμᾶς πίνοντας. ἐν Σημείῳ οὕτως Ἡρωδιανός. Sτ.
32) Scribe αἱ σησαμίς, ἢ ἐν σησάμοις. Sτ.
33) In Apographo est σπαρεφόμενα. Sτ.
34) Lege ὁ πεμπεῖς. Sτ.
35) ἐν deest in Apographo. Sτ.
36) Lege ἰσχαίνεται. Sτ.
37) Putem ἤτοι legendum. Sτ.
38) Lege ἰσχαίνεσθαι, vel ἰσχαίνεσθαι. Sτ.
39) Lege ἐπισχομένου, vel, vt in Etymologico M. p. 434, 16. est, κατισχομένου. Sτ.
40) Legendum videtur ἰσχαθὲν τε τὸ τάριχος. Sτ.
41) βάπτω reprehendum esse sequentia docent. Sτ.
42) Lege τὸ σιγματικὸν ὑγιότερος. Sτ.
43) οὕτως Ἡρωδιανὸς ἔνεκεν] Pro ἕνεκεν videtur ex Etymologico Gudiano p. 559, 37. legendum esse ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Sτ.
44) Ita etiam Etymol. Gud. Sed praeferendum puto παθαρὸν, quod est in Etymologico M. p. 701, 29. Sτ.
45) χαριὴς scripsi ex Etym. M. l. l. pro χάριεις. Sτ.
46) ὑφάσματος] Lege ὕφασμά τι. Sτ.
47) Scribe ἡ τζίππα, quo lingua Graecobarbara *pellicularn* significat, auctore *Donio*. Vid. *Meursii* Glossarium Graecobarbarum, in eius Opp. T. IV. p. 858. Sτ.
48) ἴσην] Scribe ἴων. Sτ.
49) Lege τὸ οὖ καὶ ἵνα γράφει ἐν Etymol. Gud. p. 543, 36. vel ἐπηνύτης. Sτ.
50) Scribe *Φειδωλὸς τις ὢν*, ex Etymol. Gud. p. 849. 56.
51) δὲ] Fortasse legendum est δέων. Nam literas ων euanidae lectae sunt, Kocs. In Etymologico Gud. l. l. diserte δέων legitur. Sτ.
52) Mallem *Ὡρίων*. Sτ.
53) Scribe ἀρευδόεδαι. Vid. quae ad *Orionem* dicta sunt. Sτ.
54) In huius participii literis γομε Codex rasuram habet. Kocs.
55) Ordo turbatus est. Lege: περίνεως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἐπιτηδεία. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ. Sτ.
56) γλύφω] Lege γλάφω. Sτ.
57) Post τὸ μικρὸν addendum est *βιβλίον*. Vid. Etymol. Gud. p. 129, 20. Sτ.

Digitized by Google

νεν ἔρι-θος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ι. Ἐριθος· ἡνίκα δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν ὑγιαλκὰ τὴν τὰ ἔρια ἐργαζομένην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔριος [58]) ἐριθος. Ἱστέον δὲ ὅτι Φησὶν ὁ Ὦρος ὅμοιον εἶναι παρὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ λέκιθος· σημαίνει δὲ τὸν πρόκον τοῦ μαΐου. τὸ δὲ ἐριθος ὁ τεχνικὸς Ἀλεξίων διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ι.

Θαμειαί· παρὰ τὸ Θαμὰ ἐπίῤῥημα γίνεται οὖν Θαμὰς· Θαμειὸς καὶ Θαμειά. τὸ δὲ Θαμὰ ἐκ τοῦ ἅμα, πλοναισμῷ τοῦ θ. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὕτως Ὡρίων. καὶ ὁ Χάραξ μᾶλλον τὸ ἅμα ἐκ τοῦ Θαμὰ παρῆναι, ἀτοβολῇ τοῦ θ. καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ Θαμὰ ἐκ τοῦ Θαμὸς Θαμὴ Θαμὸν· καὶ Θαμὰ ἐπίῤῥημα. γράφεται δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου· σημαίνει δὲ τὸν συνεχῆ Θαμειὸς· καὶ τὸ Ἑλληνὸν Θαμειὰ· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὸς διὰ τοῦ εια γινόμενα, ἡνίκα προπαροξύνεται. καὶ εἰς τὸ γελοῖος.

Λείριον τὸ ἄνθος· καὶ λειρίων τῶν ἀνθῶν. λέγει δὲ ὁ Ὦρος· οὐ δεῖ λέγειν τῶν ἀνθῶν, ἀλλὰ τῶν ἀνθέων· διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀνθ ὧν ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ θ [59]) ὑποτακτικοῦ ἄρ [60]).

Λείπω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· ἀντιπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λέλοιπα. λέγει δὲ ὁ Ὦρος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς διφθόγγου γράφεται, οἷον τὸ λειποστράτευτος, λειποτάξια, λειποστράτιον· ὁ δὲ Ἰωριγένης, διὰ τοῦ ι· οἷον [61])

Λωβᾶσαι· παρὰ τὸ λωβῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τινι ἀτοπήματι ἁλόντας [62]) ἐνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Ἴρον. καὶ ταῦτα ὁ Ὡρίων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐν τοῦ λαβὴ ἔστιν, ὁ σημαίνει τὸ ἕλκος· ἐξ αὐτοῦ γίνεται λάβη, καὶ τὸ α τρέπεται εἰς ω, ὡς ἐμάθομεν, Φάρες Φαρισμὸς καὶ Φαρισαῖος [63]· καὶ γίνεται λώβη, καὶ βαρύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα Φύσει μακρὰ [64]) παραλήγεται, ὑποσταλμένης τῆς οι διφθόγγου, βαρύνεται· Θήβη, ῆβη, στίβη· σημῖλνει τὸν ὀρθρινὸν παγετὸν· λωβᾶ· τὸ δὲ λαβὴ ὀξύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη,ὸ λήγοντα κύρια [65]) βαρύνεσθαι θέλει· εἰ μέντοι ῥηματικὸ ὑπάρχει, ἢ προσηγορικὸ, ὀξύνεσθαι θέλουσι· τοῦ μὲν πρότερου παραδείγματος, Φοίβη, βλίβη, Βοίβη κύριον ὄνομα [66]) βαρύνεται· τὸ μέντοι λαβὴ καὶ στίβη [67]) καὶ λοιβὴ σύζυγοι εἰσι, ῥηματικὰ ὑπάρχοντα καὶ προσηγορικά. σεσημείωται τὸ λάβη καὶ βλάβη· λάβη δὲ, τὸ λω μέγα. καινὸν γάρ ἐστιν, ὁ λέγων· τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα Φύσει μακρᾷ [68]) θέλουσι παραλήγεσθαι· οἷον, ῆβη. Θέλη, στίβη· μὴδ' ἁμοῖς στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐρση [69]). ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· κατὰ ἀντίφρασιν· ἣν οὐδεὶς θέλει.

Μαΐς σημαίνει τὸν μῆνα. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Ὡριεῖς διὰ τοῦ ῃ γράφουσιν αὐτό [70]). ἔδος δὲ ἔχουσι τὴν ει εἰς τὸ ῃ τρέπειν· οἷον, πλαίων πλάϊων· μαίων μάϊων. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μαΐς μὴν ὑπῆρχε, καὶ ἔτρεψε τὸ ῃ εἰς τὴν ει διφθόγγον· καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ὺ λήγοντα ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ οὐ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ὑ διφθόγγον· οἷον σωλὴν, Πλάτων· ἔτρεψε τὸ ὑ εἰς ζ, καὶ ἐγένετο μαΐς. πρόσκειται ἀρσενικὰ καὶ θῆλυ [71]) διὰ τὰ οὐδέτερα· οἷον διὰ τὸ οἰκλοὺν· διὰ τὸ χρυσοῦν. λέγει δὲ ὁ Διονύσιος [72]), ὅτι μὴν ἦν, καὶ ἔτρεψε τὸ ῃ εἰς ζ, καὶ ἐγένετο μαΐς [73])· ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι ἠγνόουν τὰ μακρὰ στοιχεῖα, καὶ ἐτίθεσαν ἀντὶ τοῦ ῃ τὸ ε, καὶ αὐτὶ τοῦ ω τὸ ο· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ῃ ἔθεσαν [74]) τὸ ε, καὶ εἶπον μὲς· εἶτα λοιπὸν [75]) μετὰ τὸ Φανήναι τὸ μαχρὰ νομίσουτες ὅτι ἀντὶ τῆς ει ἦσαν τὸ ε, προσέθηταν τὸ ἰ, καὶ ἐγένετο μαὶς διὰ τοῦ ει· ὁ δὲ ἕβδομος ἱστῆναι μαὶς [76]). λέγουσι δὲ τὸ μαῖς ὁ Ὦρος καὶ Ἀρκάδιος καὶ ὁ Εὐδαίμων ἁπλοῦν εἶναι· ἢ γενικὴ οὐς πτεῖς πτεῶς.

Σῖρις διὰ τοῦ ῑ. ἐστι δὲ εἶδος ἀρωματικοῦ ῥητοῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι τινὲς μὲν τῶν λεξιγράφων διὰ τοῦ ῑ γράφουσιν αὐτό, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει. λέγεται δὲ Σῖρις· ἐξ οὗ καὶ τὰ Σῖρία [76]). ὁ μέντοι Ὦρος ἐν τῇ οἰκείᾳ [77]) Ὀρθογραφίᾳ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει [78]). οἷον ἔρις, ὄθρις, Ἶρις, Σῖρις· ὄνομα πόλεως Φοινίκης· πλὴρις· ἔστι δὲ εἶδος ὀρύγου· Τῖρις, Βούσιρις, Ὄσιρις· οὕτω καὶ Σῖρις. πρόσκειται βαρύτονα, διὰ τὸ χειρὶς χειρίδος· σημαίνει δὲ τὸ χειρομάκτριον.

58) Lege ἴριον. Sr.
59) Pro α scribe οὐ. Sr.
60) Scribe ἄρθρον. Sensum scripturam Codicis tanquam singularem. Sr.
61) Caetera desunt. Kons.
62) Codex dat ἑλὼν τας, et pro ἐνυβρίζοντες habet ἐν ὑβρίζοντες. Kons.
63) φαρισμὸς edidi pro vitioso φαρισμὸν. Sr.
64) Apographum habet μακρὸν, quod facile emendatum fuit. Sed malitem etiam παραλήγόμενα vel παραλήγόμενα pro sequenti παραλήγεται, nisi quis καὶ ponat post παραλήγεται. Sr.
65) κύρια] In Etymologico Gud. p. 323, 40. quod omnino cum hoc quem tractamus, loco conferendum est, legitur κυρίοτ. Sr.
66) In Apographo est κύριε ὀνόματα, quod ferri non potest. Sr.
67) Etymol. Gud. p. 375, 44. στιλβὴ habet. Atque id hoc quoque loco reponendum putem, quanquam στίλβη vulgo scribi non ignorans. Sr.
68) μακρὸς habet Apographon. Sr.
69) Lege μὴ μ' ἄμοιδε — ἔρση, ex Homer. Odyss. E. 467. Sr.
70) In Apographo est ἀπὸ. Sr.
71) Non καὶ θηλυκὰ legendum est, sed ἢ θηλυκὰ. vt recte exhibet Etymologicon Gudianum p. 384, 53. Sr.
72) Apographon dat Διόνυσος. Sr.
73) Scribe μὲς. Vid. Etym. Gud. p. 384, 55. Sr.
74) Debebam ἔθηκαν reponere, vt paulo post φανῆναι pro φανέντας edidi. Conf. supra not. 28. Sr.
75) εἶτα τὸ λοιτὸν praeiecerem. Sr.
76) Scribe Ὁ δ' ἕβδομος τούτοις (vel ἐστῆκε) μαῖς. Vid. Homer. Iliad. T. 117. Sr.
76) In Apographo scriptum est ξηρὶς. Sr.
77) Ita scripsi pro οἰκία. Sr.
78) Post hoc γράφει non pauca omissa esse vel in Apographo vel in ipso Codice, facile quisque perspicit ipse. Exiperi autem lacuna potest ex Etymologico Gudiano p. 425, 46—50. Sr.

REMARQUES CRITIQUES

SUR L'ETYMOLOGICUM MAGNUM.

La connoissance des étymologies est beaucoup plus utile qu'on ne le pense communément, dit M. Larcher, auteur de ces remarques. On apprend par ce moyen l'origine d'un mot, sa signification primitive et figurée, comment ce mot s'est peu-à-peu éloigné de sa première acception, et comment ce nouveau sens a donné naissance à d'autres expressions métaphoriques. Avec la filiation des termes d'une langue, on suit celle des idées et des connoissances d'un peuple, les progrès qu'il a faits dans les lettres, les sciences et les arts, et l'on acquiert plus de facilité pour la parfaite intelligence des auteurs anciens. Telles sont, continue M. Larcher, que nous laisserons presque toujours parler lui-même, les principales raisons pour lesquelles on recherche avec empressement les ouvrages qui traitent des étymologies. Le grand Étymologique est de ce nombre. Je sais qu'il s'y rencontre des étymologies fausses, et d'autres qui sont très-futiles, pour ne pas dire, ridicules; mais, comme elles n'y sont pas en grand nombre, elles ne détruisent point l'importance de cet ouvrage et n'en diminuent que très-peu l'utilité. Lu à l'Académie en 1790 et 1791.

Un grand avantage de cet Etymologique, c'est qu'on y trouve une infinité d'observations grammaticales, propres à donner une parfaite connoissance de la langue Grecque. Ces observations sont d'autant plus intéressantes, qu'elles sont la plupart empruntées des grammairiens les plus célèbres, tels qu'Aristarque, Denys le Thrace son disciple, Hérodien, Ptolémée d'Ascalon, et un grand nombre d'autres dont l'énumération seroit trop longue et deviendroit fastidieuse.

On y trouve aussi une multitude de passages d'auteurs, plus corrects qu'ils ne le sont dans nos éditions, ou avec des variantes précieuses; on y trouve sur-tout des vers d'Homère, qui, étant comparés avec ceux de l'édition de Venise, publiée par M. de Villoison, nous procureront dans la suite une édition plus parfaite de ce poëte inimitable, que toutes celles qui ont paru jusqu'à présent. On y voit aussi des fragmens d'ouvrages qui ne sont pas venus jusqu'à nous: ces fragmens sont la plupart d'autant plus importans, qu'ils nous instruisent quelquefois d'usages anciens et de points de géographie ancienne qu'on auroit ignorés. Je n'en rapporte point d'exemples, parce qu'on les trouvera recueillis dans ces remarques.

Enfin, l'Etymologique nous a conservé les dialectes de beaucoup de peuples de la Grèce. Quoiqu'il n'y eût, à proprement parler, que cinq dialectes bien caractérisés, ils se subdivisoient cependant en un grand nombre d'autres. L'Ionien, par exemple, avoit quatre principaux idiomes. Hérodote en a fait la remarque. Il en étoit de même des autres dialectes de la Grèce. Le dorien des Lacédémoniens n'étoit pas le même que celui des Corinthiens; celui des Syracusains n'avoit qu'une foible ressemblance avec celui des Corinthiens, quoiqu'ils eussent pour fondateur un Corinthien. Le dorien étoit le fond du langage des villes de Sicile; elles différoient cependant toutes entre elles par leur manière de parler, comme l'attestent encore à présent les inscriptions qui nous restent des temps anciens, et entre autres celles qui ont été recueillies par M. le prince Torremusa. Si les divers peuples de la Grèce avoient des différences sensibles quant aux inflexions de leur langue, ils avoient aussi des termes qui leur étoient particuliers; et l'on en trouve des exemples chez les Alexandrins, les Apolloniates, les Ambraciotes, les Corinthiens, les Crétois, et même chez les différens peuples de la Crète, etc. Il n'y a personne qui ne s'aperçoive de l'utilité dont peut être un ouvrage qui rassemble une grande quantité de ces mots. Ainsi fut-il accueilli des savans aussitôt qu'il parut. Lib. 1. §. cdij.

Digitized by Google

La première édition fut imprimée à Venise en 1499, grand *in-folio*, avec une préface Grecque de Marc Musurus, Crétois. Elle fut revue par Zacharias Calliergi, Crétois. Un Crétois fondit les caractères; un autre Crétois imprima l'ouvrage, et il fut exécuté aux frais de Nicolas Blastus, Crétois d'une naissance illustre, comme on le voit à la fin de l'ouvrage et dans une épigramme Grecque en vingt vers de Marc Musurus, qui est en tête, et dont Fabricius n'a rapporté que quatre vers dans sa Bibliothèque Grecque, *tom. X.* p. 21.

La seconde édition parut à Venise en 1549. Frédéric Turrisan, qui en fut l'éditeur, y fit des additions, qui ne sont pas tirées des manuscrits: il les emprunta de différens scholiastes; mais il eut l'attention de les distinguer, par une main, du texte de l'auteur original.

La troisième, publiée à Heidelberg en 1594, *in-folio*, par Sylburge, contient les notes de ce savant, avec un index très-étendu, qui donne la facilité de trouver tous les termes de cet ouvrage, qui sont dispersés de côté et d'autre.

Enfin, Panagiota de Sinope en publia une quatrième à Venise, en 1710, *in-folio*. Cette édition a beaucoup de défauts. 1.° L'éditeur inséra dans le texte la plupart des corrections de Sylburge, sans en avertir. Quand même il n'y auroit que ce défaut, il suffiroit lui seul pour qu'on ne pût faire usage de cette édition, parce qu'on courroit le risque de prendre les conjectures de ce savant pour les propres termes de l'auteur. 2.° Panagiota ajouta les additions de Turrisan; mais il ne prit pas la sage précaution de distinguer ces additions par un astérisque, comme l'avoit fait Sylburge, ainsi que Turrisan lui-même. 3.° Il a omis les notes et les index de Sylburge, quoique ces index fussent de la plus grande utilité. Ces défauts firent tomber cette édition presque aussitôt qu'elle parut, et jamais elle n'a pu se relever depuis ce temps-là.

Le grand Etymologique n'est pas plus exempt de fautes que les auteurs que nous avons; et même je crois qu'il y en a un plus grand nombre que dans les écrivains dont le texte est le plus corrompu. Il faut les attribuer en partie à la négligence des copistes, et en partie à l'imperfection des manuscrits qu'ils avoient sous les yeux. Sylburge, qui étoit profondément versé dans la lecture des anciens, et sur-tout dans celle des grammairiens, a corrigé dans ses notes un grand nombre de ces fautes. Il en a cependant laissé subsister un beaucoup plus grand sur lesquelles il n'a rien dit, soit qu'il n'ait pas eu le temps nécessaire pour une si vaste entreprise, soit qu'il ne se fût présenté à son esprit aucun moyen probable de restituer le texte. Souvent l'Etymologique cite vaguement ses autorités; et même il se contente quelquefois de rapporter un vers, sans nous apprendre quel en est l'auteur. Sylburge a corrigé ce défaut en quelques endroits; mais on ose dire qu'il a très-souvent négligé de le faire, dégoûté sans doute par ce qu'un pareil travail a de fastidieux. L'avantage immense qui en seroit résulté pour le public, auroit dû lui faire supporter courageusement cet ennui.

Ces deux défauts essentiels rendent nécessaire une nouvelle édition de l'Etymologique; mais comme cette entreprise est immense, il n'y a pas d'apparence qu'un savant veuille consacrer ses veilles et la plus précieuse partie de sa vie à un tel ouvrage. D'ailleurs, grand même il s'en trouveroit un qui préférât l'utilité publique à son avantage particulier, peut-être seroit-il encore plus difficile de trouver un imprimeur qui voulût en faire les frais, dans un siècle et dans un pays surtout où la littérature Grecque est, non-seulement déchue de son ancienne splendeur, mais encore presque entièrement anéantie. Ces raisons m'ont fait croire que le peu de personnes qui s'occupent encore de cette partie de la littérature, verroient avec plaisir des remarques critiques sur le texte de cet auteur, non que je pense avoir assez de connoissances pour réussir parfaitement dans cette entreprise; mais, si j'en fais quelques-unes qui attirent l'attention des vrais savans, je me trouverai amplement dédommagé de ma peine. Voici à-peu-près la marche que j'ai suivie. Mes remarques portent toutes sur l'édition de Sylburge, et je la compare avec la première édition, qui est de 1499 1.° Quand le texte me paroît altéré, si la première édition ne me présente aucun moyen de le corriger, j'ai recours aux commentaires d'Eustathe sur Homère, aux scholiastes de l'Homère de Venise, à ceux d'Aristophane, de Pindare, etc. à l'Onomasticon de Julius Pollux, à Hésychius, Suidas, Ammonius, Phrynichus, Moeris Atticista, Varinus Phavorinus; enfin à Orion le Thébain, qui n'existe encore qu'en manuscrit, et à un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, très-différent de celui qui est imprimé. Telles sont les autorités sur lesquelles j'appuie mes conjectures: elles posent par conséquent sur un fondement plus solide que la plupart de celles qui n'ont d'autre base que la vraisemblance. 2.° Quand l'auteur de l'Etymologique cite un vers, je ne manque jamais de rapporter le livre et le quantième du vers; s'il y a une variante, j'ai soin d'en avertir. 3.° S'il a oublié le nom de l'auteur, je tâche de le découvrir. En un mot, je ne crois pas avoir rien oublié de ce qui pouvoit être utile à un éditeur.

Je commence mes observations par la lettre *upsilon*, et je les continuerai jusqu'à la fin de *l'oméga*. Je prendrai ensuite quelques autres lettres, jusqu'à ce que je les aie toutes parcourues. Au moment où j'écris ceci, la lettre *zeta*, jusqu'à la fin de *l'oméga*, est achevée; et j'ai recueilli beaucoup de matériaux pour les lettres précédentes. J'avois commencé la lecture de ces remarques dans les séances de l'Académie des belles lettres; sa suppression suspendit mes travaux. Je comptois cependant les reprendre; mais les soins que j'ai été obligé de donner à la seconde édition de la tra-

Digitized by Google

duction d'Hérodote, et des maladies graves, m'en ont empêché. Mon âge avancé et des infirmités presque continuelles ne me permettent pas de les continuer. Quelque autre, plus habile que moi, y mettra la dernière main, et corrigera les fautes où je puis être tombé.

T.

Page 773. lig. 53. *Τ τὸ στοιχεῖον· ὅτι αἱ ὕαδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου.*

Il manque à cette phrase un verbe qui régisse le *πρόσωπον*: il est facile de le suppléer avec le secours du scholiaste d'Aratus, qui s'exprime ainsi, p. 21, *ligne pénultième*, de l'édition de Turnèbe, on p. 24. col. 2. *ligne pénultième*, de celle d'Oxford: *αἱ γὰρ ὕαδες τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμοῦνται, καὶ ταύρειον ὑποτελοῦσι πρόσωπον.* Je conjecture donc qu'on doit lire, *ὅτι αἱ ὕαδες τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμοῦνται τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἀποτελοῦσι.* Ma conjecture peut encore s'appuyer par l'Etymologique, qui s'exprime ainsi à l'article *Τάδες*, p. 774. lig. 3. *ἢ παρὰ τὸ τῷ Τ στοιχείῳ ἀπικάζεσθαι.* Il me reste cependant encore un scrupule, parce qu'il ne me paroît pas vraisemblable qu'un copiste ait omis quatre ou cinq mots. L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, côté 2636, présente heureusement la vraie leçon: *Τάδες· αἱ ὕαδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἔχουσιν.* Ce mot *ἔχουσιν* est donc le seul qui soit omis.

Pag. 774. lig. 5. *Ἐτυμολογεῖται (ὕαλος) δὲ παρὰ τὸ ὕειν καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως μεθ' ὕδατος.* „Ce mot *ὕαλος*, *verre*, vient de *ὕειν*, *pleuvoir*, à cause de la ressemblance du verre avec la concrétion et la *participation* de l'eau.“ Le mot *μεθ' ὕδατος* est altéré, puisqu'il forme un sens absurde. Je le change en *πήξεως*, *avec la gelée de l'eau*. Orion le Thébain ne permet pas de douter de la certitude de cette correction. *Ὕαλος*, dit-il, *παρὰ τὸ ὕειν ἰσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίης.*

Il est bien étonnant que M. Van-Lennep ait laissé subsister cette faute dans son Etymologique de la langue p. 1018.

Ibid. lig. 13. *Λύσιας δὲ, πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην, καὶ τοι τίς κ. τ. λ.*

Lysias n'a point fait d'oraison contre Isocrate. M. Taylor avoit bien vu qu'il falloit lire *πρὸς τὸν Ἱπποκράτην*. Je renvoie à sa note, page 636. de son édition de Lysias, *in*-4. L'abbé Auger n'a pas donné place à ce fragment de Lysias dans la sienne, quoique le titre de son édition annonce toutes les oeuvres de cet orateur.

Ibid. lig. 17. *Ὕβρις εἰοῦσα παρὰ τὸ ὑφαιρῶ ὕφρις· καὶ τροπῇ ὕβρις· οἱ δὲ ὑποβαρίς τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ βάλλω τὸ ἐμποδίζω, ὕβαλις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ῥ, ὕβρις.*

Je doute fort de la justesse de ces étymologies. La première me paroît forcée: ces mots *οἱ δὲ ὑποβαρίς τις οὖσα* donnent à penser que c'est une seconde étymologie, tandis que ce n'est qu'une explication de la première. Mais le texte est altéré; et il faut lire avec l'Etymologique manuscrit, *οἷον ὑποβαρίς τις οὖσα.*

La seconde est fausse: *ὑβάλλω*, ou plutôt *ὑββάλλω*, qu'on trouve dans Homère, *Iliad. XIX*, 80. est un terme Aeolien qu'on devroit écrire, pour cette raison, avec un esprit doux, comme l'observe *) Hérodien au vingtième livre de sa Prosodie universelle, *ἐν τῇ κ τῆς καθόλου.* Il n'est pas vraisemblable qu'une synalœphe particulière à un petit peuple de la Grèce, ait donné naissance à un mot reçu dans la Grèce entière. Je préfère l'étymologie rapportée par l'Etymologique manuscrit: *Ὕβρις· παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόνοιαν γίγνεσθαι ὕπριος· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕπρις· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς β. ὕβρις γὰρ ἐστι κυρίως ἡ ὑπερηφανία· καὶ ὑβριστὴς, ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἔχων εὐτυχοῦς τὰς ὕβρεις.* MM. Hemsterhuis et Van-Lennep approuvent cette dernière étymologie, quoiqu'ils n'aient pas eu connoissance de l'Etymologique de la Bibliothèque impériale.

Ibid. lig. 22. *Τρᾶδοι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.* Suidas, Harpocration et Etienne de Byzance s'accordent sur le nom de cette bourgade de l'Attique et sur celui de sa tribu. Ce dernier remarque cependant qu'on la nomme aussi *Τρᾶ.* L'habitant de cette bourgade s'appeloit *Τρᾶδης.* Meursius, *de Populis Atticae*, p. 376. avoit bien vu qu'il falloit rendre ce mot à Diogène Laërce, *lib. V. segm.* 57. à la place de *Τβαιῆς.* Ménage approuve cette correction, qui est indubitable. On trouve *Τρᾶδης* dans une inscription rapportée par Spon, dans son Voyage, *t. II.* p. 392. et même *Τβαδεῖς*, dans une autre inscription, même page.

Ibid. lig. 41. *Ζήτει τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ· ὑγιαίτερον κολοκύντας, πῶς οὖ λέγει ὑγιέστερον; ὑγιέον οὖν ὅτι ἐστὶ ψιαρὸς, τὸ ἄκαιρον τῆς γυναικείας ἐφυμνίου μιμησάμενος.*

Cherchez dans cette expression, *plus sain qu'une citrouille*, pourquoi il a dit *ὑγιώτερον*, au lieu de *ὑγιέστερον*. Il faut dire qu'il a fait une faute de langage, de dessein prémédité, parce qu'il a voulu imiter la simplicité de l'élocution des femmes. „ ... oyez, sur cette expression *τὸ ἄκαιρον*, M. Toup, *Emendat. in Suid. t. III.* p. 77. M. Ruhnken qu'il ... e, et sur-tout M. Valckenaer, *in Notis ad deum Idyllid Theocriti*, p. 202. A.

Joan. Dan. à Lennep Etym. linguae Graecae, pag. 1018.

*) *Scholiast. Venet.* Il y auroit beaucoup de choses à dire sur ce mot; mais cela doit être réservé à un éditeur d'Homère.

Digitized by Google

Sophron étoit de Syracuses et contemporain d'Euripide. Il a écrit des mimes masculins et féminins. Ces mimes ne ressembloient pas à ceux des Romains : c'étoit une représentation des moeurs, des caractères et du langage même vicieux des personnages qu'il introduisoit sur la scène. De là l'expression ὑγιαίνειν, dont nous venons de faire mention; expression qu'il met dans la bouche d'une femme. Platon faisoit ses délices de ces mimes; et l'on prétend qu'après sa mort on en trouva un exemplaire sous le chevet de son lit. *Sophron . . . . . mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probavit, ut suppositos capiti libros ejus, quum moreretur, habuisse creditur.* Duris raconte que Platon les avoit toujours entre les mains. Si l'on veut connoître plus particulièrement cet écrivain, on n'a qu'à consulter la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 493.

Quinct. Institut. orat. l. I. c. 10. §. 17. p. 52. ex ed. Gesn. Athen. Deipnos. l. XI. cap. 15. P. 502. B.

Ibid. lig. 44. *Ὧν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκει, τατωμένα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνέγυρα θοίν· ὁ τόκος τὴν ἀλφιθρώπειν. Φιλόξενος.*

C'est la suite de l'article précédent concernant les mimes de Sophron. Voici la note de Sylburge: *Si legamus τατώμενος τοῦ κιθῶνος, sensus erit,* spoliatus tunicâ, *seu* exutâ tunicâ et pignori positâ, *ut noster exponit: ἀλφιθρώπειν sequenti versu quid velit nescio; nec ἠλφιθρώπειν multo fortasse melius huc quadrat.*

Ces conjectures ne sons pas heureuses. 1.° Ce sont deux fragmens des mimes de Sophron. Ce terme κἀκεῖ, qui se rapporte manifestement à ces mimes, dont il avoit été fait mention quelques lignes plus haut, l'indique clairement.

2.° M. Koen prétend (*in Notis ad Gregorium de Dialectis*, p. 158.) qu'il faut séparer τατώμενα en deux mots τὰ τώμενα, et que le participe τώμενα vient du verbe inusité τάω, τῶ, ainsi que τῆ qui se trouve dans Homère, *Iliad. lib. XIII, v.* 219. Mais M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 201. prouve très-bien qu'il faut laisser subsister τατώμενα en un seul mot; que c'est un dorisme pour τητώμενα, et que ce mot signifie *privé*. Τοῦ κιθῶνος ne devoit pas être changé en τοῦ χιτῶνος. Les Siciliens changeoient le κ en κappa: ils disoient κιτῶν et κιθῶνα pour χιτῶν et χιτῶνα. *Voyez* l'ouvrage de Jean le Grammairien, intitulé *Τεχνικὰ*, dans le *Thesaurus Cornucopiae* d'Alde p. 243. *ligne avant-dernière.* Cet ouvrage est un peu différent du Traité des Dialectes du même auteur.

3. Ce que Sylburge a proposé sur le second fragment ὁ τόκος τὴν ἀλφιθρώπειν, n'est nullement recevable. Il falloit corriger *ἀλφιθρώπειν: l'usure, en la privant de sa tunique, l'a ruinée.* Hésychius dit ἀλφιθρῶπαι, *ἀφανίσαι, ἀπολέσαι. Voyez* aussi les notes de M. Koën sur les Dialectes de Grégoire de Corinthe, p. 158. et sur-tout M. Valckenaer à l'endroit ci-dessus cité.

Ibid. lig. 26. *Ἰδμῆας, ὁ πυρός· οὕτως Ἡρωδιανός.* Orion le Thébain ajoute *ἐν Ἐπιμερισμοῖς, dans les Partitions*: c'est le nom de l'ouvrage d'où cette remarque est tirée. Cet ouvrage est quelquefois cité par l'Etymologique; et il paroît que le même écrivain en avoit fait un autre sur le même sujet, qu'il avoit intitulé *Μεγάλοι Ἐπιμερισμοί, les Grandes Partitions.* Le grand Etymologique cite celui-ci, au mot *Ἀβακίσκος*.

Pag. 775. lig. 2. *Τῆς, ἐπίθετον Διονύσου κ. τ. λ.* La même chose se trouve dans Suidas. On lit ensuite dans l'Etymologique, l. 4. *τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς ἴδιας*: il faut lire, avec Suidas, *ἰδίας*. Voyez aussi *Pherecydis Fragmenta*, par Sturz, p. 114. et 115.

Ibid. lig. 5. *Ἁματοφώντης δὲ συγκαταλέγει ξενικὸς θεοὺς τὸν Τῆγ.*

C'est peut-être dans une pièce perdue, que ce poëte met Hyès ou Bacchus au nombre des dieux étrangers. Peut-être aussi l'Etymologique fait-il allusion à l'étymologie de *Sabasios*, dans la comédie des Oiseaux, vers 874. sur lequel le scholiaste s'exprime ainsi: *Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφειδομένους τῷ Διονύσῳ τόπους· καὶ τοὺς Βάκχους τοῦ θεοῦ· ὃ αὐτὸς δὲ Τῆς καὶ Εὐβουλος καλεῖται*, où il faut lire *Τῆγ καὶ Σαβάζιος*. . . . Le poëte Emphorion avoit donné ce surnom à ce dieu; témoin ce vers que nous a conservé Théon, commentateur d'Aratus, p. 22. ligne 6. de l'édition de Turnebe:

Τῆγ ταυροκέρατι Διόνυσον κοτέοντα.

Plutarch. t. II. pag. 364. D.

Plutarque observe, dans son Traité sur Isis et Osiris, que les Grecs donnoient ce nom à Bacchus: *Ἕλληνες . . . . . καλοῦσι τὸν Διόνυσον Τῆγ*.

Ce mot revenoit souvent dans les hymnes ou chansons en l'honneur de Bacchus. On en voit un exemple dans l'oraison de Démosthène pro *corona*, à l'endroit où cet orateur, reprochant à

Demosth. pro Corona. p. 313. ex ed. Reiskii.

Æschine la bassesse des personnages qu'il représentoit, ajoute ces mots: *βοῶν εἰσοι, σαβοῖ, καὶ ὑποχορεύοντος ὗης ἀττης, ἀττης ὗης*, où il faut lire *ὗης ἀττης, ἀττης ὗης*. *Voyez* l'Etymologique, au mot *Ἄττης*, p. 163. et Henri de Valois, *in notis ad Harpocrat.* p. 101.

Phérécyde appeloit Scmélé, mère de Bacchus, *Τῆη, Ἡγέ*, suivant Suidas.

Pag. 776. lig. 38. *Τλῆπον, γενικῆ πληθυντικῶν, παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Τλλεῖς, ἔθνος Κλειτιῶν· ἀπὸ Τλλου βασιλέως αὐτῶν, υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.*

Corrigez, avec la première édition, *Τλλήων*. Si Sylburge avoit examiné avec soin cette édition, il auroit omis sa note. Le vers d'Apollonius de Rhodes, qu'avoit en vue l'Etymologique, est le 525 du IV.e livre des Argonautiques. Le reste de cet article est emprunté du scholiaste de ce poëte sur ce vers, qui dit *ἔθνος περὶ τὴν Ἀλυβίαν, ἀπὸ Τλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ὠνομασμένον*. Ce témoignage du scholiaste est confirmé par Apollonius lui-même, qui s'exprime ainsi, lib. IV. vers. 538.:

Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα κατ' αὐτόθι τέκνον ἄνακτα
Τλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι.

Digitized by Google

Macris, plus anciennement appelée Schérie, est une île atteuant l'Illyrie; elle fut, selon la fable, ainsi nommée de la nourrice de Bacchus. Ce fut dans cette île qu'Hércule, etant venu pour se purifier du meurtre de ses enfans, épousa Mélite, fille de la mer Aegée, et qu'il en eut Hyllus. *Voyez* le scholiaste d'Apollonius, sur le vers 542. du IV.e livre des Argonautiques. Cet Hyllus n'est pas le même que le fils d'Hercule et de Déjanire, qui fut tué par Echémus, roi de Tégée, en tentant de rentrer dans le Péloponnèse. Les arrière-petits-fils de ce dernier Hyllus revinrent dans le Péloponnèse et le subjuguérent. Herodot. l. IX. §. 26.— Paus. lib. I. cap. 41. 44. sub finem, lib. VIII. cap. 5. §. 45.

Pag. 777. lig. 1. et 2. *Ὕμνος. . . . . κιχρῶνται δὲ ἐγκωμίοις καὶ προσῳδίων καὶ ἐπαίνοις, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὑμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὁμοια.*

Ce passage est altéré, et il manque quelque chose au sens: 1.° *ἐπαίνων* ne peut être le terme dont s'est servi l'auteur de l'Etymologique, puisque ce terme ne diffère pas de *ἐγκωμίων*, et que cet auteur veut parler de trois sortes d'hymnes. Il les distingue en effet très-bien, une ligne plus bas: *ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος.* Il est évident, par conséquent, qu'il faut lire *παιάνων* à la place de *ἐπαίνων*. Cette correction est certaine, puisqu'elle a pour garant l'auteur même de l'Etymologique. Mais, s'il pouvoit rester quelque doute, Orion le Thébain, où se trouve la même expression, suffiroit pour le lever.

2.° On sent qu'il manque quelque chose après ces mots *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὑμνων*. Mais, quand même on parviendroit à rétablir ce texte, on ne pourroit avoir la certitude d'avoir retrouvé les propres paroles de l'auteur. Heureusement Orion vient encore à notre secours. On lit dans cet écrivain, *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὑμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους*. Le sens est alors complet. „L'hymne dit-il, diffère des éloges, des prosodies et des paeans, non que ceux-ci ne soient pas des hymnes, mais parce qu'ils en diffèrent, comme l'espèce diffère du genre." Ainsi l'hymne est un terme générique, dont *l'enemion*, la prosodie et le paean sont les espèces. *Voyez* aussi la Chrestomathie de Proclus, *apud Photium*, p. 983.

Ibid. lig. 11. *Τιμηπολείτω, ἀντὶ τοῦ ὑμνείτω· καὶ ὑμνούτων ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Πλάτων, Νόμων ἕκτῳ.*

Voici le passage de Platon: *Καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται, τὸ, χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γῆϊα.* „On cite fort à propos ce passage d'un poëte: il vaut mieux avoir des remparts de fer et d'airain, que d'en avoir de terre." Cela est à la louange de la ville de Sparte, qui n'avoit pas de murs, et dont la meilleure défense consistoit dans le courage de ses citoyens. Platonis Opera.

Ibid. lig. 12. *Καὶ ὑμνεῖν, ὀδύρεσθαι, μιμεῖσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμὸν, ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτικῶν.*

Le passage de Platon est du premier livre de la République, *tome II.* p. 329. A. de l'édition de Henri Etienne: *Ἐνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γήρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον.*" Quelques-uns se lamentent à cause des mauvais traitemens de leurs proches, occasionnés par la vieillesse; et, par cette raison, ils l'accusent comme si elle étoit la cause des plus grands maux."

Le Lexique de Tiuée rapporte en partie ce passage, au mot *ὑμνοῦσι*; et M. Ruhnken le cite en entier dans une note savante qu'on fera bien de consulter.

Les poëtes ne se piquoient pas de philosophie; aussi exagéroient-ils les maux de la vieillesse. Mimnermus de Colophon s'exprime ainsi dans des vers que nous a conservés Stobée; les voici de la traduction de Grotius: Stob. Serm. LXI. pag. 387.

Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris!
Tum perearn, Veneris cùm mihi cura perit.
Flos celer aetatis sexu donatus utrique,
Lectus, amatorum munera, lectus amor,
Omnia dissipiunt, mox cùm venit ara senectus,
Quae facit et pulchros turpibus esse pares.
Torpida sollicitas lacerant praecordia curae:
Lumina nec solis, nec juvat alma dies,
Invisum pueris, inhonoratumque puellis.
Tam dedit, heu! senio tristia fata Deus.

Ces vers ont été heureusement traduits dans les Mémoires de l'Académie des Belles-Lettres, *tom. X.* p. 296.:

Que seroient, sans l'amour, le plaisir et la vie?
Puisse-t-elle m'être ravie,
Quand je perdrai le goût d'un mystère amoureux,
Des faveurs, des larcins pour les amans heureux!
Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée;
Le sexe n'y fait rien; la vieillesse glacée

Digitized by Google

Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors est en proie aux soins, à la tristesse;
Haï des jeunes gens, des belles maltraité,
Du soleil à regret il souffre la clarté.
Voilà le sort de la vieillesse!

Il seroit très-facile d'accumuler des exemples de ce genre: je me borne à celui-là; et je me contente d'observer que, si les poëtes efféminés tenoient un pareil langage, il y en avoit qui pensoient plus sagement. Quelqu'un ayant demandé à Sophocle s'il usoit encore des plaisirs de l'amour: *Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi.* J'ai préféré la traduction de Cicéron à celle que j'aurois pu faire. Les philosophes pensoient de même des autres reproches que l'on faisoit à la vieillesse. *At sunt morosi*, disoit Cicéron, *et anxii, et iracundi, et difficiles senes; si quaerimus, etiam avari: sed haec morum vitia sunt, non senectutis.*

Plat. de rep. l. I. t. II. p. 329. C. Cicero, de sen. §. 14. Idem, ibid. §. 18.

Ibid. lig. 43. "Υπαυθα λώιαθη, Πλάθος ο, ἀντὶ τοῦ εἰς πλέίονα ἐξέλυσεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Il ne paroît pas vraisemblable que ὕπαυθα puisse signifier *de côté* et *en avant*. Ces deux sens sont tellement contraires, qu'il semble impossible de supposer que le même mot en soit susceptible, sans embrouiller toutes les idées. Aussi Eustathe remarque-t-il que ὕπαυθα signifie *directement, à l'opposite, en avant*, et que la signification *de côté* n'a point été reçue des anciens. Le Lexique d'Apollonius explique ὕπαυθα par ἐμπροσθεν. M. de Villoison nous renvoie dans sa note au XVIII.e livre de l'Iliade, vers 421. où cependant la signification de ἐμπροσθεν ne peut avoir lieu. Voici le vers en question:

Eustath. ad Homeri Il. xv. p. 1030. l. 20.

Αἱ μὲν ὕπαυθα ἄνακτος ἐποίπνυον.

"Υπαυθα signifie, dans ce vers, *sub, subter: puellae Vulcanum sub axillis sustinebant.* C'est ce que l'on voit clairement exprimé quatre vers plus haut:

Τὸν δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.

Le passage d'Homère qu'avoit en vue l'Etymologique et qu'Eustathe explique, est du livre XV. de l'Iliade, vers 520. Les savantes scholies de Venise s'accordent avec Eustathe. „Peut-être, ajoutent-elles, Mégès ayant attaqué Polydamas de côté, celui-ci rendit le coup inutile en se précipitant en avant."

Je me contente de faire remarquer, sur cette explication, que Mégès n'attaque pas Polydamas de côté, mais de front. Celui-ci évita le coup en inclinant le corps, quoiqu'il restât toujours en avant. C'est le véritable sens de ce passage.

Pour bien entendre les grammairiens et les scholiastes, il faut toujours se rappeler qu'ils interprètent rarement un mot pris en lui-même, mais qu'ils l'expliquent relativement au passage qu'ils ont en vue. L'explication de l'Etymologique, envisagée sous ce point de vue, est bonne; et Eustathe ne l'a pas saisie.

Ibid. lig. 46. Ὑπεμήμυκε. Πάντα δ' ὑπεμήμυκεν. Ἰλιάδος Χ. ἔστιν ὑμὼς, τὸ ἐπικλίνου καὶ καταπίπτου· ὁ παρακείμενος ὑμωκα· ὁ Ἀττικὸς, ὤφελεν ὑμώκεναι· Ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βαρυτείας ἀφγετει, συνεστάλη τὸ ῆ εἰς ε, καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεται ἐμήμυκε καὶ ὑπεμήμυκε.

Le vers d'Homère est le 491. du XXII.e livre de l'Iliade. Cet article sur ὑμὼς est plus intéressant que celui des scholiastes, et même que celui d'Eustathe, quoique dans ce dernier, qui se trouve pag. 1282. depuis la ligne 24. jusqu'à la 32.e, il y ait des choses curieuses qui ne se rencontrent pas dans l'Etymologique. Tout, dans cet article, est de la plus grande exactitude jusqu'à ces mots exclusivement καὶ πλεονασμῷ τοῦ νυ; car, supposer que la nécessité de la mesure a forcé Homère d'insérer la lettre νυ, c'est-à-dire, de pervertir la langue, cela me paroît absurde. M. Toup en a jugé de même; et, d'après les principes de l'Etymologique, il corrige ce vers:

Ἄντα δ' ὑπεμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,
coram autem vultu est delecto, et lacrymis obtecto.

Cette correction est heureuse; et l'on peut consulter à ce sujet le *tome II.* p. 489. le *tome III.* p. 425. et note, et le *tome IV.* p. 323. de la seconde édition de ses oeuvres. Quant au scholiaste de Venise, il est instructif, en ce qu'il distingue la signification qu'Aristarque donnoit à ce mot, d'avec celle des autres grammairiens. L'explication de ce savant critique, καταμέμυκε, κατεστύγνασε, κάτω βλέπει· ὁ δὲ Ἀρίστταρχος, ἐπὶ τοῦ κατανένευκε, que rapporte aussi le pseudo-Didyme, favorise la conjecture de M. Toup. Je saisis cette occasion pour observer une négligence du copiste de ce scholiaste, qui a mis, p. 495. col. 1. ligne 7. οὐδετέρους τὰ παρεία, mots qui n'ont aucun rapport ni avec ce qui précède, ni avec ce qui suit; ils appartiennent à ceux-ci, trois lignes plus bas, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, où ils sont répétés avec le mot Ἀρίστταρχος, qui indique qu'Aristarque vouloit qu'on lût παρεία au neutre. Je conclus à les effacer, comme étant inutiles et troublant le sens.

Pag. 778. lig. 37. Ὑπερθεῖ δῆμον ἔχοντα· Ὑπερβαλλόντως ὑπόξυ, οἷον πάνυ ὀλίγους κατὰ δύναμιν.

Digitized by Google

Cela fait partie du vers 330. du livre XVII.e de l'Iliade. Mais je crois devoir copier les trois vers qui précèdent, afin que l'on sente mieux mon observation:

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεϊ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε;
πλῆθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπιερδέα δῆμον ἔχοντας;

On traduit communément ces vers: „Enée, comment sauveriez-vous votre ville contre la volonté de Jupiter, comme ont sauvé la leur d'autres généraux se fiant à leur force, à leur courage, et en la multitude de leurs troupes aguerries?“ Quelle merveille qu'une multitude de troupes aguerries et conduites par des chefs courageux et expérimentés empêchent leur ville de devenir la proie des ennemis! Aussi n'est-ce pas ce qu'a dit Homère: Enee, dit-il, comment sauveriez-vous votre ville, comme ont sauvé la leur des généraux pleins de force et de courage, quoique leurs troupes fussent en très-petit nombre?“ Tel est le sens que donne l'Etymologique, sens qui me paroît excellent. Il faut corriger seulement ἔχοντας avec le texte d'Homère. Le Lexique d'Apollonius donne la même explication; et le changement que propose M. de Villoison me paroît inutile. Voyez *l'Excurs.* XI. de M. Tollius. J'ajoute que πλῆθος s'emploie aussi quand il s'agit du petit nombre, comme on le voit dans Thucydide, *lib.* IV. §. 10.: τὰς τούτων ἀτοπίας ἀτεπάλους ἡγούμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει. Là-dessus, le scholiaste dit: ἔξωθι λέγειν πλῆθος καὶ ἐπὶ ὀλίγων, et, pour le prouver, il cite ce vers d'Homère.

Pag. 782. lig. 47. *Τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν. Ἰλιάδος ἡ. Iliade,* livre VII, 406.:

Ἕρμαί, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὡς τοι ὑποκρίνονται.

Le premier scholiaste de Venise remarque que ὑποκρίνονται est un changement de préposition pour ἀποκρίνονται. Ce scholiaste ignoroit sans doute que ce terme est ionien, ou, pour parler plus juste, de l'ancien attique, et qu'on le trouve fréquemment dans Hérodote, ainsi que ὑπόκρισις, *réponse.* Consultez le Lexique ionien d'Aemylius Portus.

Ibid. lig. 51. *Καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.* „Ὑποκρίνεσθαι signifie *répondre;* de là vient que ὑποκριτὴς est celui qui répond au choeur (l'acteur). Thucydide, au VII.e livre.“

Thucydide ne parle pas des acteurs des pièces de théâtre. Voici le passage en question, livre VII. §. 44.: *εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεψεύσατο·* „s'ils ne répondoient pas, on les tuoit.“ Il s'agit ici de ces Athéniens à qui les Syracusains demandoient le mot du guet, et qui, faute de le savoir, ne pouvoient répondre. Ainsi la citation de Thucydide n'a aucun rapport avec le mot ὑποκριτὴς, *acteur;* mais elle regarde ce qui précède. Il faut par conséquent mettre Θουκυδίδης ἑβδόμῃ tout de suite après ἀποκρίνεσθαι. Quant à la signification de ὑποκριτὴς, *acteur,* elle se trouve par-tout.

On peut aussi consulter le Lexique d'Apollonius, sur le mot ὑποκρίνασθαι, avec la note de M. de Villoison, qui restitue, d'après Hesychius, deux mots sans lesquels il n'y a pas de sens dans la phrase de cet auteur. L'Etymologique auroit pu lui servir de même à les rétablir.

Pag. 783. lig. 57. *Ὑποτεμόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλεών, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· οὕτω Ξενοφῶν.*

On trouve la même chose dans Suidas. Le passage de Xénophon est de l'Histoire Hellénique, lib. I. cap. 6. §. 10. *Καταδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐβούλετο ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκφύγῃ.* L'explication de l'Etymologique et de Suidas me paroît juste. Couper le chemin à quelqu'un pour l'empêcher de parvenir à un certain endroit, c'est prendre le plus court, afin de lui barrer le passage, de l'intercepter. Ainsi je ne vois pas ce qui a pu faire penser à M. Morus que Suidas et l'auteur de l'Etymologique s'étoient trompés. M. Schneider est aussi de l'avis de ce savant. Kuster a cité, sur ce passage de Suidas, la page de Xénophon où il se trouve; mais il n'a pas fait la même chose sur un autre passage du même historien, que rapporte Suidas un peu plus haut, au mot ὑποτρέσθαι, parce qu'il ignoroit sans doute de quel ouvrage il étoit tiré: il est de la Cyropédie. lib. I. cap. 4. §. 19.

Pag. 784. lig. 52. *Ὑρία, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ Ὑρίου.* „Hyria, ville qui tire son nom d'Hyrieus.“ Hyrieus, ou Hyriée, étoit fils de Neptune et d'Alcyone; il fut père d'Orion, qui ayant voulu faire violence à Diane, fut puni de cet attentat. *Voyez* le scholiaste d'Homère, sur le vers 486. du XVIII.e livre de l'Iliade; Strabon, lib. IX. p. 620. A.; Antonini Liberal. *Metamorph.* cap. 25. *initio.*

Cette petite ville étoit peu éloignée de Tanagre. (*Strab.* ibid.) Homère en parle, *Iliad.* lib. II, 496. On trouve dans Eustathe, p. 265. lig. 5. ce vers d'Hésiode:

ἣν δὴ Ὑρίη Βοιωτὶς τρέφε κουρῆς.

Digitized by Google

Les uns corrigent ce vers d'une façon, les autres d'une autre. Mais, comme on lit dans le premier scholiaste de Venise,

ἢ οἵη Τρίη Βοωτίης τρέφε κούρη,

et dans celui de Pindare (*Pyth. IV*, 36.) Ἠοίη Τρίη . . . . . ; je soupçonne qu'il faut lire:

ἢ ὁίη Τρίη Βοωτίη ἔτρεφε κούρην.

Ce vers faisoit sans doute partie des Ἠοίαι μεγάλαι.

Φ.

Pag. 787. lig. 55. *Φάρμακος, ὕτομα κύριον· ὅτι δὲ ὕτομα κύριόν ἐστι, Λυσίας φησίν· ὁ Φάρμακος ἱερὸς φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς . . . ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Φαρμηλίοις ἀγόμενα τούτου ἀπομιμήματα ἐστίν, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξωρίσας ὁ Φάρμακος.*

Ce passage est corrompu. La seconde partie n'a aucun rapport avec la première; et la troisième ne paroît pas en avoir plus avec la seconde qu'avec la première. Dans celle-ci, on pourroit croire que le passage de Lysias est tiré de l'une des oraisons de cet orateur, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Harpocration, qui cite ce passage, l'attribue à Lysias dans sa harangue contre Andocide, où il l'accuse d'impiété, *ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην Ἀσεβείας*. Mais comme ce mot ne se trouve pas dans Lysias comme un nom propre, il faut substituer un autre auteur à Lysias dans l'Etymologique et dans Harpocration. Je pense que le trait cité de Pharmacus pourroit se trouver dans les Oeuvres morales de Plutarque; mais je n'ose l'assurer, et il vaut mieux laisser en blanc le nom de cet auteur.

La seconde partie n'a certainement aucun rapport avec la première; et l'on ne sent pas celui qu'elle peut avoir avec la troisième. Dans cette partie, il n'est plus question d'un nom propre, mais d'un usage qui s'observoit aux fêtes appelées *Thargélies*. Or, dans ces fêtes, on purifioit la ville, en immolant deux hommes, chargés des iniquités de tous les citoyens; c'étoient communément des scélérats dont on purgeoit la société. On peut voir dans Tzetzès les rites qui accompagnoient cette expiation. Ces deux hommes se nommoient par cette raison *Φαρμακοί, expiateurs*; on les appeloit aussi *Σύφλαγγοι*.

Harpocrat. voc. *Φαρμακός*. Tzetz. chil. V. cap. 33. Helladii Chrestom. apud Photium, pag. 1590. et 1591.

On sent actuellement la liaison qui est entre la seconde partie et la troisième. Il est question, dans l'une et dans l'autre, de ces scélérats dévoués à la mort pour expier les calamités publiques et les détourner de dessus la tête des citoyens. De là on appeloit *φαρμακὸς* un scélérat quelconque. On a omis dans l'Etymologique le commencement de la seconde partie qu'on peut rétablir, d'après Ammonius, *de Differentiis vocum: Φαρμακὸς, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ζωπυρούμενος*. La citation de Lysias, *Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου, Ἀσεβείας* vient bien ensuite; car cet orateur prend ce terme dans ce sens, lorsqu'il dit: *τὴν οὖν χρὴ νομίζειν τιμωρουμένους, καὶ ἀπαλλαττομένους Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν παθεῖν, ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἁλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι.* „Vous devez donc penser qu'en punissant Audocide et qu'en vous en délivrant, vous délivrerez la ville, et que, par ce sacrifice expiatoire, vous détournerez de dessus vos têtes la malédiction."

Lysias contra Andoc. p. 150. ed. edit. Taylor, in 4.

On peut mettre ensuite le passage d'Istros, ou plutôt Ister. *Καὶ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομιμήματα, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ.* Vient après, le passage de Démosthène, qu'il faut réformer d'après les meilleures éditions: *Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξωσθήσεται ὁ φαρμακός.* On lit dans l'Etymologique *οὗτος (sic)* et *ἐξωρίσεται: οὗτος* est une faute évidente; la leçon *ἐξωρίσεται* ne vaut pas mieux, quoiqu'elle soit autorisée par un manuscrit de la Bibliothèque de Coislin, p. 485. Le passage de Démosthène se trouve *tom. III.* p. 491. de l'édition de Taylor. Cet article, ainsi réformé avec le secours d'Harpocration et d'Ammonius, peut servir à rectifier l'article d'Harpocration.

Pag. 788. lig. 5. *Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἴφη:* corrigez *φαρμάκοντα*. Ce mot se trouve dans la seconde oraison de Démosthène contre Stephanus, pag. 984. A. de l'édition de Wolf.

Ibid. lig. 16. *Ὁ δὲ Ἥρως λέγει ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου.*

Pâris fut poussé par les vents vers l'Egypte, et non vers la Carie; et l'on sait par Hérodote qu'il aborda à la bouche Canopique. L'île de Pharos étoit près de cette embouchure. Il faut donc lire *ὅτι τῇ Φάρῳ*, ou, pour se rapprocher davantage de la trace des lettres, *ὅτι τῇ Φαρίᾳ* en sous-entendant *γῇ*. La seule objection qu'on pourroit faire, c'est que cette île ne fut appelée de ce nom que postérieurement à l'arrivée de ce prince, à l'occasion de son pilote nommé Pharos, qui y mourut de la morsure d'un serpent. Mais on peut répondre que l'Etymologique la nomme ainsi par anticipation, ou peut-être qu'ignorant le nom qu'elle portoit auparavant, il lui a donné celui qu'elle eut depuis cette aventure.

Ibid. lig. 20. *Ἐτέθη, ὑπ' ὄφεως πληγέντα, ἀποθανεῖν.*

Digitized by Google

Pharos, pilote de Pâris, étant mort dans cette île de la piqûre d'un serpent, Hélène lui fit faire des funérailles, et nomma cette île Pharos, du nom de son pilote: ce fait, quoique appuyé de l'autorité d'Etienne de Byzance, n'en est pas plus certain. Les Grecs ont débité un pareil conte sur le nom de la bouche Canopique du Nil. On peut voir la réflexion que j'ai faite à ce sujet dans mes notes sur Hérodote, *tom. II.* p. 197.

Pag. 789. lig. 2. *Φασίηι κύλικ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.*

„*Φασίηι, un verre*, vient de *φάσις*, délation, dénonciation.“ *Φασίηι* n'est pas selon l'analogie; il faut corriger *φασιανὸν κύλικ*. Ce sera alors un nom qu'un poëte comique aura donné à un verre à boire, pour faire rire le peuple, parce que le vin découvre les secrets les plus cachés du cœur.

Ibid. lig. 3. *Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα.*

Φασιανός, en sous-entendant *ἀνήρ*, signifioit un habitant des bords du Phase; en sous-entendant ὄρνις, un oiseau du Phase, un faisan. Aristophane en parle dans la comédie des Nuées, *vers* 109. Philippide y dit à son père: „Non, je n'abandonnerai jamais les exercices du cheval, quand même vous me donneriez les faisans que nourrit Léogoras.“ Quelques personnes entendoient par ce mot des chevaux venant des bords du Phase, ou portant la marque d'un faisan, comme on le voit dans le scholiaste d'Aristophane, dans Suidas, qui a copié ce scholiaste, dans Hérodien et dans Thomas Magister. Athénée avoit très-bien vu qu'il étoit question de faisans dans ce vers, et il a été suivi par les plus habiles d'entre les modernes, tels que MM. Dacier, Kuster, Bergler et Brunck; et l'on peut consulter la note de Nunnésius sur un fragment d'Hérodien, qui se trouve à la suite de Phrynichus, p. 204. *édit. d'Utrecht* 1739. Cette signification est reconnue, comme on le voit, et peut-être n'aurois-je pas dû en parler. Quant à celle de *sycophante*, quoiqu'elle ne soit pas moins reconnue que l'autre, je crois devoir y insister, parce qu'on pourroit croire que c'est la signification propre de ce terme. Aristophane est le seul auteur qui l'ait employé dans ce sens; c'est dans les Acharnes, *vers* 726.: „Qu'aucun sycophante, dit-il, qu'aucun homme du Phase n'entre ici.“ Ce poëte, qui vouloit faire rire la multitude, joue perpétuellement sur les mots. De *φάσις*, qui signifie *délation*, on de *φαίνω, je dénonce*, il a fait l'adjectif *φασιανὸς* qu'il prend pour un *délateur*; car *φαίνω* est le terme propre. Le sycophante, dans la même pièce, *vers* 819. s'adressant au Mégarien, lui dit: *Τὰ γοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ.* „Je te dénoncerai, toi et ces petits cochons, comme autant d'ennemis.“ Athen. Deipnosoph. lib. IX. p. 387. A.

Pag. 790. lig. 26. *Ἡ ἀπὸ τοῦ φεναικίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖσε, ἀλλ' ἑτέρωσε.*

C'est Helladius qui rapporte cette étymologie, selon Orion le Thébain, dont voici les paroles, au mot *Φενίνδα· ἀπὸ τοῦ φεναικίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν· οὕτω Ἡρωδιανός.* Helladius vivoit du temps de Licinius et de Maximien, comme le dit Photius. Il étoit de la ville d'Antinoë en Egypte, qu'Adrien avoit fondée dans un lieu qu'on appeloit auparavant Bésa. De là vient le nom de Besantinoïs qu'on donnoit aux habitans de cette ville. Photii Biblioth. pag. 1595.

Ibid. lig. 27. *Ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.* Il s'agit d'un jeu de balle ou de ballon, que les Grecs appeloient *φενίς*. Il faut écrire *Φαινεστίου* avec la diphthongue *αι*, comme le prouve un vers d'Antiphane que je rapporterai dans peu. Ainsi ce mot *φενίς* vient, suivant l'Etymologique, de Phaenestius, inventeur de ce jeu. L'abréviateur d'Athénée confirme cette opinion, en nous apprenant, *lib. I. cap.* 12. p. 15. A, que, selon Juba de Mauritanie, Phaenestius étoit l'inventeur de ce jeu; et pour appuyer cette assertion, il rapporte ce vers d'Antiphane:

Φαινίνδα παίζων ἧκε ἐν Φαινεστίου,

ou suivant une autre leçon *ἦλθ' ἐν Φαινεστίου*, ou *ἦκε* avec Valckenaer. „Il se rendit au gymnase de Phaenestius pour jouer au *phaeninda*.“ Julii Pollucis Onomastic. l. IX. segm. 103.

On ne pourra jamais se persuader que *φενίς* vienne de *φαινεστίος*. Il n'est pas même sûr que Phaenestius soit l'inventeur de ce jeu. Le vers d'Antiphane prouve seulement que Phaenestius étoit un maître de gymnase, qui avoit mis sans doute ce jeu en vogue, et chez qui on se rendoit pour y jouer. Peut-être Juba n'a-t-il pas voulu dire autre chose: j'aime mieux m'en rapporter à Julius Pollux, qui fait venir *φενίς* de Phemidès, l'inventeur de ce jeu. Je lis par conséquent dans l'Etymologique, *ἀπὸ Φεννίδου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν*.

Ibid. lig. 48. Sur le mot *φίρετρα*, dont les Aeoliens se servoient au lieu de *φορή*, l'Etymologique dit: *Εὐριπίδης Μηδείᾳ· φορεῖν δὲ τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος.* La particule *δὲ* indique qu'il y a une opposition entre le sens qu'Euripide donne dans sa Médée au mot *φορή*, et celui dans lequel le prennent Aeschine et Ménandre. Celui dans lequel il se trouve chez ces deux derniers auteurs est clairement déterminé par l'Etymologique, qui l'explique *τὴν προῖκα*, la dot. On ignore de quelle pièce de Ménandre ce mot est tiré. Quant au passage d'Aeschine, il est de l'oraison contre les prévarications de Démosthène dans son ambassade: *Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας, καὶ τῶν παλαιοτέρων Ἑλλήνων ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, οὓς Ἀθηναῖος λέγεται φορεῖν ἐπὶ τὴν γυναῖκα Ἱππολύτην τὴν γῆραν ταύτην, τότε μὲν ἧμαστε λέγων ....* „Il convenoit alors de parler de l'origine de l'acquisition de ce pays et des Neuf-voies, comme on appeloit en ce temps-là cette ville, qu'Acamas, l'un des enfans de Thésée, reçut, comme on le dit, pour la dot de sa femme.“ Aeschin. περὶ παραπρεσβείας p. 32. lig. 21. ed. Steph.

Digitized by Google

Eurip. Med. vers 955. ex ed. Brunck.

Ce mot se prend donc en un sens différent dans la **Médée d'Euripide**. Cette princesse envoie ses présens à la fille du roi de Corinthe, que devoit épouser Jason; elle s'exprime ainsi:

Λάζυσθε φορὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες.

„Mes enfans, prenez ces présens, et portez-les à la reine, à cette femme heureuse qui doit épouser Jason."

Et la preuve que ce mot doit se prendre en ce sens dans ce passage d'Euripide, c'est qu'il l'explique par δῶρα *vers* 946. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα*, et par le même terme, *vers* 972.

τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἕδνα signifie les présens que l'époux fait à son épouse; cependant Pindare donne à ce terme la signification de présens en général, ἕδνα τε δίξαντο. *Pyth. III*, 167. Aussi son scholiaste remarque-t-il que ce terme est impropre, *ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἕδνα*. J'observe encore que *φόρνη* vient de *φέρειν*, comme le remarque l'Etymologique, où que Suidas cite, à l'article *φέρειν*, ce passage, *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν*. Kuster, qui ne s'étoit pas douté que ce fût un vers de Sophocle, l'a fait imprimer comme si c'étoit de la prose, et n'a pas même fait de note là-dessus. Il auroit dû le disposer ainsi:

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν.

C'est le vers 1768. de l'Oedipe à Colone de l'édit. de Johnson; il signifie: „Ce qu'un Dieu nous envoie, il faut le supporter paticmment."

Pag. 792. lig. 43. *Φθειρῶν δ' ὄρος ἀκροτόφυλλον· ὁ μὲν Τζετζὴς διὰ τοῦ ε γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθεῖρ γίγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.*

1. Il faut lire *ἀκροτόφυλλον*, et c'est le vers 868. du second livre de l'Iliade.

2. Eustathe et l'Etymologique appellent les grammairiens *Τζητικοί*; mais ils entendoient, par le mot ὁ *Τζητικός*, Hérodien, comme s'il eût été le grammairien par excellence: *ὁ δὲ Τζητικός φησι . . . . . Τζητικὸν λέγειν τὸν Ἡρωδιανόν*. Eustath. *ad Iliad.* p. 368. lig. 13.

3. *Ὁ μὲν Τζητικὸς διὰ τοῦ ι γράφεσθαι λέγει.* C'est sans doute d'après cette observation, que l'édition d'Homère d'Alde sans date porte, ainsi que celle de Venise, *Φθιρῶν τ' ὄρος ἀκροτόφυλλον*.

4. *Παρὰ τὸ φθεῖρ γίγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.* Ce passage est misérablement altéré. D'après l'observation d'Hérodien, il auroit fallu écrire *παρὰ τὸ Φθῖρ*. Mais que veut dire *τοῦ ἐπὶ υἱοῦ*? Je corrige *παρὰ τοῦ Φθιρῶνος υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*, et j'ai pour garant le scholiaste de Venise. Mais si l'on veut se rapprocher davantage du texte, il faut écrire avec Eustathe[a], *παρὰ τὸ Φθῖρ γένος κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*. Tzetzès[b] appelle ce fils d'Endymion *Phtheir*: mais son autorité n'est pas d'un assez grand poids pour qu'elle puisse contre-balancer celle d'Hérodien. D'ailleurs, Eustathe dit positivement, à l'endroit ci-dessus cité, qu'il s'appeloit *Phthir*.

[a] Eustath. ad Hom. Il. p. 568. l. 13.
[b] Tzetz. ad Lycophron. Cassand. v. 1383. p. 138.

Ibid. lig. 46. *Εἰσὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρες ποιοῦσαι*, ce qui signifie: „Il y a des espèces de pin qui produisent des cônes ou pommes de pin." J'ai cru devoir ajouter l'explication, à cause de l'équivoque du terme *φθεῖρ*. J'ai pour garant Eustathe, qui s'exprime ainsi: *ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθεῖρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος*. Je joins à cette autorité celle de Tzetzès, qui dit, à l'endroit ci-dessus cité: *φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤγουν τὰ λεγόμενα στρόβιλα*. On trouve la même chose dans le scholiaste de l'Homère de Venise.

Eustath. loco laudato.

Ibid. lig. 50. *Ὅτι φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθείρειν τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Ἀνικόφρων.*

Le passage de Lycophron est, *vers* 1383.:

Φθειρῶν ὀρείαν στήσεται μοναρχίαν.

Cette montagne étoit en Carie près de Milet. *Voyez* le scholiaste de l'Homère de Venise, sur le *vers* 375. du Catalogue. Elle s'appeloit Phthira au pluriel nentre: on lui donna ce nom à cause de la multitude de pins dont elle étoit couverte, ainsi qu'aux peuples qui l'habitoient. Mais comme le fruit de cet arbre a quelque ressemblance avec de la vermine, *φθειροίν*, et que les *φθεῖρες*, *pediculi*, étoient plus connus que les *φθεῖρες* des *pins*, on a changé le nom de cette montagne en *φθειρῶν ὄρος*. Il faut donc rétablir dans Homère la leçon d'Hérodien, *Φθιρῶν τ' ὄρος*, qui paroît être l'ancienne, et qui se trouve dans l'édition d'Alde sans date et dans celle de 1524.

Pag. 793. lig. 5. *φθοῦς, φθοῖς, εἶδος πλακοῦντος· οὐ τὴν κατασκευὴν οὗτοι τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπιάσας, τρῖβε· καὶ ἐμβαλὼν εἰς κύσκινον χάλκεον διηθεῖ· εἶτα ἐπίβαλον μέλι καὶ σιλιγνέως ἡμίσειαν, ὃ ἐστι ἥμισυ μέτρου· καὶ συμμάλαξον εἰς ἕν.*

Eustath. ad Homer. Od. p. 1753. lig. 5. et 7.

Que veulent dire ces mots, *une moitié de farine de froment*, c'est-à-dire, *une moitié d'une mesure*? Il est facile de rétablir ce texte avec le secours d'Eustathe. Je lis donc, avec ce savant archevêque, *σιλιγνέως ἡμίσυ, ὅ ἐστι ἥμισυ μέτρου τοῦ ἰν*. Une hémine de farine de froment, c'est-à-dire, la moitie de la mesure que nous nommons *in*." J'ignore quelle sorte de mesure est *in*.

Digitized by Google

Il paroît cependant que c'est la moitié de la cotyle et le quart du *sextarius*, puisque l'hémine des Latins répond à la cotyle des Athéniens et à la moitié du *sextarius*.

Ibid. lig. 44. *Φιλλείδαι, γένος Ἀθήνησι.*

Il faut corriger *Φιλλείδαι*. Les Philléides étoient une famille d'Athènes, où l'on prenoit la prêtresse de Cérès et Proserpine: cette prêtresse initioit les Mystes à Eleusis. *Voyez* Suidas.

Pag. 794. lig. 41. *Ὡς τὸ . . . . . φιλότητα τραπείομεν εὐηθέντες.* Il faut lire avec toutes les éditions d'Homère, *φιλότητι τραπείομεν εὐηθέντε*· c'est le vers 441. du troisième livre de l'Iliade. Le Lexique d'Apollonius veut que *τραπείομεν* soit une métathèse pour *ταπείομεν*, et il l'explique *τραφῶμεν*· mais il faut corriger avec Hesychius *ταφῶμεν*. Selon cette explication ce verbe signifiera *oblectemur*, et alors il faudra rapporter *φιλότητι* à *εὐηθέντε*. Si on fait venir ce verbe de *τρέπω* et non de *τέρπω*, il faudra rapporter *φιλότητι* à *τραπείομεν*, et expliquer *φιλότητι* par *ἐς φιλότητα*, *in gratiam redeamus*. Je préfère la première explication, parce qu'Homère dit, liv. XIV. vers 331.

Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐηθῆναι·

et vers 360. du même livre,

Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐηθῆναι.

Pag. 795. lig. 31. *Λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα, φίτυ. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, ἤγαγε καινὸν φίτυ.*

Eupolis, poëte de l'ancienne comédie, dont parle Horace au commencement de la quatrième satyre du premier livre:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poëtæ,
Atque alii quorum comœdia prisca virorum est.

Quintilien fait un grand éloge de ce poëte; il avoit fait dix-sept comédies au rapport de Suidas et d'Eudocie, p. 167. Il faut que dans ces deux auteurs il y ait quelque erreur dans les chiffres; car Meursius en compte vingt-neuf dans sa Bibliothèque Attique, et il en rapporte les titres d'après des autorités qu'on ne peut contester. Quintil. Instit. orat. X. c. 1. §. 65. p. 636. ex ed. Gesneri.

Quant à l'Autolycus dont il est ici question, et dont l'Etymologique rapporte un fragment, il y avoit deux pièces de ce nom. Pollux parle du premier Autolycus dans son Onomasticon, *lib. VII. cap. 30. segm. CCII.* p. 840. *lib. IX. segm. XXX.* p. 996. *lib. X. segm. XLV., XLVII.* et *CLXI.* p. 1195. 1200. et 1346. Le scholiaste d'Aristophane en parle aussi sur le vers 252. des Nuées, sur le vers 1020. des Guêpes, et sur le vers 1164. de la Paix, d'où l'Etymologique a emprunté le fragment qu'il rapporte, et que je vais transcrire, parce que, non-seulement il est plus complet, mais encore parce qu'il le rectifie: *φίτυ· σπέρμα· καὶ φυτόσυς, γιννῆσαι· καὶ τὸ γέννημα, φίτυμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ· αὐτὸς ἤγαγες καινὸν φίτυμα βοῶν.*

Le scholiaste d'Aristophane fait mention du second Autolycus sur le vers 109. des Nuées; et Galien, dans son commentaire sur le Traité d'Hippocrate, *περὶ Διαίτης ὑγιαινῆς, de la Diète salubre*, dit qu'il a été composé d'après le premier. *Παράδειγμα δ' ἐὰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ πρώτου διασκευασμένον.* „Si, pour plus grande clarté, vous en voulez un exemple, vous avez le second Autolycus d'Eupolis, qui a été fait d'après le premier.“ Galeni operum. t. V. p. 38. lig. 47. ex ed. Basilecnsi.

Cet Autolycus étoit fils de Lycon, et avoit remporté le prix du pancrace. Eupolis le raille au sujet de sa victoire. On ignore l'année où il remporta ce prix, aucun auteur ancien n'en ayant parlé. Quant à la pièce d'Autolycus, Athénée nous apprend, à l'endroit ci-dessus cité, qu' Eupolis la fit représenter sous l'archontat d'Aristion. Nous savons que cet archonte est de la LXXXIX. olympiade, c'est-à-dire, de l'an 421. avant notre ère; mais nous ignorons si c'est le premier ou le second Autolycus qui fut représenté cette année.

Pag. 800. lig. 25. *Φοῖξ, ἡ ἀτυφτὸν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.*

Cet article se trouve mot pour mot dans Suidas et dans le scholiaste d'Homère, sur le vers 63. du livre VII. de l'Iliade. *Voyez* aussi M. Toup, *Curæ novissimæ in Suidam*, p. 141. ou le troisième volume de ses oeuvres, p. 190. Athen. Deipnosoph. lib. V. cap. XVII. pag. 216. D.

Ptolémée d'Ascalon (*scholiast. Venet. ad Iliad. H*, 63.) remarque qu'il faut retirer l'accent sur la première syllabe dans *ἔπι*, afin de faire rapporter cette préposition à *πόντον*; et il a raison, parce que, si on lisoit *ἐπιφοῖξ* en un seul mot, ou ce mot ne signifieroit rien, ou la préposition seroit superflue. Porphyre (*Quæstion. Homeric. VI. ex I. edit.*) écrit à tort *ἐπιφοῖξ*.

Ibid. lig. 55. *Φροντιστήριον, Διατριβή, ἢ Μοναστήριον· ὅτιερ Ἀττικοὶ Σμιτεῖον καλοῦσι.*

Dans les bons siècles, le mot *φροντιστήριον* se disoit des écoles des philosophes, et *φροντιστὴς* signifioit un philosophe. Aristophane emploie plusieurs fois ces deux mots dans sa comédie des Nuées. *Voyez* les vers 96. 148. 142. 262. 414. 456. etc. Lorsque la religion chrétienne devint la religion dominante, on donna ce nom aux monastères; c'étoient les écoles de la sagesse. *Voyez* Du Cange au mot *φροντιστήριον*, dans son Lexique de la moyenne et basse graecité. On les appela aussi *Σμιτεῖον* ou *Σμιτίον*. Voyez le même Du Cange sur ce mot. Mais du temps de Philon juif, on nommoit ainsi les oratoires où les Thérapeutes s'assembloient pour prier Dieu. Il y en avoit un dans

Digitized by Google

chaque maison: *ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ, ἱερὸν ὃ καλεῖται Σεμνεῖον καὶ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται. Philo de Vitâ contemplativâ*, tom. II. p. 475. *edit. Londinens.*

Les Grecs actuels appelent *φρουτιστήρι* un collége, et *μοναστήρι* un monastere.

Pag. 801. lig. 26. *Φρουτιφία ἐστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βίγλα. Φρουτιφία*, c'est la garde de la nuit. On l'appeloit ainsi a cause des feux allumés, et parce qu'elle donnoit le signal en élevant des torches allumées. *Βίγλα* vient, par corruption, du latin *Vigilia*. L'empereur Léon s'est servi de ce mot dans sa Tactique, *chap. XI.* §. 9.: *Ἔχειν δὲ καὶ βίγλας ἔξωθεν*· „Il faut aussi placer les gardes en dehors du camp;" et dans le *chap. XIV.* §. 34. il a employé le terme *βιγλεύειν, vigilare*. *Ἐπεὶ δὲ περὶ βιγλῶν ἐμνημονεύσαμεν δεῖ σε αὐτὰς ὀργοῦν ποιεῖν, καὶ διαιρεῖν τοὺς βιγλεύοντας, ἵνα οἱ μὲν ὑπνῶσιν, οἱ δὲ ἐγρηγορῶσιν, καὶ οὕτως ἐναλλάσσοιτας ἀλλήλους βιγλεύειν.* „Puisque nous avons fait mention des gardes, il faut les fortifier en les partageant en deux, de maniere que les uns dorment tandis que les autres veillent, et cela alternativement." On trouve aussi ce terme dans le philosophe Hiérocles, *chap.* 29. de ses Facéties, qui ne sont guére plaisantes.

Pag. 802. lig. 38. *φυλλινάϊους ἀγῶνας.*

Cétoient des jeux dont les prix ne consistoient ni en or ni en argent, mais en une couronne de branches d'arbre. Ce mot est corrompu; et si l'on s'en rapporte a Hésychius et a Julius Pollux, il faut corriger *φυλλίτας ἀγῶνας*. Celui-ci dit, liv. III. chap. XXX. segm. 153.: *Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, καὶ φυλλίνας.* Mais Bernard Martin, savant jurisconsulte de Dijon, qui vivoit au commencement du dix-septieme siecle, corrigeoit le texte de Pollux dans ses *Variae Lectiones*, *lib. I. cap. X.* p. 21. et 22. et lisoit *φυλλίτας*, de même qu'on lit *στεφανίτης, ὀργυρίτης*; et je crois que c'est ainsi qu'il faut corriger le texte de l'Etymologique.

Ibid. lig. 44. *Φύξηλιν ἑόντα· ἄνανδρον, φυγόν· παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ὕλας.*

Cette étymologie est de Porphyre, comme on le voit par les scholies sur Homere, publiées par le savant Valckenaer à la suite d'Ammonius. Cela est encore confirmé par Eustathe sur Homere, p. 1099. *sub finem.* Porphyre ajoute à cette étymologie plusieurs autres choses que le second scholiaste de Venise a rapportées sans en indiquer l'auteur.

Quoi qu'il en soit, cette étymologie me paroît trop recherchée. Il me semble que de *φύξις* on a fait *φύξηλις*, de même que de *ἀνεί* on a fait *ἀνήνορις*, comme l'a prouvé Benj. Heath sur le vers 89. de l'Electre de Sophocle. Eustathe (*loco laudato*) fait venir ce mot de *ὁ φεύγων ὕλας, qui satis fugit.* Il est étonnant que Damm ait approuvé cette ridicule étymologie. Cela regarde le vers 143. du XVII. livre de l'Iliade.

Pag. 803. lig. 29. *Ὡς τὸ, Ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἠμὲν φύει, ἠδ' ἀπολήγει.*

Il faut corriger, *Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.* La même faute se trouve dans la premiere édition de l'Etymologique; c'est le vers 149. du liv. VI. de l'Iliade. Mais il y a ici une petite difficulté que les commentateurs n'ont pas sentie; on traduit: *Sic hominum generatio, haec quidem nascitur, illa verò desinit. Φύει* est un verbe actif qui signifie *generat*, et jamais *nascitur*: c'est donc une ellipse, et c'est comme s'il y avoit *ἡ μὲν γενεὴ φύει ἀνθρώπους, ἡ δ' ἀπολήγει φύειν ἀνθρωπους.*

Ibid. lig. 32. *Φωγρύναι καὶ φρύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφυτμένας.*

Φρύγειν est très-bon grec. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il s'est glissé ici une faute. Si l'auteur de l'Etymologique eût voulu expliquer *φωγρύναι* par *φρύγειν*, il n'auroit pas mis la conjonction *καί*. D'ailleurs *φρύγειν* n'auroit expliqué ce verbe que d'une maniere très-imparfaite; car *φρύγειν* signifie *frire dans une poêle*, et *φωγρύναι, rôtir au feu.* Eustathe s'est aussi trompé, lorsqu'en expliquant l'un par l'autre, il paroît avoir regardé ces deux mots comme synonymes.

Je crois qu'il faut aussi changer *πεφυτμένας*, quoique bon grec, en *πεφυγμένας*, ou plutôt en *πεφυσημένας*, et en voici la raison: l'auteur de l'Etymologique, ayant sans doute dessein d'expliquer les verbes *φωγρύναι* et *φύγειν*, n'auroit certainement pas apporté un exemple où ce mot ne se seroit pas trouvé. Ma correction est appuyée par ce passage d'Eustathe sur l'Iliade d'Homère, p. 962. ligne 50.: *Καὶ φωγρύναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφυγμέναι.* Cela est confirmé par le Lexique de Phavorin, qui a donné la préférence à cette leçon: on peut le consulter au mot *πεφ-θήται.*

Il reste une autre difficulté. Le mot *προελέτω* est corrompu; et j'ai fait en vain plusieurs tentatives pour le corriger. Enfin, lorsque je désespérois presque de ce passage, je l'ai trouvé heureusement dans Athénée, où je me doutois que je devois le trouver, mais où je n'avois pas l'espérance de le rencontrer faute d'un bon index. Cet écrivain, qui a entassé dans sa compilation mille passages curieux des anciens, n'a pas oublié celui-ci; et même il nous apprend, *liv. XIV. chap. XVIII.* p. 653. A, qu'il est de Phérécrate, poëte comique, qui s'exprime ainsi dans la pièce intitulée Corianno:

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφυσμένων.

„Choisissez-moi des figues rôties."

Ce passage d'Athénée porte jusqu'à l'évidence le changement que j'ai fait dans l'Etymologique de *πεφυγμένας* en *πεφυσμένας*. Il faut donc lire: *φωγρύναι καὶ φύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφυσμένων.*

Digitized by Google

Pag. 804. lig. 26. *Φώσσων . . . . ἡ προσώπου τὶ ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠράριον· φώσσων* signifioit une voile de vaisseau, *φώσσωνες, τὰ λείψη, τὰ ἱμάντια*; (*Scholiast. Lycophr.* pag. 6. col. 1. lig. 30). On ne doit plus être surpris que ce mot ait ensuite signifié un linge dont on se servoit pour essuyer la sueur du visage. Les Latins appeloient ce linge *sudarium*, et l'ont nommé dans la suite *orarium*, *ab ore tergendo*. Les écrivains Grecs ont emprunté ce mot des Latins. Aurélien fit distribuer de ces linges au peuple Romain, afin qu'il s'en servît en signe d'applaudissement, en l'élevant et en l'agitant en l'air au cirque, ou au théatre. *Ipsumque primum donasse oraria populo Romano quibus uteretur populus ad favorem.* Vopisc. p. 584. La toge servoit auparavant à cet usage. Ovide dit (*Amor. lib. III. eleg. 2. vers. 73.*):

Favimus ignavo. Sed enim revocate, Quirites;
Et date jactatis undique signa togis.

Voyez la note de Saumaise sur le passage ci-dessu cité de Vopiscus, et sur-tout celle de Casaubon.

X, Ψ, etc.

Pag. 805. lig. 30. *Χαλκὶς . . . . . ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν χαλκίδων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κατοικησάντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.*

Prétendre que la ville de Chalcis, en Eubée, a tiré son nom des Chalcidiens qui, étant passés en Asie avec Alexandre, s'emparérent de ce pays et lui donnérent leur nom, c'est avancer une absurdité; car on sait que Chalcis, en Eubée, est une ville très-ancienne, dont l'origine remonte aux temps héroïques. Il faut savoir que dans la Coelésyrie il y avoit une ville de ce nom. *Ἦλθε δὲ καὶ ἄλλη*, dit Eustathe sur Homère, pag. 279. lig. 12. *ὧν μία καὶ Συριακή. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας.* Il faut corriger dans ce passage d'Eustathe *χαλκιδηνός*; car tel est le nom que l'on donnoit aux habitans de ce pays, selon Etienne de Byzance. C'est de cette ville qu'avoit voulu parler l'Etymologique; je lirois donc dans cet écrivain: *Ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας, ὅτι δὲ καὶ ἄλλη τῆς Κοίλης Συρίας· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ κ. τ. λ.* Je ne discuterai pas si l'auteur de l'Etymologique a eu raison d'avancer que cette ville de la Coelésyrie avoit été fondée par des Chalcidiens qui avoient accompagné Alexandre dans son expédition d'Asie. Je me contente de dire qu'Etienne de Byzance attribue sa fondation à un Arabe, nommé Monicus, et que tous deux peuvent avoir raison. Monicus aura fondé le premier la ville; les Chalcidiens l'auront augmentée, et en auront été regardés, par cette raison, comme les fondateurs.

Il faut aussi écrire avec la première édition, *μετονομασάντων*.

Pag. 808. lig. 40. *Χέραδος, Ὑλαῖος φ, ὡς Κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι.*

Cela regarde le vers 319. du vingt-unième livre de l'Iliade, où on lit: *ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον.*

Il paroît que l'auteur de l'Etymologique regarde *χέραδος* comme un nominatif neutre. C'étoit aussi le sentiment d'Eustathe dans son commentaire sur Homère, p. 1238. lig. 7. et celui du scholiaste de Venise, p. 473. col. 2. lig. 1. *Τὸ χέραδος, τοῦ χέραδους· φασὶν οὐδέτερον· ὅταξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφῖδας τῶν ποταμῶν, ἢ τὰς ἀκαθαρσίας.* Kuster pense différemment dans ses notes sur Suidas au mot *χέραδος*. Il faut observer qu'on trouve toujours *ἅλις* absolument et sans aucun régime dans Homère, et que *μυρίον* ne s'emploie point adverbialement, et qu'il ne peut se construire avec le génitif. Voyez le savant Dawes dans ses *Miscellanea critica*, p. 45. de la seconde édition publiée par M. Burgess. Dans toutes les éditions d'Homère on a mis *χεράδος* au génitif, comme on le voit par l'accent; et alors il vient de *χεράς*. On est surpris de l'y trouver aussi dans l'édition d'Eustathe; mais celui qui a présidé à cette édition, s'est contenté de corriger le texte d'après la première édition, et il ne lui est point venu en pensée de le rendre conforme aux remarques de ce savant archevêque. On voit aussi par la virgule placée après *ἅλις*, qu'il doit y avoir *χέραδος* avec l'accent sur la première syllabe dans l'édition de Venise. Je conclus delà qu'il faut lire dans Homère, *ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον· μυρίον χέραδος, immensam collusionem.*

Ibid. lig. 42. *Καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, χεράδει σποδέων.*

Barnes prétend, sur le vers ci-dessus cité de de l'Iliade, que c'est le vers 13. de la VI. Pythique, où on lit *παιφόρῳ χεράδι τιτυόμενος*. M. Dawes s'élève avec force contre cette opinion de Barnes à l'endroit ci-dessus cité; et je pense qu'il a raison, quoique je ne puisse approuver l'explication qu'il en donne. M. Schneider (*Carmin. Pindar. Fragm.* p. 101.) penche au contraire vers le sentiment de Barnes. Ce qu'il en dit, ne m'a pas paru convaincant. Voyez sur-tout le savant Heyne, *ad Pyth. VI*, 20.

Pag. 813. lig. 3. *Χλωρὸν δέος, χλωροποιὸν· σημαίνει δὲ τὸ νέον.* L'Etymologique dit, *χλωρὸς* signifie pâle; il signifie aussi jeune, récent, nouveau. L'exemple qu'il apporte *χλωρὸν δέος*, la *pâle frayeur*, se trouve en beaucoup d'auteurs, et principalement dans Homère: *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἕλε, ils furent saisis d'une pâle frayeur.* L'Iliade, lib. VII, 479.: *Πέπτως ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν. une pâle frayeur les saisit tous.* Ibid. lib. VIII, 77. *χλωρὸν δέος* est la même chose que *δέος ὠχροποιόν*.

Digitized by Google

Eustath. ad Il. p. 1001. l. 51. et 59. Aristoph. Ran. v. 567.

Quant à l'autre signification, Eustathe observe que ce mot s'emploie à l'égard de ce qui est récent, jeune: par exemple, dit-il, γλωρὸς τυρός, *du fromage vert*, pour du fromage nouvellement fait. Aristophane s'en est servi en ce sens, οὐδὲ τὸν τυρόγυν τὸν γλωρὸν ὄντερ σὺν αὐτοῖς ταλάφοις κατήσθιε. „Je n'ai point encore parlé de ce fromage nouveau qu'il a dévoré avec les paniers."

Eustath. loco laudato.

Les Anglois disent de même *green cheese*, du fromage vert, pour du fromage récent. On dit aussi, ajoute Eustathe, γόνυ γλωρόν, un genou vert, pour un homme fort et vigoureux. Théocrite s'en est servi dans ce sens, *idylle XIV, vers* 70.:

Ποιὴν τι δεῖ ἄς γόνυ γλωρόν,

In Curis past. in Theocr. p. 26.

où il faut remarquer que ἄς est un dorisme pour ἑὸς, *dum*. M. Toup est le premier qui ait rétabli la vraie leçon d'après un manuscrit de la Bibliothèque des Médicis, et qui ait observé qu' Horace avoit imité ce vers, *epod. XIII*, 4.:

Dumque virent genua.

Pag. 816. lig. 24. Κόλον δόρυ.

Cela fait partie du *vers* 117. *du XVI. livre de l'Iliade*. Dans l'édition d'Eustathe on place l'accent sur la dernière syllabe dans κολόν, et dans les notes sur la première, ainsi qu'on le trouve dans l'édition de Florence et dans celle d'Alde sans date. Turnebe a suivi l'édition d'Eustathe, et il a été imité par les éditeurs suivans. Ptolémée d'Ascalon veut qu'on accentue ce mot comme λόγον, et le scholiaste de Venise l'approuve: il faut donc rétablir cette accentuation dans les éditions d'Homère, et lire dorénavant κόλον δόρυ.

Pag. 817. lig. 48. Ψαφαρὸς, αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔτθα καὶ ψαφαρὴ ὁμοίως, λεπτὴ καὶ αὐχμηρά.

On trouve ce terme dans les *Theriaca* de Nicandre, *vers* 172.:

Χροιὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαρὸς ἐπιδίδρομι πότνιος.

Le scholiaste de Nicandre explique cette couleur, τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων, τινῶν μὲν ψαφαρὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἢ αὐχμηρόν, c'est-à-dire *d'un blanc sale*; et c'est ainsi qu'on doit entendre le κακόχρους de l'Etymologique, cendré, de couleur de cendre. On trouve aussi ce mot dans ces vers d'Euphorion que nous a conservés Théon dans son commentaire sur les Phénomènes d'Aratus, vers 519. p. 65. col. 2. *édit. d'Oxford*:

Ἦ μὲν πάνθ' ὅσσαπτον ὑφὶ τεθάλασ' ἅλα,
ἢ φύλλον γ', ἢ πόην, ὅτ' ἐχρίμψατο, λύθρον
ὡς πυρὶ καρφόμενον, ψαφαρὴ ἰνδάλλεται τέφρη.

„Toutes les productions de la terre, arbres ou plantes, dès que son venin (celui de l'hydre) les touche, se dessèchent comme si elles eussent passé par le feu, et ressemblent à de la cendre."

On trouve le composé ψαφαρόχρους dans le Rhésus, tragédie faussement attribuée à Euripide vers 716. et ψαφαρότριχος, dans le vers 52. de l'hymne en l'honneur de Pan, attribué à Homère:

Ἔνθ' ὔγε, καὶ Θεὸς ὤν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐτύμευεν
ἀνδρὶ παρὰ ὑγιηρῷ.

„C'est dans ces lieux, que, tout dieu qu'il est, il faisoit paître pour un mortel, les brebis dont il négligeoit la toison."

Epistola critica 1. p. 67. adde editionis.

M. Ernesti proposoit de lire ἀπαλότριχα, parce que ψαφαρὸς se dit plutôt des lieux incultes que des personnes. Le savant et ingénieux Ruhnken vouloit qu'on lût ταφρίτριχα. Je ne vois pas la nécessité de ces changemens, qui s'éloignent d'ailleurs un peu trop de la trace des lettres. Ψαφαρότριχος convient très-bien à la couleur sale de la toison des brebis. S'il étoit nécessaire de faire quelque changement, j'aimerois mieux lire ψαθαρότριχα, qui s'éloigne mois de ψαφαρότριχα que ἀπαλότριχα et ταφρίτριχα. Mais il est inutile de faire aucun changement. Depuis que Pan étoit devenu amoureux, il ne prenoit plus le même soin de ses brebis; leur toison étoit sale et hérissée. D'ailleurs, ce mot s'appliquant à la toison et non aux brebis elles-mêmes, la critique de M. Ernesti tombe absolument.

Pag. 818. lig. 31. Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λοίδιον.

Ce dernier mot est évidemment corrompu. On le trouve de même dans Phavorin; et les autres grammairiens n'indiquent rien qui puisse servir à le corriger: je vais hasarder une conjecture. Ψῆγμα, *une parcelle*, vient de ψάω, et par contraction ψῶ· ψώδιον, qui signifie une parcelle, un petit morceau de pain, vient aussi du même mot, ψώθια, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθρώσματα. *Hesych. in voc.* — *Pollux, lib. IX. segm.* 83. p. 1061. Je lis donc ἐξ οὗ καὶ ψῶδιον.

Pag. 819. lig. 45. Ψωμὸς, παρὰ τὸ ψήγεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψειστά, ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρόδιανός· παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον.

Il y a dans ce passage deux erreurs très-graves, et une omission. Sylburge s'est aperçu de la première de ces erreurs, et ne s'est pas même douté de l'autre; il corrigeoit ψειστά, ὁμοίως· cette correction paroît heureuse au premier coup-d'oeil, 1. parce que le changement de ψειστά et ψειστά est très-léger, 2. parce que ce mot vient également de ψῶ. Mais comme ψειστά signifie des gâteaux,

Digitized by Google

il ne peut convenir à ψωμός, qui signifie une bouchée, une parcelle. L'Etymologique d'Orion nous a conservé le vrai terme au mot ψωμοί. Καὶ τὰ ψυχία, ὁμοίως. Ψυχίον est une petite parcelle de pain, une miette de pain. De là Homere a donné, dans la Batrachomyomachie, *vers* 27. et ailleurs, à un rat le nom de ψυχάρπαξ.

La seconde faute, sur laquelle Sylburge a gardé le silence, est très-grossière: ὅηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. Je corrige ὅηλοῖ γὰρ ἄρτοῦ τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον· ἐκτελὴς ἄρτος est un pain entier. La vérité de cette correction est sensible: le changement de αὐτοῦ en ἄρτοῦ est léger; celui d' εὐτελοῦς en ἐκτελοῦς ne l'est pas moins. Dans le premier un ρ prend la place d'un υ, et dans le second un ᾶ prend celle d'un ῦ; mais ce qui met la chose hors de doute, c'est qu'on trouve dans Orion le Thébain, ὅηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτοῦ τὸ ἐλάχιστον.

Quant à l'omission, il étoit impossible de la deviner; c'est Orion qui m'en a fait apercevoir. On y lit: *Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.* Ainsi la phrase entière est: *Ψωμὸς παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψᾶ τὸ λεπτύνω· ὅηλοῖ γὰρ ἄρτοῦ τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.*

Pag. 824 lig. 32. *Ὁμοίως . . . . . ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.*

Ce vers est le 643. du IX. livre de l'Iliade; et c'est ainsi qu'on lit dans Denys d'Halicarnasse (*Ars Rhetor.* §. XV. p. 106.), et dans les éditions de Florence, d'Alde sans date, d'Eustathe et de Venise. Dans celles d'Alde 1524. de Turnebe, d'Henri Etienne, de Crispin, de Strasbourg 1533. d'Amsterdam 1650, de Barnes, de Clarke, d'Oxford 1758, d'Ernesti, et enfin de Glasgow 1746 *in-fol.*, on lit: *ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὥς μ', ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.*

1. Eustathe remarque, p. 781. lig. 7. que *ἐκείνων* est un pluriel par une figure de rhétorique, *πλεθύνας κατὰ Θυμὸν ὑητορικὸν*; mais dans la suite il l'explique au singulier, *ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς λέξεως, οὐ πολλὰ τινα λέγει, ἀλλ' ἕν, τὸ ἀσύφελον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥῆξαι.*

Le désordre où nous jettent les grandes passions, peut quelquefois autoriser les changemens de nombre et de cas; et Longin en a apporté des exemples: mais ces changemens ne peuvent être permis, que lorsqu'il n'y a pas d'équivoque à craindre. Ce n'est pas ici le cas de *ἐκείνων*. On pourroit rapporter ce mot aux chefs de l'armée, qui étoient censés avoir participé à l'insulte faite par Agamemnon à Achille, parce qu'ils ne s'y étoient pas opposés. Je conclus de là qu'il faut lire *ἐκείνου*, afin d'éviter toute ambiguité.

2. *Ὡς* se trouve dans toutes les anciennes éditions: Eustathe et les scholiastes de Venise n'en donnent pas d'explication; l'Etymologique le rend par *ὁμοίως*. De quelque manière qu'on explique cette particule, elle trouble le sens. Je pense donc qu'il faut adopter la leçon des éditions modernes, où on lit: *ὥς μ' ἀσύφελον . . . . .* Turnebe et Henri Etienne avoient-ils trouvé cette leçon dans quelques anciens manuscrits? c'est ce qu'ils nous laissent ignorer.

Pag. 825. lig. 6. *Ἴστα. Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ δίχεσθαι τὴν ὅσσαν κ. τ. λ.*

L'auteur de l'Etymologique a copié cet article en entier, et mot pour mot, d'Orion le Thébain; mais ce grammairien ajoute après *ὅσσαν*, ces mots *φησὶ οὕτως ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθολικῆς Ἡρωσιδίου.* „Ainsi le dit-il dans le VI. livre de sa Prosodie universelle.“ M. Heyne a donc eu tort de mettre ce passage dans le livre des étymologies, page 1157. de son édition d'Apollodore: au reste, ce savant est bien excusable, puisqu'il n'avoit aucune connoissance d'Orion, qui n'existe encore qu'en manuscrit. Il a pareillement oublié, dans le catalogue des ouvrages de ce grammairien, celui-ci.

Pag. 728. lig. 13. *Στολὴν κ. τ. λ.* Cet article est bien; mais je saisis cette occasion pour corriger un vers de Cratinus dans la pièce intitulée *Διονυσαλέξανδρος*, citée par Macrobe, *Saturn.* lib. V. cap. XXI. p. 519.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχον ΤΟΤΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ.

C'est ainsi qu'on trouve ce vers dans le manuscrit du président de Thou. Jean-Frédéric Gronovius avoit corrigé en marge de son exemplaire de Macrobe τοῦ δ' ὁμόχροον. Jacques Gronovius, ne trouvant rien de mieux, fit imprimer cette correction dans le texte de son édition; il me semble qu'il étoit facile de corriger, *τοῦτό μοι φράσον.*

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχεν, τοῦτό μοι φράσον.

Pag. 728. lig. 32. *Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· πετρίῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.*

Sylburge en sachant d'où ce vers étoit tiré, donne une explication quelconque à *πετρίῳ*. Il falloit corriger *πετραίῳ*. Ce vers est le 1679. du livre IV. des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes.

Πετραίῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.

Sur quoi le scholiaste dit: *Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὁράτος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον.*

La leçon vicieuse de l'Etymologique *τρίψε* fait soupçonner à M. Ruhnken qu'on lisoit du temps de son auteur *χρίψε* au lieu de *χρίμψε*. *Voyez* la note de ce savant sur le Lexique de Timée, au

mot *Ἐγχείματα*. Scaliger a rétabli *στόνυχα* dans le Cyclope d'Euripide, *vers* 400, où on lisoit *αυραινανται οξυν γ' ὀτιχα*. Jos. Barnes approuvoit; avec raison, cette correction, et elle plaisoit aussi à Ruhnken: le docteur Musgrave ne la désapprouvoit pas, quoiqu'il fût d'avis de conserver l'ancienne leçon.

Pag. 730. lig. 44. *Στρόμβος, ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι· καὶ στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ.*
Homère s'est servi de ce mot, livre XIV. vers 413. de l'Iliade.

Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευε βιλών.

Le scholiaste entend cela de ce que nous appelons une toupie. *Τροχὸν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβικα* (*leg. βόμβικα*). Il se trompe certainement; c'est plutôt un disque. Le scholiaste de Nicandre sur les Alexipharmaques, édition d'Alde, *a σ in aversâ parte, col.* 2. dit que c'est une espèce de coquillage, dont les anciens se servoient au lieu d'une trompette. *Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὁμήρου οὕτως εἶπε. Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευεν.*

Il ne faut pas s'imaginer qu'Apollodore ait ainsi expliqué le Στρόμβος d'Homère; ç'auroit été une absurdité qu'on ne peut lui imputer. Mais, à propos de ce vers, il rapporte une autre signification de ce mot, que le scholiaste de Nicandre a jugé à propos de copier sur le vers 393. des Alexipharmaques. M. Heyne rapporte aussi cette scholie parmi les fragmens d'Apollodore, p. 1152. Theocrite parle de ce même coquillage, *idyll. IX*, 25.:

Τήνῳ δὲ στρόμβοι καλὸν ὄστρακον.

Dans Nicandre (*Theriac. vers.* 883.), c'est une pomme de pin:

ἠδ' ὅσα πεύκαι
ἀγρόθεν ἀι στρόμβοισιν ὑποθρέψαντο τιταίας.

Voyez Hésychius et le Lexique d'Apollonius.

Quant au mot *στροβεῖ*, il se trouve dans les Chevaliers d'Aristophane, *vers* 385.:

Ἀλλ' ἐπιθ', καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει·

dans les Nuées, *vers* 702.,

Πάντας τρόπους σεαυτὸν
στρόβει πυκτώσας·

et dans les Grenouilles, *vers* 817.,

Τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὀμματα στροβήσεται.

Pag. 732. lig. 1. *Στύραξ, τὸ κάτω τοῦ δόρατος τροχίλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασι. Καὶ Θουκυδίδης, στυρακίῳ, φησὶν, ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μογλόν· ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχὴ ἐφ' ἣ στηρίζεται τὸ δόρυ.*

Il faut lire, avec Sylburge et les éditions de Thucydide, *στυρακίῳ ἀκοντίου*. Ce passage est du livre II. §. IV.; le voici en entier: *Τῶν δὲ Πλαταιῶν τὶς τὰς πύλας, ἢ ἐσῆλθον, καὶ ἄπτερ ἦσαν ἀπεφύτευεν μόναι, ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μογλόν.*

Voyez, sur les mots *στύραξ* et *βάλανος*, la note de Casaubon sur Aeneas le Tacticien, *chap. XVIII.* p. 1742. *et suiv.*, à la suite de Polybe, édition d'Amsterdam.

Ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ἣ στηρίζεται τὸ δόρυ.

L'auteur de l'Etymologique et Suidas ont empruntè cette partie de leur article du Lexique de Timée. *Voyez* ce lexique, au mot *σαυρωτὴρ*, et la note de M. Ruhnken, Portus changeoit dans Suidas *ἀρχὴ* en *αἰχμὴ*, et Kuster approuvoit ce changement. Ces savans ignoroient, sans doute, que ce mot signifie ici *l'extrémité*.

On trouve *σαυρωτὴρ* dans Homère, *Iliad. X*, 153. Les auteurs postérieurs à ce poëte se servent de *στύραξ*. L'usage de planter les piques en terre pendant la nuit existoit dès le temps de la guerre de Troie, et il subsista long-temps après. Mais une pique étant tombée sur une autre, et celle-ci en ayant abattu d'autres, le bruit qu'elles firent en tombant causa une telle frayeur, que l'usage de les planter ainsi fut supprimé chez les Grecs. *Voyez* Eustathe sur l'Iliade, p. 795, 29. Je crois plus volontiers qu'il le fut, parce que l'éclat du fer faisoit remarquer le lieu où une armée étoit campée pendant la nuit. Quoi qu'il en soit, Aristote observe (*Ars poetic. §. XLVI. ab. XXV.*) que les Illyriens conservoient encore cet usage de son temps. Le scholiaste de Venise (*ad Iliad X*, 153.) rapporte le passage d'Aristote quoiqu'un peu tronqué.

Pag. 733. lig. 19. *Σεγκύναι, ἐπὶ τὸ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως οἱ μεταγενέστεροι.* Corrigez, d'après Suidas, *ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι*. Mais il faut aussi corriger Suidas, dans lequel on lit *οὕτω Μεταγένης*, que Kuster a traduit *sic Metagenes*, comme si c'étoit le nom de quelque grammairien: mais il faut lire avec l'Etymologique, *οὕτως οἱ μεταγενέστεροι*. Xénophon, Demosthène et Aristophane ont employé ce mot avec cette signification; ainsi la remarque de l'Etymologique n'est pas juste.

Digitized by Google

Pag. 734. lig. 17. *Σύμβολα, σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα· οἷον σημεῖον τοῦ φθαρτοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων περὶ θανάτου, οἱ διφυεῖτοι γειτῶν.*

Le scholiaste de Pindare (*Olympic. XII*, 10 dit: *Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης, ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι ὡς Ἀρχίλοχος· „Μετέχομαί σε, σύμβολον ποιοῦμέν vel ποιουμένος.“*

On pourra enrichir de ce fragment la collection des fragmens de ce poëte.

La dernière partie de cet article fait allusion à ce passage de la Genèse, *chap III. verset* 21.: *Καὶ ἐποίησε κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας διφυατινους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς.* L'auteur rapporte le sentiment de quelques écrivains ecclesiastiques, qui prétendoient que ces vêtemens étoient un symbole de la mort à laquelle le premier homme fut condamné à cause de son péché. Voyez le *Thesaurus Ecclesiasticus* de Suicer, *tom.* 2. p. 1510. et 1520.

Pag. 736. lig. 47. *Σύους, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλιγον καὶ τοῦ Παναιτίου, καὶ Μίμητος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.*

Il faut corriger, *Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλιγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μίμητος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες·* et c'est ainsi qu'on lit dans le lexique manuscrit de Photius. Cela fait allusion au vers 997. des Nuées d'Aristophane:

Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τοῦτο, νὴ τὸν Διόνυσον,
τοὺς Ἱπποκράτους υἱέαν εἶξεις, καὶ σε καλοῦσι βλιτομίμαν.

Le poëte fait ici un misérable jeu de mots sur la ressemblance entre *υἱέαν* et *ὗσιν*. Le premier mot est le datif d' *υἱύς*, *filius*, et l'autre de *ἰς*, *sus*.

Le même poëte fait encore allusion à la malpropreté des enfans d'Hippocrate, lorsqu'il dit dans les *Θεσμοφοριάζουσαι*, *vers* 280.:

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκημεν Διός.
ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
Τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν.

Vers qu'il faut traduire ainsi, si l'on veut en sentir le sel:

EURIPIDE.

„Je jure donc par l'Aether, le palais de Jupiter.

'MNESILOCHUS.

Que ne jures-tu plutôt par le domicile (l'étable à cochon) d'Hippocrate?“

Panaetius est peut-être ce cuisinier dont se moque le même Aristophane dans la comédie des Oiseaux, *vers.* 440. et dans le troisième fragment de celle qui porte le nom des *Iles*, pièce perdue du même poëte.

Quant à Memnon, je ne trouve aucune trace de ce personnage dans les auteurs du temps. C'est sans doute l'un de ceux aux dépens desquels les poëtes comiques divertissoient le public.

La malpropreté et la stupidité des Béotiens avoient fait encore à ces peuples le sobriquet de *Συοβοιωτοί*. Hésychius: *Συοβοιωτοί· οἱ βοιωτοὶ σύες* (nempe *ἐκαλοῦντο*). Photius *in lexico manuscripto: Συοβοιωτοί· σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι βοιωτοί.*

Je prends de là occasion de corriger un vers de Cratinus, poëte comique, cité par le scholiaste de Pindare, sur le vers 152. de la sixième Olympique:

Οὗτοι δ' εἰσὶν, συοβοιωτικὸν πεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Le savant Gataker corrige, dans ses Oeuvres posthumes, p. 552. et 553.

Οὗτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Cette conjecture est heureuse en partie; mais ce vers manque de mesure. Je lis:

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Pag. 738. lig. 48. *Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Σείφατος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν οἱ ἐκαλοῦντο Σφῆκες· ἐκαλεῖτο καὶ Κερασταία, ὡς Μέναν θρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξενοφῶς ἐν τῷ περὶ Νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐτοιμας, ὡς κέρατα πολοῦσι, Κερασταία ὠνομάσθη.*

1. Il est vrai qu'Etienne de Byzance dit, à l'article *Κύπρος*, que cette île a été nommée *Σφήκεια*. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il faut corriger l'Etymologique, et qu'il faut lire avec le scholiaste de Lycophron, sur le vers 447. de la Cassandre, *ὡς φησι Φιλοστέφανος.*

2. *Ἐκαλεῖτο καὶ Κερασταία, ὡς Μέναν θρος . . . . . ὡς δὲ Ξενοφῶς.* La particule *δὲ*, qui est l'apodotique de *μέν*, suppose nécessairement que cette particule a dû précéder. J'en ai conclu que *Μέναν θρος* devoit être séparé en deux, *μεν ανθρος*. Ce dernier mot sera le commencement du nom de l'auteur cité par l'Etymologique, mais qu'il est impossible de deviner. Heureusement le même scholiaste nous a conservé son véritable nom, *ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου.*

Digitized by Google

3. Il faut lire aussi *ἐξογὸς* en la place de *ἀογὸς*, et ce changement est encore autorisé par le même scholiaste. Sylburge avoit fait la même correction.

Pag. 550. lig. 13. *Παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ὄτομα ῥηματικὸν, Κώς. Νικόχαρις Λημνίας, ἐπαλόμην ἀ κόρη ἐπὶ Κώ.*

Nicochares, fils de Philonide, Athénien, étoit un poëte de l'ancienne comédie, dont parlent Athénée, Pollux, Suidas et le scholiaste d'Aristophane. Il avoit composé onze pièces, dont les écrivains que je viens de nommer nous ont conservé les titres. Il faut corriger *Νικόχαρις ἐν Λημνίαις. Νικόχαρις* vient de la prononciation vicieuse des Grecs modernes. Suidas, Pollux et Athénée écrivent tous de la sorte, et citent les Lemniennes, *Λήμνιαι*. Suidas, au mot *Νικόχαρις*, met les Lemniennes, *Λήμνιαι*, au nombre des comédies de ce poëte. Athénée, *lib. VII. cap. XXII.* p. 328. E, dit: *Νικόχαρις ἐν Λημνίαις*; et *lib. X. cap. VII.* pag. 426. F; *Τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις.* Pollux, *lib. X. segm.* 107. p. 1284.: *Καὶ Νικόχαρις δὲ ἐν Λημνίαις εἴρηκε.* Ces passages prouvent que ces deux corrections sont certaines. Dans le passage rapporté par l'Etymologique, il paroît que Jason adresse la parole à Hypsipyle: „Nous naviguons pour aller chercher la toison d'or."

Ibid. lig. 15. *Τοῦτο γίνεται κατὰ πλεοτασμὸν κῶας, ὡς ἀπὸ τοῦ ὡς ὠὸς γίνεται ὡὸς· κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας.*

Sylburge met en note: *post κριοῖο, deesse videtur epithetον προίροῦσον, aut simile quidpiam.* Il ne manque rien à ce vers: et ce savant se seroit épargné cette observation s'il eût eu connoissance de l'ouvrage dont il est tiré. C'est le vers 1202. du second livre des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes:

Οὐ γὰρ ἔγωγε τεύξεσθαι ἐνηΐος Αἰήτεω
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας.

Ibid. lig. 41. *Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Τυῤῥηνοὶ νικήσαντος Ἀθηναίους, ὑπῆχθησαν αἰχμάλωτοι· μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐρίλησεν ἑνα, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος· ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα· ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον, καὶ ἐκεῖσε ἀπέθετο· ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐξ οὗ τὸ, Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

1. Il ne s'agit pas ici de Tyrrhènus, mais des Tyrrhéniens, qui, étant des pirates, infestoient les côtes de l'Attique, et firent dans une rencontre quelques Athéniens prisonniers. Je serois porté à croire qu'il est ici question de ces Pélasges-Tyrrhéniens, qui, ayant été chassés de l'Attique, et s'étant ensuite emparés de l'île de Lemnos, revinrent peu après dans l'Attique, et enlevèrent à Brauron de jeunes filles d'Athènes, tandis qu'elles étoient occupées à célébrer la fête de Diane. Hérodote en parle *lib. VI. §. CXXXVI. et suivans.* Je lirois par conséquent, *Τυῤῥηνῶν νικήσαντων.*

2. *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐρίλησεν ἑνα καὶ ἔλαβεν αὐτὸν· καὶ φυγὼν ἔκτισεν κ. τ. λ.*

Que veulent dire ces mots? „Une femme Tyrrhénienne devint amoureuse d'un de ces prisonniers, et le prit, et lui fuyant, bâtit un temple de Vénus Colias." Cela ne fait aucun sens. Je corrige: *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐρίλησεν ἑνα, καὶ ἔλυσεν αὐτὸν· ὁ δὲ φυγὼν ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος.* „Une Tyrrhénienne étant devenue amoureuse de l'un de ces prisonniers, lui délivra ses liens: celui-ci s'étant sauvé, bâtit un temple en l'honneur de Vénus Colias." La preuve que cette correction *ἔλυσεν αὐτον* est certaine, c'est que l'auteur de l'Etymologique ajoute, ligne suivante, que ce temple fut ainsi nommé *ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα*, „parce que ce prisonnier eut les membres déliés."

3. *Ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον.*

Ἄλλου ne faisant aucun sens, j'ai corrigé, dans mon Mémoire sur Vénus, p. 154. *ἢ Ἰωνος θύοντος*, et je ne m'en repens pas. *Voyez* Suidas au mot *κωλιάς*, où je corrigerois volontiers *θύοντος ἱερεῖου κωλῆν* en la place de *ἱερεῖον κωλῆς*, qu'on lit à présent. Ces deux corrections sont confirmées par le passage suivant du scholiaste d'Aristophane sur le vers 52. des Nuées: *Ἔνιοι δὲ Ἰωνος θύοντος, πόρπακα ἥρπασαι κωλῆν κ. τ. λ.*

4. *Ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.* Colias est un promontoire, de l'Attique, à vingt stades de Phalère, comme le dit Pausanias, *lib. I. cap. I.* p. 4. *sub finem:* mais il ne paroît pas qu'il y eût en ces lieux ni rivière, ni fontaine. Je corrige en conséquence, *ἐτὶ δὲ καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς.*

Eustathe, sur Denys le Periegète, *vers* 392. p. 110. et 111. s'exprime ainsi: *Κωλιὰς δὲ ἡ Ἀφροδίτη, ἢ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ ὅπου τὰ Πυρικὰ συνέπιπτον ναυάγια . . . . . ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος ὄρμος ἐστὶ, φασὶν, ἀνθρώπων κώλου, θηλυδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας.*

5. *Ἐξ οὗ τὸ Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

Cela regarde le vers 51. des Nuées d'Aristophane. Ce poëte met de la différence entre *Κωλιάς* et *Γενετυλλίς*:

Ἢ δ' αὖ (ὄζει) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Le scholiaste explique *Γενετυλλὶς, ἡ τῆς γενέσεως ἑορτὴ Ἀφροδίτης.* Pausanias les différencie encore davantage (*lib. I. cap.* p. 5.): *Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐπώνυμα ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες, ὀνομάζονται θεαί*

Digitized by Google

Pag. 819. lig. 41. *Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφότερα τὴν δυσοδίαν σημαίνει.*

Ἤρτυναι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πτείσσων.

Suidas rapporte, au mot *Ψῶα*, la plus grande partie de ce vers. Je trouve dans un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, au mot *Πληγάδες*, ces deux vers:

Πληγάδας ἄξεινος, καὶ ὕπου Φινῆα δόρπα
Ἤρτυναι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν ἀμπτύσσων.

Le second vers doit être corrigé par Suidas et par l'Etymologique. Tout me porte à croire que ces vers sont tirés d'un poëme sur l'expédition de Jason: on ne les trouve, ni dans les Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, ni dans les Argonautiques attribués à Orphée. Cependant, Tzetzès qui cite, sur le vers 1285. de Lycophron, le premier de ces vers,

Πληγάδας ἄξεινος, καὶ ὕπου φοινῆα δόρπα,

où il faut lire *Φινῆα*, assure qu'il est d'Apollonius. Il s'ensuit qu'ils sont tous les deux de ce poëte; mais, comme on ne les trouve plus dans son poëme, je conclus qu'ils sont de la première édition. On sait que cette première édition n'eut aucun succès, et que la seconde s'est conservée, ainsi qu'un petit nombre de vers de la première, que le savant Ruhnken a remarqués. Ces deux vers sont de ce nombre; et même ce savant y en ajoute trois autres d'après un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, différent de celui que j'ai consulté. Voyez *Epistola critica* 11. p. 192.

Pag. 776. lig. 39. *Μιλτοῦν. οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων. Μιλτοῦν* est certainement corrompu. J'avois d'abord imaginé qu'il falloit lire *Μελετητήριον*, qu'on trouve dans la vie de Démosthène par Plutarque, p. 839. B: *ἐκ τούτου κατάγειον μὲν οἰκοδομήσαι Μελετητήριον*; mais il se seroit ensuivi que ce n'auroit pu être un lieu particulier et propre aux acteurs tragiques, un lieu où s'exerçoient les acteurs. Heureusement Hésychius nous a conservé la vraie leçon. Je lis donc avec ce grammairien: *Μιλτεῶν οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων*; mais comme l'article d'Hésychius, qui me fournit cette correction, est plus instructif, je crois devoir le transcrire: *Μιλτεῶν οἶκος· ἐν τῷ τῶν Μιλτεῶν δήμῳ οἰκός τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων.* Le Lexique manuscrit de Photius, cité par M. Alberti dans sa note, ajoute *φοιτῶντες· εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων.* La maison de Mélite étoit un vaste bâtiment dans la bourgade Mélite, où se rendoient les acteurs tragiques pour s'exercer. Cette bourgade étoit dans l'enceinte même de la ville, au nord de la citadelle.

Pag. 577. lig. 15. *Μίλος, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους, τὸ μελεδαίμονον· ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ, τὰς ἐν Λέσβῳ γεωμέτας παρθένους Μούσας ἐπὶ τῷ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν ὅθεν ἐπεσημάτησε τὰ ῥόδμητα μέλεα πληθύειαι· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος.*

Ce texte est corrompu. Sylburge a bien corrigé, *Μύρσιλος δὲ*, en la place de *Μύσιμβλος δὲ*. Ce Myrsilus étoit de Lesbos; il avoit écrit l'histoire de sa patrie. Cette correction est appuyée de l'autorité de St. Clément d'Alexandrie (*Cohortat. ad Gentes*, p. 27. lig. 17.), et sur-tout de celle de l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, où on lit, à l'article *Μίλος*, *Μίρσιλος δέ*. Ce Myrsile donne, sur l'origine de Lesbos, des particularités adoptées par St. Clément d'Alexandrie, mais qui auroient sans doute été rejetées par les anciens, et cela d'autant plus qu'elles ne s'accordent pas avec ce qu' Homère et Hésiode nous ont dit des Muses.

Τὰς ἐν Λέσβῳ παρθένους Μούσας. Il faut lire en un seul mot, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *Τὰς ἐν Λέσβῳ Παρθενομούσας*, comme on trouve dans Homère *Παρθενοπίπας*.

Οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος. Sylburge conjecturoit qu'il falloit lire,

Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ κρέπει
ἡδύτερα φορμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὀμφακος.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider sur les fragmens de Pindare, p. 102. que la conjecture de Sylburge étoit fondée sur un Etymologique manuscrit de Gudius; mais ce savant, qui étoi un excellent critique, ajoute avec raison: *Sed conjectura haec lubrica est.* Il faut lire ce passage entier avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale: *Οἱ δ', ἀπὸ τοῦ μελιγήρυος· Πίνδαρος.*

Μελισσοτεύκτων κηρίων
Ἐμὰ γλυκίτερος ὄμφα.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider, que l'Etymologique manuscrit du D. Askew s'accorde en partie avec l'Etymologique.

Pag. 577. lig. 32. *Μλιτίδης· καὶ οὗτος τῶν εὐηθῶν, ὡς ὁ Μαργίτης, καὶ ὁ Κύρβασ.*

Il faut lire avec le Lexique manuscrit de Photius: *Μελιτίδης. εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃ οὐκ ἤδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμῶν· τοιοῦτος δὲ ὁ Κύρβασος, καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.*

Digitized by Google

Aristophane donne aux sots le nom de Mélitides, à cause de ce Mélitidès, dont la sottise avoit passé en proverbe: *Grenouilles*, 1202. (991. *ex edit. Brunck*).

Τίνες δ' ἀβελτερώτεροι,
Κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι καθήμενοι.

Le scholiaste dit sur ces vers: *Λίδυμος* (φησὶ) *ὅτι Μαμμάκυθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μορίᾳ διεβάλλοντο· καθάπερ καὶ ὁ Βουτταλίων καὶ ὁ Κόριβος.*

Lucien (*in Amoribus* §. 53. *tom. II.* p. 455.): *Μελιτίδην ἢ Κόριβον οἶει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως πρωθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;*

Le même Lucien (*in Philopseude* §. 3. *tom. III.* p. 32.) parle de ce Coroebus. Le scholiaste manuscrit, cité en note par Graevius, raconte de ce personnage une histoire qui confirme sa sottise. Le respect qu'on doit aux bonnes mœurs, ne me permet pas de la rapporter.

Pag. 577. lig. 39. *Λέγονται δὲ καὶ Μέλισσαι καὶ Ἱέρισσαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, παρὰ τὴν μέλισσαν τὸ ζῷον καθαρώτατον ὄν. Καὶ μελισσονόμοι, μελιτουργοί, οἱ τὰς μελίσσας νομεύοντες, τουτέστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦντες.*

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il attribue ce mot à Homère; il est dans Pindare (Pythiques, od. IV. *vers* 106.):

Ὦ μάκαρ υἱὲ Πυλυ—
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμὸς ὤρθωσεν Μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελεύθῳ.

Callimaque a dit de même, *Hymn. in Apollinem*, *vers* 110.:

Ἀηδὲ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι.

Le scholiaste d'Euripide, sur le vers 77. de l'Hippolyte, s'exprime ainsi, en parlant de l'abeille: *Καθαρὸν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα. ἔνθεν τὰς ἱερείας Δήμητρος Μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί.* Voyez aussi le scholiaste de Pindare sur le passage ci-dessus cité.

Καὶ μελισσονόμοι. Ce mot que rapporte Henri Etienne dans son Trésor de la langue Grecque, sans aucune autorité, se trouve dans Apollonius de Rhodes, livre II. *vers* 131.:

Ὧς δὲ μελισσάων ἁμᾶτος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσονόμοι πίτυρ ἔνι κατνιώωσιν.

Pag. 577. lig. 43. *Ἀπὸ τῶν εἰς αι, οἱ Αἰολεῖς, μελισσάων.* οἱ δὲ *Ἀφροδίτης, πυλέων.*

On auroit dû faire un article séparé, de ces mots, dont on devine le sens, sans pouvoir assurer que les conjectures qu'on fait soient certaines. Heureusement il est en entier dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale; il faut donc lire:

Μελισσάων. μελισσῶν· ὁ κατὰν οἱ Αἰολεῖς τὰς εἰς ων γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γεγομένας, διὰ τοῦ αων προσφέρουσιν (*leg. προσφέρουσιν*) *οἷον μοῦσαι μουσάων· πύλαι πυλάων· ἀθλιαὶ ἀθλιάων· μέλισσαι μελισσάων· οἱ δὲ Ἀφροδίτης, διὰ τοῦ ιων πύλων πυλέων· πυλέων ἐξέσυτο.*

Cet exemple est tiré de l'Iliade, livre VII. *vers* 1.:

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Malgré l'autorité de ces deux Etymologiques, je crois qu'il faut plutôt attribuer πυλέων aux Ioniens qu'aux Doriens. Voyez *Gregorius Corinthi Metropolita de Dialectis*, p. 174.

Pag. 577. lig. 45. *Μελιχλοῶρος, ἐπίθετον τοῦ Διός.*

C'est ainsi qu'on lit dans la première édition. Sylburge corrige τοῦ δέους, et même il a admis cette correction dans le texte. Cette correction est ingénieuse; je doute fort cependant qu'elle soit vraie. Je corrige *τῆς Δηοῦς. Μελιχλοῶρος* est une épithète de Cérès. On sait que cette déesse est appelée par les poëtes ξανθή, ξανθοφυής, ξανθόκομος, épithètes qui reviennent à *μελιχλοῶρος*. Ce mot μελιχλοῶρος n'est pas commun; je ne le trouve que dans la X. idylle de Théocrite, *vers* 27.:

Βώμυια χαρίεσσα, Σίφων καλέοντι τὺ πάντες,
ἰσχνὸν, ἀλισπαστὰν· ἐγὼ δὲ μότος μελιχλῶορον.

Pag. 578. lig. 10. *Μέλπηθρα, παίγνια· παρὰ τὸ μέλπω τὸ παίζω· δηῖῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Κυρίως παίζειν· νῦν δὲ κινεῖσθαι εὐχερῶς, ἢ τέρπεσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην· ἢ κινεῖσθαι· καθάπερ παίζων καὶ ὀρχεῖσθαι· γίνεται παρὰ τὸ τὰ μέλη* (*ἤγουν τοὺς ῥυθμοὺς*) *ἔπειν ἤτοι λέγειν.*

Μέλπηθρα se trouve trois fois dans Homère, Iliad. XIII, 233.; XVII, 255. et XVIII, 179. Le scholiaste de Venise dit, sur le vers 233. du livre XIII. *ἐμπαίγνματα, παίγνια· μετὰ κόρυν γὰρ σφαιρίφουσι τὰς σύριγκας καὶ διαῤῥίπτουσιν οἱ κύνες.* Cela est très-juste; on sait que lorsque les chiens se sont rassasiés d'un aliment, ils en déchirent les restes et les jettent en l'air en se jouant.

Δηῖῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Cela est de l'Iliade VII, 240.:

Οἶδα δ' ἐπὶ σταδίῃ δηῖῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

Digitized by Google

L'édition de Florence et celle d'Aldo sans date, portent, *ἐπὶ σταδίῳ*; celle de Rome; *ἐπὶ σταδίῃ*: elle a été suivie par Turnèbe, et toutes celles qui lui sont postérieures.

Le reste de l'explication de l'Etymologique ne regarde plus *μελπαθρα*, mais le verbe *μελπαθαι*. L'auteur de l'Etymologique a copié le scholiaste sur ce vers, en y ajoutant cependant quelque chose.

Pag. 406. lig. 46. *Ζαγρεὺς ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς γόνῳ ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος, ὑπὸ Διώνυσον Ζαγρέα γυναῖκ' ἠγε· παρὰ τὸ Ζα, ἴνʼ ᾖ ὁ πάνυ ἀρχεύων· τινὲς τὸν αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Πλούτωνι.*

L'Etymologique, manuscrit impérial, rapporte sur ce mot des choses curieuses; voici comment il s'exprime:

Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀρχεύων, ὡς·

Πότνια γῆ, Ζαγρεύ τε παντιέρτατε πάντων,

ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη· τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα τὸν Ἅιδου φασὶν ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ·

Ζαγρεῦ τε νῦν με καὶ πολυξέστοις χείρεσιν,

ἐν δὲ Αἰγύπτῳ· ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον τὸν πολυξαίνοτατον· διὰ τῶν πεκτηκότων.

Ce passage de l'Etymologique manuscrit est précieux, 1. parce qu'il nous a conservé un vers du poëme intitulé *Alcmaeonis* ou Alcmaeonide, où l'on remarquera le mot de *παντιέρτατα*, qui ne se trouve que dans l'Odyssée d'Homère, livre IX, vers 25.

2. Parce qu'il augmente le nombre des fragmens des Femmes de Scyros, pièce perdue d'Aeschyle; car je ne doute pas qu'il ne faille lire *ἐν Σκυρίαις*, au lieu de *ἐν Σκύφῳ*.

Le vers rapporté par l'Etymologique manuscrit, a besoin lui-même d'être corrigé. En la place de *πολυξαίνοτατον* avec la diphthongue *αι*, je substitue l'epsilon, parce que ce terme n'est pas grec avec la diphthongue; et je mets le superlatif en la place du positif, parce que l'auteur de cet Etymologique se sert du superlatif en donnant l'explication de ce terme.

Le vers corrigé doit être ainsi conçu:

Ζαγρεῦ τε νῦν με καὶ πολιξεστοτάτῳ χείρειν.

3. *Ἐν δὲ Αἰγύπτῳ.* Il faut corriger, *ἐν δὲ Αἰγυπτίοις*. La pièce intitulée *Αἰγύπτιοι* n'est connue que par le catalogue des pièces de ce poëte, qu'on trouve en tête de ses tragédies. Je soupçonne qu'Hérodote avoit en vue cette tragédie, lorsqu'il dit qu'Aeschyle, fils d'Euphorion, rapporte, d'après les opinions des Aegyptiens, que Diane étoit fille de Cérès. *Voyez* Hérodote, livre II. §. CLVI.

4. *Ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον, τὸν πολυξαίνοτατον· διὰ τῶν πεκτηκότων.*

Je corrige: *ὅν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτόν τε καλεῖ τὸν Ἀγρέα,*

Τὸν πολυξεστότατον Ζῆνα τῶν πεκτηκότων.

C'est le vers 163. des Suppliantes d'Aeschyle. Henri Etienne (*in Indice Thesauri linguae Graecae*) dit très-bien au mot *Ζαγρεύς*: *Pluto defunctorum animas venatur et captat; unde et avari Ditis domum Seneca dixit et avari Ditis regna.* De là je corrige le vers 1569. de l'Oedipe à Colone de Sophocle, édition de Brunck:

. . . . ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις
εὐνᾶσθαι.

On lisoit auparavant πολυξέστοις. Depuis la lecture de ce Mémoire à l'Académie, je me suis aperçu que feu M. le Dr. Musgrave avoit ainsi corrigé dans son édition de Sophocle, qui a paru après sa mort, en 1800; et il appuie sa correction du vers ci-dessus cité des Suppliantes d'Aeschyle, et du vers 160. de la première Olympique de Pindare.

Le grand Etymologique ajoute de suite que Jupiter ayant eu commerce avec Proserpine, en eut Bacchus *Χθόνιος*, c'est-à-dire, infernal. C'est ce que décrit Nonnus dans ces vers du livre V. des Dionysiaques (page 172. vers dernier, et premiers vers de la page suivante):

Ἤδη γὰρ μετέλαυνε νέον Διόνυσον ἄεθλον
παυροσύνῃς μίμημα παλαιγενέος Διονύσου,
αἰτιόωσαν Ζαγρῆος ἔχων πάθον ὑμνίδιον Ζεύς·
ὃν τέκε Περσηφόνεια δρακοντείῃ Διὸς εὐνῇ.
Σύγγαμος οὐθαίοιο μελαγχλαίνου βασιλῆος·
Ζεὺς ὅτε πολυείλικτος ἔχων ψευδήμονα μορφὴν
μείλιχος ἱμερόεντι δράκων κυκλούμενος ὀλκῷ,
Περσαφόνης εὐλήσεν ἀνυμφεύτοιο κορίνης,
πευθομένης.

Digitized by Google

Pag. 408. lig. 43 et 47. *Ζέφυρος, ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ λὶψ καλούμενος . . . . ζοοτόρος τὶς ὢν, ὁ τὰ πρὸς ζωὴν φέρων, ἐπειδὴ τὰ φυτὰ αὐξάνειν ποιεῖ. Ὅμηρος, αὔρῃ ζεφυρίῃ πνείουσι τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει· ἢ παρὰ τὸ ζόφος, ζόφυρος, καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων, ὁ αὐτὸς καὶ λὶψ καλεῖται.*

Le *Zephyrus* est le vent d'ouest, qui est opposé à *l'Apeliotes* ou vent d'est; il ne peut donc être le *Libs*, qui est le sud-ouest, et qui est opposé au *Boreas* ou nord-est, à moins qu'on ne dise qu' Homere, ne connoissant que les quatre principaux vents, l'auteur de l'Etymologique a voulu particulariser le vent dont il étoit question en plusieurs endroits d'Homère, tels que livre IV. vers 276.

Ce passage cité d'Homère est de l'Odyssée VII, 119.

. . . . . ἀλλὰ μαλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

Ὁ ἐκ ζόφου ῥέων; je corrige *ὁ ἐκ ζόφου πνέων.*

Pag. 408. lig. 52. *Ζεὺς, ὁ Θεός. Κορνοῦτος ἐν τῇ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας, ὅτι ψυχή ἐστι τοῦ παντὸς κόσμου, παρὰ τὸ ζωὴ καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν, καὶ διατοῦτο (lege dividim διὰ τοῦτο) βασιλεὺς λέγεται τῶν ὅλων, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχὴ . . . . . ἡ παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δεύσω, Δεύς καὶ Ζεύς.*

Cornutus étoit un philosophe stoïcien, de la ville de Leptis en Afrique; il vivoit du temps de Néron. Perse lui adresse sa cinquieme satire; il expliquoit, ainsi que Chaerémon le stoïcien, d'une manière allégorique, la théologie des Grecs. „Origène, (dit Porphyre, cet ennemi de la religion chrétienne, dans son troisieme livre contre les Chrétiens), Origène, dis-je, avoit fait usage des écrits de Chaerémon le stoïcien et de Cornutus. Ayant puisé dans leurs ouvrages la méthode de l'allégorie pour expliquer les mystères des Grecs, il adapta cette méthode aux Ecritures des Juifs." *Euseb. Hist. ecclesiast. lib. VI. cap. XIX.* p. 282. *ex edit. Cantabrig.*

L'ouvrage de ce philosophe sur la nature des Dieux existe encore actuellement sous le nom de Phurnutus, *Φουρνούτου Θεωρία, περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως*; mais les manuscrits d'Oxford, de Florence et du Vatican, portent *Κορνούτου*, et c'est ainsi qu'il faut lire.

Le passage rapporté par l'Etymologique se trouve dans le second chapitre de cet ouvrage, intitulé *περὶ τοῦ Διός. Voyez* aussi Jean, diacre, dans ses Allégories sur la théogonie d'Hésiode, *fol. CXLVI. in averso parte, lig.* 32. et *fol. CLI., lig.* 13. *et seq. ex edit. Venetâ* 1537. in-4.

Page 522. lig. 47. *Κτυζηθμός, κλαυθμός, ἤσυχος φωνὴ ἐπὶ τῶν κυνῶν· ἀπὸ τοῦ κτυζῶ κτυζήσω· τὸ δὲ κτυζῶ ἔστι πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· ἔστι καὶ τρίτης, ᾄδω τὸ, Κτυζώσω δέ τοι ὄσσε.*

Ceci est le commencement du vers 401. du XIII. livre de l'Odyssée.

Je crois devoir ajouter à cet article ce que l'on trouve dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale;

Κτυζῶ ἔστι ζῆμα πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, οἷον κτυζήσω· ἐξ οὗ καὶ κτυζηθμός, ὡς καὶ μυκηθμός. Ὀδυσσ.

Κτυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φύρηθεν.

Καὶ παῖων Σοφοκλῆς, Φρίξῳ,

κτυηδὸν ἐξέπραξαν κτυζούμενοι.

Le vers d'Homère est du livre XVI. de l'Odyssée, vers 163. Celui de Sophocle est du Phrixus, pièce perdue, dont on ne connoissoit, jusqu'à présent, que deux fragmens. Les éditeurs futurs de ce poëte pourront y joindre celui-ci.

On trouve ce verbe à la première conjugaison dans l'Oedipe à Colone de Sophocle, vers 1568. *edit. de Brunck:*

. . . . . σωμά τ' ἀηκάτου
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις (*lege* πολυξένοις)
Εὐγάσθαι, κτυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων
Ἅιδιατον φύλαξ Ἅιδα,
Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

Pag. 411. lig. 8. *Ζῆθος. Ἀπολλώνιος, ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη κεῖτο πέλας, τῆς οἱ γε νέον βάλλοντο δομαίους ἴξμενοι· εἶρηται παρὰ τὸν ζῆσο μέλλοντα Ζῆθος, ὡς ἔρισαι, ἔριθος· ἢ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὡς φησιν Εὐριπίδης, τὸν μὲν κίκλησκε Ζῆθον· ζήτησε γὰρ τοκετὸν εὐμαρίαν ἡ τεκοῦσά νιν.*

Le premier passage est des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, livre I., vers 735. et suiv.

Ἓν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
Κεῖτο πέλας, τῆς ὕγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἰέμενοι.

Digitized by Google

Le passage d'Euripide est de la tragédie d'Antiope, pièce perdue. Ce poëte, qui excelloit dans le pathétique, avoit le défaut de donner l'étymologie du nom des héros de ses pièces; ce qui devoit répandre du froid. Ces deux vers en sont un exemple remarquable:

Τὸν μὲν πελάγεσι Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμόρειαν ἡ τεκοῦσα νιν.

L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale rapporte mal ces vers: *ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμόρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή.*

Le même poète avoit donné aussi, dans la même pièce, l'étymologie d'Amphion. Antiope, surprise par les douleurs de l'enfantement, dans l'endroit où se croisoient deux chemins; y accoucha de Zéthus et d'Amphion. *Cumque partus premeret*, dit Hygin, fabl. VII. *et quæreret ubi pareret, dolor eam in ipso bivio coegit partum edere. Quos pastores pro suis educarunt et adpellarunt Zetum, ἀπὸ ζητεῖν τόπον: alterum autem* Amphionem, *ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν, id est; quoniam in bivio enim edidit.*

L'Etymologique dit, p. 92. lig. 24.: *Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων· ὅτι Ἀμφίων ἐλήφθη παρὰ τὴν ἀμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθήναι.* Il faut corriger, *Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων.* Il faut lire ensuite, avec un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.*

Aristophane, qui se plaisoit à faire rire le public aux dépens d'Euripide, saisit cette occasion pour tourner ce poète en ridicule dans la seconde édition de ses *Θεσμοφοριάζουσαι*, qui n'est pas venue jusqu'à nous:

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

„Il eût dû lui donner le nom d'Amphodos."

Pollux nous a conservé ce vers dans son *Onomasticon*, *lib. IX. segm.* 36. Le grand Etymologique s'est contenté de rendre le sens de ce vers, lorsqu'il dit, p. 92. lig. 27. *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικώτερον λέγει, ὅτι οἰκοῦν Ἄμφοδος ὠφείλεν πληθήναι.*

On peut consulter, sur cette pièce d'Euripide, le savant Valckenaer, *Diatribe in Euripidis perditorum dramatum reliquias*, p. 58. et seq. Sophocle ne s'est pas garanti lui-même de ce défaut. Ajax s'exprime ainsi dans la pièce qui porte son nom, vers 430.:

Αἰ, αἰ· τίς ἂν ποτ' ᾠηθ' ἁδ' ἐπιννυτον
Τὸν ὦν ξυνοδοιτον ὄτομι τᾶς ἐμοῖς πακοῖς.

M. Brunck, qui n'a pas moins de goût que d'érudition, dit, dans une note sur ces vers: *Ludicrum est et à tragœdiæ gravitate alienum, malis aliquem oppressum iocum simili sono et tam frigida etymologia conquendi argumentum aumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripides; quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud præter hoc exemplum reperiatur.*

Il y avoit deux Antiopes, l'une fille d'Asope, l'autre fille de Nyctée. Apollonius parle de la fille d'Asope; Euripide, de celle de Nyctée: mais puisqu'ils attribuent la même chose à l'une et à l'autre, il est évident qu'il n'y en avoit qu'une, mais que la tradition varioit sur le nom de son père.

Pag. 411. lig. 30. *Ζηρυνθία· Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ· Ζήρυνθον γὰρ πόλιν ἐν Θρᾴκῃ· οὐ γὰρ μόνον Δῆλος ἱερὰ ἐστιν ἐν Θρᾴκῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων.*

Lycophron en parle, vers 449.:

Μορφὼ παρουσίασα τὴν Ζηρυνθίαν.

Il y avoit en Thrace, près des frontières des Aeniens et à-peu-près à une journée de l'Hèbre, un temple d'Apollon Zérynthien (*Tit. Liv. lib. XXXVII. §.* 41.): mais il n'est dit nulle part que l'autre Zérynthien fût en ces lieux. Ainsi, quoique le scholiaste de Lycophron s'accorde avec l'Etymologique pour l'y placer, je crois qu'il faut lire, dans ces deux auteurs, *ἐν Σαμοθρᾴκῃ*, dans l'île de Samothrace. *Voyez* Suidas au mot *Ἀλλ' εἴ τις . . . tom. I.* p. 108. On célébroit dans cet antre les mystères des Corybantes et d'Hécate, et l'on y sacrifioit des chiens. *Voyez* Suidas au mot *Ζηρυνθία.* C'est de ces mystères que parle Aristophane dans la Paix, vers 277.:

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
Μεμυημένος, νὼν ἐστιν εὐδαίμων πάλαι,
Ἀποστραφῆναι τοῦ μετοικεῖν τὸ πρόθ.

Pag. 411. lig. 41. *Εὕρηται δὲ (Ζήρυνθος) καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένου, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ. Λέγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήρυνθος· ἔστι δὲ χοιρίδιον τὸ μέτρον.*

Il n'est pas question de l'historien de ce nom. Sylburge, dans son index latin, fait de cet Hérodote un grammairien. Je n'en connois pas. M. Wesseling (*in Dissertatione Herodoteâ*, p. 29.) n'étoit pas éloigné de croire qu'il falloit substituer le mot d'Hérodien, et lire *παρὰ Ἡρωδιανῷ*. Il est hors de doute que les noms d'Hérodote, d'Hérodore et d'Hérodien sont souvent confondus par

Digitized by Google

les copistes. Mais il ne s'agit point ici d'un grammairien, mais d'un poëte qui avoit écrit en vers choriambes, c'est-à-dire, en vers iambes dont le dernier pied est un spondée; car c'est ainsi qu'il faut lire dans l'Etymologique, ainsi que l'a expliqué Sylburge. Or, on sait qu' Hérode a excellé dans ce genre de poésie. Pline le jeune *(lib. IV. epistol. III.)* écrit à son ami Antonius, qui avoit été deux fois consul: *Ita certe sum refectus ipse cum graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem, quantum ibi humanitatis, venustatis! quam dulcia illa! quam antiqua! quam arguta! quam recta! Callimachum me, vel Herodem, vel si quid his melius, tenere credebam.*

Zénobius nous a conservé un fragment de ses iambes *(Proverbior. centur. VI,* 10. p. 155.). Ὕπνος τὰ Ναυτάκου πλαίσια. Nous en avons plusieurs dans Stobée; je citerai seulement celui-ci, *Serm. LXXII.* p. 439.:

Μὴ δῆ κόρη τὴν χαλὴν ἐπὶ φίνας
ἐχ' εὐθύς, ἢν τι ὄῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικὸς ἔστι κρηγύης φέριστ πάντα.

Je crois donc qu'il faut corriger καὶ παρὰ Ἡρώδῃ.

Pag. 414. lig. 5. Ζώνη, τὸ τοῦ σώματος μέρος· παρὰ τὸ ζῶ· ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τοῦ ζῆν ἐστὶ ζωτικόν· καὶ τὸ περὶ αὐτὸ ὕφασμα, ζώνη ὁμωνύμως λέγεται, ὡς καὶ Θώραξ τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ περιτιθέμενον ὅπλον . . . . . σημαίνει δὲ τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ, Λύει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλιάδος β. παρὰ τὸ ζῶ τὸ ζωογονῶ, τὸ παρὰ τὴν παρθίαν μέρος κείμενον, ἐν ᾧ μάλιστα ἐστὶ τὸ τοῦ ζῆν διατικόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ὡς τὸ, Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν βυσσάνος ἀραρυῖαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸν συνουσιασμὸν, ὡς τὸ, Λύσε δὲ παρθενίην ζώνην.

Le premier passage est de l'Iliade II, 479.:

Ὦμοιτα καὶ κνημῖδες ἐυκλεὲς ἀμφὶ προσώπῳ
Ἄρμα δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

Le Pseudo-Didyme explique, τὸ κατὰ ζῶσμα μέρος, et le Lexique d'Apollonius encore mieux, ἢ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι.

Le second passage se trouve, *Iliade XIV*, 181.:

Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν βυσσάνος ἀραρυῖαν.

Le troisième est de l'Odyssée XI, 244.:

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, καὶ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Et la preuve que ce mot se prend ici dans l'acception que lui assigne le grand Etymologique, c'est qu' Homère ajoute tout de suite:

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα. . . .

Pag. 414. lig. 19. Ζωστὴρ, Θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Εὐφορίων, οὗτος μὲν ζωστὴρ Φοίβου τέθον· καὶ ζωστῆρες Ἀπόλλων, παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. Καὶ ᾗδ' ἐπαινηθήσασα *(lege* ἐπιπνηθήσασα) ζωστῆρίῃ Ἀπόλλωνι· φασὶ γὰρ τὴν Ἀητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. Ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ Θώρακος, ᾧ χρῶνται. Λῦσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον· ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θώραξ κατὰ Ἀριστοφάνην· ἀντίγραφος οὖν φησι, Διὰ μὲν ἀρ ζωστῆρος ἑλήλατο βαιδάλεον· λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρωμάββαλεν· αὖτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἰμάντας εὐθήτους.

Ζωστὴρ . . . . τόπος τῆς Ἀττικῆς. Zoster est un promontoire de l'Attique, le premier que l'on rencontre après Aexone, en allant de Phalere au promontoire Sunium. Il est vis-à-vis l'île de Phaura, *Strab. lib. IX.* p. 610. B. Il y avoit aussi en Italie une montagne qui s'appeloit Ζωστηρίον, sur laquelle étoit un temple d'Apollon Zosterios. *Scholiast. Lycophr. ad vers.* 1278.

Καὶ Ζώστριος Ἀπόλλων. Il peut se faire que ce soit une synalœphe: cependant j'aime mieux lire Ζωστήριος Ἀπόλλων, comme dans le vers cité tout de suite: Ἣδ' ἐπαινηθήσασα Ζωστηρίῃ Ἀπόλλωνι. Il y avoit à Thèbes, près de la statue d'Amphitryon, deux statues de pierre de Minerve, surnommée Zostéria, parce-qu' Amphitryon, se disposant au combat contre les Eubéens, commandés par Chalcodon, fils d'Abas, se revêtit en ces lieux de ses armes. *Pausan. Boeotic. sive lib. IX. cap. XVII.* p. 743.

Φασὶ γὰρ τὴν Ἀητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. Voyez *Pausan. Attic. sive lib. I. cap. XXXI.* p. 76. *Stephan.* Byzant. vèc. Ζωστήρ.

Ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ Θώρακος, ᾧ χρῶνται.

Il faut corriger avec Suidas, au mot Ζωστήρ: Ζωστὴρ, ᾧ ἐπάνω τοῦ Θώρακος χρῶνται.

Λῦσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον. . . .

Je corrige λῦσαι: cette faute vient de la prononciation de la diphthongue αι, qui étoit à-peu-près la même que celle de ε. Un copiste ignorant, qui écrivoit sous la dictée de quelqu'un, pouvoit aisément se tromper. C'est le vers 215. du IV. livre de l'Iliade:

Λῦσε δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ᾧδ' ὑπέρερθε
Ζώμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκὸς κάμον ἀνδρες.

Digitized by Google

Ζῶμα καὶ αὐτὸς ὁ Φύραξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντίγραφον οὖν φησὶ . Διὰ μὲν ἄρ . . . . . M. de Villoison corrige avec raison *ἀντιγράφων*. *Apollonii Lexic.* p. 384. Le passage d'Homère est de l'Iliade IV, 135.:

Διὰ μὲν ἄρ᾽ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλον ἠρήρειστο.

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἰμάντας ἐυθμήτους.
Ces vers sont de l'Iliade XXIII, 683.:

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακόββαλεν,, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας ἐυτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

1. Dans l'édit. de Florence, il y a *παρακάμβαλεν*. M. Ernesti a eu tort de mettre cela au nombre des variantes. Les anciens copistes écrivoient tantôt le $\overline{B}$ comme un $\overline{M}$, et tantôt comme un $\overline{K}$. Les éditions d'Alde en pourroient fournir des milliers d'exemples. Dans Hérodien, édition d'Alde, in-8. 1524. p. 1. lig. 3. on lit: *Κνήμην ἀνανεύσασθαι*, pour *μνήμην ἀνανύσασθαι*. Je n'approuve pas non plus l'explication que donne ce savant à *παρακάββαλεν*. Diomède jette aux pieds d'Euryale la ceinture, afin que celui-ci s'en couvre.

2. *Ἐυθμήτους* se trouve dans toutes les éditions qui ont précédé celle d'Eustathe de Rome, où on lit *ἐυτμήτους*, qui est la bonne leçon. Josué Barnes a suivi cette leçon, sans avertir le lecteur où il l'avoit puisée. Sam. Clarke l'a imité, ainsi que les éditeurs postérieurs, sans avoir égard aux éditions de Turnèbe et de Henri Etienne, qui ont admis la mauvaise leçon. L'édition de Venise porte aussi *ἐυτμήτους*.

3. Le scholiaste de Venise met *Ὀρίππου* pour *Ὀρσίππου*, et la 39ᵉ. olympiade pour la 15.: il ajoute que cet Orsippus étoit Lacédémonien, quoiqu'il fût Mégarien, selon son épitaphe rapportée par le scholiaste de Thucydide sur le livre I. §. VI. *Voyez* sur cet Orsippus le savant Corsini. *Fast. Attic. tom. III.* p. 22. et seq.

Pag. 418. lig. 5. *Ἡγαλλε, ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἐκτῳπαιδεκάτῳ λόγῳ ῥωμαϊκῶν, διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλεν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς καὶ αὐτὸς οὗτω πολλάκις.*

C'est un de ces fragmens que nous a conservés l'empereur Constantin Porphyrogénète, fils de l'empereur Léon VI., dit le philosophe, et que Henri de Valois a publiés le siecle dernier: il se trouve p. 602. de son édition, et p. 25. de celle de *Dio Cassius*, donnée par M. Reimar à Hambourg. Il faut corriger dans l'Etymologique et dans Suidas, au mot *Ἠγαλλεν διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλεν*. Sans Suidas et l'auteur du grand Etymologique, nous ignorerions que ce passage est tiré du livre seizième de *Dio Cassius*. Un lexique manuscrit de la Bibliothèque de Coislin rapporte aussi le même passage, p. 471. col. 2.; mais il y est plus fautif.

Κέχρηται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής. Il faut corriger avec Suidas *λέξει ταύτῃ*. Cet Eunomius avoit été secrétaire d'Aétius, surnommé l'Athée, *ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος*. *Socrat. Hist. lib. II. cap. XXXV.* p. 134. Eleusius, évêque de Cyzique, ayant été chassé de son siége l'an 360. par les ordres de Julien l'apostat, Eunomius fut sacré en sa place. Les habitans de Cyzique, ne pouvant goûter l'enflure de ses expressions vides de sens, le chassèrent de leur ville. *Idem. lib. IV. cap. VII.* p. 218. et 219. Il devint le chef des Eunomiens, qui avoient d'abord été appelés Aétiens, dont nous venons de parler. Ces Eunomiens ne baptisoient pas au nom de la Sainte-Trinité, mais au nom de la mort de Jésus-Christ. *Socrat. lib. V. cap. V. cap. XXIV.* p. 301. et 302. Nous avons l'exposition de la Foi de cet Eunomius, qu'il présenta à l'empereur Théodose l'an 383. Henri de Valois l'a publiée dans ses notes sur le livre V. de Socrate, p. 274. Cette exposition justifie l'épithète d'impie, *δυσσεβής*, que lui donne l'auteur du grand Etymologique.

Pag. 419. lig. 10. *Ἤδη. ἐν τοῦ ἴδιον ὑπερσυντέλικου, διαλύσουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ει δίχρονον· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, εἰς ε̄ καὶ ᾱ. Καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν̄, γίνεται ᾔδεα, ὡς τὸ ἤν, ἐν· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, εἰς δίχρ. ε̄ ῑ, καὶ γίνεται, ᾔδει· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ ᾱ ὡς ἢ συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ᾔδεα ἤμην.*

Il y a ici une faute facile à corriger. Le lis, avec la première édition, *ἐκ τοῦ ᾔδειν ὑπερσυντελίκου κ. τ. λ.* Cette règle est certaine. Tous les auteurs Attiques ont dit *ᾔδη* au lieu de *ᾔδειν*; ou si l'on trouve cette dernière forme dans quelque auteur Athénien, il faut l'attribuer aux copistes et la corriger. C'est d'après ces principes, que M. Pierson (*ad Moerim Atticistam* p. 174.) a corrigé le vers 18. de l'Antigone de Sophocle:

Ἤιδη καλῶς, καὶ σ᾽ ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦ δ᾽ οὕνεκ᾽ ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

M. Valckenaer approuve cette correction dans ses notes sur l'Hippolyte d'Euripide, p. 207. et rétablit de même les vers 448. et 460. de la même pièce, où on lisoit auparavant *ᾔδειν* et *ἐξῄδειν*. M. Brunck a mis sagement ces corrections dans le texte; et M. le Dr. Musgrave auroit dû l'imiter

en cela dans son édition de Sophocle, qui n'a paru qu'après sa mort en 1800, à Oxford, en trois volumes in-8. Cette règle est tellement invariable, qu'Aristophane, dont les comédies sont le modèle du plus pur atticisme, a dit dans la comédie des Oiseaux, vers 511.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ἦδη ἐγώ.

Il ne faut pas croire qu'il n'y ait que les poëtes qui se soient servis de ces formes; les écrivains en prose en ont également fait usage. Platon, *in Euthydemo*, p. 271. C, dit, suivant nos éditions, ὡς ἐγωγε οὐκ ἤδειν προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. Mais Photius dit dans son lexique manuscrit, ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤδειν, Εὐθυδήμῳ. Or, comme c'est le seul endroit de ce dialogue où se rencontre ce mot, il s'ensuit qu'il faut corriger ἤδη. Dans le Phaedon ou περὶ ψυχῆς, p. 63. E, où on lit actuellement *Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τοι ἤδειν*, ἔφη ὁ Κρίτων, Photius lisoit *καὶ τῷ περὶ τῆς ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ἤδη ὁ Κρίτων*. Panaetius, cité par Eustathe sur l'Odyssée d'Homère, p. 1926. lig. 23. observe qu'on trouve ἤδη dans les ouvrages de Platon, et que Thucydide s'est aussi servi de cette forme. *Καὶ οὗτοι φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῇ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει.*

Pag. 419. lig. 17. *Καὶ λέγουσι τινὲς ὅτι ἰδοὺ εἰρῆται ὁμόφωνον, τοῦ Τιγτικοῦ λέγοντος ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, ἡ χρόνον ὁμοφωνεῖν· ἴσως οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κράσις τοῦ πρώτου προσώπου τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς ἐστιν ἰδιωμία· τοῦ δὲ τρίτου, τῆς νέας. Τιγτικοῦ λέγοντος.* Les anciens donnoient à Hérodien le surnom de Technique. Eustathe, sur Homère, dit, p. 368. lig. 12. *ὁ δὲ Τεγτικὸς φησι διὰ τοῦ ι, Τιγτικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν.*

Pag. 419. lig. 23. *Ἴδοτε παρὰ τῷ Ποιητῇ, Ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα, καὶ οὐδὲ τὰ, ἤδη· Ἀριστάρχειον ἐστὶν ἀμάρτημα· καὶ οὐκ ὀφειλε γὰρ ἴδιαι αὐτὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὂν τῆς παλαιᾶς Ἀττικῆς.*

L'auteur de l'Etymologique avoit dit que les Ioniens changeoient la diphthongue ει en ῆ et ᾶ, et que les anciens Athéniens changeoient εα en ῆ. Le même écrivain avoit dit que les Ioniens disoient à la troisième personne ᾖδει, et les Athéniens ἤδη. Le premier changement étoit de l'ancien attique ou ionien, et le second du nouveau. Or, cet attique ne pouvant avoir été connu d'Homère, il en conclut que ἤδη n'auroit pas dû être approuvé par Aristarque, puisque cette dernière contraction n'étoit pas de l'ancien attique: il est donc évident qu'on a omis dans le texte une négation, et qu'il faut lire, οὐκ ὀν τῇ παλαιᾷ Ἀττικῇ.

Pag. 422. lig. 34. *Ἠδμός, καὶ ἠδέντιον, ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν ἐῶσθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων. ὡς φησι Μενεκράτης ἐν Ἐργωνῇ, Ἠθμῷ δὲ προσπαροιδεῖν ἀφαιτεῖλει νέον αἰεὶ ἄφρον· παρὰ τὸ ἤθω· καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὗρον ἀπηθῆσαι. Καὶ Ἱστιοπράκης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθών· ἀπὸ γοῦν τὸ ἤθω, ἠσω, ἠσμός καὶ ἠδμός, δι' οὗ διηθεῖται, καὶ διαβιβάζεται.*

Ἠθμὸς est un terme très-usité, qui signifie une passoire, une couloire. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes assure (*ad Argonautic. I.* 1294.) qu'il faut écrire ce mot avec un esprit rude *Ἅθμός*: *τὸ δὲ Ἅθμὸς διαύνιαι, καίτοι τὸ ἡ ἔχων πρὸ τοῦ Θ, τῇ ἐντολῇ τοῦ ἥμω μέλλοντος διαυνιάσθαι.* L'observation du scholiaste est confirmée par l'inscription rapportée par Chishull (*Antiquit. Asiat. planche de la page 4.*): *Καγω κρατιφα κεπιστανον και Ηεθμον εσπυτιατιον κδωια μτηια Σιγνεια, ου* suivant la manière moderne d'écrire, *κάγω κρατῆμα, κἀπίστανον, καὶ ἠδμὸν ἐς πυτιατεῖον ἔδωκα αὐτῆμα Σιγνείοις.*

Καὶ ἠδέντιον. Je pense qu'il faut corriger *ἠθήτιον*, comme on trouve dans Hésychius, ou plutôt *ἠθάνιον*, dont s'est servi Hellanicus dans son histoire d'Egypte, ainsi qu'on le voit dans un fragment que nous a conservé Athénée, *livre XI. chap. VI.* p. 470. D. *Ἑλλάνικος ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει· Αἰγύπτιοι ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη γαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς* (*sic legend. ex edit. Aldi*, p. 190.) *καὶ ἠθάνιον χάλκεον.*

Μενεκράτης ἐν Ἐργωνῇ. Il y a eu un Ménécrate de Smyrne, dont il nous reste deux épigrammes dans l'Anthologie, p. 21. et 120. de l'édition de Henri Etienne. Suidas parle d'un Ménécrate, poëte comique, dont il cite la pièce intitulée *Μανέκτωρ* ou *Ἑρμιονεῖς*. Je crois que l'auteur de l'Etymologique a voulu parler de celui-ci, et que l'ouvrage dont il rapporte le titre, est une comédie. L'Ergonès seroit le titre d'une autre pièce de ce poëte, dont Fabricius n'a pas eu connoissance, et qui a été aussi oubliée par le nouvel éditeur, M. Harles. Je corrige *ἐν Ἐργωνῇ*. *Ἐργώνης* signifie un entrepreneur d'ouvrages, *operum redemptor.*

Καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὗρον ἀπηθῆσαι. Ce passage est *in Theriacis*, vers 708:

. . . . . ἐν δὲ πέλιδνὸν
οὖρον ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργεῖ μίκτρῃ,
ὄφρ ἔπι δὴ τέρσαιο διαδρυφὲς αἷμα πέλισσης,
δραχμίοων πισύφων μίσγων βάρος.

Le scholiaste explique *ἀπηθῆσαι* par *διυλίσαι*, et il dit qu'on trouve dans quelques exemplaires *ἐν λωεργεῖ μίκτρῃ* au lieu de *εὐεργεῖ μίκτρῃ*.

Digitized by Google

Καὶ Ἀριστοφάνης. ἀπὸ β.βλίων ἀπηθῶν. Ce passage est des Grenouilles, vers 943. de l'édition de M. Brunck. Dans les éditions precedentes on lisoit en deux mots *ἀπ' ἠθῶν.* M. Brunck a corrigé dans la sienne *ἀπηθῶν*, d'après le scholiaste et l'Etymologique.

Pag. 422 lig. 51. *Ἠῶν, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ ἄϊειν τὸ ἀκούειν· ἐκ τοῦ ἀϊω οὖν, γίνεται ἠῶν, ἢ ἐξακουομένη τοῖς κύμασιν· οἱον ἠώνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· ἢ παρὰ τὸ καταφιᾶσθαι παρὰ τῶν κυμάτων, τουτέστι καταντλεῖσθαι καὶ καταβρέχεσθαι· αἰοντήματα δὲ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί· ἢ παρὰ τὸ ἰῶ, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἴσνιμι ἐξ ἄλος, ἢ εἰσίνω· Λυκόφρων, ἵππον φριμαγμὸν ἠόνες διδεγμένοι· ἢ παρὰ τὸ εἶσι ῥῆμα, εἰς ὃν προτρέχει ἡ θάλασσα· ἢ ἠόνας, τοὺς μὴ πετρώδεις, ἀλλὰ τοὺς διοδευομένους δι' ὧν ἐστιν εὐχερὴς ἔσεσθαι· ἠῶν, τὸ βάσιμον μέρος τῆς θαλάσσης· λέγονται καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ ὁράματα, ὡς καὶ τὰ τῶν αἰγιαλῶν κύματα.*

Ce passage est de l'Iliade XVII, 263.:

Ὣς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι δύπετέος ποταμοῖο
βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
ἠόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

Remarquez que ἔξω signifie ici *extra mare*, sur le rivage, et que c'est la même chose que ce qu' Homère a dit dans l'Odyssée, *livre V*, 402.:

Ῥίχθη γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξηρὸν ἠπείροιο
δεινὸν ἐρευγόμενον.

Αἰοντήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. L'auteur du grand Etymologique avoit dit plus haut, p. 348. lig. 26. que ce terme étoit particulier aux médecins. Il peut avoir raison; car ceux d'entre eux qui affectoient de se servir de termes attiques en faisoient usage. Galien, cité par Henri Etienne, dans son Trésor de la langue Grecque, *tom. I.* p. 179. s'est servi plusieurs fois de *αἰονάω* et de *καταιονίω*. Moeris Atticista assure, p. 73. que l'on dit attiquement *αἰονᾶν*, et dans la langue commune *καταντλεῖν*. Cette observation confirme la remarque de l'Etymologique, *αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. Καταιόνημα*, qui ne se trouve dans aucun dictionnaire, est employé comme terme de médecine dans Aelien (*Hist. Animal. l. VIII. cap. XXII.* p. 475.): *Οἰκτείρει τὸν τεττιγα καὶ ἀνιλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φιλοῖ κατειλεῖ τὴν πληγήν, καὶ θεραπεύει καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι.* Le même auteur s'est servi de *καταιονῆν* (*Hist. Animal. lib. XI. cap. XXXI.* p. 645.): *Μὴ καταιονᾶν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυρώσει δὲ αὐτὸν ἀλεώτερον.* Le même dit (*lib. XIII. cap. VII.* p. 729.) *καταιονᾶν*; et l'on trouve *καταιονεῖσθαι* dans St. Clément d'Alexandrie. (*Paedagog. lib. III. cap. IX.* p. 282.) *Voyez* la note de M. Pierson sur Moeris, où ces passages sont indiqués.

Tous ces exemples prouvent que si *αἰονάω* est un mot attique, il n'en est pas moins un terme de médecine. L'exemple suivant de Dio Cassius le met hors de doute; il est du *liv. LV. §. XVII.* p. 789.: *Ἡ οὖν ὀρὶς ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ τὰς μὲν τομὰς καὶ τὰς καύσεις σπανιώτατά τισι προσφέρουσι ἵνα μὴ ἐξαγριαίνωσι αὐτῶν τὰ νοσήματα, τοῖς δὲ αἰοντήμασι καὶ τοῖς ἡπίοις φαρμάκοις τὰ πλεῖα μαλάσσοντες θεραπεύουσι.* De là je conclus qu'il ne faut faire aucun changement dans les deux passages du grand Etymologique rapporté ci-dessus. *Αἰονοῦμαι* est aussi dans Lycophron, vers 1425.:

Ἅπας δ' ἀναίρων τασμὸς αὐανθήσεται
Χαὐδὼν κλαινὴν δίψαν αἰοτουμένων.

Λυκόφρων, ἵππον φριμαγμὸν ἠόνες διδεγμένοι. C'est ainsi qu'on lit dans l'édition de Sylburge, ainsi que dans la première; mais on trouve dans les éditions de Lycophron *διδεγμένοι* au féminin, ainsi qu'il doit y avoir.

Pag. 423. lig. 20. *Ἤια, βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴνῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Ὅμηρος, ἐν δ' ἤια κομίκῳ, καὶ δεῦτε, φίλοι ἤια φερώμεθα, ἐρῶδια, σιτία ἀγαθά, χορτώσματα· ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήραις, ἐγκίμια ὡς εἴω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος εἶα· καὶ κατὰ διάλυσιν ἴμι· ἤια οὖν κυρίως, τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χουσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια· λέγονται καὶ τὰ ἄγιφα· ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημώνα τινάξει· παρὰ τὸ εἴω, τοιτέστι τὰ εὐπίητα καὶ εὐχερῶς μεταβιβαπτιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων· γενηθέντος γὰρ ἀνέμου, δεῦρο κἀκεῖσε φέρεται· καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ζώων, θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται.*

Ἐν δ' ἤια κομίκῳ. Ce passage est de l'Odyssée, v. 265.:

Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε Διὸς μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
κομίκῳ.

Δεῦτε, φίλοι κ. τ. λ. Ce passage est de l'Odyssée II, 410.

Δεῦτε, φίλοι, ἤια φερώμεθα.

Voyez le scholiaste sur le vers 289. du second livre de l'Odyssée:

Ὣς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, ἐγκίμια ὡς εἴω.

Digitized by Google

Sophron, poëte comique, s'est fait une grande réputation par ses Mimes sur les hommes et sur les femmes. Il ne faut pas confondre les mimes des Grecs avec ceux des Romains. Chez ceux-ci, les acteurs exprimoient sans parler, et seulement par des gestes, une action théatrale. Chez les Grecs, les mimes étoient une espèce de comédie qui représentoit au naturel les caractères et les mœurs des personnages introduits sur la scène: cette imitation étoit si parfaite, que lorsqu'on faisoit parler une femme, c'étoit tantôt avec la négligence de style, et tantôt avec les solécismes que l'on reprochoit aux femmes. Platon faisoit ses délices des Mimes de Sophron; il les avoit toujours avec lui: après sa mort, on les trouva sous le chevet de son lit, avec les comédies d'Aristophane, qui ne lui plaisoient pas moins. Il avoit appris de ces deux poëtes à faire parler convenablement à leurs caractères, les interlocuteurs de ses dialogues. *Olympiodor. in vitâ Platonis*, p. 5. *ex edit. Oxon.* 1771. in-8.

Quant à ce passage de Sophron, il faut corriger,

ἐγκίρνα, ὡς εἴω

Il est d'autant plus étonnant que cette correction ait échappé au savant Sylburge, que l'auteur de l'Etymologique avoit cité et expliqué ce passage plus haut, page 121. ligne 50.: *Ἔστιν εἶω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαίνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σώφρονι, οἶον, ἐγκίρνα ὡς εἶω, τουτέστι, πίμπλαμον, ἵνα πορευθῶ.*

Λέγονται καὶ τὰ ἄγυια ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἴῶσιν θημῶνα τινάξει.

1. Je crois qu'il faut lire *λέγονται δὲ καὶ τὰ ἄγυια*. 2. On trouve *τινάξῃ* dans toutes les éditions. On lit *τινάξει* dans Hésychius au mot *Ἴκια*; mais c'est une faute. Apollonius a conservé la leçon vicieuse dans son lexique. M. de Villoison s'est contenté de remarquer qu'on lisoit *τινάξε* dans toutes les éditions, ce qui n'est pas exact, sans nous faire part de son sentiment sur ces deux leçons. Le vers d'Homère est de l'Odyssée, *livre V*, 368.:

Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ζῶσι θημῶνα τινάξῃ.

Ἐπὶ τῶν ἀλλόγων ζώων, θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἠῶα πέλοντεα. Sylburge dit en note que, dans l'édition *vulgate*, le mot *ζώων* est omis, et que cette omission indique une autre leçon: il a sans doute voulu parler de la seconde édition de Venise; car *ζώων* se trouve dans la première, et il n'y a d'omis que *θώων*. Cette omission n'indique pas une variante; mais elle annonce que l'auteur de l'Etymologique n'a pas cru ce mot necessaire. Ce passage est de l'Iliade XIII, 103.

Aristarque (*Scholiast. Venet.*) lisoit *παρδαλίων*, ainsi que l'Etymologique au mot *Ζειαί*, p. 410. lig. 23. édition de Sylburge; mais la première édition omet ce mot en cet endroit.

Pag 425. lig. 26. *Ἠλέκτραι πόλεις Θηβῶν· ἡ ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης· ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία· ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινίποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.*

Il n'y a pas de ville de ce nom dans le territoire de Thèbes; mais cette ville avoit sept portes, et l'une de ces sept portes s'appeloit la porte Electres. Aeschyle en fait mention dans la pièce intitulée les *Sept* devant Thèbes, vers 425.

Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἵληχεν πύλας·

Et Euripide dans les Phéniciennes, vers 1136.

Καπανεὺς προσῆγε λόγον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·

Et Pindare, *Isthm. IV*, 104.

Τῷ μὲν Ἀλικτρᾶν ὕπερθεν
δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί.

Stace les met aussi au nombre des sept portes de la ville de Thèbes, dans la Thébaïde, livre VIII, 355.:

. . . . . *Celsum fudêre Dryanta*
Electrae.

Il faut donc corriger *Ἠλέκτραι, πύλαι Θηβῶν· . . . . . ἡ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία.* Le scholiaste d'Euripide, sur le vers ci-dessus cité des Phéniciennes, dit, au contraire, qu'Electre étoit mère d'Harmonie. Comme les traditions sur les anciennes généalogies varient beaucoup entre elles, on pourroit ne trouver rien à reprendre ni dans l'article de l'Etymologique, ni dans celui du scholiaste. Mais si l'on fait attention que l'Etymologique n'est presque composé que des passages des anciens scholiastes, et que cet article est en grande partie emprunté de celui d'Euripide, j'espère qu'on ne trouvera pas mauvais que je corrige, *ἡ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς Ἁρμονίας κατ' ἐνίους μητρός*. Cette correction me paroît d'autant plus certaine, qu'Arrian, cité par Eustathe sur le vers 391. de Denys le Périégète, dit qu'Harmonie étoit sœur de Dardanus; or, celui-ci étoit fils d'Electre, comme le disent Apollodore dans sa Bibliothèque, livre III. chap. XI. p. 205., et le petit scholiaste d'Homère sur le vers 215. du livre XX. de l'Iliade, ainsi que celui de Venise.

Digitized by Google

Ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

L'une des portes de Thèbes s'appeloit Electres, *Ἠλέκτραι*, d'Electryon, père d'Alcmène, ou d'Electre, mère d'Harmonie: mais peut-on dire que les ornemens d'ambre ou *electre* qu'on mettoit aux pieds des siéges ou des lits eussent la même origine? Je crois plutôt que, dans le manuscrit, le mot *Ἠλεκτρα*, pluriel d' *Ἠλεκτρον*, étoit en abregé, et qu'un copiste inattentif aura changé ce mot abrégé en la particule disjonctive ἡ. De plus, je supprime le point après *ὄμματα*, et la particule disjonctive ἡ, qui suit; ou si l'on croit devoir la conserver, je lirois ἡ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένα. Ainsi je fais un nouvel article: *Ἠλεκτραι, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων·* ou, ce que j'aimerois mieux: *Ἠλεκτραι, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενα.* Les pieds des siéges étoient anciennement ornés d'ambre. L'auteur de l' *Eiρεσιώνη*, petite pièce de vers attribuée à Homère, en parle. (*Fit. Homeri Herodoto tributa*, p. 33. *ex edit. Bostonens.*) Suidas, au mot *Ἠλεκτρα*, *tom. II.* p. 52. dit: *Αἱ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ὠνθραξωμένους ἀνθραξῶ καὶ ἠλέκτρῳ.* Kuster corrige avec le scholiaste d'Aristophane, *ἠφαλλισμένους*. Bien loin d'approuver cette correction, je crois, au contraire, devoir corriger le scholiaste d'après Suidas; car l'ambre ou *electre* contribuoit moins à la solidité qu'à l'ornement des pieds des lits.

Pag. 429. lig. 28. *Ἡμέρα. Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει, νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθὴρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, γίνεται μέρα, ἡ πανταχοῦ μεμερισμένη· καὶ πλεοναζομῷ τοῦ ᾗ, ἡμέρα· ἡ ζημέρα, ἡ τοῦ ζῆν μέρος ἔχουσα, ἀποβολῇ τοῦ ζ. ἢ ἀπο τοῦ ἡμίσους, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς νυκτὸς φοβερᾶς οὔσης· ἢ πυρὰ τὸ ἡμίσους ποεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἓω τὸ ἀπόλυω, ἡ καὶ ἓως εἰρηται· ἢ παρὰ τὸ ἰσημι τὸ πέμπω, ἡ ἐκτείνουσα ἡμᾶς πρὸς πάντα. Πλάτων δὲ, ὅτι ἡμέροιτες αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι διετέλουν, ἀφυλλόντες ἐπὶ τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτος.*

Le passage d'Hésiode est de la Théogonie, vers 124.:

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Pour entendre l'étymologie que donne Platon du mot *Ἡμέρα*, il faut savoir que dans les temps antérieurs on disoit *Ἡμερα* et *Εμερα*. C'est dans le Cratylus, *tom. I.* p. 418. C. *Οἱ μὲν ἀρχαιότατοι Ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δέ, ἐμέραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· ἐστι ταῦτα. ΣΩΚΡΑΤΗΣ· οἰσθα οὖν ὅτι μόνον τοῦτο δῆλοι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου· ὅτι γαρ ἀμείνοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡμέρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτην ὠνόμασαν ἡμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· φαίνεται. ΣΩΚΡΑΤ. νῦν δέ γε τετραγῳδημένον, οὐδ' ἂν καταοῖσαις ὃ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. Καίτοι τινὲς οἴονται ὡς δὴ ἡμέρα ἡμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι αὐτὴν οὕτως.*

Pag. 429. lig. 41. *Ἡμεροδρόμος, ὁ ἥλιος· λέγονται καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.*

Cette glose est mot pour mot dans Suidas. Elle est aussi en partie dans Hésychius, qui ajoute fort à-propos *ἀλλεγορικῶς ὁ ἥλιος*. Les hémérodromes étoient des courriers, porteurs d'ordres de la part des princes ou des généraux; ils faisoient une extrême diligence. Hérodote, livre VI. §. CV.: *Καὶ πρῶτα μὲν, ἐόντες ἐν τῷ ἄστει οἱ στρατηγοὶ, ἀποπέμπουσι ἐς τὴν Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηναῖον μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμερόδρομόν τε καὶ τοῦτο μετέχοντα.* Cornélius Népos, parlant de ce même Phidippide, dit (*in Miltiade, cap. IV.*): *Phidippidem cursorem ejus generis, qui* hemerodromi *vocantur, Lacedaemonem misérunt.* Les Perses, dont les Etats étoient fort étendus, avoient établi, de distance en distance, des maisons où l'on entretenoit de ces courriers. Le premier remettoit ses ordres au second, le second au troisième, et ainsi de suite; de sorte qu'en très-peu de temps les ordres du prince parvenoient aux extrémités de l'empire. Les Perses appeloient ces courriers *angari* et *astandae*. Hérodote en parle, *lib. VIII. §. XCVIII.*; et l'on peut consulter là-dessus Barn. Brisson, *de Regno Persarum, lib. I. §. CCXXXVIII. et seq.* Ces courriers des Perses étoient à cheval. Il n'y en avoit pas encore en Grèce; et Phidippide, dont je viens de parler, n'étoit pas de ce nombre. Les Grecs, ayant senti l'utilité de cette invention, l'empruntèrent des Perses; les Romains n'en firent usage que très-tard. Auguste, en ayant reconnu l'avantage, les établit dans tout l'empire. *Sueton. in Octavio, §. XLIX.*

Pag. 430. lig. 50. *Ἡμίφωτα, ὠνόμασται τινὰ τῶν συμφώνων . . . οὔτε κατὰ τὴν ἐπὶ ποσὸν μεταβολὴν, οὔ ἡμίτονον καὶ ἡμίπνοον κεῖας.*

Henri Etienne dit dans l'index de son Trésor de la langue Grecque, qu' à Alexandrie le *coraeinas* s'appeloit *hemitonos*, et il cite Athénée, livre III. Mais quel rapport peut avoir le *coracinus* avec le passage du grand Etymologique? Il faut faire attention que les Grecs disoient *τέτρα* pour *γελάτη*, *τρεῦν* pour *παρεῖν*: ainsi, *ἡμίτονον κρέας* est pour *ἡμιτάριον κρέας*. Mais qu'est-ce que de la viande à moitié récente? Athénée nous l'apprend, *lib. III. cap. XXXIII.* p. 120. D.: *τάριχος τέλειος καὶ μὴ βρομώδης.* Casaubon dit en note, p. 432. lig. 32. que c'est un poisson qui a bien pris le sel et qui est desséché. Athénée oppose à ces sortes de poissons, ceux qui n'étoient que très-peu salés et qu'il distingue par cette raison de ceux qui l'étoient à demi. Aussi appelle-t-il les premiers *ἡμίτονοι*, et les seconds *ἠμιτάριοι*; car c'est de la sorte qu'il faut lire dans Athénée, et non *ἡμίταριοι*, ainsi qu'on le voit même dans la première édition. Cette faute vient de la prononciation vicieuse

Digitized by Google

des Grecs modernes. Le passage d'Athénée est, *lib. III. cap. XXXII.* p. 118. et 119. *Καὶ ὁ Πλούταρχος, ὁ μὲν ἡμίτηκος, ἔφη, τὸ διαφόρως τοῦ προκατακλυσμένου (legend. προκατακελευσμένου) ἡμιταρίχου, οὗ ὁ καλὸς ὑμῶν Ἀρχέστρατος μέμνηται.* Sylburge a copie en partie la remarque de Henri Etienne.

Pag. 434. lig. 6. *Ἠπίαλος καὶ Ἠπιάλης καὶ Ἠπιόλος·* σημαίνει τὸν ὑγιοπύητον, *καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις. ἐρχόμενον ὡς Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἠπιάλης λέγουσι διὰ τοῦ η̃· πλὴν διαφόρως ἐγράπτατο τῇ λέξει· εἰρηται κατὰ ἀντίφρασιν, ἠπιος· ἐπαχθὴς γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ πίμπτασθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπιάλος, ἀπὸ τοῦ ἁπίεται, ὁ ὀφιλλων ἀπίεται· ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη· Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπόλεπτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ ἀ εἰς ὁ ἠπιόλην.*

Les fièvres mêlées de chaud et de froid sont appelées par les Grecs *ἠπίαλος·* et aussi un démon ou génie qui survient pendant le sommeil, et accable de son poids ceux qui dorment: c'est ce que nous nommons le cauchemar. De la on voit que la correction de Sylburge, qui lit *ἐπερχόμενον*, est très-juste. Ce savant auroit pu s'appuyer de l'autorité d'Eustathe sur Homère, pag. 1697. lig. 52. *ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ὑγιοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον.*

Ὡς Ὅμηρος, καὶ οἱ πλείους ἠπιόλῃς λέγουσι διὰ τοῦ ῑ. Ce passage est très-corrompu. Homère n'a parlé ni de cette espèce de fièvre, ni de cette sorte de génie: ὡς dérange le sens de la phrase; enfin il ne faut mettre qu'une virgule après *ἐπερχόμενον*. En conséquence, je corrige: *σημαίνει τον ὑγιοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃν Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ ῑ.* Ces corrections sont autorisées par Eustathe sur Homère, à l'endroit ci-dessus cité, excepté le changement de *Ὅμηρος* en *Ἡρωδιανός*. Mais ce changement est appuyé par le même Eustathe, pag. 561. lig. 17.: *ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάλης· ἠπιάλης, οὐ χρῆσις φησι παρὰ Σώφρονι· οἷον, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.* Je soupçonne que c'est le titre d'une pièce de Sophron, dont Fabricius n'a point parlé dans sa Bibliothèque Grecque, et dont il paroît que le nouvel éditeur, M. Harles, n'a pas eu connoissance.

Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπιάλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι. Ce passage est étrangement corrompu. Je corrige avec Eustathe sur Homère, p. 1687. lig. 50.: *Ἀλκαῖος ἠπιόλην ἐπιάλτην ἔφη· Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἠπιάλον ἠπιόλον καλεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀ εἰς ὁ.*

Pag. 434. lig. 15. *Ἤπιος·* οὗτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ *Ἀσκληπιός·* ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης· καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἡπιότητος· ᾗ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἴασσαν, Παντάκειαν· Δεκτιὸν ἐν Τπομνήματι Ἀντιφάνους· *ἤπιος* σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔπιος καὶ ἤπιος, ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν καὶ μὴ πάθει· ἐκ μεταλήψεως δὲ καὶ ὁ διὰ λόγου προσηνὴς καὶ πρᾶος. Καὶ ἡπιώτατος, ὁ ἐν λόγοις πραότατος καὶ ἠσυχος.

Ἤπιος est une épithète que l'on donne aux dieux, et sur-tout à Bacchus et à Apollon. Dans un hymne en l'honneur du premier, qui se trouve dans l'Anthologie, *lib. I.* pag. 58. vers. 8, on lit,

Ἤπιον, ἡδυπότην, ἡδύθρονον, ἠπιοφῆτα·

Et dans un autre en l'honneur d'Apollon, ibid. p. 59. vers. 2. il y a,

Ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθρονον, ἠπιόχειρα.

Mais dans le passage de l'Etymologique ce n'est pas une épithète, mais le nom propre de ce dieu, et celui que lui donne Lycophron, vers 1054.:

Νόσων τ' ἀκέστης Δαυνίοις κληθήσεται,
Ὅταν κατισωσάντες Ἀλθαίνου βοαῖς,
Ἀρσηνὸν αὐδήσωσιν Ἤπιον γόνον.

Dans la suite on lui donna le nom d'Asclépios ou Aesculape, parce qu'il guérit Asclès, roi des Dauniens, c'est-à-dire de doux, de benin envers Asclès; telle est l'étymologie qu'en apporte le scholiaste de Lycophron (p. 113. col. 2. lin. 18.), *τὸν ἐπὶ Δαύνου τύραννον.* Mais il faut corriger, avec le grand Etymologique, p. 154. lig. 45.), *τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον*, roi d'Epidaure. Cette correction est confirmée par Eustathe sur Homère, p. 463. lig. 35. où on lit *Ἀσκλήτων Ἐπιδαύριον οὐθαλμίατα ἰάσατο*, et par l'Impératrice Eudocie, p. 16. Mais peut-être faut-il lire dans Lycophron, *νόσων τ' Ἀσκλὴς Ἐπιδαύριος κληθήσεται.*

Ὡς καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην. Je corrige, *παραδιδοῦσιν.* Quant à la femme d'Aesculape, Pausanias la nomme Epione, de même que l'Etymologique: *γυναῖκα δὲ ἴσχει τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασι. Pausan. lib. II. cap. XXIX.* Il est aussi fait mention d'Epione dans deux épigrammes de Crinagoras, *in Analectis veterum Poëtarum Graecor. tom. II.* p. 143. *XIII.*; p. 144. *XVI.*; et dans Aristide, *tom. I.* p. 46. *ex edit. Oxon.*

Ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἴασσαν, Παντάκειαν. Δεκτιὸν ἐν Τπομνήματι Ἀντιφάνους. Ce passage est étrangement corrompu. *Ἴασώ*, qui fait au genitif *Ἴασοῦς* et à l'accusatif *Ἴασώ*, est le nom d'une des filles d'Aesculape et d'Epione. Suidas dit, au mot *Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ καὶ θυγατέρες αὐτῆς Τγιεία, Αἴγλη, Ἰασὼ, Ἄκεσὼ, Παντάκεια.* Pausan. *lib. I. cap. XXXIV.* p. 84.:

Digitized by Google

Τετάρτη δὲ ἐστι τοῦ βωμοῦ (τοῦ Ἀμφιαράου) μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Παναπείας, ἥτι δὲ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγιείας καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας, Minervae medicae, que le traducteur latin a traduit *Minervae Paeoniae*, et Godoyn, a Minerve Paeonienne.

Aristophane dit *in Pluto*, vers. 701.:

Ἀλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἅμα,
ὑπηνυθρίμασε, χ' ἡ Πυθάκις' ἀπιστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.

J'ai dit que Ἰασὼ faisoit à l'accusatif Ἰασὼ. J'en trouve la preuve dans le scholiaste d'Aristophane sur ce vers: *εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαρίου θυγατέρα, ὡσπερ Ἀσκληπιοῦ, ἄξιον ἀπορεῖν.* Il faut donc corriger, d'après ces autorités: *ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰασώ, Πανάκειαν.*

Mais que faire du mot *Δικτίων*? Sylburge, qui avoit entrevu qu'il falloit lire Ἰασώ, ne s'est pas douté que le texte fût ici altéré; et dans son index, il fait de *Dection* un commentateur de Lycophron. Fabricius met aussi *Dection* au nombre des commentateurs de ce poëte, *tom. II.* p. 418. et *tom. X.* p. 31. de sa Bibliothèque Grecque: ces savans se sont trompés. Il n'y a jamais eu de grammairien de ce nom. Le grand Etymologique, qui cite cent fois le commentaire sur Lycophron, n'en nomme nulle part l'auteur. Il est hors de doute que c'est ici le nom de l'une des filles d'Aesculape et d'Epione, et qu'il faut substituer à ce nom *Αἰγλὴν* ou Ἀκεσώ. M. Valckenaer, *in Diatribe in Euripidis reliquias*, p. 291. se détermine pour Ἀκεσώ. Le passage entier doit donc être lu: *ἐξ ἧς γενέσθαι Ἰασὼ, Πανάκειαν, Ἀκεσὼ, ἐν Ὑπομνήμασι Ἀνθρώπου.*

Pag. 434. lig. 44. *Ἥρα, ἡ θεός· ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστίν. Ὦ γὰρ πατὴρ πάτερα, καὶ μήτηρ μῆτερα, οὕτως ἄηρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἧρα . . . . . σημαίνει δὲ τὴν σωματοειδῆ θεόν, ὡς τὸ, Ἥρῃ, μή δή πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο εἰδήσειν· σημαίνει καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐπικουρίαν.*

Ὦ γὰρ πατὴρ πάτερα, καὶ μήτηρ μῆτερα, οὕτως ἄηρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἧρα. Il me paroît évident qu'il faut lire: *ὡς γὰρ πατὴρ πάτερ καὶ μήτηρ μῆτερ, οὕτως κ. τ. λ.*

Cette étymologie est de Platon, *in Cratylo*, *tom. I.* p. 404. C: *Ἴσως δὲ μετειωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἀέρα Ἥραν ὠνόμασεν, ἐπισκεπτόμενος, ὅτι τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τελευτὴν γνοὺς δ' ἂν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα.* Je crois qu'il faut lire *ὀνοματοθέτης* au lieu de *ὁ νομοθέτης*. Athénagoras, *in Legatione pro Christianis §. XVIII.* p. 83. a emprunté cette étymologie de Platon: *Ἥρα, ὁ ἀήρ. καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτῷ αὐτῷ ἐπισυνάπτοιτο, συγκεχωνευμένοις.* Ce passage d'Athénagoras est la meilleure explication que l'on puisse donner de celle de Platon. Orion le Thébain dit de même: *Ἥρα· εἴρηται ὁ ἀήρ· μεταθέντος γαρ τοῦ ἃ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα.*

Ἥρῃ, μὴ δὴ πάντας κ. τ. λ. C'est le vers 545. du premier livre de l'Iliade:

Ἥρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσσονται, ἀλάγε περ ἰούσῃ·

sur quoi l'archevêque de Thessalonique donne de sages conseils aux maris sur la conduite qu'ils doivent tenir à l'égard de leurs femmes, conseils que madame Dacier a jugé à propos de supprimer dans ses remarques sur Homère.

Σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν. Cela est vrai; mais alors ce mot doit être accentué avec un esprit doux, surmonté d'un accent circonflexe, *ἦρα*· il vient d' *ἐράω* en changeant l'epsilon en éta. Homère, dans l'Odyssée, *liv. XVI*, 375.:

Δυοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.

Eustathe dit sur ce passage (p. 1805. lig. 21.), *ἤγουν οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν· οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν·* et plus haut, p. 972. lig. 11.: *Τὸ δὲ Θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀντὶ τοῦ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς· ὅτι δὲ ἦρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἐρωτᾶν δέ.*

Ἦρα est, on paroît être dans tous ces passages, un accusatif pluriel; mais Hérodicn prétend que c'est un accusatif singulier du nominatif *ἦρ*, dont le génitif est *ἦρος* et l'accusatif *ἦρα*, qui signifie *secours*. *Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς φησὶ*, dit Eustathe sur Homère (p. 152. lig. 32.) *ἦρ, ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως· ἡ γενικὴ ἦρος, αἰτιατικὴ ἦρα.* Le scholiaste d'Homère, expliquant le vers 572. du premier livre de l'Iliade, *μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων*, dit, *τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν.*

M. Brunck observe, dans ses notes sur les Analectes des poëtes Grecs, *tom. III.* p. 11 que les Grecs disent *ἐπιφέρειν ἦρα*, et jamais *φέρειν ἐπίηρα*; et de là il conclut qu'il faut lire dans Homère *ἐπὶ ἦρα φέρων*, c'est-à-dire, *ἦρα ἐπιφέρων*. Cependant on pourroit objecter à ce savant qu'on ne trouve jamais *ἐπιφέρειν* dans Homère, et que l'on ne dit pas *χάριν ἐπιφέρειν*, *ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν*, mais *χάριν φέρειν*, *ἐπικουρίαν φέρειν*. Ce savant étoit encore du même sentiment, lorsqu'il publia son Apollonius de Rhodes, puisqu'il a fait imprimer, *lib. IV.* vers 375. *ὅππῃ· ἐπὶ ἦρα φέρωμαι*, malgré la réclamation de toutes les éditions, où l'on trouve *ὅππῃ· ἐπίηρα φέρωμαι*. Mais il en a sans doute changé depuis; car dans son édition de Sophocle, il a publié, *Oedip. Tyr.* vers. 1091.:

Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τυράννοισιν.

Digitized by Google

Ainsi, quand Homère a dit, *Odyssée III*, 164. ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες, il ne faut pas joindre la préposition ἐπὶ avec φέροντες, comme s'il y avoit ἐπιφέροντες; mais il faut joindre ἐπὶ avec ἥρα, comme s'il y avoit ἐπῆρα φέροντες. Voyez sur ce passage la note du savant Ernesti.

Pag. 437. lig. 32. Ἥρωες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. Ἥρωας δέ φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τὸ Ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ.

Ces mots ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ, étant isolés, il est impossible de les entendre. Platon, dont cette étymologie est empruntée, va y répandre un grand jour. Voici de quelle manière il s'exprime dans son Cratylus, *tom. I.* p. 398. D: Καὶ ἦτοι τοῦτο λέγει τοὺς Ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἰρειν, λέγειν ἐστίν· ὅπερ οὖν ὦρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λειγόμενοι οἱ Ἥρωες, ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φῦλον.

Pag. 437. lig. 35. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὥς φησιν Ἡσίοδος, ἀφῆρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il prétend qu' Hésiode fait venir le mot Ἥρωες de ἀήρ. Ce poëte dit que les hommes de l'âge d'or parcourent après leur mort la terre en tout sens, enveloppés d'air, c'est-à-dire, sans être aperçus.

Le vers cité est le 125. du poëme intitulé les Travaux et les Jours; mais il faut reprendre les vers depuis le 108:

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
χρύσειον μὲν πρώιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
. . . . . .
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἐσθλοὶ ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
οἱ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον.

J'ai rapporté les quatrième, cinquième et sixième vers, tels qu'ils sont cités par Platon *in Cratylo, tom. I.* p. 397. et 398. excepté que dans le quatrième j'ai laissé subsister γαῖα κάλυψεν des éditions, au lieu de ποὶν ἐκάλυψεν qui se trouve dans Platon. M. Brunck a admis, dans son édition des poëtes Gnomiques, les leçons de Platon, à l'exception de γαῖα κάλυψεν qu'il a conservé des anciennes éditions. Mais il n'a pas jugé à propos de nous apprendre en quelle source il avoit puisé ces variétés; de sorte qu'un lecteur, qui n'auroit que son édition, ou qui ne se donneroit pas la peine de la comparer avec les précédentes, s'imagineroit que telle est la leçon de toutes les éditions. Ce que je trouve encore plus blâmable, c'est que ce savant ait retranché le vers huitième, de son autorité, et sans en avertir le lecteur, quoiqu'il se trouve non-seulement dans toutes les éditions, et même dans la première de toutes, qui est de 1495, mais encore dans le grand Etymologique.

Les *Δαίμονες* d'Hésiode ne sont pas des héros; et Platon les distingue très-bien aussi *in Cratylo, tom. I.* p. 398. B, C.

Pag. 441. lig. 51. Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων· λέγονται δὲ καὶ γέροντες Θαλλοφόροι, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμοις ἢ πρὸς τὸ θαλλὸν φέρειν.

On choisissoit à Athènes des vieillards qui avoient encore de la fraîcheur, pour porter à la fête des Panathénées des rameaux d'olivier. C'est ce que nous apprend Xénophon dans son Banquet, *cap. IV. §. XVII.*: Ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὃς καὶ παρακαλεῖ· ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλός, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Τεκμήριον δὲ· Θαλλοφόροι γάρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαραμαρτυροῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους.

Les reste de cet article fait allusion au vers 544. des Guêpes d'Aristophane: mais le passage de Xénophon fait voir combien peu étoit fondé le reproche de ce poëte; quoi qu'il en soit, voici ses vers:

Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκωκῇ.
σκυτάλαι γοῦν γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἀπάσαις
Θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀν-
τεφοδίων πλέαν.

Digitized by Google

Voyez le scholiaste qui ajoute que Philochorus prétend, dans son second livre de l'Histoire d'Athènes, qu'Erichthonius institua cet usage respectable. Il dit aussi que Xénophon en parle dans son Banquet (nous venons d'en citer le passage). Cratinus dans la comédie des Déliades *ἐν Δηλιάσι*, Phérécrate dans celle des Oubliеux *ἐν Ἐπιλήσμοσι*, et que Dicéarque assure dans son *Panathenaïcus* que de vieilles femmes portoient aussi des rameaux d'olivier à la fête des Panathénées.

Pag. 442. lig. 30. et 34. *Θάνατος . . . . ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἀτῆς τὸν τεθνεῶτα εἶναι· Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ Θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανών· Ἴδη, πρηεῖα γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θνητοφόροι οὐ περῶσιν, Καλλίμαχος.*

L'auteur du grand Etymologique a rapporté ces deux vers de Callimaque, pour servir de preuve à l'étymologie qu'il donne au mot *Θάνατος*. Orion les cite d'une manière très-incorrecte. Ils sont aussi dans Suidas au mot *Ἑπαύλια*, avec une variante, et augmentés de deux autres vers:

Ἴδη, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θνητοφόροι οὐ περῶσιν.
πολλάκι σεῦ, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

Dans Suidas on lit, au second vers, *θνηλεγέες* en la place de *θνητοφόροι*. Dans le troisième, *σεῦ ὦ μαῖα* est de la correction de Rich. Bentley. Dans l'original il y a *σεῖο μαῖα*. Suidas dit qu'il est question, dans ces vers, d'Hécale après sa mort. Il paroît donc certain qu'ils sont du poëme de Callimaque, intitulé Hécale, dont il ne nous reste que des fragmens. Si l'on pouvoit encore en douter, on n'auroit qu'à consulter l'épigramme que Crinagoras adresse à Marcellus, en lui envoyant l'Hécale de Callimaque. Elle se trouve dans l'Anthologie, p. 95. édition de Henri Etienne.

Pag. 443. lig. 7. *Θάσος, πόλις ἀπὸ τοῦ Θάσος· ὅτι κυβερνᾷ ἐστιν ἡ γῆ. Καὶ τὸν Κισσίνου οἶνον, ὃν καὶ Ὅμηρος συνίσησιν ἡδιστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληνες Θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ νήσῳ Θάσῳ.*

Thasos est une île près de la Thrace, dont la capitale porte le même nom. Son territoire produit des vins délicieux qui répandent une odeur exquise. Cette odeur donna occasion à Aristophane de faire une plaisanterie sur une vieille femme, *in Pluto*, vers. 1021. Elle racontoit qu'entre autres cajoleries que lui faisoit son amant, il lui faisoit compliment sur l'odeur agréable de sa personne: „Vous teniez donc alors un verre de vin de Thasos," lui repond amèrement Chrémyle.

Il n'est parlé nulle part dans Homère, du moins que je sache, du vin Ciconien, mais du vin d'Ismaros, dont Maron fit présent à Ulysse. Le territoire de cette ville produisoit des vins exquis; elle étoit en Thrace et dans le pays des Ciconiens, à une petite distance de l'île de Thasos.

Pag. 443. lig. 11. *Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ Θάσσον τὸν καμπὸν προΐεται· πρώιμα γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.*

Cette étymologie est ridicule, ainsi que beaucoup d'autres, puisqu'on ne donnoit ce nom qu'aux amandes de Thasos, et que celles de cette île ne sont pas plus précoces que dans les autres pays. Les amandes de Thasos étoient renommées à cause de leur excellence. En disant *Θάσια*, on sous-entendoit, par une ellipse fort commune, le mot *ἀμύγδαλα*; de même qu'en disant *Cauneæ* on sous-entendoit *ficus*, des figues de Caune. Cette expression, *Cauneæ*, parut de mauvaise augure à l'armée de M. Crassus: il partoit pour son expédition contre les Parthes; arrivé à Brindes avec son armée, il entendit crier sur le port, des figues de Caune, *Cauneas*. Ce mot, suivant la prononciation d'alors, ressembloit beaucoup à ceux-ci *cave ne eas*; ce qui parut un présage fâcheux. *Plin. Hist. nat. lib. XV. cap. XIX. tom. I. p. 747. Cicero de Divinatione, lib. II. §. XL.* Quant aux amandes nommées *Thasia*, je ne connois que l'auteur des Géoponiques parmi les Grecs, qui les ait ainsi nommées, et encore seulement dans le titre du chap. LVII. du l. X., *περὶ καιροῦ φυτείας Θασίων, καὶ ἐκμελείας καὶ ἐγκεντρισμοῦ*· et Athénée *lib. II. cap. XIII.* pag. 59. A: *Τὰ δὲ ἄπυλα (ἀμύγδαλα) καὶ πλέον καὶ λειλεκασμένα γαλακτοφθῆ ὄντα, εἰχλωτερά ἐστι· τῶν δὲ ξηρῶν τὰ Θάσια καὶ κύπρια ἁπαλὰ ὄντα εὐνεκρατώτερά ἐστι.* Voyez aussi Macrobe, *Saturnal. lib. II. cap. XIV.* p. 261. ex edit. Lond. 1694.

Pag. 443. lig. 52. *Θαύμακτρον, παρὰ τὸ θαυμίζω· οὐ τὸν μέλλοντα οἱ Δωριεῖς θαυμάζειν λέγουσι. Σόφρων, φέρε τὸ θάυμακτρον, κἀπιθυμήσεις. Καὶ τὸ ζύγιστρον, παρὰ τὸ ζυγίζω ἐνήγκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Δείπνωνι τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλήσαν δ' ὑφ' ἑπταφιάλης δέπαστρον.*

Les Grecs appeloient *θαύματα* les tours d'adresse que font les charlatans dans les foires; et *θαυματοποιοί*, ceux qui exécutoient ces tours. Ce terme se trouve dans le Banquet de Xénophon, *chap. II.*: *Ἐγειρεῖ τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἀνθρωπος, ἥκων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Θαύμακτρον* est l'argent, le prix, la récompense que l'on donnoit pour ces tours; de même que *διδακτρον*. *minerval*, est l'honoraire que le disciple donne à son maître. *Voyez* Casaubon, *in notis ad Theophrast. cap. VI.* p. 61. et 62.; Duport, *Praelection. in Theophrast.* p. 309. C'est ce qu'auroit dû expliquer Sylburge. Henri Etienne, *in indice Thesauri voc. Θαύματρον*, rapporte ce passage du grand Etymologique, et paroît se plaindre de ce que ce grammairien ne l'a pas expliqué.

Digitized by Google

Καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγὸν ἐνήνεκται παρὰ τῷ Ποιητῇ.

Ce mot n'est pas dans Homère. Eustathe remarque dans son commentaire sur ce poëte, p. 1604. lig. 13. qu'il est dans Lycophron: *κἄτεα ἡ τοῦ ζυγιάστρου λήξις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι.* Cependant il ne s'y trouve pas; mais il est dans les Trachiniennes de Sophocle, vers 692. (705.):

Κἄθηκα συμπτύξας' ἁλαμπὲς ἡλίου
Κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἰδετε.

On le lit aussi dans la Cyropaedie de Xénophon, *lib. VII. cap. III.*: *ἐκέλευσαν . . . . ἅπαντα τὰ ἄλλα χρήματα παραδιχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, καὶ διαλαγόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν, ὁπόπτερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται.*

Ἴζ καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλῆσον δ' ἄρ' ἐπιστρέφας δέπαστρον.

Antimachus de Colophon aimoit à se servir de ce mot. Athénée nous a conservé, *lib. XI. cap. V.* p. 468. trois passages de la Thébaïde de ce poëte, dans lesquels il se rencontre. Le passage cité par le grand Etymologique, est probablement de ce poëme. Le même Athénée dit aussi (*ibid.*) que Silénus et Clitarque observent dans leurs Glossaires que ce terme étoit en usage chez les Clitoriens.

Pag. 444. lig. 16. *Θεατροκοράσια, ὀχλοκοράσια· θέαν παρ' αἴγειον, τὴν πόρρωθεν λέγει. Αἴγειος γὰρ ἦν τῶν ἱκρίων πλησίον.*

Il y a dans Suidas *Θεατροκρασία· ὀχλοκρασία.* De là Sylburge corrige dans l'Etymologique *Θεατροκρασία, ὀχλοκρασία.* Aemilius Portus prétend qu'on doit lire dans Suidas, *Θεατροκρατία, ὀχλοκρατία.* Cette correction n'a pas eu le bonheur de plaire à Kuster: cependant il nous a laissé ignorer les motifs qui la lui ont fait désapprouver; mais elle me paroît très-juste.

Dans les temps anciens, les assemblées du peuple se tenoient à Athènes sur la place publique, *ἀγορά.* Quoiqu'un peu tumultueuses, l'ordre et la décence s'y observoient jusqu'à un certain point, parce que la présence du sénat en imposoit à la multitude, et parce qu'on n'y proposoit aucune loi qu'elle n'eût été auparavant approuvée par le sénat; c'est ce qu'on appeloit *προβούλευμα.* Mais sous les princes Macédoniens et sous les Romains, une vile populace, gagée par ces conquérans, y dominoit: c'étoit le règne de la licence; les honnêtes citoyens n'osoient y paroître, et le gouvernement étoit alors entre les mains des plus audacieux de cette populace. C'est ce qu'on appela l'Ochlocratie ou l'empire de la populace, ou Théatrocratie du nom du lieu où cette populace tenoit ses assemblées. Polybe parle de cette sorte de gouvernement, *lib. VI. cap. IV.* et l'oppose avec raison à la Démocratie, dont il est une dépravation. Il fait voir ensuite, *cap. LVII.* par quels degrés la Démocratie dégénéra en Ochlocratie, et finit par nous présenter, de ce dernier gouvernement, un tableau hideux et ressemblant, bien propre à nous en inspirer de l'horreur. Que n'auroit pas dit ce judicieux historien, s'il avoit vécu de notre temps, et s'il avoit été témoin de la subversion de toutes les lois civiles et religieuses, du massacre et de la proscription des plus illustres et des plus vertueux personnages! Cependant le nouvel éditeur de Polybe fait (*tom. VI.* p. 399.) l'éloge de ce gouvernement monstrueux, et l'attribue à la Philosophie, qui, prenant, dit-il, en pitié les Français, descend enfin du ciel, fixe sa demeure chez eux, et les gouverne avec des maximes justes et équitables. Si c'est la Philosophie qui a opéré tous les désastres dont nous ressentons les déplorables effets, on ose dire que ce n'est pas celle de Socrate et des sages de l'antiquité, mais plutôt une Furie, sortie du fond de l'abîme, qui a emprunté son masque, et que le ciel nous a envoyée dans sa colère.

Dion Cassius n'avoit pas, de cette sorte de gouvernement, une plus favorable idée que Polybe, lorsqu'il dit, *lib. XLIV. §. II.* p. 381.: *Τά τε γὰρ ὑμέτερα, πολὺ μεῖζο καὶ πλεῖα, καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις, ἐκ βασιλέων, ἢ δήμων, ἀεί ποτε ἐγένετο· καὶ τὰ δυσχερέστερα ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει.* „Les Etats et les particuliers ont plus prospéré sous les rois que dans les gouvernements populaires; et les monarchies ont été moins funestes que l'empire de la populace." *Livre LIII. §. VIII.* p. 700. le même auteur fait ainsi parler Octavien devant le sénat: *Μὴ μὲν τὸ μηδ' ὑποπτεύειν, ὅτι προεσθαι τε ὑμᾶς, καὶ πονηροὺς τιαν ἀνδράσι ἐπιτρέψαι, ἢ καὶ ὀχλοκρατίᾳ τινι (ξῆς γὰ οὐ μόνον οὐδὲν χρηστὸν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ δεινότατα ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γίγνεται) ἐκδοῦναι βούλομαι.* „N'allez pas me soupçonner de vouloir vous livrer à des hommes pervers, ou de vous abandonner à l'Ochlocratie, gouvernement dont, bien loin qu'on puisse en espérer quelque chose de bon, l'on ne doit attendre que les maux les plus extrêmes."

Ce terme se trouve aussi dans Plutarque; et ce judicieux écrivain observe (*de unius in Republica dominatione, populari statu et paucorum imperio*, p. 826. F.) que lorsque la Démocratie se dépravoit, elle dégénéroit en Ochlocratie, c'est-à-dire, dans le gouvernement de la canaille.

„Lorsque les Républiques étoient florissantes en Grèce, les théâtres ne servoient pas, comme on l'a remarqué plus haut, aux assemblées du peuple; ils n'étoient destinés qu'aux représentations des pièces tragiques et comiques, à la musique et à la danse. „Toutes les espèces de musique, dit Platon (*de Legibus lib. III. tom. II.* p. 700. B.), étant réglées, il n'étoit permis à personne d'en changer

Digitized by Google

la destination en les transportant à une autre espèce de mélodie. Les sifflets, les bruits confus de la multitude, les battements de mains et les applaudissemens n'étoient pas alors, comme aujourd'hui, la règle qui décidoit si cet ordre étoit bien observé, et qui punissoit quiconque s'en écartoit. Mais des hommes consommés dans la connoissance de la musique, écoutoient en silence jusqu'à la fin, et, la baguette à la main, contenoient dans la bienséance et la modestie les enfans, leurs gouverneurs et tout le peuple. Les citoyens se laissoient ainsi gouverner paisiblement, et n'osoient porter leur jugement par une acclamation tumultueuse."

La multitude avoit donc jusqu'alors écouté en silence: mais les poëtes et les musiciens qui avoient étudié son goût et ses inclinations, violèrent toutes les règles, et confondirent les hymnes avec les lamentations, les paeans avec les dithyrambes. „Peu-à-peu, dit Platon ibid. E, ils engagèrent la multitude à commettre de semblables attentats contre la musique; et bientôt elle porta la témérité jusqu'à se croire en état de prononcer: d'où il est arrivé que les théâtres, muets jusqu'alors, ont élevé la voix comme s'ils s'entendoient en beautés musicales; et le gouvernement de ces théâtres, d'Aristocratique qu'il étoit, est devenu une mauvaise Théatrocratie, c'est-à-dire, le mauvais gouvernement de la multitude." *Ὅθεν δὲ τὰ θέατρα ἐξ ἑφάπτων φωνήεντα ἐγίγοντο, ὡς ἔπαθοντα ἐν Μούσαις τὸ τε κακὸν καὶ μή· καὶ ἀντὶ Ἀριστοκρατίας ἐν αὐτῇ Θεατροκρατία τῆς ποντικῆς γέγονεν.*

De la il est aisé de voir que la correction de *Θεατροκρατία* est juste, et que Platon entendoit par ce mot le gouvernement de la multitude, quoiqu'il ne l'appliquе qu'à ce qui étoit du ressort du théâtre, comme les pièces de musique, les choeurs, les danses, les tragédies et les comédies: et peut-être l'auteur du grand Etymologique avoit-il en vue le passage de Platon.

Θέαν παρ' αἰγείρων, τὴν πύρρωθεν λέγει· αἰγειρος γὰρ ἡν τῶν ἱκρίων πλησίον. Voyez Hésychius aux mots *παρ' αἰγείρου θέα, tom. II.* pag. 861. et *αἰγείρου θέα, tom. I.* pag. 135. et Suidas au mot *ἱκρία.*

Avant la construction du théâtre à Athènes, on dressoit des échafauds sur la place, près d'un peuplier. Ceux qui ne trouvoient plus de place sur les échafauds, montoient sur le peuplier, d'où ils voyoient le spectacle. De là ces expressions, *θέα παρ' Αἰγείρων, ἀπ' Αἰγείρου θέα, Αἰγείρου θέα.* Voyez Meursius *in Lectionibus Atticis, lib. IV. cap. XXXIII.* et Spanheim sur Callimaque, *Hymn. in Cerer.* vers. 39.

Pag. 446. lig. 51. *Θέρος. παρὰ τὸ Θίρω τὸ θερμαίνω (ἐξ οὗ καὶ Θέρεια, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιοῦτο ὄν· ἢ παρὰ τὸ Θέρειν καὶ θερμαίνειν . . . . Θέρος καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς Ῥήτορσι.* Ce mot est, en ce dernier sens, dans le plaidoyer de Démosthène contre Nicostrate, p. 686. lig. 38. *Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦ ὁπῶραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῦντο ἐκθερίσαι.* Henri Etienne cite, dans son Trésor de la langue Grecque, trois exemples, dont l'un est de l'Anthologie, et que je n'ai pu trouver; les deux autres sont de Plutarque. Le premier de ces deux exemples est emprunté de la vie de Fabius, p. 174. F: *Θυρσούς τε γὰρ ἀφ' αὐτῶν αἴρεται γενέσθαι διαβρόχους ἐλίχθη, καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἅναμα καίεσθαι.* Le second est *in Praeceptis gerendae Reipublicae* p. 798. F.: *οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐργασίᾳ καὶ χρηματισμῷ προσιτέον τοῖς κοινοῖς, ὡς οἱ περὶ Σερατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος·* où j'aimerois mieux lire avec Saumaise, *ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος.* Henri Etienne remarque, sur le premier exemple, qu'il faut lire *θέρη σταχύων* en deux mots. Ce savant avoit sans doute en vue l'édition d'Alde, de 1519, où on lit *θερσταχύων* en un seul mot: mais dans la première édition, imprimée à Florence en 1517, on trouve *θέρη σταχύων* en deux mots.

Sophocle tire de cette signification un sens métaphorique, en l'appliquant à la crinière d'une jument qu'on avoit coupée. C'est dans la tragédie intitulée *Tyro*, qui n'est pas venue jusqu'à nous. *Voyez* Aelien *de natura Animal. lib. XI. cap. XVIII.* p. 631.

Μάνδραις ἐν ἱππείοισιν ἀγρίη χιρὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αἰγίνων ἄπο.

Pag. 447. lig. 3. *Θερμότατη ἴστασαι ἀπὸς, Νικανδρος· παρὰ τὸ Θέρος· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ὃς οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικὸν· παρὰ τὸ Θέρος οὖν, γίνεται κτητικὸν Θέρειος, εἶς τέλος, τέλειος· ὑπερθετικὸν, Θερειότατος, Θερμότατη· καὶ συγκοπῇ Θερμοτάτη· ἥμος ὅτ' ἠελίοιο Θερείτατοί εἶσι κέλευθοι, Ἄρατος.*

Le passage de Nicandre, qu'avoit sans doute en vue l'auteur du grand Etymologique, est le vers 469. des *Theriaca:*

Ἥτοι ὅτ' ἠελίοιο Θερμοτάτη ἵσταται ἀπὶς.

Le vers d'Aratus se trouve p. 28. de l'édition de Turnèbe, vers 3.; mais on y lit ἔνθα μὲν au lieu de ἥμος ὅτ', ainsi que dans l'édition d'Alde et dans celle d'Oxford. Cette leçon du grand Etymologique n'a été remarquée ni par Sylburge, ni par les éditeurs d'Aratus.

Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λίην ὑπὸ καλὸ φαίνει,
Ἔνθα μὲν ἠελίοιο Θερμοτάτῃ ἴσοι κίλευθοι . . . .

Digitized by Google

Pag. 447. lig. 12. *Θερμοπῶπις, Θερμαίτουσα τὸν ὦπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Αἰσχύλῳ.*

L'auteur du grand Etymologique avoit en vue le vers 134. du Prométhée enchaîné d'Aeschyle, où on lit, dans l'édition d'Alde 1518:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν Θερμοπῶπιν αἰδῶ.

Celle de Turnèbe, de 1552, porte:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν Θερμῷπιν αἰδῶ.

Henri Etienne a mis dans la sienne *Θερμῷπιν*; mais en note il approuve l'autre leçon. L'autorité de ce savant en a sans doute imposé à Guill. Canter, qui a rétabli *Θερμοπῶπιν*. Corneille de Paw décide magistralement que *Θερμῷπιν* pèche contre la mesure du vers, et il s'applaudit de sa découverte. Cependant Rich. Bentley, le plus savant critique de son siècle, n'a pas craint de corriger *Θερμοπῶπιν in Epistola ad Joan. Millium* p. 76.; et il a été suivi par MM. Brunck, Schütz et Porson.

Il faut donc corriger *Θερμοπῶπις, Θερμουμένη τὸν ὦπα.* Voyez Rich. Bentley *ibid.*, Hésychius au mot *Θερμώπις*, et la note d'Alberti.

Pag. 447. lig. 18. *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην, Πύλον καλοῦσι. Φιλέας δὲ, Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ Θέμιδι λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.*

Cet article doit être corrigé et augmenté avec le secours d'Harpocration. Je lis en conséquence: *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ ἐν γῇ περιόδῳ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, κ. τ. λ.*

Pag. 447. lig. 32. *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἄλλα ἐκαλεῖτο. Κασσάνδρου κτίσμα· ἡ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσεν· ἡ ὅτι Φίλιππος θυγατέρα ἔσχε Νίκην, ἔγημε καὶ τεκοῦσαν, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἐθαπτε Νίκην τρέφειν· καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλόνικην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου, Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτὴν φησί· τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.*

Cet article, emprunté d'Etienne de Byzance, est un peu plus ample dans ce géographe: il ajoute, après *ἡ ὅτι Φίλιππος*, ce mot *τοῦ Ἀμύντου, fils d'Amyntas*; ce qui est nécessaire pour distinguer ce Philippe des autres princes qui ont porté ce nom. De même, au lieu de *ἡ ὅτι Φίλιππος θυγατέρα ἔσχε*, ce géographe met *Λούκιλλος δὲ ὁ Ταρραῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν ὅτι Φίλιππος θυγατέρα κ. τ. λ.* Ce même géographe nous apprend que cette jeune fille, dont Philippe devint amoureux, étoit non-seulement d'une grande beauté, mais encore d'une illustre naissance; car elle étoit nièce de Jason. Il faut donc ajouter, après *ἐύπρεπῆ*, ces mots: *καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ.* Jason est le nom d'une illustre maison de Thessalie. Xénophon parle (*Hellenic. lib. VI. cap. I. §. VII.* et *cap. IV. §. XX.* et *XXI.* d'un Jason tyran de Phères. Le Jason dont il est question dans Etienne de Byzance, étoit sans doute de la même maison.

Après avoir rapporté les différences qui se trouvent dans ces deux écrivains, je vais faire quelques remarques sur le texte même du grand Etymologique.

1. Le grand Etymologique et Etienne de Byzance nous apprennent que Thessalonique s'appeloit auparavant *Halia*. Nous savons par Hérodote, Thucydide etc., qu'elle se nommoit *Therme*; et cela est confirmé par les extraits du VII. livre de Strabon, p. 509. B. Mais ces mêmes extraits nous apprennent que Cassandre fit passer dans la ville de Therme les habitans d'Aenia, de Chalestre et de Cissus. Il peut se faire que les habitans d'Aenia, se trouvant à Therme en plus grand nombre que ceux des autres villes, donnèrent à Therme le nom d'Aenia, quoique celui de Thessalonique, que lui avoit donné Cassandre, ait prévalu dans la suite. Si l'on admet cette conjecture, qui me paroît vraisemblable, il faudra corriger: *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Αἴνεια ἐκαλεῖτο.* 2. Le grand Etymologique s'accorde avec Etienne de Byzance et Strabon sur la fondation de Thessalonique, c'est-à-dire, sur l'agrandissement de la ville de Therme. Mais ces deux premiers écrivains apportent, du nom de Thessalonique, une raison dont Strabon ne convient pas. *Voyez* cet auteur *lib. VII.* p. 510. *col. I.* A, et Diodore de Sicile *lib. XIX. §. LXI. tom. II.* p. 365.

Pag. 448. lig. 15. *Θίσθαι, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείᾳ ϛ΄, καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης· ἀντὶ τοῦ προίσθαι καὶ κυρῶσαι μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν· ἐν μέν τοι τῷ κατὰ Στεφάνου ψήφων, ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον· ἀντὶ τοῦ θέντα.*

Le passage d'Homère est de l'Odyssée XIII, 207.:

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θίσθαι ἐπίσταμαι, οὐδέ μὲν αὖτοῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἴδωσ' ἀλλόεις γένηαι.

Le scholiaste explique très-bien *θίσθαι* par *ἀποθέσθαι*, et Hésychius par *θησαυρίζεσθαι*. Le grand Etymologique remarque qu' Anacréon s'est servi de *θεσμὸς* pour *θησαυρός*. Apollonius confirme la même chose dans son Lexique, au mot *Θίσθαι*; et même il cite le vers de ce poëte où se trouve ce terme:

Ἀπὸ δ' ἔξελίτο θεσμὸν μίγαν.

Digitized by Google

Quoique ce fragment ne me paroisse pas plus appartenir à ce poëte, que tant d'autres que les éditeurs ont admis dans leurs éditions, je suis fâché que MM. Fischer, Born et Holst ne l'aient pas admis dans les leurs.

Εἰς δὲ τὸ ἡγεμονικὸν λεξικὸν, ἀπὸ τοῦ ὑποθήκην λαβὼν, Τπεριδης. Cela est emprunté du Lexique d'Harpocration, qui ajoute *ἐν τῷ πρὸς Τιμαίνετον*. J'aimerois mieux lire *ἐν τῷ πρὸς Τιμαίνετον*. Aristote *de Rhetorica lib. III. cap. X.* p. 188. *ex edit. Oxoniensi*, cite cette harangue: *ὥσπερ Εὐφιλῆς πρὸς Τιμαίνετα ἐν τῇ Ἀντιδόσει πατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ*. L'on ne connoit pas d'orateur qui ait porté le nom d'Euripide. Je lis, *ὥσπερ Τπεριδης πρὸς Τιμαίνετον ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ*. *ut Hyperides adversus Hygiaenetum in Oratione de bonorum Permutatione. Ἀπὸ τοῦ προεῖθαι καὶ κυρῶσαι μόνον τίθημι*, à l'actif, se dit de celui qui propose la loi; *τίθεμαι*, au moyen, se dit du peuple qui la ratifie. Je lis donc, *ἀπὸ τοῦ προτίθεσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον*.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν, dans l'Oraison sur les Immunités; c'est la même que celle qui est contre Leptine, où *θεῖσθαι νόμον* se trouve souvent pour, *donner la sanction à une loi*. Je n'en rapporterai que cet exemple, p. 274. ligne dernière: *Δι' οὐν θησόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ βουλῇ, μηδὲ τῷ δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδὲν· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐσμὲν ἀφωρισθῆναι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδαχθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πασομεθα· καὶ θεῖσθαι νόμον, οὐχ ὃς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ὑμᾶς εἶναι τῆς θωρεᾶς, ἀλλὰ δι' οὗ τὸν ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα*.

Le second passage de Démosthène est de sa seconde harangue contre Stéphanus; il se trouve p. 636. lig. 38.: *Καὶ τότε, εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμᾶς τοὺς λαγοντας, μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι· καὶ μὴ αὐτὸν αὐτῷ νόμους ἰδίους θέμενον διατρέχεσθαι ἃ ἐβούλετο*.

Henri de Valois n'a pas indiqué ce passage, non plus que Kuster sur Suidas, qui le rapporte avec cette variante, *ἰδίως* pour *ἰδίους*.

Le grand Etymologique explique *θέμενον* par *θέντα*· *θέμενον ἀντὶ τοῦ θέντα*. Cela est absurde, et contre la règle qui veut que ce verbe, étant à l'actif, se dise de celui qui propose la loi, et qu' au moyen, il se dise du peuple qui ratifie la loi et lui donne la sanction. Ce passage est donc corrompu; et je lis, après *θέμενον*, ces mots: *μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα θέμενον*. Cette correction est certaine, et je la trouve mot à mot dans Harpocration.

Pag. 448. lig. 21. *Θετὸς υἱὸς, προσποιητὸς· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς λέγον. Καὶ θέτην, τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς· ἢ θέντης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὀτιοῦν*.

Il faut lire nécessairement *Θετὸς υἱὸς, εἰσποιητὸς*, un fils adoptif: ce mot se trouve dans plusieurs bons auteurs. Plutarque, dans la vie de Solon, p. 81. E, F: *Ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔσχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς, ὡς φασι, Κύβιστον*. Appien, *de Bellis civilibus, lib. I.* p. 603.: *Ἡρώδοττε, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡς ἰδιοκτησν αφῶν κτῆμα διενείματο ἐφ' ἑαυτῶν τρεῖς οἷδε ἄνδρες, Ἀντώνιος τε, καὶ Λέπιδος, καὶ ὕτω πρίτερον μὲν Ὀκτάουιος ὄνομα ἦν, Καίσαρα δὲ πρὸς γένους ὤν, καὶ θετὸς ἐκ διαθήκης ὑπ' αὐτοῦ γενόμενος, Καίσαρα ἐκ τούδε μετονομάζετο*.

Θέντης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὀτιοῦν. Ce mot se trouve employé de la sorte dans le plaidoyer d'Isée pour la succession d'Aristarque, p. 82. lig. 17.: *Καὶ τοι δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀμφισβητουμένων χρυσίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέντην, ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι*. Voyez Harpocration et la note de Henri de Valois. De la *Θέσις oppigneratio*, dont s'est servi Démosthène *in Exceptione adversus Aphobum*, p. 935. A: *Μόλις εἰσέπραξα τὸ ἀργύριον, πραθείσης τῆς νεὼς τετταρακοντα μνῶν, ὅσουπερ ἦ θέσις ἦν. Vix redegi argentum, nave quadraginta minis venditâ, quanti erat oppignerata*.

Pag. 449. lig. 19. *Θεῖον, τὸ ἐπιθυμητὸν εἰς πάθαρσιν, καὶ ἀβλαβὶς ποιεῖν· ἔνθα καὶ τὸ, πάσσε δ' ἄλφι θείοιο· θεῖον κέκληπε τοὺς ἄλας, διὰ τὸ ἅπαντα τηρεῖν τὰ πασθέντα. Καὶ θεῖον πωμάτιον, φησὶν ἐπὶ τοῦ περιανοῦ· ὁ δ' Εὐδαίμων, παρὰ τὸ Θεὸς, Θεῖον· καὶ ἀποβολὴ τοῦ ε Θεῖον*.

1. Quoique *ἀβλαβὶς* fasse à la rigueur un sens quelconque, cependant j'aime mieux lire *ἀβλαβὲς ποιεῖν*, en sous-entendant *ἡμᾶς*. *Voyez* le grand Etymologique, p. 457. lig. 8.

2. *Θεῖον*, signifie du soufre. Ainsi, l'exemple rapporté par l'Etymologique n'y a aucun rapport. Cet exemple est tiré de l'Iliade IX, 214.:

Πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, πρατεντύων ἑταίρας.

La raison pour laquelle le poëte appelle le sel sacré, se trouve aussi dans le scholiaste sur ce vers; mais la seule vraie, c'est que le sel s'employoit dans tous les sacrifices, et qu'on en jetoit sur la tête de la victime avec de l'orge en grain. Le sel servoit aux sacrifices de l'ancienne loi. *Voyez* Josué Barnes sur ce vers.

L'autre exemple convient mieux; il est de l'Iliade VIII, 135.:

Δεινὴ δὲ φλὸξ ὄρτο θείοιο πωμοίτοιο.

Le scholiaste ajoute, *προσληπτέον δὲ· περανοῦ, ὕπου γὰρ ἂν περαντὸς πίσῃ, ὡς θεῖον ὄζει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ*. De là il est facile de corriger le scholiaste de Venise où on lit, *ὡς θεῖον ὄζει ἐνεκεμένῳ τῷ τόπῳ*.

Digitized by Google

Ainsi, quand Homère a dit, *Odyssée III*, 164. ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥρα φέροντες, il ne faut pas joindre la préposition ἐπὶ avec φέροντες, comme s'il y avoit ἐπιφέροντες; mais il faut joindre ἐπὶ avec ἥρα, comme s'il y avoit ἐπήρα φέροντες. Voyez sur ce passage la note du savant Ernesti.

Pag. 437. lig. 32. Ἥρωες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. Ἥρωας δέ φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τὸ Ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ.

Ces mots ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ, étant isolés, il est impossible de les entendre. Platon, dont cette étymologie est empruntée, va y répandre un grand jour. Voici de quelle manière il s'exprime dans son Cratylus, *tom I.* p. 398. D: Καὶ ἦτοι τοῦτο λέγει τοὺς Ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ δεινοὶ, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἰρεῖν, λέγειν ἐστίν· ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ Ἥρωες, ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φῦλον.

Pag. 437. lig. 35. Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὥς φησιν Ἡσίοδος, ἡέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il prétend qu' Hésiode fait venir le mot Ἥρωες de ἀήρ. Ce poëte dit que les hommes de l'âge d'or parcourent après leur mort la terre en tout sens, enveloppés d'air, c'est-à-dire, sans être aperçus.

Le vers cité est le 125. du poëme intitulé les Travaux et les Jours; mais il faut reprendre les vers depuis le 108:

Ὡς ὀμόθεν γεγάασι Θεοὶ Θνητοί τ' ἄνθρωποι,
χρύσειον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
. . . . . .
αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἐσθλοὶ ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
οἳ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήιον ἔσχον.

J'ai rapporté les quatrième, cinquième et sixième vers, tels qu'ils sont cités par Platon *in Cratylo, tom. I.* p. 397. et 398. excepté que dans le quatrième j'ai laissé subsister γαῖα κάλυψεν des éditions, au lieu de μοῖρ' ἐκάλυψεν qui se trouve dans Platon. M. Brunck a admis, dans son édition des poëtes Gnomiques, les leçons de Platon, à l'exception de γαῖα κάλυψεν qu'il a conservé des anciennes éditions. Mais il n'a pas jugé à propos de nous apprendre en quelle source il avoit puisé ces variétés; de sorte qu'un lecteur, qui n'auroit que son édition, ou qui ne se donneroit pas la peine de la comparer avec les précédentes, s'imagineroit que telle est la leçon de toutes les éditions. Ce que je trouve encore plus blâmable, c'est que ce savant ait retranché le vers huitième, de son autorité, et sans en avertir le lecteur, quoiqu'il se trouve non-seulement dans toutes les éditions, et même dans la première de toutes, qui est de 1495, mais encore dans le grand Etymologique.

Les *Δαίμονες* d'Hésiode ne sont pas des héros; et Platon les distingue très-bien aussi *in Cratylo, tom. I.* p. 398. B, C.

Pag. 441. lig. 51. Θαλλοφόρους, ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων· λέγουσι δὲ καὶ γέροντας Θαλλοφόρους, πρὸς σῦδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ Θαλλὸν φέρειν.

On choisissoit à Athènes des vieillards qui avoient encore de la fraîcheur, pour porter à la fête des Panathénées des rameaux d'olivier. C'est ce que nous apprend Xénophon dans son Banquet, *cap. IV. §. XVII.*: Ἀλλ' οὐδὲ μέν τοι ταύτη γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον· ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Τεκμήριον δέ· Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους.

Les reste de cet article fait allusion au vers 544. des Guêpes d'Aristophane: mais le passage de Xénophon fait voir combien peu étoit fondé le reproche de ce poëte; quoi qu'il en soit, voici ses vers:

Οὐκέτι πρισβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἐστ' οὐδ' ἀκοῆ.
σκοπτόμενοι γὰρ ἄν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἀπίοισιν
Θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀντωμοσίων πελέφη.

Digitized by Google

Voyez le scholiaste qui ajoute que Philochorus prétend, dans son second livre de l'Histoire d'Athènes, qu'Erichthonius institua cet usage respectable. Il dit aussi que Xénophon en parle dans son Banquet (nous venons d'en citer le passage). Cratinus dans la comédie des Déliades *ἐν Δηλιάσι*, Phérécrate dans celle des Oublieux *ἐν Ἐπιλήσμοσιν*, et que Dicæarque assure dans son *Panathenaïcus* que de vieilles femmes portoient aussi des rameaux d'olivier à la fête des Panathénées.

Pag. 442. lig. 30. et 34. *Θάνατος . . . . ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἀτῆς τὸν τεθνεῶτα εἶναι· Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ Θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανών· Ἴδι πρηῖτα γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι, Καλλίμαχος.*

L'auteur du grand Etymologique a rapporté ces deux vers de Callimaque, pour servir de preuve à l'étymologie qu'il donne au mot *Θάνατος*. Orion les cite d'une manière très-incorrecte. Ils sont aussi dans Suidas au mot *Ἐπαύλια*, avec une variante, et augmentés de deux autres vers:

Ἴδι, πρηῖτα γυναικῶν,
τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.
πυλλάκις σεῖ, ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησάμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ὄσκε ἄπασι.

Dans Suidas on lit, au second vers, *θυμαλγέες* en la place de *θυμοφθόροι*. Dans le troisième, *σεῖ* ὦ *μαῖα* est de la correction de Rich. Bentley. Dans l'original il y a *πάρ μαῖα*. Suidas dit qu'il est question, dans ces vers, d'Hécale après sa mort. Il paroît donc certain qu'ils sont du poëme de Callimaque, intitulé Hécale, dont il ne nous reste que des fragmens. Si l'on pouvoit encore en douter, on n'auroit qu'à consulter l'épigramme que Crinagoras adresse à Marcellus, en lui envoyant l'Hécale de Callimaque. Elle se trouve dans l'Anthologie, p. 95. édition de Henri Etienne.

Pag. 443. lig. 7. *Θάσος, πόλις· ἀπὸ τοῦ θασσ· ὅτι πολυπλοῦ ἐστιν ἡ γῆ. Καὶ τὸν Κασσιον οἶνον, ὃν καὶ Ὅμηρος συνίστορα ἥδιστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληνες Θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ νήσῳ Θάσῳ.*

Thasos est une île près de la Thrace, dont la capitale porte le même nom. Son territoire produit des vins délicieux qui répandent une odeur exquise. Cette odeur donna occasion à Aristophane de faire une plaisanterie sur une vieille femme, *in Pluto*, vers. 1021. Elle racontoit qu'entre autres cajoleries que lui faisoit son amant, il lui faisoit compliment sur l'odeur agréable de sa personne: „Vous teniez donc alors un verre de vin de Thasos," lui repond amèrement Chrémyle.

Il n'est parlé nulle part dans Homère, du moins que je sache, du vin Ciconien, mais du vin d'Ismaros; dont Maron fit présent à Ulysse. Le territoire de cette ville produisoit des vins exquis; elle étoit en Thrace et dans le pays des Ciconiens, à une petite distance de l'île de Thasos.

Pag. 443. lig. 11. *Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ Θάσιον τὸν καρπὸν προΐεναι· πρώϊμα γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.*

Cette étymologie est ridicule, ainsi que beaucoup d'autres, puisqu'on ne connoît ce nom qu'aux amandes de Thasos, et que celles de cette île ne sont pas plus précoces que dans les autres pays. Les amandes de Thasos étoient renommées à cause de leur excellence. En disant *Θάσια*, on sous-entendoit, par une ellipse fort commune, le mot *ἀμύγδαλα*; de même qu'en disant *Cauneæ* on sous-entendoit *ficus*, des figues de Caune. Cette expression, *Cauneæ*, parut de mauvaise augure à l'armée de M. Crassus: il partoit pour son expédition contre les Parthes; arrivé à Brindes avec son armée, il entendit crier sur le port, des figues de Caune, *Cauneas*. Ce mot, suivant la prononciation d'alors, ressembloit beaucoup à ceux-ci *cave ne eas*; ce qui parut un présage fâcheux. *Plin. Hist. nat. lib. XV. cap. XIX. tom. I. p. 747. Cicero de Divinatione, lib. II. §. XL.* Quant aux amandes nommées *Thasia*, je ne connois que l'auteur des Géoponiques parmi les Grecs, qui les ait ainsi nommées, et encore seulement dans le titre du chap. LVII. du l. X., *περὶ καιροῦ φυτείας Θασίων, καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐγκεντρισμοῦ*· et Athénée *lib. II. cap. XIII.* pag. 54. A: *Τὰ δὲ ἁπαλὰ (ἀμύγδαλα) καὶ πλέον καὶ ἀλειπικωμένα γαλακτώδη ὄντα, εἰχνίλωτοῖ ἔστι· τῶν δὲ ξηρῶν τὰ Θάσια καὶ κύπρια ἁπαλὰ ὄντα ἐνεκκριτώτερα ἐστι.* Voyez aussi Macrobe, *Saturnal. lib. II. cap. XIV.* p. 261. ex edit. Lond. 1694.

Pag. 443. lig. 52. *Θαύμακτρον, παρὰ τὸ θαυμάζω· οὗ τὸν μέλλοντα οἱ Δωριεῖς θαυμάξειν λέγουσι. Σόφρων, φέρε τὸ θαύμακτρον, κἠπιθυσώμεθα. Καὶ τὸ ζύγισμα, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐνήγκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Ἀντιφάνῃ τὸ διπλοῦν, δίπαστον· οἱον, πλέξον δ' ὑφ' ἑπτὰ στρόφους δίπαστον.*

Les Grecs appeloient *θαύματα* les tours d'adresse que font les charlatans dans les foires; et *θαυματοποιοί*, ceux qui exécutoient ces tours. Ce terme se trouve dans le Banquet de Xénophon, *chap. II.*: *Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἀνδριαντοποιὸς, ἔχων τε αὐλητρίδα ἐγκαθῆν, καὶ ὀρχησαμένη τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν.* *Θαύμακτρον* est l'argent, le prix, la récompense que l'on donnoit pour ces tours; de même que *διδακτρον*, *mistereal*, est l'honoraire que le disciple donne à son maître. *Voyez* Casaubon, *in notis ad Theophrast. cap. VI.* p. 61. et 62.; Duport, *Praelection. in Theophrast.* p. 309. C'est ce qu'auroit dû expliquer Sylburge. Henri Etienne, *in indice Thesauri voc. Θαύμακτρον*, rapporte ce passage du grand Etymologique, et paroît se plaindre de ce que ce grammairien ne l'a pas expliqué.

Digitized by Google

Καὶ τὸ ζύγιαστρον, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐνήνεκται παρὰ τῷ Ποιητῇ.

Ce mot n'est pas dans Homère. Eustathe remarque dans son commentaire sur ce poëte, p. 1601. lig. 13. qu'il est dans Lycophron: *κεῖται ἡ τοῦ ζυγίστρου λῆξις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι.* Cependant il ne s'y trouve pas; mais il est dans les Trachiniennes de Sophocle, vers 692. (705.):

Κἄθηκα συμπτύξασ' ἁλαμπὲς ἡλίου
Κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἰδετε.

On le lit aussi dans la Cyropaedie de Xénophon, *lib. VII. cap. III.*: *ἐκίλευεν . . . . ἔπειτα τὰ ἄλλα χρήματα παραδιεχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἑῳ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν, ὁποσπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται.*

Ὡς καὶ παρὰ Ἀπτμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλῆσεν δ' ἄρ' ἐπιστράφας δέπαστρον.

Antimachus de Colophon aimoit à se servir de ce mot. Athénée nous a conservé, *lib. XI. cap. V.* p. 468. trois passages de la Thébaïde de ce poëte, dans lesquels il se rencontre. Le passage cité par le grand Etymologique, est probablement de ce poëme. Le même Athénée dit aussi (*ibid.*) que Silénus et Clitarque observent dans leurs Glossaires que ce terme étoit en usage chez les Clitoriens.

Pag. 444. lig. 16. *Θεατροκοράσια, ὀχλοκοράσια· θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόρρωθεν λέγει. Λέγειρος γὰρ ἡ τῶν ἰκρίων πλησίον.*

Il y a dans Suidas *Θεατροκρασία· ὀχλοκρασία.* De là Sylburge corrige dans l'Etymologique *Θεατροκρασία, ὀχλοκρασία.* Aemilius Portus prétend qu'on doit lire dans Suidas, *Θεατροκρατία, ὀχλοκρατία.* Cette correction n'a pas eu le bonheur de plaire à Kuster: cependant il nous a laissé ignorer les motifs qui la lui ont fait désapprouver: mais elle me paroît très-juste.

Dans les temps anciens, les assemblées du peuple se tenoient à Athènes sur la place publique, *ἀγορά.* Quoiqu'un peu tumultueuses, l'ordre et la décence s'y observoient jusqu'à un certain point, parce que la présence du sénat en imposoit à la multitude, et parce qu'on n'y proposoit aucune loi qu'elle n'eût été auparavant approuvée par le sénat; c'est ce qu'on appeloit *προβούλευμα.* Mais sous les princes Macédoniens et sous les Romains, une vile populace, gagée par ces conquérans, y dominoit: c'étoit le règne de la licence; les honnêtes citoyens n'osoient y paroître, et le gouvernement étoit alors entre les mains des plus audacieux de cette populace. C'est ce qu'on appela l'Ochlocratie ou l'empire de la populace, ou Théatrocratie du nom du lieu où cette populace tenoit ses assemblées. Polybe parle de cette sorte de gouvernement, *lib. VI. cap. IV.* et l'oppose avec raison à la Démocratie, dont il est une dépravation. Il fait voir ensuite, *cap. LVII.* par quels degrés la Démocratie dégénéra en Ochlocratie, et finit par nous présenter, de ce dernier gouvernement, un tableau hideux et ressemblant, bien propre à nous en inspirer de l'horreur. Que n'auroit pas dit ce judicieux historien, s'il avoit vécu de notre temps, et s'il avoit été témoin de la subversion de toutes les lois civiles et religieuses, du massacre et de la proscription des plus illustres et des plus vertueux personnages! Cependant le nouvel éditeur de Polybe fait (*tom. VI.* p. 399.) l'éloge de ce gouvernement monstrueux, et l'attribue à la Philosophie, qui, prenant, dit-il, en pitié les Français, descend enfin du ciel, fixe sa demeure chez eux, et les gouverne avec des maximes justes et équitables. Si c'est la Philosophie qui a opéré tous les désastres dont nous ressentons les déplorables effets, on ose dire que ce n'est pas celle de Socrate et des sages de l'antiquité, mais plutôt une Furie, sortie du fond de l'abîme, qui a emprunté son masque, et que le ciel nous a envoyée dans sa colère.

Dion Cassius n'avoit pas, de cette sorte de gouvernement, une plus favorable idée que Polybe, lorsqu'il dit, *lib. XLIV. §. II.* p. 381.: *Τί τε γὰρ ἀμείνω, πολὺ μείζω καὶ πλείω, καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις, ἐκ βασιλέων, ἢ δήμων, ἀεί ποτε ἐγένετο· καὶ τὰ δυσχερέστερα ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει.* „Les Etats et les particuliers ont plus prospéré sous les rois que dans les gouvernements populaires; et les monarchies ont été moins funestes que l'empire de la populace.“ *Livre LIII. §. VIII.* p. 700. le même auteur fait ainsi parler Octavien devant le sénat: *Μὴ μὲν τὸ μηδ' ὑποπτεύειν, ὅτι προῖσθαι τε ὑμᾶς, καὶ πονηροὺς τιαν ἀνδρὰς ἐπιτρέψαι, ἢ καὶ ὀχλοκρατίᾳ τινὶ (ἐξ ἧς οὐ μόνον οὐδὲν χρηστὸν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ δεινότατα ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γίγνεται) ἐκδοῦναι βούλομαι.* „N'allez pas me soupçonner de vouloir vous livrer à des hommes pervers, ou de vous abandonner à l'Ochlocratie, gouvernement dont, bien loin qu'on puisse en espérer quelque chose de bon, l'on ne doit attendre que les maux les plus extrêmes.“

Ce terme se trouve aussi dans Plutarque; et ce judicieux écrivain observe (*de unius in Republica dominatione, populari statu et paucorum imperio*, p. 826. F.) que lorsque la Démocratie se déprave, elle dégénère en Ochlocratie, c'est-à-dire, dans le gouvernement de la canaille.

Lorsque les Républiques étoient florissantes en Grèce, les théâtres ne servoient pas, comme on l'a remarqué plus haut, aux assemblées du peuple; ils n'étoient destinés qu'aux représentations de pièces tragiques et comiques, à la musique et à la danse. „Toutes les espèces de musique, dit Platon (*de Legibus lib. III. tom. II.* p. 700. B.), étant réglées, il n'étoit permis à personne d'en changer

Digitized by Google

la destination en les transportant à une autre espèce de mélodie. Les sifflets, les bruits confus de la multitude, les battements de mains et les applaudissemens n'étoient pas alors, comme aujourd'hui, la règle qui décidoit si cet ordre étoit bien observé, et qui punissoit quiconque s'en écartoit. Mais des hommes consommés dans la connoissance de la musique, écoutoient en silence jusqu'à la fin, et, la baguette à la main, contenoient dans la bienséance et la modestie les enfans, leurs gouverneurs et tout le peuple. Les citoyens se laissoient ainsi gouverner paisiblement, et n'osoient porter leur jugement par une acclamation tumultueuse."

La multitude avoit donc jusqu'alors écouté en silence: mais les poëtes et les musiciens qui avoient étudié son goût et ses inclinations, violèrent toutes les règles, et confondirent les hymnes avec les lamentations, les pœans avec les dithyrambes. „Peu-à-peu, dit Platon ibid. E, ils engagèrent la multitude à commettre de semblables attentats contre la musique; et bientôt elle porta la témérité jusqu'à se croire en état de prononcer: d'où il est arrivé que les théâtres, muets jusqu'alors, ont élevé la voix comme s'ils s'entendoient en beautés musicales; et le gouvernement de ces théâtres, d'Aristocratique qu'il étoit, est devenu une mauvaise Théatrocratie, c'est-à-dire, le mauvais gouvernement de la multitude." *Ὅθεν δὲ τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο, ὡς ἐπαΐοντα ἤδη Μούσεως τὸ τε κακὸν καὶ μή· καὶ ἀπὶ Ἀριστοκρατίας ἐν αὐτῇ Θεατροκρατία τὰς ποιητὰς γέγονεν.*

De là il est aisé de voir que la correction de *Θεατροκρατία* est juste, et que Platon entendoit par ce mot le gouvernement de la multitude, quoiqu'il ne l'applique qu'à ce qui étoit du ressort du théâtre, comme les pièces de musique, les choeurs, les danses, les tragédies et les comédies: et peut-être l'auteur du grand Etymologique avoit-il en vue le passage de Platon.

Θέαν παρ' αἰγείρου, τὴν πόρβωθεν λέγει· αἰγείρους γὰρ ἦν τῶν ἱκρίων πλησίον. Voyez Hésychius aux mots *παρ' αἰγείρου θέα, tom. II.* pag. 861. et *αἰγείρου θέα, tom. I.* pag. 135. et Suidas au mot *ἱκρία.*

Avant la construction du théâtre à Athènes, on dressoit des échafauds sur la place, près d'un peuplier. Ceux qui ne trouvoient plus de place sur les échafauds, montoient sur le peuplier, d'où ils voyoient le spectacle. De là ces expressions, *Θέα παρ' Αἰγείρῳ, ἀπ' Αἰγείρου θέα, Αἰγείρου θέα.* Voyez Meursius *in Lectionibus Atticis, lib. IV. cap. XXXIII.* et Spanheim sur Callimaque, *Hymn. in Cerer.* vers. 39.

Pag. 446. lig. 51. *Θέρος, παρὰ τὸ θίρω τὸ θερμαίνω (ἐξ οὗ καὶ θέρεται, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιούτῳ ὤν· ἢ παρὰ τὸ θέρειν καὶ θερμαίνειν . . . . Θέρος καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς Ῥηγνοῖ.* Ce mot est, en ce dernier sens, dans le plaidoyer de Démosthène contre Nicostrate, p. 686. lig. 35. *Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὁπῶραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι.* Henri Etienne cite, dans son Trésor de la langue Grecque, trois exemples, dont l'un est de l'Anthologie, et que je n'ai pu trouver; les deux autres sont de Plutarque. Le premier de ces deux exemples est emprunté de la vie de Fabius, p. 174. F: *Θυρσοὺς τε γὰρ ἀφ' αὐτῶν αἵματι γενέσθαι διαβόητους ἐλέχθη, καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἅναμα καίεσθαι.* Le second est *in Praeceptis gerendae Reipublicae* p. 798. E: *οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐργασίᾳ καὶ χρηματισμῷ προειτέον τοῖς κοινοῖς, ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος·* où j'aimerois mieux lire avec Saumaise, *ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος.* Henri Etienne remarque, sur le premier exemple, qu'il faut lire *θέρη σταχύων* en deux mots. Ce savant avoit sans doute eu vue l'édition d'Alde, de 1519, où on lit *θερησταχύων* en un seul mot: mais dans la première édition, imprimée à Florence en 1517, on trouve *θέρη σταχύων* en deux mots.

Sophocle tire de cette signification un sens métaphorique, en l'appliquant à la crinière d'une jument qu'on avoit coupée. C'est dans la tragédie intitulée *Tyro*, qui n'est pas venue jusqu'à nous. *Voyez* Aelien *de natura Animal. lib. XI. cap. XVIII.* p. 631.

Μάνθρας ἐν ἱπποιαιτιν ἄγοιτο χρυσὸς
Θέρος θερισθὲν ξανθὸν αἰγέτων ἄπο.

Pag. 447. lig. 3. *Θερειτέτη ἴσταται ἀκτίς, Νίκανδρος· παρὰ τὸ θέρειος· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων σχηματιζεται συγκριτικὸν· παρὰ τὸ θέρος οὖν, γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος· ὑπερθετικὸν, θερειότατος, θερειοτάτη· καὶ συγκοπῇ θερειτάτη· ἡμος ὅτ' ἠέλιοσ θερείτατα εἴσι κέλευθοι, Ἄρατος.*

Le passage de Nicandre, qu'avoit sans doute en vue l'auteur du grand Etymologique, est le vers 469. des *Theriaca*:

Ἥτοι ὅτ' ἠέλιοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς.

Le vers d'Aratus se trouve p. 28. de l'édition de Turnèbe, vers 3.; mais on y lit *ἔνθα μὲν* au lieu de *ἡμος ὅτ'*, ainsi que dans l'édition d'Alde et dans celle d'Oxford. Cette leçon du grand Etymologique n'a été remarquée ni par Sylburge, ni par les éditeurs d'Aratus.

Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λίην ὑπὸ καλὰ φαίνει,
Ἔνθα μὲν ἠέλιοιο θερείτατοι εἶσι κέλευθοι . . . .

Digitized by Google

Pag. 447. lig. 12. *Θερμερῶπις, Θερμαίνουσα τὸν ὦπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Λεσχύλῳ.*

L'auteur du grand Etymologique avoit en vue le vers 134. du Prométhée enchaîné d'Aeschyle, où on lit, dans l'édition d'Alde 1518:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν Θερμερῶπιν αἰδῶ.

Celle de Turnèbe, de 1552, porte:

Ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὰν Θερμερῶπιν αἰδῶ.

Henri Etienne a mis dans la sienne *Θερμερῶπιν*; mais en note il approuve l'autre leçon. L'autorité de ce savant en a sans doute imposé à Gnill. Canter, qui a retabli *Θερμερῶπιν*. Corneille de Paw décide magistralement que *Θερμερῶπιν* pèche contre la mesure du vers, et il s'applaudit de sa découverte. Cependant Rich. Bentley, le plus savant critique de son siècle, n'a pas craint de corriger *Θερμερῶπιν in Epistolâ ad Joan. Millium* p. 76.; et il a été suivi par MM. Brunck, Schütz et Porson.

Il faut donc corriger *Θερμερῶπις, Θερμερυομένη τὸν ὦπα.* Voyez Rich. Bentley *ibid.*, Hésychius au mot *Θερμερώπις*, et la note d'Alberti.

Pag. 447. lig. 18. *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πύλαν ταύτην, Πύλον καλοῦσι. Φιλίας δὲ, Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ Θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.*

Cet article doit être corrigé et augmenté avec le secours d'Harpocration. Je lis en conséquence: *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πύλαν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλίας δὲ ἐν γῇ περιόδῳ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, κ. τ. λ.*

Pag. 447. lig. 32. *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἄλια ἐκαλεῖτο. Κασσάνδρου πέμψαντος ἢ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὗτος ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θυγατέρα κόρην εὐπρεπῆ, ἔγημε· καὶ τεκούσῃ, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν· καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου, Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτὴν φησί· τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.*

Cet article, emprunté d'Etienne de Byzance, est un peu plus ample dans ce géographe: il ajoute, après ἢ ὅτι *Φίλιππος*, ce mot τοῦ *Ἀμύντου, fils d'Amyntas*; ce qui est nécessaire pour distinguer ce Philippe des autres princes qui ont porté ce nom. De même, au lieu de ἢ ὅτι *Φίλιππος Θεσσάμενος κόρην*, ce géographe met *Λούκιλλος δὲ ὁ Ταῤῥαῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὅς φησιν ὅτι Φίλιππος Θεσσάμενος κ. τ. λ.* Ce même géographe nous apprend que cette jeune fille, dont Philippe devint amoureux, étoit non-seulement d'une grande beauté, mais encore d'une illustre naissance; car elle étoit nièce de Jason. Il faut donc ajouter, après *εὐπρεπῆ*, ces mots: *καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ.* Jason est le nom d'une illustre maison de Thessalie. Xénophon parle (*Hellenic. lib. VI. cap. I. §. VII.* et *cap. IV. §. XX.* et *XXI.* d'un Jason tyran de Phères. Le Jason dont il est question dans Etienne de Byzance, étoit sans doute de la même maison.

Après avoir rapporté les différences qui se trouvent dans ces deux écrivains, je vais faire quelques remarques sur le texte même du grand Etymologique.

1. Le grand Etymologique et Etienne de Byzance nous apprennent que Thessalonique s'appeloit anparavant *Halia*. Nous savons par Hérodote, Thucydide etc., qu'elle se nommoit *Therme*; et cela est confirmé par les extraits du VII. livre de Strabon, p. 509. B. Mais ces mêmes extraits nous apprennent que Cassandre fit passer dans la ville de Therme les habitans d'Aenia, de Chalestre et de Cissus. Il pent se faire que les habitans d'Aenia, se trouvant à Therme en plus grand nombre que ceux des autres villes, donnèrent à Therme le nom d'Aenia, quoique celui de Thessalonique, que lui avoit donné Cassandre, ait prévalu dans la suite. Si l'on admet cette conjecture, qui me paroît vraisemblable, il faudra corriger: *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Αἴνεια ἐκαλεῖτο.* 2. Le grand Etymologique s'accorde avec Etienne de Byzance et Strabon sur la fondation de Thessalonique, c'est-à-dire, sur l'agrandissement de la ville de Therme. Mais ces deux premiers écrivains apportent, du nom de Thessalonique, une raison dont Strabon ne convient pas. *Voyez* cet auteur *lib. VII.* p. 510. *col. I.* A, et Diodore de Sicile *lib. XIX. §. LXI. tom. II.* p. 365.

Pag. 448. lig. 15. *Θέσθια, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείᾳ ϗ· καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λέξικον, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ἐπιρίδης· ἀντὶ τοῦ προίεσθαι καὶ κερδαίνειν μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν· ἐν μὲν τοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησὶν, ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον· ἀντὶ τοῦ θέντα.*

Le passage d'Homère est de l'Odyssée XIII, 207:

Νῦν δ' οὔτ' ἂρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὖτοῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἔπι κάκιόν τι γένηται.

Le scholiaste explique très-bien *θέσθαι* par *ἀποθέσθαι*, et Hésychius par *θησαυρίζεσθαι*. Le grand Etymologique remarque qu' Anacréon s'est servi de *θεσμὸς* pour *θησαυρὸς*. Apollonius confirme la même chose dans son Lexique, au mot *Θέσθαι*; et même il cite le vers de ce poëte où se trouve ce terme:

Ἀπὸ δ' ἐξείλιτο θεσμὸν μέγαν.

Digitized by Google

Quoique ce fragment ne me paroisse pas plus appartenir à ce poëte, que tant d'autres que les éditeurs ont admis dans leurs éditions, je suis fâché que MM. Fischer, Born et Holst ne l'aient pas admis dans les leurs.

Εἰς δὲ τὸ ψηφισμάτων λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης. Cela est emprunté du Lexique d'Harpocration, qui ajoute *ἐν τῷ πρὸς Τιμαίστορτα.* J'aimerois mieux lire *ἐν τῷ πρὸς Τιμαίνετον.* Aristote *de Rhetorica lib. III. cap. X.* p. 188. *ex edit. Oxoniensi*, cite cette harangue: *ὥσπερ Ὑπερίδης πρὸς Τιμαίνορτα ἐν τῷ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ.* *ut Hyperides adversus Hygieanetum in Oratione de bonorum Permutatione. Ἀντὶ τοῦ προείπεν καὶ κυρώσαι μόνον τιθέμενος*, à l'actif, se dit de celui qui propose la loi; *τίθεται*, au moyen, se dit du peuple qui la ratifie. Je lis donc, *ἀντὶ τοῦ προθεῖσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον.*

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν, dans l'Oraison sur les Immunités; c'est la même que celle qui est contre Leptine, où *θεσθαι νόμον* se trouve souvent pour, *donner la sanction à une loi.* Je n'en rapporterai que cet exemple, p. 274. ligne dernière: *Ἀμ' οὖν θησόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ βουλῇ, μηδὲ τῷ δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδέν· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐσμὲν ἀφωρισθηναι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδαχθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα· καὶ θέσθαι νόμον, οὐ ὃς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ὑμᾶς εἶναι τῆς ἀκροάσεως, ἀλλὰ δι' οὗ τὸν ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα.*

Le second passage de Démosthène est de sa seconde harangue contre Stéphanus; il se trouve p. 636. lig. 38.: *Καὶ τότε, εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας, μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι· καὶ μὴ αὐτὸν αὐτῷ νόμους ἰδίους θέμενον διαπράξασθαι ἃ ἐβούλετο.*

Henri de Valois n'a pas indiqué ce passage, non plus que Kuster sur Suidas, qui le rapporte avec cette variante, *ἰδίους* pour *ἰδίους.*

Le grand Etymologique explique *θέμενον* par *θέντα· θέμενον ἀντὶ τοῦ θέντα.* Cela est absurde, et contre la regle qui veut que ce verbe, étant à l'actif, se dise de celui qui propose la loi, et qu'au moyen, il se dise du peuple qui ratifie la loi et lui donne la sanction. Ce passage est donc corrompu; et je lis, après *θέμενον*, ces mots: *μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα θέμενον.* Cette correction est certaine, et je la trouve mot à mot dans Harpocration.

Pag. 448. lig. 21. *Θετὸς υἱός, προσποιητός· τους γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς λέγον. Καὶ θέσῃ, ὃν εἰσποιήσαιμεν παῖδας θετούς· ἢ θέσῃς, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβων ὑιοῦν.*

Il faut lire nécessairement *Θετὸς υἱός, εἰσποιητός*, un fils adoptif: ce mot se trouve dans plusieurs bons auteurs. Plutarque, dans la vie de Solon, p. 81. E, F: *Ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἐσχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς, ὡς φασι, Κύδιστον.* Appien, *de Bellis civilibus, lib. I.* p. 603.: *Ἰφικράτης, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡς ἰδιωτικὸν σφῶν κτῆμα διενείμαντο ἐφ' ἑαυτῶν τρεῖς ὄιδε ἄνδρες, Ἀντώνιός τε, καὶ Λέπιδος, καὶ ὕστερον μὲν Ὀκτάουϊος ὄνομα ἦν, Καίσαρα δὲ πρὸς γένους ὤν, καὶ Θετὸς ἐκ διαθήκης ὑπ' αὐτοῦ γενόμενος, Καίσαρ ἐκ τοῦδε μετονομάζετο.*

Θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβων ὑιοῦν. Ce mot se trouve employé de la sorte dans le plaidoyer d'Isée pour la succession d'Aristarque, p. 82. lig. 17.: *Καὶ τοῦ δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀφωρισθηναίμην χωρίον δεῖ τὸν ἴγνιτα ἢ θέτην, ἢ πρωτῆρα παρέχεσθαι.* Voyez Harpocration et la note de Henri de Valois. De la *Θῆκις oppigneratio*, dont s'est servi Démosthène *in Exceptione adversus Aparturium*, p. 935. A: *Μιλλᾶς εἰσέπραξε τὸ ἀργύριον, πρωθύστης τῆς νεὼς τεττασκοντα μνῶν, δύοντες ἢ θέσις ἦν. Vix redegit argentum, nave quadraginta minis venditâ, quanti erat oppignerata.*

Pag. 449. lig. 19. *Θεῖον, τὸ ἐπιθυμούμενον εἰς πύθασιν, καὶ ἁβλαβῆς ποιοῦν· ἔνθα καὶ τὸ, πάσσε δ' ἄλφι θείοιο· θείους κέκληκε τοὺς ἅλας, διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πυσθέντα. Καὶ θείου καμόντος, φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· ὁ δ' Εὐδαίμων, παρὰ τὸ Θεος, Θειόον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε Θεῖον.*

1. Quoique *ἁβλαβῆς* fasse à la rigueur un sens quelconque, cependant j'aime mieux lire *ἁβλαβεῖς ποιεῖν*, en sous-entendant *ἡμᾶς. Voyez* le grand Etymologique, p. 457. lig. 8.

2. *Θεῖον*, signifie du soufre. Ainsi, l'exemple rapporté par l'Etymologique n'y a aucun rapport. Cet exemple est tiré de l'Iliade IX, 214.:

Πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, πρατευτόων ἐπαίρας.

La raison pour laquelle le poëte appelle le sel sacré, se trouve aussi dans le scholiaste sur ce vers; mais la seule vraie, c'est que le sel s'employoit dans tous les sacrifices, et qu'on en jetoit sur la tête de la victime avec de l'orge en grain. Le sel servoit aux sacrifices de l'ancienne loi. *Voyez* Josué Barnes sur ce vers.

L'autre exemple convient mieux; il est de l'Iliade VIII, 135.:

Δεινὴ δὲ φλὸξ ὄρτο θείου καιομένου.

Le scholiaste ajoute, *προσληπτέον δὲ κεραυνοῦ, ὅπου γὰρ ἂν κεραυνὸς πέσῃ, ὡς θεῖον ὄζει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ.* De là il est facile de corriger le scholiaste de Venise où on lit, *ὡς θεῖον ὄζει ἐνεπιμένον τῷ τόπῳ.*

Digitized by Google

3. *Ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ Θεὸς, Θεῖον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἔ Θεῖον.* L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale ajoute *ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ*, ainsi que le grand Etymologique, pag. 457. lig. 12.

Eudaemon, grammairien de Péluse, et contemporain de Libanius, à qui il adresse plusieurs ouvrages, est auteur de différens poëmes, d'une Rhétorique et d'une Orthographe des noms: *Ὀνομαστικὴ Ὀρθογραφία*. C'est le vrai titre de cet ouvrage; et on le trouve cité de la sorte dans Suidas, qui a copié l'Impératrice Endocie, p. 168. Le grand Etymologique, l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, et Etienne de Byzance, au mot *Ἀλία*, citent ce traité sous le nom d'Orthographe. Berkelius dit, en note, qu'Eudaemon a écrit contre Libanius: ce savant n'a pas saisi le sens de ces mots; *πρὸς ὃν καὶ διάφορα γράφει*, qui signifient, *il lui adresse plusieurs de ses écrits*.

Pag. 450. lig. 26. *Θήλαμὸν, ἡ τροφὸς· παρὰ τὸν Θήσω μέλλοντα. δηλοῖ τὸ Θηλάσω· τὸ γὰρ Θήσω, δύο σημαίνει, τὸ ποιῶ, καὶ τὸ Θηλάζω· ἐστὶ τὸ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ τρέφω· οὐ ὁ μέλλων, Θήσω. Ὅμηρος, γυναῖκα τεθήσατο μαζῶν· ἀντὶ τοῦ ἐθήλασεν· ἐκ τοῦ Θήσω οὖν, γίνεται ὀνηματικὸν ὄνομα Θηλή· καὶ τροπῇ, Θῆλυς, ὡς κάρη κάρυς· εἴρηται γὰρ καὶ Θήλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἣν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.*

De là, *Θηλαμὸν* se dit de la patrie, parce qu'elle nous nourrit, *altrix patria*; c'est l'épithète que donne Cassandre à la ville de Troie sa patrie, dans Lycophron, vers 31.:

Αἱ αἳ τάλαινα Θηλαμὼν πεκαυμένη.

Le passage d'Homère est de l'Iliade XXIV, 58.:

Ἕκτωρ μὲν Θυγατὸς, γυναῖκά τε Θήσατο μαζόν.

On lit ainsi dans toutes les éditions. Cependant Hésychius reconnoît aussi τεθήσατο en un seul mot, ainsi que Lesbonax *περὶ Σχημάτων*, p. 182. et Gregorius *de Dialectis*, p. 45. Mais la leçon des éditions est la seule recevable.

Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἣν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον. Sylburge avoit bien vu qu'il falloit lire,

Σήν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Ce vers de Callimaque est du poëme sur la chevelure de Bérénice, que Catulle a traduit ou imité; il signifie mot à mot: *Je jure par votre tête et par votre vie.* Dans le poëme de Catulle, c'est le vers 40., et ce poëte l'a ainsi rendu:

Adjuro teque, tuumque caput.

Le célèbre Rich. Bentley est le premier qui se soit aperçu de cette imitation dans ses remarques sur les fragmens de Callimaque, p. 582.; et Vulpi a rapporté, dans son commentaire sur Catulle, le vers cité par le grand Etymologique, sans doute d'après Bentley, quoiqu'il ne le nomme pas. Doering a été plus équitable. *Voyez* le second tome de son édition de Catulle, p. 15.

Le Lexique d'Hédéricus, publié par Ernesti, dit que *κάρη* est indéclinable et du genre neutre. Il est bien étonnant qu'un éditeur de Callimaque ait commis de pareilles fautes.

Pag. 451 lig. 59. *Θήσειον, τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ· ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλος ἦν· ἐλίγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα· ἢ ναὸς τοῦ Θησέως· ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες δοῦλοι προσέφευγον· Φιλόχορος δὲ, οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θήσειον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁποσοῦν ἱκετεύοντας· δηλοῖ δὲ καὶ φανὸν τὸ ποιόν, καὶ τὸ διαμαντήριον παρὰ Ἀθηναίοις.*

Ce temple de Thésée étoit près du Gymnase de Ptolémée. *Voyez* Pausanias, *lib. I. cap. XVII.* p. 39. Il fut élevé peu après la bataille de Marathon, ibid. p. 41.: il existe encore maintenant. *Ruins of Athens by M. Stuart*, p. 15. Philochorus étoit contemporain d'Eratosthène, d'Antigonus et de Ptolémée: il a écrit l'Histoire de l'Attique en dix-sept livres; elle renferme l'histoire des rois et des archontes, jusqu'au dernier Antiochus, surnommé Dieu. C'étoit dans la vie de Thésée que Philochorus avoit fait cette observation. Plutarque le cite plusieurs fois dans la vie de ce prince; et entre autres, p. 16. E, il s'appuie de son autorité pour prouver que Thésée consacra à Hercule tous les temples qu'on lui avoit élevés dans la ville d'Athènes, si l'on en excepte quatre. Il auroit pu s'appuyer d'un témoignage plus ancien, je veux dire, de celui d'Euripide, qui s'exprime ainsi dans la tragédie intitulée Hercule Furieux, vers 1331. et suivans:

. . . . . παντεχοῦ δέ μοι χθονὸς
τιμὴν δέδοσται· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος.

Il est étonnant que M. le Dr. Musgrave n'en ait pas fait la remarque.

Quant à l'usage où étoient les esclaves de trouver un asyle dans le temple de Thésée, *voyez* les Chevaliers, comédie d'Aristophane, vers 1311.:

Ἦν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν·

Digitized by Google

Et dans le second fragment des Saisons, p. 275. de l'édition de Brunck:

. . . . . ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὑρωμεν, μένειν.

Δηλοῖ καὶ φυτόν τι ποιόν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις. *Voyez* Hésychius au mot *Θησεῖον*, et la note des commentateurs. Théophraste parle de cette plante, *Histor. Plantar. lib. VII. cap. XI. p. 854.*

Ἡ δὲ τοῦ Θησίου ῥίζα, τῇ μὲν γεύσει πικρὰ, τριβομένη δὲ κοιλίαν καθαίρει· ce que Pline traduit, dans son Histoire naturelle *(lib. XXII. cap. XXII. tom. II. p. 276.)*: *Thesium quoque non dissimili amaritudine est; sed purgat alvum: in quem unum teritur ex aquâ.*

Quant à la signification de *prison* que l'Etymologique donne à ce terme, je ne trouve aucun auteur qui s'en soit servi en ce sens. Qu'il me soit permis de hasarder une conjecture: le temple de Thésée servoit d'asyle aux esclaves qui se croyoient maltraités de leurs maîtres; ils y attendoient que quelque autre maître plus humain vînt les acheter. Comme ils ne pouvoient sortir de ce temple sans s'exposer à être repris par leurs anciens maîtres, c'étoit une sorte de prison; et peut-être l'usage prévalut-il de donner ce nom aux prisons, ou du moins à celles qui étoient destinées aux esclaves. On sait que les Athéniens avoient coutume d'adoucir par de beaux noms les choses les plus dures et les plus désagréables. *Voyez* Plutarque *in Solone*, p. 86. C.

Pag. 453. lig. 28. *Θολερὸς, παρὰ τὸ Θολὸν, Θολερός· Θολὸς δέ ἐστι τὸ μίλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα Θολῶ.*

Θολερὸς se trouve dans la plupart des auteurs pour signifier *trouble*, *triste*, *affligé*. On le lit dans l'Ajax de Sophocle, vers 206.:

Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὦμοκρατὴς,
. . . . . *Αἴας Θολερῷ*
καίτας χειμῶνι νοσήσας.

Polémon s'en est servi dans la signification de *trouble* *(apud Macrobium Saturnal. lib. V, 19.)*, *τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ Θολερὸν αὐτῶν.*

Le petit scholiaste de Sophocle explique très-bien ce passage de l'Ajax, par *τεθολωμένῳ*, troublé, triste, affligé.

Le *Θολὸς* est proprement une liqueur noire comme de l'encre, que répand la sèche lorsqu'elle craint d'être prise. L'eau en devient trouble et obscure; et, à la faveur de cette obscurité, elle s'échappe. C'est ce qu'a très-bien decrit Oppien dans son poëme sur la Pêche, *lib. III.* vers 156.:

Σηπίαι αὖ τοίγε δολοφροσύνῃσι μέλονται.
ἐστι τις ἐν μήκωσι Θόλος κείνῃσι πεπηγὼς
κυάνεος, πίσσης δυσφεγγέστερος, ἀχλύος ὑγρῆς·
φάρμακον ἀπροτίστοιο, ὃ τε σφίσιν ἄλκαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὖτ' ἂν ἕλῃ φόβος, αὐτίκα κείνου
ὀρταλίας ὑμαθμιγγας ἀνήμισαν, ἀμφὶ δὲ πόντου
πάντα πέριξ ἐμίηνε καὶ ἰμάλυνε κέλευθα
ἴχνη ἀγλυόεις, αὐτὰ δ' ἑκμπὲ πᾶσαν ὀπισθήν.
αἱ δὲ διὰ Θολόεντος ἅμαρ φεύγουσι πόρου
ἠνίδιος, καὶ φῶτα, καὶ εἰποθι φέρτερον ἰχθύν.

Les Latins appellent en leur langue *atramentum* cette liqueur noire de la sèche. Cicéron *de naturâ Deorum, lib. II. §. 50.*: *Aliae fugâ se, aliae occultatione tutantur; atramenti effusione sepiae, torpore torpedines.*

Phrynichus manuscrit, cité par M. Ruhnken dans ses notes sur le Lexique de Timée p. 143., dit: *Ἀναθολοῦσθαι· ἀνταραττεσθαι· παρὰ τὸν Θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ ῑ ὄλον λέγουσιν.* Hesychius fait aussi la même remarque sur le mot *Ὄλος*.

Ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα Θολῶ.

Ce verbe se trouve dans l'Alceste d'Euripide, vers 1070. (1088.), *Θολοῖ δὲ καρδίαν·* „Sa vue me trouble le coeur.“ *Voyez* le scholiaste.

Pag. 454. lig. 2^1. *Θρῖξ, Θρῖκὸς· ἐξ οὗ τὸ, Θρῖκες ἀκρόκομοι· καὶ κατὰ συγκοπὴν, Θρῖξ· καὶ τὰ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ῐ γράφεται, Θρῖσσα γυνὴ, καὶ Θρῖσσα. Ἀθηναῖοι δὲ, Θρίκια λέγουσι· καὶ τὸ Θρῖκα δὲ ἔχει τὸ ῐ. Θρικίας καὶ πλεογασμῷ τοῦ α, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος.*

Θρῖκες ἀκρόκομοι est de l'Iliade IV, 533.:

Θρῆκες ἀκρόκομοι, θοὸλιγ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

Digitized by Google

En parlant des femmes de Thrace, on dit *Θρῄσσαι*, *Θρῇσσα*. Hérodote IV, XXXIII. *τὰς Θρῄσσας καὶ τὰς Παιονίδας γυναῖκας*. Les Athéniens disent *Θρῆττα* avec l'iota souscrit et l'accent circonflexe, qu'il faut rendre au grand Etymologique. Aristo, hane entend par *Θρῆττα* une esclave de Thrace, dans les Acharnes, vers 828.:

Ἡ Θρῆττα προσμαίσασα πρώην τὴν χύτραν.

L'auteur du traité *de Mundo cap. IV.* p. 606. B, dit: *Καὶ τῶν βορείων ἰδίως, ὁ μὲν ἐξῆς τῷ καθ' ἡμᾶς κλίνεται βορέας· ἀπαρκτίας δέ, ὁ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων· Θρηκίας δέ, ὁ ἐξῆς πνέων τῷ ἀφ' οὗ ἐστι καικίας καλούμενος.* Aristote, ou l'auteur, quel qu'il soit, du traité *de Mundo*, distingue très-bien le *Θρηκίας* du *Καικίας*, puisqu'il dit qu'il y avoit quelques personnes qui les confondoient. D'ailleurs, il avoit dit un peu plus haut, *τῶν γε μὴν εὔρων, καικίας μὲν λέγεται, ὁ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰς Θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος.* Pline distingue aussi ces deux vents (*Hist. nat. lib. II. cap. XLVII.* p. 96. et 97.): *Numerosior ratio quatuor his interjeceral, Thraciam, mediâ regione inter Septemtrionem et occasum solstitiali; itemque Caeciam, mediâ inter Aquilonem et exortum aequinoctialem, ab ortu solstitiali.*

Pag. 455. lig. 31. *Θρίαι, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, οἱονεὶ τρίαι τινὲς οὖσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς εὐφημίαις τρισὶ ψήφοις μαντικαῖς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ· ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα, (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν) ἐψήφισεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριάσιον πεδίον· παρὰ τὸ τρία, γέγονε Θρία καὶ Θριάσιον· ἐκεῖ γὰρ ἐψήφισεν ἡ Ἀθηνᾶ τὰς μαντικὰς ψήφους, αἵτινες Θρίαι λέγονται· ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι, Θριάζεσθαι λέγεται· καὶ αὐταὶ τρεῖς εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· ἢ παρὰ τὸ τρισσαί· ἢ ἀπὸ Θριασίου τινός, οὗτοι καλουμένου.*

Ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα. Ce fut Apollon qui accusa Minerve d'avoir usurpé une fonction qui ne lui appartenoit pas; cette fonction étoit une des prérogatives de ce dieu:

Κεῖνον δὲ Θριαὶ καὶ μάντις,

dit Callimaque, *Hymn. in Apollin.* vers. 45. Voyez le scholiaste, et la note d'Ezéchiel Spanheim. Zénobius, *Centur. V*, 75. rapporte, d'après Philochorus, que ces trois nymphes étoient trois nourrices d'Apollon, qui s'appelaient *Thriai*. Le grand Etymologique remarque aussi, lig. 50. que c'étoient les nourrices d'Apollon. La divination par les trois cailloux, cessa lorsqu'on commença à rendre des oracles; et la Pythie dit: *Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δὲ μάντεις ἄνδρες*; proverbe, qui revient à celui-ci, qu'on lit dans la même centurie §. 77.: *Πολλοὶ τε ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι.*

Thria étoit une bourgade de l'Attique de la tribu Oeneïde, assez près d'Eleusis: elle donnoit son nom à la plaine voisine. Peut-être aussi cette plaine étoit-elle couverte de petits cailloux, d'où la bourgade voisine avoit emprunté son nom. Hérodote parle de la plaine Thriasienne en deux endroits, le premier, *liv. VIII. §. LXV.*; le second, *liv. IX. §. VII.* Il y avoit à Athènes une porte qui conduisoit à Thria; on l'appeloit la porte Thriasiénne; mais dans la suite on lui donna le nom de Dipylon. *Voyez* Plutarque *in Pericle*, p. 168. F. M. Barbié-du-Bocage a donc bien fait de mettre dans son plan des environs d'Athènes pour servir au Voyage du jeune Anacharsis, la porte Dipylon, celle qui conduit au chemin de Thria; et dans la carte n. VI. ou plan de l'Académie et de ses environs, l'on remarque la porte Thriasienne, depuis nommée Dipylon.

Pag. 457. lig. 32. *Θυηλαί, παρὰ τὸ θύω, θυηλή· πρίσις μὲν τοὺς θύλακας εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικὸς δὲ πᾶσα θυσία· θυηλαὶ οὖν, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, ἔγουν αἱ θυσίαι. Φίλοφορος, Ἴτης παῖδας εἶναι θυηλάς, ὡς πρώτας θύσαι θεοῖς.*

Κυρίως μὲν τοὺς θύλακας. Il faut sous-entendre *σημαίνουσι*, et lire dans la phrase suivante, *καταχρηστικὸς δὲ πᾶσαν θυσίαν*; ou il faut corriger: *Κυρίως μὲν οἱ θύλακες, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικὸς δὲ πᾶσα θυσία.* Je préfère cette dernière correction, parce qu'elle est appuyée par Suidas. Ce dernier auteur est le seul qui, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, donne à ce mot cette signification.

Dans Homère, *Iliade IX*, 220. ce mot signifie *des prémices:*

. . . . . *θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει*
Πάτροκλον, ὃν ἑταῖροι· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Le petit scholiaste explique, ainsi que l'un des scholiastes de Venise, *θυηλὰς* par *ἀπαρχάς*. Un autre scholiaste de Venise nous apprend que Timothée rend ce terme, *τὰς ἐπιθυμήτους ἀπαρχάς*. *Θυηλὴ* se trouve aussi dans l'Electre de Sophocle, vers 1448. (1423.):

. . . . *φοινία δὲ χεὶρ*
Σταζει θυηλῆς Δρόμος.

Ou l'on peut prendre ce mot pour les prémices du sacrifice, ou pour le sacrifice même. Dans le premier sens, il faudra traduire: „De sa main sanglante coulent les prémices offertes à Mars.“ Le sang de Clytemnestre ne devoit être regardé que comme des prémices. Le sacrifice ne pouvoit

Digitized by Google

être consommé que par la mort d'Aegisthe. Ce mot pourroit aussi signifier ici *sacrifice;* et alors le meurtre de Clytemnestre, pris en lui-même et sans aucun rapport à celui d'Aegisthe, sera regardé comme un sacrifice fait à Mars.

Φιλόχορος, Ἴχθυς παίδας εἶναι Θυηλὰς, ἃς πρώτας θύεται θεοῖς. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques, écrit *φιλόχορος* par un omega, ainsi que l'Etymologique manuscrit. Philochorus, contemporain d'Eratosthène, florissoit environ deux siècles avant notre ère: il étoit d'Athènes; et il a composé plusieurs ouvrages dont on peut voir les titres dans Suidas, et dans les scholiastes de Sophocle et d'Euripide. Il y en a un entr'autres *περὶ Θυσιῶν,* sur les Sacrifices. Le passage du grand Etymologique paroît être de cet ouvrage. Meursius en rapporte un autre dans sa Bibliothèque Attique, *article* Philochorus, qui est tiré du scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques; mais sa manière de la rapporter le rendant inintelligible, le voici tel qu'il se trouve dans ce scholiaste: *Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσίων φησὶν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματός καὶ πρωτεῦόν ἐστι πεπρ ἡ γλῶσσα.* „Philochorus dit dans son traité sur les Sacrifices, que de toutes les parties du corps la langue est la plus belle et la plus excellente." Cela paroît avoir rapport à la question qu'Amasis, roi d'Egypte, avoit fait faire à Bias de Priène, en lui envoyant une victime. „Envoyez-moi, lui avoit-il fait dire, la plus mauvaise et la meilleure partie de cette victime. Là-dessus, Bias coupa la langue de l'animal, et l'envoya au roi." *Plutarch. in septem Sapientum convivio*, p. 146. F. Ce passage de Plutarque invite à corriger, dans celui de Philochorus, *ὅτι τὸ πονηρότατον κ. τ. λ.*

Pag. 458. lig. 30. *Θυμέλη, ἡ τοῦ Διόνυσου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὠνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα· τράπεζα δ' ἦν, ἐφ' ἧς ἐστιῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ἦδον, μήπου τάξιν λαβοῦσης τραγῳδίας.*

Θυμέλη est proprement un autel sur le théâtre. De là, chez les poëtes, c'est un autel quelconque. Dans les Suppliantes d'Aeschyle, vers 677. (662.):

Καὶ γεφυροῖσι πρεσβυ-
τοδόκοι γεμόντων
Θυμέλαι·

Et dans l'Electre d'Euripide, vers 713. (717.):

Θυμέλαι δ' ἐπίτνατο χρυσήλατοι.

Voyez sur ce vers la note de M. le Dr. Musgrave. De là, en prenant la partie pour le tout, les poëtes ont fait signifier à *Θυμέλη* le temple même. Euripide dans la tragédie d'Ion, vers 46.:

Τπὲρ δὲ Θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·

Et dans la même pièce, vers 114.:

Ἆ τὰν Φοίβου Θυμέλαν
σαίρει.

De la première signification vient celle de *théâtre.* Dans une épigramme ou inscription de Simmias de Thèbes, sur Sophocle et son monument, *Anthолog. lib. III. cap. XXV.* p. 275. on lit ce distique:

Πολλάκις ἐν Θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὸς,
βλωσὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἐρευε κόμην.

Pag. 459. lig. 25. *Θύσθλα, θυρσοὶ ἢ κλάδοι οἷς βάκχαι κατέχουσιν· ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· ἢ τὰ ἐπὶ τὴν Θυσίαν φερόμενα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω· γίνεται θύσθλον· Ἰλιάδος Ζ, Θύσθλα χαμαὶ κατίχεισαν· οἱ μὲν, τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τοὺς θύρσους, τουτέστι, τὰς βακχικὰς θράσκας· ἃ ἐστι Διονυσιακὰ μυστήρια· ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ πρὸς τὴν τελετήν.*

Le passage d'Homère est de l'Iliade VI, 134.:

. . . . . *αἱ δ' ἅμα πᾶσαι*
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θειόμεναι βουπλῆγι.

Οἱ μὲν τοὺς κλάδους· οἱ δὲ κ. τ. λ. Le reste de cet article est copié du petit scholiaste, et de celui de Venise. Mais il s'est glissé une faute dans l'Etymologique, où il faut lire, *τὰς βακχικὰς κράδας,* en la place de *τὰς βακχικὰς θράσκας.* Suidas dit au mot *Θύσθλα· αἱ κράδαι αἱ βακχικαί.* Kuster m'a prévenu sur cette correction. Voyez aussi la note des commentateurs sur Hésychius, au mot *Θύσθλα.*

L'Etymologique manuscrit dit: *Θύσθλα, αἱ λαμπάδες.* Cette signification ne se trouve, je crois, nulle part ailleurs, et il est permis d'en douter. Cependant, comme ce terme a beaucoup d'affinité avec *θύρσος,* et qu'Hésychius explique celui-ci par *λαμπάδες, λύχνοι,* je crois qu'on doit suspendre son jugement.

Digitized by Google

Pag. 456. lig. 32. *Θρυαλλίς, ἄνθος λιγνύδος. ἀκτίς· ἤγουν τὸ περιπαλόμενον τοῦ ἐλλυχνίου· ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνου ὁμοιάζουσα· παρὰ τὸ θέρω καὶ τὸ ἄλλο τὸ πηδῶ, γίνεται θρυαλλίς· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ ὑπερθέσει, θρυαλλίς.*

Ἀκτίς. Sylburge dit sur cet endroit: *ἀκτὶς quid sibi velit equidem non intelligo.* Aristophane auroit pu le lui apprendre, ainsi que son scholiaste. Ce mot sert à expliquer le terme *θρυαλλίς*, dont Aristophane s'est servi dans les Nuées, vers 585.:

. . . . . *ὁδ' Ἥλιος*
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

Aristophane représente le soleil comme un Dieu qui éclaire le monde de sa lampe. „Le soleil, dit-il, retirant à lui la mèche de sa lampe, menace de ne plus vous éclairer, si Cléon vient à commander les troupes." Le scholiaste explique cela très-bien: *τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστέλλας· ἀπὸ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά.* L'auteur du grand Etymologique a emprunté de ce scholiaste son explication.

Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ὁμοιάζουσα. Cette plante est celle qu'on appelle *φλόμος* ou *φλομίς*. C'est une espèce de *verbascum*; on la nomme aussi *Lychnitis* ou *Thryallis*: elle a trois ou quatre feuilles un même davantage; ces feuilles sont épaisses, grasses et velues. *Καὶ τρίτη φλωμὶς ἡ καλουμένη λιχνῖτις, ὑπό δέ τινων θρυαλλὶς, φύλλα γ. ἢ δ, ἡ καὶ πλείονα ἔχουσα παχέα, λιπαρὰ, δασέα. Dioscorid. lib. IV. cap. CIV.* p. 284. B. — *Bodaeus à Stapel, ad Theophr. Hist. Plant. lib. VII.* p. 850. col. 2. *sub finem et* p. 851.

Pag. 460. lig. 38. *Καὶ Πινδαρος Διθυράμβων πρώτῳ.*

Ἀλλ' ἄγε πότε Θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.

Fabricius, dans sa Bibliothèque Grecque, *lib. II. cap. XV. §. VII. tom. I.* p. 538. conclut de ce passage que Pindare avoit composé plusieurs livres de Dithyrambes. Il auroit encore pu appuyer son opinion, du scholiaste de Pindare, qui s'exprime ainsi, p. 145. col. 1. lig. 6.: *Ὁ Πινδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον Διθύραμβον· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις κ. τ. λ.* Mais comme le même scholiaste p. 69. col. II. lig. 13. Suidas voc. *Πίνδαρος*, Aristide *tom. II.* p. 85. Strabon *lib. IX.* p. 620. A, citent au pluriel les Dithyrambes, *ἐν Διθυράμβοις*, il est très-vraisemblable que ce poëte n'avoit pas écrit des Dithyrambes en plusieurs livres, et qu'il faut entendre par *Διθυράμβων πρώτῳ*, son premier Dithyrambe. C'est aussi l'opinion de M. Schneider, *in Fragmentis Pindari*, p. 46. et de M. Harles dans la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 39.

Pag. 497. lig. 24. *Κατουλὰς, καλεῖται ἡ σκοτεινὴ νὺξ, διὰ τὸ ὁλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, νὺξ ἐφάβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν.*

Ce vers est du poëme des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, *lib. IV*, 1695.:

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσι
Νύκτ' ὀλοήν.

Le scholiaste nous apprend, sur ce vers, que Sophocle avoit fait usage de ce mot dans la pièce intitulée *Naupacte: Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· Νυκτὶ κατουλάδι.*

Le Lexique manuscrit de Photius, qui nous a conservé le vers entier de Sophocle, ajoute qu'il est de la pièce intitulée *Nauplius*. Il est certain que Sophocle a fait une pièce de Nauplius, et peut-être même deux; mais on n'en connoît pas qui ait porté le nom de Naupacte: ainsi il faut corriger dans le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, *Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ*. Le vers de Sophocle convient parfaitement au desir ardent que Nauplius avoit de se venger des Grecs en les faisant périr dans un naufrage sur les côtes de l'Eubée, par le moyen de torches allumées qui leur faisoient croire que ce lieu couvert d'écueils, étoit un port commode, ou un endroit de la plage facile à aborder: mais il ne peut convenir avec le mot *Naupacte*, qui ne présente pas une idée claire et distincte. Voici le vers en question, afin qu'on en puisse mieux juger:

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

Voyez la note de Kuster *voc. Κατουλὰς*, et Brunck in *Lexico Sophoclis.*

Pag. 497. lig. 28. *Κατωμαδὸν, κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων.*

Ce mot se trouve dans l'Iliade, XV, 352.:

Ὡς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους.

Le scholiaste explique *κατωμαδὸν*: *κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων*· et c'est ainsi qu'il faut lire dans le grand Etymologique.

Il est évident que *κατωμαδὸν* ne peut signifier par lui-même *super humeros equorum*, mais seulement *super humeros*, et que l'Etymologique ne l'a expliqué que relativement au vers d'Homère où il se trouve. De *κατωμαδὸν* vient *κατωμαδίος, qui ex humeris pendet* (Callimaque, *Hymn. in Cererem*, vers. 45.):

Κατωμαδίον δ' ἔχε πλαῖδα.

Digitized by Google

„La clef étoit suspendue à ses épaules.“ Tel étoit l'usage des portiers en Grèce, et ils l'avoient emprunté des Orientaux. Ils avoient les clefs suspendues aux épaules, comme un baudrier. Isaïe, *cap. XXII.* vers. 22. *Δώσω τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.* „Je mettrai sur son épaule la clef de la maison de David.“ C'étoit aussi la marque d'une dignité qui donnoit une très-grande autorité dans la maison d'un prince. *Voyez* le célèbre Vitringa sur ce passage.

Pag. 554. lig. 11. *Λαγαρὸν, ὡς λαγαρόν· ἐκπεπλάνηται γὰρ αὐτοῦ τὸ πάχος εἰς πλάτος· καὶ λιάνθεν, ἀσθενέστερον γίνεται· παρὰ τὸ πλήγω.*

J'ignore comment l'auteur du grand Etymologique a pu faire venir *λαγαρὸς* de *πλήγω*. Je sais qu'en retranchant, en ajoutant et en changeant quelques lettres, tout devient possible à ce grammairien; je n'en suis pas moins persuadé que c'est une faute des copistes, et qu'il faut corriger *παρὰ τὸ λαγών*. On sait que cette partie du corps s'appelle *ilia*, id est, *lateris cavitas laxior et exossis inter costas et coxendices.*

Pag. 554. lig. 33. *Λαδρέοντι παρὰ τὸ λὰ καὶ τὸ ῥέω, λαρίοντι, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.*

Ceci est un exemple sensible de l'ignorance de ce grammairien: il copioit un Lexique d'Homère, dans lequel il y avoit *Ἀλλὰ δὲ ῥέοντι.* La première lettre ayant été effacée, ou omise dans son exemplaire, il a fait de cette phrase le mot *λαδρέοντι*, qu'il a expliqué par le moyen de la particule épitatique *λὰ* et du verbe *ῥέω*; cela regarde le vers 598. du V. livre de l'Iliade:

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στεῖλ' ἐπ' ὠκυρόῃ ποταμῷ.

Voyez M. Ruhnken, *Epistol. critic. I.* p. 86.

Pag. 555. lig. 18. *Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος, αὐδὶς ἀπαντίζουσαν ἔτνων εὐεργία λάκτιν.*

Σκυτάλην est corrompu; je corrige *κώταλιν*. Eustathe sur l'Odyssée, p. 1675. lig. 55.: *Ἀθηρόβροτος· οἱ μὲν παλαιότεροι, οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρολοιγὸν τοῦσι τὴν κώταλιν, ἤγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον.*

Le vers de Callimaque est de l'Hécale. M. Ruhnken le corrige ainsi:

Αὐδὶς ἀπαντίζουσαν ἔτνων εὐεργία λάκτιν.

Voyez la note d'Ernesti sur Callimaque, p. 508. M. Toup corrige ἔτνους. *Emendat. in Suid. tom. III.* p. 182. Je préfère la correction de M. Ruhnken, parce qu'elle s'éloigne moins de la leçon vicienne. *Εὐεργῇ λάκτιν* se trouve dans Nicandre, *Theriac.* 109.

Pag. 555. lig. 24. *Λακεδαίμων ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς πόλεως. Καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις, λαχεδαίμων τις οὖσα· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ Θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις.*

Les dieux n'ont jamais tiré au sort les villes de la Laconie. On sait que les Héraclides tirèrent au sort les villes du Péloponnèse. Eustathe sur le second livre d'Homère, p. 293. lig. 26. s'exprime ainsi: *Συνθέμενοι κλῆρῳ διανέμεσθαι τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι, ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ὁ λαγὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος· ὅθεν Λαβεδαίμων, ἢ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι, τουτέστι, τύχῃ, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβών, ἢ ἔλαγεν ὁ λαγών. Καὶ τροπῇ τοῦ β, ἢ τοῦ χ εἰς π Λακεδαίμων.* Il suit de là qu'il faut corriger *Ἡρακλεῖδαι* dans le texte de l'Etymologique, et substituer ce mot à οἱ *Θεοί*.

Ce qui favorise un peu cette etymologie, c'est que, si la ville portoit le nom de Sparte avant le partage des Héraclides, la Laconie étoit alors connue sous le nom de Lacédémone.

Digitized by Google

IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA

C O M M E N T A T I O

A M E D E I P E Y R O N

LINGVARVM ORIENTALIVM PROFESSORIS.

Exhibita die 23. Martii 1817.

Quamvis nostra aetas operosa anecdotorum indagatrix amet e bibliothecarum forulis integros libros excitare literis, ut hoc aevi sunt, amplificandis parum opis conferentes; non is sum, qui Theodosii Alexandrini magni nominis grammatici elucubrationem multa illam quidem, omnia dixerim, verissime disputantem, sed quae maximam partem in aliis vulgatis libris diversis concluse verbis leguntur, edere velim. Animus est germanum huiusce tractatus institutum aperire, Dionysii Thracis *Τέχνην* multis mendis et lacunis vel in nupera Harlesii editione scatentem veritati et integritati restituere, opusculum, cui Koënius in Appendice ad Gregorium Corinthium de dialectis titulum fecit *Grammaticus Leidensis*, auctori suo adiudicare, simul etiam sinceram textus lectionem proponere, tandem nonnulla dialectorum linguae graecae praecepta a vulgatis auctoribus vel secus tradita, vel ignorata publicare; quae omnia cum nova, tum academica commentatione digna mihi visa sunt. Cum primum animum ad haec scribenda appuli utebar codice Taurinensi B. II. 17. [1]), qui a fol. 1. ad 23. Theodosium *de Prosodia* sistit, alter subinde accessit Taurinensi bibliothecae dono cl. Abatis Thomae Valperga-Caluso datus, quem, utpote integriorem, licet recentioris aetatis, potissimum ducem sequar; primo Taurinensi, altero Calusiani nomen feci. Sed ad maiora contendens augurabar multum praesidii et lucis commentationi meae allaturos esse codices duos, Laurentianum XVII. plutei LV. [2]), et Baroccianum bibliothecae Bodleianae LXXII. [3]); nec votis meis defuit propensissima in bonas literas clarorum duumvirorum voluntas. Franciscus enim Del-Furia Laurentianae bibliothecae praefectus diligentiorem codicis notitiam, et scripturae varietatem mecum communicavit; Alexander Nicoll Oxoniensis bibliothecae custos codicem Baroccianum propria manu exscriptum mittere haud est gravatus. Superest ut tot subsidiis, et tantorum Virorum in meos conatus studio pro dignitate respondeam.

Villoisonius haud bene sibi constans in Prolegomenis ad Iliadem [4]) Opusculum Theodosii de Prosodia suspicatur ex ejusdem *τῆς τοῦ Ἡρωδιανοῦ προσῳδίας καθολικῆς ἐπιτομῆ* esse decerptum; idem vero in Anecdotis Graecis [5]) Theodosii Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis ab ejusdem in Dionysium Thracem scholiis non differre autumat. Verum Erotemata de prosodia ab opusculo de prosodia distinguenda non esse suadet uterque codex Calusianus et Taurinensis. Ille enim inscribitur *Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσῳδιῶν*, iste breviori titulo *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσῳδιῶν*, maxime vero secum invicem consentiunt; tum si quis est dissensus, illum ab amanuensium interpolatione profectum videbimus. Quare consulto generali appellatione *Tractatus de Prosodia* donandam censui hanc Theodosii elucubrationem.

Illa vero facile duas in partes distinguitur, quarum prima a fol. 1. ad 29. codicis Calusiani exhibet commentarium in Dionysii Thracis *Τέχνην*, altera a fol. 29. ad finem complectitur additamenta de pedibus, carminum generibus, atque dialectis. Iam utramque persequar.

1) Codices manuscripti bibliothecae R. Taurin. Athenaei. Tom. I. p. 246.

2) Bandini catalog. codd. graec. bibl. Laurentianae tom. II. col. 280.

3) Catalogi librorum manss. Angliae. Classis 1. a biblioth. Bodleianae, p. 8.

4) Pag. 12. in nota.

5) Tom. II. p. 102.

Digitized by Google

Tractatus incipit: *Προσωδίαι εἰσὶ δέκα· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀποστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή.* Hisce verbis, quae velnti textus loco exponenda sibi proponit, subiicitur commentarius incipiens: *Ἡ ὀξεῖα δίδοται ἐπάνω τῶν βραχέων κ. τ. λ.* Quod *κείμενον*, dixerim prolegomenon, Dionysii foetum non esse suadent verba Porphyrii [6]: *ὁ Διονύσιος . . . . . οὐκ ἀπὸ προσῳδιῶν γράφετο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὄρου τῆς γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τοιοῦτος μεταγενέστερος . . . . ἐδίδαξε*, nec non similia Anonymi in codici Matritensi LXXXIII. 7): *ὁ Διονύσιος . . . . οὐκ ἐκ προσῳδίας ἀρξάμενος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέστερος ἐφάνη*, inde ut appareat anonymum declarasse quis ille fuerit *μεταγενέστερος* auctor a Porphyrio adumbratus. Quem Theodosium Alexandrinum fuisse itidem colligo *ex* auctore anonymo codicis Taurinensis C. I. 25. fol. 69. haec scribente: *ὁ Θρᾷξ Διονύσιος οὐκ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἢ τῆς προσῳδίας ἠρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὄρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, εἶτα περὶ προσῳδιῶν.* Revera textus Dionysii a Fabricio [8]) editus a definitione grammatices exorditur: quare Theodosium tale *κείμενον* Dionysiano textui praeposuisse affirmaverim [9]). Spurium item erit caput *περὶ Τέχνης* Dionysii operi praemissum in codice Marciano 652. [10]).

Decem prosodiis brevi commentatio illustratis, iam incipit fol. 2. b. *Περὶ Γραμματικῆς. Γραμματικὴ ἐστιν ἡ ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς κ. τ. λ.*, quae genuina sunt primi capituli *Τέχνης* prima verba; haec consequitur *ἑρμηνεία* Theodosii modo fusius, modo contractius textum illustrans [11]). Dionysii Thracis *Τέχνην* edidit Fabricius [12]) ex apographo Holsteniano in bibliotheca Iohannea Hamburgensi asservato; Fabriciani textus nonnulla loca emendavit Villoisonius varietates lectionis codicis Venetiarum D. Marci colligens [13]), quibus subiunde usus est Christophorus Harles in nova Fabricii editione; alter ad *Τέχνην* expurgandam accedam fidem secutus codicis Caluisiani et Taurinensis, uterque enim Theodosii commentario textum praeponit. Utor editione Harlesii, cuius paginae, et lineae citantur.

Cap. II. lin. 3. *ἐκ δὲ τῆς ὑποδιαστολῆς*, sic etiam in commentario. Male; namque Dionysius, consentiente utroque codice, superius dixit *κατὰ διαστολήν*.

Ib. lin. 4. *βιωτικῶς*. Recte.

Ib. lin. 5. *εὐτόνως*. Melius; huic in commentario respondent voces *ἰσχυρῶς καὶ κρατιαῶς*.

Caput secundum continuo excipit caput octavum *περὶ συλλαβῆς*.

Cap. VIII. lin. 1. *συλλήψεις συμφώνων*, cui lectioni patrocinantur exempla *καρ* (sic enim pro edito *πᾶς* legit uterque codex) *βους*.

Cap. IX. lin. 1. *Ἡ μακρὰ συλλαβή*. Deerat in Fabricio articulus.

Ib. lin. 4. Ita textum supple ex utroque codice: *λήγει* (rectius Fabricius *λήγῃ*), *οἷον ἄλς. ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνομένων φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, οἷον ἄρπας* (Taurinensis rectius *ἁρπος*). *ἢ ὅταν εἰς ἁπλοῦν σύμφωνον λήγῃ, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν ἐπιφέρηται διπλοῦν σύμφωνον, οἷον ἕξω.*

Cap. X. lin. 2. *ἓν τι τῶν δύ*. rectius.

Cap. XI. lin. 3. *ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνόμενον φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον*. Recte.

Caput XI. consequitur caput XIV. *de Nomine*.

Cap. XIV. lin. 1. *σῶμα, ἢ πρᾶγμα*.

Ib. lin. 5. *προσυπόϊσαι τοῦτος ἀλλα δύο, κοινόν τε καὶ ἐπίκοινον. κοινὸν μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἐπίκοινον δὲ*. Sic textus melius cohaeret.

Ib. lin. 9. *συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκορ.* Necessario.

Cap. XIV. lin. 11. *καὶ τὸ ἀπὸ προγόνων*. Melius.

Ib. lin. 12. *καὶ ὃ εἰς ᾶδιος*. Melius.

Ib. lin. 18. *ἔχον ἑνὸς πρὸς ἕνα*. Rectius. Paullo infra pro edito *ἰσχυρότερος* utrobique codices legunt *ἀρδρώτερος*.

Ib. lin. 20. *τερος, οἷον ὀξύτερος, βρυδύτερος*. Bene.

Ib. lin. 21. *οἷον κρείσσων, ἥσσων*.

Ib. lin. 29. *ἃ μὲν γαρ αὐτῶν*. Quo enim spectat feminium *αἱ*?

Ib. *ἃ δὲ ἐκ δύο ἀπολειπόντων*. Veriffima lectio.

Ib. lin. 30. *ἃ δὲ ἐξ ἀπολ. . . . . Φιλόδημος . . . . ἃ δὲ ἐκ τελείου*. Optima lectio.

Ib. lin. ult. Novum incipit caput *Περὶ Ἀριθμῶν. Ἀριθμοὶ δὲ εἰσὶ τρεῖς κ. τ. λ.*

Ib. pag. 315. lin. 2. *καὶ πληθυντικὰ καὶ τὰ ἐνικῶν τε καὶ δυϊκῶν*. Utroque male; lege *κατὰ ἐνικῶν*.

Ib. lin. 3. *ὡς ἀμφότερα*. Male.

Ib. lin. *πτώσεις ὀνομάτων εἰσὶ πέντε*. Recte.

Ib. lin. 5. *κτητική* pro edito *κλητική*. Recte.

Ib. *ἀποστατική*. Sic iubet commentarium exponens *οἷον τοῦ Πέτρῳ ἀποστέλλω ἢ δίδωμι*.

Ib. lin. 7. *τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμον*. Necessario.

Ib. lin. 9. *περιληπτικὸν* pro aphalmate operarum *περιληπτικόν*.

Ib. lin. 10. *ἰδικόν*.

Ib. lin. 12. *Κύριον . . . . ἐστὶ τὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν, ἤτοι ὑπόστασιν σημαῖνον*. Optime; quorsum enim *τὴν ἰδίαν*?

Ib. lin. 13. *τὸ τὴν κοινὴν καὶ καθόλου οὐσίαν σημαῖνον τοῦ εἴδους*. Rectius.

---

6) Fabricius bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 519.

7) Iriarte catal. codd. gr. Matrit. p. 314.

8) Bibl. graeca ed. Harles tom. 6. p. 311.

9) In codice Bavarico CLXI. fol. 160. habetur *Τοῦ αὐτοῦ Θεοδόσιου Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ περὶ προσῳδίας* opusculum; incipit vero *προσῳδίαι δέκα εἰσὶν, ὀξεῖα, κ. τ. λ.* Ergo emenda *Θεοδοσίου Ἀλεξανδρίως*; lege Arctin. catalog. codd. mss. bibl. reg. Monachii.

10) Villoison anecd. graeca. Tom. II. p. 99.

* 11) In codice Bavarico CLXI. habetur *Ἑρμηνεία Θεοδόσιου τῆς γραμματικῆς*, incipit *γραμματικὴ ἐστιν ἐμπειρία*, scilicet praemittitur definitio Dionysii, sequuntur quaestiones nonnullae, quarum prima *τί ἐστι γραμματική*; exponitur *γραμματικὴ μὲν λέγεται διὰ τὸ τήλειν καὶ καθαίρειν τὰ γράμματα κ. τ. λ.* Haec concinunt cum codice Caluisiano fol. 2. verso; vocabulum *καθαίρειν*, quod in eo desideratur, exhibet Taurinensis. Lege ergo *Ἑρμηνεία Θεοδοσίου*.

12) Bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 311. seqq.

13) Anecdota graeca tom. II. p. 99. seq.

Digitized by Google

Cap. XIV. lin. 17. *ὡς πρὸς τι ἔχον δέ ἐστι.* Recte.

lb. lin. 22. *οἷον τισύμιτος, καὶ μεγαπένθης.* Hoc additamentum suadet commentarius, in quo origo nominis filio ab Oreste impositi fuse declaratur.

lb. lin. 27. *καὶ πευστικὸν καλεῖται.*

lb. lin. 30. *τοιοῦτος. Περιληπτικὸν δέ ἐστι τὸ τῇ ἐνικῇ ἀφ' ὅμο πλήθος σημαῖνον, οἷον δῆμος, χορός, ὄχλος. Ἐπιμεριζόμενον δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ἢ καὶ πλειόνων ἐπὶ ἓν ἴσον τὴν ἀναφορὰν, οἷον ἑκάτερος, ἕκαστος. Περικτικὸν κ. τ. λ.* Necessario.

lb. lin. 31. *τὸ περὶ τὰς ὧν.* Recte.

lb. lin. 33. *Ἰδιῶν.*

lb. lin. ult. *τεκτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν κ. τ. λ.* uti in codice Veneto.

Cap. XV. lin. 4. *εὐκτικὴ* pro sphalmate operarum *ἐκτικὴ.*

lb. lin. 5. *μεσότης δέ.*

Cap. XVI. lin. 4. *ἢ ϛ, ἢ τ . . . . . ἄντυο.* Recte.

lb. lin. 7. *συζυγίαν εἰσάγουσι διὰ τοῦ ξ.* Recte.

Cap. XVII. lin. 2. *διὰ τῆς ω διφθ.* Pro errore typothetarum *a.*

lb. lin. 3. *συνεκφωνουμένου δέ.* Recte.

Cap. XVIII. lin. 1. *λεγήοντων.*

Cap. XXII. a praecedenti non distinguitur, nec eius textus ita facile a commentario secernitur.

Cap. XXIII. lin. 1. *ἐν τε τῇ συνθέσει, καὶ τῇ συντ.* Textus capitis XXIV. vix priora verba proponuntur.

Cap. XXV. lin. 2. *δηλοῦσα* pro edito *πληροῦσα.* Uterque male.

lb. *συμπλεκτικοὶ, οἱ δὲ διαζευκτικοὶ . . . . πυραπληρωματικοὶ, οἱ δὲ ἀποτρεπτικοὶ, οἱ δὲ συλλογιστικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν οὖν.* Optima lectio.

lb. *ἡδέ, ἰδὲ . . . . ἦτοι, κιν, ἄν.*

lb. lin. 6. *διϋστῶσιν* pro sphalmate *δυϊστῶσιν.*

lb. lin. 7. *ὑπαρξιν μὲν οὖ δηλ.* Recte.

lb. deest *ἐπεὶ,* uti in Veneto. Recte.

lb. lin. 10. *αἰτίης ἔγκειν παραλαμβ.* Recte.

lb. *ὅπως, ἐὰν, ἄν, ἐνεκα.*

lb. lin. 11. *Ἀποφηματικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπαποφεύντες εἰώθασι συνδεῖν. εἰσὶ δὲ οἵδε ὕρα, πάντα, μόν.* Quibus hoc subiicitur commentarium: *ἀπορίαν δὲ σημαίνουσι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαιτώσῃ οὐσης. ἆρα κελεύσει με τοῦ λοιποῦ μαθητήν;* iterum suscidit textus: *Συλλογιστικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφορὰς;* ad hunc modum supple mutilum textum.

lb. lin. ult. *τοίνυν, τοιγάρτοι.*

lb. pag. 319. lin. 3. *γε, νῦν,*

Miror tantam emendationum messim effugisse diligentiam Fabricii qui Theodosii Alexandrini scholia inedita in Dionysium Thracem tractaverat; ea enim citat in Biblioth. Graeca [14]), qui locus in Calusiano codice extat fol. 6.

Theodosius christianum hominem saepe se prodit; namque inter poëtas numerat Christum Iesum, inter *παγγραφεῖς* Evangelistas, inter opera spuria, praeter scutum Hesiodi et theriacam Nicandri, recenset Apocalypsin D. Pauli et Evangelium secundum Thomam. Post Georgium Choeroboscum vixit, quem laudat fol. 4. inquiens: *ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν κϛ. ζήτει δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ περὶ τρόπων Γεωργίου Χοιροβόσκου:* extabat ergo opusculum de Tropis sincerus antiquioris Choerobosci foetus. Item fol. 21. post illustratum caput *περὶ ῥήματος* ait: *καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ δεξίεμεν, καθόλου δὲ ἐν τῷ ῥηματικῷ Γεωργίου, καὶ Ἀπολλονίου, οἱ θεῦ φίλον, ἰσώμεθα* [15]). Choeroboscі *ῥηματικὸν* ab etymologico magno ad voc. *Θράνης* laudatur: de Apollonii *ῥηματικῷ* vide Fabricium Biblioth. Graeca tom. VI. pag. 275.; utrum Theodosius haec commentaria confecerit nec ne, haud constat. Iohannis Philoponi actatem antecessisse poene colligerem ex Fabricio [16]), in grammaticorum enim recensu Theodosius Philopono praeponitur; at vereor ne huiusmodi argumenta certam fidem facere possint.

Iam alterum codicis partem recenseam, quam supra additamenta nominavi. Absoluto commentario in caput XXV. Artis Dionysianae, sequuntur in codice Taurinensi capitula *περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, πάσῃ λέξεων κζ.* At in Calusiano

περὶ ποδῶν	fol. 29.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου*	fol. 30. b
ἔτι περὶ ἰάμβων	— 32. b	*ἔτι περὶ ἡρωϊκοῦ*	— 33.
περὶ τομῶν	— 33. b	*περὶ ἐλεγείου*	— 33. b
περὶ ἀνακρεοντίων	— 34. b	*περὶ βαρβαρισμοῦ*	— 34. b
περὶ σολοικισμοῦ	— 35.	*περὶ λέξεως*	— 35.
Tractatus de dialectis absque titulo incipit	— 35. b	*περὶ ἀτθίδος*	— 36.
περὶ δωρίδος	— 37.	*περὶ αἰολίδος*	— 37. b
περὶ κοινῆς διαλέκτου	— 38.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἑρμηνεία ἀναγκαῖα*	— 38. b
περὶ ποδὸς	— 39.	*περὶ ποδῶν*	— 39.
περὶ παθῶν τῶν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ εὑρισκομένων	— 41.	*περὶ συνιζήσεως*	— 42. b
ἔτι περὶ συνιζήσεως	— 43.	*περὶ τῶν ἐν τῷ ἡρωϊῳ μέτρῳ κοινῶν συλλαβῶν εὐθυθειῶν*	— 43. b
ἔτι τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου διαφοραί εἰσιν ἑπτά	— 44.	*τί ἐστι στίχος*	— 44. b
περὶ ἀνακρεοντίων	— 45. b	*περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου*	— 46.
περὶ ἰαμβικοῦ μέτρου τραγικοῦ	— 47.	*περὶ ἀνακρεοντίων*	— 47.
περὶ ἐλεγείου	— 47. b	*περὶ χωλιαμβικοῦ*	— 47. b
περὶ βαρυτόνων ὀνομάτων	— 48.		

14) Tom. I. p. 576.

15) Sic uterque codex; Laurentianus exhibet *ἰσώμεθα.* Legerem *μαθησόμεθα,* quae vox sollemnis est hisce in plasibus; sic Choeroboscus in codice Taurinensi C. I. 35. fol. 54. *ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλονίου, οἱ θεῦ φίλον, μαθησόμεθα.*

16) Biblioth. Graec. tom. VI. p. 510. nota *a.*

Digitized by Google

In hisce additamentis nullum textus vestigium apparet, immo opusculum continenter scriptum, vel scholia varia recte quis dixerit. Fol. 31. b. haec leguntur.

> ἔξεστιν αἰνεῖσθαι Διονύσιος, ὃς τάδ' ἔγραψεν
> ἀνθρώποις ἀρετὴν διεκνίμετος πᾶσαν σοφίαν

si legeris

> ἄνδρασι δεικνύμενος σοφίαν πᾶσαν ἀρετήν τε

versum hexametrum habebis. Similiter fol. 47. legitur τοῦτο δὲ τὸ μέτρον (scil. Iambicum) οὐκ ἔστι Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νεῶν ὠφέλειαν προσεθήκαμεν. Inde liquet haec additamenta Dionysium quidem non habere auctorem, eius tamen opusculum aliquod de metris respicere, veluti scholia, quae illud illustrant et supplent. At cum, teste Porphyrio [17]), plura de prosodia inmior grammaticus, seu Theodosius Τέχνῃ addiderit, quae Dionysio Thraci immerito tribuerunt posteriora saecula, hoc potius apocryphum opus spectasse anonymum credidcrim.

Verum, antequam de universa hac appendice quidpiam statuamus, praestat afferre recensionem paris codicis Laurentiani XVIII. Plutei LV. cuiusmodi officiosa cura cl. Franc. Del-Furia Bibliothecae Praefecti accuratissimam ad me transmisit; descriptio enim a Bandinio vulgata paullo est turbatior. Inscribitur ille *Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ προσῳδιῶν:* Theodosiani textus initium par est au in Calusiano et Taurinensi, cum iisque consentiunt caetera, quae commentarium in Τέχνην exhibent. Capite *περὶ συνδεσμοῦ*, quod postremum est artis Dionysii, illustrato, sequuntur capita *περὶ ποδῶν*, iterumque *περὶ ποδῶν*, *περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου*, *περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου*, *περὶ βαρβαρισμοῦ*, *περὶ σολοικισμοῦ*, *περὶ λέξεως*, cui subnectitur tractatus de dialectis absque titulo, prorsus uti in Calusiano fol. 35. b. sqq., atque desinit hisce verbis *ὡς πρὸς ἀνάλογιαν ἁρμοσθήσεσθαι*. Omnia opusculum unius eiusdemque auctoris continenter scriptum referunt; nulla enim apparet in codice distinctio, qua seu commentarium a tractatu de metris, seu iste ab illo de dialectis secernatur. Post vocem *ἁρμοσθήσεσθαι* sequuntur in codice fol. 19. *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγικοὶ κανόνες περὶ κλίσεως ὀνομάτων.*

Discrepant ergo codices in appendice, quam commentario Theodosii in Dionysium Thracem attexunt; Taurinensis parcior est in additamentis, fusior Calusianus, medius inter utrumque Laurentianus; capitula tamen eodem titulo insignita, quae vel in omnibus, vel in uno et altero codice leguntur, adeo parem eandemque lectionem praeferunt, sibique apprime concinunt, ut certum, ratumque habeam unicum fuisse fundum, a quo Amanuenses maximam appendicis partem desumserint. Eum vero Theodosium praesertim fuisse mihi fit probabile. Adeo enim fama Τέχνης Dionysii percrebuerat, ut illam, veluti supremum scientiae archetypum, suspicerent omnes, atque grammatici tum explanarent, tum amplificarent. Scholiis commentariisque exposuerunt Porphyrius, Diomedes scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius Choeroboscus; interdum et scholia, quae in tractatus excreverant, librarii a commentario excerpebant, atque seorsim descripta vulgabant, sic Porphyrii tractatus de Prosodia fragmentum est commentarii eiusdem auctoris in Dionysium [18]). Additamentorum, quibus scholiastae textum amplificarunt, exempla suppeditant codex Taurinensis, Calusianus, Laurentianus, Iohannaeus Fabricii [19]), Venetus D. Marci [20]). Verbo dicam, grammatici, cum Dionysianam Τέχνην veluti textum, quem sequerentur, sibi proposuissent, in eius expositione vel ingenio suo indulgentes digredicbantur, atque hoc potius disciplinae caput prae aliis illustrantes, peculiares tractatus arrepta scholiorum occasione conscribebant; vel rati artem aliqua sui parte mancam esse, per additamenta eam supplere satagebant. Quae cum ita sint, mirum non est Theodosium, cui maxime arridebat prosodia, ut illam Herodiani breviaret, atque huic disciplinae primum in grammatica locum tribueret, ciusque compendiosam expositionem commentario suo, uti superius animadvertimus, praemitteret, mirum inquam, non est brevissimo itidem de pedibus et metris tractatu artem Dionysii locupletasse; saltem eiusmodi additamentum neque a grammaticorum more, neque ab ingenio Theodosii abhorret. Iste vero semel ac aliqua appendicis loco commentario suo assuere coepit, amanuenses librorum a se descriptorum praestantiae prospicientes coeperunt etiam seu ex ceteris Theodosii operibus, seu ex aliis auctoribus corradere quidquid cum appendicis natura facere videretur, eamque novis additamentis infarcire. Hinc in solis capitibus *περὶ βαρβαρισμοῦ*, *περὶ σολοικισμοῦ*, et *περὶ λέξεως* repraesentandis consentiunt codices, quos vidi, Taurinensis, Calusianus, et Laurentianus; capitula de pedibus, de metro iambico et heroico, nec non tractatum de dialectis solus Laurentianus et Calusianus exhibet; hinc Calusianus variis discretisque capitibus de uno eodemque disciplinae capite agens, puta de metro heroico fol. 3o. b, 33. 38. b, 44. et de anacreontico fol. 34. b, 45. b, 47. non unieum librum et auctorem secutus videtur, sed ex pluribus varia citra ordinem consarcinasse. Quamobrem, cum bonam appendicis partem Theodosio acceptam esse referendam existimo, tum quae demum illa sit ab omni interpolatione immunis certo designare nec audeo, nec possum.

17) Fabricius Biblioth. Graec. tom. VI. p. 319.

18) Villoison Anec. Graeca tom. II. p. 103.

19) Biblioth. Graeca tom. VI. p. 311.

20) Villoison cit. loc. p. 101.

Digitized by Google

Sane, nisi codicibus fidem abneges, Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis scripsit Theodosius, atque asservantur in bibliotheca Vindobonensi [21]). Quae Ducange in Glossario M. et I. graecitatis ex anonymi Musto de metris laudavit ad vocem *Κουκουβίλλιον* tom. I. pag. 727. paria iisdemque verbis expressa leguntur in Calusiano fol. 34. b, et 45. b, ubi de metro anacreontico praecepta tradit [22]).

Monueram superius codicem Calusianum fol. 35. capiti *περὶ λέξεως* tractatum de dialectis attexere; huic geminum esse Laurentianum me docuit Cl. Fr. Del-Furia. Perlegens vero facile vidi seu caput *περὶ λέξεως*, seu ipsum de dialectis opusculum iisdem contineri verbis, quibus etiam Grammaticus Leidensis a Koënio vulgatus [23]), et per caput opusculo proxime praecedens in eodem Leidensi codice [24]). At cum Koënius ad fidem unius libri, qui solus adhuc innotuerat, Grammaticum Leidensem ediderit, operae pretium me facturum existimavi, si variantes lectiones ex utroque codice Calusiano et Laurentiano [25]) enotarem. Utor autem editione Gregorii Corinthii a Schaefero, Bastio, Boissonadio curata, atque Lipsiae anno 1811 edita.

Pag. 627. lin. 1. *αἰολὶς καὶ κοινή*. Uterque.
— lin. 5. *ὑπὸ ἀτθίδος*. Laur.
— lin. 9. *αἰολὶς . . . . . παιδὸς* desunt haec in utroque.
— lin. 11. *ἦν πάντες*. Laur. Verbum *χρῆσθαι* saepe in Laurentiano cum accusativo iungitur; de qua sequiorum graecorum constructione vide Schaeferum ad Gregor. Corinthium p. 691.
— lin. 12. Desunt haec in Calusiano, eorumque loco sequentia, leguntur: *Ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, καὶ κοινή. Ὅμηρος, Ἀριστοφάνης, Θεόκριτος, Ἀλκαῖος, Πίνδαρος, διάλεκτοι παλαιαὶ πέντε, καὶ οἱ ταύτας χρησάμενοι.*

Pag. 628. *Περὶ διαλέκτων* Laur. pro edita inscrpt. *Περὶ ἰάδος*.
— lin. 3. *ἐστιν αὐτοῖς* Laur.
— lin. 5. *διωρεῖ, λαμβάνει* Laur.; Calusianus emendationem Koënii *διαρρεῖν λαμβάνειν* confirmat.
— lin. 7. *λέξεων ὑφεξαιρεῖν* Cal. – *λέξεων τὸν* (sic) *ὑφεξαιρεῖν* Laur.
— lin. 8. *σὺν ἀντὶ τοῦ ἢ τὸ ᾱ*. Uterque.
— lin. 12. *ποιέων λέγουσι*. Uterque; saepe *ὅταν* in Laurentiano cum indicativo construitur, parcius in Calusiano; quod semel monuisse sufficiat.

Pag. 629. lin. 2. *ἐπ' ὀρῖν . . . . ἐφ' ὁρῖν*. Ambo.
— lin. 3. *τὸ ὑπεξαιρεῖσθαι*. Uterque. Subintellige *ἰδιόν ἐστι*: quae verba totidem litteris fortasse expressa erant in praecedenti articulo libri, qui huiusce compendii fundus fuit.
— lin. 4. verba *καὶ ὀνίεσθαι* desunt in utroque.
— lin. 6. *δὲ αὐτοῖς* Laur.

Pag. 630. lin. 1. *ἦν κέκρητται* Laur.
— lin. 6. *τὸ ξ λαμβάνειν* Calus.
— lin. 7. *ἁπαλοιφαῖς* Laur. – Calus. *συναλοιφαῖς* cum Koënio.
— lin. 8. *οὐμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον*. Uterque.
— lin. 9. *φρούμιον*. Uterque.

---

21) Nessel catal. codd. par. IV, cod. CCXVI. no. 1.

22) Vocem *κουκούλλιον* illustrare sategit Pauw in animad. ad Hephaestionis Enchiridion p. 184. at mendoso textu usus nihil nisi coniecturas proposuit. Ab re non erit emendatiora proferre ex Isaaco Monaco de metris in codice Taurinensi C. I. 25. qui fol. 18. haec habet. *Τὸ Ἀνακρεόντειον μέτρον . . . . διαιρεῖται εἰς β, τινὲς τὰ παλαιοὶ φασὶ σίκους, καὶ τὸ σουσούλιον. καὶ οἱ μὲν εἴδεσι ἐκδίδονται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀνάπαιστον, ἐν δὲ τῇ β καὶ γ ἴαμβον, καὶ μιᾶν πυρριχὴν συλλαβὴν ἐπιφέρον, εἴτε μακρὰν εἴτε βραχεῖαν. μακρὰν μὲν, οἷον – ἀπὸ μουσικῶν μελάθρων – βραχεῖαν δέ, οἷον – ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ δεῖφορ –. Τὸ δὲ τοιοῦτο σουσούλιον τρίμετρον ἔσει κατὰ διποδίαν, καὶ δέχεται ἐν μὲν ταῖς πυρριχαῖς χώραις πυρρίχιον, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις σπονδεῖον, πλὴν τῆς τελευταίας. διὸ ταύτῃ μὴ ἐπιδέχεται μὲν καὶ σπονδεῖον, ἐπιδέχεται δὲ καὶ τροχαῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. παρέδειγμα τοῦ πρώτου – ἀρτίζε σύστεφάνων ἄνθεα δρέπας – τοῦ δὲ ἑτέρου – ζαγαμίου μεγάλου πάγαλόνε πούρ – δεῖ δὲ οὕτω μὴν τοὺς οἴκους ἐκτίθεσθαι, θοὶ δὲ χρῆσθαι τοῖς σουσουλίοις τοῖς καὶ ἀπαλαμίνοις.* Iam omnis hinc patent. Fusiora et clariora haec sunt, quam illa Elisei Monachi *de metris* edita a Franc. Del-Furia in appendice ad Draconem Stratonicensem. Lipsiae, Weigel. 1814. 8. p. 80. Lege etiam Draconem ibid. p. 167.

23) In appendice ad Gregorium Corinthium de Dialectis pag. 627. edit. Lips. ann. 1811.

24) Ibid. nota 1.).

25) Huiusce varietates summa diligentia et fide collectas debeo viro doctissimo, atque ad omne humanitatis genus facili Fr. Del-Furia.

Digitized by Google

C. I. 25. fol. 57. ubi auctor demonstraturus literam ῡ vocalibus accensendam esse, inquit: *ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου δείκνυται τὸ ῡ φωνῆεν, οἱ προχειδίνται ἐλεύθασι τὸ ῡ, φωνήεντος ὑπερκειμένου. ἴωδεν ἐνάδεν καὶ γὸς αὐσὸς. συμφώνου δὲ ὑπερκειμένου οὐδέποτε τὸ ῡ τιθέασιν Αἰολεῖς. τὸ γὸρ νοῦσος καὶ ὀλύμπος ποιητικὰ εἴδη, καὶ οὐκ Αἰολικά. τοῦ δὲ ῡ ὑπερκειμένου πολλάκις προχειδίασι τὸ ῡ οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὐρητος ἀρητος. φωνῆεν οὖν δοκεῖ τὸ ῡ.*

Τὸ ῆ εἰς τὴν ει διῤθογγον τρέπουσιν οἱ Αἰολεῖς. ἄρωες λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἥρωες. Lege grammaticos laudatos a Maittairio de Dialectis p. 216. ed. Sturz.

Τὰς τῶν εἰς ευς ληγόντων ὀνομάτων γενικὰς διὰ τοῦ ιο προφέρουσι, βασίλιος λέγοντες ἀντὶ τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀχίλλιος ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὅθεν καὶ τὸ Ζεὺς διὸς κλίνουσι κατὰ τὴν αἰτίαν ἀκολουθοῦσαν, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. Etymologicon M. p. 189. lin. 29. Aeolibus assignat genitivum *βασίλιος, Ἀχίλλιος.* Urbanus pag. 88. Boeoticam esse formam *Ὀδύσσιος* contendit; huic concinit Theodosius Alexandrinus ineditus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 47. verso inquiens: *βασιλέως, καὶ παρὰ Βοιωτοῖς βασιλίος διὰ τοῦ ι καὶ ὀ, ὡς τὸ Ζεὺς διός,* et iterum fol. 48. *οὐδὲ τοιγὶς φαμὲν Βοιωτικῶς, ὡς Ἀχίλλος, εἰ καὶ οὕτω οὐκ εὑρίσκεται ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε ποιοῦσι τοῦτο ἡνίκα οἱ Ἀττικοὶ εἰς ως, καὶ Ἴωνες εἰς ῳς.*

Ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ῥῆμάτων (lege *τῶν ῥημάτων μὴ ἐχόντων*) *τὴν μετοχὴν εἰς ᾱ λήγουσαν μετ' ὀξείας, ἰσοσύλλαβον ποιοῦσι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ, οἷον ἰμάθομεν ἐμάθοσαν, εἰδομεν εἰδοσαν. ὅθεν τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ εἰρημένον — εἰδοσαν πάντα τὰ πέρατα τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ — Ἀλολικὸν ἰδίωμά ἐστιν.* Boeotia hanc formam tribuit Etymologus pag. 282. lin. 35. Chalcidensibus assignat Maximus Planudes ineditus in Dialogo de Grammatica in codice Taurinensi B. I. 25. fol. 21. lege Maittairio de Dialectis pag. 299. ed. Sturz.

Ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ὁρατικὰ λαμβάνει. Ἕτερος ἔλεγον ἀντὶ τοῦ ἑτέρα. Similia Ionibus adiudicat Phavorinus ad v. *Ἕτερος*; lege Bastium ad Gregorium pag. 425. sq.

Τὸ τίπτε τύπτεσκε λέγουσι, καὶ τὸ βόα βόασκε, καὶ τὸ εἰστήκειν εἰστήκεα, καὶ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεα. τὰ δὲ πληθυντικὰ εἰστηκέμεν, καὶ ἐτετυφέμεν, καὶ εἰστήκεσαν, καὶ ἐτετύφεσαν. Ionibus tribuitur epenthesis literarum σκ ab Etymologo pag. 624. lin. 31. et Maittairio de Dialectis pag. 163. nec non terminatio *εα* plusquam perfecti lege Etymologum 386. 15. et Maittaire pag. 164.

Τὸ δύτασαι, καὶ ἐπίστασαι κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ σ ἐκφέρουσι δύναι, καὶ ἐπίσταται, κατὰ δὲ συναίρεσιν τῶν δύο αα δύη καὶ ἐπίστη, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι. Formas *δύνῃ, ἐπίστῃ* Atticorum esse tradunt omnes. At Theocritus X. 2. *δύνῃ* habet. Purior tamen Atticismus ῃ secundae passivorum personae in ᾳ mutat, quod in solis modi indicativi temporibus obtinere monuit Hermannus in praef. ad Euripidis Hecubam pag. XXVI Hanc terminationem saepe revocavit Brunckius in Aristophane, et Sophocle; equidem in Platonis Phaedro fub initio scripserim cum codice Taurinensi C. V. 23. *πεύσει, εἰ σοι σχολὴ* pro edito *πεύσῃ*, atque in Luciani Dialogo mortuorum X. tom. II. pag. 160. ed. Bipont. *καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει* converterem *armis haud indigebis* pro eo quod est in versione vulgata *nihilque armis opus erit.*

De Dialecto Attica omnia sunt ex editis libris perspecta. Nisi quod moneam codices Corinthii pag. 172. et grammaticum Mannianum pag. 644. emendari a Barocciano inquiente: *Τοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ λέγειν ἐπὶ τρίτων προσώπων τῶν ῥημάτων τοῦ προστακτικοῦ λεγέσθων καὶ τοιείσθων ἀντὶ λεγάσθωσαν καὶ τοιεῖσθωσαν.*

Quae cum ita sint, tantumque Baroccianus abacedat a Calusiano, et Laurentiano codice, iure videor affirmare perperam illum Theodosii nomen in fronte praeferre; hoc vero a caeteris librariorum seu fraudibus, seu incuriis non abhorret. Primo enim vidimus amanuenses in alteram Theodosiani tractatus partem ita esse grassatos, ut alia Taurinensis omitteret, alia a Calusiano et Laurentiano seu exscriberentur seu inter genuina Theodosii capitula inserarentur, alia vero Leidensis codex ab universo opere excerperet veluti peculiarem tractatum. Tum norunt philologi codicibus evolvendis assueti eam fuisse doctorum grammaticorum fortunam, *ut vix quidquam de scriptis eorum ad nos perduraverit, nisi quod discipulorum ac tironum manibus quotidie tereretur*[26]; equidem adderem, nisi quae grammaticorum sequioris aetatis grammaticam praelegentium ingenium, aut excerpta suis in libris servavit, aut propriis contaminavit accessionibus, scholiis, interpolationibus, aliisve id genus. Apposite Hermannus in praefatione ad Draconem Stratonicensem[27]: *dolendum est autem omnino, quod ex his, quae a veterrimis doctissimisque grammaticis scripta sunt, perpauca integra, et ab alienis accessionibus vacua ad nos pervenerunt.* Quare Theodosii Isagogicos Canones de nominum declinatione expositos habes ἀπὸ φωνῆς Georgii Diaconi et oecumenici Magistri in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 45.; Georgius Choeroboscus in Theodosii

26) Haec de Thryphonis grammatici Opusculis scribebat Anonymus in *Museo critico*, or *Cambridge classical Researches* n. 1. May 1813. p. 32.

27) Draconis Stratonicensis liber de Metris Poeticis etc. Lipsiae. Weigel. 1812. p. XIX.

Digitized by Google

Canones verborum scholia conscripsit, quae eodem in codice fol. 52. asservantur; Theodorus Prodromus brevi enarratione marginali Theodosii Erotemata illustravit, ut plane dicas Theodosium eandem, quam caeteri grammatici, fortunam esse passum. Dolendum hoc institutum multa ex variis corradendi, nulloque habito discrimine consarcinandi mansit vel ad saeculum, quo bonae literae in Italia excitabantur, praefuitque collectaneis Adonidos Hortorum, Etymologici Magni, Grammaticae Lascaris, Lexici Phavorini, aliorumque, quibus in libris multa antiqua, nullo commemorato auctore, recentioribus miscentur. Verum quaecumque demum sors postremae Theodosii parti, quae circa metra versatur, obtigerit, videor hucusque demonstrasse Erotemata et Opusculum de Prosodia diversis nominibus eundem tractatum complecti, cuius prima pars Τέχνην Dionysii tum illustrat, tum emendat; sub Grammatici Leidensis nomine Theodosium latere, quem nonnullis in locis emaculasse iure mihi blandior; codicem Baroccianum perperam Theodosio inscribi, aliqua tamen monita digna, quae adnotentur, continere. Haec vero commentari potissimum proposueram.

Digitized by Google

INDEX VERBORVM

DE QVIBVS EXPONITVR IN ORIONIS ETYMOLOGICO.

A.

ἀ ἐπιτατικὸν p. 5, 16. 6. 11. et 19. 7. 5. 12, 9. 13. 30. 29. 30. et 31. 22, 16. 23. 7. 27, 16. 30, 3. 11. et 12. 119. 14.

ἀ σημαίνει καὶ τὸ κακὸν 70, 15.

ἀ πλεονάζει 15, 21. 28. 29. 75. 23. 146, 17.

Ἀ δίπτωτον p. 2. Vid. not. 16.

ἄβαξ 18, 18.

ἀβλώμενοι 14, 21.

ἀβλωχρὸν 7. 5.

ἄβροι 5, 11.

ἀβροσύξαι 19. 28.

ἀβροσύξομεν 15, 9.

ἄβρωτος 37, 12. Vid. not. 100.

ἀγαθίζω 165, 20.

ἀγαθὸν 1, 2. 175. 6.

ἀγαθὸς 29, 1.

ἀγαθοστατος 1. 3.

ἀγαθώτερος 1. 2. 29. 8.

ἀγαλλόμαι 175. 8.

ἄγαμαι 29. 2.

ἄγαν, ἐπιτατικὸν μέριον 1. 4.

ἀγανὸς 3. 8. 14. 1. 30. 9.

ἄγαμαι 3. 2. Vid. not. 14.

ἀγγεῖλαι 31. 9.

ἄγγειον 19. 12.

ἄγγελος 175. 10.

ἄγγοι 14, 17.

ἀγέρωχος 5, 16. 175. 19.

ἄγη 11. 13. 14. 2.

ἄγηη 19. 13.

ἀγηοιόη 170. 18.

ἄγιος 29. 27.

ἀγιώτ 17. 8.

ἀγλαὸς 173. 8.

ἀγνεία 175. 28.

ἀγνεῖα 176. 1.

ἀγνεῶν 25. 29.

ἄγορα 27. 5.

ἀγοστὸς 17. 6.

ἀγρεῖν 40. 20. et 22.

ἀγειοίτης 30. 7.

ἀγρωστὴς p. 30. not. 18.

ἀγρὸς 14, 19. 176, 11.

ἀγρωτικὸν 18. 30.

ἀγυιὰ 22. 17.

ἀγύρτην 100. 7.

ἄγυρις 27. 4.

ἄγυιον 15. 5.

ἀγχοῦ 143. 30.

ἄγω 22. 17.

ἀγὼ 29. 1.

ἀγωγίμοι 80. 11.

ἀγωνίαν 176. 1.

ἀδάματος 42. 23.

ἄδειν 23. 1.

ἀδελφιοὺς 67. 5.

ἀδέκατος 21. 30.

ἄδην 25. 30.

Ἄδης 30. 26.

ἀδολεσχεῖν 23. 1.

ἀδρὸς 36. 16.

ἀειδήλιον 23. 5.

ἀείδω 30. 3.

ἀειπάλοτε 29. 17.

ἀεὶν 19. 8. Conf. ἄω.

ἀεὶν 19. 17.

ἀελλὰ 5. 13. 73. 22.

ἀελλὴς 29. 22.

ἀέλιον 28. 9.

ἀέρ 13. 24.

ἀέρηι 8. 5.

ἀέρηϊ 13. 21.

ἄέρια 27. 8.

ἄέρ 27. 11.

ἀέρων 38. 1. 176. 16.

ἄεσα 5. 14.

ἀέρ 19. 7. 176. 15.

ἀέρηϊ 19. 17.

ἀέρίζειν 9. 8.

ἀέρίφατον 8. 11.

ἀέρηϊς λογικὴ 9. 18.

ἀέρων 16. 21. 89. 5. 174. 1. Vid. ibi not. 7.

ἀέρόων 28. 19.

ἀέρόος 22. 31.

ἀέα 27. 9.

ἀέγαιος 17. 14.

ἀέγαλὸς 6. 8. 174. 12.

ἀέγὶς 5. 5.

Ἀέγυεῖος 24. 14.

ἀέγλη 20. 23. 68. 4.

ἀέγωνὶς 186. 21.

ἀέδνὶς 21. 7.

ἀέδοὶα 15. 22.

ἀέμαι 16. 7. 155. 1. et 5.

ἀέμαιαι 8. 19.

ἀέμὶλος 12. 17.

ἀέμων 12. 18. 48. 17.

ἀένὸς 36. 14.

ἀένος 15. 11. Vid. not. 53.

ἀένοῦσθαι 8. 7.

ἀέξ 24. 1.

ἀέόλλω 88. 16.

ἀέπὸς ἄέόθρα 9. 5.

ἀέπὸς 5. 22. 176. 21. 176. 19.

ἀέπόλος 8. 22. 175. 20. 176. 19.

ἀέτος 9. 5. et 7.

ἀέχὺς 9. 9.

ἀέρα 18. 1. 185. 16.

ἀέρων 19. 10. 21. 18.

ἀέρὼν 185. 14.

ἀέρα 8. 26. 68. 19.

ἀέσιλος 21. 12.

ἀέρα 5. 19.

ἀέσσερα 14. 8.

ἀέσσερον 174. 13.

ἀέσσιλαρέτα 24. 9.

ἀέσσυνθα 176. 16.

ἀέσσος 24. 12.

ἀέτιμασὶς 21. 14.

ἀέστεγὶς 13. 4.

ἀέστεγον 175. 8.

ἀέύστερα 13. 16.

ἀέτων 3. 15.

ἀέχὴ 151. 21.

ἀέχὴν 8. 3. 11. 13. 24. 9. 69. 15.

ἀέυδνοὶ 8. 12.

ἀέχὴ 14. 25. 29. 12. 32. 24.

ἀέχηγέτης 17. 11. vbi vid. not. 72.

ἀέωλοσὶλα 19. 31.

ἀέωλοσέτος 21. 24. 185. 17.

ἀέώνη 22. 24.

ἀέωτ, 12. 3.

ἀέωρομὶς 21. 8. Vid. not. 27.

ἀέωρτος 26. 8.

ἀέρόμων 28. 27.

ἀέρωρτὶ 31. 8.

ἀέρρα 122. 6.

ἀέρρὶξ 18. 8.

ἀέρὶξ 15. 6.

ἀέρτων 175. 22.

ἀέρρὸ 23. 22.

ἀέτὴ 10. 9. 175. 31.

ἀέτὶς 22. 28.

ἄέτωρ 32. 6.

ἀέκὼ 22. 30. 26. 22.

ἀέκωκὴ 22. 10.

αἱ πλειοσάζει 21. 23. 24. 10. 25. 3. 43. 12. 49. 9. 62. 16. 21. 26. 30. 63. 5. 80. 2. 88. 10. 153. 12. et 20. 149. 16. 27. 28. 154. 5.

ἄλα 19. 26.

ἀλάσσω 10. 5.

ἀλαλίζειν 23. 21.

ἀλαλὴ 6. 10.

ἀλαλητὲ 6. 19.

ἀλάλυω 27. 28.

ἀλαὸς 21. 16. 105. 26. Vid. not. 83.

ἀλαστοὺς 151. 14.

ἀλβάλνων 7. 11. 8. 11.

ἀλέα 67. 8.

ἀλεὶς 65. 3.

ἄλεκτον 8. 21. 23. 11.

ἀλέκτωρ 22. 18.

ἄλες 144. 4.

ἀλὴ 6. 13.

ἀληθὴς 23. 13.

ἀληθὲω 149. 10.

ἄληται 65. 2.

ἀλήτης 70. 10.

ἀλήτωρ 7. 11.

ἀλίαστος 26. 11.

ἀλίβας 27. 12. 30. 14. 195. 15. 190. 7.

ἀλιμυρρήτων 106. not. 86.

ἀλινόμενον 26. 14.

ἄλιον 7. 16. 70. 9. 71. 2.

ἄλις 27. 1.

ἀλιτήμων 32. 9.

ἀλιτὴρ 32. 11.

ἀλιτήριος 32. 3.

ἀλίτης 32. 10.

ἄλκιμος 18. 4.

ἀλλάττω 18. 4.

ἀλμερὸς 147. 14. 153. 6.

ἄλογον 175. 13.

ἀλὸς 174. 12.

ἄλσεα 10. 7.

ἄλσος 10. 8.

ἀλσὺν 6. 15. 176. 4.

ἀλυκαζὲιν 6. 13.

ἄλυς ἐν ἄλοιμι 64. 34. 65. 4. 69. 22. 70. 10. 149. 10.

ἀλὼν 10. 7.

ἀλώνια 13. 15.

ἄμαθος 13. 3.

ἀμαλδύνει 15. 16. 24. 22.

Ἀμαλθεια αἰξ 3. 5.

ἀμὰν 175. 29.

ἀμαξα 20. 29. 50. 4.

ἀμάρα vid. p. 4. not. 20. et 13. 22.

ἀμαρύσσων 175. 13.

ἀμαυρόωσιν 23. 14.

ἀμαυρὸν 10. 12.

ἀμβλὺς 14. 9.

ἀμβροσία 19. 11. 30. 26.

ἀμβρωτὸν 22. 12.

ἀμείνων 18. 12.

ἀμεινονος 28. 26.

ἀμὲῖβω 13. 16. 20. 8.

Digitized by Google

ἄμη 9, 11. Conf. p. 4. not. 20.
ἀμῆσαι 9, 12.
ἀμοιβ 19.
ἄμυνον p. 20 not. 14.
ἀμυλος 10, 18. 30, 16. 176, 2.
ἀμύσσαλα 30, 21.
ἀμυδὸς 11, 18. 31, 10. 79, 4.
ἀμύμων 28, 12a.
ἀμυνω 25, 3.
ἀμυστις 8, 23.
ἀμυχη 30, 22. vbi vid. not. 24.
ἀμφιβρότεον 175, 2.
ἀμφιγυήεντες 25, 13.
ἀμφικύπελλον 81, 18.
ἀμφίλεκη 7, 22.
ἀμφιλαφτέην 3, 3.
ἀμφιτάτην 18, 9.
ἀμφιφορεὺς 31, 12a.
ἄμωτον 20, 29.
ἄν cum Indicativo 7, 12a.
ἀνα 179, 4.
ἀναβίβασκε 178, 1.
ἀναβῆναι 186, 30.
ἀνάγκη 14, 16.
ἀναγνωσεις 174, 4.
ἀναγωγὴ 174, 5.
ἀναθήκαμι p. 26. not. 71.
ἀνάθημα 62, 21.
ἀναιρεῖν et ἀναίρεσις pro στερεῖν et στέρησις 7, 7. et 9.
ἀναίσθητον 144, 8.
ἀναλογία 31, 1.
ἀνακ 16, 12.
ἀναπηρὸν 81, 5.
ἀνάπτεται 31, 6.
ἀναπτος 26, 1.
ἀναστασις 174, 5.
ἀνασσὸς 20, 4.
ἀναιρος 3, 2.
ἀνδρῶν 15, 20a.
ἀνεὶην 25, 27.
ἄνεμοι 12, 22. 176, 8. et 12a.
ἀνεξικακία 175, 5.
ἀνεψιὸς 28, 22.
ἀνευε 19, 33.
ἀνὴβων 178, 23.
ἀνήκεστος 26, 21. 175, 8. not. 20.
ἀνηρ 16, 18.
ἀνθρώπων 16, 20.
ἀνθῶν Genitivus pluralis 191, 19.
ἄνθος 3, 4.
ἀνθρωπος 16, 11. 174, 2.
ἀνία 18, 6.
ἀνωγα 88, 33.
ἀνιαδὸς 129, 29.
ἀντίβιον 7, 19.
ἀντιβολέσαι 7, 21.
ἀντίθεσις ωμαιτο 155, 19.
ἀντίον 27, 23.
ἀντιχρυς 13, 20.
ἀντω 150, 1.
ἄντω, τὸ ἀντὸν 16, 18. 150, 1.
τὸ αὐξω 168, 18.
ἄξευ 6, 8.
ἀοιδιμοι 24, 6.
ἄορ 169 4.
ἀορτ 17, 25. Conf. ibidem not, 79.
ἀπαρτηῆνον 25, 24.
ἀπαυσε 29, 20.
ἀπ' ἀντιον 8, 7.
ἀπειρίσια 3, 1.
ἀπηλεγέως 13, 1.
ἀπηνέσσιν 26, 27.
ἄπιστ 11, 10. 113, 35.
ἀπὸ 25, 4. ἀπὸ τοῦ τὴν 10, 1.
ἀποβρίξας 10, 1.
ἀποβρυχὰν 21, 4.
ἀποθανὼν 22, 24.
ἀποκτείνω 62, 18.
ἀπροσήμαντα 28, 3.
ἀπούρας 4, 16.
ἀπορρέῖν 22, 5.
ἀπορροὴ 23, 7. et 9.
ἀπουάλιος 11, 1.
ἀπτὴν 22, 26.
ἀρὰ 11, 6. 19, 6.
ἀραρότων 11, 23.
ἀραὶ 176, 3.
ἀραιὸν 9, 1.
ἀρβύλαι 14, 7.
ἀρητὸς 17, 11.
ἀρηρὸν 175, 27.
ἀρητὴρ 8, 29.
ἀρὴν 20, 21. 185, 22.
ἀρκὶ 18, 14.
ἄρμενον τεὸν θυμὸν 73, 28.
ἀροτὴ 1, 7. 173, 6. 185, 25.
ἀρπὴν 97, 18.
ἀρτήματος 178, 22. not. 80.
ἀρὴν 13, 1. not. 58.
ἄρτεμις 60, 1.
Ἄρτ 19, 6. 61, 28.
ἀρτ ἐπίταλον ἠχλυὸν 96, 4.
ἀρτιέπειαι 24, 18.
ἀρτιέπειος
ἀρτιφρὼν 26, 19.
ἀρτιτρεφὴς 28, 18.
ἄρτιτον 44, 15.
ἄρτοτος 25, 17.
ἄρτος 176, 6.
ἄρτ 22, 1.
ἀρμιλὶα 21, 10.
ἀρμόδιος 186, 17.
ἄρνειόθαι 8, 27. 175, 26.
ἀρνεσθαι 4, 7.
ἀρότης et ἀροτὴρ 82, 11.
ἄρότηρ 5, 8. 175, 15. 190, 26.
ἀσπὶξ 161, 28.
ἄστη 29, 3.
ἀστὴρ 28, 17.
ἄσφαλὲς 14, 4.
ἀσφοδελὸς 131, 22.
ἀσφοδελὸν 185, 5.
ἀσφυστοι 21, 29. 176, 22.
ἀστρὶη 17, 3.
ἀστυσκάπτου 175, 4.
ἄστοτ 21, 18.
ἄρτερος 121, 19.
ἄσχυν 175, 3.
ἀφὼ, τὸ ἀφῶζεν 26, 19. 122, 3. et 5. τὸ σίγμας 159, 22.
τὸ ἀφαρτοῦ 190, 28.
ἀφὼς 6, 6.
ἄφως 6, 4.
ἀσὶμυθὸν 10, 16.
ἄφη 10, 16.
ἀφθίτοισιν 174, 8.
ἀφθονὶῆ 176, 23.
ἀφθῶν 26, 18.
ἀφυλὶη 9, 14. 20, 15.
ἀφυσσθὸς 6, 22.
ἄφυτοι 174, 6.
Ἀφυλὶηκος 9, 15. 15, 8. 30, 12.
ἄφυὸς 6, 21.
ἀφυδέσθαι 29, 22.
ἀφυσσοις 27, 14.
ἀφυστοτὸς 13, 29.
ἀφυὶς 29, 11.
ἄφυος 99 9.
ἄφυρα 150, 18.
ἀφτερφὴ 13, 21. 17, 23. 146, 17.
ἀφτὴρ 176, 14.
ἀφτεργάλες 16, 1.
ἀφτεραὴ 176, 17.
ἄφτων 15, 18.
ἀφυγχων 163, 10.
ἀφυτοτὶα 28, 9.
ἀφυγχὰν 13, 6.
ἀφφεργον 12, 8.
ἀφφηνορ 145, 3.
ἀφφὸλιος et ἀφφεὸλιος 2, 4. et 5.
ἀφφὸλιων 7, 27. 20, 34.
ἄφω Futurum 21, 11.
ἀφωτὶα 174, 9.
ἄφυτοτ 20, 17.
ἀφὸλεττων 154, 6.
ἀφυβὶα 174, 11.
ἀφαφτηρὸς 4, 24.
ἀφυφὴ 18, 16.
ἀφυγάτος 178, 25.
ἄφη 6, 3. not. 58.
Ἄχιλλεὺ 19, 30.
ἀφυακτος 17, 17.
ἀφυὶς 5 1.
Ἀφυστ 30, 5.
ἀφυστὶς 5, 1.
Ἄφυτιν 29, 28.
ἀφὺζεσθαι 11, 17.
ἀφυγθὶὶς 7, 29.
ἀφὴ 20, 29.
ἀφὴ 11, 8.
ἀφὴν 20, 25.
ἀφλὲς 13, 19. 44, 4.
ἀβον 11, 5.
ἀβοτ 2, 9. 185, 30.
ἀβων 11, 13.
ἀβωον 19, 24.
ἀβὰνα 13, 19.
ἀνεμὴ 30, 23.
ἀνεμο Doricum 137, 16.
ἀνὴρ 17, 1.
νῦν Aeolice pro νῦ 16, 24 not.
τὸ ναῖω 19, 7. 52, 8. 85, 22. τὸ γωνὶὰ 69, 3.
ἀαωτος 154, 3.
ναυω et ἀναυ 12, 14. et 15. 30, 1.
ἀφὸτητον 12, 14.
ἀφυνὸς 2, 6.
ἀφυνὸς 2, 1.
ἀφυλοσπὶς 11, 12.
ἀφυνὶὸς 2, 8.
ἀφὼν 17, 19. 25, 18.
ἀφροφὶὶν 19, 29.
ἀφροὶ 21, 12.
ἀφυγεγὸν 13, 11.
ἀφυγεγὸς 15, 1.
ἀφυεων 15, 1. 149, 2.
Ἀχαιὸ 18, 22. 185, 32.
Ἀχαιμενὶδαι 157, 30.
ἀχανὶς 20, 31.
ἀχανὶς 15, 5.
ἀχερὸς 20, 6.
ἀχτεδὰς 80, 13. Conf. ἀχτ.
ἀχλὺς 11, 8. 19, 15. 176, 7. 186, 9.
ἄχτη 7, 12. 23, 12.
ἄχνυμαι 25, 30.
ἄχος 4, 5. 175, 10. 186, 19.
ἀχραντος 23, 7. 154, 4.
ἀχυὶον 22, 3.
ἀχυμὶαι 7, 16.
ἄχω 20, 34. 25, 30.
ἄψομ 8, 17.
ἀω 158, 9. τὸ πνὶω 6, 13. 15, 20. 23. not. 11. 26, 18. 67, 19. 73, 22. 131, 13. τὸ βλάπτω 6, 5.

B.

β πλεονάζει 14, 11. et 22. 55, 2. 6, 8. 10. 58, 11. et 15. 90, 13. 140, 17. et 18. 143, 6. et 7.
βάδὲ 37, 4.
βάδια 58, 11.
βάζειν 37, 1. 160, 28.
βάζ 27, 18. 38, 5.
βάζω 38, 11. Vid. not. 6.
βάθι 36, 5.
βάθρον 37, 7.
βαῖν 177, 1.
βαῖνω 156, 20.
βαιὸς 15, et 2.
βάκτρ 33, 14.
βαμβαίνω 56, 18.
βανωσσι 33, 8.
βάξις 37, 3.
βάπτεσθαι 176, 3a.
βάπτω 33, 17.
βασάνη 31, 8.
βασαρίδες 31, 7.
βάσις p. 82. not. 81.
βάσσαρος 33, 11. 159, 8.
βασσαρίδες 31, 7.
βάτραχοι 31, 33.
βάττος 30, 14. 90, 12.
βάλλειν p. 82. not. 80.
βάλλα 30, 33.
βέλος 103, 16. 115, 24.
βέλτερος 86, 9.
βέλτιστος et βελτίων 36, 11. et 12.
βένδυς 127, 12. 189, 15.
βερενίκη 58, 5.
βηλὸς 33, 8. 164, 29.
βηταμὼν 22, 19.
βία 33, 6.
βίβλος 176, 26.
βιενὶν 54, 25.
βιὸς 31, 1.
βίος 31, 10. 176, 24. παρὰ τὸν βίον 169, 29. ubi vid. not. 78.
βλαξ 33, 19.
βλάπτω 35, 21.
βλαστὸς 35, 5.
βλαστὺν 35, 24.
βλωμαίνων 31, 12.
βλίτυρα 33, 15.
βλὸχὺν 156, 30.
βλὸχος 156, 29.
βλεχρὺς 6, 7. 156, 6.
βλω 156, 29.
βλωθρὸς 35, 15.
βλωμὸς 35, 19.
βλωμὸν 35, 6. 37, 10.
βλωρ 86, 6. 135, 16.
βοδὸνεια 36, 13.
Βοιωτία 31, 5.
βοὶρὶος 32, 13. 37, 16.

Digitized by Google

βάλος 177, 6.
βαμβυλιὸς 186, 21.
βαρὰ 37, 4.
βαρβίων 177, 7.
βαρέως 32, 1.
βαρὺς 37, 15.
βαρύβρις 177, 3.
βασις 87, 13. Vid. not. 18. 88, 10.
βάστεγνος 34, 11.
βατάνη 176, 31.
βατὴρ 37, 15.
βάτος 22, 7.
βοὺ ἐπιτατικὸν μόριον 33, 25. et 24.
βοεῖον 32, 22.
βουγάϊος 33, 22.
βουκόλος 32, 5.
βουλὴ 38, p. 39.
βούλιμος 33, 24.
βουνὸς 177, 2.
βουπαις 33, 24.
βοῦς 177, 5.
βραβεύειν 32, 12.
βραγχὸς 33, 10. 37, 16.
βρασὺς 34, 22.
βρόσιον p. 82. not. 46, 155, 17
βρόμιον 32, 3.
βρονχίονι 34, 17.
βρόγμα 34, 8
βρυθοβόειον 36, 5.
βρυθόνυτα 36, 24.
βρύμνα 36, 8.
βρυτικὸς 22, 19.
βοὶ ἐπιτατικὸν μόριον 118, 3. 121, 17.
βρῖζω p. 100. not. 93.
βρυγχὸς 33, 11. 88, 1.
βρυλλὸν 33, 3. 100, 18.
βρόμιος 33, 4.
βρυστὴ 35, 3. 177, 4.
βρυτὸς 33, 26. 37, 12.
βρότος 33, 7.
βρυχὴ 176, 30.
βρόχος 36, 14.
βρύειν 56, 6.
βρῶ τὸ ἰώδιον 35, 19. et 21. 37, 12.
βρῶμα 37, 12.
βρῶσις 35, 23.
βρωτὸς 37, 12. not. 100.
βρῶσι 38, 17.
βυσσοφυσίειν 33, 4.
βῶ 37, 1. 71. 20. 160, 28.
τὸ τρίτον 35, 13. 37, 12.
τὸ εἶλυον μέγος 67, 22.
βῶλος 35, 13.
βωμὸς 176, 29.
βωρθὸν 177, 7.
βῶς 166, 22.

Γ.

γ πλεονάζει 14, 16. 17. 20. 37, 3. 38, 1. 41, 9. et 11. 42, 13. 18. 20. 43, 5. 63, 6. 80, 10. 85, 7. 87, 18. 90, 2. 98, 3. 128, 8. 143, 8. 156, 21.
γαγγαλίζεσθαι 41, 19.
γάγγαμος 44, 4.
γαγγίον 44, 2.
Γάδειρα 49, 26.
Γαιήοχος 40, 27.
γαῖα 30, 9. 41, 5.
γαίειν 14, 2.
γάλα 39, 17.
γαλαθηνὸς 41, 10.
γαλήνη 41, 1.
γαμβρὸς 29, 9.
γαμετὸς 20, 21. 177, 8.
γαμικὸς τοῦ γαμητὴ 42, 1.
γαμηρὸς 41, 14.
γαμφωνύγης 41, 15.
γανὸς 42, 4.
γαργαρεὼν 83, 4.
γαστὴρ 39, 11. 42, 9.
γαστρὰ 14, 13.
γαυλὸς 44, 1.
γαυρὸς 41, 5. 85, 25.
γαυρόω p. 89. not. 19.
γαυσεῖν 40, 15.
γαῦτων 40, 24.
γάνεων 40, 9.
γάντο 42, 11.
γάντα 40, 6.
γέρανος 41, 5.
γέρας 41, 22.
γέρρα 42, 24.
γέρρον 37, 1.
γὴ 22. 11. 177, 9.
γῆμαι 40, 28. 41, 22.
γηροκομεῖον 177, 11.
γινώσκω 42, 16.
γλανικὸς 40, 3.
γλαυκαινω 40, 22.
γλαυρὸς 42, 27.
γλέφαρ 42, 27.
γλήνη 39, 28.
γλίχεσθαι 40, 19.
γλυκτὸς 32, 11.
γλῶφ 190, 29.
γλῶφαι 38, 1.
γλωφὶν 88, 1.
γναθοὶ 40, 4.
γνάμπτω 40, 4. vbi vid. not. 21.
γνῆσιος 37, 5. 45, 7. 44, 12. 79, 4.
γνοὺ 33, 29.
γνῷ 37, 6.
γνώμη 42, 19.
γνῶσις 38, 2. Vid. ibi not. 13.
γομφὸς 41, 24.
γόνυ 30, 15. Conf. 38, 7.
γονυὸς κλίνης 38, 6. Conf. 39, 5 sqq.
γραμματιδίον 190, 31.
γραμματίον 190, 32.
γραμμὸς 189, 33.
γραστὶς 40, 17.
γραῦς 14, 15. 43, 4.
γραφεῖον 190, 37.
γράφω 40, 12.
γρίπος 40, 20.
γρυλὸς 41, 7.
γρυτὸς 41, 7.
γρύτη 42, 18.
γτυλὸν 43, 7.
γύη 39, 26.
γυῖα 39, 25. 51, 5. 116, 17. et 18. 188, 43.
γυμνὸς 120, 25.
γυμνὸω 38, 4.
γυνὴ 39, 19.
γυρῖνος 44, 11.
γυρὸν 42, 11.
γυῦ, τὸ δίγραμμα καὶ λαμβάνει 39, 21. 42, 2. 43, 11. 51, 2. 62, 7
γωγὶς 39, 24.
γωνία 42, 14.
γωργὺς 42, 5. 62, 7.
γωγυτὸς 39, 22. 51, 6. Vid. not. 23.

Δ.

δ πλεονάζει 15, 18. 25, 4. 32, 22. 45, 8. 91, 52. 155. 55. 156. 19.
δὰ ἐπιτατικὸν 42, 2. 49, 4. et 13.
δαιμόνιος 43, 10.
δαίμων 12, 17. 48, 16.
δαὶς 50, 15.
δαιτυλὶς 49, 8.
δαιτρὸς 48, 22.
δαὶς, τὸ καῖα 45, 3. τὸ μαρδάνω 48, 15. τὸ μηλῖς καὶ μῆτρα 48, 21. 50, 13.
δαίνω 49, 14.
δάκρυον 42, 24. 177, 9.
δακτύλιος 45, 12.
δάκτυλος 46, 1.
δαλὸς 45, 3.
δαὸς 189, 25.
δασὺν 40, 12. 177, 21.
δάσκιος 49, 4.
δαφοίνικεον 44, 11. Conf. 49, 8.
δαὼς 48, 8.
δαὼν 50, 18.
δαφνὶς 45, 1.
δεδορκὼς 48, 18. 135, 29. τὸ δυμαινὸν 67, 8.
δεινὸς 46, 12.
δεῖσι 50, 9.
δείκνυον 44, 18.
δέλεαρ 45, 7.
δελφινίσκος 46, 22.
δέλφαξ 46, 24.
δέλφαξ 46, 25.
δελφὺς 46, 17.
δέμνια 44, 7.
δενὸν 74, 4.
δένδρον 177, 24.
δεξὶα 46, 9.
δεσὸς 50, 5.
δέπας 43, 5.
δέγματα 45, 20. Vid. not. 93.
δερκὰς 48, 8.
δέρκω 137, 6.
δέρματα 45, 20.
δέρτερον 47, 23.
δέρτερον 47, 23. Vid. not. 16. 101, 26.
δέρτεσθαι 45, 22.
δεσπὸς 50, 9.
δέστιτον 49, 22.
δεσπότης 17.
δεῦτερ 47, 5.
δεύτατος 44, 4.
δεῦω 60, 20. Vid. not. 42.
δέχνυμαι et δεχνῦω 49, 17. et 18.
δεξιὸν (δηλεῖν) 25, 8.
δημήτηρ 46, 18.
δημιοεργὸς 177, 14.
δημοκρατὴς 177, 19.
δημὸς 45, 10.
δῆμος 50, 10.
δημοφθόρος 177, 12.
δῆνος 48, 15. Vid. not. 22.
δῆνος 48, 19.
δῆμα 50, 11.
δικίνος 45, 19.
δικίνος 39, 1. 48, 11.
δικτυοὺς 45, 6. 50, 1.
διαμπερὲς 88, 8.
διανυσθαι 107, 32.
διαβήσσω 59, 28.
διάττω 154, 11.
διαχεῖν 15, 12.
διδασκαλὸς 177, 23.
διερὸς 27, 12. 47, 5. 48, 1. 188, 15. 199, 7.
δίκασις 177, 18.
δικαιοσύνη 47, 9.
δικανικὸς 177, 20.
δικεῖν 44, 6. 46, 27. Vid. not. 100.
δίκη 47, 24.
διὰτημοσι 3, 15.
διὰνυσι 28, 12m
δίναξ 44, 1.
δίνη 44, 1. not. 75.
δίος 49, 27. 50, 21. 186, 13.
δίσκος 44, 3.
δίφαξ 46, 10.
δίφρος 46, 10.
δίχθμνη 27, 50.
δίωσις 155, 35.
δίωνη 46, 21.
δμῆτικὸς 43, 9.
δνοφερὸς 45, 7.
δνόφος 134, 22.
δοιδὺξ 48, 21.
δόλος 177, 29.
δομέειν 33, 4.
δόμος 48, 8.
δονεῖν 184, 22.
δόξα 50, 2.
δορκὰς 23, 9. 48, 19.
δορὰ 43, 14.
δόρυ 46, 7.
δοῦπος 43, 11.
δοχμὴ 129, 27. 130, 5. 188, 19. et 22.
δραβεῖον 46, 6.
δρεπανὶς 47, 22.
δρὸς 118, 23.
δρασυτὴς 47, 18.
δρόγκη 118, 22. 115, 18.
δρόμος 121, 24.
δρόσος 47, 11.
δρυὶ τὸ ὑπερτατὸν 42, 4. τὸ ὑπερμὴ 46, 7. τὸ ῥοὶ 47, 20. Vid. not. 15. 167, 7.
δυάζειν 97, 16.
δυὰς 47, 12.
δύνασαι 1) elliptice ponitur 7. 5. 8, 35. 12. 12. 17, 4. 20, 1. 22, 1. 32, 3. 49, 15. 54, 5. 60, 19. 64, 18. 73, 27. 92, 27. 94, 5. 97, 13. 101, 9. 131, 15. 136, 50. 161, 27. 162, 19.

Digitized by Google

† Suppletur ellipsis 53, 8. 64, 8. 2) est i. q. ομοιόνει 137, 13. 161, 28.
ἀναιδὲς 48, 12. 86, 24.
ἀιστητικὸς 49, 3.
ἄκορον 49, 3.
ἄκος 158, 15.
ἄκος ἀγαθὸ 48, 4.

E.

ἐ πλεονάζει 57, 17. 89, 23. et 30. 61, 6. 84, 25. 92, 33. 146, 10. 160, 20.
ἑάλη 64, 32.
ἑάλω 61, 16. 65, 10.
ἑαυτὸν 54, 14.
ἑαυ 86, 15.
ἑαυτὴν 64, 15.
ἐγγυᾶλέξαι 81, 2.
ἐγγυᾶλον 81, 2.
ἐγγὺς 62, 7.
ἐγγυτέρω 61, 21.
ἐγκύκλιοι 57, 2.
ἐγκλεὶν 115, 1.
ἐγκωμεῖν 60, 27.
ἐγκώμιον 155, 24. et 28.
ἐγνῳτε 54, 21.
ἐγνῶκα 64, 14.
ἐδανὸν 54, 13. 62, 1.
ἐδαφ 186, 26. not. 87.
ἐδὴ 60, 29.
ἐδνον 87, 2.
ἐδράσθη 92, 12.
ἐδω 129, 27. 156, 27. not. 57.
τὸ ἐσθίω 53, 10. 98, 16. 105, 23. 106, 18. 110, 27. 115, 20. 117, 11. 187, 31.
ἐδωδὴ 60, 25.
ἐδωλια 60, 32.
ἐείδω 51, 1.
ἐέρσα 54, 17.
ἐθειρι 53, 21.
ἔθειρα 53, 21.
ἐι πλεονάζει 119, 17.
εἰαμενὴ 55, 17. Vid. non 94.
εἶδα 37, 9.
εἰδαλέμεν 62, 15.
εἶδαρ 656. 37, not. 87.
εἶδατα 53, 19.
εἶδε 56, 21. 63, 25.
εἶδε 21. 80, 4. 124. 27. Vid. not. 56.
εἰκελος 61, 31.
εἶκω 54, 25. 61, 31. 63, 1.
εἶλαρ 54, 11.
Εἰλείθυια 61, 29. not. 60.
εἰλεῖν 84, 11. 114, 28.
εἰλίσσθη 61, 29. Vid. not. 60.
εἰλυθριὴς 66, 7. Vid. not. 95.
εἰλυοὶς 79, 22.
εἰλυομένῃς 88, 5.
εἰλυφάλεα 66, 9.
εἰλὼν 11, 8.
εἶμα 61, 5.
εἰμαρμένη 55, 12. 99, 17.
εἶρα 59, 1.
εἶρα 67, 8.
εἶρομαι) 52, 4. Vid. not. 58.
εἴροτος
εἰρωτᾶν 61, 27. 90, 19.
εἰρωτὴ 63, 11.
εἶρος 60, 34.
εἶρω 89, 1. 77, 9. 120, 1.
εἶρων 58, 3.
εἰσιτήρια 78, 8. Vid. not. 15.
εἰσπεσεῖν 55, 17.
εἴσυρον 160, 32.
εἰσάπνευσον 63, 8.
ἐσδὺσε 61, 20.
ἐσεῖδον 57, 8.
ἔσεμνα 165, 11.
ἐσθὼν 64, 27. not. 84.
ἐσπεπόνθει 82, 11.
ἐσπλησία 177, 26.
ἐσνομένε 63, 21.
ἐσνεγκεῖν 61, 15.
ἔσπλωρ 67, 19.
ἐστὸν 187, 30.
εἰ πλεονάζει 29, 18.
ἑλάτη) 64, 12.
ἐλάτη)
ἐλαίνω 66, 5.
ἔλαγρὸς 59, 1.
ἔλαγρε 58, 7.
ἐλαγρὸς 54, 27.
ἔλειν 66, 18.
ἔλεον 53, 22.
ἐλεγείφων) 64, 5.
ἐλέγειον)
ἐλη 54, 28. 58, 5.
ἐλήθαρσὶς 66, 7.
ἐλιδανὲς 66, 18.
ἔλεσκε 56, 2.
ἐλλεβορὸς 66, 18. not. 100.
ἐλπὶς 58, 22.
ἐλύσθη 65, 28.
ἔλυτρον 65, 31.
ἔμβρυον 56, 6.
ἐμμενέων 53, 14.
ἐμπλημενε 55, 10.
ἐμπλὴν 65, 14.
ἐν p. 47. not. 13.
ἔναγχος 65, 25.
ἐναλίγκιος 65, 1.
ἔναρα 67, 1.
ἐναφίζειν 60, 2.
ἐνδοιὴν 60, 6.
ἐνδυκὲς 52, 16.
ἔνδυκος 60, 4.
ἐνέδρια 60, 31.
ἔνερθε 52, 12.
ἐνηὴς 54, 21. not. 83.
ἐνιαυτὸς 51, 18.
ἐνίπτω 55, 2.
ἔνος 69, 20. 147, 4. 183, 9. 189, 29.
ἔντεα 52, 21.
ἔντερα 56, 5.
ἔντο 42, 11.
ἐντροπαλίζομαι 62, 25.
ἐνυάλιος 82, 29.
ἐνὼπιον 178, 2.
ἐξ 187, 37.
ἐξαίσιος 63, 18.
ἐξανδΐζω 165, 20.
ἐξανιστῆλαι) 65, 17.
ἐξανιστήλειν)
ἔξεσαν) 52, 7. Vid. not. 60.
ἔξεσι)
ἐξετάζω 55, 6.
ἐξέτασε 89, 5.
ἐξέθεον 177, 29.
ἔξεστ 134, 1.
ἐορτὴ 66, 13.
ἔπασνος 15, 11.
ἐπαλξὶς 54, 5.
ἐπεφυκὼς 111, 16. 124, 7.
ἐπασσότερος) 51, 8.
ἐπασσοτέρως)
ἐπείσοδος συμφώνου 86, 3. 67, 4.
ἐπὴν pro αἴπὴν 5, 23.
ἐπηρυκεύθη 53, 3.
ἐπηρῶαι 68, 3.
ἐπηρὴς 61, 6.
ἐπηρτος 64, 29.
ἐπὶ 65, 15.
ἐπεγνατὸς 86, 11.
ἐπεγνυτὸς 56, 12.
ἐπεικὴς 61, 26.
ἐπείθησα 64, 12.
ἐπεικφέρω 67, 13.
ἐπεμὶξ 59, 33. 64, 24.
ἐπιορκὸς 93, 15.
ἐπίοσσον 60, 11.
ἐπίτελος 56, 9.
ἐπίτονος 56, 23.
ἐπίφρονος 55, 25. 56, 1.
ἐπιφθόνιος 51, 11.
ἐπίωτρα 51, 12.
ἐπιωνύμως 53, 15.
ἐπίωσπρον 51, 12. not. 47.
ἐπίωσπρον 59, 24.
ἐπιστάτης 58, 12.
ἐπιστρὸν (ἐπίστρον) 53, 27. 113, 30.
ἐπιτὸς 59, 32.
ἐπιτίμιον 177, 27.
ἐπιωνὰ 55, 11. not. 72.
ἔπος 60, 17.
ἐπτυσσεν 65, 18.
ἐπωγὰ 53, 11.
ἐπωξὴς 55, 11.
ἐρα 51, 17. 62, 13. 70, 24. 80, 15. 140, 5. not. 100. 155, 11. 190, 42.
ἐργάτης 146, 22.
ἔρδω 64, 10.
ἔρεβος 62, 12.
ἐρείκινον 54, 6. Vid. not. 80.
ἐρεὶν 3.
ἐρέτμα 84, 8.
ἐρεμνὸ 52, 9.
ἐρετμόμενοι) 51, 16. Vid. not. 69.
ἐρετμώμενοι)
ἐρίεπε 59, 11.
ἐρεμμὸς 61, 9.
ἔρξομ 123, 15. 144, 27.
Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἐριχθόνιος 21, 20.
ἔρημα 177, 30.
ἐρι ἐπιτελοῦσιν 64, 1. 96, 4.
ἐρεθμαίνω 28, 10.
ἐρίεπε 53, 17.
ἔριθος 66, 15. 190, 40.
ἐρικυδὴς 54, 6. not. 80.
ἐρινεὸς 61, 24.
Ἔρμινες 57, 12.
ἔρινν 60, 34.
ἐρινύπος 63, 35.
Ἐριχθόνιος 51, 20.
ἔρκος 55, 1.
ἔρμα 118, 8.
Ἑρμαῖος 63, 22.
Ἔρμεν 170, 21. et 26.
ἔρματα 63, 26.
Ἑρμείας 63, 32. not. 75. et 76.
Ἑρμῆς 52, 2. 54, 19.
ἑρμῖνες) 51, 23. Vid. not. 55.
ἔρμινες)
ἔρπετ 89, 35.
ἑρπετὸν 61, 10. 178, 4.
ἑρπύλλιον 58, 28.
ἔρυσσε 52, 4.
ἐρύσσασα 121, 21.
ἔρσαι 54, 17.
ἐρυσσὴ 54, 23.
ἐρυσσὸς 57, 13. 186, 16.
ἐρυσὴ 50, 20. 195, 9.
ἐρυτὸς 89, 13.
ἐρυσὸς 61, 20. 64, 4.
ἔσαι 47, 15. 85, 18. 86, 17. 60, 8. 78, 19. 113, 27. 155, 18.
ἐσαλπτάμενος 9, 16.
ἑσμὰς 66, 8.
ἑσπέρα 58, 23. 178, 5.
ἔσσην 61, 12.
ἐσσίσε 66, 3.
ἐτὸν 170, 21. et 26.
ἑτεὸν 60, 5. 59, 24.
ἑτερόγνωσε ὕπνος 89, 27.
ἑτὴς 170, 22. et 25.
ἔτηται 51, 22.
ἑτὸς 59, 27.
ἑτυμολογία 173, 1.
εὐαγγελιστὴς 173, 12.
εὐδία 58, 20.
εὐδημοσύνη 89, 16.
εὐκαίρως 51, 12.
εὐκαίρως 177, 31.
εὐλαὶ 52, 11.
εὔλυρα 62, 14.
εὐμαρὴς 62, 3. 98, 14.
εὐμαρὲς 161, 31.
εὐνὴ 51, 9.
εὔνις 57, 31.
εὐνοῦχος 88, 29.
εὐρεῖς 59, 1.
εὑρὸς 53, 10. 64, 31. 177, 28.
εὐρῶτες 60, 13. 71.
εὐφρὸς 60, 11.
εὐσαρφὸς 110, 10. not. 30.
εὐτραπέλως 68, 19.
εὐφραίνω 162, 3.
εὐχρὼς 58, 22.
ἐφὴ 55, 11. 178, 1.
ἐφυσσωσε 58, 18.
ἐφετὴς 54, 15.
ἔφεν 58, 30.
ἐχθὲς 63, 27.
ἐχθρὸς 57, 26.
ἐω τὸ παρὸν 59, 2. τὸ ἐπιπαν 124, 3.
ἐω τὸ ὑπερον 60, 11. 77, 12. τὸ πάνυ 105, 17.
ἐωκὼς 59, 2.
ἔως 52, 22.

Z.

ζα ἐπιτατικὸν ῥῆριον 44, 18. 66, 25. 67, 4. 96, 4. συγκοπὴ τοῦ ζα 49, 28.
ζαθὴς 68, 8.
ζαμενὲς) 66, 25.
ζαπλουτὸς)
ζάφελος 66, 23.
ζαφελὼς 69, 20.
ζαφρονὸς 67, 1.
ζαφρὸς 67, 8. not. 8.
ζαφλὴς 68, 3.
ζεὺς 68, 23. 68, 22.
ζέφυρος 66, 20.
ζωγράφος 178, 5.
ζῶον 65, 22. 178, 6.

Digitized by Google

ζωών 68, 6.
ζωρότερον 68, 5.

H.

ἡ πλεονάζει 61, 7. 67, 12. 68, 1. et 20.
ἤδιον 67, 21.
ἡγεμόνες 70, 18.
ἥδος 118, 15.
ἡδύποτον 67, 12.
ἡδεία 67, 3.
ἥδιστ' 68, 19.
ἥκω 69, 13
ἵστις 67, 13.
ἦκα 69, 15.
ἧκεν 151, 22.
ἡλίου 70, 25.
ἡλικιώτη 67, 15. 68, 12.
ἡλικιάζω 70, 1.
ἡλικιόκοπος 69, 26.
ἥλματον 67, 5.
ἥλικι 67, 3.
ἥλικος 71, 3.
ἧλίβατος 67, 10.
ἥλιθα 27, 2. 70, 7.
ἡλιθιώτ 70, 8.
ἥλιος 71, 2. not. 43. 178, 7.
ἥλιε 69, 12.
Ἡμαθοῦσιν 70, 6.
ἡμβροτεν 67, 17.
ἡμῖν 72, 5.
ἡμοντε 72, 1.
ἡνεσαν 42, 13.
ἡνίκ 67, 1.
ἡνίοχος 67, 4.
ἥντε 69, 20.
ἧπαρ 85, 3.
ἡπάσατε 69, 19.
ἠπειρώτη 70, 13.
ἧπιος 70, 23. 180, 26.
ἧπτεσ 68, 18.
Ἥρα 68, 21.
Ἡρακλείδαι 157, 30.
Ἡρακλείδης 69, 7. 186, 23.
Ἡρακλῆς 186, 30.
ἡρέμα 157, 8.
ἧρ 68, 9.
ἥρων 70, 24.
ἥτοι saepe est explicantis, vt 32, 5. 164, 7. vbi vid. not. 18.
ἤτορ 67, 18. 69, 23. 181, 15.
Ἥφαιστον 69, 5.
ἡμῖ 69, 1.

Θ.

θ̄ πλεονάζει 26, 18. 71, 17. 72, 5. et 22. 124, 2. 128, 10. 148, 27. 162, 13. 163, 26. 192, 10.
θάλασσα 71, 15.
θάλλω 73, 11. τὰ θάλλοντα 13, 22.
θαμὰ 72, 23. 191, 9.
θαμιαὶ 191, 8.
θάνατος 72, 1.
θάντω 71, 30. 152, 1. 190, 2.
θᾶσσον 73, 22.
θάσσων 69, 5. 73, 24.
θάτερον 72, 15.
θαῦμα 74, 23.
θέα 74, 26.
θελημὸς 73, 19.
θεμέλιον 74, 4.
θέντερ 186, 20.
θεὸς 73, 3.
θεοσδῆς 74, 5.
θεράπων 71, 1.
θερεῖσι, 163, 19.
θερμὸν 74, 7.
θέρμαι 153, 30.
θέρσε 74, 6. et 12.
θεσπεσία 71, 7.
θήγω 71, 18.
θηλὴ 73, 10.
θημὼν 72, 15.
θήπω 121, 30.
θησαύρισμος 89, 13. not. 39.
θήσω 41, 17. 182, 24.
θὶς 73, 1. et 3.
θνητὸς 71, 22.
θοίνη 41, 19. 73, 6. 170, 19. e 20.
θολὸς 74, 21. Vid. not. 79. et 80.
θόλος 74, 28.
θολὸς 74, 21.
θορεῖν 108 24.
θορὸς 72, 21.
θοῦρος 71, 2.
θοῦρος 71, 20.
θραυίται 71, 9.
θρασὺς 74, 12.
θρῆνυς 71, 9.
θρησκευτὴν 73, 26.
θρία 72, 18.
θρῖνα 72, 12.
θρυλλὸς 71, 14.
θρυλλίζῃ 71, 11.
θρύπτων 74, 9.
θυάδες 72, 18.
θύελλα 73, 21.
θύϊνος 89, 20.
θυμῆλη 73, 8.
θυμιατηρίων 178, 16.
θύνω 73, 1.
θυόεις 74, 2.
θύον 71, 4.
θυννιὸς 73, 16. 102, 21.
θύρα 74, 20.
θυρωρὸς 188, 30.
θύσανος 74, 1.
θυσιαστηρίων 178, 9.
θῶ 71, 20. 72, 3. 191, 28.
θώ 73, 12. 154, 10. τὸ θὼ 71, 20. 72, 3. 191, 28.
190, 1. τὸ τρίτον 73, 14. 170, 19. τὸ θήλεῖον 24, 14. τὸ ἐναντίωμα 73, 4. et 6. Vid. not. 61.
θὼξ 22, 31.
θῶπες 71, 5. 73, 12.
θώρηξ 72, 6. 73, 4.
θώσσω 73, 5.

I.

ἰ πλεονάζει 30, 7. 120, 20. 122, 8. 151, 12. 158, 33. 160, 5.
ἰὰ 19, 33. 93, 30. Conf. p. 33. not. 62.
ἰάλλω 77. 20.
ἰατρεῖον 160, 35. 178, 12.
ἰατρικὴ 76, 8.
ἰαχὴ 33, 13.
ἰάψω 76, 22.
ἴγνυμι p. 58. not. 21. 75, 8.
ἰδιώτερος 80, 1.
ἴδιω 60, 5. 21, 29.
ἰδνωθεὶς 75, 10.
ἰδρὼς 78, 19.
ἰδρώς 79, 4.
ἱερὸς 178, 12.
ἱερεὺς 178, 13.
ἱερὸν ἧμαρ 75, 1.
ἱερὸν σπονδὴν 76, 16.
ἱεσθαι 178, 7. et 12.
ἴζων 10, 1.
ἵζω 75, 24. 78, 14.
ἵημι 75, 7.
ἱκμὰς 77, 7.
ἱκνεῖσθαι 76, 9. et 14.
ἱκρία 76, 14.
ἵλη 77, 6.
ἱλιὰς 163, 3.
ἱλλίζειν 75, 20.
ἵλὺς 76, 19. 78, 10.
ἵμερος 76, 26.
ἱμασία 76, 28.
——ιος 80, 9.
ἵνις 76, 9. 77, 12.
ἰνίον 78, 3.
ἰννὶς 76, 20.
ἰνὼ 157, 11.
ἱξάλου αἰγὸς 79, 2.
ἱξὺς 77, 16. 186, 26.
ἰξὺς 76, 16.
ἰοδοεγὴς 80, 34.
ἰόμωρος 75, 12.
ἰον 77, 11.
ἰὸς 124, 9.
ἰοτλὸς 76, 11.
ἶπποτ 77, 3. Vid. not. 6.
ἱππάζω 120, 22.
ἵππος 77, 3.
ἱππὸς 14, 10.
ἵρυς 77, 9. 152, 9.
ἶς 33, 6.
ἰσθίων] 75, 80. vbi conf. not. 90. 76, 17.
ἴσθμιον
ἴσδομαι 76, 16. 128, 11.
ἴστε 76, 21.
ἰσμὸν 139, 1.
ἴσος 80, 4.
ἴστία 78, 5.
ἱστὸς 78, 4.
ἰσχιὰς 77, 21. 189, 41.
ἰσχιὸν 95, 9.
ἰσχὺς 76, 1.
ἰτέα 76, 22.
ἴτυς 78, 7.
ἰφια μῆλα 76, 18.
ἰχθὺς 78, 9.
ἰχνὴ 19, 33. 75, 6. 80, 8.
ἰχνὴ 78, 12. 153, 36.
ἰωμὴς 75, 4. 78, 15.

K.

κ̄ πλεονάζει 33, 12. 85, 23. 87, 28. 89, 22. 111, 24. 124, 9.
κάγκανα 87, 15.
καγχαλᾶν 80, 19.
καγχαλὰξ 90, 2.
κάδος 89, 22.
καθαρὰ 88, 42.
καθδοῦμαι 60, 33.
καὶ pro τοιγάρτοι p. 10. not. 76.
καίνων 8, 8. 23, 19. 83, 15. 85, 25. vbi vid. not. 78.
καινεῖρ 87, 26.
κάκκαβος 88, 1.
κακὸς 89, 16. et 18.
καλαμάουσιν 178, 19. not. 101.
καλὸς 89, 19. vbi vid. not. 8.
καλλιγγενιακὰ 88, 19.
κάλλιστος 89, 9.
κάλλος 179, 1.
κάλον 84, 12.
κάλὸς 85, 3. 86, 3.
καλύβη 85, 1.
κάλυπτρα 160, 22.
καλχαίνειν 79, 1.
Κάλχας 79, 1.
κάλχη 79, 2.
κάμηλος 85, 19. 178, 27. 179, 11.
κάμνοτ 87, 9.
καπήλιν 178, 16.
κάπνα 88, 8 87, 19. 88, 5.
κάρα 81, 19.
κάρφος 89, 2.
κάρφὶα 80, 17. 179, 1.
καρὶς 85, 18.
καρύτος 85, 17.
καρπὸς 79, 6. 179, 6.
κάρφεσθαι 81, 10
καρχαρόδων 87, 22.
Κασταλίος 46, 22.
κατὰ τοῦτο 136, 4.
καταγγέλλει 85, 7.
κατακτὲς 11, 21.
κατακοπτοζεσθαι. 82, 21.
κατάσπερμα 91, 28.
καταστρέφει εἰς 13, 26. 86, 15.
καταχὴν 85, 5.
κατεκλεμένας 145, 30.
κατέχεια 79, 13.
κάτθετ 39, 23. Vid. ibi not. 13.
κάτροτ 85, 23.
κατχλὲς 122, 22. 188, 14.
κάφ 83, 14.
κεβενὸς 85, 15.
κεκιπαδὸς 178, 29.
κείρων 80, 21.
κειρὶς 85, 8.
κεῖσ 136, 10.
κεκάφοτος 79, 6.
κελεκιστρεῖ 83, 12.
κελαρύζω 85, 4.
κέλευθος 85, 18.
κέλλς 85, 17. vbi vid. not. 74. 109.
κέλλιον 83, 17. Vid. not. 76. 109, 2. 166, 23.
κέλος 83, 17.
κελτιχὴ 81, 13.
κέλυφος 80, 21.
κενεὼν 79, 17.
κέντε 90, 35.
κεντρηγικὸς 80, 9.
κέφαλος 80, 15.
κέφας 80, 21. 81, 22. 83, 8.
κεφαλαίτερ 79, 22.

Digitized by Google

ἀεραῖη 81, 10.
ἀεχαίδων 89, 25. vbi vid. not. 40.
ἀεχενόδντα 121, 23.
ἀέω 20, 27. 85, 36.
ἀηδεστὴς 89, 30.
ἀηδὴς καὶ κακὴ 84, 29.
ἀθλον 81, 28.
ἀιγλώεσσ. 83, 10. Vid. not. 71.
ἀϊπτος 179, 5.
ἀϊπτωσὶς 118, 29.
ἀϊρ 83, 14. 102, 24.
ἀϊψόρεον 111, 22.
ἀϊψασε 85, 35.
ἀϊῤῥηστε 87, 12.
ἀϊσιν 79, 12. 83, 6. 87, 10. et 12.
ἀϊσκε 87, 10, 109, 4.
Κάλλιστε 26, 3.
κανααδὲς 178, 29. not. 108.
κιονίς 82, 4.
κίρτ 192, 38.
κρουνὸν 80, 27.
λαῶν 88, 5.
λλαγγὴ 85, 5.
κλαδος 179, 8.
κλαίω 84, 22. 86, 17.
κλαίων 81, 17.
κλέος 84, 31.
κλῃδὲς 90, 15.
κλῆρονόμος 179, 21.
κλῦρος 86, 9.
κλύμενε 179, 10.
κλύνω 86, 20.
κλοιὸς 82, 19.
κλόος 85, 10.
κνέφας 86, 28.
κνίσσα 83, 4. 88, 28.
κνυζεον 90, 21.
κνω 84, 6. 90, 28. 149, 10.
κνωδάλα 80, 5.
κνώσσων 85, 19.
κοαλέμοτ 88, 9.
κοεῖν 102, 20.
κοινωνία 278, 17.
κοίρανος 80, 4.
κολάζεσθαι 19, 32.
κόλπ 68, 15. 86, 23.
κολεον) 83, 11. Vid. not. 75.
κολεὸς
κολλέσαμαι 48, 12.
κόλλαφ 80, 5. vbi vid. not. 6r.
κολὸς 83, 5. 164, 4. et 5.
κόλωφ 80, 5.
κόπτω 80, 18.
κορύσσεσθαι 85, 30.
κοῦλιον 83, 10.
κοῦνος 85, 11.
κοῦρε 85, 32.
κόσμος 178, 21.
κοσμεῖν 88, 22. 120, 30.
κοσμοῦ 159, 35.
κωμῳδὸς 90, 29.
κωνεῖν 89, 1. 48, 11.
κωνία 89, 22.
κωνωπεῖος 86, 8.
κώπε 89, 29.
κωτιοειδὲς 79, 12.
κωτὸς 86, 12.
κωνὸς 89, 29.
κώπανον 91, 25.
κώπτε 77, 5. 84, 20.
κώπτει 178, 20.
κώρυξ 179, 9.
κωρύττ 81, 3. 180, 30.
κωρῦ 80, 25. 81, 2. et 4. vbi vid. not. 48. et 49. 179, 4. ibique not. 112.
κωφὸς 84, 21.
κώφων 86, 32.
Κωφῶνυτος 85, 29. 90, 5.
κωφοθαλὸς 88, 16.
κώφως 86, 32.
κωφωνῆ 83, 1.
κωφὸς 85, 23. 87, 1. 132, 18. 178, 15.
κωτιλλίσσων 80, 19.
κωφὸς 89, 14.
κωτρέλαι 87, 7.
κώχλος 88, 2.
κωχώνει 80, 21.
κωφοθαλὸς 88, 16.
κώφως 86, 32.
κωφωνῆ 83, 1.
κωφὸς 85, 23. 87, 1. 132, 18. 178, 15.
κωτιλλίσσων 80, 19.
κωφὸς 89, 14.
κωτρέλαι 87, 7.
κώχλος 88, 2.
κωχώνει 80, 21.
κωφὸς 85, 5.
κωφὸς 85, 5.
κωφὸς 85, 5

μὲ πλεονάζει 102, 25. 106, 17. et 19.
μέγεθος 100. 4.
μεῖα 101 9.
μεθύω 104, 26.
μειρόκια 97, 12.
Μείρα 98 8.
μείων 10, 13. 23. 14. 62 3. 98. 5. et 8. 104. 3. 180, 23.
μέκρο 101, 16. 105, 20.
μελέτιες 102, 24.
Μελεάγρὸς 105, 31.
μελικοὺν 102, 20.
μελρὸς 105, 1.
μεμφετιμὸ 130, 27.
μέσιες 102, 28.
μέσιτρον 107, 27.
μεσιτρὸς 160, 21.
μελακὲς 180, 18.
μελιρὸν 98, 3.
μέλιτρον 102, 26.
μελλὲς 100, 12. 166, 1.
μεντικὴ 106, 24.
μέραγρὸς 104, 5.
μέρεθον 100, 21.
μερελνεσθαι 97, 7.
μεσγαίνειν 97, 18.
μέσγες 97, 18.
μεσῆι 98, 10.
μεσίλη 99, 19.
μεσριαίρω 98, 6. 104, 8. 180, 12
μέσμαρον 180, 12, et 25.
μεσμαρὸς 98, 9. 180, 10.
μεσμαργγὴ 104, 8.
μέσταθρον 97, 7.
μέστειν 97, 1.
μέστες 97, 1. 180, 23.
μέσγαι 98. 10.
μέσσον 99, 9.
μέσσον 101, 24.
μέστας 98, 20.
μεστοὶ 101, 3.
μεστρονὲς 101, 30.
μέστῆς 100, 9.
μεσγίλη 100, 28. 104, 15. 187, 8.
μεσσῶμαι 104, 18.
μεσφονεῖ 104, 3.
μέσγαρα 180, 5. et 11.
μεσῆι 104, 1.
μεσίλει 104, 23.
μεγαίρω 105, 4.
μεγαλόνυτος 98, 14. Vid. not. 74.
μέγιθος 103, 15. 105, 3.
μέθιων 99, 24. 103, 28.
μέξοι 99, 26. 180, 17. not. 141.
μεθέων 104, 2.
μέϊτος 166, 8.
μείρω 33, 27. 55, 12. 101, 25. 102, 11. 105, 13.
μείς 103, 19. not. 61. 192, 12.
μείων 166, 8. 180, 19.
μέλιων 105, 24. 180, 19.
μελίβμενος 98, 14. Vid. not. 28. 106, 18.
Μελέαγρος 101, 32.
μελεδήματα 105, 23.
μελίτες 160, 3.
μέλισσα 102, 29.
μελπόμενος 98, 14. Vid. not. 28.

μεμαὼς καὶ μεμανῖα 106, 5.
μέμυσα 106, 4.
μενθήμαι 101, 27.
μενοεικὲς 98, 3.
μένος 101, 28. 102, 1.
μέσω 106, 4.
μέρμερα 105 10.
μέρμερα 103, 15.
μερμηρίζειν 105, 7. not. 79.
μέρμιες 165, 15.
μέρος 99, 21. 105, 7.
μές 192, 26.
μεσονυκτίοιο 130, 14. 188, 5.
μεσὸς 105, 17.
μεσόθεσις πλείαιο 15. 17. 19. 55. 22. 19. 32. 1. 93. 19. 55. 19. et 22. 37. 10. 38. 5. 59. 17. 43. 12. 46. 20. 48. 1. 69. 17. 71. 15. 78. 10. 85. 6. 86. 21. 87. 5. 89. 4. 19. 34. 90. 6. 94. 12. 95. 2. 103. 11. 15. 27. 104. 15. et 32. 107. 4. 109. 22. 111. 17. et 22. 112. 14. 114. 11. et 28. 117. 25. 121. 22. et 25. 129. 7. 20. 24. 127. 12. et 15. 136. 34. 140. 8. 142. 32. 151. 8. 158. 31. 159. 5. et 29. 160. 33. et 36. 161. 17. 166. 31. 170. 23. et 25.
μεταποσέλιον 188. 29. et 33.
μεταπολίτιον 130. 12.
μεταβαλόμενος εἰς ἕλλειψιν 35. 5. 121. 1.
μέταλλον 101. 33.
μετάφρενον 101. 13.
μετέωρος 99. 5.
μέτρον 101. 26.
μέτωπον 98. 1.
μηδεὶ 99. 24. 180. 16.
μήδομαι 102. 14.
μηκάδιμοι 110. 23.
μήκιον 101. 22.
μηλὰ 180. 20.
μηλὴν 102. 13.
μήλον 102. 32. 106. 1.
μηλωτὴν 180. 20.
μὴν 103. 23.
μὴν 102. 6. 103. 25. 179. 25.
μηνυγγὲ 100. 14. 179. 30.
μηνυθῶμι 140. 29.
μῆνε 50. 12.
μηνυθῶ 102. 8.
μηνιθῶ 98. 17.
μηνὸς 99. 23. 180. 14. 187. 17.
μῆνες 103. 27.
μῆτην 101. 11.
μητὲς 103. 26.
μήτερ 99. 27.
μήτηρ p. 20. not. 14.
μήχοι 115. 15.
μῆων 192. 15.
μία 101. 19. 104. 1.
μιαφὸς 103. 17.
μίγνα 157. 8.
μίγδην 20. 21. 185. 25.
μιγῆτῆ 99. 15.
μικρὸς 99. 14.
μίννυθα 102. 8. not. 54.
μὶς 103. 19.
μῖσος 98. 16
μιστύλλειν 98. 4.

μνοὺς 19. 20.
μόθος 97. 10. 106. 20.
μοῖρα 99. 17.
μοιρὸς 104. 28.
μολίνου 35. 7. 37. 10.
μολοβρὸς 105. 35.
μοντὲν 120. 26.
μοντικὸς 179. 28.
μονογενὴς 180. 2.
μόρος 34. 6. 75. 15. Vid. not. 87. 102. 11. 179. 27.
μόρσιμος 98. 16.
μόρυνος 103. 9.
μορφὸς 102. 1. 133. 2.
μοσχάρι 105. 5.
μοῦσ 121. 22.
μυελὲς 100. 16.
Μυκαλησσὸς 99. 11.
Μυκαλὴν 97. 9.
Μυκήνη 104. 13.
μύκης 104. 13.
μυκτὴρ 100. 20.
μυκτηρίζειν 100. 23.
μύλαι 100. 26.
μύλη 99. 7. et 29.
μυλοφατος 98. 19.
μυλωθρὸς 102. 4.
μύξα 100. 3. et 21.
μυρσθεσία 98. 13. et 17. 106, 1.
μυρρίνη 134. 13.
μύς 102. 10.
μύσταξ 100. 9. not. 39. 180, 21. not. 130.
μυστήριον 180. 7.
μυτὸς 97. 19. 104. 28. not. 72.
μυωψ 100. 19.
μῶ 97. 14. 101. 7. 102. 16.
μώλυς 106. 21.
μωλὲς 14. 100.
μῶμος 102. 16.
μωρὸς 179. 27. not. 126.

N.

ν̓ πλεονάζει 115. 35. 121. 24. 127. 16. 189. 18.
ν̓ additur ἐ privatino 26. 23. 51. 6.
ναίειν 107. 34. 111. 4.
ναίειν 181. 25.
ναμὲ 109. 33. 181. 2.
ναμὲς 108. 18.
ναπὲ 108. 21.
ναρθηξ 108. 32.
ναρὲν 110. 1.
ναστὸς 107. 15.
ναὺς 14. 15. 107. 11. not. 96. 109. 27.
νε στερητικὸν 109. 31. 110. 28. 187. 32.
νέαιρα 108. 26.
νεαρὸς 107. 28.
νεβρὸς 109. 32.
νέεσθαι 110. 1.
νέϊπος 108. 22.
νεῖκος 108. 23.
νείλεος 108. 23.
νειὸς 110. 10.
νείμω 108. 5. et 6. 110. 13. 181. 10. 187. 20.
νεμὸς 107. 28. Vid. not. 100.
νέοτερα 106. 3.
νέπες 107. 28. not. 100. 109. 4.
νεογνὸς 110. 8.

V

νῆσ 109. 11.
νηὸν 109. 13.
νεόφυτος 20. 4.
νήφεθον 107. 20.
νηφὼν 110. 3. 181. 1.
νήφρον 109. 15.
νηφὰλη 180. 28.
νήφρα 50. 5. 108. 9.
νηφρὸς 108. 8.
νῆϊν τὸ κολυμβᾶν 109. 27. 110. 24. 187. 32. τὸ παρεύομαι 131, 19.
νηοκόρος 180. 30.
νε πλεονάζει 28. 26.
νη στερητικὸν 107. 29. 32. 109. 31. 110. 32.
νηθὲς 107. 32.
νηῖς 110. 21. et 33.
νηῖς 110. 32.
νῆμα 125. 11.
νηπιος 108. 11. 180. 26.
νῆσαι 107. 11. Vid. not. 97.
νῆσσα 109. 33.
νῆσσα 107. 11. 110. 24.
νησεῖς 110. 27. 187. 29.
νησὶ 108. 1.
νησσίλλα ὄνειρ 108. 30. 181. 14. 187. 24. Vid. not. 14.
νήφω 108 29.
νηχω 109. 21. 187. 34.
νικη 107. 33.
νίφει 107. 26.
νιφὰς 25. 8. 48. 10. 152. 9. 181. 16 et 18. 187. 26.
νιφετὸς 181. 17. 187. 26.
νο στερητικὸν 109. 17.
νοήμων 109. 23.
νοῆσαι 107. 7. et 9.
νόμισμα 181. 7.
νομιστέον 118. 18. Vid. not. 5. νόμος 110. 6.
νόσος 103. 1. Conf. 104. 55.
νόσφι 109. 17.
νοτάριος 181. 8.
νότος 107. 7. 109. 6. 180. 22.
νοῦς 107. 11. p. 109. not. 20.
νοῦς 110. 31.
νύμφη 107. 17. 112. 3.
νυμφίος 181. 4. et 6.
νυξ 109. 8.
νυφὸς 107. 7. 109. 31. not. 33.
νύσσα 26. 2. 107. 22.
νύσσω 109. 9.
νυστάζειν 107. 13.
νυτος 96. 16.
νω στερητικὸν 104. 32. 105. 1. 108. 34. 110. 17.
νῶ τὸ νήχομαι 109. 23. τὸ κολυμβῶ 187. 28. 32. τὸ ῥέω 109. 33. τὸ παρεύομαι 131, 19.
νωδὸς 110. 14. Vid. not. 27.
νωθὴς 108. 34.
νωθρὸς 108. 34.
νωκαρ 110. 15.
νωλεμέως 107. 4.
νωμάω 105. 3.
νωτιαῖ 106. 13.
νωμαλὴς 109. 1.

Ξ.

ξίαστρ 112. 11. 181. 21. 187. 5.

Digitized by Google

ἕβη 162, 9. 181, 23.
ἑηρόν 112, 15. 181, 32. not. 165. 187, 4a.
ἕηρε 192, 33.
ἕηρεσ 111, 9.
ἑόανον 112, 9.
ἑόλεν 111, 12. 181, 23
ἑνγίων 111, 7.
ἑύνον 111, 6.
ἑφόν 112, 8.
ἑύσλοσ 144, 16.
ἑύστρα 14, 13.
ζόω 162, 9.

O.

ὁ πλοσιόσ 85, 12. et 29. 89, 30. 90, 7. 115, 5. et 23. 116, 11. 117, 28. 128, 4. 129, 14. 130, 3. et 5. 131, 18. 134, 6. 135, 5. 165, 2.
ὁ δεῖνα 116, 16. 122, 27.
ὅαρ 169, 3.
ὅαροσ 114, 24.
ὅαρων 17, 26. Vid. not. 79.
ὀβελίσκοσ 115, 25.
ὀβελόσ 115, 24.
ὀβολόσ 118, 17.
ὀβολοστάτησ 118, 26.
ὄβριμοσ 118, 3. 121, 17.
ὀγμισ 114, 28.
ὀδωδ 115, 25.
ὀδόντεσ 117, 11.
ὀζόσ 124, 3.
ὀθόνεον 115, 20.
ὄζοσ 124, 18.
ὀθνεῖοσ 127, 30.
ὀθόνη 126, 11.
ὄθοσ 97, 10.
Ὀθρυσ 89, 6. 111, 19.
οἰακὸσ 115, 13.
οἰδέω 126, 27.
οἰδμα 119, 16.
οἰκτίλοσ 120, 19.
οἰζύσ 119, 4.
οἰκέων 115, 11.
οἰκοκυρὸσ 182, 2.
οἰκοσ 118, 1. 181, 29.
οἰμα 117, 26.
οἰμη 114, 1. 127, 21.
οἴμοι 173, 4.
οἶμοσ 114, 1. et 3. 170, 16.
οἰμώζειν 119, 11.
οἶνοσ 182, 6.
οἶοσ 124, 4.
οἶσα 115, 14.
οἶσθα 123, 31.
οἶσον 123, 14.
οἶσυνοσ 120, 5.
οἶτοσ 113, 8.
οἶφι 123, 14.
οἰωνόσ 111, 26.
ὀκλαδίαι καὶ ὀκλαδίειν 115, 1.
ὀκλὰξ 115, 3.
ὀκλασαι 120, 5.
ὄκνοσ 113, 16.
ὀκριόεσ 111, 18. vbi vid. not. 40. 113, 17. 122, 5.
ὄκωσ 142, 34.
ὀλίγων 119, 23.
ὀλίγωροσ 119, 25.
ὁλκὴ 27, 27. 120, 141.
ὁλκὸσ 120, 21. et 23.
ὁλοπτύειν 181, 27.
ὁλοὸσ 169, 26.
ὁλοφυρόμενοσ 113, 19. 188, 3.
ὁλοφώιοσ 124, 15.
ὁλόχυτοσ 187, 4.
ὁλῶ 125, 4. 188, 16.
ὁμαδοσ 115, 9.
ὁμαρτεῖν 121, 31.
ὁμαρτῶ 117, 21.
ὁμήγερε 122, 32.
ὁμηγερέουσι 122, 1.
ὁμηρεύω 122, 3.
ὁμηρεῖν 114, 33.
ὁμιλεῖ 118, 9.
ὁμιλεῖν 122, 9.
ὁμιλῆι 113, 23.
ὁμμασι 117, 3.
ὁμοκλὴ 128, 29.
ὁμοῦ 118, 18.
ὁμοῦ 116, 12.
ὁμῶλεῖ 115, 14. 116, 24.
ὁμῶμαι 118, 5.
ὀνειμ 119, 17.
ὀνειδοσ 122, 24.
ὀνειρον 115, 1. 120, 1.
ὄνοσ 118, 7. 182, 5.
ὀνυμα 15, 8. 66, 21. 134, 23.
ὀνῆι 116, 11.
ὀνιτ 182, 6.
ὄξοσ 118, 11.
ὀπα 16, 16. not. 65. 120, 11. 143, 21. 170, 6.
ὀπαδὸσ 120, 22.
ὀπαζω 120, 25.
ὄπαν 85, 87. Vid. not. 100.
ὀπὶ 119, 36. 120, 16. 188, 5.
ὀπιπεύσθαι 119, 26.
ὀπιπεύων 118, 6.
ὀπιπεύω) 122, 19. Vid. not.
ὀπιπτεύω) 40.
ὀπισ 120, 27.
ὀπλα 115, 25.
ὁπλὴ 122, 20. 166, 27.
ὁπνειὸσ 115, 15.
ὀποσ 120, 24.
ὁππα 117, 4.
ὅππα 7.
ὁπτεύων 119, 10.
ὁπωπὴ 16, 12.
ὁπωπὴ 120, 16.
ὁπώρα 119, 5.
ὁπωρινὸσ 120, 20.
ὀργιεῖσ μελίησι 120, 9.
ὀργεωνὸσ 119, 19.
Ὀρέστην 89, 20.
ὀρεῖτ 112, 20. 188, 7.
ὄρη 182, 3.
ὄρθρου 115, 21. 117, 24.
ὄρνισ 111, 16. 124, 7.
ὀρνῖσσι (ὀρμῖσι) 114, 8.
ὄρμοι *stallo navium* 114, 8.
ὄρμοι *monile* 114, 18, Vid. not. 69.
ὄρνια 181, 25.
ὄρνισ 115, 25.
ὀρόθαμνοσ 120, 7.
ὀροθύνω 117, 27.
ὄρυα 181, 26.
ὄρυσ 118, 35.
ὄρυσ 122, 11.
ὀρυσσ 85, 9. 122, 13.
ὀρυσσ 122, 15.
ὄρπηξ 113, 15. 120, 7.
ὀρπημασ 124, 15.
ὀρόμαδα 121, 21.
ὀρτυλίζειν 123, 17.
ὀρτύλιχοσ 116, 9.
ὀργυμαδὸν 124, 22.
ὀρφανὸσ 182, 8.
ὀργυγ 123, 10. 182, 8.
ὀστεμασι 89, 7. 115, 18. 121, 29.
ὄστεοτ 113, 20.
ὀστεῦσθαι 114, 5.
ὀστεῦσθαι 116, 5.
ὀστοῦ 116, 5.
ὀστοῦ 115, 31.
ὄφιν 85, 9. 86, 8. 116, 13. 122, 17. τὸ ὀφιοῦ 113, 28. et 30. 122, 12.
ὀφιοσ 122, 18.
ὀφιων 122, 22.
ὄφιοσ 113, 27. 114, 15.
ὀφοσσε ὀφθαλ 114, 15.
ὄφοσ 95, 26.
ὀφτιον 125, 5.
ὀφτλιγγεσ 116, 29.
ὀφγιε 116, 21.
ὀφγοσ 116, 1.
παρ cum Indicativo 155, 3. 155, 33.
πᾶσ 119, 13.
πεφαλίσει 125, 6.
πεφυγμεν 115, 22. 121, 9.
πεφυγμε 120, 13.
πεφυνον 116, 13.
πεσε 115, 22.
πεδαμῆ 125, 23.
πεδάμασσ 123, 21.
πεδαμεν 115, 14. 114, 26.
πεδαμοὶσ 115, 13.
πεζῆ 113, 20.
πεζὸν 117, 15.
πεζὸσ 121, 28.
πεζοτέναι 115, 31.
πήρα 118, 28.
πηρωσικοσ 117, 18.
πηρωτὸσ 118, 29. 181, 28.
πήρωσι 118, 29. 127, 19.
πήρωσε 126, 188, 7.
πήρων 116, 8.
πήρωτ 115, 6. et 9. 118, 32.
πηρωτ 115, 4.
πηρωτὸσ 116, 15.
πηθαλμοὶ 116, 34.
πηλὸσ 181, 30.
πηλὸσ 123, 28.
πήρεσε 117, 6.
πήτανον) 125, 5. Vid. not. 58.
πήτανοσ)
πήτα 103, 7.
πήθια 123, 34.
πήθησαι 121, 4.
πήλεῖν 19, 15.
πήλοτ 124, 29. 188, 12.
πηρτ 115, 32.
πηρτ 120, 21.
πηω 103, 7.
πηραῖοσ 190, 34.
πηράων 182, 1. 190, 34.
πηῖ 119, 29.
πηῖα 126, 1.
πήων 181, 26.
πήωνον 181, 26.
πῆχυσ 128, 14. 187, 6.
πηγὶσ 135, 21.
πηγοι 127, 20.
πήγοσ ετ πηγόσ 131, 29.
πηγουροι 127, 19.
πηγυσ 138, 1.
πηδεῖον 138, 22.
πηιὸν 155, 21. et 29.
πηδίον 182, 10.
πηδιόσ 134, 14.
πηῖζω 138, 12.
πηίνη 182, 14.
πεισπάλη 126, 14. not. 71.
πεισπαλοττα 126, 18.
πεῖσ 133, 15. 138, 16.
πεισφέρειν 115, 9.
πεισφόσειν 150, 30.
πεισῶν 153, 32.
πελασὸν 182, 24.
πελασιστὴ 129, 32. 188, 17.
πελασία 131, 32.
πελάμη 129, 23.
πελὴν 126, 14.
πελλαιὸσ 126, 12.
πέλλαξ 126, 13.
πελλὸσ 50, 17. 158, 5. 178, 23.
πέλοσ 135, 18.
πελόνεσ 126, 15. not. 70.
πεμπάσσω 129, 19.
πεμπαδὸν 128, 12.
πάμων 125, 14.
πανγύρεσ 27, 7. 137, 28.
πάπτα φίλε 136, 12.
πάπποσ 115, 11.
πάπτεσθαι 125, 18. 136, 18.
παρὰ τὸ ἴρων 62, 13. τὸ ζέειν 65, 23. τὸ εἶην 66, 7. τὸ τὴν ἀρειότητα 8, 29. vbi vid. not. τὸ τὴν αὐτὴν 20, 20. αὖτηρ 29, 20. εἶην 46, 15. τὸ τὰς ὥρας 169, 9.
παραβλώψ 86, 6. 135, 14.
παραστάτησ 128, 19.
παρθένοσ 85, 10.
παρίθμια 129, 18.
παρίθμιοσ 79, 19. 129, 38. not. 1.
παρινία 155, 31.
παρίστημι 131, 15.
πάσ pater 136, 16.
πάσασθαι 135, 32.
πάσαλοσ 154, 16.
πάσσων 125, 7.
πασσάλοσ 138, 28. not. 85.
πάσσων 73, 24. 135, 17.
πασσὸσ 125, 7.
πατὴρ 137, 1. 182, 11.
πάτησ 137, 8.
πατὼ 162, 20.
παῦροσ 93, 25.
Παφίη 128, 16.
παχάλλων 136, 21.
πάχνη 129, 32.
πάλλα 152, 5.
πάλλον 135, 23.
πάξεισιν 135, 28.
πάπτω 136, 4.
Πειρασιεῖσ 135, 33.
πείρινθα 126, 29.
πείσεται 158, 22.
πέλλαι 134, 26. 157, 32.
πέλμα 129, 11.

Digitized by Google

πίλιν 65, 14.
πολυφὶς 137, 30. 189, 9.
πόνος 132, 20. 182, 23.
πονθυρὸς 182, 25.
πόνος 137. 10. 189. 12.
πονὸς 182, 14. not. 183.
πόνω 154, 4.
πόσι 141, 31.
ποτάλη 126, 14. 135, 35.
ποτιθοῦν 132. 21.
πότλος 135, 23.
ποτνυμένος 26, 28.
ποτρομένη 126, 24.
πρὸ πλεονάζει 70, 13.
προβήλη 84, 27.
πρόκτηρον ἔπτωμα 81, 18.
παρίπατος 137. 6.
προιστορὶ 182, 21.
προέτταμαι 129, 4.
προόνη 128, 4.
προσὶν 132, 23.
πόσος 129. 8.
ποσοῦ ει ποσοῦ 126, 31.
ποσοῦς 132, 24.
πότασθαι 137, 10.
πότας 182, 30.
ποττεῖα 127, 1.
πότνι 127, 5. 157, 10.
ποτνιαλίμας 126, 8.
ποτνιαθανὸς) 136, 25. Conf.
ποτνιαθῶς) not. 66.
πτγάσθαι et πέγατα 148, 23.
πτηγανον 182, 19.
πτγὴ 138, 17. 182, 18.
πτηλὶς 126, 7.
πτηλὸς 30, 17. 86, 39. 126, 7. not. 68. 138, 3. 178, 23. 183, 1. 189, 19.
πῆμα 125, 19.
πρὸ 125, 14.
πῆρα 128, 1.
πηρὸς 31, 3.
πῆχυς 182, 19. 188, 34. Conf. p. 130 not. 9.
πι πλεονάζει 122, 19.
πίδα 182, 10.
πίδαξ 182, 10. Vid. not. 33.
πιδανὸς 155, 33.
πίζηκος 134, 1. 182, 17.
πίζος 126, 2.
πιθων 153, 21.
πίλος 136, 4.
πιμελὴ 129, 6. 136, 3.
πίμπλαμι 149, 11.
πινυτὸν 182, 15.
πινυτὸς 131, 10.
πίον 136, 3. 138, 26.
πίπτω 151, 24.
πιστὸς 181, 19.
πίστος 131, 9.
πίονες 127, 17.
πιστεῖον) 134, 20. Vid. not. 80.
πιστήλιον) 134, 20. Vid. not. 80.
πιστὸς 131, 22.
πιφάσκω) 135, 7. Conf. not. 56.
πιφήσκω) 135, 7. Conf. not. 56.
πλ πλεονάζει 84, 1.
πλαγγὼν 128, 7.
πλεῖν 48, 19. 135, 29.
πλεῖος et πλείων 166, 7.
πλεινὸς 132, 13.
πλέκειν p. 126. not. 74.
πλεσγαὶ 131, 6.
πλησθένω 49, 19.
πλησθὶν 150, 1.
πλησὶν) 126, 16.
πλησίον) 126, 16.
πλέκτρον 107, 27.
πλῆμμυρὶς 128, 5.
πλὴν 138, 20.
πλησίος 132 24.
πλεῖον 192, 15.
πλεῖνδ-ς 183, 1.
πλόκαμος 121, 20.
πλούτιος 132, 22.
πλοῦμος 131, 17.
πλοῦ 119, 12.
πνεῦμα 129, 3.
πνεύμων 129, 21.
πόθεν 127, 10.
πδιητρὶ pro ἰζητρὸς 155, 32.
ποίμνιον 135, 22.
ποιπνεῖον 126, 23. not. 73.
πόκος 129, 11.
πόλεμος 123, 21. 183, 4.
πολὶς 129, 12.
πόλις 182, 29.
πόλος 132, 17.
πολυκαγκία ἄγναν 136, 9.
πολύμνιον 132, 32.
πολύφλοῖς 14, 6.
πομπὸς 153, 10.
πομφόλυξ 135, 25.
πονηρία 182, 14. not. 183.
πονηρὸς 133, 1.
πόνος 125, 126.
πόντος 134, 4.
πορεία 153, 22.
πορθμὸς 128, 10.
πορθμὸς 128, 31.
πόρη 126, 27.
πόρος 182, 13.
πόρτη 128, 12.
πόρτη 128, 14.
πόρτις 125, 20.
πορφύριον 79, 3.
πόσις 135, 16.
ποταμὸς 134, 8. 182, 26.
πότμος 125, 27. 157, 22.
ποτνιᾶσθαι 135, 5.
ποῦς 128, 23.
πραιτίδη 156, 33.
πράσις 127, 22.
πράξασθαι 135, 5.
πρασβεία 133, 7.
πρασβύτης 182, 37.
πρηνὴς 125, 19.
πρὸ 126, 11. 135, 27.
πρόβασις 135, 27.
πρόβατον 126, 20.
προγνωσις 151, 22.
προίκτης. προίκτης 82, 25. Vid. not. 69. 133, 24.
προῖξ, προῖξ 82, 21 sq. 133, 20.
προῖξασθαι 133, 25.
προκοιδόλας 150, 13. 188, 31.
προκρουσσὸν 154, 29.
προμνηστῆναι 138, 30.
προμὸς 131, 18.
πρόνοια 133, 27.
προσίμιον 127, 21.
προστατὴς 133, 26.
προσφωνεῖ 21, 19.
προυδδυμος 89, 12.
προσμάτιεσθαι 101, 5.
πρόσηκτος 135, 34.
προσφόλων 155, 31 et 38. 156, 4. et 5.
πρόσωπον 129, 16.
πρότμησις) 126, 16.
πρότμητσις) 126, 16.
πρόφασσα 134, 17.
προχὺν 126, 10.
πρυμνὴν 125, 21.
πρυτανεῖον 136, 7.
πρωῖ 133, 15.
πρωκτὸς 128, 21.
πτεῖο 131, 24.
πτέλλατ 126, 26.
πτέρνα 133, 21.
πτερὸν 138, 9.
πτίλα 128, 14.
πτιλλὸς 155, 1.
πτοιὴν et πτέρνον 135, 19.
πτύελος 144, 5.
πτύον 136, 15.
πτῶ 131, 24. et 25. 136, 19.
πτῶξ 130, 24.
πτωχὸς 136, 1. 182, 22.
πτῶν 130, 16. 188, 33.
πτδαρίζειν 134, 22.
πτέλος 127, 8.
πτόθεσθαι 125, 16.
πτῶμαν 132, 3.
πτωτὸς 138, 8.
πῦματος 128, 18. 151, 27.
πῦξ 133, 29.
πυὸς 135, 16.
πυτεσσὸς 126, 22.
πῦρ 133, 9.
πυραπτὸ 66, 1. not. 95.
πυρφιὶς 132, 25. 189, 22.
πυργος 185, 9.
πυργὸς 185, 8.
πύρβαμα 121, 20. Vid. not. 28.
πυρρὸς 151, 20.
πω καὶ πωμαὶ 137, 12. Vid. not. 75. 28.
πώγων 139, 15.
πωλεῖσθαι 132, 15.
πώμαι 129, 13.
πωμαὶα 137, 15.

P.

ῥ πλεονάζει 14, 24, 28. 29. 16, 2. 22, 20. 25, 6. 44, 13. 50, 14. 52, 5. 66, 3. 68, 5. 74, 7. 76, 8. 78, 21. 88, 6. 91, 14. 98, 6. 103, 4. 131, 20. 140, 22. 141, 2. 143, 8. 11. 13. 144, 29. 146, 9. 148, 15. 150, 22.
ῥαιστὴρ 139, 10.
ῥάλα 18, 2. 185, 11.
ῥάπος 139, 25.
ῥᾶον 140, 1.
ῥᾶος et ῥᾶον 166, 8.
ῥέξαι 139, 1.
ῥέω 162, 8.
ῥῆγος 139, 3.
ῥῆγος 139, 1.
ῥῆν 14, 3. 139, 22.
ῥηξῆνας 139, 6.
ῥῆσις 99, 22. 140, 10.
ῥῆτωρ 38, 22.
ῥιγεδανὸς 140, 25.
ῥῖγος 139, 28.
ῥῖζα 140, 5. 183, 7.
ῥιζοδάστολος 188, 31.
ῥίμφα 139, 7.
ῥὶν 139, 21.
ῥόπτρον 139, 16.
ῥυὸς 159, 19. not. 94.
ῥωπτᾶζω 136, 23.
ῥῶμος 139, 19. Vid. not. 94.
ῥώμη 140, 28.
Ῥώδος 139, 17.
ῥώθιον 139, 15.
ῥοιδιοὶ 186, 18.
ῥοῖζος 139, 13.
ῥοῖβδι 61, 8.
ῥοῖβδις 140, 27.
ῥυμβὸς vel ῥύμβος 140, 18.
ῥύμη 140, 21.
ῥύμος 140, 13.
ῥύσιος 41, 8.
ῥύτην 139, 26.
ῥυτὸν p. 59. not. 18. 61, 7. 81, 6. 140, 22.
ῥύω 162, 8.
ῥῶ τὸ σγαίνω 21, 29. 121, 21. τὸ βλίτω 47, 29. τὸ λέγω 140, 10.
ῥωγας 140, 11.
ῥωσὶ 183, 5.
ῥωμμὶς 140, 7.
ῥώμ 139, 15.
ῥώσω 22, 1.

S.

σ πλεονάζει 13, 11. 21, 1. 25, 15 44, 6. 50, 9. 98, 10. 107, 25. 116, 1. 120, 9. 145, 14. 16. 18. 147, 20. 146, 20. 148, 24. 153, 35. 156, 16. 17.
σαπίσπαλος 88, 17.
σαπερβᾶτ 148, 5.
σαλαβᾶτ 148, 1.
σανὶς 141, 24.
σαπρὸς 147, 21.
σαργάνη 153, 12.
σάρκα 147, 12.
σατρεῖ 147, 14.
σαυρωτὴς 141, 26.
σαυρὶ 143, 18.
σαύρος 146, 26.
σβάλλω 148, 18.
σέλλα 142, 4. 183, 17.
σελήνη 147, 9. 183, 8. et 17. 189, 28.
σέλινον 141, 8.
σέμνα 147, 32.
σέρρος 144, 26.
σηβω 104, 19. 149, 7. 151, 8.
σηκὸς 150, 27. not. 97.
σήκωτον 183, 24. not. 208.
σήλιον 154, 9.
σημαντὴρ 45, 16.
σημαίνειν 145, 3.
σθένος 177, 12.
σιαγονὲς 145, 4.
σιαλὸς 144, 5. et 11.
σίβδαι 143, 7.
σιγαλὸν 141, 10.
σίμερον 183, 24.
Σικελοὶ 148, 14.
σιμὸς 146, 28.
σίτημι 184, 1.
Σίρις 152. 38.
σιρμᾶς 146, 25.
σιτοδεία 148, 31.
σίτος 156, 21.
σιφλὸς 150, 14.
σίφων 148 32.
σιωπὴ 143, 24.

Digitized by Google

σκήλειν 141, 18.
σκαὶς 141, 13.
σκαιὸς 141, 15.
σκαίρω 110, 18. 112, 33. 149, 2.
σκαρδαμύττειν 149, 1.
σκαρδμὸς 148, 36.
σκάφος 149, 4.
σκέδασε 20, 5.
σκελετὸς 146, 32.
σκέλη 145, 28.
σκέλες 20, 16.
σκέλω 20, 12.
σκέπας 145, 1.
σκέπτρον 141, 1.
σκήνος 150, 8.
σκια 147, 10.
σκίπων 146, 33.
σκλήρας 146, 32.
σκληρὸς 147, 22.
σκνικτὸς) 148, 32,
σκνιφὸς) 148, 33.
σκορπισμὸς 145, 21.
σκότος 147, 5. 189, 51.
σκιβαλον 144, 13.
σκυθμαίνων 28, 9. 142, 16.
σκύθος 28, 4.
Σκυθικὸς 148, 16.
σκυθρωπάσας 148, 15.
σκυλον 150, 10.
σκυλος 150, 11.
σμιῤῥαλίζω 153, 25.
σμυγερὸν 141, 12.
σμυδὶς 141, 6.
σμυῤῥας 141, 6.
σοβορὸς 143, 5. not. 33.
σολοικισμὸς 183, 12.
σόλος 147, 34.
σορὸς 142, 14.
σοφία 183, 16.
σπαθὰν 147, 1. 189, 35.
σπεῖρα 27, 15.
σπαθὰω 145, 20.
σπαθὴν 146 38.
σπαίρειν 142, 33.
σπαργανον 146, 4.
σπαρτὸς 86, 10.
σπεῖρα 142, 23.
σπείρω 147, 37.
σπεῖσαι 142, 5.
σπίος 141, 31. not. 16.
σπίραι 142, 23. not. 27.
σπῖρα 39, 11.
σπιθαμὴ 150, 4. et 7. 145, 17. 148, 22. et 25.
σπινθὴρ 142, 25.
σπλάγνα 145, 26.
σπλάγχνον 143, 29.
σπλὴν 143, 27.
σπογγος 150, 31. 183, 25.
σπυρὸς 150, 6.
σπυρὶδιον 146, 29.
σπάρμος 89, 10.
σπυρὶς 143, 14.
σταγὼν 148, 37.
σταζων 148, 37.
σταθερὸς 146, 8.
σταθμὸς 153, 4.
σταλαγμὸς 149, 26.
σταλίσσω 149, 29.
σταμὶνας 142, 21.
σταυρὸς 148, 25.
σταιρὸς 141, 28.
στὰιρ 146, 31.
στείρα 147, 29.

στεῖραι 141, 3.
στέιρον 145, 22.
στεγανὸς 146, 16.
στεγάσας 146, 6.
στέιρος 144, 26. not. 49.
στεύτας 141, 17.
στέιρει 144, 28.
στεῆσσι 143, 23.
στεγασε 150, 37.
στελὴ 104, 15. 148, 30. 187, 9.
στεμμων 149, 19.
στεῖβη 191, 39. 192, 8.
στειμμ 149, 22.
στεῖχε 149, 21.
στειλεὸνες 87, 29. 147, 31.
στολὴ 150, 7.
στόμα 145, 9.
στόμαχος 143, 10.
στορὰσαι 149, 5. 189, 26.
στραγὶ 143, 8.
στράτα 150, 29. 185, 27.
στερβλὸς 147, 18.
στρηνιᾶς 146, 12.
στερνὰν 146, 11.
στρόβιλος 146, 26.
στρουθίον 183, 19.
στρογγύλας 149, 13.
στρηνιᾶσ 143, 10.
στρογγύσσε 144, 26.
στυγεῖν 145, 38.
στγγνὸς 145, 33.
στύλος 150, 1. not. 88.
στύπος 142, 12.
στυπτὴριον 143, 16.
στύραξ 141, 28. not. 14.
στυγελίζειν 142, 10.
στυφελὶν 142, 11.
στῶ 147, 32. 148, 37. et 30. 149, 21. et 26.
συβαρὸς 143, 5.
σύγχυμον 163, 9.
συλλήβδην 147, 19.
σύλον 147, 32. not. 71. 150, 1.
σύμβολον 183, 26.
συναλαὴ 181, 20. 187, 28. sed saepius
συναλοιφὴ, vi 69, 21. 153, 17. 160, 39. 162, 4. 164, 20. 169, 8. 170, 9. et 26. 171, 6. 186, 14.
συνάορος 142, 39.
συνεφὲς 29, 20. Vid. not. 69.
συνήθεια 130, 4. vbi vid. not. 22. 150, 26. Sic συνήθως 134, 32.
συνηροσάσαι 150, 24.
συνορὶς 169, 3.
Συρία 150, 27.
σύριγξ 146, 34.
σύρμας 11, 19. 147, 12.
συφορὰς 143, 19.
σὺς 146, 18.
συστέγαι 148, 8.
συφαρ 144, 15. 21. 22.
σφάῖρα 142, 31.
σφαιρὰν 12, 8.
σφαιρωτὸς 12, 9. not. 29. 143, 1.
σφαιρωτὸν 143, 1.
σφεδανὸν 142, 1.
σφέλας 148, 18.
σφὶν 142, 1.
σφηνὸν 144, 1.
σχεδὸν 141, 30.
σχολαστικὸς 183, 21.

σχολεῖον 183, 23.
σῶ 85, 12. τὸ ὄρωῶ 89, 24. τὸ σεῖω καὶ πεῖνῶ 104, 18. 147, 33. 149, 7. 194, 7.
σωκεῖν) 142, 7.
σώκος) 142, 7.
σωλὴν 192, 18.
σῶμα 144, 21. 183, 15.
σωρὸν 183, 14.
σῶσε 85, 12.
σωρὸς 148, 13.
σῶς 158, 16.
σωτὴρ 174, 9.
σωτηρία 183, 13.
σωφροσύνη 183, 11.

T.

τ πλεονάζει 40, 18. 55, 2. 116, 13. 152, 2. 161, 28. et 29. 190, 4.
τα 168, 21.
ταγαθὸν 74, 18.
ταζω 153, 19.
ταινία 152, 13.
ταῖνα 154, 2. et 13.
ταικρὸς 121, 11.
τάλαντον 154, 2.
τάλας 152, 7.
ταυτηχὴς 152, 27.
ταυνιμὲς 151, 20.
τάφρος 151, 16. 189, 57.
ταφὴ 123, 26.
ταχὺς 151, 30. et 35. 190, 1.
ταχρος 150, 32.
τέγγω 150, 30.
τείρεα) 151, 25.
τείρων) 151, 25.
τέμενος 154, 26.
τένων 87, 17. 151, 5.
τελμὼν 154, 15.
τένοντα 150, 30.
τέρας 151, 26.
τέρεν 154, 17. et 19.
τέρεν κατὰ βακχυον εἶβει 154, 17.
τέρπω 85, 16. 147, 31.
τέρσεσθαι 152, 30.
τέρτερον 152, 21.
τετανὰι τρίχες 114, 27.
τὴ πλεονάζει 87, 10.
τηγανον 151, 8.
Τηθὺς 151, 28.
τηλία 154, 7.
τηλοῦ 152, 4.
τιάζειν 152, 32.
τίλλειν 148, 31.
τεταίνω 151, 3. et 13.
τελήμων 152, 8.
τέλησαι 19, 30.
τέω 119, 13. 152, 7. et 8.
τέφρα 153, 19.
τοιλιὸν 74, 16.
τραπεζα 149, 30. 184, 6.
τραπεζίτης 184, 2.
τραπέτοναι 153, 22.
τρία 30, 5. 121, 9. 153, 16.
τρηρὸς 121, 12. 153, 17. not. 25.
τρίχων 121, 12. 153, 16.
τρίβασος 153, 11.
τριβὴς 151, 22.
τρίβλιον 184, 7. Vid. not. 216.
τρίβον 151, 14.

τρίζω 152, 24.
Τριτογένεια 151, 10. 153, 5.
τρίχες 184, 4.
Τροία 154, 23.
τρόμος 60, 8.
τροπὸς 153, 9.
τροφὸς 86, 12.
τροχὸς 151, 24.
τρυγάτης 154, 25.
τρυγὼν 184, 8.
τρυόμενος 52, 7.
τρυφὴ 159, 1.
τρυτὸν 152, 9.
τρῦτος 153, 11.
τρὼ 152, 21, 34. τὸ πέντω 59, 5. τὸ βλάπτειν καὶ κακὸν 152, 9. 11. τὸ κατεργάζεσθαι 152, 13.
τρωγλὴ 153, 26.
τρωγὼν 152, 13. not. 15.
τρώκται 152, 16.
τρώσαι 59, 6.
τρῶων 152, 18. et 19.
τρῶσι 152, 10. et 18.
τύμπανον 151, 6.
τυρὸς 153, 1.

Y.

υ πλεονάζει Αἰολικῶς 3, 9. 13, 20. 14, 14. 50, 24. 58, 3. 64, 1. 87, 33. 64, 1. 66, 11. 85, 6. et 10. 89, 14. 95, 28. 115, 29. 135, 8. 188, 9.
Τύδεὺς 156, 23.
υαλὸς 156, 28.
υβρὶς 58, 6. 154, 32.
υγιὴς 158, 13. 190, 5.
υγρὸν 156, 20.
υδρία 156, 15.
υδὼρ 156, 18.
υεοθαι 146, 19.
υετὸς 143, 19.
υλὴ 156, 16.
υμὴν 186, 11. 190, 15.
υμνος 156, 32. 186, 3. et 6.
υμνωδία 188, 10.
υνις 158, 11.
ὑπαρ 156, 25.
ὑπαρὶ 188, 9.
ὑπεῖκε 154, 30.
ὑπεμβασὶς 157, 15.
ὑπερφανος 151, 1. et 17.
ὑπλιτον 157, 11.
ὑπεκπλαντος 158, 16.
ὑπερπλία 151, 28.
ὑπερῳαῖος 154, 28. 156, 32.
ὑπερωα 155, 7.
ὑπερων 155, 10. et 12.
ὑπερωιος 155, 21.
ὑπεγὴ 155, 1. 190, 18.
ὑπηρέται 157, 4.
ὑπὸ 157, 18. 158, 5.
ὑποβλῆδην 156, 29.
ὑπόθημα 184, 9.
ὑποῖρα 157, 17.
ὑποδυόμενοι 157, 7.
ὑπομυτὴς 158, 3.
ὑπονοὴν 158, 1.
ὑπόνοια 157, 18.
ὑπουλὸς 156, 15.
ὑπωπία 155, 5. 169, 50.
ὑσμὶνη 153, 33.
ὑσπλὴξ 155, 17.

Digitized by Google

γενίρα 154, 34.
γεπαφε 155, 15.
γεωγείε ἵπποι 153, 50.
γῆρε 158, 7.
γῶ 156, 18.

Φ.

ἃ πλεονάζει 143, 20. 150, 14.
φάζω 135, 8. 160, 27.
φάη 159, 22. 160, 1.
φαίνω 156, 32. 160, 24.
φανῆ 160, 1.
φάσεγγες 157, 32.
φαύλακρε 129, 19.
Φαῦλον 158, 22. 159, 19.
φαῦλε 158, 22. 159, 19.
φανερὸς 122, 10.
φανὲς 162, 24.
φαντὸς 154, 3.
φάος 160, 22.
φάρεγξ 36, 15.
φάρετ 184, 32. Vid. not. 221.
φαρέτρα 160, 19.
φαρμακὸς 191, 25.
φάρμακον 158, 33. not. 71.
φάρμες 158, 32.
φάρος 158, 19. 160, 23. 161, 21.
φάρυγξ 36, 15. Vid. not. 89. 161, 20.
φάσγανον 160, 27.
φάσκω 39, 8. 155, 8.
φάτνη 162, 18.
φατὸς 158, 22.
φέγγος 162, 14.
φειδωλὸς 160. 6. 190, 22.
φενακίζω 161, 14.
φερέπλοκε 161, 12.
φέρεπλος 157, 31.
φερὴ 160, 11.
φέρτερον 157, 22.
φέρτερον 157, 22.
φέρτερος 36, 162, 23.
φεύδομαι 13, 6.
φθαῖρω 139, 10.
φθέγγεσθαι 162, 13.
φθεῖρ 160, 8.
φθεῖρω 72, 8.
φθόνος 189, 7.
φιάλη 158, 31.
φιγμὸς 160, 4.
φίλημα 185, 11.
φίλημον 32, 8. 149, 20.
φιλήτης 159 27.
φιλόσοφος 184, 14.
φιμὸς 160, 4. not. 84.
φιτρὸς 159. n. not. 74.
φλάδεται 148, 18.
φλέγμα 159, 15.
φλέω 156, 21. 162, 8.
φλιαὶ 160, 32.
φλίτρος 138, 27.
φλὸξ 156, 21. 158, 28. 162, 8.
Φοῖβος 157, 19.
Φοίνικες 161, 9.
φοῖνιξ 149, 14. 161, 18.
Φοίνισσα 26, 3.
φοῖνος 161, 18. not. 92. 162, 24.
φοῖτε 189, 39.
φοίνιξ 139, 24.
φόνος 160, 18.
φορὸς 159, 12.
φόρμιγξ 159, 3.
φορμὸς 162, 1.
φόρτ 161, 21.
φόρτος 162, 11.
φραδὴς 120, 29.
φράζω 25, 6. 37, 2. 161, 3.
φραυτὶς 127, 37.
φρέαρ 160, 28.
φρένες 101, 13.
φρὴν 136, 35. 161, 1. 162, 4. et 5.
φρίττω 157, 37.
φρίγω 139, 28.
φρίκη καὶ φρῖξ 161, 23.
φρίσσειν 158, 24.
φρονῆν 162, 5.
φρόντις 160, 10.
φρουμὸς 162, 2.
φρονίμον 160, 32.
φρουρὸς 158, 26.
φρύγανα 161, 7. 190, 26.
φρύγειν 161, 7.
φυὰ 160, 38. 161, 1. et 5. 162, 2. et 4.
φύσιος 158, 20.
φύλακες (Nominativus) 94, 2. 153, 12.
φυλὴ 160, 18.
φύλλον 159, 10.
φύλοπις 157, 24.
φόρβη 20, 21. 185, 22.
φυσὶς 160, 17.
φυσὴν 161, 5.
φυτὸν 184, 12.
φυτρεῖ 159, 5.
φῶ 37, 2. τὸ λέγω 25, 5. 38, 8. 155, 7. 157, 1. 160, 14. τὸ φαίνω 107, 18. 113, 4. not. 32. 136, 30. 156, 32. 160, 23. τὸ ἰάμπω 189, 20. τὸ φαντὸν 130, 12. 138, 21. 160, 37.
φωλεὸς 11, 1.
φωλεὸς 11, 3. 148, 14. 159, 1.
φωλεύειν 11, 2.
φωνὴ 160, 12.
φῶς 161, 16.
φωσφορὸς 162, 16. 191, 26.
φωὶ 160, 13.

X.

ἃ πλεονάζει 103, 6. 158, 1. 159, 13. 188, 16.
χαδὶ 121, 23.
χαῖρε 80, 16. 164, 23.
χαίρειν 4, 4. 164, 7. 175, 10.
χαίρω 161, 20. 165, 10.
χαίτη 161, 26.
χαλᾶζα 161, 10.
χαλὰν 162, 31.
χαλεπαίνω 166, 5.
χαλινὸ 163, 15.
χαλινοὶ 90, 4.
χαλὸς 162 30.
χαλύβιον 163, 30.
χαλὸ 90. 1.
χαμαὶ 163, 35.
χαὸς 162 25.
χαραδρὰ 166, 14.
χαράδρια 161, 24.
χαραδριὸς 166, 28. 186, 22.
χάρμη 162, 26.
χάρτης 160, 9. 184, 15.
Χάρων 163, 15.
χασμα 161, 23.
χατίζω 165, 19.
χαυνὸς 163, 23.
χὲ καὶ χαὶ 161, 34.
χίθων 163, 33.
χιὸ 161, 32.
χιλὶη 163, 18.
χιμαιρίσκε 184, 22.
χίμαιρλα 165, 24.
χιμὼν 189, 17.
χὶρ 163, 1.
χίτων 163, 25.
χιτὼν 192, 40.
χίτρονες 162, 28.
χίτων 161, 31.
Χῖτων 161, 32.
χλαῖνον 184, 22.
χλαῖνη 28, 16.
χλαὶνη 164, 13.
χλοιὸς 162, 28.
χλοιότερος 166, 6.
χνοιὸν 166, 5.
χόγρος 162, 28. not. 2.
χόγρ 166, 10.
χοιροβόσκον 166, 19.
χοιρότιμι 163, 29.
χοῖρος 164, 17.
χολὴ 166, 28.
χολὸς 164, 28.
χρόμος 162, 28. 186, 31.
χρὸς 164, 32.
χρυσοτυχὴ 165, 28.
χρυσὸς 165, 17.
χρὼς 165, 36. 164, 11.
χλιὸς 163, 20.
χὶμαιρα 166, 17.
Χῖος et Χῖος differunt 50, 24. et 28.
χιτὼν 163, 11.
χλαῖνα 166, 21.
χλὸη 139, 29. 188, 12.
χοῦς 164, 16.
χοῖρος 189, 23.
χολιὸς 163, 29.
χοιδὴ 163, 12.
χοιτὼν 163, 31.
χορὸς 114, 6. 161, 27. et 30. 165, 3.
χορτοειὸς 165, 21.
χορτος, 161, 26. 184, 19.
χραισμεῖν 184, 4.
χρεῖα 67, 2. 94, 24.
χρέος 164, 18.
χρέω 164, 18.
χρῆμα 164, 3.
χρήσιμον 94, 23.
χρυσοχόος 168, 18.
χρὼ 22, 3. 67, 1. 94, 23.
χρώς 166, 23.
χυλὸς 130, 3. 163, 5.
χυμὸς 163, 5.
χυὸ 150, 2.
χὼ 150, 2. 164, 20. 23. 25. 28. 165, 9. τὸ χωρὸν 165. 32. 164, 12. et 31. 165, 4. 5. 11. τὸ διεξόδομαι 165, 10.
χωλὸς 164, 4.
χωὴ 164, 15.

χωρὶ 164, 19.
χώρημα 161, 28.
χωρίον 184, 20.
χωρὶς 134, 28. 165, 26.
χῶρος 161, 28. 165, 4.
χωρὸς 165, 11.
χωσαῦται 162, 27.

Ψ.

ψάλλω 168, 17.
ψαλμῳδὸς 184, 26.
ψαμμος 165, 29.
ψαὶω 167, 1. 168, 2. 18. 25.
ψεα p. 8. not. 73.
ψεδνὸς 168, 4.
ψεύστης 187, 30.
ψηφὶς, 168, 9.
ψηφὶς 33, 9.
ψιαδὸς 165, 31.
ψιὰς 167, 2. 168, 21.
ψιλὸς 167, 22.
ψιχὶα 167, 19.
ψὶω 167, 2. 168, 22.
ψὴ 168, 11.
ψὼδος 168, 14. et 15. Vid. not. 62.
ψυχὴ 167, 10. 184, 27.
ψὶχοι 167, 7.
ψυχρὸς 165, 2. 167, 16.
ψὼ 167, 1. 22. 25. 168, 4. 9. 12.
ψωλὸς 167, 12.
ψωμὸς 167, 18.
ψώρα 167, 22.

Ω.

ὦ πλεονάζει 19, 33. 86, 14. 119, 23.
ὦ, τὸ ὑπάρχω 156, 25. 169, 22. 170, 13.
ὠδύσσατο 169, 12.
ὠλένια 169, 22.
ὠλένα 120, 15. 172, 1.
ὠμηστὴς 173, 1.
ὦμος 93, 4.
ὠμὸν 169, 19.
ὠμὸς 170, 14.
ὦπτε 155, 5. 169, 28. 170, 1. 187, 5.
ὦπτων 169, 5.
ὦρ 169, 4.
ὥρα 169, 9. et 15. 170, 11. 172, 5.
ὥρα 129, 23. not. 13.
ὡραῖος 169, 12.
ὠρεῖν 170, 11.
ὠρὶς 169 1.
ὠρύεται 142, 14.
ὡρολογίον 170, 28.
ὡρὸς 93, 5. 169, 9.
ὡς ἀμαθῶ 38, 4. vbi vid. not. 19.
ὡς 93, 30.
ὥσπερ quasi velut postpositum 86, 20.
ὥτα 168, 24. not. 66. 170, 3.
ὦ τεν 170 22.
ὠχρὸς 170, 8.

Digitized by Google

INDEX SCRIPTORVM QVOS O.RION IN ETYMOLOGICO LAVDAVIT NEQVE MINVS EORVM QVI IN ANNOTATIONIBVS EMENDATI SVNT.

AESCHYLVS 26, 5.
Emendatur p. 77. not. 6.
ALEXION 189, 27. 191, 6. Conf. p. 54. not. 71.
ANACREON 62, 30. 158, 5. et 12.
APOLLODORVS 80, 15. 81, 12. 116, 22. 129, 13. 165, 16. 170, 5.
in Ἐτυμολογίαις 79, 9.
in τῷ ς΄ τῆς παθολογῆς Προσῳδίας 168, 26.
APOLLONIVS Grammaticus 65, 17. 119, 22. 185, 31.
ὁ τοῦ Ἀργείου 181, 12. 187, 21.
in Γλώσσαις Ἡροδότου 170, 29.
in Ἐξηγήσει γλωσσῶν 134, 22.
in τῷ περὶ Ἐπιζευγμένων 20, 4. 47, 21. 119, 6. 123, 27. 151, 33. 152, 6. 164, 19.
in τῇ Μετοχῇ 89, 8.
in τῷ Ῥηματικῷ 2, 11.
APOLLONIVS RHODIVS
omisso Apollonii nomine 12, 20. Conf. infra POETA.
ARATVS 23, 5.
ARCADIVS 192, 31.
ARCHILOCHVS 57, 4. 58, 9.
in Ἐλεγείοις 55, 22.
Nomen suis excidit 82, 23.
ARISTARCHVS 52, 17. 93, 17.
in τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου 96, 29.
ARISTONICVS 43, 12.
in τοῖς Σημείοις 188, 6.
in τῷ περὶ Σημείων τοῦ Ὁμήρου 94, 17. 119, 27.
in τῷ περὶ Σημείων Ὀδυσσείας 96, 19.
ARISTOPHANES 18, 22. 21, 19. 58, 33. 63, 21. 181, 11. 186, 1. 187, 21.
Ἀπολλὼν 40, 10.
Ἱππῆσι 187, 21.
ARISTOTELES 112, 23. 116, 21. 188, 12.
ASTYAGES 69, 9. 186, 26.
BESANTINVS Vid. HELLADIVS.
CALLIMACHVS 18, 1. 52, 12. 53, 26. 59, 52. 61, 12. 72, 4. 113, 20. 162, 21. 165, 2. 185, 10. 188, 4.
in ἀ Αἰτίων 116, 29.
CALLINVS 58, 9.
CHARAX 191, 11.
CHRYSIPPVS 17, 9. 150, 7. 188, 26.
COMMENTARII quorum auctores non nominati sunt 54, 8. 55, 20. 111, 9.
IN ANACREONTEM 3, 12.
IN ARISTOPHANEM 19, 5. Conf. 8, 24. ibique not. 76.
IN HOMERVM 157, 33.
IN ILIADA 52, 19. 98, 12. 166, 29. not. 43.
IN ODYSSEAM 8, 22. 9, 2.
IN SAPPHONEM 3, 13.
DEMOCRITVS 155, 5.
DIDYMVS 185, 32.
in Ὑπομνήμασι 1, 8. 185, 26.
in τῷ περὶ Ποιητῶν 58, 14.
in τῷ περὶ Ἀφῃκιῶν ποιητῶν 156, 7.
DIONYSIVS 192, 21.
EMPEDOCLES 16, 8. 185, 2. et 7.
EPAPHRODITVS 125, 24.
EPICHARMVS
Ὀδυσσεύς 139, 4.
Etymologicon Gudianum p. 53. not. 53. 57. n. 1. 91. n. 40. 98. n. 20. 150. n. 98. et 99. 179. n. 125.
Etymologicon Magnum p. 1. not. 1. et 3. 3. n. 13. extr. et 16. 4. n. 22. et 29. 7. n. 62. et 64. 16. n. 62. 63. 64. 17. n. 80. 20. n. 4. 32. n. 23. 34. n. 57. 35. n. 71. n. 75. 37. n. 97. 39. n. 20. et 30. 43. n. 67. 45. n. 88. 47. n. 98. et 6. 48. n. 26. 51. n. 53. 53. n. 73. 54. n. 75. 55. n. 99. 57. n. 10. 60. n. 24. 62. n. 61. et 66. 65. n. 88. 67. n. 6. et 9. 71. n. 46 b. 73. n. 65. 77. n. 6. 82. n. 62. et *. 85. n. 75. 87. n. 93. 88. n. 31. 91. n. 52. et 59. 93. n. 78. 94. n. 88. 97. n. 9. 105. n. 61. 108. n. 4. 111. n. 44. et 46. 113. n. 57. 115. n. 76. 116. n. 87. 117. n. 91. 119. n. 13. 120. n. 22. 121. n. 32. et 34. 122. n. 36. 126. n. 67. 128 n. 91. 131. n. 19. et 20. 133. n. 57. 135. n. 22. et 33. [ubi tamen *ενα* recte accipi potest in neutro plurali, ita vt *τα* substituere non sit opus] 134. n. 49. 137. n. 74. 139. n. 94. 140. n. 2. 141. n. 9. et 11. 142. n. 20 et 22. et 26. 143. n. 30. 31. 32. 144. n. 41. 147. n. 67. et 68. 148. n. 82. 149. n. 91. 151. n. 8. 152. n. 9 153. n. 28. 155. n. 44. 156. n. 51. 157. n. 60. 159. n. 73. 160. n. 82. et 83. 166. n. 32. 40. 42. 167. n. 52. et 54. 169. n. 70.
Etymologicon MS. p. 15. not. 50. 71. n. 45. 72. n. 55. et 62.
EVDAEMON 23, 4. 61, 25. 147, 26. 192, 31.
in τῇ Ὀρθογραφίᾳ 122, 26.
EVRIPIDES 26, 6. 187, 2.
omisso nomine 95, 13.
HELLADIVS 135, 6. 161, 15.
in τῷ περὶ Χρηστομαθείας 36, 4. 153, 5.
HERACLIDES 1, 8. 47, 10. 83, 32. 93, 22. 96, 2. 100, 30. 109, 7. 119, 3. 132, 28. 133, 4. 146, 22. 147, 2. 4. 7. 11. 13. 156, 10. et 12. 170, 7. 183, 10. 187, 14. 189, 37. 190, 36. 196, 17.
ὁ Ποντικός 19, 16. 49, 23. 118, 28. 119, 1. 186, 10.
in τῷ περὶ δυσλέκτων ῥημάτων 54, 2.
in τῷ περὶ Ἐτυμολογίας 185, 26. 186, 10.
HERACLITVS 179, 13. vbi tamen Heraclidis nomen reponeudum est.
HERODIANVS 18, 21. 28, 18. et 30. 29, 6. 30, 9. 40, 29. 61, 29. 65, 27. 69, 2. et 8. 65, 21. 77, 1. 4. 8. 18. 83, 8. 92, 26. 93, 12. 105, 6. 110, 29. 111, 23. 113, 20. 124, 8. et 29. 127, 14. 147, 7. 160, 16. et 23. 176, 19. et 20. 188, 21. 189, 15. 16. 55. 187, 7. 188, 15. 189, 17. 20, 33. 190, 8. et 23. 191, 33.
in τοῖς Ἐλέγχοις 41, 9.
in Ἐπιμερισμοῖς 8, 12. 30. 16, 34. 5. 65, 33. 84, 11. 88, 24. 105, 11. 110, 32. 111, 4. 113, 9. 123, 4. 124, 2. et 5. 138, 17. et 32. 140, 25. et 30. 150, 13. 151, 2. 154, 21. 158, 14. et 18. 166, 21. 167, 18. et 33.
in τῇ Ὀρθογραφίᾳ 17, 16. 40, 21. 57, 29. 76, 23. 82, 15. 100, 3. 108, 37. 118, 2. 160, 6. 167, 17.
περὶ Παθῶν 7, 10. 14, 5. 17, 22. 57, 17. et 31. 115, 25. 117, 29. 166, 30.
in τῇ Ὀνηρικῇ Προσῳδίᾳ 150, 26.
in Σημειώσει 68, 4. 80, 3. 124, 15. 137, 31. 138, 4. 151, 18. 162, 11. 167, 29. 168, 6. et 18. 189, 10. Adde p. 27 not. 2.
HERODOTVS 149, 8.
in τῇ πρώτῃ 121, 27.

Digitized by Google

HESIODVS 19, 18. 79. 25. 97, 17. 118, 30.
omisso nomine 122, 1. Vid. not. 54.
HIPPOCRATES 21, 19. 82, 4.
HIPPONAX 80, 15.
HOMERVS 5, 1. et 6. 4, 9. 12, 18. 17, 12. et 15. 19, 24. 21, 5. et 17. 27, 19. 28, 6. 30, 27. 31, 10. not * 34, 1. 36, 20. 41, 15. 44, 9. 45, 1. 48, 17. 52, 6. et 16. 56, 12. 58, 30. 59, 7. 60, 5. 6. 9. 78, 14. 84, 25. et 26. 85, 11. 90, 26. 92, 19. et 29. 98, 20. 99, 5. 103, 7. 9. 31. 106, 22. 108, 16. 114, 19. 116, 19. 120, 9. et 15. 121, 2. 122, 32. 130, 22. 133, 11. 136, 15. 140, 7. 141, 8. et 18. 150, 11. 152, 10. et 16. 155, 7. 158, 28. 164, 36. 165, 5. 167, 7. 169, 1. 188, 30.
in 'Ιλιάδι 167, 9.
in τῇ 'Οδυσσείᾳ 90, 22.
omisso nomine 4, 1. et 2. 5, 17. 6, 18. 9, 5. 12, 9. 13, 19. 20, 1. et 22. 21, 30. 22, 4. 7. 8. 13. 14. 20. 25, 21. et 23. 26, 32. 27, 2. et 29. 28, 20. 32, 4. 6. 9. 10. 27, 7. 28, 6. 41, 18. 43, 1. 50, 6. et 11. 53, 4. et 12. 57, 20. 59, 2. 60. 23. et 34. 62, 1. et 28. 63, 3. et 28. 65, 1 et 12. 67, 2. et 18. 68, 13. 70, 26. 72, 26. 76, 6. 18. 26. 84, 1. 85, 13. 86, 6. 87, 21. Vid. not. 20. 88, 21. 93, 2. 95, 26. 97, 16. 99, 2. 105, 17. 110, 19. et 33. 114, 15. 116, 24. 120, 19. 122, 14. 124, 5. et 12. bis. 122, 8. 126, 9. et 10. 137, 18. bis. 138, 13. et 26. 141, 24. 146, 2. et 14. 152, 25. 154, 17. 158, 4. et 15. 159, 21. 161, 26. et 29. 163, 32. 166, 7. 19. 23. 167, 5. 171, 1. 192, 9. et 29.
dubium an recte additum sit nomen p. 13. not. 10. et 20.
HORVS 150, 29. 191, 4. 24. 29.
in τῷ περὶ σχημάτων 190, 30.
HYPSICRATES 68, 5.
ION
in Χίον πίσει 94, 25. Conf. not. 87.
IRENAEVS 190, 25.
ὁ Ἀντιοχεὺς 90, 34. 157, 5. 161, 7.
περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου 168, 15.
MENANDER 23, 2.
MIMNERMVS 58, 9.
NICANDER 23, 8. Vid. not. 43.
ORIGENES 191, 27.
ORION 190, 20. 191, 11. et 32.
Orionis Excerpta Etymologico Gudiano adiecta p. 24. not. 49. 35. n. * 82. n. * 83. n. 80. 87. n. 16. 109. n. 20.
ORPHEVS 163, 25.
ORVS
in τῇ οἰκείᾳ Ὀρθογραφίᾳ 192, 26.
Phauorinus p. 55. not. 97. 89. n. 40. 149. n. 91.
PHILETAS 185, 34.
PHILO 21, 25.
in τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ 185, 18.
PHILONIDES
in τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ 90, 9.
PHILOXENVS 10, 13. 20, 16. 22, 24. 21, 1. 2. 6. 22, 23. 30. 6. 48, 8. 59, 14. et 18. 67, 6. 75, 13. 86, 2. 81, 8. 88, 15. 91, 20. 94, 4. et 5. 97, 3. 108, 10. 109, 22. et 30. 111, 15. 113, 7. 114, 5. 118, 16. 119, 21. 121, 3. et 9. 134, 7. 153, 9. et 30. 157, 5. 141, 19. 147, 25. 29. 37. 152, 14. et 20. 153, 4. 156, 31. 160, 22. 164, 36. 165, 4. 16. 20. 31. 168, 6. 169, 21. 185, 23. 187, 4. et 36. 190, 4. et 21.
in τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ 56, 24. 89, 20. 41, 12. 62, 18. 63, 7. 79, 5. 100, 5. 102, 12. et 21. 122, 16. 123, 3.
in τῷ περὶ Διπλασιασμῶν p. 24. not. 86.
in τῷ περὶ τῆς Ἰδέας διαλέκτου 78, 5. 87, 5. 95. 16. et 21. 103, 22. et 24. 121, 7. et 28. 153, 14. et 22.
in τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου 103, 4. 112, 15. 120, 17. 146, 3. 157, 13. 187, 40.
in τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων 59, 22. 67, 6. 84, 31. 86, 2. 110, 3. 120, 11. 147, 32. 149, 22. 152, 3. et 33. 156, 27. 157, 9. 160, 28. 165, 14. 167, 6. 188, 1.
PINDARVS 188, 12.
in τοῖς 'Ολυμπιονίκαις 122, 29.
omisso nomine p. 33. not. 56.
emendatur p. 77. not. 6.
PLATO 16, 11. 93, 14. 144, 24. 192, 19.
Plutarchus p. 47. not. 8.
POETA (h. e.) Homerus 122, 6. 191, 32.
(h. e. Apollonius Rhodius) 9, 12.
PROVERBIA SALOMONIS 182, 15. Vid. not. 185.
PYTHAGORICI 93, 9.
SAPPHO 28, 15. 140, 18.
Scholia in Aristophanem p. 55. not. 71. 82. n. 68. 102. n. 56.
Veneta ad Homeri Iliada p. 54. not. 75.
SIMONIDES 168, 9. Conf. 187, 29.
SOPHOCLES 126, 32.
Οἰδίποδι 78, 16.
Τραχίνῃ 110, 1.
emendatur p. 78. not. 19. et 20.
SOPHRON 28, 5. 62, 31. 144, 16.
in τοῖς Μίμοις 137, 15.
SORANVS 40, 12. 53, 22. 56, 5. 8. 10. 81, 23. 82, 10. 91, 12. et 15. 93, 25. 100, 15. 18. 22. 30. 117, 2. 16. 17. 129, 15. 130, 3. 145, 7. 22. 52. 163, 17. et 30. 167, 15. 169, 22. 187, 14. 188, 22. 189, 8.
in ταῖς Ἐτυμολογίαις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρωπίνου 23, 9.
in τῷ περὶ Ἐτυμολογίων τοῦ ἀνθρωπίνου 131, 4.
ἐτυμολογῶν τὸν ἄνθρωπον ὅλον 159, 18.
Stephanus Byzantinus p. 97. not. 11.
THEOCRITVS 31, 13. 147, 16.
omisso nomine 61, 1.
THEON
in ὑποτυπώσεις εἰς Θέωνιστεν p. 44. not. 35.
in ὑπομνήσεις 185, 28.
Zonarae Lexicon p. 126. not. 67.

Digitized by Google

DIALECTI

AB ORIONE COMMEMORATAE.

Aeolica 3, 8. 11, 18. et 19. 13, 7. 14, 25. 25, 29. 27, 6. 31, 11. 33, 2. 35, 24. 41, 7. 66, 21. 69, 3. et 5. 74, 12. 95, 26. 106, 8. 117, 4. et 24, 124, 29. 134, 23. 140, 17. 147, 12. 152, 30.

Alexandrina 12, 13. 54, 8.

Attica 12, 6 20, 1. et 3. 25, 10. 36, 16. 52, 23. 55, 16. 60, 33. 69, 1. 126, 14. 134, 12. 137, 17. et 21. 154, 10. 185, 32.

Boeotica 132, 11.

Cyrenaeorum 118, 13.

Dorica 5, 1. 17, 21. 18, 2. 42, 13. 49, 18. 73, 5. 74, 15. et 17. 83, 30. 90, 26. 93, 18. 94, 10. 115, 4. 126, 13. 137, 15. 139, 10. 166, 25. 170, 2. 185, 11. 192, 13.

Epirotarum 42, 17.

Ionica 28, 6. 40, 14. 48, 1. 70, 4. 11. 21. 82, 21. 86, 29. 94, 25. 118, 19. 141, 6. 142, 34. 151, 32. 178, 23. 187, 10.

Latina 90, 35.

Phrygia 12, 4.

Syracusanorum 136, 16.

4 117

Digitized by Google

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

Digitized by Google